Trao Quyền Duy Nhất

Contents

Trao Quyền Duy Nhất **3**
1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 11
3. Chương 3 . . . 22
4. Chương 4 . . . 31
5. Chương 5 . . . 41
6. Chương 6 . . . 50
7. Chương 7 . . . 58
8. Chương 8 . . . 68
9. Chương 9 . . . 77
10. Chương 10 . . . 85
11. Chương 11 . . . 93
12. Chương 12 . . . 102
13. Chương 13 . . . 110
14. Chương 14 . . . 118
15. Chương 15 . . . 127
16. Chương 16 . . . 135
17. Chương 17 . . . 143
18. Chương 18 . . . 153
19. Chương 19 . . . 160
20. Chương 20 . . . 169
21. Chương 21 . . . 177
22. Chương 22 . . . 186
23. Chương 23 . . . 195
24. Chương 24 . . . 204
25. Chương 25 . . . 212
26. Chương 26 . . . 221
27. Chương 27 . . . 230
28. Chương 28 . . . 237
29. Chương 29 . . . 245
30. Chương 30 . . . 252
31. Chương 31 . . . 262
32. Chương 32 . . . 270
33. Chương 33 . . . 277
34. Chương 34 . . . 286
35. Chương 35 . . . 298
36. Chương 36 . . . 305
37. Chương 37 . . . 312
38. Chương 38 . . . 320
39. Chương 39 . . . 327
40. Chương 40 . . . 334
41. Chương 41 . . . 342

42. Chương 42 349
43. Chương 43 359
44. Chương 44 367
45. Chương 45 375
46. Chương 46 384
47. Chương 47 393
48. Chương 48 401
49. Chương 49 411
50. Chương 50 423
51. Chương 51 430
52. Chương 52 439
53. Chương 53 447
54. Chương 54 456
55. Chương 55 467
56. Chương 56 478
57. Chương 57 486
58. Chương 58 492
59. Chương 59 499
60. Chương 60 508
61. Chương 61 516
62. Chương 62 523
63. Chương 63 531
64. Chương 64 539
65. Chương 65 549
66. Chương 66 557
67. Chương 67 565
68. Chương 68 574
69. Chương 69 583
70. Chương 70 592
71. Chương 71 602
72. Chương 72 612
73. Chương 73 621
74. Chương 74 628
75. Chương 75 638
76. Chương 76 648
77. Chương 77 658
78. Chương 78 665
79. Chương 79 675
80. Chương 80 684
81. Chương 81 693
82. Chương 82 701
83. Chương 83 709
84. Chương 84 716
85. Chương 85 724
86. Chương 86 732
87. Chương 87 741
88. Chương 88 747
89. Chương 89 755
90. Chương 90 763
91. Chương 91 772
92. Chương 92 782
93. Chương 93 795
94. Chương 94 803
95. Chương 95 812

96. Chương 96 820
97. Chương 97 827
98. Chương 98 835
99. Chương 99 844
100. Chương 100 855

Trao Quyền Duy Nhất

Giới thiệu

Tựa gốc: Võng phối chi độc gia thụ quyềnThể loại: Đam mỹ, võng phối, ấm áp, 1X1, HE,Edit: ỐcTìn

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trao-quyen-duy-nhat

1. Chương 1

Khi trở về nhà đã hơn ba giờ chiều, mặt trời lên cao nhất, lóa mắt đến đau đớn.

Tề Tĩnh nhắm mắt lại, không phải bởi vì ánh nắng quá chói chang mà vì anh gần như kiệt sức rồi, ngay cả mở mắt cũng không còn hơi sức đâu. Đối với đại bộ phận dân cư ở đây mà nói, giờ là thời gian đi làm, toàn bộ tiểu khu yên ắng, thanh âm xung quanh cứ như bốc hơi vì thời tiết, hơi nóng phả vào người, biến thành giọt mồ hôi liên tục bốc lên.

Tề Tĩnh ở tầng bảy, bình thường anh sẽ trực tiếp đi cầu thang, nhưng lần này ngoại lệ, nhấn nút thang máy.

Cửa thang máy mở ra "đinh" một tiếng, gần như đồng thời chuông điện thoại vang lên, thanh âm chói tai hơn bình thường gấp bội phần.

Nghe nói người bị suy nhược thần kinh đặc biệt mẫn cảm với âm thanh, xem ra không phải nói sai. Huống chi trước mắt là một không gian kín mít, hiệu quả làm vang vọng âm rất tốt.

Tề Tĩnh nhìn thoáng qua số điện thoại, đoán là nếu như anh không nghe máy của người này tiếp, trong vòng nửa tiếng tới, số này sẽ gọi liên tục, gọi tới mức không thể nào ngủ bù. Nếu như tắt máy, có khả năng trong vòng một giờ, người gọi điện sẽ tìm tới tận cửa, như vậy hoàn toàn không cần ngủ luôn.

Vậy nên anh thấy nghe máy là sự lựa chọn tốt nhất, cũng là duy nhất.

“Alo?”

“Đàn anh! Đàn anh, quả nhiên hôm nay anh về rồi! Từ khi anh đi công tác đến giờ không nghe máy, em cũng không dám quấy rầy anh. Hôm nay anh về rồi, em có thể tiếp tục quấy rầy anh!”

Tề Tĩnh thấy bệnh suy nhược thần kinh của mình càng thêm nghiêm trọng rồi.

“Mời anh ăn xin nhấn 1, muốn anh mời ăn xin nhấn 2, mắng bạn trai xin nhấn 3.”

“Tuy rằng em rất muốn nhấn 2 và 3, nhưng mà… Chờ chút… Xin hỏi liên quan đến võng phối thì nhấn số mấy?”

“Dịch vụ này chưa mở, tạm biệt.” Khi anh đang định bỏ điện thoại khỏi tai, bên trong lập tức truyền tới tiếng gào khóc cực kì bi thảm.

“Đàn anh! Nhớ năm đó anh uống rượu với em ——”

Đòn sát thủ tới rồi.

Anh bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Được rồi, trước tiên để anh ngủ vài tiếng đã. Khi nào tỉnh, anh nhắn tin cho.”

Võng phối, tên gọi tắt của phối âm trên mạng internet, là một thế giới cho những người yêu thích phối âm trên internet tạo thành.

Trong giới võng phối, mỗi người đều có một câu chuyện, mỗi một câu chuyện đều có điểm khởi đầu.

Tề Tĩnh cũng không ngoại lệ.

Tề Tĩnh là người làm công tác truyền thông, tính chất công việc đã định trước ở thế giới ngoài đời anh lúc nào cũng phải đọc lướt rộng rãi, từ các diễn đàn công cộng đến blog cá nhân, từ những tư liệu học thuật nghiêm túc, đứng đắn đến các bài post nhảm nhí, kỳ quặc. Chỉ cần anh có thời gian, nhất định sẽ xem hết một lượt, đối với những điều mới mẻ cũng vui vẻ thử nghiệm.

Ban đầu, khi weibo mới ra đời, anh đã có tài khoản cá nhân, còn mời không ít bạn bè follow. Hai, ba năm đầu, anh chỉ xem thời sự, follow mấy danh nhân trong nghề, còn hăng hái viết về cuộc sống, mấy tin đồn thú vị. Cho đến một ngày, cô em khóa dưới thời đại học @ anh một cái.

Vừa mở ra nhìn, hóa ra là chuyển phát một weibo được khá nhiều người chú ý, tên là “Mời @ những người có thanh âm hoang dã nhất, gợi cảm nhất, để anh ấy ghi âm nhạc chuông báo thức đi ~( )/~”

Gợi cảm? Tề Tình nhìn qua tiêu đề, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch lên.

Anh làm việc ở đài truyền hình đã sáu năm, tuy rằng chức vụ không phải dẫn chương trình phát thanh, nhưng cũng từng tiếp xúc với nhiều công việc liên quan đến thanh âm, về cơ bản đã miễn dịch rồi, anh càng không có năng lực đánh giá thanh âm thuộc loại nào. Trước đây khi còn đi học, chưa từng có người nào nhận xét anh như vậy, không ngờ con nhóc này lại nghĩ thế.

"Anh thấy em @ anh vào cái weibo kia? Chẳng lẽ em muốn theo đuổi anh sao? Bạn trai của em là cảnh sát, anh không muốn chết không toàn thây." Nửa thật nửa đùa gọi điện nói, kết quả chỉ nghe thấy đương sự hừ một tiếng khinh thường.

"Em mới không thèm bẻ cong thành thẳng ấy."

Tề Tĩnh là một người rất thản nhiên, từ lâu đã thoải mái come out, chưa từng giấu diếm bạn bè.

Người bạn thật sự không cần giấu diếm, người cần giấu diếm không thể thành bạn bè. Năm đó, khi cô đàn em nghe được những lời này đã khóc bù lu bù loa lên, nước mắt ngắn, nước mắt dài, cùng anh uống rượu suốt đêm, hôm sau còn ở trong phòng ngủ của anh nôn đến trời đất mù mịt, đến nay lại lên án anh phá hủy hình tượng đoan trang, thục nữ của cô.

Mỗi khi cô nhóc có việc cần nhờ, sẽ lại lấy lời dạo đầu kinh điển ra "Nhớ năm đó anh uống rượu với em"

"Đàn anh, nhớ năm đó anh uống rượu với em—-"

"Anh thu âm cho em."

"He he he he."

Tề Tĩnh luôn là người giữ chữ tín, đêm đó quả nhiên thoải mái thu âm một đoạn nhạc chuông báo thức cho cô. Vốn chỉ làm cho vui, muốn khiến cô hài lòng, không ngờ cô nhóc kia hôm sau dám đưa đoạn ghi âm của anh lên mạng, còn phát lên weibo.

Măng tre tháng ba: Ai nha nha nha, đàn anh **@Không biết thì không đáp** thực sự thu âm nhạc chuông báo thức cho tôi nè! Thật quá gợi cảm! Mọi người mau tới nghe đi!! **@Cửu cô nương @iCookie @Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu @Tố Y Chu Tú @Đột Đột không có Ao**(1)**@Không kéo dài không sống được**

Tố Y Chu Tú: Mark(2)! Hiện tại đang ở trên lớp, về nhà nghe!

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: (o) Oa oa oa, thanh âm này… thực sự quá gợi cảm! *đấm đất*

Tố Y Chu Tú: Thật sao?? Người hiện giờ không lên mạng được bằng máy tính ao ước đố kị!!

Cửu cô nương:… Nghe xong rồi… Chỉ muốn nói — Mẹ nó, thanh âm của người này thật giống thần tượng của tôi!!

Đột Đột không có Ao: _

Cửu cô nương: Đột Đột, cậu hiểu tôi mà!!

Đột Đột không có Ao: _ Thần tượng của cậu đã lui giới rất nhiều năm rồi, tỉnh lại đi.

Cửu cô nương: Đồ ngốc, không cần phải nhắc tôi!!

Măng tre tháng ba: Phụt, sờ sờ A Cửu. A Cửu đừng khóc, mắng đi!

Cửu cô nương: Tóm lấy Măng!! Tôi muốn dụ dỗ đàn anh của cô a a a a, cầu dụ dỗ a a a a! Anh ấy là người trong giới sao? Có phối kịch không? Hát cover cũng được. Mẹ nó! Giống thần tượng của tôi lắm luôn!

Bởi vì weibo này có @ anh, nên khi anh hiếu kì nhấn mở bình luận, đọc được đến đây thì không nhịn được "phụt" một tiếng phì cười. Xem ra mình vừa dùng máy tính vừa uống cà phê không phải là chuyện sáng suốt.

Anh quen biết cô đàn em này khi học ở đại học khoa truyền thông, lúc ấy anh biết cô rất thích phương diện phối âm, phát thanh, suốt ngày lăn lộn online trong giới này. Sau khi tốt nghiệp, mấy người bạn học cùng thành phố bọn họ thỉnh thoảng lại tụ tập, anh sẽ nghe được cô nói một số chuyện trong giới võng phối, sơ lược về các từ ngữ liên quan…

Tuy rằng anh hiểu cơ bản họ đang nói chuyện gì, nhưng mà đây là lần đầu tiên anh trở thành trọng tâm câu chuyện.

Vì thế anh bỏ cốc cà phê sang một bên, khẽ mỉm cười, trả lời bình luận.

Không biết thì không đáp: Ha ha, cảm ơn lời nhận xét, được người ta khen gợi cảm thật ngại quá.

Măng tre tháng ba: Đàn anh!! 0

Cửu cô nương:!! Mẹ nó, được trả lời rồi! Đàn anh, cầu dụ dỗ!!!

Đột Đột không có Ao: _

iCookie: Vừa mới ra ngoài về, hình như tôi đã bỏ lỡ trò hay gì đó … Cửu Cửu, cậu muốn dụ dỗ ai?

Măng tre tháng ba: A Cửu muốn dụ dỗ đàn anh tôi, he he he. Đồng chí Bánh quy mau đi nghe đi! Link ở ngay bên trên! Mau nghe đi!

iCookie: Đang nghe… Biểu lộ độ gợi cảm quả thực đạt MAX! Có thể hiểu được tâm tình của Cửu Cửu, phụt…

Tố Y Chu Tú: Nhìn bình luận của mấy cậu mà muốn cào tường. Không nghe được, không nghe được, đảng dùng điện thoại(3) thật đáng thương

Không kéo dài không sống được: Đảng dùng điện thoại thật đáng thương +1

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Loop(4) thật nhiều lần! Càng nghe càng cảm thấy giống phiên bản thanh niên của Khinh Cầu đại nhân ( )~*

Cửu cô nương: Đúng không!! Meo meo meo cậu cũng nghĩ như thế đúng không!!

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Ừ, nhưng mà thanh tuyến của đàn anh Măng trong trẻo hơn một chút, còn Khinh Cầu đại nhân tương đối trầm.

Cửu cô nương: Đáng tiếc thần tượng lui giới quá sớm… *gào khóc*

Không kéo dài không sống được: Thần tượng của Cửu cô nương là Khoái Mã Khinh Cầu?? Hóa ra cậu thích kiểu thanh tuyến đó.

Đột đột không có Ao: _ Cậu ta nhiều thần tượng lắm.

Cửu cô nương: Đột Đột, cậu lăn sang một bên đi! *tiếp tục gào khóc*

Không biết thì không đáp: Ha ha, các cô thật thú vị, nói xong tôi cũng muốn đi phối âm.

Bình luận này vừa gửi đi chưa được hai phút, điện thoại di động trên bàn lập tức vang lên. Anh cầm lên nhìn, quả nhiên là Ninh Tiêu Tiêu, cũng chính là đàn em ID Măng tre tháng ba trên weibo.

"Đàn anh, không phải anh nói đùa chứ?" Giọng điệu của cô nhóc rất nghiêm túc, nhưng không che lấp được sự hưng phấn mơ hồ trong thanh âm.

“Không hẳn là đùa. Thấy mấy bạn của em trò chuyện khá là thú vị.”

“Đàn anh, anh xem bình luận mới nhất đi, câu vừa rồi của anh thiếu chút nữa khiến A Cửu… A, chính là người tên Cửu cô nương trên weibo, cô ấy sắp kích động đến điên rồi. Cô ấy còn đang spam QQ của em, nói em nhất định phải kéo anh xuống nước.”

“Chẳng hề gì.” Tề Tĩnh cười nói.

Thời học sinh, anh từng chọn môn Lịch sử kịch phương Tây và Sáng tác kịch bản, bình thường cũng hay xem phim, viết bình luận phim, có chút hứng thú với nghệ thuật biểu diễn.

“Vậy… Em bán anh luôn nhé?”

Nếu như có thể dùng một cái bút để vẽ lại trạng thái âm thanh của con người, lúc này bộ dạng của Ninh Tiêu Tiêu tuyệt đối là mãnh thú hai mắt sáng lấp lánh, nhìn chằm chằm con mồi, liên tục nuốt nước miếng. Hết lần này tới lần khác, mãnh thú này còn muốn đội lốt thỏ trắng, hơn nữa còn giả vờ đặc biệt vô tội.

“Em bán đi, dù sao anh là thanh toán theo phút.” Đáng tiếc, đối thủ của cô là người chưa từng thua cuộc trong chuyện đùa giỡn kẻ khác.

“Đàn anh…” Thanh âm Ninh Tiêu Tiêu khóc không ra nước mắt vang lên nghe hết sức êm tai.

“Đừng khóc, đừng khóc, hóa bi phẫn thành sức ăn, sau này em có thể bán theo cân, cực lời.” Tề Tĩnh cũng là cao thủ trong phương diện “chọc ngoáy”.

“Đàn anh…” Ninh Tiêu Tiêu bị chọc trúng chỗ đau, giọng nói lập tức chuyển sang mức ai oán, “Đàn anh, xin hãy tha cho em…”

Tề Tĩnh còn muốn tiếp tục trêu chọc vài câu, QQ đột nhiên thông báo có người thêm bạn, nhấn mở ra nhìn, người đó chính là “Cửu cô nương” thấy trên weibo.

“A Cửu hỏi em số QQ của anh, em đã cho cô ấy. Hẳn là cô ấy thêm bạn anh rồi.”

“Hiệu suất của em thật cao.” Anh lắc đầu cười. Cô nhóc này, ngón tay hoạt động còn nhanh hơn mồm mép, vô cùng thuần thục tuyệt chiêu tiền trảm hậu tấu(5).

Cửu cô nương là chuẩn bị đầu tiên Tề Tĩnh quen biết trong giới võng phối, cũng là người đầu tiên hỏi anh muốn dùng ID gì trong giới.

“Chẳng hỏi ngày về.” Tề Tĩnh suy nghĩ một chút rồi đáp.

Vài năm sau đó, Cửu cô nương gặp ai cũng nói tới hai việc.

Việc thứ nhất là điều cô không hối hận nhất từ khi gia nhập giới tới nay, đó là dụ dỗ thành công CV "Chẳng hỏi ngày về".

Việc thứ hai là điều cô hối hận nhất từ khi gia nhập giới tới nay, đó là khi ấy tán thành anh ta dùng ID "Chẳng hỏi ngày về".

Nếu như những chuẩn bị mới may mắn gặp được tiền bối Cửu cô nương, cô ấy sẽ nhất định cần nhằn mãi về ý nghĩa thật sự của cái ID tra tấn trái tim thủy tinh của cô tới nát bấy.

"Chẳng hỏi ngày về" là một ID tên xứng với người. Bởi vì chủ nhân của ID này trong một năm thì có tới sáu tháng mất tăm mất tích.

Vốn khi thấy ID này, lòng các chuẩn bị đã lạnh một nửa, nửa còn lại lạnh thấu khi nhìn thấy chữ ký QQ "1. Muốn giục âm thì nhìn ID; 2. Muốn giục phản âm thì đọc điều số 1".

"Em rất hối hận." Mỗi lần Cửu cô nương nói chuyện phiếm với Tề Tĩnh, câu cửa miệng dần dần biến thành bốn chữ này.

"Thế giới thật rất ngược(6)." Tề Tĩnh có năng lực thích ứng với ngôn ngữ trong giới rất xuất sắc, lời giải thích của anh ngay từ đầu đã đổi "Công việc rất bận rộn" thành cái này.

Thực ra những lời này chẳng phải mượn cớ, đều là sự thật.

Đài truyền hình tỉnh bao gồm nhiều lĩnh vực rộng hơn đài truyền hình địa phương, lượng công việc đương nhiên cũng tăng theo. Mỗi lần nhận được tin tức bất ngờ không nằm trong khu vực, đơn vị đều phải phái người đi công tác khẩn cấp tới hiện trường. Những người chưa có gia đình, chưa có con như Tề Tĩnh càng dễ dính chưởng.

Thời điểm tháng bảy, nhiệt độ không khí không ngừng tăng lên, còn có lượng mưa cũng tăng.

Trong tỉnh nhiều ngày liền có mưa lớn tạo thành ảnh hưởng xấu tới giao thông, còn xảy ra không ít sự cố, ví dụ như ở nơi công tác lần này có núi lở, anh cùng mấy đồng nghiệp trong tổ phỏng vấn phải đi cùng xe quân đội xóc nảy hơn mười hai tiếng mới đến nơi, cả người ướt bùn thì khỏi nói, điều kiện ăn ở còn khắc nhiệt vô cùng. Lăn lộn hơn nửa tháng, cuối cùng cũng có thể báo cáo kết quả công tác về nhà.

Khi ra đi quá vội vàng, rèm cửa sổ phòng ngủ còn chưa đóng, ánh nắng mặt trời đầu chiều rọi thẳng vào, như tạo thành ô vuông sáng lấp lánh dưới sàn nhà bằng gỗ, bước chân trần lên nóng tới mức sắp bỏng chân.

"Nóng quá…"

Tề Tĩnh quăng bao công văn xuống ghế máy tính, kéo rèm cửa, mong mỏi chút mát mẻ dưới bóng râm. Áo sơ mi ướt sũng mồ hôi dán chặt sau lưng, cả người dính dấp mất tự nhiên, anh bất đắc dĩ vừa phải lục lọi tìm điều khiển điều hòa bên tủ đầu giường, vừa cởi quần áo ra, sau khi thay một bộ đồ sạch sẽ mới ngồi phịch xuống giường.

Trước đây khi mới vào nghề, các tiền bối đã từng nói, khi con người mệt nhất lại khó mà ngủ được. Tề Tình thường tự mình trải nghiệm điều này.

Theo một câu nói trên weibo của anh, chất lượng giấc ngủ của anh có thể ganh đua cao thấp với chất lượng vệ sinh an toàn thực phẩm trong nước.

Trên đường về nhà, anh đã ngủ gà ngủ gật ngắt quãng trên ô tô, lúc này nằm hơn mười phút chẳng hề thấy buồn ngủ. Vì thế Tề Tĩnh xoay người đứng lên, mở máy vi tính.

Bởi vì công việc yêu cầu, khi anh đi công tác luôn mang theo máy tính đơn vị cấp cho, về nhà mới dùng máy riêng.

Cuối hai tuần trước anh đi, sợ rằng bây giờ có không ít tin nhắn.

Không ngoài dự đoán, vừa đăng nhập QQ, con chim cánh cụt dưới góc màn hình lập tức bị mười mấy cái ava đánh chiếm, nhất thời kêu âm ĩ, thậm chí anh còn cảm thấy máy tính đơ tròn mười giây đồng hồ.

Những người nhắn tới hầu như đều từ nhóm "Chuẩn bị". Nội dung nhắn lại hầu như đều chứa icon khóc của QQ.

Yên Chi Hoa: Chẳng hỏi ngày về sama!! Em muốn hỏi ngày về của anh, đừng nói là em không nên hỏi mà!! TAT

M.E.E: Anh có gan chơi trò biến mất thì phải có gan giao âm chứ! Đừng để ẩn QQ, em biết anh onl! Trả lời một câu sẽ SHI(7) sao, sẽ SHI sao! *nước mắt oán giận*

Bạch Y Khanh Tương:… Đại… nhân… cầu… giao… âm *khóc*

Tiên Cao: Ngày về, anh mà không hiện ra, em sẽ về trời(8)!

…

…

…

Không đọc 35 thư QQ, không đọc 128 tin nhắn, không đọc 999+ lịch sử trò chuyện trong nhóm… Nhìn đến đây, ngay cả tài khoản weibo anh cũng không muốn đăng nhập.

So sánh mới thấy, hình tượng dữ tợn giống như quỷ đòi mạng của đàn em trở nên thân thương hơn nhiều.

***Chú thích:**

(1) Đột Đột không có Ao: Đột là , Ao là . Các bạn hiểu chứ =)))

(2) Mark: bookmark = lưu dấu trang.

(3) Đảng dùng điện thoại: nguyên văn là trảo cơ đảng.

(4) Loop: quay vòng = replay

(5) Tiền trảm hậu tấu: giết trước báo sau.

(6) Ba lần nguyên rất ngược: Ba lần nguyên là 3D, thế giới thật. Ngược thì mọi người biết rồi (ngôn ngữ mạng).

(7) SHI: chết

(8) Về trời: nguyên văn là quy thiên = chết.

2. Chương 2

Hừng đông.

Anh không nhớ được mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, chỉ nhớ trong giấc ngủ ngắn vài tiếng đã tỉnh lại hai lần, thành công hạ chất lượng giấc ngủ trung bình xuống một mức thấp mới.

Lần đầu tiên tỉnh lại, anh nghe thấy giọng hát to sai nhạc của gia đình dưới lầu khi xào rau. Chắc bữa cơm nhà bọn họ có thịt xào hoa tiêu, trong thanh âm còn lộ ra hương vị khiến người ta tê dại.

Lần thứ hai tỉnh lại bởi vì dạ dày của anh ẩn đau, phải trở mình mở ngăn kéo tìm thuốc.

Ngủ không có quy luật.

Ăn uống không có quy luật.

Tề Tĩnh nghĩ lúc này mình mà phối một vai người bị mắc bệnh nguy kịch, nhất định rất giống thật.

Đi công tác nửa tháng, đồ ăn trong tủ lạnh căn bản không ăn được nữa, mới hai giờ sáng cũng không thể gọi cơm bên ngoài. Khi Tề Tĩnh đứng lên, cảm thấy chóng mặt hoa mắt, chắc là tụt huyết áp, tắm xong đi ra tìm thấy trong nhà một ít bánh quy, ăn cho đỡ đói.

Anh tắt điều hòa đi, mở cửa sổ thông gió.

Buổi đêm thành phố hầu như không có cơ hội được nhìn thấy ánh sao, tối nay cũng không ngoại lệ, một bầu trời đen tối mênh mang, rất thích hợp cho cảm xúc tiêu cực xâm lấn.

Ví dụ như khoảng thời gian vừa come out trước đây.

Ví dụ như khoảng thời gian bàng hoàng, rối ren khi nhận ra tính hướng của mình.

Nhưng thật ra bây giờ cái gì cũng trôi đi hết rồi, trong đầu chỉ còn bật ra suy nghĩ buồn cười như "Loại này thích hợp ghi âm lúc không có tạp âm, không có ai quấy rầy". dường như tất cả những gì tiêu cực đã trôi qua miệng cống, bỗng có cảm giác thuộc về(1). Chắc bởi vì thế mà đến nay, anh vẫn duy trì được niềm yêu thích phối âm, cho dù cuộc sống sinh hoạt có bận rộn, mệt mỏi đến nhường nào.

So với bản thân anh, máy vi tính của anh vẫn an ổn ngủ say(2). Trong nháy mắt, Tề Tĩnh có chút đố kị với máy tính.

Cửa sổ QQ mở lúc trước vẫn còn giữ, Tề Tĩnh trả lời toàn bộ tin nhắn xong, chuẩn bị lướt nhanh lịch sử trò chuyện của mấy nhóm tổ kịch anh làm.

Thông thường làm CV sẽ không tỉ mỉ xem lại nội dung trò chuyện, thế nhưng lần nào anh cũng xem cẩn thận.

Tĩnh(3), hai chữ "ngôn", thể hiện đầy đủ bản chất nói nhiều.

Năm đó khi bố mẹ anh chọn cho anh tên này chắc đã có dự đoán trước, bởi vì bản thân anh khá thích nói chuyện. Bình thường anh hiểu biết phong phú, đọc rộng biết nhiều, nghề nghiệp lại liên quan đến việc thu thập tin tức, tài liệu, có cơ hội mở miệng là nói nhiều không ngừng được. Cho dù bản thân anh không có mặt ở hiện trường, sau sự việc, anh vẫn thường vây xem lịch sử trò chuyện của người ta.

Điều thú vị không phải là tính hóng hớt của bản thân.

Thú vị chính là khi người khác tưởng rằng anh không biết, anh lại tự mình nói ra, được trông thấy vẻ mặt kinh ngạc của người ta.

Đang định đọc lần lượt từ đầu đến cuối, bỗng nhiên anh nhìn thấy avatar của một nhóm nhảy vài cái ở góc dưới màn hình.

Tên nhóm: Trạng thái chậm rãi lui giới.

Đây không phải nhóm tổ kịch, chỉ là nhóm trò chuyện của một số ít bạn bè anh trong giới võng phối —- Hơn nữa nhóm trưởng là người quen.

Anh nhíu mày, di chuột nhấn mở.

Cửu cô nương: Từ khi nào nơi này biến thành đẳng sai giờ rồi, lúc nào cũng lệnh thời gian online với mọi người, quá ngược

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Cửu Cửu, tôi đã online rồi

Cửu cô nương: Miêu Miêu! Tôi đoán không nhầm thì cô lại thức đêm chạy deadline hả?

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: *nằm bò ra đất* Đúng vậy… Số phận thực tập sinh ở Học viện Thiết kế thật đáng thương…

Cửu cô nương: Phụt, dân thiết kế số khổ.

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Bên chỗ cô giờ là mấy giờ?

Cửu cô nương: Sắp tới trưa rồi.

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Phụt, sao ban ngày mà cô rảnh rỗi thế? Không phải đi học à?

Cửu cô nương: Bên này nghỉ hè rồi, phụt. Hiện tại tôi đang ở trong phòng thí nghiệm làm việc giúp giáo sư, ông ấy không ở đây, đã ra ngoài mở hội thảo rồi. Hôm nay tôi làm xong thực nghiệm là được, thời gian còn lại tự do.

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Thì ra là thế. Tất cả mọi người trong nhóm chắc còn ngủ, xem ra chỉ có Cửu Cửu ở cùng tôi thôi (”,)

Cửu cô nương: Còn có ai mau “chít” một tiếng.

Chẳng hỏi ngày về: Chít.

Cửu cô nương:!!

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu:!!

Cửu cô nương: Mẹ nó! Ngày về, cuối cùng anh cũng về!

Chẳng hỏi ngày về: Ừ! Vừa tỉnh ngủ (")

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Quy thất thất(4)! Cầu ôm một cái! Cầu an ủi! Cầu phúc lợi! (o >___<)

Chẳng hỏi ngày về: *mỉm cười* Ngoan, xách Miêu Miêu Cầu thả lại vào giỏ. Động vật có lông phải có đạo đức nghề nghiệp của động vật có lông, mau đi đuổi deadline.

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Khóc chạy đi

Cửu cô nương: Vừa tỉnh ngủ?? Anh tính giờ giấc kiểu gì kỳ quái vậy Σ(° °|||)

Chẳng hỏi ngày về: *nhìn trời* giờ giấc của tôi kỳ quái đã nhiều năm rồi…

Cửu cô nương: Em rất hối hận…

Chẳng hỏi ngày về: Dừng!! Dừng ngay, đừng tiếp tục nữa. (((___ o)~

Năm đó khi quen biết Cửu cô nương, cô ấy còn ở trong nước học đại học chính quy, thời gian dư dả, mỗi ngày đều tranh thủ lúc rảnh rỗi để làm kịch. Tuy rằng tuổi của cô trong giới võng phối không tính là lớn, lí lịch cá nhân lại dày hơn rất nhiều người. Mấy vở kịch ban đầu của Tề Tĩnh đều do cô chuẩn bị, đàn em của anh, Ninh Tiêu Tiêu là biên kịch, bình thường ba người đều xuất hiện trên danh sách tổ kịch, thậm chí còn bị coi là tổ hợp "ba bảy chín"(5).

Nhưng mà từ trước đến nay, CV phối hợp với staff cố định thường khó có tiến bộ. Cửu cô nương nói vậy.

Vì vậy Tề Tĩnh mở rộng phạm vi tiếp kịch với người quen trong giới, chỉ cần là kịch anh cảm thấy hứng thú, không có thành kiến quá lớn với yêu cầu thanh tuyến, anh đều không ngại thử sức.

Từ khi Cửu cô nương vượt đại dương ra nước ngoài học cao học, thời gian cùng tinh lực đã không theo kịp yêu cầu ra kịch của giới võng phối, hiện tại cơ bản nằm trong trạng thái nửa lui giới. Trong tay cô chỉ còn hai bộ kịch truyền thanh dài kỳ chậm rãi lấp hố, không hề chuẩn bị kịch mới. Lúc ban đầu Tề Tĩnh tiếp

xúc với mấy staff cũng thấy nhiều người bận rộn như Cửu cô nương, ra kịch rất ít.

Vậy nên tên nhóm là "Trạng thái chậm rãi lui giới" cũng không có gì đáng trách.

Mấy người trong nhóm gặp nhau cũng chỉ tùy ý tâm sự, ân cần thăm hỏi một chút tình hình gần đây, rủa xả cấp trên một chút, mắng đông chửi tây rất là thân thiết.

Cửu cô nương: Trước đó vài ngày còn có người tìm em, hỏi em có thể liên hệ với anh hay không? Em nói đảng sai giờ rất bất lực…

Chẳng hỏi ngày về: Tôi hiểu… Khi tôi về mở QQ ra cũng bị đống tin nhắn ngược đến nội thương.

Cửu cô nương: Em rất hối hận, rất ngại nói với người khác là "đại thần giả chết" nổi tiếng giới võng phối do em kéo vào.

Chẳng hỏi ngày về: Phụt, chờ một chút, tôi biến thành đại thần từ lúc nào thế?

Cửu cô nương: Trước không nói đến phối kịch, về phương diện giả chết, anh đích thực là đại thần =.=

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Ha ha, trồi lên nói một câu, thật ra em nghĩ có rất nhiều người thích Quy thất thất, vài bài post đề cử CV đều thấy có người nhắc đến tên anh. Chí ít cũng được coi là CV phấn hồng(6).

Chẳng hỏi ngày về: *cười* Không đâu, tôi chỉ là một tên trong suốt(7).

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Anh mới không phải trong suốt, chỉ do anh ra quá ít tác phẩm chủ dịch, cảm giác tồn tại quá thấp

Chẳng hỏi ngày về: Bởi vì thật sự không có nhiều thời gian.

Cửu cô nương: Hơn nữa còn kén chọn kịch.

Chẳng hỏi ngày về: Đâu có kén chọn lắm, chỉ là nếu tình tiết và lời kịch quá mức , khi tôi thu âm sẽ cười ầm lên mất XDDD

Cửu cô nương: Được rồi, nhắc đến kịch, có phải anh đã nhận vởi kịch xã hội đen kia của Yên Chi không? Cô ấy giục âm tới tận chỗ em rồi nè, làm nũng các kiểu không cần sĩ diện, quá đáng thương luôn, phụt. Yên Chi nói kịch bản đã gửi tới hòm thư của anh từ lâu, anh xem rồi trả lời cô ấy đi.

Chẳng hỏi ngày về: Thư chưa đọc nhiều lắm… Cô để tôi sắp xếp đã _(: ”)_

Hòm thư QQ của Tề Tĩnh cài đặt phần chuyên dùng cho những người liên quan đến võng phối, chia ra làm “kịch chuẩn bị mời”, “kịch bản đã tiếp”, “thông cáo phát kịch”, cùng với “các cái khác về võng phối”.

Anh có thói quen chia thư chưa đọc ra theo tiêu đề và nội dung, sau đó mới dám đọc thư, còn dùng excel làm một danh sách các kịch và ngày nhận thư, tiện cho bản thân sắp xếp thứ tự ghi âm. Nếu như tổ kịch nào quá gấp, anh sẽ đánh dấu sao trong thư, cố gắng bớt thời gian trong hành trình đi công tác phỏng vấn để thu âm.

Yên Chi Hoa là một chuẩn bị mới, là một cô gái rất có chính kiến, thuộc đảng học sinh, hiện nay trong tay có một kịch hiện đại bối cảnh cảnh sát với tội phạm, tìm anh phối chủ dịch thụ.

Chẳng hỏi ngày về: Tôi tìm thấy thư đó rồi, Cạm bẫy , tên này đúng không?

Cửu cô nương: Phụt, đúng vậy, đúng vậy. Em đã đọc nguyên tác rồi, thật ra tình tiết phía sau phát triển rất tốt, chỉ là trong kỳ một sẽ có một ít cảnh SM. Em luôn nghĩ anh sẽ không nhận loại này.

Chẳng hỏi ngày về: Ha ha, bởi vì có rất ít người mời tôi phối thụ.

Cửu cô nương: Phụt, vì thế sao?

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Phụt ha ha ha! Quy thất thất phối thụ á? Vậy vai công quân kia cần tìm một đế vương công âm 0.8(8) trở lên mới có đè được anh nha!

Cửu cô nương: *đỡ trán* Công âm trong giới vốn đã thiếu, còn ép công làm thụ, mẹ nó.

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Thật ra công âm cũng không ít, nhưng mà chất giọng công tử phúc hắc hoa lệ giống Quy thất thất thì đúng là không nhiều lắm~

Chẳng hỏi ngày về: Thanh tuyến thụ của tôi quá hạn chế…

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Ha ha, quá đặc sắc! (* *)

Cửu cô nương: Phụt, quá đặc sắc không phải chuyện gì tốt, đều rập khuôn máy móc thôi.

Chẳng hỏi ngày về: Đúng vậy, bình thường nhận được thư hỏi tôi có thể tiếp kịch hay không, vừa nhìn giới thiệu nhân vật đã thấy đều là tà mị, nóng nảy, điên cuồng, tiêu tiền như nước, ngoại trừ khi theo đuổi tiểu thụ ra, sẽ chỉ nói mấy câu kiểu “Trời trở lạnh rồi, để tập đoàn Vương thị phá sản đi”.

Cửu cô nương: Tà mị, nóng nảy, điên cuồng! Ha ha ha! *đập bàn*

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu: Ha ha ha cười chết tổi! Để tập đoàn Vương thị phá sản! Người đâu cứu mạng!

Chẳng hỏi ngày về: (")

Trong thế giới phối âm qua internet, ấn tượng đầu tiên của một người là ấn tượng về thanh âm.

Ấn tượng về thanh âm của Tề Tĩnh có thể dùng bốn từ để khái quát —- Gợi cảm, hoa lệ, con nhà giàu, công.

Tề Tĩnh ngại ngùng nói mình thật ra chỉ là một phóng viên bình thường làm trong cơ quan nhà nước, tiền lương mỗi tháng đại khái có thể hạ thấp thu nhập trung bình hàng tháng của giai cấp.

"Đừng cướp thú vui YY của mọi người."

Một ít người biết chân tướng nói như vậy, anh biểu thị đồng ý.

Kịch Tề Tĩnh nhận chủ dịch có thể đếm được trên đầu ngón tay, thế nhưng nếu như tính lượng vai phụ và hiệp dịch, ba năm nay, vai lớn vai bé cũng phải hơn mấy chục cái. Giả sử có ai đó thống kê một chút sẽ phát hiện nghề nghiệp của các nhân vật mà Tề Tĩnh phối trong kịch có thể nói là nghìn cái như một.

Phần kịch cổ phong: Hoàng đế năm lần, các loại Vương gia, Hầu gia, Hoàng tử, Thế tử, vân vân… Hoàng thân quốc thích mười sáu lần, sơ sơ mấy vai công khanh đại thần tầm chín lần, phú thương cùng công tử danh môn thế gia bốn lần.

Phần kịch hiện đại: hơn nửa là các loại tổng tài, quản lí, chủ nhiệm, còn lại toàn bộ đều là chủ hộp đêm.

Đúng vậy, chủ hộp đêm.

Hơn nữa, nhân vật trong trong vở kịch mới của Yên Chi Hoa, không phụ sự mong đợi của mọi người, anh lại mở hộp đêm lần nữa.

"Lè nào mình giống người mở hộp đêm đến vậy sao?" Tề Tĩnh tựa trên ghế trượt con lăn chuột, xem kịch bản từ đầu tới cuối một lần, vừa xem vừa bất đắc dĩ cười.

Tề Tĩnh đã đọc toàn bộ tiểu thuyết này từ trước khi nhận kịch, cái vai mà anh sẽ diễn thực chất chẳng khác gì xã hội đen, kinh doanh tổ chức dưới danh nghĩa một hộp đêm, bên ngoài là nơi ăn chơi kiếm nguồn tài chính cho tổ chức, trên thực tế là địa điểm cung cấp giao dịch phi pháp.

Vai chính còn lại trong truyện là một cảnh sát hình sự, phụ trách theo dõi hộp đêm kia, tự nhiên có nhiều tiếp xúc với anh.

Nói tóm lại, câu chuyện này có thể dùng mấy tag để khái quát: cường cường, cảnh sát x tội phạm, yêu nhau giết nhau, ngược luyến tình thâm.

Đúng như Cửu cô nương nói, sau ba màn trong kịch bản kỳ một, quả nhiên có một lần SM.

Đã từng có một bài post tổng kết phong cách CV đánh giá anh là "thanh tuyến cao quý, hoa lệ nhưng dường như mang chút tra(9)". Tuy rằng mấy cảnh SM như này chẳng có mấy người phối, nhưng theo lý thuyết, hẳn là thuộc về phạm trù sở trường. Chỉ là trước đây đều SM theo góc nhìn của công, lần này lại SM theo góc nhìn của thụ.

Chuẩn bị Yên Chi Hoa còn nhấn mạnh một câu trong thư: "Xin hãy dùng mức độ khí chất công lớn nhất để tỏa ra hormone thụ!"

Phía sau là một chuỗi biểu tình ánh mắt lóe sáng chờ mong vô hạn.

—- Rơi nước mắt khó hiểu.

Tề Tĩnh trả lời thư của Yên Chi Hoa một cách ngắn gọi, giải thích qua lí do mình biến mất nửa tháng.

Ngoài điều đó ra, bởi vì tổ kịch muốn trước khi thu âm, anh có thể lên YY nghe đạo diễn bàn bạc về kịch, còn đối kịch với một vị chủ dịch khác, tìm cảm giác diễn, vân vân…, vậy nên anh muốn chuẩn bị mau chóng sắp xếp thời gian, thừa dịp mấy ngày tới có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, nếu không thì không biết phải chờ tới năm nào tháng nào.

Còn lâu mới tới bình minh, anh lấy những kịch bản ít lời thoại hơn hoặc cần thu âm gấp ra thu, đồng thời trả nợ tổ kịch khác.

Sau đó anh nhận được một đống tin nhắn, mỗi một cái đều gửi biểu tình hai hàng nước mắt mì sợi cảm động vô cùng.

Vừa chuẩn bị tắt máy xuống lầu mua bữa sáng, avatar QQ của Yên Chi Hoa nháy sáng đúng lúc anh di chuột qua ký hiệu tắt máy.

Yên Chi Hoa: A a a a a a em thấy gì thế này! Ngày về sama! Anh về rồi!! TAT

"Phụt." Anh bất ngờ bật cười trước máy tính. Vừa thu âm ba tiếng, khóe miệng anh cứng đờ cả rồi, lúc này tất cả cơ mặt vô cùng cần thả lỏng thoải mái như vậy.

Tuy rằng không phải biểu tình hai hàng nước mắt mì sợi giàn dụa, nhưng cũng coi như một loại biểu tình khóc lóc. Tên gọi tắt nước mắt mì sợi là được rồi.

Chẳng hỏi ngày về: Cô dậy thật sớm ^_^

Yên Chi Hoa: Gào khóc, em có thói quen sáng dậy sẽ dùng điện thoại lên QQ một chút… *che mặt*

Chẳng hỏi ngày về: Trì hoãn tổ kịch lâu như vậy, tôi thật ngại quá, thế giới thật quá ngược.

Yên Chi Hoa: Không! Sao! Hết! Sama, anh có thể trả lời em đã tốt lắm rồi /(o)/~~

Chẳng hỏi ngày về: Về phần đối kịch, mong cô cố gắng sắp xếp thời gian trong mấy ngày này, bởi vì vấn đề công việc, không biết lần sau phải đi công tác là lúc nào, tôi sợ nhỡ đâu hai ngày nữa lại phải đi.

Yên Chi Hoa: Em hiểu!! Mấy đứa đảng học sinh như em còn dễ sắp xếp thời gian, chỉ là phía công quân thì tương đối khó khăn, nhưng mà em sẽ đi hỏi.

Chẳng hỏi ngày về: OK, vất vả rồi (3)

Yên Chi Hoa: (//v//) Sama giả vờ đáng yêu kìa! Có thể tận mắt thấy thật hạnh phúc! Được rồi, được rồi, em có thể kéo sama vào nhóm tổ kịch không?

Chẳng hỏi ngày về: Ha ha, được.

Tề Tĩnh phát hiện ra các cô gái trong giới võng phối có chung một đặc tính, đó chính là —- động tác ngón tay rất nhanh.

Tin nhắn vừa gửi đi, hệ thống lập tức nhảy ra thông báo lời mời thêm anh vào nhóm QQ: **Bạn tốt Yên Chi Hoa thêm bạn vào nhóm "Tổ kịch Cạm bẫy "**

Vốn tưởng rằng sáng sớm trong nhóm sẽ không có ai, nào ngờ Tề Tĩnh đã đánh giá thấp tỉ lệ chiếm hữu của đám học sinh trong đảng dùng điện thoại.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Các cô gái, mau lên một chút, ra hoan nghênh Ngày về sama! ~( )/~

Chẳng hỏi ngày về: Bây giờ chắc không có ai dậy rồi đâu *cười*

Tuyên truyền – Onion: Mẹ nó!

Trang trí – Bánh quy xốp: Mẹ nó!

Biên kịch – Múa rối: Mẹ nó! (Thực ra tôi muốn kêu "nhào vào", nhưng mà không thể làm rối loạn đội hình!)

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Em dậy rồi nè! Ngày về cự cự(10), moah moah! (3)

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Phụt, Cắm đao, cô rối loạn đội hình~

Chẳng hỏi ngày về: Ha ha, các cô gọi là Ngày về được rồi, cái gì mà cự cự đại đại không cần đâu.

Biên kịch – Múa rối: Phụt, sáng sớm đã nói "thật lớn(11)" gì đó làm người ta ngượng quá… o(*)

Tuyên truyền – Onion: Phụt! Múa rối, cô giỏi lắm!

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Múa rối, cô giỏi lắm! +1 (Thật ra tôi cũng nghĩ sai lệch)

Chẳng hỏi ngày về: Xin lỗi, bởi vì phối nhiều công âm quá, quen rồi (")

Biên kịch – Múa rối: Người đâu cứu mạng!! Đại nhân, anh đang giả vờ đáng yêu sao??

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Nhất định là đang giả vờ đáng yêu!

Trang trí – Bánh quy xốp: Khí chất vô cùng công mà lại giả vờ đáng yêu! ><

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Khí chất vô cùng công +1

Tuyên truyền – Onion: Khí chất vô cùng công +2

Biên kịch – Múa rối: Khí chất vô cùng công +3

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Khí chất vô cùng công + 10086… Nhưng mà em muốn nói, Ngày về cự cự, sao anh lại ở đây để phối thụ thế~

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: *che miệng cười*

Trang trí – Bánh quy xốp: *che miệng cười*

Biên kịch – Múa rối: *cười gian*

Chẳng hỏi ngày về: *mỉm cười* Chủ dịch công của các cô đã vào trong nhóm chưa?

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Còn chưa vào. Em đã dùng tin nhắn weibo để liên hệ với Đồng Tước Đài sama, hiện này còn chưa thêm được Q của anh ấy, em là chuẩn bị vô dụng, em có tội… TAT

Đồng Tước Đài?

Tề Tĩnh ngẩn người.

Đó chẳng phải là một CV tương đương cấp đại thần sao?

***Chú thích:**

(1) Cảm giác thuộc về (TA: sense of belonging): tiếng Trung là "quy chúc cảm", là một cảm giác chủ quan, nhìn từ góc độ của người chủ cảm giác. Xét về mặt cảm xúc, cảm giác thuộc về nói nôm na tức là mình có tình cảm vs ai đó, vật gì đó, nơi nào đó. VD: tôi yêu Việt Nam => tôi thuộc về đất nước Việt Nam, tôi chỉ có thể yêu Việt Nam khi tôi cảm thấy tôi thuộc về nơi này, đây là đất nước của tôi, ở đây có bạn bè tôi, người thân của tôi. Nếu tôi cảm thấy lạc lõng, tức là tôi đã không còn cảm giác thuộc về nơi này.

(2) Máy tính ngủ say = máy tính trong trạng thái Sleep.

(3) Chữ "Tĩnh " trong tên Tề Tĩnh là hai chữ "ngôn " ghép thành.

(4) Quy thất thất: Chẳng hỏi ngày về nguyên văn là "bất vấn quy kỳ", chữ "kỳ" đồng âm với "thất" – số 7.

(5) Ba bảy chín: Ba (Măng tre tháng ba – Ninh Tiêu Tiêu), bảy (Quy thất thất – Tề Tĩnh), chín (Cửu cô nương)

(6) Phấn hồng: hơi nổi tiếng.

(7) Trong suốt: không nổi tiếng.

(8) 0.8: Điểm phân chia thanh tuyến CV nam, lấy 0.5 làm trung bình, càng gần về 0 càng thụ, càng gần về 1 càng công.

(9) Tra: cặn bã, độc ác.

(10) Cự cự = đại đại = lớn, to lớn, vĩ đại.

(11) Thật lớn = cự cự đại đại.

3. Chương 3

"Đồng Tước Đài(1)? Thật hay giả?"

Mức độ kinh ngạc của Ninh Tiêu Tiêu khi nghe thấy tin tức này được thể hiện từ miếng gà rán KFC bị rơi bịch xuống bàn vì đôi tay đang run rẩy của cô.

Một là tiếng thét lớn chói tai, hai là thức ăn bị rơi xuống, ở giữa chốn công cộng mà làm ra hai hành động vô cùng không nữ tính này đối với Ninh Tiêu Tiêu mà nói quả thực là xưa nay chưa từng thấy, càng chứng minh được sự chú ý vô cùng cao của cô với CV này.

Người bạn trai cảnh sát của cô ở bên cạnh không ngồi yên nổi, sắc mặt ngày càng xanh lét.

Tề Tĩnh nhịn cười, vô cùng ga lăng thay đàn em nhặt miếng gà rán KFC lên, cố ý cười tủm tỉm, đặt vào đĩa ăn của cậu cảnh sát(2): "Không thể lãng phí thức ăn, đúng không?"

Cậu cảnh sát đã từng nghe Ninh Tiêu Tiêu nói qua về thiên hướng tình dục của Tề Tĩnh, theo cách nói của bạn gái thì "Khả năng đàn anh ra tay với anh lớn hơn khả năng ra tay với em rất nhiều", cho nên cậu hoàn toàn không có thái độ thù địch với Tề Tĩnh. Nhưng mà sau khi biết Tề Tĩnh là gay, lại bị đối phương đùa giỡn như vậy, da mặt của thằng nhóc này vẫn chuyển từ xanh sang hồng, ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Lúc này đến phiên sắc mặt Ninh Tiêu Tiêu tái xanh rồi.

Đồng Tước Đài, hoàn toàn xứng đáng với cái danh CV đại thần.

Có thể mời được Đồng Tước Đài gia nhập liên minh tổ kịch, rất nhiều chuẩn bị trong giới võng phối đã coi đó là điểm sáng trong lịch sử làm kịch của mình.

Vị CV này nghe nói là xuất thân từ phối âm thương mại, điều kiện âm thanh tất nhiên hay miễn chê, diễn xuất cũng nhận được rất nhiều lời khen ngợi. Tuy rằng thời gian gia nhập giới còn trễ hơn Tề Tĩnh, nhưng mấy bộ kịch chủ dịch đều là kịch được cải biên từ tác phẩm văn học nổi tiếng, hơn nữa nhóm STAFF có tiếng tăm vượt trội, chỉ mất một thời gian ngắn đã chiếm được một trong những vị trí công âm hàng đầu.

"Lỗ tai cũng muốn mang thai rồi." Đây là một câu cửa miệng của nhóm fan.

Công âm đế vương mạnh mẽ, cao quý, quyến rũ, vô cùng hấp dẫn các nữ sinh trong thời kỳ trưởng thành, ngay cả những người thuộc tầng lớp đi làm cũng không ít người si mê hắn, trong giới cũng có vài vị CV nam coi hắn là thần tượng.

Nhắc tới danh hiệu "đại thần" này, không thể không lấy số liệu ra làm chứng.

Chỉ cần so sánh lượng fan trên weibo, một CV có chút danh tiếng như Tề Tĩnh chỉ có thể bằng một phần mười của hắn. Đừng nhắc tới có sáu nhóm fan lấy danh nghĩa của Đồng Tước Đài, nhóm fan chính thức là nhóm VIP với quy mô trên 1000 người, còn lại đều là nhóm nhỏ hơn 500 người, hơn nữa đó chỉ là một phần fan —- Có thể thấy được số lượng fan khổng lồ.

Trong nhóm chính thức còn có bản thân hắn cùng với hai hội trưởng hội fan quản lý.

Trong hai cô hội trưởng này, một người tự lấy ID cho mình là "Đại Kiều", người còn lại cũng đổi tên là "Tiểu Kiều", hiển nhiên dựa theo điển cố "Đồng Tước xuân thâm tỏa nhị Kiều(3)", hận không thể khiến nam thần thật sự khóa mình vào hậu cung. Bản chất mê trai được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Nói tóm lại, Ninh Tiêu Tiêu đưa ra một kết luận.

"Đàn anh, anh gặp được chuyện tốt rồi."

Làm CV, nếu có thể trở thành CP với Đồng Tước Đài đại thần trong cùng một kịch, tạm thời khỏi phải nói đến độ chú ý sẽ vươn lên hàng đầu, ngay cả danh tiếng cũng sẽ tăng lên, là cơ hội tốt để tô hồng bản thân.

"Danh tiếng gì đó thì mặc kệ đi." Giọng điệu của Tề Tĩnh vẫn bình tĩnh như vẻ mặt của anh, đôi mày của Ninh Tiêu Tiêu nhíu lại thật chặt.

"Đàn anh, anh nói gì thế? Em đây lăn lộn trong giới lâu như vậy, giọng nói từng nghe cũng không ít, điều kiện của đàn anh không đến mức không thể nổi tiếng. Chỉ vì cuộc sống ngoài đời của anh quá bận rộn, ít chủ dịch, trước kia mấy cô A Cửu muốn giúp anh mở nhóm fan, anh lại không đồng ý. Lần này có cơ hội tốt như thế, anh nhất định phải nắm lấy, nhất định sẽ có thêm nhiều người thích anh hơn!"

Lời của Ninh Tiêu Tiêu là sự thật.

Có vài CV từng được diễn cùng với Đồng Tước Đài mà nổi như cồn sau một đêm làm ví dụ. Trong đó người được chú ý nhiều nhất, tiêu biểu nhất chính là CV thụ âm "Bún qua cầu(4)", nhờ đảm nhiệm vai diễn chủ dịch trong một tác phẩm kinh điển của Đồng Tước Đài mà bây giờ nổi đến mức tay chạm vào cũng bỏng, được mời kịch không ngừng. Tổ hợp CP "Đài Bún" của Đồng Tước Đài và cậu ta trở thành một trong những đề tài nóng hổi nhất diễn đàn.

Mặc khác cũng có vài CV thụ âm lập tức nổi tiếng như thế, cho dù không sinh ra tổ hợp CP nhưng những vở kịch khác của bọn họ cũng được hưởng lây ánh hào quang, được nhiều fan chú ý đến. Nhóm tổ kịch thấy

mình được hưởng ké như vậy thì vui vẻ vô cùng.

"Đồng Tước Đài thật sự là đại thần —-"

"Anh biết anh ta là đại thần, bình thường anh cũng hay đi dạo trong diễn đàn, cũng thích xem tin tức." Tề Tĩnh đúng lúc ngắt lời cảm thán của Ninh Tiêu Tiêu. Lượng tin tức anh đọc nói không chừng còn nhiều và đầy đủ hơn cô.

"Chuẩn bị của tổ kịch anh tham gia thật giỏi quá, không ngờ có thể liên hệ được đại thần làm chủ dịch." Ninh Tiêu Tiêu đổi góc độ thể hiện tâm trạng xôn xao của mình.

"Theo em nói thì anh rất ngại ở lại kịch tổ đấy." Tề Tĩnh cười nói, "Cô gái chuẩn bị thật sự không nên tìm một kẻ mờ nhạt như anh đến hợp tác với đại thần, sẽ kéo chân tổ kịch thôi, còn kéo thấp độ chú ý."

Biểu tình của Ninh Tiêu Tiêu nhất thời trở nên hung ác, nhéo cánh tay của anh một phen, "Những gì em đã nói lúc trước anh rốt cuộc có nghe vào tai không vậy?"

Khi đàn em đã bày ra hình tượng Mẫu Dạ Xoa, tránh tranh luận với cô mới là thượng sách: "Anh có nghe, có nghe."

"Hiện tại anh không tính là người nổi tiếng, nhưng sau khi hoàn thành kịch này, nhất định sẽ nổi!"

"Ừ, ừ, đúng thế."

"Nếu anh tranh thủ làm quen, thân thiết được với đại thần trong tổ kịch, em có thể lấy thân phận bạn bè đi liên hệ anh ấy đó!"

"Hóa ra em đã hạ một nước cờ thật lớn." Tề Tĩnh sờ sờ cằm, giống như bừng tỉnh, hiểu ra vấn đề.

"Đương nhiên rồi, người ta rất thích Đồng Tước Đài đại thần đó~" Trình độ xôn xao lại tăng thêm một bậc, dễ dàng nhận ra(5).

"Này...Ngắt lời em một chút, mặt bạn trai em lại tái xanh rồi."

Sau khi ăn xong, Tề Tĩnh nhìn theo đàn em cùng đồng chí cảnh sát đi lên xe bus, bản thân mình cũng lững thững đi về phía ga tàu điện ngầm.

Đã lâu không có ngày nghỉ, hẳn là nên thoải mái xả hơi một chút, xem một bộ phim, cùng các đồng nghiệp trong đài truyền hình đi hát KTV gì đó, Tề Tĩnh lại lựa chọn về nhà phối kịch.

Thật sự là ngoài ý muốn.

Ngay cả chính anh cũng kinh ngạc khi phối âm chiếm lấy một vị trí rất quan trọng trong cuộc sống của mình.

Hai ngày trước, tổ kịch Cạm bẫy đã liên hệ với anh, hẹn buổi tối chín giờ sẽ lên phòng YY để PIA kịch, phần lớn nội dung là mấy màn cần hai chủ dịch đối diễn. Khi Tổ kịch PIA kịch, các staff đều sẽ có mặt, còn có hai bạn thân của staff kiêm fan hâm mộ của Đồng Tước Đài đến hiện trường vây xem. Vốn có nhiều fan khác của Đồng Tước Đài yêu cầu được tới dự thính, nhưng chuẩn bị sợ quá đông người sẽ không khống chế được hiện trường nên không cho nhiều người tiến vào.

Về đến nhà mới tám giờ, Tề Tĩnh nghĩ chắc các thành viên trong tổ kịch còn chưa tới đủ, mình có thể bớt thời gian xem trước nội dung kịch bản, học thuộc lời kịch.

Nói thực ra, anh không cho rằng thanh tuyến của Đồng Tước Đài thích hợp với vai diễn cảnh sát hình sự trong kịch này.

Xuất phát từ ấn tượng thực ban đầu, bản chất của vai diễn này phải là ngay thẳng, chính trực. Tuy rằng có người nói không thể dùng thanh tuyến qua loa để thể hiện một nhân vật, nhưng trong thể loại nhân vật đặc thù như vậy trong kịch truyền thanh, ấn tượng đầu tiên với người nghe vẫn là điểm mấu chốt.

Thanh âm của Đồng Tước Đài thực sự có thể trên 0.8, thậm chí còn cao hơn. Cường công là cường công, nhưng dựa theo kịch nghiệm nghe kịch từ trước tới nay của Tề Tĩnh, cách diễn của hắn thường có cảm giác khí thế bức người, không quá phù hợp với nhân vật được miêu tả. Chẳng qua bản thân Tề Tĩnh khi làm CV cũng không thích bị người ta giới hạn thể loại vai diễn, hơn nữa Đồng Tước Đài là đại thần, dựa vào diễn xuất chắc cũng chấp nhận được — Việc này để đạo diễn lo là được rồi.

Mải nghĩ như vậy, con chim cánh chút dưới góc màn hình phát ra tiếng "đinh đinh đinh" kéo suy nghĩ của anh quay về. Là nhóm tổ kịch.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Chào buổi tối cả nhóm thân yêu! ~( )/~

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Yên Chi tiểu thụ, quyết đoán đè xuống!

Biên kịch – Múa rối: Quyết đoán đè xuống! +1

Hậu kỳ – Khóa một đời: Quyết đoán đè xuống! +2

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Các cô… TAT Giữa ban ngày ban mặt, à không, giữa đêm đen trăng thanh gió mát mà TX(6) chuẩn bị thì còn ra thể thống gì nữa!

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Phụt, chuẩn bị chính là dùng để TX nha, sự giác ngộ đau đớn như vậy mà giờ cô mới hiểu ( )

Biên kịch – Múa rối: Ha ha ha ha, quả nhiên Cắm đao là một thanh đao tốt!

CV – Chẳng hỏi ngày về: *cười* Cắn hạt dưa bê ghế ra vây xem.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: QAQ!! Ngày về sama, anh...!!!

Hậu kỳ – Khóa một đời: Ôi! Vị này chính là chủ dịch thụ lần này, Chẳng hỏi ngày về sama sao? Mạnh mẽ vây xem!

CV – Chẳng hỏi ngày về: Chào buổi tối mọi người.

Hậu kỳ – Khóa một đời: Phụt, phụt, một tiểu thụ ngoan ngoãn. Đồng Tước sama của chúng ta lần này lại được hưởng phúc rồi~

Vị hậu kỳ này là staff mới gia nhập, lần trước khi Tề Tĩnh vào nhóm còn chưa nhìn thấy. Hồi tưởng lại lịch sử trò chuyện của nhóm trước đây, dường như hậu kỳ là fan trung thành của Đồng Tước Đài, kỹ thuật tốt lắm, bình thường không hoạt động gì mấy trong tổ kịch. Bởi vì cô đồng ý gia nhập liên minh mà Yên Chi Hoa còn kích động thật lâu.

Lúc này, Tề Tĩnh nhìn lướt qua danh sách thành viên nhóm – Đồng Tước Đài vẫn không ở đây.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Sao vậy, sao đại thần còn chưa vào nhóm?

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: TAT, là thế này, QQ của đại thần không thêm bạn, nhưng mà anh ấy đã nhắn tin rằng chín giờ sẽ tới phòng YY, em đã gửi số phòng cho anh ấy rồi.

Hậu kỳ – Khóa một đời: Phụt, phụt, tiểu thụ không chờ nổi sao? Bộ dáng gấp gáp ghê ~

Biên kịch – Múa rối: Dù sao cũng là Đồng Tước Đài đại nhân cơ mà!

Hậu kỳ – Khóa một đời: Tổ kịch có đại thần nhiều lắm, không thể thêm được nữa. Bình thường một gặp được người thật chỉ có thể đến nhóm fan chính thức, nhưng mà đã đầy người từ lâu rồi.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Khóa ơi, cô có ở trong nhóm fan chính thức không?

Hậu kỳ – Khóa một đời: Đương nhiên là có.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: TAT, có thể liếc mắt một cái xem Đồng Tước Đài sama có online không? Nhắc anh ấy một chút, chín giờ PIA kịch, sắp đến giờ rồi, mời anh ấy lên YY được không?

Hậu kỳ – Khóa một đời: A, tôi đi xem thử. Nhưng mà nếu anh ấy ẩn thì tôi cũng bó tay thôi (_)

Mắt thấy sắp tới chín giờ, hậu kỳ quay về nói hình như Đồng Tước Đài không online, Yên Chi Hoa biết hiếm lắm mới có dịp tóm được Tề Tĩnh, không dám trì hoãn quá lâu, đành phải để các thành viên trong tổ kịch đến YY trước, còn cô tiếp tục đi liên lạc với Đồng Tước Đài.

Nhưng thật ra Tề Tĩnh không có ý kiến gì.

Công việc ở ngoài đời dễ xảy biến số, chắc là có chuyện gì đó khiến đại thần đến trễ giờ hẹn. Bản thân công việc của anh cũng có xác suất bất ngờ cao, đã lấy làm quen, chút khoan dung vẫn phải có.

Một tổ kịch trừ bỏ mấy việc chính là phối âm cùng chế tác thì giao lưu trò chuyện cũng rất quan trọng.

Khoảng thời gian giao lưu trước khi bắt đầu chính thức thật ra là phần Tề Tĩnh thích nhất. Ví dụ như đạo diễn Cắm đao bốn phía bình thường rất thích dùng icon đáng yêu khi trò chuyện, làm cho người ta ấn tượng về một cô gái xinh đẹp, ngọt ngào, khi mở miệng nói chuyện lại là thanh âm chị gái thuần chủng, thật sự ngoài dự đoán của mọi người.

Ví dụ như biên kịch Múa rối bình thường tưởng chừng rất khôn khéo, viết kịch bản rất cẩn thận, tỉ mỉ, lại là một cô gái ngây thơ, ngốc nghếch, ngay cả mic cũng không biết chỉnh sao cho ổn.

Ví dụ như chuẩn bị Yên Chi Hoa có giọng nói mềm mại, chất phác.

Tề Tĩnh cảm thấy nếu có một ngày anh bỏ việc làm phóng viên thì anh sẽlui về viết tiểu thuyết tả thực, các loại người trong vòng tròn võng phối luẩn quẩn muôn hình muôn vẻ này đều là những nhân vật rất đáng giá để tả.

Bất tri bất giác đã tới mười gì, hai fan hâm mộ đến vây xem đại thần vẫn chờ đợi trong đau khổ, hứng trí cũng không còn cao như trước. Hai người ở trong khung chat tự trò chuyện với nhau về mấy kịch phát gần đây nhất của Đồng Tước Đài.

Yên Chi Hoa gấp tới mức xoay vòng vòng, chốc lát tiến vào, chốc lát lại đi ra, liên tục tìm kiếm người khác để hỏi han.

Hậu kỳ có lẽ chán trò chuyện rồi, bỏ lại một câu "Nếu Đồng Tước sama tới đây, các cô nhớ ghi âm nhé, ngày mai tôi sẽ nghe" rồi logout. Thấy cô đi rồi, hai fan kia cũng không ở lại quá lâu, lần lượt rời đi.

"Thật ngại quá, Ngày về cự cự." Trong thanh âm của đạo diễn Cắm đao bốn phía mang ý xin lỗi rõ ràng.

"Đừng lo, dù sao tôi cũng có thời gian rảnh rỗi để học hỏi biên kịch về mấy từ địa phương khó đọc trong kịch bản. Không tính là hoàn toàn không có tiến triển." Tề Tĩnh mỉm cười đáp lại.

"Đây là lần đầu tiên em hợp tác với Ngày về sama, cảm thấy đại nhân thật quá chuyên nghiệp! Mấy chữ sai còn sót trong kịch bản bị đại nhân tóm được, khiến biên kịch em đây thật xấu hổ quá!" Múa rối nối tiếp đề tài, cười he he hai tiếng, "Trước đây được không ít người phổ cập kiến thức về đại nhân, chỉ nghe họ nói anh vô cùng thích giả chết…"

"Múa rối!" Cắm đao bốn phía nghe đến đó, sợ tới mức lập tức lên tiếng ngắt lời.

"Cắm đao, cô gấp cái gì, để tôi nói nốt đã." Múa rối hắng giọng, tiếp tục nói, "Tuy rằng nghe nói anh vô cùng thích giả chết, nhưng phối kịch thật sự, thật sự rất chuyên nghiệp. Đêm nay cảm giác đại nhân mang lại cho em chính là như vậy."

"Cảm ơn." Tề Tĩnh nhẹ nhàng cười, cố ý trêu tức nói, "Tôi sẽ không ngừng cố gắng giả chết."

Lời này vừa nói ra, trong tai nghe quả nhiên truyền đến tiếng kêu rên thấu trời.

Nhưng thanh âm gay gắt nhất lại đến từ chuẩn bị Yên Chi Hoa mới trở lại trong phòng.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Ngày về sama! Thật xin lỗi…" Thanh âm của Yên Chi Hoa có chút lạ thường, cẩn thận nghe sẽ có giọng cô khẽ nghẹn ngào.

Một người thông minh như anh hiển nhiên đoán được xảy ra chuyện gì.

Nhưng anh không phải staff, không tiện nói toạc ra, chỉ có thể mở miệng an ủi: "Đừng nóng vội, cô cứ từ từ nói."

"Vừa rồi hội trưởng hội fan của Đồng Tước Đài sama, Tiểu Kiều trả lời em, nói rằng buổi tối hôm nay sama ra ngoài gặp bạn, không hề biết chuyện phải PIA kịch. Em nghĩ… Em nghĩ chắc anh ấy quên rồi… Đều tại em không xác nhận lần cuối với anh ấy. Nhưng mà hôm trước anh ấy nhắn tin rằng thật sự sẽ tới mà…" Yên Chi Hoa càng nói đến cuối, thanh âm càng run rẩy, còn hít hít mũi vài cái.

Đại khái sau năm giây, một loạt đền toàn bộ bị rơi vào trạng thái xám xịt, tĩnh mịch nặng nề.

Yên Chi Hoa tạm dừng trong chốc lát, lo sợ nói: "Ngày về sama, anh… giận sao?"

Tề Tĩnh vội vàng trả lời: "Không phải, tôi không sao."

Chỉ là không biết phải nói gì để an ủi đối phương mà thôi.

Xem nội dung trò chuyện trước đây cùng cô, hẳn cô cũng yêu thích Đồng Tước Đài vô cùng như những fan hâm mộ khác, dù sao lập trường của fan và staff cũng không giống nhau.

Bất kể thế nào, xem ra đêm nay Đồng Tước Đài sẽ không xuất hiện —

Cắm đao bốn phía thở dài một hơi: "Đã gần mười rưỡi rồi, hiện tại phải làm sao bây giờ, còn muốn đối kịch nữa không?"

Múa rối yếu ớt đề nghị: "Có thể PIA phần của Ngày về không?"

Cắm đao bốn phía hiển nhiên có chút do dự, đèn của cô mãi mà không sáng. Nhưng Tề Tĩnh lại nói thay cô: "Tôi nghĩ đạo diễn cảm thấy dùng phương pháp đối kịch sẽ tốt hơn, còn có thể chỉ đạo CV phù hợp với cảm xúc CP. Đặc biệt là trong kỳ một có rất nhiều đoạn diễn mờ ám, hai người phối sẽ có hiệu quả hơn một người thu âm."

"Đúng, đúng, đúng, chính là như thế."

"Nhưng Đồng Tước Thai không tới…"

"Hay là tạm thời Cắm đao bốn phía thay thế tiểu công một chút, đối kịch thử với Ngày về xem có được không? Dù sao cô cũng là đạo diễn." Yên Chi Hoa lo lắng không yên hỏi.

"Ặc…" Thanh âm phát ra từ mic tràn đầy xấu hổ.

Tề Tĩnh hiểu rõ lòng cô, cười cười giải vây cho đạo diễn: "Như vậy không tốt lắm đâu. Nơi này ngoài tôi ra đều là con gái, lời kịch của hai chủ dịch đối diễn có rating quá cao, mặc dù tôi có thể nhập vai, nhưng tin rằng vẫn sẽ làm đám con gái các cô không cảm thấy thoải mái."

Lời này vừa nói xong, đạo diễn lập tức gửi một cái tin nhắn cá nhân trên QQ cho anh.

Nhóm tổ kịch Cạm bẫy —-

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Ngày về cự cự, anh… anh thật sự quả là tri kỷ!!

CV – Chẳng hỏi ngày về: Phụt, đừng khách khí, xoa xoa đầu.

Sau khi hiểu được nỗi băn khoăn của Tề Tĩnh, Yên Chi Hoa tính tìm một CV nam đang login tới đây đối kịch, tạm thời thay thế.

“Để tôi đi hỏi một chút xem có CV nam nào hiện tại đang rảnh không, các cô cũng thử tìm xem, có thì kéo qua ngay.”

“Vừa rồi đã hỏi hai người, đều nói không rảnh… Haizz…”

“Về cơ bản người online lúc này không phải đang ghi âm thì cũng là chơi game, tắt tin nhắn QQ.”

“… Âm nhược thụ có được không?” Chính là loại thụ ở mức thấp nhất của không biết xấu hổ.

“…Quá kinh người rồi.” Nếu làm không tốt sẽ gây tác dụng ngược đó.

Tề Tĩnh không muốn mọi người khó xử, đang định nói “Hay là để lần sau hẹn thời gian khác cũng được”, biên kịch Múa rối đột nhiên kêu to lên, khí thế chẳng khác nào Columbus phát hiện ra Tân đại lục.

“Có! Có!”

“Ai? Ai?” Thanh âm chị hai của Cắm đao bốn phía ồn ào vang lên, gần tới mức thánh thót như âm loli.

“Chú Nhạn đó, chú Nhạn đang online!” Múa rối liên tục nói, “Anh ấy đã ở trong tổ kịch này, suýt chút nữa tôi quên mất.”

“Chú Nhạn là ai?”

Tề Tĩnh chưa từng nghe nói trong giới võng phối có một CV tên như vậy, vì thế tò mò hỏi.

Yên Chi Hoa nửa chần chừ, nửa cười khổ trả lời.

“Công quân… giọng ông già.”

***Chú thích:**

(1) Đồng Tước Đài: đài Đồng Tước, vào đời Tam Quốc (220- 280), Chúa Nguỵ là Tào Tháo đã cho xây dựng đài Đồng Tước bên sông Chương (huyện Lâm Chương, tỉnh Hà Nam).

(2) Nguyên văn là vũ cảnh, viết tắt của lực lượng cảnh sát và vũ trang nhân dân Trung Quốc.

(3) Điển cố “Đồng Tước xuân thâm tỏa nhị Kiều”: nôm na là Tào Tháo xây đài Đồng Tước để nhốt các mỹ nữ, có tham vọng muốn bắt hai chị em Đại Kiều và Tiểu Kiều nhốt vào trong đài làm thiếp. Nhờ chiến

thắng Xích Bích mà tham vọng của Tào Tháo tan vỡ hoàn toàn. Nhà thơ Đỗ Mục đời nhà Đường đã viết bài "Xích Bích hoài cổ", trong đó có hai câu: "Đông phong bất dữ Chu lang tiện/ Đồng Tước xuân thâm tỏa nhị Kiều", tức là nếu không nhờ có gió Đông giúp Chu Du thì đài Đồng tức đã trở thành nơi nhốt hai nàng Kiều.

(4) Bún qua cầu: Đặc sản Vân Nam, Trung Quốc (ngon lắm >.<)

(5) Dật vu ngôn biểu: loại tình cảm mà không nói ra lời thì người khác đã nhận ra.

(6) TX: trêu chọc.

4. Chương 4

"Hì."

Tề Tĩnh vừa nhìn thấy cái đèn xám xịt trước ID lóe lóe trong nháy mắt mới nhận ra mình vừa cười thành tiếng.

Thế nhưng anh thật sự không tự chủ được cơn run rẩy thì phải làm sao?

"Ngày về cự cự, anh vừa cười đúng không?" Đạo diễn không hổ là đạo diễn, độ nhạy của thính giác sắp vượt qua con dơi.

"Anh ấy tuyệt đối đã cười!" Biên kịch cũng mau chóng gia nhập vào hàng ngũ lên án.

"Tôi chỉ đang suy nghĩ rốt cuộc tổ kịch có khẩu vị nặng cỡ nào mà ngay cả đời ông nội cũng không buông tha. Đây là nợ cháu ông đền sao? Được rồi, miễn cưỡng cũng coi như thiên kinh địa nghĩa(1)." Tề Tĩnh nhịn cười tới mức đau dạ dày, vất vả lắm mới chậm rãi thở một hơi.

"Ha ha ha ha!"

"Ngày về cự cự, cho một like!"

Lúc này nhóm hai người biên đạo cũng không chịu nổi nữa, từ microphone truyền tới tiếng cười nghiêng cười ngả.

Chuẩn bị Yên Chi Hoa nín khóc mỉm cười, vốn thanh âm còn có chút sa sút nhưng tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, sẵng giọng nói: "Các cô đừng như vậy nữa được không? Chí ít chú Nhạn không phải là thụ âm, cũng không đến mức rất buồn cười."

"Vậy anh ta là âm gì?" Tề Tĩnh nhíu mày. Ngón cái tay phải còn đặt bên môi, cố gắng ngăn chặn khóe miệng cứ nhếch lên.

Yên Hoa Chi dừng lại một giây, dường như đang lục lọi trong vốn từ vựng của mình một từ phù hợp để hình dung.

"Chính là… loại thường nghe thấy trong ti vi —- Giọng ông già tiên phong đạo cốt(1)."

Tiên phong đạo cốt.

"Ha ha."

Là một người làm truyền thông vô cùng quen thuộc với điện ảnh và tác phẩm truyền hình, Tề Tĩnh nghiêm túc dùng bốn chữ này mà tưởng tượng một chút, sau đó nghiêm túc phát ra tiếng cười lần thứ hai.

"Ý của tổ kịch là muốn tôi đi SM một ông già tiên phong đạo cốt sao? Nô tì không làm được đâu——"

"Ha… Ha ha ha ha tôi cười chết mất! Người đâu, cứu mạng!"

"Ha ha, Ngày về cự cự, cầu buông tha được không? Vừa rồi bạn cùng phòng còn hỏi em có phải bị điên không? Cười đến mức đáng sợ như vậy! Ha ha ha ha!"

Không khí trong phòng YY nhất thời vui vẻ hẳn lên, khác với vẻ lo lắng bao trùm lúc trước.

Nhạn Bắc Hướng.

Đây là lần đầu tiên Tề Tĩnh nghe đến cái ID này. Dựa theo những gì biên kịch Múa rối nói, số kịch của vị CV này chỉ cần dùng mười đầu ngón tay là có thể đếm xong, một người vô cùng, vô cùng mới.

Bạn của Múa rối là chuẩn bị của một tổ kịch, lúc đó quá trình thu âm đã tiến vào giai đoạn vĩ thanh, chỉ thiếu một vai ông già hàng xóm là không có người ngó ngàng tới. Chuẩn bị trong giới võng phối hầu hết đều biết, giọng CV nam từ thiếu niên tới thanh niên là nhiều nhất. Để đảm bảo thanh tuyến tự nhiên, giọng nói tự nhiên là điều kiện tiên quyết, số người có thể nâng cảm giác tuổi tác tới mức như ông chú trung niên đã là ít, người muốn giả làm ông già càng chẳng có mấy.

Bạn của Múa rối tìm người xung quanh không thấy ai, hết cách rồi đành phải lên diễn đàn, đăng topic tuyển người.

Vốn tưởng rằng bài post nhất định sẽ như đá chìm đáy biển, không ngờ tới ngày hôm sau đã nhận được một email hưởng ứng lời tuyển mộ, đính kèm một phần âm thô. Bởi vì là vai quần chúng, lời kịch không

nhiều lắm, âm thô trong thư hoàn toàn ghi âm đủ, mỗi câu còn nói tới ba lần.

Có lương tâm nghề nghiệp!

Vì vậy những chuẩn bị thiếu âm ông già, âm ông chú đều chen chúc tới, xin được dùng chung tài nguyên. Cái tên Nhạn Bắc Hướng nhất thời trở thành đại diện cho người phối "giọng ông già chuyên nghiệp" mới gia nhập giới.

Qua sự giới thiệu của Múa rối, Yên Chi Hoa nghe thử mấy kịch mà Nhạn Bắc Hướng phối giọng ông già, nghĩ có thể đảm nhiệm vai ông nội của tiểu công trong kịch. Nhưng bởi vì phần diễn của ông nội chỉ xuất hiện trong đoạn hồi tưởng quá khứ mà thôi, hơn nữa lời kịch không quá hai mươi câu, nên tổ kịch không kéo hắn vào nhóm, chỉ âm thầm liên lạc.

"Chẳng qua người này, nhắc tới thì thấy rất thần kỳ." Múa rối là người phụ trách liên lạc với hắn nói như vậy.

Khi bạn cô đi tìm hắn, dựa theo dãy số QQ trong thư mà gửi lời mời kết bạn, cách ngày mới được đồng ý, sau đó bạn cô rất tự nhiên gửi một đống lời cảm ơn như "cảm ơn âm thô", "âm ông già rất được like", "anh thật sự là người tốt đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi", vân vân mây mây.

Sau đó là không có sau đó nữa.

Bạn cô cho rằng hắn ta chỉ là một người ngoài không liên quan đi ngang qua. Giới võng phối thường có loại CV chỉ thu âm hai, ba câu rồi từ đó về sau mai danh ẩn tích, vậy nên chẳng có gì là lạ.

Nhưng ngoài bạn của cô, mấy chuẩn bị khác cũng thử gửi lời mời, cũng được đồng ý.

"Đại nhân, có thể cầu thu âm ông già lần nữa không? Chính là loại thanh tuyến trong cái kịch lần trước của anh!"

"Đại nhân, em cũng chỉ thiếu một giọng ông già như thế, có thể giúp một tay không? QAQ"

"Đại nhân, có thể thu âm ba câu lời thoại không? Thanh tuyến ông chú năm mươi tuổi, lời kịch xem ở bên dưới."

"Đại nhân, cầu giọng chú…"

"Đại nhân…"

"Đại…"

…

Toàn bộ tin nhắn QQ bên trên đều không được trả lời.

Toàn bộ, đều, không.

Nhưng ngắn thì một, hai ngày, dài thì ba, bốn ngày, tất cả mọi người đều bất ngờ thấy đối phương gửi âm thô tới, chất lượng cũng rất cao. Khi cần phản âm cũng diễn ra tình huống tương tự.

"Anh ấy rất kỳ quái, rõ ràng có lên mạng, nhưng dù nói cái gì đi chăng nữa, anh ấy cũng không để ý. Nhưng nhất định sẽ giao âm. Hơn nữa còn giao rất nhanh."

Múa rối tự nhiên lải nhải, hoàn toàn không có ý thức được rằng bầu không khí trong phòng dường như đã chuyển biến, nhất thời có ảo giác như nhiệt độ không khí thẳng tắp giảm xuống.

"Vậy mới nói, rất có thể đây là lần đầu tiên anh ấy đến hiện trường YY?" Cắm đao bốn phía hiển nhiên cũng là lần đầu nghe nói về người này.

"Á, đúng vậy…"

"Hơn nữa cũng không có gì đảm bảo anh ấy sẽ đến?" Yên Chi Hoa run rẩy bổ sung.

"Á, đúng thế…"

Cắm đao bốn phía chán nản thở dài một tiếng, gửi lên khung chat một biểu tình khinh bỉ: "Đờ mờ cô bị dở hơi à? Như thế có khác gì không tìm được người đâu?"

"Ai~ Quên đi, tôi tiếp tục tìm người." Yên Chi Hoa định ngừng chờ đợi, đang chuẩn bị tắt mic thì Múa rối đột nhiên hét ầm lên.

"Chờ chút! Chờ chút! Anh ấy vào được!"

Tề Tĩnh vô thức ngẩng đầu nhìn lên.

Phía dưới kênh có tên "Tổ kịch Cạm bẫy" quả thực xuất hiện một nick màu trắng treo ba chữ ngắn gọn "Nhạn Bắc Hướng".

Avatar của ID này hoàn toàn một màu xanh biếc.

Đẳng cấp: Cấp 1.

Tích lũy cá nhân: 0 điểm.

Lí trí của Tề Tĩnh mách bảo bây giờ anh không được cười, bằng không chắc Yên Chi Hoa sẽ lại khóc nức nở.

"Chào ông ạ." Sau khi tổ kịch kéo Nhạn Bắc Hướng vào kênh con chuyên dùng để PIA âm, đầu tiên là Tề tĩnh khẽ mỉm cười biểu đạt sự hỏi han ân cần.

"Ha ha! Ngày về đại nhân, anh không nên như thế!"

"Thật vất vả lắm mới kiếm được, anh đừng làm người ta đi !"

Đèn của staff tổ kịch liên tiếp hiện màu xanh, sáng rực rỡ, đều ngăn cản anh tiếp tục lên tiếng. Khung cảnh hơi rộn rã.

Đèn của Nhạn Bắc Hướng vẫn ở trong trạng thái xám xịt.

Thế nhưng trên khung chat bỗng nhiên nhảy lên hai chữ: Xin chào.

Thành viên staff trong nháy mắt như ăn phải thuốc câm miệng tập thể, hoàn toàn không phải bởi vì kinh ngạc mà bởi vì sự lo lắng sâu đậm.

"Lẽ nào bây giờ anh không thể nói, không có mic sao?" Chỉ có Tề Tĩnh dường như hiểu được thuật đọc suy nghĩ, bình tĩnh nói lên câu hỏi lớn trong lòng mọi người.

Năm giây an tĩnh vô cùng đến mức hít thở không thông ——

Trên khung chat lần nữa nhảy ra bốn chữ: Có thể nói.

"Phù..." Trong tai nghe truyền đến thành âm của ba cô gái không hẹn mà cùng thở phào. Chắc là bị đối phương ảnh hưởng, các thành viên cũng bắt đầu dùng phương thức gõ chữ trên khung chat mà lên tiếng.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Chào Nhạn Bắc Hướng sama! Em là chuẩn bị của kịch này, cứ gọi em là Yên Chi ~( )/~

Biên kịch – Múa rối: Chú Nhạn! Cảm ơn chú nhiều lắm! /(o)/~~ Cháu chính là người đã nhắn tin cho anh trên QQ~

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Chào ông ạ! (ha ha) Cháu là đạo diễn Cắm đao, trước đây ông chưa từng dùng YY sao? Ấn F2 là được, phía dưới khung chat có cái nút "Nhấn F2 để nói" là có thể tự do trò chuyện.

Nhạn Bắc Hướng: Chào mọi người.

…

…

…

So what?

Phần sau đâu?

Vì sao không mở miệng nói chuyện?

Mọi người trộm đổ mồ hôi lạnh, sau đó trên khung chat cũng im ắng, tĩnh mịch.

Đèn trước tên Nhạn Bắc Hướng vẫn không sáng. Nếu như lúc này có thể dùng webcam, Tề Tĩnh tin rằng sẽ nhìn thấy trên mặt mấy cô gái phía sau màn hình đều mang vẻ mơ hồ, không biết phải làm sao.

"Á, em nghĩ em nên đăng đoạn lời thoại cần đối kịch lên khung thông báo là tốt nhất." Đạo diễn lo sợ phá vỡ không khí trầm mặc, cố gắng mau chóng vào chủ đề chính. Chẳng mấy chốc, trên khung thông báo xuất hiện vài câu lời thoại của hai vị chủ dịch "Cạm bẫy", là cuộc đối thoại lần đầu tiên bọn họ lén gặp mặt nhau.

"Ặc, Cắm đao, cô là đạo diễn, cô tiếp tục đi. Tôi và Múa rối từ giờ trở đi chỉ ngồi nghe." Yên Chi Hoa yếu ớt rụt rè nói một câu, sau đó tắt đèn, tắt mic.

"Đúng, tôi với Yên Chi đánh chữ trên khung chat là được rồi." Biên kịch cũng tắt mic theo.

"A, cái này… Hai anh chuẩn bị xong là có thể bắt đầu rồi. Trước tiên cứ thử đoạn này một lần, em không chen vào. Sau đó em sẽ đưa ra ý kiến cụ thể." Phong cách đạo diễn của Cắm đao bốn phía luôn luôn là giao quyền chủ động cho CV.

Tề Tĩnh gật đầu.

"Hiểu rồi. Anh đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể bắt đầu."

Lại là năm giây yên tĩnh đến mức hít thở không thông.

Chỉ là lần này, sự yên tĩnh trôi đi, cái đèn màu xám xịt kia vẫn không có bất kỳ dấu hiệu phát sáng nào. Bên tai truyền đến tiếng của một người đàn ông xa lạ.

Trầm thấp, cương nghị, mang theo chút áp lực cùng tức giận.

"Từ đầu anh đã biết, em làm tất cả, chẳng qua chỉ để giăng bẫy anh—-"

Tề Tĩnh giật mình.

Bàn tay nhẹ buông lỏng, cái bút trên tay tuột xuống.

Từ khi lỡ tay làm rơi cái bút, cho đến khi nó lăn tròn trên mặt bàn, trong mấy giây ngắn ngủi đó thôi, anh đều bất động, ngừng thở. May mà thanh âm "cạch cạch" quá nhỏ, không xuyên qua được microphone.

Giọng nói truyền tới là một tiếng "Mẹ nó" rất khoan thai, âm cuối kéo dài, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng vang.

Dường như cô đã hoàn toàn quên mất lời hứa chưa diễn xong thì không chen vào nói của mình, hít một ngụm khí lạnh: "Này… Này, này này, vừa rồi là cái gì thế? Giọng thanh niên vừa rồi là cái gì?"

Hai người trên khung chat cũng mau chóng cào bàn phím.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Mẹ nó!!!

Biên kịch – Múa rối: Mẹ nó!!!

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Mẹ nó!!! Tôi vừa đánh chữ xong thì Cắm đao đã thay tôi nói ra mất rồi, mẹ nó!!!

Biên kịch – Múa rối: Tôi mới là người muốn chửi "mẹ nó" nhất có được không!! Lần đầu tiên tôi nghe thấy giọng thanh niên của chú Nhạn đấy!! Thật là một công tốt, vừa đoan chính, vừa trầm lắng!!

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Chẳng lẽ trọng điểm không phải rất trẻ tuổi sao!! Mẹ nó!!

Biên kịch – Múa rối: Đúng, đúng, đúng! Giọng thanh niên! ( ) Chảy nước miếng!! Không được, giọng thanh niên quá tuyệt vời, lòng tôi có cảm giác bị dòng điện đánh trúng!!

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Phụt, Múa rối, cô thật sự xong đời rồi!

Biên kịch – Múa rối: Tôi thật sự xong đời rồi! Cầu nhiều hơn nữa! Cầu tiếp tục! ( ) Mà Cắm đao, chẳng phải cô đã nói sẽ không chen vào sao?

Đọc đến đây, đạo diễn vẫn đắm chìm trong trạng thái khiếp sợ hồi phục lại tinh hần, phản ứng đầu tiên là ngoại trừ mình ra thì tắt hết đèn của người khác: "Tôi sai rồi, nhất định sẽ không chen vào nữa!… Ôi, ôi ôi? Ngày về, anh còn ở đó không?"

Tề Tĩnh nghe thấy đạo diễn gọi ID của mình, ngồi thẳng người lên, nhìn chằm chằm vào màn hình, lấy lại bình tĩnh.

Cái bút rơi xuống bên cạnh bàn phím đã nằm im.

Nhưng trên ngón tay còn chưa ngừng rung động.

Thật sự là bất ngờ vô cùng—

Hoàn toàn giống hệt như thanh âm anh tưởng tượng trong đầu. Thật là quá bất ngờ.

"Tôi đây." Anh cố gắng làm cho giọng mình có vẻ rất bình tĩnh, không chút dấu vết, kiến nghị rằng, "Xin lỗi, Nhạn Bắc Hướng đại nhân, anh có thể điều chỉnh âm lượng to lên một chút nữa được không? Bên phía tôi không nghe rõ lắm, có thể do tín hiệu không ổn định."

Vừa nói như vậy, anh vừa như bị ma xui quỷ khiến mà di chuyển con chuột qua nút "ghi âm".

Nhấn xuống.

Bên phía đối phương truyền đến hai tiếng vang rè rè, dường như thật sự điều chỉnh âm lượng của microphone.

Đạo diễn hoàn toàn không có động tĩnh gì, xem ra đã tắt hẳn mic.

Trên khung chat cũng yên ắng vô cùng, không dám quấy rầy.

Qua khoảng chừng hơn mười giây, cái thanh âm nam thanh niên xa lạ kia lại vang lên lần nữa, lặp lại lời kịch vừa rồi. Có vẻtiếng nói cách microphone gần hơn trước, phảng phất như gần trong gang tấc.

"Từ đầu anh đã biết, em làm tất cả, chẳng qua chỉ để giăng bẫy anh—-"

Cảm giác bị đè nén sâu hơn, đặc biệt là tông giọng thấp tới mức có thể nghe thấy tiếng hít thở trầm trầm.

Đối kịch hóa ra là một chuyện rất thú vị.

Khi đối thủ phát huy tài nghệ, khiến anh nhập vào vai diễn, sức phát huy của anh cũng tùy theo người ta mà tăng lên một tầng cao mới. Nhất là trong cảnh đối chọi gay gắt và khí thế như vậy.

"Biết rõ là cạm bẫy mà vẫn tự mình nhảy vào— Chẳng lẽ điều này không nói lên rằng… Anh có tình cảm với tôi sao?"

Tề Tĩnh bình tĩnh cười.

Kịch bản màn kịch này nêu rằng địa điểm diễn ra đoạn đối thoại là một gian phòng bí mật. Tiểu công cảnh sát bị trói hai tay ra sau lưng, bị ép nằm trên một chiếc ghế sô pha. Tiểu thụ mafia đang dùng một tay bám vào sô pha, nhảy qua ngồi trên người hắn, tay kia bóp cổ hắn, thưởng thức ánh mắt tức giận của hắn.

Vậy nên ở nửa câu đầu, Tề Tĩnh tăng cường cảm giác ở trên cao kiêu ngạo nhìn xuống. Còn ở nửa câu sau, khi nói đến "chẳng lẽ", giọng nói anh trở nên trầm thấp, tốc độ nói chậm lại, phần cuối dường như đang thì thào, nói nhỏ nhẹ, khiến kẻ khác rất dễ liên tưởng đến hành động kề sát vào tai mà thở một hơi.

Càng không phải bàn đến thanh tuyến gợi cảm của anh.

"… Mẹ nó." Đạo diễn đã hai lần tuyên bố sẽ không chen ngang lại ngoại lệ lần nữa. Trên khung chat, không ngoài dự đoán, bị hai cô gái dự thính điên cuồng spam.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Lừa gạt! Lừa gạt! TAT

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Tối hôm nay, cả đêm đều là lừa gạt! Ngày về sama, thanh âm phối kịch của anh khác xa khi nói chuyện bình thường!! Rất gợi cảm! Emma, thật sự rất gợi cảm!

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Cả rãnh máu trống rỗng trong nháy mắt, mẹ nó!!

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa:… Sao chỉ có mỗi mình tôi kích động?? Σ(° °|||) Biên kịch đâu? Múa rối! Múa rối!!

Biên kịch – Múa rối: Cứu mạng!! Gào khóc, gào khóc, máu sói sôi trào!!! ( ) Tôi vừa đi thêm máu!

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Tôi, tôi cũng rất cần thêm máu _(: ")_

Biên kịch – Múa rối: Phụt, Cắm đao, cô đã cắt đứt bọn họ rất nhiều lần rồi! Vào lúc không nên cắm đao

thì đừng có cắm chứ!

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Đúng, xin lỗi… Thật sự là nhịn không được _(: ”)_

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Tôi hiểu mà!! TAT Bầu không khí vừa rồi thật khiến người ta ngượng ngùng!!! Quyến rũ mười phần!

Biên kịch – Múa rối: Yên Chi, chịu đựng đi! Ngày về đại nhân thì không sao, nhưng chớ dọa chú Nhạn… A, nhầm, Nhạc Bắc Hướng đại nhân sợ chạy mất!!

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Tôi sai rồi, tôi có tội! Hai vị, tiếp tục đi! *bịt máu mũi*

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Hai vị, tiếp tục đi! Còn ngắt lời nữa, em sẽ chặt tay!… Á, không phải, sẽ tự vả miệng! *bịt máu mũi +1*

Biên kịch – Múa rối: Hai vị, tiếp tục đi! *bịt máu mũi +2*

Tề Tĩnh vừa cười vừa nhìn chăm chú vào những lời nói không ngừng nảy ra trên khung chat, tâm trạng không tệ lắm. Anh nhặt cái bút trên bàn lên lần nữa, chơi đùa giữa các ngón tay.

Ba chữ “đang ghi âm” vẫn hiện trên cái nút, thời gian từng giây, từng phút từ từ tăng lên.

“Chúng ta tiếp tục đi.” Anh lễ phép mời.

“Được.” Lần đầu tiên đối phương nói ra lời ngoài lời thoại trong kịch bản. Thanh âm không khác mấy so với khi đối kịch, chắc là vừa dùng âm thật.

Thế nhưng, ngay cả như vậy…

Tề Tĩnh nghiêng tay, nắp bút gõ một cái lên bàn, lại gõ thêm một cái. Lực đạo rất nhẹ, không phá vỡ sự vui mừng náo nhiệt thảo luận của mọi người trên khung chat.

Ngay cả như vậy —- Người này, vẫn không phải là Đồng Tước Đài.

***Chú thích:**

(1) Tiên phong đạo cốt: phong cách thần tiên.

5. Chương 5

"Tại sao lại là tôi?" Tiếng nói khàn khàn hỏi như vậy.

"Nếu như tôi biết đáp án, tôi cũng sẽ không… đau khổ thế này." Giọng điệu ôn tồn mang theo chút run rẩy, ngón tay đặt trên cò súng.

Một tiếng súng vang lên——

Kịch bản kỳ một đến đây là kết thúc toàn bộ.

Sau khi đọc xong câu lời thoại cuối cùng, kéo dài đến năm giây sau, toàn bộ đèn của mọi người vẫn xám xịt một mảng, rồi đạo diễn nín thở, phát ra tiếng thở dài thật lâu. Còn hai cô gái kia cũng lên mic lần nữa, chẳng nói gì hết, đầu tiên là kích động tới mức vỗ tay nhiệt liệt một lúc.

"Rất hay! Rất hay!"

"Hấp dẫn vô cùng! Vừa nghe đã thấy sôi sục! Cũng rất ngược!" Yên Chi Hoa nói đến chữ "ngược", còn mô phỏng theo tiếng động vật nhỏ mà hú lên.

"Cảm ơn." Tề Tĩnh mỉm cười nói. Sau khi bọn họ và Cấm đao bốn phía vừa phối âm vừa thảo luận, không ngờ thực sự đã diễn qua hết tất cả những cảnh có trong kịch bản một lần, phần nào không đúng sẽ dừng lại nghe đạo diễn giảng kịch, ít thì chỉ cần làm lại một lần, nhiều thì qua hai, ba lần cô cũng sẽ cho thông qua.

Lượng lời kịch của kỳ một so với những kịch anh đã từng làm thì không tính là quá nhiều. Nhưng có người cùng đối kịch, bầu không khí sẽ khác hẳn. Nhất là khi không gian tràn ngập cảm giác bị đè ép mạnh mẽ, Tề Tĩnh cảm thấy khi mình thu âm, sau lưng đã vã mồ hôi.

Bởi vì đạo diễn chủ yếu quan sát biểu hiện của Tề Tĩnh, nên phần lớn nội dung thảo luận diễn xuất nhắm vào anh.

Khi bọn họ trao đổi với nhau, Nhạn Bắc Hướng sẽ lẳng lặng chờ, không nói một lời.

"Vậy Nhạn Bắc Hướng đại nhân, anh nghĩ thế nào?" Tề Tĩnh thường thường sẽ trưng cầu ý kiến của hắn, lý do rằng cảm giác của CV đối kịch cũng là yếu tố tham khảo quan trọng.

Lúc này Nhạn Bắc Hướng sẽ trả lời ngắn gọn đôi câu. Lượng chữ hắn dùng không nhiều lắm, nhưng rất chính xác.

Người đầu tiên ý thức được thời gian không còn sớm là biên kịch Múa rối: "Ái chà, không ngờ đã nửa đêm rồi! Nghe quá nhập tâm, không lưu ý, hai vị đại nhân, hai anh đã muốn nghỉ ngơi chưa?"

Tề Tĩnh đang định trả lời, đột nhiên trong tai nghe truyền đến tiếng đạo diễn gào thét.

"Không xong rồi! Không xong rồi, tôi quên ghi âm! Các cô có ai ghi âm không?"

"Chết rồi, tôi cũng không…"

"Không phải chứ, tôi cũng…"

Ba cô gái tràn đầy ăn năn, hận không thể lập tức quay ngược thời gian trở về hơn hai tiếng trước để nhấn vào cái nút ghi âm kia. Toàn bộ quá trình đêm nay không diễn ra như mọi người dự đoán, khó tránh khỏi có chút sơ hở.

Tề Tĩnh nhẹ nhàng giật khóe miệng, ngay từ đầu hoàn toàn không hề lên tiếng, sau khi nhìn đèn chỉ thị "đang ghi âm" chắc chắn vẫn đang lóe lên nhấp nháy, mới bổ sung một câu.

"Tôi cũng không."

Yên Chi Hoa đại diện cho các staff gửi một loạt biểu tình khóc ra hai dòng nước mắt mì sợi trên khung chat: Thật đáng tiếc

Đã sắp tới hừng đông, không chỉ có hai người Tề Tĩnh, ba cô gái cũng mau chóng out đi ngủ. Vì vậy sau khi PIA nốt một đoạn kịch bị bỏ sót, mọi người tùy ý hàn huyên vài câu rồi rối tít tạm biệt nhau. Lúc gần đi, chuẩn bị Yên Chi Hoa chân thành nói lời cảm ơn với Nhạn Bắc Hướng lâm thời bị kéo đến đối kịch.

"Nhạn Bắc Hướng sama, đêm nay thật sự rất cảm ơn anh! Không có anh, bọn em không thể nào thuận lợi pia xong kỳ một! Chân thành cảm ơn!" Cô còn liên tiếp gửi một loạt đóa hoa màu đỏ thẫm trên khung chat.

"Chú Nhạn, cảm ơn chú!" Múa rối cũng lập tức gửi mấy đóa hoa đỏ.

"Ông ơi, cảm ơn ông!" Cắm đao bốn phía nói xong mới phát hiện hình như có gì đó không đúng, đương nhiên không thể thiếu hoa đỏ.

Gần tàn cuộc rồi nhưng Tề Tĩnh vẫn chậm chạp không chịu nhấn vào nút dừng ghi âm. Anh vô thức nghĩ, phần ghi âm này hẳn còn có một kiểu kết thúc thật xứng đáng.

"Cảm ơn." Anh nói, mắt nhìn chằm chằm vào cái đèn lóe lên rồi vụt tắt trước ID của mình. Nhưng đèn của

đối phương đã tắt rất lâu.

Lúc này, trên khung chat xuất hiện một hàng chữ——

Nhạn Bắc Hướng: Đừng khách khí, ngủ ngon.

Tề Tĩnh sửng sốt. Tới khi anh lấy lại tinh thần, người kia đã rời khỏi kênh YY từ lâu.

Cách kết thúc trong tưởng tượng của anh chỉ tồn tại trên mặt chữ, không có thanh âm, tất nhiên không cần phải tiếp tục ghi âm nữa. Biết rõ đối phương không nghe được, nhưng Tề Tĩnh vẫn trả lời một tiếng "Ngủ ngon", rồi mới nhấn xuống nút ngừng.

Tập tin ghi âm của YY sẽ tự động lưu lại, cam chịu mặc định tên là một chuỗi chữ số. Thông thường, mọi người sẽ sửa lại tên tập tin để sau này dễ dàng tìm ra.

Ngón tay của Tề Tĩnh nấn ná trên bàn phím hồi lâu, cho đến khi tất cả các cô gái logout, anh vẫn chưa quyết định được tên tập tin.

Đầu tiên, anh gõ xuống hai chữ "Đối kịch".

Nhưng anh lại thấy nó vô cùng không rõ ràng, lại xóa đi, đổi thành "Đối kịch Cạm bẫy kỳ một – Nhạn Bắc Hướng".

Con trỏ nhấp nháy phía sau ba chữ Nhạn Bắc Hướng, ánh lại ở trong mắt Tề Tĩnh, dù rất nhỏ nhưng vẫn có cảm giác gai mắt đau đớn. Anh trầm mặc lắc đầu, bàn tay xóa bỏ ba chữ Nhạn Bắc Hướng, chỉ lưu lại thành kiểu tên bình thường "Đối kịch Cạm bẫy kỳ một".

Xác nhận, lưu.

Thời gian ở góc dưới màn hình đã quá mười hai giờ rưỡi sáng, bản word kịch bản vẫn còn mở, anh cũng không cảm thấy buồn ngủ. Vì vậy, anh mở phần mềm ghi âm ra.

Điều chỉnh lại microphone, anh lưu tên của tập tin ghi âm mới là " Cạm bẫy kỳ một – CV Chẳng hỏi ngày về", kéo kịch bản quay lại từ đầu màn một trong căn phòng bí mật. Sau đó, anh lại mở phần ghi âm vừa mới lưu kia ra.

Trong tai nghe truyền đến tiếng một người đàn ông trầm thấp nói.

"Từ đầu anh đã biết, em làm tất cả, chẳng qua chỉ để giăng bẫy anh—-"

Tề Tĩnh hít sâu một hơi, khởi động chức năng ghi âm, bắt đầu chính thức thu âm thô của kỳ một.

Ghi âm mất hơn hai tiếng.

Gần tới ba giờ sáng, Tề Tĩnh lưu một bản âm thô của mình trong Võng Bàn(1), một bản lưu trong ổ U, cuối cùng còn đưa một bản lên hòm thư gửi cho Yên Chi Hoa.

Phối kịch cũng là một việc cần coi trọng trạng thái. Khi ở trạng thái tốt nhất, dù thời gian có trễ tới mức nào, lượng lời kịch có lớn đến mấy, anh cũng sẽ kiên trì thu âm cho xong.

Thừa dịp sau khi đối kịch, tâm tình của anh còn ổn định, Tề Tĩnh mau chóng giao âm thô kỳ một. Đương nhiên, cái giá phải trả là sáng ngày mai khi tới cơ quan làm việc chỉ có thể dựa vào cà phê để nâng cao tinh thần. Lãnh đạo biết mấy hôm trước anh vừa chạy từ hiện trường về, không giao thêm công việc có cường độ cao cho anh, chỉ phân phó anh ngày mốt phải cùng đoàn làm phim tới nơi khác kiếm tư liệu. Địa điểm không xa, tương đối thoải mái. Tề Tĩnh tất nhiên đồng ý.

Bận rộn nhưng không đến mức quá lao lực.

Cho dù thức đêm ghi âm, Tề Tĩnh cũng thấy rất đáng giá.

Nhưng lúc buổi tối về nhà, sau khi dùng cơm, vừa mở QQ ra, anh đã thấy trong nhóm tổ kịch Cạm bẫy có hơn mười tin tức mới. Quan trọng nhất là… đó chẳng phải tin tức tốt đẹp gì. Tuy rằng ban đầu có thể coi là hòa bình.

Hậu kỳ – Khóa một đời: Chuẩn bị, tối hôm qua PIA kịch thế nào rồi??

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Ồ, đã thuận lợi PIA xong phần kịch chủ dịch cùng diễn của kỳ một rồi! O(_)O

Hậu kỳ – Khóa một đời: Đệch! Hóa ra cuối cùng các cô vẫn PIA kịch? Biết sớm thì tôi sẽ ở lại chờ! Cầu quá trình! Cầu ghi âm! Các cô có ghi âm không? *nháy mắt*

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: QAQ Đúng rồi, xin lỗi nha Khóa, chúng tôi quên ghi âm…

Hậu kỳ – Khóa một đời: A?? Quên?? = =

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: *giơ ngón cái* Đúng thế, tôi và Múa rối, Cắm đao đều quên ghi âm, PIA xong mới nhớ ra…

Hậu kỳ – Khóa một đời:…

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: QAQ Xin lỗi!

Hậu kỳ – Khóa một đời:…

Hậu kỳ – Khóa một đời: Vất vả lắm mới có cơ hội được nghe quá trình PIA kịch của Đồng Tước sama, kết quả là các cô quên ghi âm. Thật sự không muốn nói gì nữa.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: À, thật ra tối qua Đồng Tước sama không tới, anh ấy có việc phải ra ngoài. Chúng tôi tìm một CV khác tạm thời thay thế anh ấy đến đối kịch với Ngày về sama.

Hậu kỳ – Khóa một đời: A?? Tạm thời?? = =

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Đúng vậy…

Cuộc đối thoại đến đó thì gián đoạn trong chốc lát. Xem thời gian gửi tin, câu trước kém câu sau tròn năm phút. Có thể tưởng tượng được không khí lúng túng lúc đó trong nhóm tổ kịch.

Trong giới võng phối, thành viên staff quan trọng nhất là hậu kỳ, huống chi còn là hậu kỳ nổi tiếng.

Một vở kịch muốn được ra mắt thuận lợi đồng thời được đảm bảo chất lượng nếu không có một hậu kỳ tốt đứng ở phía sau tương trợ thì chẳng khác nào chuyện viển vông.

Yên Chi Hoa là chuẩn bị, tất nhiên phải hiểu rõ những quy tắt ngầm.

Hậu kỳ – Khóa một đời: Đồng Tước sama bận việc không thể tới, các cô hẹn thời gian khác không được sao? Sao có thể tùy tiện tìm một CV tới đối kịch? Nếu có hiệu quả không tốt thì phải làm thế nào bây giờ?

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: QAQ Xin lỗi, bởi vì thật sự đã khiến Ngày về sama đợi quá lâu rồi, không muốn để anh ấy mất công chờ.

Hậu kỳ – Khóa một đời: Không phải tôi chưa từng nghe nói về Chẳng hỏi ngày về, chính anh ta cũng bị phong làm "đại thần giả chết", đúng không? Số lần anh ta khiến người khác chờ cũng không ít nhỉ?

Hậu kỳ – Khóa một đời: Giờ chỉ bắt anh ta chờ người khác một chút, lại bảo là bắt anh ta chờ mất công? Đừng có nhất bên trọng, nhất bên khinh như vậy được không?

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Khóa à, cô đừng kích động, đừng kích động mà… Không liên quan đến anh ấy, là chúng tôi quyết định TAT

Hậu kỳ – Khóa một đời: Nói chung, chuẩn bị sama, trước đây cô hứa hẹn đảm bảo chất lượng âm thô nên tôi mới nhận làm hậu kỳ kịch này. Tôi đã hợp tác với Đồng Tước sama rất nhiều lần, chất lượng âm thô chưa bao giờ khiến tôi phải lo lắng, nhưng tổ kịch của cô thì tôi không biết.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Là thế này, Khóa à, đạo diễn của chúng tôi nghe bọn họ đối kịch xong, thấy Ngày về sama phối rất khá, thanh tuyến, diễn xuất gì đó đều tốt, chất lượng có thể đảm bảo.

Hậu kỳ – Khóa một đời: = = Tôi nói nhiều như thế mà cô vẫn không hiểu sao? Chỉ nghe âm thô của một người thì không thể phán đoán chính xác.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: QAQ Không chỉ nghe một người, đạo diễn nghe hai người đối kịch xong mới nói như thế.

Hậu kỳ – Khóa một đời: Người kia là ai?

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: Là người mới, nhưng mà phối rất tốt.

Hậu kỳ – Khóa một đời:…

Hậu kỳ – Khóa một đời:…

Hậu kỳ – Khóa một đời:… Người mới… So sánh với người mới thì đương nhiên thấy tốt rồi. Nhưng so với Đồng Tước sama thì có thể sẽ chênh lệch. Khi hậu kỳ, nếu mọi thứ đều ổn thì rất dễ mau chóng ra kịch, cô có hiểu không?

Yên Chi Hoa ý thức được nơi các cô đang nói chuyện là nhóm tổ kịch, nội dung nói chuyện tất cả mọi người đều có thể thấy được. Cô sợ Tề Tĩnh thấy khó chịu, cầu xin hậu kỳ chuyển sang trò chuyện riêng nhưng cô ta từ chối, kiên trì muốn Tề Tĩnh và Đồng Tước Đài phải chính thức đối kịch lại một lần. Đến khi nào thanh tuyến và diễn xuất phối hợp được với Đồng Tước Đài, cô ta mới bằng lòng khởi công thu âm thô.

Hai bên tan rã trong khó chịu.

Dựa vào thời gian lịch sử trò chuyện của đoạn đối thoại này, hiển nhiên nó diễn ra trước khi Yên Chi Hoa phát hiện ra anh đã gửi âm thô.

Bởi vì cô đã kinh hoàng lén gửi một loạt năm, sáu tin xin lỗi.

Yên Chi Hoa:!! Ngày về sama, anh giao âm rồi?? Em không nhìn lầm chứ??

Yên Chi Hoa:… Em vừa nhận được tập tin ghi âm, dung lượng sắp gần 40M, anh thật sự thu âm toàn bộ

kỳ một rồi sao? QAQ

Yên Chi Hoa:… Em không biết anh có nhìn thấy mấy câu trong nhóm tổ kịch hay không, có phải anh thấy rồi không… TAT Xin lỗi, là do chúng em ban đầu không suy nghĩ chu toàn, cá nhân em làm chuẩn bị vô trách nhiệm, không thông báo cho CV, nên mới gây ra chuyện xấu hổ như thế. Em muốn dập đầu tạ tội một trăm lần!! Thật ra tối hôm qua, anh và chú Nhạn đối kịch rất đặc sắc, rất truyền cảm, chúng em đều có thể cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Em cho rằng anh cứ thu âm thô như vậy là vô cùng ok rồi, nhưng hậu kỳ cũng có cái lý của cô ấy…

Yên Chi Hoa: QAQ Ngày về sama, em biết ngoài đời anh bận rộn nhiều việc, nhưng mà e rằng âm thô này không thể dùng được. Hơn nữa, chúng ta còn phải hẹn lại thời gian với Đồng Tước Đài sama, để anh và anh ấy chính thức đối kịch. Thật xin lỗi! Vì chất lượng của kịch, xin sama tha thứ khi em nói như vậy!!

Yên Chi Hoa: Xin lỗi, thực sự xin lỗi, em không ngờ anh lại thu âm nhanh như thế… Em còn tưởng ít nhất anh phải chờ hai ngày nữa mới thu, nếu thế thì sẽ không lãng phí 40M âm thô của anh… TAT

Yên Chi Hoa: Ngày về sama, nếu như anh login thì hãy trả lời em một câu! Em xin anh đấy!

…

…

…

Tề Tĩnh nhìn xong tin nhắn lại, khẽ khàng thở dài một hơi.

Thật ra mọi chuyện phát triển đến mức này, khi đối kịch đêm qua, anh cũng dự đoán được.

Ban đầu, anh cũng định hẹn thời gian khác, đối kịch với chính Đồng Tước Đài.

Sự xuất hiện của Nhạn Bắc Hướng hoàn toàn là ngoài ý muốn, nhưng điều ngoài ý muốn này lại mang đến cho anh sự mừng rỡ bất ngờ. Không phải anh quá chấp nhất với thanh tuyến của người này, nhưng mà đối với một người có thể giúp người khác cấp tốc tiến vào trạng thái biểu diễn, anh vô cùng có hứng thú. Ngay từ lần đầu tiên Nhạn Bắc Hướng lên tiếng, thứ khiến anh giật mình không phải là loại âm sắc thanh niên như vậy, mà là sự phù hợp sâu sắc với tính cách của nhân vật gốc.

Nếu không phải vì như vậy, anh cũng sẽ không lặng lẽ ghi âm toàn bộ quá trình, càng sẽ không vừa nghe từng câu Nhạn Bắc Hướng nói, vừa chính thức thu âm kỳ một.

Đáng tiếc, thân là một CV trong tổ kịch, cuối cùng muốn thu âm như thế nào còn phải quyết định bởi ý kiến của bên sản xuất. Dù sao quyền quyết định không ở trong tay anh, hơn nữa điều mà mỗi người theo

đuổi trong lòng đều khác nhau.

Anh suy nghĩ xong, bình tĩnh mở folder "Tổ kịch Cạm bẫy ", tạo thêm trong đó một tập tin mới, đặt tên là "Ghi âm để tham khảo", kéo phần ghi âm toàn bộ quá trình hôm qua cùng âm thô kỳ một anh đã thu âm xong vào đó.

—— Không nỡ thẳng tay xóa đi, không thể làm gì khác ngoài cách này.

Làm xong những chuyện này, Tề Tĩnh trả lời tin nhắn QQ của Yên Chi Hoa, mong cô không phải chịu áp lực quá lớn.

Chẳng hỏi ngày về: ^_^ Thấy rồi, không sao đâu, cứ coi phần âm thô đó là thử thu âm đi. Tôi sẽ sắp xếp công việc, cô cứ liên hệ với đại thần trước đi, chạy theo thời gian của tôi chắc là hơi khó, tôi theo thời gian của anh ta sẽ dễ hơn.

Yên Chi Hoa: QAQ A a!! Ngày về sama, anh onl rồi!!

Yên Chi Hoa:… Nghe anh nói như vậy, em không biết phải nói gì mới tốt. Thật là mừng muốn khóc… Xin lỗi… TAT

Chẳng hỏi ngày về: *xoa đầu* Không sao, không sao, quả nhiên SM ông già tiên phong đạo cốt phải bị trời phạt ( )

Yên Chi Hoa: Phụt!

Yên Chi Hoa: Haiz, nhắc đến ông, em cũng thấy nên phải xin lỗi chú Nhạn TAT

Yên Chi Hoa: Anh ấy phối thật sự rất tốt, giọng thanh niên rất tuyệt vời… Sau này nếu có vai chủ dịch thích hợp, nhất định phải tìm anh ấy!

Chẳng hỏi ngày về: Ừ, tôi biết.

"Đương nhiên là tôi biết." Tề Tĩnh đan mười ngón tay vào nhau, thấp giọng thì thào với màn hình.

Kết thúc đối thoại với Yên Chi Hoa, anh tiện tay tắt QQ, không phải bởi vì nóng lòng nghỉ ngơi mà là không còn cảm thấy hứng thù gì nữa. Bình thường anh nhất định sẽ xem lướt qua các loại lịch sử trò chuyện. Trên diễn đàn, tin đồn chuyện xấu cuồn cuộn không dứt, nhưng anh không có dục vọng mở ra xem.

Ngày kia anh còn phải ra ngoài làm việc, chắc phải mất tám đến mười ngày.

Tốt lắm, chuyện trên mạng có thể tạm thời gác xuống.

Tề Tĩnh nhắm mắt dưỡng thần một hồi, đứng dậy lấy một ly cà phê, chuẩn bị soạn đề cương mà chủ nhiệm kênh khoa giáo nhờ anh giúp đỡ. Nếu suôn sẻ thì tối mai có thể làm xong, tranh thủ có thể ngủ được mấy tiếng, ngày kia lên xe tiếp tục ngủ.

Nội dung công tác của đài truyền hình tỉnh không quá thống nhất, giới hạn cũng không rõ ràng, theo như lời lãnh đạo hay nói chính là "ai thích hợp thì người đó làm", bộ phận nào cũng có chuyện điều động nhân viên.

Vốn nghề nghiệp của Tề Tĩnh là phóng viên, phần lớn thời gian ở trong tổ phỏng vấn tin tức thời sự, nhưng mà đôi khi cũng sẽ bị phái đến kênh khác hỗ trợ. Bởi vì năng lực chỉnh lý tư liệu của anh rất tốt, bình thường kênh khoa giáo thiếu người, muốn anh viết bản thảo, soạn đề cương gì đó, khi tiết mục phát sóng sẽ lấy danh diệu trợ lý biên tập.

Bởi vì tháng bảy được nghỉ hè, lượng khán giả học sinh được tăng cao, người của kênh khoa giáo nhân cơ hội đẩy mạnh một số tiết mục thú vị để nâng cao tỷ suất người xem. Trong đó có một chuyên đề lịch sử, chuyên mục là giới thiệu bức vẽ động vật cổ đại ở Trung Quốc và các phong tục xã hội có liên quan.

Cuối tuần đúng lúc đến phiên một loạt chủ đề về "Chim muông".

Tề Tĩnh nhìn lướt qua tên các loài chim cần chuẩn bị tư liệu trong tiết mục, khi nhìn đến chữ "tước(2)", anh ngưng lại một chút, cốc cà phê tiếp tục hướng về phía mép. Đến khi thấy chữ "nhạn(3)", cốc đã đụng phải môi, cà phê lại chẳng uống ngụm nào mà nhả lại.

Bởi vì nếu như nhả trễ, có lẽ anh sẽ phun lên màn hình —-

Tề Tĩnh đột nhiên bật cười ha ha trước bàn.

Anh bất chợt nảy sinh mong muốn lập tức được gọi điện thoại cho chủ nhiệm, hỏi xem có phải ông ta cũng lăn lộn trong giới võng phối, có phải cũng vây xem những chuyện xảy ra trong tổ kịch Cạm bẫy .

"Bình tĩnh, bình tĩnh." Tề Tĩnh vừa cười, vừa dùng đầu ngón tay gõ lên cốc cà phê.

Anh đã làm thẻ hội viên ở thư viện tỉnh, nếu ngày mai cơ quan không có tình huống khẩn cấp gì, anh có thể tới đó tìm đọc một ít tài liệu có liên quan, tiện thể xem xem có cuốn sách nào mang đi giết thời gian trong mấy ngày công tác tiếp theo được không.

***Chú thích:**

(1) Võng Bàn: pan baidu, một trang web tương tự như dropbox.

(2) Tước: chim tước.

(3) Nhạn: chim nhạn.

6. Chương 6

Ngày hôm sau, vạn dặm không mây.

Cụm từ miêu tả như vậy nếu xuất hiện trọng bài văn tả cảnh đi chơi xuân của học sinh tiểu học thì rất sung sướng.

Nhưng xuất hiện giữa tiết trời tháng bảy thì không phải chuyện đáng để mừng rỡ.

Dự báo thời tiết ngày hôm nay dự đoán nhiệt độ cao nhất lên tới 38 độ C.

Tề Tĩnh bắt đầu nghiêm túc lo lắng không biết mình có nên chạy tới phòng làm việc của chủ nhiệm ban tin tức thời sự xin từ chức hay không. Anh phơi năng cũng không bị đen, nhưng chỉ không muốn bị ánh nắng chói chang gay gắt kia lột da. Thân là một người làm công tác truyền thông ngày ngày ở bên ngoài cho gió thổi, phơi nắng, mỗi năm đều gặp phải chuyện da thịt bị thương đau đớn như bị tưới nước muối vài lần, thật sự là chịu đựng đủ rồi.

Đương nhiên, suy nghĩ muốn từ chức này không chỉ nảy sinh một lần, mà mỗi lần đều mau chóng biến mất.

Anh không chạy thẳng đến phòng làm việc của chủ nhiệm, mà chính chủ nhiệm chạy từ trong phòng làm việc ra ngoài hút thuốc. Hai người đụng mặt nhau, chủ nhiêm theo thói quen hàn huyên hai câu: "Tiểu Tề, nghe nói ngày hôm nay cậu là người đến đầu tiên à?"

Anh ra khỏi nhà sớm chỉ là vì muốn đến cơ quan trước khi mặt trời lên cao qua đầu mà thôi.

"Yên tâm đi, chủ nhiệm. Tôi đi làm nhiều năm như vậy, vân xkhông lấy được phần thưởng chuyên cần của tổ." Tề Tĩnh trêu ghẹo nói. Trong tổ tin tức thời sự có một quy củ cũ, đến cuối năm, chủ nhiệm sẽ phải tự móc tiền túi, mời người đoạt được phần thưởng chuyên cần của tổ đi ăn.

Chủ nhiệm cười he he hai tiếng, vỗ vai anh: "Thanh niên trai tráng, chạy bên ngoài nhiều mới tốt."

Chính vì vậy, anh mới bị người trong giới võng phối phong là đại thần giả chết. Tề Tĩnh yên lặng oán thầm trong lòng.

"Được rồi, chủ nhiệm. Hôm nay không có chuyện gì quan trọng, lát nữa tôi muốn đến thư viện tỉnh tìm tư

liệu, dùng để viết bản thảo, mau chóng nộp trước chuyến công tác ngày mai."

"Không thành vấn đề." Chủ nhiệm biết Tề Tĩnh thường bị tổ khác mượn, vô cùng châm chước trước loại sự tình này.

Thế nhưng có người mới đi qua nghe được nội dung cuộc đối thoại của bọn họ, cảm thấy không thể dung túng như vậy.

Tề Tĩnh tiễn chủ nhiệm đi, chân trước vừa bước vào phòng làm việc nói chuyện phiếm với đồng nghiệp, chân sau người kia đã xông tới.

"Nè, Tề Tĩnh, trong tổ tin tức thời sự này chắc cậu là người rảnh nhất nhỉ? Lúc này còn muốn đến thư viện chơi, người khác thì đang vùi đầu công tác."

Nghe kịch nhiều rồi, năng lực nhận biết thanh âm đã được rèn luyện nhuần nhuyễn vô cùng.

Không cần quay đầu lại, nghe thanh âm cũng có thể biết được người nói từ đâu đến. Nhưng theo phép lịch sử, anh vẫn quyết định mang theo vẻ mặt tươi cười, quay đầu lại nói.

Người tới họ Tôn, ở cơ quan có biệt hiệu là "Cháu rùa". Đương nhiên, ngay cả bản thân anh ta cũng không biết biệt danh này, chỉ có mọi người trong cơ quan lén gọi thôi.

Bản lĩnh đáng giá được nhắc tới nhất của anh chàng Cháu rùa này là khoác lác, giỏi vô cùng, nếu không cũng không thể trà trộn trong đài truyền hình bốn năm. Có một ngày anh chàng Cháu rùa uống rượu say, tự xưng là con cháu của Tề Thiên Đại Thánh, tin rằng nếu Tôn Ngộ Không thật sự có trên đời, nhất định sẽ xông tới lấy gậy đánh chết anh ta, thanh lý môn hộ.

Mà trình độ ghen tị của anh ta, sợ rằng ngay cả Hoa Phi trong Chân Hoàn Truyện cũng tự cảm thấy không sánh bằng…

Bình thường Tề Tĩnh cho rằng lúc anh ta nón giận sẽ nói ra mấy lời thoại kiểu "Con tiện nhân này toàn già mồm cãi láo". Vì để tránh bị thưởng "nhất trượng hồng(1)", Tề Tĩnh vô cùng khách khí cười cười với anh chàng Cháu rùa: "Là do chủ nhiệm kênh khoa giáo muốn tôi giúp họ tìm tư liệu cho chương trình, thế nên tôi mới chuẩn bị tới thư viện xem sao."

"Chương trình? Chương trình gì? Chương trình của kênh khoa giáo mà cậu xen vào làm gì? Chẳng phải cậu làm bên tin tức sao?" Anh chàng Cháu rùa từ trước đến nay hận nhất loại người đa năng như Tề Tĩnh.

"Là chuyên đề liên quan đến văn hóa động vật, tôi phụ trách phần về loài chim." Tề Tĩnh không nóng không lạnh trả lời.

Cháu rùa cười rộ lên một cách kỳ quái, vẻ mặt giống như cuối cùng cũng hiểu ra.

"Chương trình về loài chim? Quả nhiên hạng người gì sẽ phụ trách chương trình đó— Tôi chưa bao giờ làm loại này."

Trong phòng làm việc lặng yên như tờ.

Đồng nghiệp ở bên cạnh cúi đầu ngượng ngùng, uống trà.

Điều hòa chính giữa dường như mở hơi to, nhiệt độ trong phòng đủ để tất cả mọi người muốn bỏ trốn ba phút.

Tề Tĩnh mỉm cười gật đầu, bàn tay vỗ vỗ lên cái kẹp hồ sơ, đáp lời: "Anh Tôn nói rất đúng. Người không có chim đương nhiên sẽ không hiểu về loài chim."

"Phụt—-"

Đồng nghiệp kia lập tức phun trà.

Từ sau tấm vách ngăn phòng truyền ra tiếng cười thích thú. Chàng Cháu rùa sau ba giây mới kịp phản ứng, cái cổ nhất thời nóng bừng đến đỏ rực, giận tím cả mặt.

"Cậu! Cậu xúc phạm người khác, đúng không!" Rống lên được hai cậu, anh ta chợt phát hiện mình một thân một mình, vì vậy quay đầu hỏi vị đồng nghiệp vừa phun trà lúc nãy, "Anh cũng nghe thấy mà!"

"Ái chà, nước trà đổ hết xuống đất rồi, tôi đi tìm giẻ lau đã." Đồng nghiệp giả vờ vô cùng xuất sắc, tránh đâm đầu vào chỗ chết.

Cháu rùa sửng sốt, quay sang rống lên với những người khác trong phòng làm việc: "Mọi người đều nghe thấy mà!"

Vách ngăn trong phòng làm việc Tin tức thời sự rất cao, với chiều cao của Cháu rùa thì không thể nhìn thấy người phía sau, chỉ nghe được hai ba tiếng cười trộm, không biết là ai hô lên một câu: "Nghe thấy. Vừa rồi hình như có ai đó châm chọc người khác là người chim—-"

Anh chàng Cháu rùa thất bại thảm hại.

Anh chàng Cháu rùa không làm nữa.

Anh chàng Cháu rùa tức giận bỏ đi.

Đương nhiên, anh ta còn vứt lại cho Tề Tĩnh một ánh mắt đúng kiểu "Sớm muộn gì tao cũng thương cho mày nhất trượng hồng".

Sau khi người họ Tôn bỏ đi, phía sau mỗi vách ngăn đều có một cái tay giơ ra, dựng thẳng ngón cái với anh, thậm chí còn có người ngó cả đầu ra, dùng khẩu hình miệng nói "Tề Tĩnh, cho like một cái". Đồng nghiệp thấy thế, cầm theo một cái giẻ lau chạy về, phong cho anh năm sao khen ngợi.

"Nhưng mà, Tề Tĩnh này, cậu không sợ sau này Cháu rùa sẽ tìm cơ hội trả đũa sao?" Đồng nghiệp đích thức là khán giả trung thành của Chân Hoàn Truyện rồi.

"Không sao, ngày mai tôi sẽ đi công tác, chưa đến một tuần chưa về." Tề Tĩnh biểu lộ mình hoàn toàn không có chút áp lực nào, tháo thẻ phóng viên xuống, chuẩn bị đi đến thư viện.

"Lại đi công tác à? Chẳng phải cậu vừa mới trở về sao?"

"Hết cách rồi, trong tổ phỏng vấn chỉ có vài người đã có con, nghỉ hè còn phải chăm sóc con. Dù sao lần này đến thành phố Z, không xa lắm, đã có chỗ ở sẵn." Dường như Tề Tĩnh sẽ còn phải đi công tác như vậy đến tận tháng chín.

"Cậu cũng sắp đầu ba rồi, mau chóng kết hôn một chút chẳng phải sẽ giải quyết được hết sao?" Đồng nghiệp hỏi vô cùng thẳng thắn. Tề Tĩnh chỉ cười cười đáp lại, không giải thích gì thêm. Tính hướng của anh vẫn chưa thể công khai với mọi người trong cơ quan và công chúng, chỉ có một ít người bạn cực kỳ thân thiết mới biết. Dù sao phóng viên trong tổ Tin tức thời sự xuất hiện trên truyền hình không ít, vẫn có ảnh hưởng đến công chúng.

Huống hồ trong cơ quan còn có loại người như Cháu rùa—-

"Độc thân cũng rất tốt." Tề Tĩnh tránh nặng tìm nhẹ, khóa túi đeo chéo rồi phất tay nói tạm biệt, "Tôi đi trước đây, buổi chiều sẽ về."

Thư viện tỉnh tọa lạc tại trung tâm thành phố, cách đài truyền hình không quá xa, đi hai trạm tàu điện ngầm là đến.

Hôm nay là ngày làm việc, cũng còn trong giờ hành chính, cộng thêm nắng nóng càng khiến mong muốn ra đường của mọi người kéo xuống mức thấp nhất. Trong phòng khách của thư viện lác đác không có mấy ai, an tĩnh hơn bình thường rất nhiều.

Bởi vì tính chất công việc, Tề Tĩnh là khách quen của thư viện, quan hệ của anh với mấy nhân viên thủ thư không tệ lắm. Vừa nhìn thấy anh đi vào phòng khách, một bác gái thủ đỗ cặp kính gọng đen lập tức cười ha hả: "Đồng chí phóng viên, hôm nay cũng tới sưu tập tư liệu à?"

Anh cười nói: “Đúng thế, nhưng mà tư liệu hôm nay cần tìm không giống với trước đây.”

Bác gái thủ thư hiếu kỳ hỏi: “A? Cậu muốn tìm loại sách gì?”

“Sách giới thiệu về đồ đằng động vật, chủ yếu liên quan đến chim chóc. Tốt nhất là loại hiểu biết cơ bản và khoa học xã hội, văn học cổ đại cũng được. Cháu đã lên mạng tra trước rồi, dường như sách liên quan đến văn hóa động vật không nhiều lắm.”

“Đúng là không nhiều lắm, nhưng mà vẫn có thể thử tìm xem sao. Cháu đi theo cô.” Bác gái có ấn tượng rất tốt về chàng trai trẻ này, rất vui vẻ hỗ trợ anh.

Tầng bốn nhà Bắc của thư viện là chỗ cất giữ các loại sách khoa học tự nhiên và khoa học xã hội, lúc này cơ bản không có ai.

Tòa nhà này có lịch sử xây dựng tương đối lâu đời, cửa sổ đều là kiểu song cửa vuông bằng gỗ quen thuộc, chưa từng đổi thành loại mới.

Trong phòng đọc không quá sáng sủa, nhất là chỗ sâu trong gian phòng, nơi dùng để đặt mấy giá đựng sinh vật mẫu liên quan đến sách trong mấy hàng kia. Bởi vì còn là ban ngày, đèn tuýp chưa được mở, chỉ có ánh nắng xen kẻ chằng chịt trên đường đi.

Mỗi tia nắng chiếu xuống làm lộ rõ chút bụi trắng phiêu tán trong không khí.

Quạt trần đã nhiều năm vẫn treo trên khung gỗ đen truyền, cánh quạt thong thả chuyển động, liên tục phát ra tiếng “vù vù”.

Thật ra Tề Tĩnh rất thích bầu không khí giống như quán trà thời xưa như vậy, nếu bên trong bố trí vô cùng hiện đại sẽ phá vỡ chất văn hóa ngập tràn ở nơi đây. Chỗ này thích hợp để đến một mình, ngồi xuống một bàn nào đó, lẳng lặng đọc sách.

—— Nếu như là ở trong phim, ở đây còn là nơi thích hợp để quay cảnh tình cờ gặp gỡ.

Tề Tĩnh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Một ý nghĩ kỳ quái.

Anh nở nụ cười tự giễu, hết sức chuyên chú kéo lực chú ý tập trung vào công việc.

“Sách liên quan đến chim muông… Để cô xem.” Bác gái lật đi lật lại danh sách liệt kê đầu sách trong phòng đọc tầng bốn, dẫn Tề Tĩnh tới trước một loạt kệ sách, “Có một quyển giới thiệu về ý nghĩa tượng trưng của

loài chim trong phong tục của xã hội, cụ thể ở đâu thì phải tìm đã, dù sao người đọc sách liên quan đến động vẫn không nhiều lắm."

Vừa mới nói xong, bỗng nhiên hai người thấy trước kệ sách có một người đàn ông đang đứng, cúi đầu lật xem sách.

Con đường giữa giá sách rất hẹp, người kia nhìn thấy thủ thư dẫn anh tới, hơi lùi một chút vào sâu trong lối đi, nhường cho họ đi vào.

Bác gái dựa theo số được đánh theo tựa đề dán trên gáy sách để tìm, kết quả phát hiện ra quyển sách cần tìm được đặt trên tầng cao nhất.

Vóc người của bác gái thấp bé, vươn tay lên nhiều nhất có thể đụng tới mép dưới của gáy sách, không thể lấy được.

Tề Tĩnh đang định đi tới hỗ trợ, chợt người vẫn luôn lặng lẽ đứng bên cạnh kia đã vươn tay ra, lấy cuốn sách từ trên giá xuống, đặt vào tay bác gái thủ thư.

"Chính là nó, cảm ơn nhé." Mặt mày bác gái rạng rỡ, xoay người đưa sách cho Tề Tĩnh. "Đồng chí phóng viên, cậu xem thử xem quyển này có dùng được không?"

"Dùng được, cảm ơn cô." Tề Tĩnh cười nói.

Người đàn ông kia vốn đã cúi đầu đọc sách lần nữa, khi nghe đến hai chữ "Cảm ơn", dường như có phản ứng với thanh âm của anh, bỗng nhiên nghiêng mắt sang nhìn anh.

Ý thức được ánh mắt của đối phương, Tề Tĩnh ngẩng đầu theo bản năng.

Tận cùng của lối đi là một cánh cửa sổ. Cánh cửa hướng về phía mặt trời, là góc có độ sáng mạnh nhất trong ngày.

Trong nháy mắt, Tề Tĩnh cảm thấy ánh nắng có chút chói mắt, nhướng mày, không thể không rút ngắn thời gian ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt đối phương. Người trước mắt đứng ngược chiều ánh sáng, đường viền khuôn mặt bị tầng tầng lớp lớp ánh nắng tinh khiết hòa tan, hoàn toàn không thấy rõ được tướng mạo và nét mặt —- Chỉ biết hắn vẫn nhìn anh không nhúc nhích.

Nhớ tới quyển sách trên tay mình là do đối phương lấy xuống, Tề Tĩnh cười với hắn, lễ phép nói: "Cũng cảm ơn anh."

Người kia nghe tới đó, không trả lời, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, đồng thời dời đường nhìn đi.

"Trên giá sách khác còn có mấy quyển, đi theo cô." Bác gái thủ thư vui tươi hớn hở dẫn Tề Tĩnh đi tới địa điểm tiếp theo.

"Làm phiền." Lúc Tề Tĩnh gần đi còn không quên bổ sung thêm một câu.

Người kia vẫn không nói gì.

Trang sách mở ra trên tay thật lâu vẫn không lật tiếp, từng chữ được đúc bằng chì tản ra chút hương vị mực in dưới ánh nắng chói chang rực rỡ ngày hè. Cho đến tận khi Tề Tĩnh và thủ thư biến mất sau tầng tầng giá sách, phòng đọc khôi phục sự yên tĩnh, ngón tay đặt trên trang sách mới động đậy lần nữa, im lặng khép quyển sách lại.

Trên đường trở về cơ quan, Tề Tĩnh nhận được tin nhắn ngắn gọn ân cần hỏi thăm của Ninh Tiêu Tiêu.

Thân là một fan của đại thần, kể từ khi đàn em biết được danh sách cast của tổ kịch Cạm bẫy thì lúc nào cô cũng ráo riết truy hỏi tiến độ kịch. Về việc đêm đối kịch đó, Đồng Tước Đài không xuất hiện, Tề Tĩnh chỉ hời hợt nói qua loa một cậu, không trình bày dài dòng, ngay cả việc có người thay thế Đồng Tước Đài đối kịch với anh cũng không nhắc tới.

Về loại chuyện kéo cừu hận như việc anh đã thu âm xong xuôi như bị viện đủ lí do từ chối, anh càng không nói nhiều.

Gia nhập giới đã ba năm, anh đã từng tận mắt nhìn thấy vài trận chiến mắng chửi gió tanh mưa máu trong giới, anh không muốn để cho tổ kịch cũng trở thành một trong số đó, góp thêm một viên gạch cho bài post này.

Ninh Tiêu Tiêu: Đêm hôm đó đúng lúc đại thần có việc nên không tới, sau này tổ kịch có hẹn thời gian khác không?

Tề Tĩnh: Có, chuẩn bị nói cô ấy sẽ hẹn lại.

Ninh Tiêu Tiêu: Mấy hôm nay có thể hẹn được không? Đêm hôm đó em phải ở cùng đồng chí cảnh sát, không thể tới nghe. Nếu như sắp tới hẹn được, cho em nghe với! Cầu vây xem! (anh hãy nhìn ánh mắt chân thành của em đi = =+)

Tề Tĩnh: E rằng sắp tới không đươc, bởi vì ngày mai anh lại phải đi công tác, tới thành phố Z lấy tài liệu. Chắc phải mất ít nhất hai tuần.

Ninh Tiêu Tiêu: Hả?

Tề Tĩnh: Hết cách rồi, công việc yêu cầu.

Ninh Tiêu Tiêu tạm dừng nhắn tin, trực tiếp gọi điện thoại tới.

"Đàn anh, mỗi lần anh đi như thế, chẳng phải lại giả chết mười ngày, nửa tháng hay sao? Tuy rằng giả chết không phải điều anh có thể điều khiển được…"

"Đúng là anh không thể điều khiển mà." Tề Tĩnh nhàn nhạt trả lời một câu. Không chỉ là về mặt thời gian, kể cả về ý kiến trái chiều trong tổ kịch cũng không phải thứ anh có thể điều khiển.

Ninh Tiêu Tiêu do dự trong chốc lát, giọng nói có chút đè thấp, dường như không dám tạo ra tiếng động quá lớn: "Trước đây em từng nghe các tổ kịch khác nói, đại thần Đồng Tước Đài bình thường có rất nhiều hoạt động, gặp mặt này, thăm hỏi này, ca hội này, vân vân… Có thể sẽ rất khó hẹn thời gian. Nếu như trong thời gian này anh ta tìm anh, anh lại không có mặt, liệu tổ kịch có oán giận anh kéo dài tiến độ hay không?"

Trong đầu chợt hiện lên những điều cô bạn hậu kỳ đã nói trong nhóm, Tề Tĩnh hoàn toàn có thể biết trước được đáp án: "Có."

"Liệu bọn họ có nói bởi vì bình thường anh hay giả chết hay không?"

Đàn em… Em tuyệt đối là có acc nhỏ nằm vùng trong tổ kịch đúng không?

"Liệu bọn họ có nói là anh không chịu phối hợp với đại thần hay không?"

Đàn em… Nếu như em không có acc nhỏ, vậy em mà không tới làm việc ở cơ quan tình báo quốc gia thì thật quá uổng phí tài năng.

"Thật ra em không quen biết đại thần, nhưng fan của anh ta tương đối đáng sợ. Tốt nhất là đừng để cho tổ kịch tiết lộ tin tức ra ngoài." Ninh Tiêu Tiêu đánh đúng trọng tâm, bắt được trọng điểm. Tề Tĩnh thận trọng tự hỏi ba giây, cảm thấy mình không nên nói cho cô ấy biết hậu kỳ của tổ kịch còn kinh khủng hơn đám fan trung thành đến chết của đại thần.

"Yên tâm, nếu như đến lúc đó, đại thần trách tội, anh sẽ làm nũng với anh ta." Tề Tĩnh dùng vẻ mặt bình tĩnh nói ra câu này, quên mất mấy cô thiếu nữ đi đường xung quanh phát ra âm thanh cười trộm.

Ninh Tiêu Tiêu "phụt" một tiếng trong điện thoại.

"Đàn anh! Anh không nên dùng loại thanh tuyến max gợi cảm mà nghiêm túc nói mấy lời này!"

"Thật ra anh rất hay làm nũng, không tin em nghe thử xem, meo meo~" Anh biết rõ điểm yếu của đàn em là gì.

Tiếng cười của mấy thiếu nữ qua đường từ cười trộm thăng cấp thành cười to, đồng thời biên độ bắt đầu có xu hướng vượt ra khỏi tầm khống chế. Anh có cảm giác hôm nay nhất định sẽ bị các cô ấy kể lại trên weibo, đăng n lần.

"Phụt ha ha ha ha, không xong rồi, em hận điện thoại di động không có chức năng ghi âm cuộc gọi! Cầu ghi âm! Cầu tiếng chuông!" Ninh Tiêu Tiêu quả nhiên trúng chiêu.

"Vậy em phải đồng ý với anh một việc." Tề Tĩnh khẽ cười nói.

"Anh nói đi! Em đồng ý!"

Tề Tĩnh hít sâu một hơi, thì thầm từng câu từng chữ với loa: "Trong lúc anh đi công tác, cấm giục âm."

Ninh Tiêu Tiêu ở phía bên kia rơi vào yên tĩnh.

"Cầu đổi ý…"

"Dịch vụ này chưa mở."

"Mệt mỏi quá, cảm giác không thể tin tưởng vào làm nũng lần nữa…"

Tề Tĩnh hài lòng gật đầu. Xem ra mình hoàn toàn không hiểu cách làm nũng nhưng vẫn có xác suất thành công nhất định.

Chú thích:

(1) Nhất trượng hồng: Trong phim Chân Hoàn Truyện, Hoa phi từng thưởng nhất trượng hồng cho phi tần khác. Nhất trượng hồng là một loại hình phạt mà hậu cung thường dùng để trừng phạt phi tần.

7. Chương 7

Mười năm trước, trong bộ phim thần tượng "Vườn sao băng" từng một thời nổi tiếng khắp cả nước, diễn viên Đạo Minh Tự có một câu lời thoại được công nhận là kinh điển: "Nếu như lời xin lỗi có ích, sao còn cần đến cảnh sát làm gì?"

Tề Tĩnh cảm thấy mình có thể mượn câu này để dùng một lúc.

Nếu như làm nũng có ích, sao còn cần antifan làm gì?

Đi công tác trở về, vừa khởi động máy tính lên, mở trang web đã lâu không xem ra, trong đầu liền bất giác thốt lên những lời này.

Đúng là danh tiếng đại thần giả chết của anh lưu truyền trong giới võng phối từ lâu, nhưng hầu như chỉ giới hạn trong các staff, còn chưa đến mức kích thích mức độ tức giận của nhiều người —- Nguyên nhân căn bản là anh ít làm chủ dịch kịch.

Cho nên khi anh thấy ID của mình lần đầu tiên được xuất hiện trên tiêu đề bài post trong diễn đàn, hơn nữa cách diễn đạt của tiêu đề thể hiện rằng nội dung bên trong không phải thứ gì khiến người ta vui vẻ. Anh chần chờ một chút, không mở ra.

Nhưng mà cho dù anh không mở ra, người khác cũng sẽ mở.

Loại chuyện như thế này, từ số lượng tin nhắn QQ kinh người cũng có thể thấy được.

Cửu cô nương: Mẹ nó, anh xảy ra chuyện gì thế? Thấy bốn chữ "Chẳng hỏi ngày về" xuất hiện ở tiêu đề bài post, em còn tưởng mất em mờ rồi… Σ(° °|||)

Cửu cô nương: Nếu như là topic liệt kê tác phẩm của CV thì coi như thôi, nhưng đây rõ ràng không phải!!

Cửu cô nương:… Em tiếp tục đọc bài post…

Cửu cô nương:… Con bà nó, còn có người kéo cả em vào chửi, nói là do em đưa anh vào giới, em là mẹ ruột của anh.

Cửu cô nương: Em vốn định đến một ngày nào đó anh Ngày về trở nên cực nổi tiếng rồi, em sẽ khoe khoang mình chính là Bá Nhạc của anh, không ngờ lại bị gọi hồn trong loại bài post này. Cả người em đều thấy không khỏe _(: ”)_

Cửu cô nương: *thở dài* Măng tre nói anh đi công tác, được rồi, khi nào về nhớ chọc em.

…

Yên Chi Hoa: Ngày về sama! Bài post kia thật sự không phải là do tổ kịch đăng! TAT

Yên Chi Hoa: Em nghĩ chắc anh còn đang đi công tác… Nếu như anh trở về, nhìn thấy bài post trong diễn đàn thì cứ mặc kệ nó là được rồi… Bọn em thật sự không nghĩ như thế!!

Yên Chi Hoa: Hiện tại mọi người còn đang đoán xem là tổ kịch nào, mong rằng không có ai phát hiện ra

khóc

Yên Chi Hoa:… Quả nhiên bị người ta phát hiện ra rồi…

Yên Chi Hoa: Mặc kệ, tổ kịch em chờ anh trở về!! Chúng em sẽ không bị bài post này gây ảnh hưởng!! TAT

…

Măng tre tháng ba: Đàn anh!! Trên diễn đàn có topic tin đồn liên quan đến anh!

Măng tre tháng ba: Đọc phân nửa bài post… Em chỉ muốn nói, đệch mẹ, lâu chủ kia căn bản không hiểu con người anh!! Phía dưới còn một đống quấn chúng mắt hai mí phụ họa cũng căn bản không hiểu anh!! (-_-)

Măng tre tháng ba:… Được rồi, rốt cuộc bây giờ anh đã nổi tiếng…

Măng tre tháng ba: Tóm lại là đã xảy ra chuyện gì, anh mau giải thích một chút đi. Có rất nhiều người không biết sự thật mà cứ ồn ào.

Măng tre tháng ba: Bọn họ đang chửi là chuyện về tổ kịch "Cạm bẫy"?

Măng tre tháng ba: Em đang ở trong nhóm fan Đồng Tước Đài, có rất nhiều người đang bàn tán về anh!!

Măng tre tháng ba: Anh mau về chút đi!! Gấp chết người rồi!!!

Măng tre tháng ba: Không phải anh đã bảo làm nũng rất có ích sao? Anh thử làm nũng xem! Anh thử meo meo meo meo xem! Em nghĩ bây giờ anh kêu meo meo với bài post cũng vô ích thôi…

…

…

…

…

“Meo meo.” Tề Tĩnh bất lực làm động tác cong ngón tay như móng vuốt mèo trước màn hình.

Xem ra không phải lúc nào làm nũng cũng có tác dụng—-

Dựa vào kinh nghiệm phỏng vấn nhiều năm của anh, đọc xong tin nhắn, anh đại khái cũng đoán được chi tiết nội dung trong bài post, cũng đoán được hướng phát triển tư duy của đám anti trong đó.

Tề Tĩnh chuẩn bị tâm lý thật tost, mở cái bài post tên là “Giả chết là một môn nghệ thuật: 818 Bạn có biết CV Chẳng hỏi ngày về”.

Đầu tiên, phong cách viết của lâu chủ rất quả quyết.

Chủ đề của topic không được có nội dung dài quá năm trăm chữ, thế nhưng từng chữ như châu như ngọc, biện pháp nói châm biếm được phát huy một cách nhuần nhuyễn, thầy giáo Ngữ văn của cô gái này mà biết nhất định cảm thấy vui mừng sâu sắc. Nhưng điều khiến cho Tề Tĩnh khâm phục là năng lực hấp dẫn độc giả của lâu chủ, bởi vì mỗi câu cô ta nói đều rất sâu sắc, vừa che che giấu giấu lại vừa cố ý để lại chút gợi ý, giống như một cái lông chim cọ qua cọ lại trong chỗ sâu, khiến lòng người ngứa ngáy, nhịn không được phải tự động tưởng tượng, hưởng ứng không ngừng.

Trong quá trình đọc bài post, anh đã nhiều lần xem lại tiêu đề, xác nhận cái ID kia đích thực là của mình.

Nhưng mà…

Cái tên lạnh lùng, cao quý đùa giỡn CV đại thần là ai thế?

Cái tên CV không nghe lời đạo diễn, tùy tiện thu âm rồi giao âm mà không chịu làm lại là ai thế?

Còn cái tên CV hai mặt, mắng chửi các cast khác sau lưng là ai thế?

Còn có, cái tên tự cho là mình cao quý, hại Đồng Tước Đài đại nhân phải đau khổ chờ đợi người ta login đối kịch là ai thế?

Tề Tĩnh đọc đến cuối, không hiểu sao lại cười rộ lên.

Anh luôn có dự cảm sẽ có người oai phong nhảy ra nói “Thật ra người kia không phải là Chẳng hỏi ngày về, là do tôi mạo danh Chẳng hỏi ngày về để làm những chuyện đó. Đúng vậy, thật ra tôi chính là evil twin của anh ta.” Đương nhiên, người như vậy không hề xuất hiện, mấy tội danh kia vẫn rơi hết lên đầu anh.

“Phù…” Anh thở dài, hai tay đặt trên bàn phím, ngón trỏ gõ nhẹ nhàng có tiết tấu, tỉ mỉ suy nghĩ xem mình nên trả lời như thế nào.

Vào thời điểm này, ăn ngay nói thật là tốt nhất, lời nói dối luôn luôn càng nói càng sai.

"Vô cùng xin lỗi, bởi vì gần đây tôi phải đi công tác bên ngoài, có thể đã tạo nên hiểu lầm gì đó. Vừa mới về nhà đã nhận được tin tức, nếu như còn có nghi vấn gì, hoan nghênh trực tiếp liên lạc với tôi." Tề Tĩnh vừa mặc niệm vừa gõ vào khung bình luận đoạn văn này. Khi anh nhấn đăng lên, bản thân cũng không ôm quá nhiều kỳ vọng. Sự thật như vậy, người ta có chấp nhận hay không thì không phải thứ anh có thể nắm trong tay.

Sau khi trả lời post, quả nhiên đã tạo ra một phen ồn ào.

Nhưng mà nguyên nhân gây rối lần này không phải do câu trả lời của Tề Tĩnh, mà là câu trả lời bên dưới câu trả lời của anh.

"Tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi, mọi người đừng làm tổn thương tỉnh cảm. Tất cả em yêu trở về đi, tôi hát cho mọi người nghe:)"

Phía trên là toàn bộ nội dung trả lời của Đồng Tước Đài.

Đại thần không hổ là đại thần.

Sau khi Đồng Tước Đài lên tiếng, bầu không khí trong bài post thay đổi hẳn. Những người hâm mộ đều kích động xếp hàng, chụp ảnh chung, một lượng lớn bình luận "Gào khóc cầu ca hội", "Đồng Tước Đài đại nhân, em yêu anh" cùng với "Gần đây chẳng phải Đồng Tước Đài đại nhân sắp ra kịch mới sao, thật kích động" liên tục spam trong chán nản, lâu chủ cũng không thấy bóng dáng đâu.

Thế nhưng tuyệt đối là lâu chủ vẫn đang tiếp tục theo dõi, bởi vì mấy giờ sau, bài post bị lặng lẽ xin xóa bỏ.

Đại thần không hổ là đại thần. Tề Tĩnh phát hiện bài post đã bị xóa, lần thứ hại tự cảm thán trong lòng.

Cứ như thế này thì anh nợ Đồng Tước Đài một lần. Anh vừa nghĩ vừa mở nhóm QQ của tổ kịch "Cạm bẫy" ra, đột nhiên có hai cái ID vô cùng nổi bật nhảy ra: "Đồng Tước hậu cung Đại Kiều" và "Đồng Tước hậu cung Tiểu Kiều".

"Hí..." Anh hít một hơi khí lạnh. Trong nháy mắt, Tề Tĩnh cảm thấy mình hiểu được tâm trạng của động vật bị giam trong lồng sắt cho người ta vây xem.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Tôi đã đi công tác về rồi, gây quá nhiều phiền phức cho tổ kịch, thật ngại quá. Xin lỗi.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: A a a a!! Ngày về sama!! TAT

CV – Chẳng hỏi ngày về: Yên Chi, chuyện bài post kia thật xin lỗi.

Yên Chi Hoa còn chưa kịp trả lời, hai vị hội trưởng hội fan đã giành trước, hiển nhiên vô cùng quan tâm tới CV mới Tề Tĩnh sẽ đối kịch đại thần lần này. Còn về việc loại quan tâm này là tốt hay xấu, Tề Tĩnh không nghĩ nhiều.

Đồng Tước hậu cung Đại Kiều: Anh chính là Chẳng hỏi ngày về??

Đồng Tước hậu cung Tiểu Kiều: Rốt cuộc anh cũng xuất hiện! Chúng tôi đã tham gia nhóm tổ kịch này hơn một tuần lễ rồi! (^)

Đồng Tước hậu cung Đại Kiều: Tiểu Kiều, ở bên ngoài phải chú ý hình tượng. Đồng Tước không thích bé hư nha~

Đồng Tước hậu cung Tiểu Kiều: Được rồi, tôi vẫn rất nghe lời (^)

Hậu kỳ – Khóa một đời: Nếu đã về rồi thì mau chóng hẹn thời gian với Đồng Tước sama đi.

Đồng Tước hậu cung Tiểu Kiều: Khóa khóa! Ôm chầm! =33333=

Hậu kỳ – Khóa một đời: Tiểu Kiều! Bài hát sama hát hôm trước các cô có ghi âm không? Mau gửi cho tôi!!

Đồng Tước hậu cung Tiểu Kiều: Đương nhiên là có rồi, là phiên bản tôi ghi âm riêng đó! ( )" Hơn nữa còn là bản chị tôi đã biên tập lại! Đã gửi file trong nhóm, Khóa khóa mau tải về đi!

Hậu kỳ – Khóa một đời: Tôi lười mở nhóm ra lắm, các cô trực tiếp gửi cho tôi một bản đi~

Đồng Tước hậu cung Đại Kiều: Khóa khóa, tôi nhắn tin Q riêng cho cô.

...

Năng lực coi bốn biển là nhà của fan Đồng Tước Đài thật sự rất mạnh.

Tề Tĩnh bị người ta tạm thời bị bỏ quên một bên mà vui vẻ một mình, đoán chừng trong vòng năm phút nữa cũng không có chuyện của mình. Anh đứng dậy đi lấy một ly cà phê hòa tan. Vừa buông chén cà phê xuống, đột nhiên anh nhận được tin tức riêng được gửi từ "Đồng Tước hậu cung Đại Kiều" trong nhóm tổ kịch.

Đồng Tước hậu cung Đại Kiều: Tôi đã xem bài post, nhân dịp bây giờ bù đắp lại khuyết điểm của anh còn kịp đấy. Tối mai tám giờ, Đồng Tước có buổi họp cá nhân trên kênh YY của anh ấy, tổ kịch các người có thể nhận tiện tới.

Những lời chửi bậy có hơi phong phú, phong phú đến mức Tề Tĩnh không biết phải chửi từ đâu.

Dù sao anh cũng nợ đại thần, hơn nữa CV không nên so đo với fan hâm mộ, vì vậy anh rất khách sáo gõ phím trả lời: Cảm ơn cô Đại Kiều đã thông cảm, nếu như nhóm chuẩn bị không có vấn đề gì, tôi sẽ tới đúng giờ.

Hội trưởng Đại Kiều có phong cách khiến kẻ khác kính nể, lời đáp lại vô cùng khẳng khái, nói năng cực kì khí phách.

"Bọn họ đương nhiên không có vấn đề gì."

Tề Tĩnh nghĩ, những lời này chắc có thể phiên dịch thành: Cho dù bọn họ có việc cũng phải biến thành không có vấn đề.

Quả nhiên, chuẩn bị Yên Chi Hoa lập tức chấp nhận, không có bất kỳ ý kiến gì, còn dời lại kế hoạch liên hoan đã hẹn trước ngoài đời. Đạo diễn Cắm đao bốn phía lén lút có ý kiến rằng thời gian đó mình hơi bận, hơn nữa kênh đó là kênh cá nhân của Đồng Tước Đài chứ không phải kênh chuyên dụng của tổ kịch, nói cách khác đến lúc đó mà có người nghe tin đến vây xem, số lượng đảm bảo vượt qua một nghìn người. Cô tương đối câu nệ trong trường hợp có nhiều người, không thể nào thoải mái PIA kịch.

Thế nhưng mấy vấn đề này đều phải tự mình giải quyết trước tám giờ tối ngày mai.

Bản thân Tề Tĩnh không mở ca hội, cũng không mở tọa đàm, bình thường lên YY chỉ để nghe đạo diễn giảng kịch, tối đa năm, sáu người. Mượn cái tiêu đề của bài post kia một chút, nếu như nói giả chết là một môn nghệ thuật, như vậy ứng phó khi phải đối diện với lượng fan vượt qua bốn con số càng là một môn nghệ thuật huyền bí.

Từ phương diện này mà xem xét, Đồng Tước Đài chắc chắn là một nhà nghệ thuật lỗi lạc.

Bởi vì đàn em của anh đã nhắc nhở từ lâu, Tề Tĩnh vẫn đợi tới bảy giờ năm mươi lăm phút mới đăng nhập vào YY, tới gian phong trong kênh mà Đại Kiều đã báo trước.

Anh rất mau chóng hiểu ra vì sao đàn em bảo anh không nên đi quá sớm.

Trong kênh phân ra làm rất nhiều kênh nhỏ, hiện nay sôi đông nhất là phòng khách đang có người nói chuyện phiếm, số người đã lên đến hơn hai ngàn người. Một mặt Tề Tĩnh thể hiện sự kính nể không gì sánh bằng, mặt khác lại nhấn đi vào.

Nick màu cam Đại Kiều đang mở mic, kể lại tình hình gần đây của Đồng Tước Đài một cách sinh động như thật.

Ví dụ như ảnh phong cảnh đại thần đăng trên weibo có thể đạt đến tiêu chuẩn của nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.

Ví dụ như mỗi ngày đại thần đều nói một câu đầy tính triết học sâu xa trong nhóm fan chính thức.

Ví dụ như đại thần và người được đề cử làm CP nổi tiếng nhất hiện tại của anh có JQ, vân vân…

Những cô gái fan hâm mộ nhỏ ở trong khung chat tích cực hưởng ứng, trong đó nhiều nhất là liên tục xếp hàng spam các loại icon (O) hoặc ((((( ))))).

Tề Tĩnh nhất thời nổi hứng gia nhập vào hàng ngũ của các cô, duy trì đội hình.

Fan số 1: (O)

Fan số 2: (O)

Fan số 3: (O)

CV – Chẳng hỏi ngày về: (O)

Fan số 4: (O)

Fan số 5: (O)

Fan số 6: (O)

…

Tốt, hoàn toàn bị chìm đắm trong đó, không ai phát hiện ra.

Ngay cả Đại Kiều, Tiểu Kiều cũng không phát hiện ra sự có mặt của anh, anh tin rằng lúc này các cô nhất định không rảnh để quan tâm đến cái khác, vì vậy đồng thời mở nhóm QQ của tổ kịch, chào hỏi mấy người Yên Chi Hoa. Cho đến tận tám giờ mười lăm phút, cuối cùng Đại Kiều cũng kết thúc màn tự thuật xúc động của mình, các fan trên khung chat bắt đầu ào ào mãnh liệt kêu gọi Đồng Tước Đài. Lúc này, cô ta mới nhớ ra chuyện đối kịch.

“Nè? Cái người tên Chẳng hỏi ngày về kia, anh ở đâu?”

“Không dám không có mặt.” Tề Tĩnh cười khổ trả lời. Tuy rằng anh hoàn toàn không có cơ hội để lên mic nói cho cô ta biết.

Fan số 1: °. °(((p(miệng)q)))°. ° Cầu Đồng Tước Đài sama login!

Fan số 2: °. °(((p(miệng)q)))°. ° Cầu Đồng Tước Đài sama login!

Fan số 3: °. °(((p(miệng)q)))°. ° Cầu Đồng Tước Đài sama login!

CV – Chẳng hỏi ngày về: Tôi đây.

Fan số 4: °. °(((p(miệng)q)))°. ° Cầu Đồng Tước Đài sama login!

Fan số 5: °. °(((p(miệng)q)))°. ° Cầu Đồng Tước Đài sama login!

Fan số 6: °. °(((p(miệng)q)))°. ° Cầu Đồng Tước Đài sama login!

…

Hết cách rồi, anh không thể làm gì khác ngoài lên QQ gõ cho Đại Kiều một cái: Tôi đã tới từ lâu, bị spam nhanh quá nhấn chìm.

Đại Kiều thân là một trong hai hội trưởng hội fan, đang ở trong kênh cá nhân của đại thần nên rất có phong độ, sảng khoái cho anh và các thành viên khác của tổ kịch mỗi người một cái áo đỏ.

“Đồng Tước Đài sama bận việc, chắc phải chờ một chút nữa mới có thể login. Trước hết mọi người cứ chờ một chút đi. Tôi tiếp tục kể…”

Tề Tĩnh tốt tính nghe lời, ngồi dự thính.

Nhưng mà có rất nhiều fan nhìn thấy Chẳng hỏi ngày về trong truyền thuyết login, ở trên khung chat yêu cầu anh lên mic, lý do chẳng qua là muốn nghe xong thanh âm của anh có xứng đôi với Đồng Tước Đài đại nhân hay không, liệu anh có phá hủy kịch hay không. Đương nhiên, đa phần vẫn là chưa từng để ý đến ID của anh, lại bị cái bài post kia gây ảnh hưởng tiêu cực, hiếu kì về anh mà thôi.

“Nếu đã vậy thì anh nghe họ, bắt đầu nói vài câu đi.”

Đại Kiều bất đắc dĩ, chỉ có thể để anh lên mic.

Tùy tiện nói một chút đương nhiên là không được, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng.

Nhưng, phải nói gì mới được?

Tề Tĩnh nhìn thấy ID khoác áo màu đỏ của mình xuất hiện ở hàng đầu trong thứ tự mic, thời gian bắt đầu đếm ngược, nhất thời có chút nghẹn lời.

Mục đích của ngày hôm nay một nữa là tới để đối kịch, một nửa là tới để xin lỗi. Đã vậy thì trước tiên lôi lời xin lỗi đã luyện tập nhuần nhuyễn ra biểu diễn là được rồi.

"Các cô gái, chào buổi tối. Tôi là Chẳng hỏi ngày về." Anh dừng một chút, hiến dâng một tiếng làm nũng thật dài, "Meo meo~~~"

Spam khung chat dừng lại một giây đồng hồ.

Rồi lại lập tức ùn ùn kéo đến.

Fan số 1: Σ(° °) Anh ấy vừa kêu meo!!!!

Fan số 2: Σ(° °) Anh ấy vừa meo!!!!

Fan số 3: Σ(° °) Hơn nữa còn meo rất dài!!!!!

Fan số 4: o(*) Oa ha ha ha ha ha ha ha ha rất đáng yêu, rất đáng yêu!!!!

Fan số 5: o(*) Rất đáng yêu, rất gợi cảm!

Fan số 6: o(*° °*)o Thật sự là một giọng nói rất khiêu gợi! Hơn nữa cũng rất công!! (Tuy rằng vẫn không công bằng Đồng Tước Đài đại nhân)

Măng tre tháng ba:… Đàn anh… Liêm sỉ đâu mất rồi…

…

Vừa chớp mắt một cái dường như thấy được đàn em đang lên tiếng trong đám spam ngập tràn đó, hóa ra cô ấy cũng tới. Tề Tĩnh xoa xoa huyệt thái dương, quyết định xếp màn dạo đầu vừa rồi của mình vào lịch

sử đen tối.

Lúc này, anh hoàn toàn không chú ý tới còn có một người khác đã thế chỗ của anh, đứng hàng đầu trong thứ tự mic.

"Tiếng meo vừa rồi là của chú mèo nhỏ đáng yêu nào thế?"

Người kia nở nụ cười, phát ra hai tiếng cười trầm trầm.

Thanh âm này có sức hấp dẫn vô cùng mãnh liệt, nói từng chữ trầm bổng rõ ràng, mạnh mẽ, giống như một tiếng pháo trầm thấp nhẹ nhàng làm rung động màng nhĩ.

Áo màu tím, người sở hữu kênh——

8. Chương 8

Cái người ta gọi là tràn ngập hóc môn giống đực chắc chắn để chỉ loại thanh âm như của Đồng Tước Đài.

Trong cái kênh mà giống cái chiếm chín mươi chín phần trăm này, một câu nói kia của anh ta vừa dứt lời, tất cả fan hầu như đều lâng lâng như muốn bay thẳng lên trời.

Là giống đực duy nhất ngoài Đồng Tước Đài trong hiện trường này, Tề Tĩnh cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Trước khi đổi công việc, Đồng Tước Đài từng làm phối âm quảng cáo. Đặc điểm thanh âm của anh ta rất giống với phát thanh viên của đài truyền hình. Làm việc ở đài truyền hình nhiều năm như vậy, ngày nào Tề Tĩnh cũng được nghe thanh âm tương tự, đã miễn dịch từ lâu. Nhưng mà, không thể phủ nhận rằng loại thanh tuyến này hoàn toàn có thể trở thành tài sản của đại thần.

"Cậu chính là Chẳng hỏi ngày về sao?" Thanh âm của Đồng Tước Đài như mang ý cười, ra vẻ vô cùng lịch thiệp. Chất giọng trầm thấp như vậy khiến người ta không thể chống cự.

Tề Tĩnh ở trước màn hình nở một nụ cười chuyên nghiệp.

Biết sớm thì anh sẽ không làm nũng, không ngờ bị anh ta nghe được —- Dứt khoát ném vào lịch sử đen tối.

Các fan hâm mộ dường như bất mãn với việc Đồng Tước Đài tập trung chú ý đến Tề Tĩnh, đoàn kết cùng nhau hô hoán "Đồng Tước sama nhìn này".

Đồng Tước Đài là chuyên gia dỗ dành fan có thâm niên, tự nhiên hưởng ứng lời kêu gọi của họ: "Xin lỗi nha, các cô gái xinh đẹp. Đêm nay tôi đến muộn, khiến các em chờ lâu. Thế này đi, tôi hát một bài đền tội cho các em có được không?"

Các fan hâm mộ đương nhiên sẽ nói được.

Nhưng mà thành viên của tổ kịch "Cạm bẫy" có thể sẽ không được.

Ninh Tiêu Tiêu dày dặn kinh nghiệm trực tiếp gửi cho Tề Tĩnh một tin nhắn QQ, bảo anh đợi một tiếng sau hãy quay lại. Tề Tĩnh vô cùng ngạc nhiên. Anh chưa từng nghe nói đến bài hát nào dài tới sáu mươi phút, nhưng ngược lại khi anh ngồi đợi Đồng Tước Đài hát xong, đồng hồ dưới góc phải màn hình đã vượt quá chín giờ hai mươi phút, rốt cuộc anh cũng biết mình đã đưa ra một quyết định sai lầm.

Hóa ra "hát một bài" trên thực tế là ý chỉ "không chỉ hát một bài".

Tề Tĩnh cảm thấy mình đúng là kiến thức hạn hẹp.

Giọng hát của Đồng Tước Đài không hổ với danh hiệu đại thần, tuy phải ngồi nghe hơn sáu mươi phút nhưng lỗ tai được hưởng thụ rất thoải mái.

Giữa lúc hát còn có một chút thời gian dùng để trò chuyện, bổ sung thêm tin tức nóng hổi cũng không tệ.

Qua chín rưỡi, Tiểu Kiều tốt bụng biết cảm thông nhắc nhở Đồng Tước Đài rằng đêm nay còn sắp xếp đối kịch. Vì vậy yêu cầu "hát thêm một bài" của fan hâm mộ bị uyển chuyển cự tuyệt, hình thức lên mic cũng được đổi thành tự do trò chuyện. Đồng Tước Đài lịch sự yêu cầu các fan khác không được mở mic, những người có quyền lên mic chỉ bao gồm thành viên đoàn kịch, còn có hai người tới dự thính là Đại Kiều và Tiểu Kiều.

Rốt cuộc Tề Tĩnh cũng có cơ hội nói ra câu thứ hai trong ngày hôm nay.

"Xin chào Đồng Tước Đài đại nhân, tôi là Chẳng hỏi ngày về. Cảm ơn anh đã dành thời gian để đối kịch. Chuyện bài post lần trước cũng làm phiền anh phải lên tiếng giúp đỡ."

"Ha ha, đừng khách sáo, nếu là hiểu lầm thì giải thích rõ là tốt rồi." Đồng Tước Đài dường như cũng không thèm để ý chuyện bài post, "Vậy chúng ta bắt đầu đi —— Xin hỏi tổ kịch sẽ đối kịch mấy màn?"

"Á, có thể đối tất cả các màn một lần không?" Cắm đao bốn phía hỏi.

"Tất cả đều phải đối sao?" Giọng điệu của Đồng Tước Đài nghe ra có chút bất ngờ.

"Không cần đâu nhỉ? Đối tất cả các màn một lần, sau đó lại phải thu âm lại một lần nữa, như vậy rất lãng phí thời gian." Hậu Kỳ Khóa một đời rất tin tưởng vào diễn xuất của Đồng Tước Đài.

"Hồi đó, rõ ràng chúng tôi…" Cũng phải đối toàn bộ kịch một lần.

Cắm đao bốn phía thiếu chút nữa nói lộ hết tất cả, ngay cả chuyện Nhạn Bắc Hướng thay thế Đồng Tước Đài đối kịch cũng suýt nói ra. Cũng may Tề Tĩnh cắt ngang đúng lúc, không để cô nhắc đến tên Nhạc Bắc Hướng.

"Đạo diễn, cô cứ chọn vài màn then chốt để đối là được rồi. Yên Chi Hoa, cô cũng đồng ý chứ?"

"Đúng đúng, Cắm đao, cô chọn vài màn đi." Yên Chi Hoa vội vàng nói.

Cắm đao bốn phía yên lặng, rơi vào đường cùng, đành phải làm theo ý của bọn họ, đăng lời kịch một màn trong gian phòng bí mật kia, nhờ Tiểu Kiều chuyển lên khung thông báo. Trong nguyên tác, đây là nơi hai người tiếp xúc da thịt thân mật lần đầu tiên, là dấu mốc quan trọng cho tình cảm của nhân vật phát triển, đối với CV, đó cũng là thử thách khá lớn với khả năng đọc lời thoại, điều chỉnh tâm trạng và biến hóa chất giọng.

"Như vậy là do tôi bắt đầu trước." Đồng Tước Đài lịch thiệp như mời người khác khiêu vũ, dẫn dắt bước nhảy đầu tiên cho bạn nhảy. Đại thần chính là đại thần, không lúc nào là không thể hiện phong độ ưu nhã.

"Mời." Tề Tĩnh khách sáo nói.

Gần như ngay lập tức, một thanh âm trầm thấp mạnh mẽ hữu lực từ từ truyền đến, đọc lên câu lời thoại mà anh vô cùng quen thuộc.

"Từ đầu anh đã biết, em làm tất cả, chẳng qua chỉ để giăng bẫy anh—-"

Trong nháy mắt đó, trong không khí dường như có vật gì đó bắn ra kêu "đinh" một tiếng.

Tề Tĩnh cảm thấy mình đột nhiên cứng đờ.

Không chỉ là thính giác, tất cả các giác quan đều bỗng dưng bị rơi vào trạng thái đình trệ. Trong đầu không ngừng vang lên âm hưởng ù ù, trống rỗng.

Không khí hiện trường lại hoàn toàn tương phản, thoáng cái đã sôi sục đến đỉnh điểm.

"Úi trời! Đồng Tước đọc lời thoại thật quá khí phách! Quá đế vương!" Tiểu Kiều là một trong số những người có đặc quyền lên tiếng nhịn không được dẫn đầu đoàn người thể hiện sự hâm mộ, bị Đại Kiều nửa

cười nửa giận đạp xuống.

Lượng yêu cầu Đồng Tước Đài đối kịch tại hiện trường không nhiều lắm, hơn nữa tình huống được đối kịch ngay tại kênh cá nhân của Đồng Tước Đài càng hiếm thấy hơn. Bình thường Tiểu Kiều chỉ được nghe kịch trực tiếp trong mấy hoạt động ca hội, lần đầu tiên được nghe thần tượng đọc lời kịch ở hiện trường, nhất thời sung sướng, tổ kịch không phải không thể thông cảm. Hội trưởng hội fan còn như vậy, những fan hâm mộ còn lại càng không cần phải nói, khung chat một lần nữa rơi vào trạng thái điên cuồng.

Fan số 1: o(*//// ////*)q Trời ạ! Hay ngây người! Nghìn like cho Đồng Tước Tước!!!

Fan số 2: (/ /)(/ /)(/ /) A a a a a a a lỗ tai tui muốn mang thai rồi!!!!!

Fan số 3: (*? ? *) (*? ? *) (*? ? *) Trọn đời là đế vương công thôi!!!

Fan số 4: (3) ? Đồng Tước sama, em yêu anh!! (mạnh mẽ xếp hàng)

Fan số 5: (3) ? Đồng Tước sama, em yêu anh!! (các chị em phía dưới cũng phải giữ vững đội hình nha)

…

Tề Tĩnh vẫn cứng đờ, bất động như trước.

"A…" Một lát sau, rốt cuộc anh cũng phát ra được một âm đơn, lại hoàn toàn không biết tiếp theo phải nói gì.

"Ngày về sama?"

Đại khái là do anh ngừng quá lâu, chuẩn bị Yên Chi Hoa vội vã mở miệng gọi anh một tiếng, nhắc nhở anh tiếp tục.

Đạo diễn lại tương đối ăn ý, không có bất kỳ phản ứng nào giống như anh.

Những người hâm mộ đắm chìm trong tiếng nói mê người của Đồng Tước Đài, say sưa không ngớt, qua chừng hơn hai phút đồng hồ, cuối cùng các cô cũng phát hiện ra Tề Tĩnh không đọc câu lời thoại tiếp theo. Vì vậy, một hồi chế nhạo như ong vỡ tổ bắt đầu.

Fan số 1: o(*) Thụ – kun không nói lời nào, có phải e thẹn hay không?

Fan số 2: o(*) Tất nhiên là e thẹn rồi.

Fan số 3: o(*) Thụ – kun cũng bị Đồng Tước Tước đế vương công miểu(1) rồi sao be??

Fan số 4: o(*) Chúng ta đều có thể thông cảm mà! Thanh âm của Đồng Tước sama quá quyến rũ! *xấu hổ che mặt*

Fan số 5: o(*) Có phải trong lòng tiểu thụ thụ bị đánh trúng một cái, sau đó ngượng ngùng không dám trả lời hay không?

Fan số 6: o(*) Ha ha ha Đồng Tước sama không hổ là tổng công!!

…

Tề Tĩnh bình tĩnh mở to mắt, hơn nửa ngày mới nháy mắt một cái trước màn hình.

Cái cảm giác dòng suy nghĩ bị chặt đứt trong nháy mắt vẫn còn lưu lại. Anh giống như người mới tỉnh khỏi giấc mộng, kinh ngạc vỗ mặt mình một cái, cố gắng trở lại hiện thực.

Sai rồi.

Sai thật rồi ——

Màn kịch trong gian phòng bí mật kia diễn ra trước khi hai người vạch trần thân phận, dỡ sự cảnh giác đề phòng trong lòng xuống, đồng nghĩa với lập trường của họ vẫn còn là đối địch.

Tuy rằng hai người rất tán thưởng lẫn nhau, nhưng thái độ làm người của viên cảnh sát rất ngay thẳng, biết mình bị tổ chức xã hội đen lợi dụng, hơn nữa còn bị người mình thích lợi dụng, tâm tình chắc chắn là vô cùng áp lực, thất vọng, và tức giận.

Câu lời kịch này, không nên dùng loại giọng điệu nhẹ nhàng, thản nhiên, bình tĩnh mà nói ra—-

Tình cảm được biểu đạt trong câu còn thiếu.

Về phần bản thân vai diễn của anh là hơi mang thuộc tính S một chút, nhiều năm trà trộn trong đám người xã hội đen. Người này có một loại khuynh hướng bạo lực với đối tượng mình ngưỡng mộ trong lòng. Khi hắn thấy bộ dạng viên cảnh sát phẫn nộ mà vô vọng, trong lòng hắn sinh ra nỗi hổ thẹn, lại không muốn biểu hiện ra ngoài, ngược lại dùng dáng điệu tươi cười ngả ngớn để che giấu, nửa là mê hoặc, nửa là ép buộc lần đầu tiên phát sinh quan hệ cùng đối phương.

Thanh tuyến của Đồng Tước Đài vốn rất quyết đoán, rất dễ làm cho người khác có cảm giác mọi chuyện đều nằm trong tầm tay, cứ như người ở trong tù chính là anh ta, mà không phải viên cảnh sát.

Tôi biết cậu giăng bẫy tôi ở đây, nhưng mà thật đáng tiếc, những gì cậu làm hết thảy đều phí công mà thôi.

Bây giờ nghe Đồng Tước Đài nói, câu kịch vừa rồi thậm chí còn dẫn đến hiệu quả tạo cảm giác này.

Thế nên, sai rồi.

Nghe đã thấy không đúng.

Một người phụ trách mở nhạc dạo khi CV đối kịch, muốn xoay chuyển cục diện vô cùng trắc trở.

Tề tĩnh đã xem qua kịch bản này vô số lần, gần như đã thuộc làu lời thoại. Vốn anh sẽ rất thuận lợi đọc tiếp, nhưng giờ khắc này, anh lại không biết phải đọc tiếp như thế nào.

Thứ nhất, dùng âm gốc chắc hẳn khó mà đè ép được khí thế của Đồng Tước Đài.

Thứ hai, nếu như anh sử dụng giọng nói thích hợp nhất trong cảm nghĩ của mình thì lại không hợp với Đồng Tước Đài.

Điều này giống như một bàn cờ được bày ra trước mắt, trong khi anh đang đau khổ suy nghĩ xem nên đánh nước nào, bàn cờ đột nhiên bị người ta hất tung, rồi lại bị người ta bày cờ một lần nữa, buộc anh phải lập tức đi bước cờ tiếp theo.

"Ngày về, anh nói tiếp đi." Đạo diễn vẫn luôn im lặng lúc này cũng lên tiếng.

"Đừng bảo là anh rớt mạng nhá. Đồng Tước hiếm lắm mới có lúc rảnh rỗi lên hiện trường, anh đừng có lãng phí thời gian của mọi người." Đại Kiều hiển nhiên chưa từng được xem tổ kịch đối kịch ngay tại hiện trường, trong lòng rất khó chịu, tùy tiện sử dụng đặc quyền được nói của mình thúc giục Tề Tĩnh.

"Tôi không vội đâu. Có thể Ngày về quá căng thẳng, các cô gái để cho cậu ấy chút thời gian thích ứng đi." Đồng Tước Đài cười nói. Một lời nói ra quả nhiên giành được vô số lời tán dương khen ngợi của những người ái mộ, khen anh ta dịu dàng, săn sóc, biết cảm thông với người mới. Đại đa số người ở đây đều không biết, Tề Tĩnh vào giới thật ra còn sớm hơn Đồng Tước Đài.

Tề Tĩnh yên lặng điều chỉnh trạng thái trước máy vi tính, nhắm mắt ba giây đồng hồ, một lần nữa trợn mắt nhìn chằm chằm lời kịch.

Chuyện tới nước này, chỉ còn cách dốc toàn lực phối hợp thôi.

"Biết rõ là cạm bẫy mà vẫn tự mình nhảy vào— Chẳng lẽ điều này không nói lên rằng… Anh có tình cảm với tôi sao?"

Thanh tuyến bị đè ép trầm xuống, về cơ bản là loại thanh tuyến công nhất, nâng cao khí thế.

Giọng nói tương ứng bị cải biến, cảm giác tán tỉnh bị giảm bớt, cảm giác uy hiếp được gia tăng, cũng vì muốn cố gắng kéo cục diện lại gần với hình thức ở bên nhau của hai người được miêu tả trong nguyên tác.

Như vậy, không đến mức quá đột ngột chứ?

"Sai, sai rồi." Đạo diễn còn chưa lên tiếng, hậu kỳ đã đi trước trách móc.

Tề Tĩnh ngẩn người, tạm dừng lần thứ hai.

"Thanh tuyến vừa rồi của anh quá công, quá cương quyết, đặt chung một chỗ thì độ hòa hợp không cao." Hậu kỳ chỉ là dùng hiệu quả sau đó để nhận xét. Nói xong, Đại Kiều, Tiểu Kiều cũng theo đó mà chen vào dăm ba câu tỏ ý tán thành.

Đồng Tước Đài mỉm cười, tựa như đang đùa giỡn mà chỉ điểm: "Cậu nói nghe có chút cứng, giọng nói có thể thả lỏng một chút không? Không cần đè ép đến mức công như vậy. Hơn nữa, màn này hình như là đoạn kịch tình cảm mãnh liệt nhỉ? Thanh tuyến của cậu đúng là rất gợi cảm, nếu trong giọng nói có thêm chút quyến rũ, như vậy phía công sẽ càng thích hơn."

"Phụt, Đồng Tước sama, sao anh có thể nói thẳng ra như vậy, tuy rằng em cũng cảm thấy thế." Hậu kỳ cực lực khích lệ.

"Ha ha ha ha…"

Những người hâm mộ dường như cũng xôn xao không ngớt, trên khung chat không ngừng bị spam một đống icon vẻ mặt ngượng ngùng, thậm chí còn xếp hàng chỉnh tề "cầu quyến rũ".

Đèn trước tên Yên Chi Hoa xám xịt, yên tĩnh. Cô nàng tương đối dễ mất bình tĩnh.

Ngược lại đạo diễn Cắm đao bốn phía hắng giọng một cái, lấy lại sự chú ý của mọi người: "Xin lỗi, ngắt lời một chút. Tác phẩm này là cường cường, vậy nên cá nhân tôi cho rằng thanh tuyến vừa rồi của Ngày về cự cự có thể dùng được."

Đại Kiều dị nghị: "Cường cường cũng chia công thụ mà, đâu phải là truyện hỗ công. Hơn nữa vai thụ kia của anh ta là dụ thụ đúng không? Phải quyến rũ một chút mới đúng. Thanh tuyến quá công không quyến rũ nổi đâu."

Tiểu Kiều tán thành: "Thật ra người ra thích âm thụ khả ái nhu thuận cơ, nhưng nội dung vở kịch yêu cầu như vậy thì không quá công cũng chấp nhận được."

Không khí hiện trường nhất thời ngưng đọng lại.

Yên Chi Hoa bị thúc ép đứng ra giảng hòa, e dè đưa ra phương án giải quyết: "Ngày về sama, anh có thể thụ một chút không? Một chút là được rồi."

Tề Tĩnh đành phải điều chỉnh thanh tuyến một lần nữa.

"Như vậy được chưa?" Vừa mới hạ từ 0.7 xuống khoảng gần 0.6.

"Cảm giác vẫn còn thiếu chút xíu nữa." Đồng Tước Đài tự mình lên tiếng, dường như anh ta rất có hứng thú với khí chất ôn hòa làm dịu bầu không khí của anh.

"Như vậy thì sao?" Lại hạ từ 0.6 xuống 0.5, Tề Tĩnh nghĩ nếu còn hạ nữa thì ngay cả chính anh nghe cũng không chịu nổi.

"Được rồi, như vậy chẳng phải rất tốt hay sao?" Đồng Tước Đài cười cười, "Nghe rất mê người."

Tề Tĩnh không thể làm gì khác hơn là cười cười hùa theo.

Các fan vây xem bình thường nghe thể loại kịch truyền thống cường công nhược thụ rất nhiều, cho rằng điều chỉnh như vậy rất ổn. Còn có vài fan nêu trên khung chat rằng tổ hợp thanh tuyến như vậy nghe mới phù hợp, mới phân rõ công thụ.

Sau đó chính là nghe vô cùng quyến rũ.

Lần đầu tiên Tề Tĩnh nhìn thấy loại yêu cầu phối âm này là trong kịch của mình. Nhưng mà khi đó anh phối công, khi hai chủ dịch đối kịch, đạo diễn yêu cầu thụ phải tỏ ra quyến rũ. Hơn nữa nếu anh nhớ không lầm, tác phẩm đó nói về kỹ nam.

Được rồi, nhân vật chính trong "Cạm bẫy" cũng mở hộp đêm.

Chỉ cần hoàn toàn quên đi phong cách xã hội đen cứng rắn trong nguyên tác, chắc anh sẽ có thể tỏ ra quyến rũ, gợi cảm một chút.

"Biết rõ là cạm bẫy mà vẫn tự mình nhảy vào— Chẳng lẽ điều này không nói lên rằng… Anh có tình cảm với tôi sao?" Đúng vậy, có chút lẳng lơ.

"Quả thực tôi càng ngày càng có tình cảm với cậu." Đồng Tước Đài cất tiếng cười khẽ. Những lời này không phải lời thoại mà là bản thân anh ta đưa ra nhận xét.

“Cảm ơn.” Tề Tĩnh dốc sức duy trì nụ cười chuyên nghiệp.

Thế nhưng những người hâm mộ trên khung chat không thể nào duy trì được sự bình tĩnh. Lần này Đồng Tước Đài nói mập mờ gây ra một hồi rối loạn không nhỏ.

Fan số 1: (*° °*) Đồng Tước Tước lại nói cũng có tình cảm với Ngày về – kun!! Đây là manh mối JQ mới sao ha ha ha ha ha

Fan số 2: Σ(° °|||) Vậy tiểu thụ thụ Bún phải làm sao bây giờ?? Sama, anh không thể trăng hoa!!

Fan số 3: Σ(° °|||) Sama, anh không thể trăng hoa +1

Fan số 4: Σ(° °|||) Sama, anh không thể trăng hoa +2 (tuy rằng em cũng đọc NP, che mặt)

Fan số 5:Σ(° °|||) Đúng vậy, thực ra Bún qua cầu sama là thần tượng thứ hai của em… thế nhưng thanh âm của Ngày về sama của em cũng rất hay… Làm sao bây giờ, rất bối rối!!

…

…

…

Tề Tĩnh cảm thấy tốc độ sáng tạo lịch sử đen tối của mình quá nhanh, trong một buổi tối này mà tăng nhanh gấp trăm lần.

Đúng lúc anh đang nghĩ như vậy, đạo diễn qua nhóm tổ kịch, gửi mấy tin nhắn riêng QQ, nhấp nháy ở dưới góc màn hình. Anh vừa mở ra nhìn, câu đầu tiên đã khiến anh khẽ nở nụ cười.

Đến từ nhóm “Tổ kịch Cạm bẫy ”

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: = = Em thật sự không dám nói trước mặt, câu lời thoại đầu tiên anh đáp anh ta hoàn toàn là kiểu gian phu dâm phu cùng nhau lăn lên giường.

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Thực sự là không biết nói gì… Thế nên em mới không muốn PIA kịch dưới tình huống có fan vây xem.

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Ngày về cự cự, đêm nay anh không thể phát huy như bình thường, nhưng mà em có thể thông cảm được…

Tề Tĩnh thừa nhận mình không thể hiện như bình thường, có thể là nhất thời không thích ứng được với phương thức phối âm của CV đối kịch.

Còn nữa, cũng có thể bởi vì trước đó đã từng đối kịch một lần, ấn tượng quá sâu, không thể thay đổi được.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Xin lỗi, đại khái là vì tôi bị thanh âm của ông nội ấn tượng quá sâu, tẩy não rồi. Tôi sẽ cố gắng điều chỉnh.

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía:…

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía:…

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía:… Haizz, thật ra em cũng bị ông nội tẩy não rồi.

Động tác đánh chữ của anh ngừng lại một chút, nhìn câu nói sau cùng của đạo diễn bất động trong khung chat, anh vô thức thở dài một hơi. Hai người đều tạm thời giữ im lặng một hồi.

Lúc này, đạo diễn lại gửi một tin tức mới: "Ngày về, em có mấy câu không biết có nên nói hay không?

***Chú thích:**

(1) Miểu: sec kill = giết chết ngay lập tức.

9. Chương 9

Theo kinh nghiệm, đại đa số mấy lời nói như "Không biết có nên nói hay không" đều là lời không nên nói.

Tuy rằng như vậy nhưng nếu không nói ra, khó thể nào tránh khỏi cảm giác không thoải mái.

Cho dù Tề Tĩnh đã đoán được cô ấy muốn nói cái gì——

"Cô nói đi." Tề Tĩnh gõ xuống bàn phím một câu trả lời ngắn gọn.

Trước đây đều là người khác nghe anh nói, lần này anh không ngại sắm vai người nghe một lần.

Sau khi nhận được sự đồng ý của anh, Cắm đao bốn phía vẫn còn băn khoăn mấy giây, rồi vô cùng e dè nói đến đề tài tiếp theo. Mỗi lần cô muốn nói chuyện nghiêm túc đều sẽ trực tiếp gọi Tề Tĩnh là "Ngày về",

giảm bớt hai chữ "cự cự".

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Ngày về, sau đây em muốn nói mấy câu hoàn toàn có thể bôi đen lí lịch cá nhân của em. Nếu có một ngày em chọc anh giận, chúng ta trở mặt với nhau, anh muốn trả thù em, vậy thì cứ thoải mái chụp ảnh màn hình những câu dưới đây đăng lên diễn đàn là được. Đảm bảo có thể khiến em bị ném đá đến mức phải xóa ID, từ nay về sau rời khỏi giới võng phối.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Sao anh có thể làm mấy chuyện đó chứ, cứ yên tâm mà nói đi ^_^

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Em thật sự bắt đầu nói đây…

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Theo lương tâm mà nói, em vừa nghe màn đối kịch vừa rồi đã nghĩ… Người phối chủ dịch công không thích hợp.

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Thanh tuyến của đại thần rất tốt, rất mạnh mẽ, nhưng có chút quá mức mạnh mẽ, không quá phù hợp với nhân vật được miêu tả trong nguyên tác. Hơn nữa, cho dù bỏ qua giọng nói, chỉ nghe diễn xuất, em cũng cảm thấy anh ta có vấn đề trong việc suy diễn tình cảm của nhân vật.

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Đêm hôm đó, em nghe hai người đối kịch, thật sự đạt đến cảnh giới chăm chú hết sức. Nói như vậy có vẻ rất trừu tượng, dù sao hôm đó cũng là vô cùng nhập vai. Ngày ấy anh phát huy rất xuất sắc, chúng em đều bị diễn xuất của hai người thu hút, tuy rằng không phải thu âm chính thức, nhưng quá trình được hưởng thụ vô cùng. Có đôi khi, trực tiếp nghe kịch hoàn thiện chưa chắc đã có cảm giác này.

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Nhưng mà tối hôm nay, thành thật mà nói… Em không có cảm xúc như thế. Chỉ thấy rất bình thường thôi.

Đến đây, cô hơi ngừng một chút.

Tề Tĩnh không trả lời, chỉ lẳng lặng chờ đợi câu kết luận cuối cùng của cô. Một lát sau, câu nói bị cô nín nhịn rất lâu cuối cùng cũng xuất hiện trên màn hình.

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Được rồi, thật ra điều em thực sự muốn nói là – Em thấy Nhạn Bắc Hướng phối tốt hơn Đồng Tước Đài.

Tề Tĩnh vẫn không đáp lại, chỉ là khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra dáng vẻ tươi cười thật lòng thật dạ lần đầu tiên của đêm nay.

Phía dưới, Cắm đao bốn phía còn bổ sung cho đánh giá của mình là "chỉ tính nhân vật này thôi" cùng với "Thật ra các kịch khác của đại thần cũng không tệ lắm", vân vân… Nhưng mà anh đã hiểu ý của cô.

Hóa ra người nghĩ như vậy, không chỉ có một mình anh—-

Có được sự khẳng định của đạo diễn trong tổ kịch, tâm tình bị đè nén trước giờ bỗng nhiên tiêu tan, thoáng cái nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Chỉ cần như vậy là đủ rồi.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Cảm ơn.

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Ngày về, anh cảm ơn cái gì? Em mới là người phải cảm ơn anh đã lắng nghe mấy lời điên khùng của em

CV – Chẳng hỏi ngày về: Như vậy, để báo đáp lại cũng như vì công bằng, tôi cũng nói vài câu có thể bôi đen lí lịch cá nhân của mình nhé.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Nếu có một ngày tôi chọc cô giận, chúng ta trở mặt với nhau, cô muốn trả thù tôi, vậy thì cứ thoải mái chụp ảnh màn hình những câu dưới đây đăng lên diễn đàn là được. Đảm bảo có thể khiến tôi bị ném đá đến mức phải xóa ID, từ nay về sau rời khỏi giới võng phối. (cười)

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Ngày về cự cự, mấy lời này là anh copy paste đúng không!

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Khụ khụ, xin mời anh nói.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Đầu tiên, tôi đồng ý với kết luận vừa rồi của cô.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Tuy rằng tôi chỉ là một CV phụ trách phối âm, trên lý thuyết thì không nên nhúng tay vào sự việc nội bộ của tổ kịch, nhưng cá nhân tôi cho rằng – tổ kịch không thể thay đổi người.

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía:…

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía:…

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía:… Anh đồng ý rồi mà còn nói như vậy khiến em thật bối rối…

CV – Chẳng hỏi ngày về: Tôi biết cô xuất phát từ lập trường của đạo diễn, nhất định mong muốn tuyển được CV thích hợp nhất. Nhưng xin cô hãy suy nghĩ cho chuẩn bị và toàn bộ tổ kịch một chút. Đã đến nước này rồi, hậu quả sau khi thay người thật sự không thể tưởng tượng nổi.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Có thể Đồng Tước Đài không phải là người thích hợp nhất, nhưng anh ta là

người được tổ kịch quyết định chọn ngay từ đầu, hơn nữa những fan hâm mộ của anh ta đều biết anh ta sẽ tham gia kịch này, thay người sẽ chỉ khiến cả tổ kịch bị ném đá, bị mắng chửi mà thôi. Hơn nữa xét trên góc độ khách quan mà nói, sau khi kịch này được phát hành, hiệu ứng ngôi sao của đại thần sẽ thu hút một lượng lớn người nghe tới nghe kịch, giúp tổ kịch nâng cao độ nổi tiếng trên diện rộng, tổ kịch cũng sẽ nhận được nhiều lời bình luận kịch hơn, đối với những người cực khổ làm kịch, đây là món quà báo đáp không dễ dàng có được.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Tôi không biết cô bạn Yên Chi chuẩn bị kịch này là vì cái gì, nhưng có sự quan tâm, có người nghe cổ vũ, nói thật thì nào có tổ kịch nào không muốn đâu? Nhạn Bắc Hướng đại nhân là một CV rất xuất sắc, nhưng anh ấy không có năng lực mời gọi như vậy, tôi cũng không có. Cho dù tổ kịch thay người không bị ném đá, đến lúc phát hành kịch cũng có thể sẽ bị thờ ơ, không có người nào nghe.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Hơn nữa… Nếu bởi vì chuyện này mà khiến Nhạn Bắc Hướng đại nhân chịu ảnh hưởng xấu, tôi sẽ rất áy náy.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Làm một kẻ trong suốt, tôi chỉ có thể ngôn tẫn vu thử(1). Xin tổ kịch hãy suy nghĩ thật kỹ nha. ^_^

Đánh xong vài đoạn thật dài, Tề Tĩnh cảm thấy như mình đã nói ra hết những gì cất giấu trong đáy lòng mấy ngày nay, thoải mái hơn rất nhiều.

Thật ra ở bất kỳ thế giới nào cũng vậy, có đôi khi thứ thích hợp nhất không phải thứ tốt nhất.

Lúc này, trên QQ truyền đến tiếng thông báo Cắm đao bốn phía xin thêm bạn tốt. Bình thường đều liên hệ thông qua nhóm của tổ kịch, lần này là đạo diễn chính thức thêm anh làm bạn.

Sau khi chấp nhận lời mời, Cắm đao bốn phía không nói thêm gì nữa, chỉ là cực kỳ nghiêm túc cảm than một câu.

Cắm đao bốn phía: Ngày về, anh là CV đáng kết bạn nhất trong giới võng phối này.

Tề Tĩnh sửng sốt một chút, trong lòng đột nhiên cảm thấy như có gì đó ấm áp chảy qua, khiến người ta xúc động. Anh nghĩ đây là đánh giá cao nhất từ người anh đã gặp về cuộc đời CV của anh cho tới bây giờ.

"Cảm ơn." Anh là một người rất dễ thỏa mãn.

Có được một lời nhận xét như vậy, mặc kệ kết quả của kịch này ra sao, chọn người như thế nào, anh sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành.

Sống sao cho có trước có sau.

Đêm hôm đó đối kịch với Đồng Tước Đài không thể nói là vô cùng thuận lợi, nhưng cũng coi như kết thúc bình an.

Cái tên Đồng Tước Đài có hiệu quả tuyên truyền tốt ngoài ý muốn, trên diễn đàn, sự chờ mong của mọi người đối với bộ kịch "Cạm bẫy" này thẳng tắp bay lên, trở thành vấn đề được quan tâm nhất mấy ngày gần đây. Tin rằng đến lúc phát kịch, nó sẽ trở thành một trong những vở nổi tiếng nhất được người ta chú ý.

Tổ kịch tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, để hai chủ dịch mau chóng ghi âm, giao cho hậu kỳ chế tác.

Đương nhiên, Yên Chi Hoa không hề nhắc đến chuyện thay đổi người.

Cắm đao bốn phía cũng lựa chọn thỏa hiệp.

Tề Tĩnh phối hợp với phương pháp biểu diễn của Đồng Tước Đài, dùng thanh tuyến trên dưới 0.5 để thu âm thô một lần nữa, hoàn thành nhiệm vụ của mình. Theo tiết lộ tiến độ của hậu kỳ, khi có đủ âm thô, cô chỉ cần một tháng để hoàn thành, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, dự đoán tháng chín có thể phát kịch.

Những người hâm mộ Đồng Tước Đài đương nhiên vô cùng mừng rỡ trước thông tin này.

—- Thật sự là muôn người chờ mong.

Mà người có tên Nhạn Bắc Hướng dường như đã biến mất.

Biến mất rất đột ngột. Nghe nói trên chữ ký QQ của hắn viết rằng tạm dừng nhận tất cả kịch mới, khiến mấy chuẩn bị thiếu giọng ông già buồn muốn chết.

Múa rối đã từng cố gắng kéo hắn vào nhóm tổ kịch, thế nhưng đối phương không nhận lời mời gia nhập nhóm, bởi vì cái vai ông nội của hắn nhiều nhất chỉ tính là vai quần chúng, hơn nữa chỉ xuất hiện trong kỳ một.

Múa rối còn từng gửi cho hắn một thư mời, mong hắn có thể nhận một vai chủ dịch.

Thật bất ngờ, lúc này các cô không nhận được âm thô mà là nhận được bốn chữ từ chối: Không nhận chủ dịch.

"Nói sao anh ta cũng không chịu nhận." Có một lần trò chuyện phiếm với Tề Tĩnh, Múa rối đã vô cùng chán nản nói như vậy.

“Vậy sao…” Rõ rang là một người rất ưu tú.

Tề Tĩnh lầm bầm, không biết đây đã là lần thứ mấy anh lơ đãng mở file có tên là “Ghi âm dùng tham khảo” kia ra, nhìn file đó, anh chợt nhận ra có thể đây là lần duy nhất hai người cùng làm chủ dịch, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác rối bời.

Ý nghĩ hỏi Múa rối số QQ của hắn ta bỗng nảy sinh.

Nhưng khi tỉnh táo lại, anh thấy dường như mình không có lí do gì để làm vậy,

Có đôi khi ngủ không ngon, cho đến tận bình minh vẫn không thể đi vào giấc ngủ, anh ở trong chăm đeo tai nghe, nghe đoạn ghi âm này. Phần cuối của đoạn ghi âm luôn luôn chỉ nghe thấy một tiếng một mình anh nói chúc ngủ ngon, sau đó lập tức kết thúc.

Giống như tất cả vừa mới bắt đầu, lại im hơi lặng tiếng mà kết thúc.

Tề Tĩnh nghĩ thầm, nếu trả hết nợ rồi, anh hẳn nên dời sự tập trung trở lại thế giới thật.

Giới võng phối dù sao cũng chỉ là giới võng phối, cái chữ “võng(2)” kia đã tự quyết định bản thân nó không có tính chân thật. Sự buồn bực, mất mát vô cớ này của anh chỉ cần một chút thời gian và sự bận bịu trong hiện thực cọ rửa.

Như vậy, anh có thể quên người kia đi.

“Tiểu Tề, lần trước chú em chỉnh lí tài liệu rất tốt đấy. Sau khi tiết mục phát sóng nhận được kha khá lời khen ngợi.” Vừa kết thúc giờ nghỉ trưa, chủ nhiệm Đường của kênh khoa giáo đã tới phòng Tin tức thời sự. Ông ấy rất thỏa mãn với sự trợ giúp soạn bản thảo lần trước của Tề Tĩnh.

“Ha ha, thật ra bản thân tiết mục đó rất có ý nghĩa, đúng lúc em cảm thấy hứng thú mà thôi. Chủ nhiệm Đường không cần khách khí.” Tề Tĩnh vừa cười vừa nói lời khách sáo, còn phải chú ý cảnh vật xung quanh, nhìn xem có người khả nghi nào trốn trong góc nghe trộm hay không.

Nhỡ đâu anh bạn Cháu rùa nghe thấy chủ nhiệm Đường khích lệ cậu, có khi lại châm chọc, khiêu khích một phen.

Chủ nhiệm Đường bất ngờ nhướng mày: “A, hóa ra chú em rất thích các loài chim muông?”

Tề Tĩnh cười nói: “Không tính là rất thích, chỉ là vừa vặn thời gian gần đây em tiếp xúc với một số cái tên liên quan đến chim chóc nên quan tâm hơn một chút.”

Chủ nhiệm Đường gật đầu, nói: "Thì ra là thế. Nói đến đây mới nhớ, anh vô cùng thích phần miêu tả chim nhạn trong tư liệu của chú, trước đây anh chỉ biết chim nhạn là loài chim di trú báo giờ, ở thời cổ thường được con người dùng để hình dung mùa thu đã tới, còn được dùng để ám chỉ những người xa rời quê hương, phiêu bạt khắp nơi. Anh còn cho rằng đó chỉ chút thương cảm tượng trưng thôi, nhưng mà chú em lại thêm vào rất nhiều hàm nghĩa tốt đẹp."

Chim nhạn, đúng thời điểm thì di trú, bay trên không có thứ tự, suốt đời chỉ một bạn đời.

Bởi vậy, chim nhạn cũng tượng trưng cho sự hết lòng tuân thủ lời hẹn ước, cũng tượng trưng cho tấm lòng chung thủy không thay đổi.

Khi người thời cổ kết hôn, nhà trai cần tặng cho nhà gái một đôi nhạn làm sính lễ, mượn nó để biểu đạt nguyện vọng muốn cùng người mình yêu sống đến đầu bạc răng long.

"Bây giờ là giữa kỳ nghỉ hè, lượng khán giả là học sinh rất nhiều, tang thêm một ít nội dung có liên quan đến tình yêu sẽ hấp dẫn được nhiều cô gái trẻ xem chương trình hơn." Tề Tĩnh nửa đùa nửa thật nói.

Chủ nhiệm Đường lộ bộ dạng bừng tỉnh, cười đến mức quai hàm run lên: "Quả nhiên cũng chỉ có đám thanh niên các cậu mới hiểu được tâm tình của tuổi trẻ."

"Tề Tĩnh! Mau tới đây một chút!" Đồng nghiệp cách vách ngăn gọi anh, có vẻ lại đột ngột có tin tức mới.

"Chú em đi đi, tin tức thời sự mới là nghiệp vụ chính của chú." Chủ nhiệm Đường thức thời thả người.

Tề Tĩnh theo tiếng gọi đi tới phòng làm việc, đồng nghiệp vươn tay đưa ống nghe điện thoại cho anh, nói là có người liên lạc với đài truyền hình, mong rằng ban tin tức thời sự có thể lập tức cử người qua. Trong điện thoại, giọng nói mang theo chút run run của một cô gái trẻ tuổi vang lên, có thể cảm nhận được tâm trạng phẫn nộ của cô: "Đồng chí phóng viên, tôi là thành viên của Hiệp hội tình nguyện cứu trợ động vật, có thể mời các anh mau chóng đến khu XX phía Bắc thành phố không? Ở đây vừa xảy ra một vụ ngược đãi mèo rất tàn nhẫn, mong rằng đài truyền hình có thể quan tâm một chút."

Tề Tĩnh lấy làm kinh hãi.

Gần một tháng qua đã liên túc xảy ra ba vụ ngược đãi mèo, sóng gió của vụ thứ hai còn chưa qua, không ngờ lại có kẻ mang tâm lý biến thái bắt chước theo tác phong đó. Từ khi vụ ngược đãi động vật đầu tiên bị đưa ra ánh sáng đến nay, đài truyền hình đã làm một số bản tin theo sát sự kiện, đa số đều là những cảnh máu me be bét khiến người khác không đành lòng xem, khi tin tức được lên sóng đều cố gắng chọn quay chụp những động vật bị thương tương đối nhẹ, còn số hình ảnh mang tính chấn động quá lớn đều được đăng lên các báo chí trên mạng.

Tề Tĩnh đã từng phụ trách viết bản thảo của vụ việc này trên báo mạng, vậy nên phản ứng đầu tiên của đồng nghiệp là giao cho anh xử lí.

"Tôi đã biết rồi. Tôi xin ý kiến của cấp trên xong sẽ lập tức đến đó. Xin cô hãy để lại phương thức liên lạc." Tề Tĩnh lấy giấy bút ra chép lại số điện thoại của đối phương, sau khi cúp máy thì lập tức chạy đi xin phép chủ nhiệm kênh Tin tức thời sự, vội vã ra ngoài.

Đến hiện trường, người vây xem đã tụ tập đông kín, đều trách mắng hành vi ngược đãi tàn bạo này.

Mấy thành viên của Hiệp hội cứu trợ động vật đã có mặt, đi một chiếc xe ô tô vào bên trong khu nhà, dùng mấy cái chậu hình vuông đã được lót sẵn thảm để đựng những con mèo bị thương, cẩn thận đi tới, chuẩn bị đưa đi cấp cứu. Trên lối đi nhỏ của khu nhà có thể thấy được hai hàng máu khô khốc vung vẩy, khiến trong lòng Tề Tĩnh khó chịu kinh khủng.

"Chào mọi người, tôi là phóng viên đài truyền hình tỉnh, Tề Tĩnh. Xin hỏi cô Chu vừa liên lạc với chúng tôi là vị nào?" Anh chen vào trong đám người, lấy ra thẻ nhà báo.

"Chính là tôi, cảm ơn anh đã tới!" Cô gái họ Chu vội vã chào đón.

Cô Chu kể lại mọi chuyện, đa số mèo ở đây đều là mèo hoang ở khu xung quanh, bị một hộ gia đình trong khu nhà này lén bắt về nhốt ở một cửa hàng bỏ hoang phía sau vườn để ngược đãi. Bởi vì chỗ đó cũ nát quá, bình thường không có ai chú ý, cho đến tận gần đây liên tục xảy ra sự kiện ngược đãi mèo mới khiến mọi người quan tâm, chuyện hung ác xảy ra ở đây cuối cùng cũng bị vạch trần.

Tề Tĩnh được mấy người tình nguyện dẫn đường tới nhìn tình trạng của những con mèo nhỏ. Chúng bị thương vô cùng nghiêm trọng, bị dụng cụ kim loại sắc nhọn đâm vào mắt, bởi vì đâm quá sâu, các tình nguyện viên không dám lộn xộn, chỉ có thể đợi bác sĩ chuyên nghiệp tới lấy ra. Còn có một con mèo tam thể bị gãy xương chân, đầu khớp xương dường như đâm vào trong thịt, mỗi lần cử động đều đau tới kêu meo meo thảm thiết. Còn có một con bị bỏng, bị cắt đứt đuôi, đều suy yếu nằm trong thảm mà run rẩy, mỗi khi có người đến gần, chúng sẽ nhìn bằng đôi mắt cực kỳ sợ hãi.

"Thật sự là quá tàn nhẫn…" Tề Tĩnh cảm thấy giọng nói của mình cũng bắt đầu phát run, vô cùng thấu hiểu được tâm trạng của cô Chu khi gọi điện cho mình. Anh và người của tổ quay phim trao đổi một chút, khi anh ta đi lấy hình ảnh, anh sẽ đi thu thập thêm tin tức.

"Bây giờ chúng tôi phải đưa những chú mèo này vào bệnh viện cấp cứu, nếu đồng chí phóng viên không ngại có thể đi cùng." Cô Chu tiếp nhận phỏng vấn xong thì mời anh đi theo.

Tề Tĩnh cũng rất quan tâm đến công tác cứu trợ sau đó, lập tức để đồng nghiệp về đài truyền hình trước, còn mình thì đi nhờ xe của Hiệp hội.

Trên đường, anh vừa nhẹ nhàng lấy xoa lông một chú mèo mất máu quá nhiều mà hôn mê, vừa hỏi: "Trước đây, tôi đã từng đưa những tin tức tương tự, nhưng mà sự chú ý của mọi người đều tập trung ở phạm nhân, rất ít người quan tâm đến vấn đề sau đó. Các cô thường đến chỗ nào xin giúp đỡ?"

"Là thế này." Cô Chu giải thích, "Tuy rằng tất cả bệnh viện thú y đều có thể cung cấp, giúp đỡ chữa bệnh,

nhưng chi phí cao thấp không đồng đều, hơn nữa sau khi chữa xong, nếu không có người nhận nuôi, có những bệnh viện sẽ làm phẫu thuật triệt sản cho chúng rồi thả rông, không bảo đảm được an toàn. Nhưng gần đây qua nhiều người giới thiệu, Hiệp hội của chúng ta tìm được một bệnh viện thú ý chấp nhận thu chi phí rất thấp để cứu trợ những chú nhóc này, hơn nữa, sau khi nhận nuôi sẽ sắp xếp ổn thỏa. Vì vậy, những chú mèo gặp chuyện không may đợt này đều được chúng tôi đưa tới đó."

"Chà? Còn có bệnh viện tốt như vậy sao?" Tề Tĩnh có chút kinh ngạc.

Dù sao thì thuốc dành cho động vật có giá rất cao, hơn nữa thương thế của mấy chú nhóc này khá nghiêm trọng, cần nhiều thời gian và nghị lực để chăm sóc. Thời buổi hiện tại, xã hội đang thịnh hành chủ trương tôn thờ đồng tiền, không ngờ còn có nơi chấp nhận làm chuyện không thu được lợi nhuận này.

"Đúng vậy, nghe nói ở đó có một vị bác sĩ đi tiên phong trong chuyện này."

"Bác sĩ?"

"Đúng vậy, là bác sĩ của bệnh viện thú y. Cách đây không lâu chẳng phải đã xảy ra vụ án mèo bị ngược đãi sao? Con mèo trong vụ đó không phải suýt chút nữa bị người ta đánh vỡ nội tạng sao? TV và báo chí đều nhắc tới nó, chính là nhờ bác sĩ này cứu sống nó."

Tề Tĩnh hơi ngồi thẳng lưng, thiên tính của phóng viên khiến anh không kìm nén được sự hiếu kỳ: "Tôi… có thể gặp được vị bác sĩ này sao?"

***Chú thích:**

(1) Ngôn tẫn vu thử: lời nên nói đã nói, không còn gì để nói.

(2) Võng: mạng internet.

10. Chương 10

"Phóng viên?" Y tá trưởng, bà Bàng nâng gọng kính viền đen của mình, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn kỹ Tề Tĩnh.

Anh đành phải yên lặng, giữ vững nụ cười chuyên nghiệp.

"Có phải cậu là cái loại phóng viên chuyên viết lung tung, đổi trắng thay đen không?" Khi nhìn thấy thẻ nhà báo của anh, thái độ của bà Bàng trở nên dễ chịu hơn, huống hồ chàng trai trước mắt có bề ngoài nhã nhặn, sạch sẽ, càng được cộng thêm vài điểm. Nhưng mà vẫn phải có cảnh giác.

"Tôi không phải người như vậy." Tề Tĩnh cười khổ.

Xem ra danh tiếng của nghề nghiệp phóng viên này đã bị chính người trong ngành phá hỏng hết rồi.

Tề Tĩnh giới thiệu sơ lược rằng anh đã từng đưa tin về các sự kiện liên quan đến ngược đãi mèo, còn nhờ cô Chu làm chứng. Cuối cùng, bà Bàng cũng dỡ bỏ vẻ cảnh giác, đồng ý cho anh tiến hành phỏng vấn trong bệnh viện.

"Đồng chí phóng viên à, bác sĩ Thẩm của chúng tôi là người tốt, anh nhất định không thể viết lung tung nha." Bà dẫn Tề Tĩnh về phía phòng mổ, dọc đường đi còn không quên nói liến thoắng. Số mèo vừa được đưa tới còn đang được cứu chữa, những con bị thương nhẹ thì do y tá tiếp quản, những con bị thương nặng đã đưa vào phòng mổ, tiêm thuốc gây tê, chuẩn bị phẫu thuật.

Phòng mổ rộng khoảng chừng mười mấy mét vuông, mặt tường tướng về hàng lang được xây hoàn toàn bằng thủy tinh trong suốt, giúp người khác có thể quan sát toàn bộ quá trình phẫu thuật. Lúc này, con mèo bị chọc mù mắt và con bị gãy xương cấp độ nặng đều ở bên trọng, nằm trên hai cái bàn mổ loại nhỏ khác nhau. Có vài nhân viên y tế đang bận rộn, vì thế Tề Tĩnh quyết định đứng bên ngoài chờ, tránh gây trở ngại việc đi lại của họ.

"Ở trong đó, ai là bác sĩ Thẩm?" Anh cố gắng dính sát vào bức tường thủy tình, muốn có thể nhìn thấy rõ ràng hơn.

"Chính là người đang xem ảnh chụp X quang." Bà Bàng chỉ chỉ.

Tề Tĩnh nhìn theo hướng ngón tay của bà, xuyên qua tấm thủy tinh, thấy được một người đàn ông tuổi còn trẻ đang đứng bên cạnh tấm bảng dán ảnh X quang kiểm tra vị trí đầu khớp xương bị gãy của con mèo nhỏ. Trên người hắn mặc một bộ áo blouse trắng truyền thống, bên ngoài còn đeo ống tay áo phẫu thuật màu xanh lam, đeo khẩu trang và đeo găng tay khiến anh không nhìn rõ được mặt mũi của hắn.

Thứ duy nhất có thể thấy rõ là ánh mắt hắn.

Một đôi mắt đen sâu thẳm – mộc mạc, trầm tĩnh, dịu dàng.

Chỉ cần nhìn như vậy cũng khiến người khác cảm thấy rất thoải mái. Khi ánh mắt hắn nhìn xuống toát ra cảm giác kiên trì mà nghiêm túc, khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

"Hóa ra anh ta trẻ như vậy." Tề Tĩnh vẫn luôn cho rằng vị bác sĩ có kỹ thuật xuất sắc trong miệng mấy người phụ nữ này rất lớn tuổi.

"Bất ngờ lắm sao?" Bà Bàng nở nụ cười đắc ý, "Tuy bác sĩ Thẩm còn trẻ nhưng đã vào nghề từ lâu rồi, rất giàu kinh nghiệm. Hơn nữa, cậu ấy làm việc vô cùng nghiêm túc, chuyên chú, các y tá tới bệnh viện của chúng tôi thực tập cũng rất thích cậu ấy."

“Tôi có thể hiểu được.” Đàn ông như vậy quả thực rất hiếm thấy.

“Nhưng mà…”

“Nhưng mà cái gì?” Tề Tĩnh vô cùng hiếu kì với điều này.

“Nhưng mà bác sĩ Thẩm không thích nói chuyện yêu đương.” Bà Bàng cảm thán một tiếng, “Người ngoài sẽ tưởng rằng cậu ấy rất lạnh nhạt, nhưng thật ra lòng dạ cậu ấy tốt lắm.”

Tề Tĩnh đang muốn hỏi tiếp, chợt một vị y tá từ gian phòng mổ khác ló đầu ra gọi to.

“Chị Bàng, bên này cần thêm máu mèo!”

“Ngại quá, đồng chí phóng viên, tôi phải đi một lát. Ca phẫu thuật chắc còn kéo dài một lúc nữa, cậu ngồi xuống đây chờ chút nha.” Bà Bàng vội vã từ biệt, để lại một mình anh đứng trước bức tường thủy tinh.

Trên người phóng viên luôn mang theo bút và sổ tay ghi chép, Tề Tĩnh cũng không ngoại lệ.

Anh không có nhiều kiến thức chuyên nghiệp về phương diện bác sĩ thú ý, nhưng anh có thể viết tất cả chi tiết về quá trình phẫu thuật mình quan sát được. Khác với một bản tin bình dị, trực tiếp, không hề có sức cuốn hút, anh có thiên hướng về phong cách tự thuật mang theo cảm xúc hơn.

Viết tin tức thật ra giống như phối kịch truyền thanh, đắp nặn nên nhân vật sinh động mới có thể tác động tới khán giả và người nghe.

Tề Tĩnh mở cuốn sổ của mình ra, ngòi bút đặt trên mặt giấy.

Như thông thường, anh có thói quen mở đầu bằng những từ quan trọng. Dựa theo những gì nghe được, thấy được, anh viết ra những từ ngữ tương ứng, sau đó trở về cơ quan mới mở rống thành một tác phẩm hoàn chỉnh.

Ánh mắt của anh vẫn đuổi theo từng động tác của người đàn ông trẻ kia, nhìn hắn và một bác sĩ khác dùng ngón tay gõ gõ trên tấm ảnh X quang nhiều lần, xác nhận vị trí thích hợp để mổ, thỉnh thoảng lại đánh kí hiệu. Tới khi xác định xong hết, người kia còn để các y tá trợ lý xem xét một lần, sau khi tất cả mọi người đã nhớ rõ mới chính thức bắt đầu.

“Cẩn thận.” Từ đầu tiên được viết lên mặt giấy.

Khi có y tác tiêm chất kháng sinh vào cho mèo, con mèo nhỏ trên bàn mổ dường như hơi run rẩy, sợ hãi điều đang xảy ra, yếu ớt kêu vài tiếng “meo meo meo”. Người đàn ông kia cúi người xuống, bàn tay đặt ở

phía lỗ tai mèo, ngón cái nhẹ nhàng xoa xoa bên tai nó, chi đến khi nó không còn cảm thấy bị uy hiếp, yên tĩnh lại.

"Săn sóc". Đôi mắt Tề Tĩnh chưa từng rời khỏi hình ảnh đó, ngòi bút nhanh chóng ghi chép trên sổ.

Khi thuốc gây tê phát huy hiệu quả cũng là lúc một loại động tác phẫu thuật bắt đầu.

Hình thể của động vật tương đối nhỏ, dụng cụ phẫu thuật cũng nhỏ theo, yêu cầu về kỹ thuật và thao tác khá cao. Hơn nữa, mèo còn có một lớp lông bên ngoài, phải đảm bảo lực dùng dao thích hợp, áp lực của mắt rất lớn, phải nhìn thật kỹ mới không nhìn nhầm, tránh làm hại đến nội tạng của mèo, tạo nên những tổn thương không cần thiết.

Một ca phẫu thuật như vậy thật ra hoàn toàn không thoải mái.

Đứng ở góc nhìn của Tề Tĩnh không thể thấy được chi tiết cụ thể của ca phẫu thuật, vì vậy anh không chớp mắt nhìn chằm chằm vào bác sĩ.

Lúc nãy là giữa mùa hè, để đảm bảo nhiệt độ cơ thể bình thường của động vật nhỏ trong quá trình phẫu thuật nên trong phòng mổ không mở điều hòa không khí, để phòng ngừa vi trùng phát tán trong không khí nên cũng không được mở quạt. Người đàn ông đó đeo tay áo phẫu thuật, lại còn mang khẩu trang và găng tay, vùng xung quanh lông mày nhíu chặt, ngoại trừ bàn tay thì hầu như toàn bộ thân thể vẫn không hề nhúc nhích. Thời gian dài như vậy trôi qua, tóc mai của hắn bị mồ hôi thấm ướt, trên trán cũng đầy mồ hôi, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Trong đôi mắt hắn vẫn vô cùng tập trung, từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi.

Tề Tĩnh nhìn tới mất hồn, ngay cả hai chân mình đứng đến tê dại cũng không cảm thấy gì.

"Ý thức trách nhiệm".

Anh viết xuống từ thứ ba.

Con mèo nhỏ bị gãy xương nghiêm trọng trải qua hơn một tiếng phẫu thuật, ba đầu khớp xướng bị gãy được đóng đinh Kirschner nội tủy, dùng nẹp và vít Cancellous để cố định chắc chắn, sau đó giảm viêm tĩnh mạch, băng bó vết mổ là xong.

Trên bàn mổ khác, con mèo bị người ta dùng hung khí sắc nhọn đâm cũng đã được xử lí xong xuôi, tiến vào giai đoạn truyền dịch tĩnh dưỡng.

Khi tất cả các y tá, bác sĩ trong phòng mổ bắt đầu vệ sinh tiêu độc, Tề Tĩnh cũng hồi phục tinh thần. Cúi đầu nhìn lại, anh đã viết những từ then chốt được hai, ba trang giấy.

Hơn nữa anh đứng ở đây cũng đổ đầy mồ hôi, áo sơ mi dường như cũng ướt một mảng, khó chịu cực kì.

Nhưng trong suốt thời gian tốc kí, anh chưa từng ý thức được điều này, chỉ lo quan sát. Chính anh cũng cảm thấy thật khó tin, tự cười cười chế giễu chính mình, cất giấy bút đi.

Công tác trong phòng mổ tiến triển rất thuật lợi, lúc này bà Bàng dẫn theo một đám y tá bước ra ngoài, phân công các cô đem dụng cụ đi tẩy trùng, tiêu độc, sắp xếp cho lũ mèo ở trong từng lồng riêng biệt, phòng ngừa bị nhiễm trùng hậu phẫu và phát sinh bệnh dịch.

Trong suốt quá trình phẫu thuật, bà đã từng đi ra vài lần, thấy Tề Tĩnh không hề nhúc nhích, đứng một chỗ quan sát. Bà còn bắt chuyện mời anh đến khu nghỉ ngơi ngồi.

Ấy vậy mà Tề Tĩnh vẫn không nghỉ ngơi, còn kiên trì viết cho tới khi phẫu thuật kết thúc, khiến cho bà phải thay đổi cái nhìn về nghề nghiệp phóng viên này.

"Đồng chí phóng viên, cậu thật là kiên trì! Trước đây cũng có vài người tới bệnh viện của chúng tôi phỏng vấn, chờ hơn mười phút đã đứng ngồi không yên, tùy tiện hỏi han y tá mấy câu rồi đi luôn." Thái độ làm người của bà Bàng ngay thẳng, phóng khoáng, thẳng thắn thể hiện sự tán thưởng đối với anh.

"Ha ha, bởi vì… Tôi muốn viết một bản tin tường tận mà thôi." Tề Tĩnh cười nói.

"Bác sĩ Thẩm còn chưa làm xong sao?" Bà Bàng vừa dứt lời, cửa kính của phòng mổ bị đẩy ra, phát ra tiếng. Một vài y tá đẩy lũ mèo và bình truyền dịch vào phòng hộ lý, người đi ra cuối cùng mới là người đàn ông kia.

Nhìn qua thấy sắc mặt của hắn có chút uể oải, trong mắt đầy tơ máu, hiển nhiên không chỉ có hôm nay mới bận rộn như vậy, mà là hắn đã trải qua một thời gian dài chịu đựng áp lực công việc nặng nề.

"Dạo này có rất nhiều thú cưng nhập viên, cậu ấy đã liên tục tăng ca từ lâu." Bà Bàng nhỏ giọng nhắc.

"Thì ra là thế, anh ấy thật vất vả quá." Tề Tĩnh thấy hắn bước ra từ phòng mổ, vội vã lấy danh thiếp của mình từ trong túi ra, sửa sang lại thẻ nhà báo đeo trước ngực, cùng bà Bàng mau chóng ra nghênh đón.

"Bác sĩ Thẩm, có người tìm cậu."

Bà Bàng cười, gọi to một tiếng.

Người kia nghe thấy y tá trưởng đang gọi mình, vô thức ngẩng đầu theo giọng nói của bà, ánh mắt bỗng nhiễn nhìn thẳng vào mắt Tề Tĩnh.

Trong nháy mắt, Tề Tĩnh nghĩ dường như hắn có chút sửng sốt.

Bởi vì tay phải của hắn vốn định giơ lên về phía trước, ngay một khoảnh khắc hai người chạm ánh mắt nhau, động tác của hắn thoáng cái dừng lại giữa không trung, không tiếp tục nữa.

Tề Tĩnh cho rằng động tác của hắn là chuẩn bị tháo khẩu trang xuống.

Nhưng cuối cùng đối phương vẫn không làm vậy mà chỉ nhẹ nhàng thu tay về – Chắc là ảo giác của anh thôi.

Người đàn ông đó lẳng lặng nhìn anh, không tiến thêm một bước.

Tề Tĩnh quyết định chủ động tiến tới mở đầu câu chuyện. Đầu tiên, anh nở nụ cười tươi sáng với đối phương, đưa danh thiếp của mình ra: "Xin chào, tôi là Tề Tĩnh, phóng viên đài truyền hình tỉnh, muốn phỏng vấn anh về những việc sau sự kiện ngược đãi mèo mới xảy ra gần đây nhất."

Trong đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của người kia dường như có vật gì đó khẽ di động, không quá rõ ràng.

Chỉ thấy người đàn ông đó nhẹ nhàng dời ánh nhìn thẳng vào mặt anh, liếc xuống thẻ nhà báo của anh, lại cúi đầu nhìn tấm danh thiếp hồi lâu, lặng lẽ giơ tay lên chuẩn bị nhận lấy. Bất chợt, động tác của hắn đột nhiên dừng lại.

Lần này đến phiên Tề Tĩnh ngẩn người.

Lẽ nào… anh ta không muốn giao tiếp với phóng viên?

Lúc này, người đó im lặng không nói lời nào, tháo ống tay áo phẫu thuật xuống. Hóa ra vừa rồi sau khi mổ xong, hắn còn chưa kịp cởi thứ này ra, trên đó còn dính ít lông tơ động vật và một vài vết máu loang lổ.

Hắn bỏ ống tay áo vào trong túi rác y tế riêng biệt, lúc này mới dùng bàn tay sạch sẽ tiếp nhận danh thiếp của anh.

Trong đầu Tề Tĩnh nảy sinh một ý nghĩ muốn mở sổ ra lần nữa, viết thêm hai chữ "chu đáo" vào.

Tuy rằng anh tin rằng trong lúc vô thức, mình chắc chắn đã viết hai chữ này rồi.

"Bác sĩ Thẩm, đồng chí phóng viên này do cô Chu ở Hiệp hội cứu trợ động vật đưa tới, mấy thứ giấy chứng nhận gì đó tôi đều đã kiểm tra rồi, hẳn là đáng tin cậy. Cậu ấy nói muốn viết một bản tin chuyên đề toàn diện." Vì sợ hắn quá mức trầm mặc dẫn đến tẻ nhạt, bà Bàng lập tức cười nói chen vào.

"À, đúng vậy." Tề Tĩnh cười nói, dùng chất giọng vô cùng thành khẩn nói lên tư tưởng của mình, "Thật ra thông qua cô Chu, tôi đã biết được công tác thu dưỡng các bé cưng sau này rất khó khăn, vậy nên tôi dự định tăng mức độ hiệu quả của truyền thông, tuyên truyền thông qua đài truyền hình, thu hút những người dân có khả năng nuôi dưỡng tới nơi này, mong có thể giúp các anh sắp xếp ổn thỏa cho chúng nó."

"Đây quả là chuyện tốt nha, bác sĩ Thẩm." Bà Bàng vô cùng sung sướng tán thành đề án này.

Khi Tề Tĩnh miêu tả đề án, anh chú ý thấy trong ánh mắt của hắn dường như có động tĩnh, dường như trở nên sáng rạng ngời hơn – Xem ra đã bị đề án của mình hấp dẫn.

Dù sao tỷ suất người xem đài truyền hình cấp tỉnh được đảm bảo, đến lúc đó nhất định có thể mau chóng tìm chủ nhận cho mấy đứa nhóc đáng thương này.

Thân là bên cứu trợ, hắn chẳng có lí do gì không tán thành.

"Tôi biết rồi. Vậy cậu muốn tôi làm gì?"

Đây là lần đầu tiên hắn mở miệng nói.

Hay là bởi vì đang mang khẩu trang, thanh âm hắn có chút khàn khàn không rõ.

Dường như rất quen thuộc, lại dường như xa lạ vô cùng.

Nhất thời Tề Tĩnh không thể đoán ra được, mắt anh vô thức làm động tác nheo lại. Hình như đối phương chủ ý tới phản ứng của anh, nhẹ nhàng cúi đầu, không tiếp tục nhìn thẳng vào mặt anh nữa.

Nhưng mà, anh thật sự không nghĩ ra.

Tề Tĩnh lắc đầu, cho rằng do mình quá nhạy cảm.

"Thế này nhé, lẽ ra tôi có thể liên hệ với tổ quay phim tới đây lấy hình ảnh, nhưng bởi vì thời lượng của chương trình thời sự có hạn, không thể đưa tin lặp lại. Tôi mong mình có thể ghi chép lại quá trình khôi phục của mấy con thú cưng này giống như viết nhật ký vậy, phối hợp miêu tả bằng hình ảnh và văn bản, tăng mạnh tính cố sự và sức cảm hóa, đăng lên trang tin tức của chúng tôi và các diễn đàn liên quan khác, đồng thời phát thông báo, ví dụ như khi nào chúng có thể khỏi hẳn, khi nào có thể nhận nuôi, trình tự làm các loại thủ tục. Tôi tin có người tốt phản hồi lại."

Tề Tĩnh rất có lòng tin với khả năng viết lách của mình, đồng thời thông qua các diễn đàn khác, mức độ ảnh hưởng của tin tức cũng sẽ tăng lên.

"Viết nhật ký? Vậy chẳng phải khối lượng công việc sẽ rất lớn hay sao?" Bà Bàng hơi lo lắng thời gian nghỉ ngơi của bác sĩ sẽ bị cắt giảm.

"Nói là viết nhật ký nhưng thật ra chỉ nói về tình hình hồi phục của động vật. Khoảng cách thời gian đổi thành hàng tuần cũng không sao. Mục đích chủ yếu chỉ là kêu gọi sự đồng tình và tình người của nhân dân." Tề Tĩnh vội vàng giải thích.

"A... nói như vậy thì chắc là được. Có đôi khi bệnh viện chúng tôi cũng dùng phương thức chụp ảnh để gửi cho những người chủ nuôi bận làm việc, không tiện thường xuyên tới thăm hỏi, có thể làm được." Bà Bàng xóa bỏ mối nghi ngờ, quay sang người kia, "Bác sĩ Thẩm, cậu thấy thế nào?"

Người đàn ông đó yên lặng nghe, chân mày nhíu thấp một chút, sau đó gật đầu.

Anh ta thật là, không hề thích nói chút nào. Tề Tĩnh quan sát đối phương một lát, e ngại mình gây ảnh hưởng tới thời gian nghỉ ngơi của đối phương, tốt bụng bổ sung thêm: "Nếu như bình thường bác sĩ Thẩm quá bận rộn, chỉ cần cung cấp đôi lời miêu tả và ảnh chụp là được rồi, tôi có thể phụ trách viết nội dung. Đến lúc đăng lên trang tin, tôi sẽ ghi rõ nguồn tin."

Lúc này người đàn ông nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng nói: "Không cần dùng danh nghĩa cá nhân của tôi, cứ lấy danh nghĩa bệnh viện là được rồi."

Lại còn khiêm tốn nữa – Trong lòng Tề Tĩnh vô thức nghĩ vậy.

"Được." Anh tôn trọng ý của đối phương, vươn tay gạch rõ địa chỉ hòm thư của mình trên danh thiếp, "Đây là hòm thư làm việc của tôi, bác sĩ Thẩm có thể gửi thông tin liên quan vào đó. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tôi sẽ trả lời thư trong vòng hai mươi bốn giờ."

"Tề Tĩnh." Người kia nhìn danh thiếp, bỗng nhiên kêu lên tên hắn.

Hành động đột ngột như vậy khiến anh nhất thời không kịp hồi hồn.

"Cảm ơn cậu đã giúp mấy đứa nhóc này tìm kiếm chủ nhân." Người kia nói thế.

Hóa ra là muốn cảm ơn. Tề Tĩnh khách khí đáp lại bằng một nụ cười ấm áp, vươn tay ra: "Đừng khách sáo, mong rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ."

Tay của đối phương nhẹ nhàng nắm lấy. Tay hắn không khác lắm so với trong tưởng tượng của Tề Tĩnh, tay của bác sĩ, ngón tay thon dài, ấm áp mà hữu lực.

Sau khi hoàn thành công việc, Tề Tĩnh giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian đã không còn sớm, hơn nữa ở cơ quan vẫn còn những công việc khác, vì vậy anh mau chóng nói lời từ biệt với họ.

Bà Bàng chủ động tiễn anh một đoạn, hai người vừa đi vừa nói chuyện, dần dần biến mất ở cuối hành lang.

Người đàn ông kia vẫn lẳng lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng của họ.

Cho đến tận khi không nhìn thấy người nữa, hắn mới lặng lẽ vươn tay tháo khẩu trạng. Một y tá trong phòng thuốc cầm đơn thuốc đã được kê xong đi ra xin chữ ký của hắn mấy lần, thấy hắn vẫn đứng ở ngoài phòng mổ không nhúc nhích, trong lòng tràn đầy hiếu kỳ, liên tiếp gọi vài tiếng mới khiến hắn quay đầu lại.

"Bác sĩ Thẩm, phiền anh ký tên vào đây."

Y ta đưa giấy và bút ra.

Hắn thu lại suy nghĩ, dường như không chút dấu vết mà thở dài một hơi, kéo lực chú ý trở lại công việc, ký hai chữ xuống phần dành cho bác sĩ: Thẩm Nhạn.

11. Chương 11

Quên hỏi tên người đó rồi.

Chờ đến khi Tề Tĩnh nhớ tới chuyện này thì hoàng hôn đã trôi qua.

Ngoài cửa sổ, hai ba ngọn đèn dưới tầng trệt khu nhà đã sáng lên, người dân nơi đây tản bộ sau khi ăn theo thói quen, phe phẩy chiếc quạt hương bồ, ra đường hóng mát. Tiếng ồn ào ầm ĩ của thành phố đã ngưng lại, là lúc thích hợp để ngồi xuống sáng tác tác phẩm của mình.

Tề Tĩnh có chút ảo não với sơ xuất của mình, vừa lắc đầu vừa mở đèn bàn đọc trên bàn sách.

Nhưng mà, có thể không cần thiết phải hỏi – Dù sao đối phương cũng từng nói, không muốn dùng danh nghĩa cá nhân để cung cấp thông tin.

Đèn trong phòng chưa mở, ánh đèn bàn mờ nhạt thắp sáng một không gian riêng tư nho nhỏ, ly cà phê nâng cao tinh thần được đặt một bên, bầu không khí như vậy có thể kích thích sức năng lực sáng tác của anh.

Tề Tĩnh lấy cuốn sổ tay của mình ra, lật cho tới trang hôm nay đã viết, đọc lại một lần nữa.

Cẩn thận, săn sóc, ý thức trách nhiệm,...

Nhìn qua quả thật chính là tiêu chuẩn kén chồng hay được đăng trong tạp chí dành cho phụ nữ đây mà.

"Hì." Trong đầu Tề Tĩnh đột nhiên toát ra suy nghĩ này, nhịn không được bật cười. Thật không biết sao lúc đó anh lại cố gắng viết mấy từ ngữ này. Nếu như có nữ đồng nghiệp nào nhìn thấy, sợ rằng cô ấy sẽ tưởng anh đang đưa tin về chuyên đề hẹn hò tình cảm.

Nhất thời hứng lên, anh tiện tay bấm số điện thoại của Ninh Tiêu Tiêu.

Ở trên mạng, Ninh Tiêu Tiêu làm biên kịch, ở ngoài đời, cô là biên tập viên. Tuy rằng cô không làm việc cho tạp chí phụ nữ, nhưng cũng coi như có liên quan tới lĩnh vực tình cảm.

"Alo? Đàn anh à?" Đối phương hiển nhiên không đoán ra được nguyên nhân anh gọi điện tới, "Sao đột nhiên lại nhớ ra mà gọi cho em thế này?"

"Bởi vì anh cần tham khảo trực giác phụ nữ của em."

"Hả? Anh đang nói gì thế?" Ninh Tiêu Tiêu hoàn toàn ngây ngẩn, không hiểu gì hết.

Tề Tĩnh không để ý tới cô, chỉ nâng cuốn sổ tay lên, chọn mấy từ khóa trong đó, đọc liền một mạch: "Cẩn thận, tỉ mỉ, chuyên nghiệp, chu đáo, săn sóc, ý thức trách nhiệm cao, nhẫn nại, giàu tình cảm. Được rồi, em hãy nói cho anh biết cảm nghĩ đầu tiên khi em nghe thấy mấy từ này đi."

Ninh Tiêu Tiêu ở đầu dây bên kia ngừng lại ba giây đồng hồ, bất thình lình thốt lên mấy chữ: "Có thể lấy làm chồng."

Tề Tĩnh cười ầm lên: "Thế à, quả nhiên là như vậy sao?"

Ninh Tiêu Tiêu gần như ngay lập tức phát huy khả năng thu thập thông tin của chó săn, mẫn cảm nhận ra có mùi đáng nghi: "Đàn anh! Khai mau! Có phải anh đang thích ai không? Thích từ lúc nào? Đã cưa đổ chưa?"

Cô nhóc này luôn cực kì quan tâm tới vấn đề tình cảm của anh, bởi vì anh đã độc thân rất nhiều năm rồi.

"Em đừng nói lung tung, người ta là trai thẳng." Những lời này được anh thốt ra không hề nghĩ ngợi, sau đó ngừng lại một chút. Chắc là như vậy… đúng không?

"Trai thẳng à? Thật đáng tiếc. Nếu không phải em đã có bạn trai, nhất định sẽ cầu xin anh giới thiệu cho em." Đàn em tỏ vẻ tiếc hận.

Tề Tĩnh không khỏi lặng lẽ thắp một ngón nến thương cảm đồng chí cảnh sát trong lòng.

"Mà anh này, anh đụng phải loại đàn ông tốt như vậy ở đâu thế? Dù em là hoa đã có chút, nhưng mấy đứa bạn thân của em vẫn còn đang tìm bạn trai, nếu được thì có thể làm mai mối." Mạng lưới thông tin cá nhân của Ninh Tiêu Tiêu rất tài giỏi.

"Đối tượng phỏng vấn của một tin đang làm, thật ra ngay cả tên người đó anh cũng không biết."

"Đối tượng phỏng vấn? Anh đã phỏng vấn người ta mà lại không biết tên?" Giọng điệu của đàn em rất có ý trách cứ.

"Là sai sót của anh. Nhưng bởi vì phải theo dõi đưa tin nên sau này bọn anh vẫn tiếp tục liên lạc." Ngón tay của Tề Tĩnh lưỡng lự trên cuốn sổ, chậm rãi vuốt theo miêu tả nét chữ mạnh mẽ.

"Đến lúc đó nhớ phải cho em phương thức liên lạc!" Nếu là trai thẳng, để lại cho Tề Tĩnh cũng không có ý nghĩa gì. Cô không hề khách khí giúp bạn thân đẩy mạnh tiêu thụ.

"Không… được…" Tề Tĩnh nhướng mày cười, nói, "Không được để lộ tin tức cá nhân là đạo đức của nghề báo."

"Hừ!" Ninh Tiêu Tiêu hừ một tiếng thể hiện thái độ cực kỳ khinh bỉ, yêu cầu kháng nghị.

Hai người cãi qua cãi lại một hồi, không hiểu vì sao Ninh Tiêu Tiêu lại dẫn chủ đề quay về phương diện sinh hoạt tình cảm của anh một lần nữa.

"Đàn anh, ngày đó em nghe đối kịch, thấy hình như Đồng Tước Đài cũng có tình cảm với anh. Anh có muốn thử cùng đại thần làm CP một chút không?"

Buổi tối hôm đó, quá trình đối kịch của bọn họ và ca hội đều được các fan hâm mộ ghi âm lại, sau đó còn đăng công khai trên diễn đàn, để mọi người tải về. Mấy lời mập mờ Đồng Tước Đài nói với anh bất ngờ trở thành trọng tâm của câu chuyện, đã có rất nhiều người gán ghép họ thành một CP, chắc chắn sau khi phát hành kỳ một, hiện tượng này sẽ càng phổ biến hơn.

Là một người luôn chăm chỉ chịu khó đọc topic của người khác, đương nhiên anh biết những chuyện này.

"CP trên mạng xa vời tới mức nào chứ?" Hơn nữa, đối phương còn là người anh mới chỉ nghe được giọng nói, những thông tin khác hoàn toàn không biết gì cả, ngay cả làm bạn bè gì đó cũng rất khó.

"Các anh có thể gặp mặt mà." Đàn em thường tham gia các buổi gặp mặt trong giới võng phối giữa các staff, thế nên cô có thái độ vô cùng thoáng đối với vấn đề này, "Em nghe nói Đồng Tước Đài ở thành phố C, cách đây không xa lắm. Còn hơn những người quen nhau ngoài đời mà xa cách đôi nơi nhiều."

"Ồ, hóa ra anh ta ở thành phố C." Quả thật không quá xa.

“Trước đây anh ấy đã từng tham gia gặp mặt với người trong tổ kịch khác, tổ kịch ”Cạm bẫy” của anh cũng có thể thử xem. Em có một người bạn kể rằng cô ấy từng gặp Đồng Tước Đài ngoài đời, đường đường là một thanh niên cao ráo, giàu có, đẹp trai(1), khiến cho em cũng muốn gặp anh ấy một lần.” Dường như Ninh Tiêu Tiêu vô tình để lộ mục đích thật sự của mình.

Tề Tĩnh lặng lẽ thắp thêm cho đồng chí cảnh sát ngọn nến thương cảm thứ hai. Anh thận trọng suy nghĩ không biết có nên nhắc nhở đàn em đừng để nước miếng rớt xuống màn hình điện thoại di động hay không.

“Nếu anh ta cao ráo, giàu có, đẹp trai, anh càng không dám gặp anh ta. Nhỡ cái loại lùn tịt, nghèo, xấu trai bẩm sinh như anh làm bẩn mắt đại thần thì biết làm sao?” Tề Tĩnh khôi hài nói. Lời này của anh khiến cho đàn em bất mãn vô cùng, bởi vì cô vô cùng tự tin với khả năng đánh giá ngoại hình đàn ông của mình, hơn nữa còn rất khách quan.

“Đàn anh, anh đâu có lùn tịt, nghèo, xấu trai!... Á, được rồi, theo định nghĩa của anh thì đúng là ”nghèo“, nhưng mà ”lùn” và “xấu trai” thì em kiên quyết không ủng hộ!”

Bề ngoài của Tề Tĩnh không phải thuộc loại quá nổi bật, nhưng ngũ quan cân đối(2), cử chỉ nhã nhặn, cũng được coi là đẹp trai.

“Dù thế nào đi chăng nữa, đại thần đã có CP rồi, anh không muốn làm người thứ ba đâu.” Anh nhỡ rõ trong số các fan hâm mộ của Đồng Tước Đài có rất nhiều fan thích CP cố định, anh không trêu chọc nổi.

“Ý anh là Bún qua cầu ư?”

“Ừ.” Anh không nghe nhiều kịch của Bún qua cầu, có lẽ là do đề tài không hợp sở thích của anh. Về phần bản thân CV này, anh rất có ấn tượng với giọng nói của cậu ta, không phải hệ thay đổi được giọng, thanh tuyến khá ổn định, thuộc loại thiếu niên tươi mát, trong sáng kiêm thanh niên thụ âm, diễn xuất cũng coi như tốt.

“Đó chưa chắc là CP thật đâu, đều do fan gán ghép mà thôi. Bún qua cầu ở thủ đô, trừ phi đại thần thích yêu xa.”

Ninh Tiêu Tiêu hoàn toàn phủ nhận luận điểm của anh.

Thấy trọng tâm câu chuyện đã hoàn toàn phát triển một cách bí hiểm về hướng phân tích tình yêu platon(3), Tề Tĩnh quyết định đi viết bản thảo của mình.

Vì vậy, anh và đàn em trò chuyện thêm một lát, sau đó cúp máy, mở máy vi tính ra, tiến vào hình thức làm việc ban đêm.

Trước khi chính thức bắt đầu làm việc, anh đăng nhập QQ theo thói quen, chuẩn bị trả lời tin nhắn.

Vừa mới đăng nhập vào, một cái tin nhắn hệ thống nhảy ra đầu tiên.

Tề Tĩnh thân là CV, thường sẽ nhận được mấy lời yêu cầu thêm bạn của các chuẩn bị, thế nên anh không suy nghĩ, định nhấn vào nút "đồng ý".

Không ngờ tới lúc mở ra, anh thấy thông báo *"Trưởng nhóm tổ kịch "Lưu vân tá nguyệt" – chuẩn bị M.E.E. mời bạn ra khỏi nhóm"*.

…Hả?

Tề Tĩnh vô cùng kinh ngạc. Nếu như anh nhớ không lầm, kỳ một của vở kịch này còn đang chế tác, chưa hoàn thành, hơn nữa vai nhân vật phụ anh diễn trong đó cũng chiếm không ít phần, sao lại phải lọc thành viên nhóm vào lúc này chứ?

Tháng trước, chuẩn bị còn giục anh giao âm. Hiện tại, âm thô đã giao từ lâu rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tề Tĩnh vội vàng đọc tin nhắn QQ trong danh sách, chuẩn bị M.E.E. cũng xuất hiện trong đó. Tin nhắn của cô không quá dài, nhưng nội dung trong đó lại khiến Tề Tĩnh không lường trước được.

M.E.E.: Chẳng hỏi ngày về đại nhân, thật vô cùng xin lỗi! Cảm ơn trước đây anh đã nhận lời mời của tổ kịch, nhận vai diện trong vở kịch này, hơn nữa, anh đã giao âm từ tháng trước, những điều này em đều chân thành cảm ơn. Nhưng… sau khi thương lượng, tổ kịch thống nhất cho rằng anh không thích hợp với nhân vật này, quyết định thay đổi người. Xin lỗi vì không thể dùng âm thô của anh. Em cũng không muốn nhiều lời, nói chung cảm ơn đại nhân đã tham gia! Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi… (dập đầu xin lỗi đại nhân).

— Đây chính là đá người trong truyền thuyết.

Nhưng thời gian đá chẳng phải có hơi vô cùng bất bình thường sao?

Thực chất Tề Tĩnh không ngại tổ kịch đổi người, nhưng điều khiến anh kinh ngạc là lý do tổ kịch thay người – do anh "không thích hợp với nhân vật". Ban đầu khi chuẩn bị tới mời kịch, anh đọc kịch bản xong, nghiên cứu tính cách nhân vật, còn ghi âm thử một phần để staff trong tổ kịch xét duyệt tập thể. Lúc đó, chuẩn bị còn hăng hái bừng bừng tán dương âm thử của anh "vô cùng phù hợp với nhân vật". Hiện tại đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, không khỏi có chút kỳ quái.

Bởi vì đây là nhân vật phụ quan trọng, số lượng lời thoại không tính là ít, một file âm thô cũng phải dùng tới bốn mươi phút mới thu xong.

Hiện tại, toàn bộ đã thành rác.

"Haizz…" Tề Tĩnh trả lời ngắn gọn vài câu "không sao, chúc tổ kịch thuận lợi, vân vân…" cho chuẩn bị.

Nếu tổ kịch đã quyết định như vậy, anh cũng không tiện tranh cãi thêm điều gì.

Tranh luận vốn không phải là phương pháp xử sự có lí trí.

Lần này chỉ là ngoài ý muốn, trong giới võng phối, loại người nào chẳng có, mỗi người có giá trị quan khác nhau, thỉnh thoảng vẫn xảy ra những chuyện như vậy. Nhưng hai ngày sau, khi anh nhận được tin nhắn QQ của hai chuẩn bị khác, anh bắt đầu ý thức được — hình như chuyện này không phải ngoài ý muốn.

Ví dụ như tổ kịch "Cung biến".

Bạch Y Khanh Tương: Ngày về đại nhân… xin hãy tha thứ cho em phải nói những lời này, nhưng mà… nhưng mà… do có nhiều nguyên nhân khác nên âm thô của đại nhân không thể dùng được, phải thay đổi người. Em hiểu mặc dù đây chỉ là vai phụ không có nhiều lời kịch, nhưng đại nhân vẫn phải tốn thời gian thu âm. Hiện tại xảy ra biến cố như vậy, em thật sự xin lỗi!! (quỳ)

Hoặc ví dụ tổ kịch "Khi em hạnh phúc".

Bánh rán: Ngày về, anh đọc phần tiếp theo thì đừng nóng giận nha… Chuyện là thế này, gần đây tổ kịch nghe nói một việc… Có lẽ phải đổi nhân vật của anh, tìm người một lần nữa. Anh thật sự không thể tức giận nha! Em cũng hết cách rồi! Hu hu hu hu…

Hai kịch nêu trên đều đã giao âm, trong đó kịch "Cung biến" ngay cả demo cũng phát ra được hai tháng rồi, cái anh giao là lần phản âm cuối cùng, thế nên không thể tồn tại chuyện có thích hợp với vai diễn hay không, về phần "vì nhiều nguyên nhân" và "nghe nói một việc" rốt cuộc là cái gì thì anh không biết.

Đãi ngộ khác biệt duy nhất có lẽ là các cô không thẳng tay đá anh ra khỏi nhóm tổ kịch.

Tuy rằng chuyện bị đá ra cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Chẳng lẽ… Bởi vì lần trước anh bị người ta đưa lên đầu diễn đàn nên sợ mình là CV có vấn đề?

Thế nhưng, thời gian đã trôi qua hơn một tháng, mấy chuẩn bị này có phản ứng hơi quá chậm rồi đó. Huống chi anh và Đồng Tước Đài đã đứng ra giải thích hiểu lầm, bài post cũng xóa rồi, tổ kịch "Cạm bẫy" đứng ở đầu sóng ngọn gió còn không có ý định thay người, tổ kịch của các cô sao lại muốn đổi?

Liên tiếp bị hãm hại, cho dù tính tình của Tề Tĩnh có tốt đến mấy cũng không tránh khỏi cảm thấy có chút nôn nóng.

Đôi khi tìm hiểu kỹ càng không phải vì muốn thay đổi kết quả, mà là vì để tránh tình huống tương tự xảy ra lần nữa. Giữa ba chuẩn bị, anh tự nhận quan hệ giữa mình và Bánh rán là tốt nhất, hơn nữa bình thường cô chính là một cái máy tuyên truyền tin đồn, rất dễ nói lộ ra hết. Vì vậy, anh có cảm giác mình có quyền tìm hiểu sự thật phía sau vụ này.

Không ngờ ở trên mạng mà anh cũng phải sử dụng kỹ năng nghề nghiệp ngoài đời.

Chẳng hỏi ngày về: Chọt một cái bánh rán nè.

Bánh rán: Σ(° °|||) Ngày, Ngày về, anh onl rồi… có nhìn thấy tin nhắn của em không?

Chẳng hỏi ngày về: Thấy rồi, tôi vô cùng tức giận (#”)

Bánh rán: Đừng mà!! Đừng mà!! Anh đừng giận mà, anh như vậy sẽ khiến em cảm thấy áy náy chết mất!!

Chẳng hỏi ngày về: Tôi định ném đá cô, cô thấy sao?

Bánh rán: Đừng ném đá em, tội nghiệp mà!!!

Bánh rán: Ngày về, thật sự đừng ném đá mà. Không phải em cố ý làm như vậy đâu!!

Bánh rán: Ngày về, Ngày về, anh ra đây đi mà!

Bánh rán: Anh thật sự chạy đi ném đá em rồi sao? Ngày về??

Bánh rán: Anh nghe em giải thích đã!

Phép khích tướng sử dụng cực kỳ thành công, anh chỉ đang chờ Bánh rán nói câu sau cùng kia.

Tề Tĩnh mỉm cười trước màn hình, lúc này mới nhẹ nhàng, rảnh rang gõ một câu: Không giải thích cho tốt thì sẽ ném đá chết cô luôn.

Quả nhiên, Bánh rán ấp úng nửa che nửa giấu mà tiết lộ đầu mối cho anh.

Bánh rán: Ngày về, em biết anh không phải là loại người tùy tiện nói lung tung với người khác, vậy nên em sẽ nói cho anh. Nhưng anh tuyệt đối không được chụp màn hình hay gửi cho người khác, em sẽ từ bánh rán biến thành bột mì thối.

Chẳng hỏi ngày về: Hãm hại âm thô của tôi mà còn lý luận. Ném! Đá!

Bánh rán: Anh chờ một chút! Nghe em giải thích đi!

Chẳng hỏi ngày về: Cho cô sáu mươi giây.

Bánh rán: Sáu mươi sao, thật giống như đếm ngược thời gian trước khi chém đầu…

Chẳng hỏi ngày về: Còn lại năm mươi giây, cô cứ xem rồi tính đi.

Bánh rán: Em nói…

Bánh rán: Thật ra… chuyện này… (vò đầu bứt tai)

Bánh rán: Thật ra, chi tiết cụ thể thật sự không thể nói, đại khái là nếu anh ở lại trong tổ kịch sẽ trở thành phiền phức lớn cho tổ. Ý em là phiền phức về mặt thành viên tạo thành tổ kịch…

Chẳng hỏi ngày về: Còn lại hai mươi giây. Nếu như đây là lời giải thích của cô, hai mươi giây sau tôi sẽ ném đá cô.

Bánh rán: Thật sao? Thật ra có người nói nếu như anh ở trong tổ kịch, anh ấy sẽ rời khỏi tổ!! Chính là thế đó!

Bánh rán: Tuy rằng rất có lỗi với anh, nhưng anh ấy quan trọng với kịch này hơn, thế này em không thể không lựa chọn!!

Bánh rán: Hơn nữa, anh ta và các staff thân thiết đều nghe theo quy tắc này, tổ kịch nào có bọn họ, anh sẽ bị thay người. Em thực sự chỉ có thể nói như vậy thôi!!

… Hóa ra là thế.

Bánh rán nói liền một hơi, ngược lại nụ cười trên gương mặt Tề Tĩnh dần dần biến mất, vùng xung quanh lông mày nhíu chặt. Qua lời kể của cô, cái người được gọi là "hắn" này có ảnh hưởng khá lớn.

Anh đã đắc tội với nhân vật lớn như vậy từ khi nào chứ? Ngay cả anh cũng không biết.

Có "hắn" không có anh. Nước cờ này hạ xuống quả là ngoan độc—

Nếu đối phương là nhân vật không thể chọc vào, đương nhiên anh cũng không tiện ép buộc Bánh rán phải nói ra tên. Anh gửi cho cô một icon tươi cười lần nữa, an ủi cô vài câu, sau đó yên lặng tắt QQ đi, ngửa đầu tự vào trên ghế máy tính, nhắm mắt dưỡng thần, mệt mỏi lấy tay day day huyệt Tình Minh ở hai hốc mắt(4).

Trong lòng khó chịu, tạm thời không muốn suy nghĩ về chuyện trong giới võng phối nữa.

Trên đời này, không phải chỉ cần mình không làm việc trái với lương tâm thì người khác cũng sẽ đối xử với mình như vậy.

Thôi được.

Tề Tĩnh lắc đầu, xốc lại tinh thần của bản thân một lần nữa, đối phó với công việc chồng chất như núi mấy ngày nay. Thế giới ngoài đời sẽ không quan tâm tới cảm xúc của con người mà điều chỉnh áp lực lớn hay nhỏ.

Anh tắt mấy trang web cá nhân, đăng nhập vào hệ thống hòm thư nội bộ của cơ quan, chuẩn bị viết mấy cái báo cáo hôm qua lãnh đạo giao xuống dưới. Bỗng nhiên, trong hòm thư của anh nhận được một thư có tiêu đề đơn giản khiến ánh mắt anh ngừng lại trong khoảnh khắc.

— "Tình huống hồi phục của mấy chú mèo nhỏ".

Hai mắt Tề Tĩnh sáng người. Thật là kỳ quái vô cùng, chỉ nhìn cái tiêu đề không có gì đặc biệt này, tâm trạng của anh đã có chuyển biến tốt hơn.

Quả nhiên vẫn là mèo có thể chữa khỏi tâm bệnh.

Anh không tự chủ được mà nở nụ cười, di chuột tới click một phát vào ô "thư quan trọng" ở bên cạnh tiêu đề.

***Chú thích:**

(1) Nguyên văn là cao, phú, soái. Mình dịch ra để nó ứng với lời Tề Tĩnh nói phía sau.

(2) Ngũ quan: Ngũ quan là chỉ 5 đặc điểm trên khuôn mặt của một người, bao gồm tai, lông mày, mắt, mũi, miệng. Về phương diện tướng học, thì mỗi một đặc điểm trên có tên gọi như sau: Tai được gọi là thải thính quan, lông mày được gọi là bảo thọ quan, mắt được gọi là giám sát quan, mũi được gọi là thẩm biện quan, miệng được gọi là xuất nạp quan.

(3) Tình yêu Platon: Tình yêu thuần khiết về mặt tinh thần, không có tình dục.

(4) Huyệt Tình Minh:

12. Chương 12

Bức thư không chỉ có tiêu đề ngắn gọn, ngay cả font chữ cũng rất đơn giản.

Tuy rằng đơn giản nhưng rất nghiêm túc. Phần lớn chữ viết của mỗi nội dung đều được sắp xếp rất chỉnh tề, phân đoạn thỏa đáng, dấu ngắt câu được sử dụng đúng chuẩn mực, vừa nhìn đã biết khi viết rất nghiêm túc.

Ngày mười sáu tháng tám.

(Lồng số 2)

Mèo hoa đốm vàng, khi nhập viện, toàn thân có ba chỗ gãy xương, đã cố định xong, tình hình hồi phục hậu phẫu không tệ.

Có thể khi thuốc gây tê hết hiệu quả nên thấy đau, đến khuya ngày hôm trước nhóc còn này vẫn còn rên rỉ đứt quãng. Bởi vì sợ nó bị viêm, mỗi buổi tối lại làm kiểm tra toàn thân một lần, may là không bị nhiễm trùng. Hôm qua nó đã yên tĩnh hơn nhiều, đôi khi còn biết dùng móng vuốt cào băng vải.

Gãy xương cần dưỡng bệnh rất lâu, tôi đề nghị cần quan sát thêm một khoảng thời gian nữa rồi mới quyết định có thể cho nuôi hay không.

(Lồng số 5)

Mèo Ba Tư trắng, mắt trái bị vật nhọn đâm thủng, xương sọ bị thương, sau khi lấy dị vật ra thì xuất hiện dấu hiệu bị nhiễm trùng, đã chuyển đến khu cách ly, đồng thời phân phó y tá chú ý bổ sung chất kháng sinh hậu phẫu.

Dì phụ trách quét dọn lồng sắt nói nó vô cùng an tĩnh, vì vậy hôm qua tôi đã đến xem nó vài lần. Thằng nhóc này đang đắp chăn bông giữ ấm ngủ rất say sưa. Thức ăn cho mèo cũng ăn, có thể tự dùng cát mèo, chức năng sinh lý bình thường. Chắc chỉ là khôi phục hơi châm, còn hơi suy yếu, cần nằm viện quan sát thêm, trong thời gian ngắn không thể cho nuôi.

(Lồng số 14)

Mèo hoa đen trắng, bị bỏng, tình hình thương thế của nó nhẹ nhất trong số những con mèo được đưa tới. Để làm giảm nguy cơ bị nhiễm trùng, ngoại trừ cạo lông xung quanh vết thương, hằng ngày y tá sẽ thay băng ba lần, cho uốn thuốc giảm nhiệt.

Đứa nhóc này không chỉ ăn uống rất tốt, còn rất nghịch ngợm, thường làm lổng băng gạc trên người, còn thích cào lồng sắt, đánh thức hàng xóm dậy. Ngày kia có thể chuyển nó tới phòng bệnh bình thường, chờ nhận nuôi.

…

Trong email này tổng cộng viết về tình huống hồi phục sức khỏe của mười sáu chú mèo nhỏ.

Sau mỗi một đoạn miêu tả còn đăng kèm một tấm hình. Những bé mèo trong ảnh ngoan ngoãn, đáng yêu, khiến lòng người thương cảm.

"Ái chà? Chẳng phải viết rất tốt sao?" Tề Tĩnh vừa chăm chú xem vừa vô thức thì thào.

Chẳng nhớ anh đã từng nghe đâu đó nói rằng, những người trầm mặc ít nói thường viết văn rất tinh tế, giàu tình cảm. Xem ra là thật.

Nhưng mà…

Cảm giác trong những dòng chữ này tràn đầy tình thương của cha là sao vậy?

"Ha ha." Tề Tĩnh bất giác bật cười, chợt anh giật mình, đôi mắt nhìn về phía tấm gương thủy tỉnh trên tủ quần áo trong phòng, phát hiện ra từ đầu tới giờ mình vẫn duy trì vẻ mặt mỉm cười như vậy. Đến khi ánh mắt anh chạm vào hình người trong gương, dáng vẻ tươi cười này mới ngưng lại.

Cái gì gọi là mèo có thể chữa khỏi bệnh, chắc hẳn chính là chỉ hiệu quả này.

Anh vốn định gửi lại cho đối phương đôi lời khách sáo, rồi sẽ dựa theo ảnh chụp để miêu tả sâu hơn.

Nhưng hiện tại xem ra cảm giác chép nguyên si của người ta vào cũng thích lắm, thậm chí càng sinh động hơn. Anh chỉ cần viết thêm lời mở đầu và phần kết, mặt khác giới thiệu một chút về trình tự nhận nuôi thú cưng là được rồi.

Ngoại trừ điều đó, Tề Tĩnh còn muốn giúp đối phương tuyên truyền nhiều hơn nữa.

Ekip của họ ngày mai dự kiến sẽ tới bệnh viện một chuyến nữa để lấy hình ảnh, nếu như có thể lợi dụng cơ hội này, kết hợp với ngôn ngữ miêu tả, nhất định hấp dẫn được nhiều khán giả hơn.

Nghĩ tới đây, anh tạm thời đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng, trầm ngâm suy nghĩ. Giờ đã là mười rưỡi tối, nhưng anh vẫn không nhịn nổi mà lập tức gọi điện thoại cho chủ nhiệm kênh tin tức thời sự.

“Alo, chủ nhiệm hả? Là tôi đây, Tề Tĩnh. Tôi quấy rầy anh nghỉ ngơi sao?”

Cái câu cuối cùng kia là lời khách sáo điển hình.

Bọn họ sản xuất tin bài chẳng có ai là chưa từng phải vất vả đến tận hừng đông, tăng ca suốt đêm, có khối người ngày đêm đảo lộn.

“Mới mười rưỡi, còn sớm mà.” Chủ nhiệm kênh thoải mái nói, “Có chuyện gì sao? Có phải đào được tin tức nóng hổi gì không?”

“Không phải đâu, chẳng phải hôm qua tôi từng đề cập với anh về việc đưa tiếp tin về sự kiện mèo bị ngược đãi sao, ngày mai tôi sẽ cùng quay phim đi lấy hình ảnh đó.”

“A, tôi nhớ rồi. Vậy thì sao?”

Tề Tĩnh cân nhắc một chút độ dài của nội dung bức thư, xin chỉ thị từ chủ nhiệm: “Vốn tôi đăng kí với anh là một phút đồng hồ, tôi muốn hỏi là có thể kéo dài đến hai phút không? Tôi vừa nhận được tin tức từ bệnh viện gửi tới nên thay đổi ý tưởng, tôi không muốn làm một tin tức khái quát mà muốn chi tiết tường tận hơn, làm khán giá cảm thấy ấn tượng hơn.”

Chủ nhiệm kênh do dự trong chốc lát.

“Thời lượng kéo dài gấp đôi, cụ thể còn cần liên lạc với người phụ trách tổ sản xuất tiết mục. Tin này của cậu định phát sóng trong bản tin sáu giờ tối mai sao? Nếu hiện tại kéo dài ra thì có khả năng sẽ không kịp đâu.”

“Anh đồng ý là được, em sẽ gọi điện thoại ngay cho họ. Em rất thân với bên bản tin thời sự, bọn họ sẽ đồng ý thôi.” Tề Tĩnh thường xuyên cùng các đồng nghiệp ở tổ sản xuất bản tin thời sự ăn bữa cơm thân mật, điều chỉnh thời gian một chút hẳn là không vấn đề gì.

Nếu cấp dưới tích cực như vậy, làm lãnh đạo tự nhiên biết thời biết thế.

Sau khi được chủ nhiệm cho phép và trao đổi với người của ban thời sự, nhân viên phụ trách cắt nối biên tập nói cho anh biết đúng lúc một tin tức khác có hình ảnh nhạy cảm, không thể dùng, làm thừa ra hơn ba mươi giây, lại cắt thêm một ít hình ảnh không phù hợp ở những tin còn lại, rất may là có thể gom đủ một phút đồng hồ cho anh.

Liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, chờ đến khi thống nhất kế hoạch cuối cùng của buổi phỏng vấn ngày mai, thời gian đã qua mười hai giờ đêm.

Tề Tĩnh mau chóng vọt vào nhà tắm, rồi ngồi trở lại trước máy tính, bắt đầu chăm chút trả lời thư.

Mỗi đoạn về từng con mèo, anh đều viết xuống cảm tưởng riêng, ảnh chụp được đánh số rồi lưu lại, bỏ vào file tài liệu chuyên môn. Viết xong một bức thư hồi âm thật dài, anh tỉ mỉ kiểm tra lại một lần nữa, chợt nghĩ tới chỗ kết thúc còn phải thêm một câu.

"Bác sĩ Thẩm, anh đã vất vả rồi. Mong anh cũng phải chú ý nghỉ ngơi thật tốt, đừng quá mệt mỏi."

Cuối cùng anh vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, vì vậy chèn thêm một icon "^_^" ở phía sau, xác nhận, gửi đi.

Buổi sáng hôm sau, Tề Tĩnh cùng một quay phim, một nhiếp ảnh gia và một chuyên gia ánh sáng chạy xe tới trước cửa bệnh viện.

Bởi vì là đại diện của đài truyền hình cấp tỉnh, viện trưởng và viện trưởng phu nhân rất nể tình, đích thân ra nghênh đón. Mọi người đứng trò chuyện vài câu ở cửa bệnh viện một lúc, sau đó Tề Tĩnh để đồng nghiệp chuẩn bị máy móc, trước tiên quay chụp kiến trúc bên ngoài bệnh viện, giới thiệu sơ lược về bối cảnh của sự kiện.

Y tá trưởng họ Bàng nghe tin mà đến, đứng ở một bên tủm tỉm cười nhìn anh thuyết minh trước ống kính.

Ấn tượng của bà về Tề Tĩnh dường như đã cao hơn một bậc so với lần đầu tiên, bởi vì anh có giọng nói rất truyền cảm. Tin rằng nếu như bà trẻ lại ba mươi tuổi, chắc hẳn bà cũng sẽ gia nhập vào giới kịch truyền thanh.

"Các bạn khán giả thân mến, xin chào mọi người, tôi là Tề Tĩnh, phóng viên đài truyền hình. Hiện tại, tòa nhà sau lưng tôi đây chính là bệnh viện thú ý đã cung cấp dịch vụ cứu trợ những chú mèo nhỏ đáng thương trong sự kiện ngược đãi mèo lần này." Khi Tề Tĩnh quay tin tức, giọng nói của anh cao hơn bình thường một chút, trong trẻo hơn, có vẻ tràn đầy sức sống hơn.

Các phóng viên tin tức trên TV phải nhanh mồm nhanh miệng, linh hoạt thông minh, dùng khoảng thời gian ngắn nhất để nói hết tin tức đã chuẩn bị sẵn, còn phải có âm trầm âm bổng, nhấn nhá từng chữ rõ ràng.

Ở phương diện này, Tề Tĩnh đã là chuyên gia rồi, huống chi chất giọng của anh còn vô cùng xuất sắc.

"Đồng chí phóng viên, lúc nói trước ống kính, thanh âm của cậu thật là dễ nghe." Sau khi lấy xong cảnh trước cửa bệnh viện, y tá Bàng phụ trách dẫn đoàn người bọn họ đi tới phòng bệnh, vừa đi vừa khen.

"Ha ha, cảm ơn đã khen." Tề Tĩnh trên miệng thì nói cùng bà, ánh mắt lại vô thức nhìn bốn phía xung quanh. "Hôm nay bác sĩ Thẩm không tới sao?"

"Cậu hỏi bác sĩ Thẩm à, sáng sớm nay vừa có một con chó nhỏ bất cẩn nuốt phải miếng xương nhập viện, bị cắm xương ở trong bụng. Chủ nhân của nó cũng không phát hiện ra, sau ba, bốn ngày mới thấy tình

trạng của nó không được bình thường. Bây giờ nó phải làm phẫu thuật mổ dạ dày, bác sĩ Thẩm mổ chính, không thể ra khỏi đó." Y tá Bàng giải thích.

"Bình thường anh ấy cũng bận rộn như vậy sao?"

"Còn tùy tình hình thôi. Nhưng mà hai ngày nay thật sự rất bận."

Hóa ra… Dưới cường độ làm việc cao như vậy, anh ta còn bớt chút thời gian tỉ mỉ ghi chép lại cho mình.

Trong lòng Tề Tĩnh không khỏi sinh ra cảm giác áy náy sâu sắc.

Đi tới thăm phòng bệnh chăm nuôi, Tề Tĩnh thấy mười sáu con mèo nhỏ được nhắc tới trong thư.

"Ái chà, những chú mèo này trông thật đáng thương."

"Thật không nỡ chụp ảnh lại."

Thấy các vết thương trên người chúng nó, ngay cả tay quay phim và người phụ trách ánh sáng cũng lo lắng vô cùng, mạnh mẽ lên án phạm nhân.

"Chúng ta tiết kiệm thời gian đi, sau khi tin này được phát sóng tối nay, nhất định có thể mau chóng giúp chúng nó tìm được ngôi nhà mới." Nói những lời thương cảm chót lưỡi đầu môi thì dễ lắm, nhưng quan trọng là phải hành động thực tế. Tề Tĩnh nhìn đồng hồ đeo tay, đi tới nơi có vị trí ánh sáng thích hợp, điều chỉnh micro. "Tôi nói một đoạn dạo đầu trước, sau đó chọn mấy con mèo làm đại biểu để miêu tả, rồi nhờ các anh lấy hình ảnh mấy chú mèo. Thời gian tương đối ít, cảnh bên ngoài đã dùng hết nửa phút, nếu như lần này tôi để mỗi con mèo vượt qua hai mươi giây thì hãy ra hiệu nhắc tôi nhé."

"OK." Quay phim và người điều chỉnh ánh sáng đứng vào vị trí.

Tề Tĩnh giới thiệu ngắn gọn rằng họ đang đứng ở trong phòng bệnh, sau đó căn cứ vào dãy số được nhắc tới trong bức thư để tìm được lồng sắt tương ứng.

Anh thật sự dùng y nguyên nội dung trong thư, biên tập lại câu cú một chút cho văn vẻ, dùng giọng điệu kể chuyện, giống như một người anh đang kể chuyện cổ tích.

"Trong lồng số 2 là một con mèo hoa đốm vàng, khi nhập viện thì toàn thân có ba chỗ gãy xương, đã được cố định. Bác sĩ Thẩm phụ trách phẫu thuật nói cho chúng tôi biết rằng tình hình hồi phục hậu phẫu của chú nhóc này không tệ, nhưng mà lúc thuốc gây tê hết hiệu quả sẽ thấy đau, từ đó đến giờ, nhóc còn này vẫn còn rên rỉ đứt quãng…"

Thanh âm của anh khác với trước đây khi đưa tin về những điều tốt đẹp, trầm hơn một chút, chậm hơn một chút, rót vào lòng người cảm giác ấm áp.

Ngay cả những đồng nghiệp đang tiến hành quay chụp cũng phải dựng thẳng ngón tay cái với anh, tán dương giọng nói của anh biểu lộ cảm xúc rất tốt.

"Rất có tình thương của cha." Xong việc, người phụ trách ánh sáng nói một câu như bông đùa.

Tề Tĩnh sửng sốt một chút, lập tức bật cười.

Anh giải thích rằng bởi vì giọng văn của người kia đã dẫn dắt anh, cho nên mới phải biến nó thành chính cảm xúc của mình. Giống như khi hai người đối kịch với nhau, anh sẽ bị diễn xuất xuất sắc của CV kia lôi kéo.

"Hả?" Ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu này khiến Tề Tĩnh bật ra một thanh âm kinh ngạc.

Tại sao ở chỗ này, ngay lúc này, anh lại đột nhiên nhớ tới một người không có chút quan hệ nào? Thật kỳ quái.

Anh cười tự giễu, lắc lắc đầu, xác nhận nội dung quay cùng các đồng nghiệp một lần nữa. Khi anh đang chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh, bỗng nhiên anh ngẩng đầu lên, bắt gặp một ánh mắt thân quen giữa đám đông vây xem ngoài tường kính.

— Là anh ta.

Xem ra là ca phẫu thuật kết thúc mới không lâu, bởi vì trên người đối phương vẫn còn chưa thay đồ phẫu thuật, bao tay thì không nói làm gì, nhưng mà ngay cả khẩu trang vẫn còn đeo.

Chẳng lẽ… Vì muốn chạy tới tiễn bọn họ sao?

Tề Tĩnh mau chóng tới, cười nói: "Bác sĩ Thẩm, thật sự rất cảm ơn bức thư của anh. Xin lỗi nhé, tự ý mượn dùng văn miêu tả của anh để làm lời dẫn, nhưng tôi thấy nó rất phù hợp, hiệu quả rất tốt."

Người đàn ông kia đón lấy ánh mắt của anh, khẽ gật đầu một cái.

"Ừ. Tôi nghe thấy rồi, cậu nói rất giàu tình cảm."

Hóa ra anh ta nghe thấy.

Đồng nghiệp cũng từng khen anh, khi đó anh hoàn toàn không cảm thấy có gì kỳ quái. Nhưng khi được chính người viết khen như vậy, anh khó tránh khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

"Bởi vì bản thân bài viết rất giàu cảm xúc thôi." Tề Tĩnh có một thói quen. Khi anh cảm thấy ngượng ngùng, mí mắt sẽ hướng xuống dưới, cố gắng hết sức để tránh ánh mắt của đối phương, đồng thời đầu sẽ có xu hướng nghiêng sang trái, dùng tay trái vén tóc ra sau tai, mượn cơ hội để sờ xem lỗ tai có nóng hay không.

May mà nhiệt độ rất bình thường.

May quá.

"Ý tôi là giọng nói." Lúc này, người đàn ông kia mới bỗng nhiên nói tiếp, "Giọng nói của cậu rất giàu tình cảm."

Động tác trên tay trái của Tề Tĩnh chợt cứng đờ.

Đầu ngón tay dán trên vành tai có thể cảm thấy rõ ràng nhiệt độ đột ngột thay đổi.

Không thể ngẩng đầu.

Lúc này tuyệt đối không thể ngẩng đầu.

Tề Tình theo bản năng ý thức được bây giờ mình đang rơi vào hoàn cảnh hết sức khó xử, ngay cả lời cảm ơn cũng không thể nói nên lời, chỉ đành miễn cưỡng nở nụ cười.

Tiếng cười miễn cưỡng đến mức chắc chắn ai nghe cũng nhận ra.

May là lúc này, các đồng nghiệp ở đài truyền hình ra khỏi phòng bệnh, gọi anh: "Tề Tĩnh, đi thôi!"

"A… Được, tin tức đã quay xong rồi. Chúng ta phải mau chóng quay về đơn vị giao cho nhân viên chế tác hậu kì, chắc hẳn có thể kịp bản tin lúc sáu giờ. Nếu bác sĩ Thẩm rảnh rỗi, nhớ phải xem nhé. Tạm biệt." Anh treo lên nụ cười chuyên nghiệp một lần nữa, nói mây câu khách sáo rồi vội vàng chào tạm biệt.

Không kịp nhìn thấy đối phương có phản ứng, chỉ nghe thấy từ phía sau truyền tới hai tiếng nhẹ nhàng: "Tạm biệt."

Tề Tĩnh bước nhanh về phía trước.

Đi ra khỏi bênh viện, bước về hướng chiếc xe ô tô của cơ quan, yên lặng cùng đồng nghiệp xếp dụng cụ quay chụp lên xe, cuối cùng thì đóng cửa xe, anh mới như trút được gánh nặng, dựa vào ghế ngồi.

Thật sự bình thường anh không bất lịch sự như vậy, bạn bè, đồng nghiệp khen hai câu, anh vẫn có thể cười tủm tỉm trêu chọc ngược lại.

Chủ yếu là lần này thật sự bất ngờ, không hề có cơ hội chuẩn bị tâm lý.

Vị bác sĩ kia, lúc ban đầu quả thật cho anh ấn tượng rất lạnh lùng, tuy rằng y tá Bàng đã nói trước cho anh biết rằng hắn chỉ hơi ít nói mà thôi. Anh những tưởng người như vậy sẽ không thẳng thắn khen mình.

Quan trọng nhất là, người đó, vừa nhìn đã biết là loại người không bao giờ nói dối.

Vậy nên những lời này, hoàn toàn không phải nói dối. Là thật lòng.

Không giống như khi được lãnh đạo biểu dương vì công tác xuất sắc, được các đồng nghiệp nịnh nọt khi hợp tác, hoặc đùa giỡn ầm ĩ với bạn bè.

"Làm tôi giật cả mình." Tề Tĩnh nhịn không được lầm bầm một câu.

Nếu nói lúc đó anh cảm thấy ngượng ngùng, chẳng bằng nói rằng anh bị khiếp sợ. Không biết phải phản ứng thế nào, chẳng còn cách nào khác ngoài cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai người.

Anh luôn có cảm giác nếu còn tiếp tục nói nữa, sẽ có chuyện không ổn xảy ra.

Vô cùng vô cùng vô cùng không ổn.

"Cậu vừa nói cái gì làm cậu giật mình cơ?" Tay quay phim đang lái xe cảm thấy rất tò mò với câu nói bất chợt của anh.

"Mèo." Ba của nó.

Tề Tĩnh tự ý đặt cho người kia cái danh hiệu này, dù sao cũng rất hợp.

"A, tôi hiểu mà." Tay quay phim cho rằng anh đang muốn nói tới vết thương trên người lũ mèo. Có một đồng nghiệp dễ lừa gạt thật là tốt.

Tề Tĩnh cũng không thèm đính chính, nhẹ nhàng nâng tay trái, làm động tác vuốt tóc ra sau tai.

Tốt, đã hoàn toàn nguội rồi.

13. Chương 13

“Anh ấy nhìn chằm chằm tôi như vậy, tôi không thể nhịn được mà cảm thấy ngượng ngùng vô cùng.”

“Không ngờ anh ấy đột nhiên giang tay ra ôm lấy tôi, tôi giãy dụa mãi mà không được, đành giống như con thỏ nhỏ run rẩy trong lồng ngực anh ấy.”

“Làm sao bây giờ, toàn thân tôi nóng kinh khủng, không tài nào nguội được. Thần linh ơi, đó nhất định là biểu hiện của rơi vào lưới tình.”

…

…

… WTF…

Tề Tĩnh đọc đến đây, đôi mày nhíu chặt, dùng ánh mắt bất lực buồn ói lườm Ninh Tiêu Tiêu: “Không tiếp.”

Ninh Tiêu Tiêu hét to: “Vì sao?”

Tề Tĩnh khó khăn xoa xoa mũi, phất tay một cái để cô nhấc máy tính xách tay ra, tránh cho hai mắt của mình tiếp tục bị đống văn chương lảm nhảm trên màn hình ô nhiễm.

“Vì kịch bản này…. thật sự quá kinh.”

“Đây là kịch bản mà EM cho anh xem đấy nhá!” Ninh Tiêu Tiêu nâng cao đề xi ben thét chói tai. Sau đôi mắt thì đến lượt lỗ tai của anh cũng chịu khổ.

“Chính bởi vì là em đưa cho anh đọc nên anh mới ói ngay trước mặt em. Nếu là một biên kịch khác, anh sẽ chỉ khách khí nói ”Ngại quá, tôi cảm thấy tôi không phù hợp với kịch bản này.” Những cái khác tạm thời không nói tới, chỉ tính tới tâm lí và động tác của các nhân vật được miêu tả trực tiếp trên lời kịch, quả thực đúng là chán không tả nổi… Huống hồ những chi tiết miêu tả tâm lý còn rất non nớt, thụ trong truyện này chẳng lẽ là bóng lộ sao?”

Tề Tĩnh còn chưa hoàn hồn, chà xát hai cánh tay của mình, da gà da vịt rớt đầy đất.

“Hừ, anh đâu có bạn trai, đâu hiểu được trái tim của người đang đắm chìm trong tình yêu.” Ninh Tiêu Tiêu xùy một tiếng, mắt lén liếc quan sát phản ứng của anh.

“Nếu như ai đang yêu cũng như vậy thì anh xin được tiếp tục độc thân.” Tề Tĩnh thoải mái đáp.

“Hừ, đến một ngày nào đó anh sẽ ao ước và đố kị với người ta.” Vốn cô tưởng rằng có thể khiến anh khó xử một chút, tìm cơ hội chế nhạo anh, không ngờ anh lại lì lợm như vậy.

“Nói qua nói lại, từ khi nào phong cách viết kịch bản của em lại trở nên như thế, bị cái gì kích thích à?”

“He he he.” Lúc này Ninh Tiêu Tiêu đột nhiên che miệng cười, nháy nháy mắt nói, “Thật ra kịch bản này không phải do em viết.”

Tề Tĩnh nghe vậy thở dài một hơi, vỗ ngực thể hiện mình cảm thấy nhẹ nhõm vỗ cùng.

Nếu kịch bản này do đàn em viết thật, anh định sẽ tìm thời gian nghiêm túc khuyên bảo đàn em đừng ngừng uống thuốc.

“Thật ra vở kịch này cho một chuẩn bị gửi cho em, cô ấy muốn nhờ em làm thuyết khách, cầu anh nhất định phải nhận kịch.” Ý của cô chính là kịch này không thể nào thay đổi được.

“Tuyệt, đối, không, nhận.”

“Nhận đi mà. Toàn bộ một kỳ mà thôi. Anh không nhận thì em không thể trở lại báo cáo kết quả công tác được. Hơn nữa, mấy lời kịch sến rện trong đây toàn là của thụ, cô ấy lại muốn mời anh phối công, lời kịch của công không hề có sạn, đúng không?” Ninh Tiêu Tiêu nhõng nhẽo, giống như một miếng da trâu dán chặt vào Tề Tĩnh không tha, kỹ năng quấn riệt không rời được thực hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Được rồi, thật ra lời kịch của công cũng rất khó tả, may mà làm nền cho lời kịch của thụ khiến nó trở nên có vẻ bình thường hơn.

Nhưng mà đây không phải điểm quan trọng.

“Mời anh phối công? Thật bất ngờ, trong khoảng thời gian này chẳng có người nào tới mời anh phối vai công.”

Tề Tĩnh nhíu mày, phòng tuyến tâm lí bắt đầu xuất hiện kẽ hở.

Bởi vì từ khi trong giới lưu truyền quy tắc ngầm “có anh ta không có tôi” của vị nổi tiếng nào đó, gần đây chẳng những không có chuẩn bị nào tới mời anh nhận kịch mới, mà mấy tổ kịch trước đây cũng thay người.

Anh rơi vào cảnh thanh nhàn, gần đây hầu hết dành thời gian trả nợ cho xong. Tuy rằng trong quá khứ, số lượng vai công của anh chiếm đa số, nhưng kịch đều ít nổi tiếng, không được coi trọng. Nào ngờ đoạn đối kịch giữa anh và Đồng Tước Đài được lưu truyền rộng rãi, rất nhiều người nghe xong đều bị thụ âm 0.5 kia của anh tẩy não.

Vì vậy Tề Tĩnh bắt đầu thương nhớ những ngày được phối vai công của mình. Thật hoài niệm những năm tháng theo đuổi tiểu thụ trước đây.

"Sao nào, đàn anh? Anh có muốn quay về với nghiệp cũ không?" Kiếp trước chắc chắn Ninh Tiêu Tiêu là con lươn, rất biết linh hoạt nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng có thể, chuẩn xác đánh đúng vào kẽ hở tâm lý của anh.

"Để anh suy nghĩ đã." Mất cả ngày anh mới nhả ra vài chữ, khả năng thỏa hiệp rất lớn.

"Nhận đi, anh đã phối tra công nhiều rồi. Lần này là một ôn nhu dịu dàng công chữa được tâm bệnh, rất có tính khiêu chiến." Ninh Tiêu Tiêu hiểu rất rõ đạo lý thừa thắng xông lên.

"Được rồi." Tề Tĩnh nhìn trời thở dài, "Dù sao gần đây anh cũng được trải nghiệm cái gọi là chữa được tâm bệnh."

Hai mắt Ninh Tiêu Tiêu sáng rực lên: "Chính là cái tin tức về đám mèo lần trước anh nói sao. Thật sự vô cùng đáng yêu. Mấy lời thuyết minh của anh hoàn toàn phạm quy rồi! Sao anh dám dùng giọng điệu dịu dàng như vậy để đọc ra chứ… Thôi xong rồi, trái tim em trúng đạn rồi… A, đúng rồi, trong tòa soạn tạp chí của em có người đi làm thủ tục nhận nuôi đấy!"

"Thật sao? Vậy thì tốt quá!" Tề Tĩnh mỉm cười.

Đêm đó, sau khi tin tức được lên sóng, đồng nghiệp trực đường dây nóng báo cáo rằng có không ít khán giả gọi điện tới, tiếng vang vô cùng lớn, nhưng mà điều này càng khiến người ta thêm vui vẻ.

"Em cũng muốn nhận nuôi một con, nhưng mà thực sự không có điều kiện." Ninh Tiêu Tiêu ủ rũ.

"Anh cũng vậy, lúc nào cũng phải chạy ra ngoài làm việc, nếu nhận một con về nuôi chắc nó chết đói quá." Tề Tĩnh cảm thấy nghề nhà báo này đúng là khắc tinh của thú nuôi, "Nhưng mà không thể nhận nuôi thì vẫn có thể quyên góp tiền nuôi mà. Dù sao bệnh viện đó thu tiền chữa bệnh rất thấp, nhân viên làm việc cần được trợ cấp thêm."

Trong bức thư, anh đã từng muốn gửi cho người kia một ít tiền, coi như thù lao cung cấp tin tức.

Anh biết những lời văn tràn đầy sự quan tâm này không thể dùng tiền tài để đong đếm được, nhưng anh nghĩ chỉ một câu "cảm ơn" vẫn không đủ để bồi thường cho khoảng thời gian nghỉ ngơi quý giá mà người kia đã phải hy sinh để giúp anh.

Nhưng mà, người kia không chấp nhận.

Bức thư thứ nhất được gửi đi, tiết mục trên ti vi được phát sóng cho công chúng xem, trên diễn đàn tin tức cũng mở một topic tương tự.

Tiếp theo là bức thư thứ hai, thứ ba, thứ tư,…

Tề Tĩnh liên tục duy trì update thông tin mới về tình hình mấy chú mèo trên các diễn đàn nổi tiếng, nội dung trong đó được trau chuốt tỉ mỉ, tăng mạnh tính tuyên truyền, chiếm được sự ủng hộ vô cùng to lớn của những người yêu mèo, thậm chí còn có cơ quan từ thiện chủ động bỏ tiền ra mua thức ăn cho mèo, cát mèo, đồ giữ ấm để gửi tới bệnh viện.

Thân là người tường thuật lại mọi việc, mỗi khi Tề Tĩnh soạn bài post đều chú ý nói rõ "Trích nhật ký của bác sĩ".

Những nội dung do chính tay hắn viết thông thường đều được trích dẫn trực tiếp, phần được trích từ thư sẽ dùng code riêng tạo màu nền ấm áp, phối hợp với màu chữ và font chữ tương ứng, khiến cho lượt xem tăng đột biến.

Anh cẩn thận tích lũy từng bức thư được đánh dấu "quan trọng", giờ đã qua một tháng.

Mỗi lần viết cuối thư, Tề Tĩnh đều nhắn nhủ thêm một đoạn thăm hỏi ân cần riêng tư, tách biệt hẳn với nội dung thư, đặt ở cuối cùng. Sau đó còn không quên thêm icon "^_^" mình thường dùng.

Ban đầu, chỉ có một mình anh làm như vậy, về sau đối phương dần dần cũng đáp lại những lời hỏi han của anh ở cuối thư, ân cần hỏi lại anh.

Có qua có lại như vậy, có cảm giác thân thiết như chuyền thư cho bạn thời còn đi học.

Chín tháng trôi qua, bệnh tình của đám mèo chuyển biến tốt đẹp hơn, dần dần có người nhận nuôi. Thấy những bức thư nhắc tới mấy chú mèo càng ngày càng ít, Tề Tĩnh vừa vui vẻ vừa không tránh khỏi cảm giác tiếc nuối và cô đơn.

Anh nghĩ, ba ba của lũ mèo chắc cũng có cảm giác này~

"Đàn anh này, tới khi đàn mèo được nhận nuôi hết thì chuyên đề này của anh cũng kết thúc mỹ mãn được rồi chứ?" Ninh Tiêu Tiêu nhấp một ngụm hồng trà lạnh, cắn ống hút tò mò hỏi.

Tề Tĩnh ngẩn người.

Bất cứ tin tức dài kỳ nào cũng sẽ có một ngày kết thúc, điều này anh hẳn phải hiểu rất rõ.

"Có lẽ là thế." Anh điều chỉnh tư thế ngồi một chút, nâng cốc cà phê lên, yên lặng uống. Thấy sắp tới mười một giờ, chuẩn bị chiếu thời sự, sức chú ý của anh có thể mau chóng di dời.

"Cuối tuần là trung thu rồi, cuối tuần sau lại là quốc khánh, đều là ngày nghỉ. Anh có muốn cùng mấy đứa bạn em ra ngoài chơi không?"

"Em nên biết khi mọi người được nghỉ là lúc chúng ta bận rộn nhất." Nếu như bây giờ trước mắt anh là một cái gương, anh có thể thấy được thế nào là ánh mắt "khinh bỉ đến chết(1)" tiêu chuẩn.

"Á, vậy thì thôi. Anh nên thành thật ở nhà phối kịch trả nợ đi. Còn cả cái kịch bản em mới gửi cho anh nữa." Ninh Tiêu Tiêu chậc lưỡi.

Tề Tĩnh liếc mắt nhìn phần kịch bản cô gửi trên màn hình một cái, ánh mắt lại trở thành "khinh bỉ đến chết" thêm một lần nữa.

"Được rồi. Xét trên phần của công, anh sẽ cố gắng nhắm mắt cho qua lời kịch của tiểu thụ." Anh tin rằng năng lực chống sạn của anh sau đợt này có thể nâng cao rõ rệt.

"Hì hì, vậy em tiện thể gửi luôn cho anh số QQ của chuẩn bị kiêm biên kịch nhé, để cô ấy thêm anh. Hai người tự thương lượng với nhau chuyện sau này." Đàn em gõ một hồi, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ngẩng đầu lên nhìn anh, "À mà cái kịch kia của anh và đại thần thế nào rồi? Khi nào thì phát kịch?"

"Nghe nói trong quốc khánh có thể ra kịch." DEMO đã sắp phát hành rồi, đến lúc đó phản âm xong là có thể phát kịch. Nhưng Tề Tĩnh thật không đành lòng nghe chất giọng thụ phóng đãng 0.5 của mình.

"Đàn anh ký tên cho em đi." Đàn em cười tươi rói như một con cáo già đa mưu túc trí.

"Em muốn làm gì?" Tề Tĩnh dùng ánh mắt cổ quái quan sát cô nhóc này, không biết trong đầu cô đang chứa cái gì nữa.

"Kí tên đi, sau đó em giữ lại, chờ tới khi ra kịch, anh nổi tiếng rồi, em có thể đem nó đi bán!"

"Em thật đúng là…"

Ra khỏi quán cà phê, Tề Tĩnh nói lời tạm biệt với đàn em, mỗi người tự đi về một hướng khác nhau.

Trung tuần tháng chín, nhiệt độ không khí không tới mức quá thấp, mát mẻ thoải mái, tiếng ve kêu dạo rực ngày hè đã bị gió thu tiễn bước, thay vào đó là tiếng lá rụng xào xạc.

Có câu thơ "Một lá ngô đồng rụng, thiên hạ biết thu sang(2)", nhưng hai bên đường là hai hàng cây ngô đồng Pháp, không phải là loại cây mà người xưa miêu tả. Phiến lá vàng khô, tiều tụy, đạp vào sẽ sinh ra thanh âm tan vỡ giòn tan trong không khí. Giữa tháng chín đã qua mùa ra quả, từng quả mang màu rám nắng trĩu nặng treo trên ngọn cây, khẽ uốn mình lắc lư trong gió.

Kết cục nở hoa kết trái chính là như vậy, huống hồ có những đóa hoa còn chưa kịp nở —-

Tề Tĩnh bỗng nhiên hiểu ra nỗi buồn thương xuân bi thu của người xưa. Cảnh tượng tiêu điều, bất kỳ ai nhìn thấy cũng sẽ sinh ra chút tâm trạng tiêu cực.

Thu sang, thời gian ban ngày bắt đầu rút ngắn. Khi về đến nhà cũng chính là thời gian tan làm bình thường, vậy mà ráng chiều đã buông.

Anh đã sống một mình lâu như vậy, đồ dùng trong nhà đều rất đơn giản, bày biện trang trí cũng không nhiều, không gian sống có thể nói là rộng rãi, trống trải, càng giúp bóng tường in trên mặt đất kéo dài ra như vô tận trên mặt sàn gỗ. Vừa uống no cà phê ngoài quán, hiện tại ngay cả nấu cơm cũng lười, anh vứt áo khoác lên sa lon rồi nằm xuống nghỉ gnơi.

Trong TV từng đưa các loại tin tức về việc người già neo đơn sống một mình chết hơn một tháng mới phát hiện ra, anh nghĩ chuyện này cũng không phải không có khả năng xảy ra với mình. Không chỉ một tháng, mười ngày, tám ngày cũng có.

Đồng nghiệp và bạn bè sẽ cho rằng anh đã đi tới nơi nào đó để công tác.

Người trên võng phối tám phần mười sẽ nghĩ "đại thần giả chết" lại bắt đầu giả chết để trốn giao âm.

Từ khi chính thức come out, số lần anh về nhà có thể đếm được trên đầu ngón tay, bố mẹ còn chị gái và em trai anh chăm sóc, đối với anh thì mắt không thấy, lòng không phiền.

"Đau… đau quá…"

Nhấn nhấn chỗ dạ dày đau đớn, Tề Tĩnh khẽ rên hai tiếng từ kẽ răng.

Anh cong người, cuốn áo khoác đắp lên, nhắm chặt mắt, vùi đầu vào ngủ, mong sao có thể mượn cơn mệt mỏi rã rời này giúp quên đi đau nhức.

Khi tỉnh lại đã là gần tám giờ tối, cơn đau dạ dày đã trôi qua.

Anh duỗi người, đứng lên mở máy tính ra làm việc. Cái quy luật làm việc và nghỉ ngơi khác thường khiến người khác nghẹn họng trân trối này đã sớm trở thành thói quen của anh.

Không hiểu vì sao, gần đây khi bắt đầu làm việc, điều đầu tiên anh làm là kiểm tra hòm thư, nhìn xem có bức thư mới nào hay không. Đã qua năm ngày kể từ lần cuối nhận được tin tức về mèo nhỏ, so với tần suất trước đây cứ hai, ba ngày lại nhận được thư mới mà nói thì khoảng cách thời gian lần này hơi dài.

Người kia gửi thư rất nghiêm túc, tiêu đề lần nào cũng giống nhau.

"Tình hình khôi phục của mấy con mèo nhỏ" – Lúc nào cũng như thế này, ngay cả đánh số vào cũng không có.

Nhưng hôm nay, bức email đã thay đổi tiêu đề, chỉ có bốn chữ ngắn ngủi "Về mấy con mèo". Tề Tĩnh bỗng nhiên chần chờ một chút trước màn hình, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào hòm thư năm giây.

Quả thực được gửi từ cùng một người mà.

Trong tiềm thức, Tề Tĩnh cảm thấy mình không nên mở bức thư này ra.

Loại cảm giác này giống như một người đi tới tiệm cơm hắn thường ăn, mỗi lần đều chọn những món giống nhau, ăn rất yên tâm. Nhưng chợt có một ngày, thực đơn thay đổi hoàn toàn, mặc dù vẫn cùng một đầu bếp, nhưng thức ăn xa lại lại khiến hắn chậm chạp không dám gọi món.

Anh sợ bên trong sẽ có tấm ảnh những chú mèo nhắm mắt lại, tuyên bố chữa trị thất bại, tử vong.

Đối với tin tức những sinh mệnh nhỏ bé này đột ngột rời khỏi thế gian, anh không thể nào chấp nhận nổi.

"Phù… bình tĩnh, bình tĩnh, biết đâu là tin tốt thì sao?" Tề Tĩnh lầm bầm thuyết phục chính mình. Có lẽ anh chỉ bị bầu không khí mùa thu bên ngoài ảnh hưởng, mọi việc sẽ không tồi tệ như anh tưởng tượng.

Anh di chuột mở thư ra.

Đúng như suy đoán, bên trong bức thư là một tin tức tốt, hơn nữa còn là một tin tức đáng được chúc mừng.

"Những chú mèo bị thương trong vụ ngược đãi đều đã khỏi hẳn, sáng sớm hôm nay, thủ tục nhận nuôi con mèo cuối cùng đã hoàn tất, toàn bộ mèo đã xuất viện." Những lời này đối với anh như một lời khẳng định nỗ lực anh đã bỏ ra từ trước tới nay.

Thì ra là thế.

Thì ra là thế…

Thảo nào tiêu đều không còn dùng mấy chữ "tình hình khôi phục" nữa, bởi vì đã không còn chú mèo nào cần hồi phục.

"Thật tốt quá, mấy nhóc đó đều có nhà rồi. Ha ha."

Ánh mắt Tề Tĩnh dừng lại ở trên câu nói kia, xem đi xem lại hơn mười lần, đến cuối cùng khẽ cười hai tiếng, khóe miệng nhếch lên một cung độ nhỏ nhưng không duy trì lâu.

Lần đầu tiên anh nhận được bức thư không có nội dung như nhật ký, cũng không có bất kỳ hình ảnh nào, thật cảm thấy không quen.

Có thể cũng chính vì không quen, thế nên anh mới vui mừng khôn xiết.

"Thật tốt quá, mấy nhóc đó đều có nhà rồi." Anh lặp lại mấy lời này trong phần trả lời thư. Dường như còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng trong nhất thời, anh không tìm được ngôn từ thích hợp, kinh ngạc ngồi tại chỗ một lát, linh cảm thường dùng khi sáng tác dường như đã khô kiệt, không nắm bắt được chút nào.

Ngón tay liên tục dừng lại trên nút xóa chữ vài lần, lại gõ vài chữ, cân nhắc một chút rồi lại yên lặng, lắc đầu xóa bỏ.

"Tôi sẽ đăng tin tức này trên diễn đàn, để mọi người cùng mừng." Câu này là bàn công việc.

"Bác sĩ Thẩm đã vất vả rồi." Câu này là ân cần hỏi thăm theo thường lệ.

Còn gì nữa không?

Hình như không có. Suy nghĩ cá nhân, công việc, hỏi thăm, không có gì khác với trình tự hồi âm bình thường, như vậy có thể đặt dấu chấm tròn viên mãn cho bức tranh. Ngày mai, anh có thể báo cáo với chủ nhiệm kênh, viết tổng kết và bắt đầu chuẩn bị cho chuyên đề mới.

"Cảm ơn, và hẹn gặp lại."

Câu kết thúc tiêu chuẩn cho một bức thư.

Tuy rằng đến cuối vẫn chưa từng hỏi tên đối phương, nhưng lần này, thật sự đã không còn cần thiết nữa rồi.

***Chú thích:**

(1) Ánh mắt khinh bỉ đến chết:

(2) Ngô đồng nhất diệp lạc, thiên hạ cộng tri thu.

14. Chương 14

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Tề Tĩnh cảm thấy đầu hơi đau. Nhìn sang đồng hồ báo thức, anh mới ngủ được hơn bốn tiếng.

Rõ ràng anh rất muốn ngủ thẳng tới giờ đi làm, nhưng trằn trọc mãi, không thể nào ngủ tiếp được, đành phải dậy uống nước.

Trán có chút nóng.

Hôm qua anh nằm trên ghế sa lon mấy tiếng, áo khoác đắp trên người chẳng biết đã rơi xuống đất từ lúc nào, chắc là vì thế nên anh bị cảm lạnh rồi.

Tề Tĩnh vô cùng ghét uống thuốc. Anh bị dị ứng nghiêm trọng với thuốc tây, hiệu quả của thuốc thông thường sẽ khiến anh cảm thấy mệt mỏi, vô lực cả ngày, không ngừng ngủ gà ngủ gật. Nếu không phải mắc bệnh gì quá nặng, anh sẽ không uống thuốc. Mấy căn bệnh như sốt nhẹ thế này, thông thường anh sẽ nhẫn nhịn cho qua.

Lúc này, cả khu phố còn đắm chìm trong sự tĩnh lặng của rạng sáng tinh mơ, ánh sáng rất nhạt xuyên thấu qua khung cửa thủy tinh, vạch từng đường trắng lên sàn, không thể nào hâm nóng không khí trong nhà. Người bị sốt vô cùng mẫn cảm với thời tiết lạnh giá, anh vừa xuống phòng khách dạo một vòng tìm cốc uống nước, uống xong đã thấy toàn thân lạnh lẽo, tay chân run lẩy bẩy, lập tức chui lại vào chăn.

"Buổi sáng đi thu thập tư liệu, buổi chiều tới phỏng vấn ở cục giao thông phía Tây thành phố, buổi tối làm số đặc biệt cho Trung Thu…"

Anh thì thào đọc lại lịch trình ngày hôm nay.

Vốn thời gian yên tĩnh như thế này là lúc thích hợp nhất để ghi âm, nhưng hôm nay Tề Tĩnh hoàn toàn không có tinh thần, mắt vẫn mở to không động đậy, người nằm im trên giường.

Anh lấy điện thoại di động ra, mở phần nhắn tin, gõ vào ba chữ "tôi bị ốm", sau đõ nhìn vào ô trống điền tên người gửi mà ngây người.

Không biết có thể gửi tin cho ai ——

Chủ nhiêm sao? Chắc hẳn ông ấy sẽ tưởng rằng anh bỏ bê công việc.

Đồng nghiệp à? Chắc sẽ oán giận hôm nay thiếu một người hỗ trợ.

Đàn em thì sao? Chắc giờ này vẫn còn say giấc nồng. Cho dù cô ấy có nhận được tin nhắn, cũng chỉ trả lời kiểu "Em đã nhắc anh phải chú ý chăm sóc bản thân cho thật tốt, anh lại không nghe, lúc này thì gặp quả báo rồi ha ha ha ha".

Bác sĩ hả? Đáng tiếc, anh không phải là mèo.

Nghĩ tới đây, anh chợt sửng sốt, mau chóng lắc đầu, quét sạch cái suy nghĩ kia đi. Nói như vậy, anh hẳn phải nghĩ đến tìm bác sĩ bình thường mới đúng.

Sốt đến ngu người rồi, sốt đến teo não rồi…

Trong miệng Tề Tĩnh tự nhủ, anh nhíu mày đứng lên, chuẩn bị rửa mặt, tiện tay bỏ thêm chút đồ ăn lót dạ rồi đi làm.

Mỗi dịp gần ngày nghỉ lễ, bên trong đài truyền hình giống như có chiến tranh, các phòng ban bận rộn tới xoay vòng vòng.

Lễ Trung Thu và Quốc khánh song song tới, trong tỉnh tổ chức rất nhiều hoạt động, người của tổ phỏng vấn hầu như đều trong trạng thái đi công tác khắp nơi. Bởi vì bình thường Tề Tĩnh đi công tác nhiều, chắc chủ nhiệm cảm thấy áy náy với anh, lần này cố ý sắp xếp cho anh phỏng vấn trong thành phố, nhìn chung cũng thoải mái hơn.

"Ốm hả?" Đồng nghiệp thấy không biết đây là lần thứ mấy anh giơ tay sờ trán, rốt cục cũng nhận ra.

"Có chút sốt, không sao đâu." Tề Tĩnh đặt một cốc nước lớn lên bàn làm việc, bỏ thêm chút muối ăn, muốn tranh thủ buổi sáng không cần chạy ra ngoài phỏng vấn thì bổ sung thêm nước, hạ nhiệt độ cơ thể.

"Hay cuộc phỏng vấn ở cục giao thông chiều nay cứ tìm người khác làm thay đi. Hôm nay bên ngoài nổi gió lớn, đừng chạy ra ngoài mà cảm nặng hơn đấy."

"Thời điểm này làm gì còn ai rảnh rỗi? Tất cả mọi người đều có công việc riêng, không thể chỉ vì tôi mà làm rối loạn thêm." Tề Tĩnh cười cười, uyển chuyển từ chối ý tốt của đồng nghiệp. "Tôi sẽ cố gắng hoàn thành mấy hồ sơ này sớm, như vậy có thể chợp mắt trong thời gian nghỉ trưa cho khỏe."

Khi anh đang tiếp tục vùi đầu vào làm việc, chủ nhiệm bưng chén trà vào phòng, mô phỏng theo giọng nói một đứa trẻ bán báo trong TV, tuyên bố: "Số đặc biệt đây! Số đặc biệt đây! Bánh trung thu đài mình đặt trước đã được gửi đến rồi, để ở trong phòng thư từ. Mọi người nhớ trước khi tan tầm thì tới lĩnh một phần

nhé!”

Phát bánh trước khi trung thu là thông lệ hàng năm của đài truyền hình.

Theo một số nguồn tin cho hay, năm nay cấp trên chọn hãng bánh rất ngon, đóng gói tinh xảo, bánh bên trong cũng đáng đồng tiền bát gạo.

Nghe chủ nhiệm nói vậy, đồng nghiệp tính tình vội vàng lập tức quên hết mọi chuyện, nóng lòng muốn tới xem bánh trung thu.

Bầu không khí trong phòng nhất thời náo nhiệt hẳn lên, tiếng người cười nói ồn ào bắt đầu thảo luận xem mình thích ăn bánh nhân gì. Tề Tĩnh vừa gõ chữ, vừa thỉnh thoảng ngoái đầu vào góp đôi câu với đội ngũ đang tán ngẫu, vô cùng hòa thuận vui vẻ.

“Tề Tĩnh, phần của cậu đây.” Một đồng nghiệp nghe nói anh đang ốm, cực kì hùng hồn giúp anh lĩnh bánh về.

“Ái chà, cảm ơn nhiều nhé.” Tề Tĩnh cười nhận lấy.

Hộp quà bánh trung thu được đóng gói vô cùng cổ điển, lót màu xám nhạt, in chìm một bức tranh hồ sen với lối vẽ tỉ mỉ, trăng tròn treo trên cao, tên nhãn hiệu còn được viết theo lối viết thảo(1).

Ngoài ra, từng hộp quà còn tặng kèm ngẫu nhiên một túi quả nhỏ màu bạc, xem ra năm nay đơn vị anh đúng là chi tiêu mạnh tay.

“Được rồi, Tề Tĩnh, người của phòng thư từ nói cậu có thư, tôi đã tiện thể lấy luôn cho cậu đấy.” Đồng nghiệp lấy ra một bức từ trông rất bình thường, đặt ở trước mặt anh.

“Thư của tôi?”

Tề Tĩnh hơi kinh ngạc, ánh mắt liếc qua, bỗng nhiên dừng lại trên bốn chữ “Bệnh viện thú y” trên bìa thư.

Đây là phong bì chuyên dụng cho bệnh viện – ở tên người gửi ngoại trừ có in địa chỉ và tên nổi, còn một dấu chân mèo màu hồng, là dấu hiệu của bệnh viện thú y.

Ở chỗ người nhận thư, tên của anh được viết chỉnh tề, tinh tế bằng bút máy thủ công.

Vì chỗ người gửi đã bị in cố định, vậy nên không viết gì.

Anh do dự ba giây đồng hồ, dùng dao rọc giấy cẩn thận cắt theo sát mép phong thư, không ngờ bên trong còn một cái phong bì khác.

Phong bì bên trong nhỏ hơn, bên ngoài còn được đóng gói bằng một lớp nilon. Dựa theo hình dáng và kích cỡ thì chắc là một tấm thiệp.

Tề Tĩnh dứt khoát bóc cái phong bì đó ra.

Quả nhiên là thiệp – kích cỡ lớn hơn loại thiệp thông thường được dùng trong thành phố, chế tạo cũng rất tinh tế, mặt trước tỉ mỉ vẽ một đống mèo lông mao mềm mại, nét vẽ cẩn thận tới mức nhìn thấy được cả từng sợi lông tơ, trông rất sống động, tựa như mèo thật.

"Ha ha." Chẳng hiểu sao anh bỗng thấy tâm tình nhẹ nhõm lạ thường, miệng khẽ cười trước bức tranh kia.

Ngay một khắc mở tấm thiệp ra, anh lại ngây ngẩn cả người.

Trong tấm thiệp đó cũng có dấu móng mèo, hơn nữa còn là dấu móng thật cùng tên gọi. Chân mèo được chấm vào thuốc màu hòa tan rồi in lên. Anh đếm thử, tổng cộng có mười sáu cái, sắp xếp theo trình tự thời gian.

Bên cạnh mỗi một dấu móng đều có dòng chữ viết chỉnh tề bằng bút máy ghi lại rõ ràng:

"Mèo vườn Trung Quốc, lồng số mười bốn, nhập viện ngày hai mươi hai tháng tám, đã được nhận nuôi."

"Mèo hoa đốm vàng, lồng số sáu, nhập viện ngày hai mươi tư tháng tám, đã được nhận nuôi."

"Mèo Siam, lồng số ba mươi mốt, nhập viện ngày năm tháng chín, đã được nhận nuôi."

...

...

Còn có rất nhiều con mèo khác.

Xem ra mỗi một dấu móng chân đều được in lại trên thiệp trước khi chúng nó chính thức xuất viện.

Hay nói chính xác hơn thì tấm thiệp này đã được chuẩn bị ít nhất từ một tháng trước.

Dấu bưu điện trên phong thư là chiều hôm qua, anh nhớ tới trong email có nhắc tới chú mèo nhỏ cuối cùng được tiễn đi vào sáng sớm hôm qua, như vậy, tấm thiệp này cũng được hoàn thành vào lúc đó.

Dấu móng của chú mèo cuối cùng đó có chút méo mó, chắc là nó quá lộn xộn, xiêu xiêu vẹo vẹo không thành hình.

Thế nhưng anh rất vui.

Tề Tĩnh nhịn không được nhẹ nhàng lấy tay che miệng, cố gắng không phát ra âm thanh. Một mình anh quay lưng về phía đồng nghiệp, cúi đầu dùng ngon tay vuốt ve lên những dấu chân nho nhỏ đủ màu sắc này.

Làm sao bây giờ, vui vẻ chết đi được——

Lần đầu tiên trong đời anh nhận được một món quà đặc biệt như vậy, thật lòng rất hạnh phúc.

Phía cuối của tấm thiệp còn có lời nhắn nhủ được viết bằng bút máy giống như trước.

"Gửi cậu Tề: Trước khi biết cậu, chúng tôi chưa từng nghĩ tới chuyện có thể thuận lợi tìm được nhà mới cho đám nhóc này như vậy, hơn nữa còn có thêm rất nhiều người nhiệt tình giúp đỡ. Trước đây công tác giải quyết hậu quả vô cùng khó khăn, nhờ có đề nghị của cậu mà mọi việc trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Cảm ơn cậu đã thúc đẩy chuyên đề tin tức, cũng cảm ơn cậu lần nào cũng kiên trì trả lời thư của tôi, còn viết thành bài post đăng lên diễn đàn, cảm ơn."

Đến đây thì xuống dòng.

"Tấm thiệp này là một chút lòng thành của tôi, mong rằng có thể mượn mấy đứa nhóc giúp tôi biểu đạt niềm cảm kích từ tận đáy lòng với cậu."

Kết thúc lời nhắn. Khác với những bức thư trước đây, lần này ở phần kí tên không còn ghi tên bệnh viện, mà là tên của một người.

—- "Thẩm Nhạn".

Chữ ký cũng giống như chữ viết, thanh tú mà mạnh mẽ.

Tề Tĩnh hít sâu một hơi, lại nhìn chằm chằm vào tấm thiệp thêm mấy phút, bỗng nhiên khép lại, nhét vào phong bì cẩn thận, quay lại trước màn hình bắt đầu đánh chữ như bay.

Việc chỉnh lý dữ liệu vừa rườm rà vừa nhàm chán, hơn nữa thân thể của anh vốn không khỏe, những tưởng

buổi trưa có thể nghỉ trưa đã là hiệu suất cao rồi. Ấy vậy mà tới mười một giờ, anh đã hoàn thành mọi việc được giao.

Lưu tài liệu, nén file, gửi đi.

Anh một mạch làm hết công việc, lấy hộp quà bánh trung thu do đơn vị phát, chào hỏi với đồng nghiệp, chuẩn bị đi về.

"Công việc buổi sáng của tôi xong rồi, giờ phải ra ngoài một chút, buổi chiều tới giờ phỏng vấn sẽ về ngay." Tề Tĩnh nói nhanh tựa như bước chân vội vã của anh.

"Á? Chẳng phải cậu bảo buổi trưa muốn nghỉ ngơi cho tốt để dưỡng bệnh sao?" Đồng nghiệp vô cùng kinh ngạc.

"Đi ra ngoài tặng ít đồ." Tề Tĩnh không muốn dài dòng.

Trước đây khi đi công tác đều có thể ngồi xe tới, bây giờ là chuyện cá nhân, không tiện mở miệng xin mượn xe đơn vị, anh đành tự đi tàu điện ngầm và xe buýt. Cho dù đi sớm thì cũng phải tới hết giờ nghỉ trưa mới đủ để đi đi về về.

Từ trung tâm thành phố tới bệnh viện ở phía bắc thành phố cần đổi xe, đi tàu điện và xe buýt tổng cộng hết một tiếng đồng hồ.

Chờ tới khi Tề Tĩnh đến nơi, bệnh viện đã vào giờ nghỉ trưa.

"Ái chà, đồng chí phóng viên, sao hôm nay lại rảnh rỗi như vậy?" Y tá Bàng đã hoàn toàn buông bỏ sự nghi ngờ với anh, nghênh tiếp nhiệt tình như bạn cũ. Bà đang mang cơm nước tới phòng nghỉ của y tá, khi vội vã đi qua hành lang thì vừa vặn đụng phải Tề Tĩnh, vì vậy vừa mừng vừa sợ gọi anh.

Tề Tĩnh vội vã dừng bước, khách khí mỉm cười nói: "Chào chị Bàng."

"Chào chào chào." Mặt mày bà rạng rỡ hẳn lên, không ngừng liến thoắng nói cho anh nghe tin tức tốt, mặc dù mấy tin tức này anh đã biết từ lâu, "Đúng rồi, đồng chí phóng viên, hôm qua con mèo cuối cùng cũng thuận lợi hoàn tất thủ tục nhận nuôi, được chủ nhân mới mang đi rồi."

"Thật tốt qua." Tề Tĩnh nở nụ cười cùng bà, dáng cười hơi miễn cưỡng, cảm thấy cổ họng hơi khô, không khỏi hắng giọng một cái rồi mới tiếp tục, "À… Bác sĩ Thẩm, anh ấy có ở đây không? Tôi có vật muốn tặng cho anh ấy."

"Có chứ, nhưng mà hẳn là lúc này cậu ấy đang nghỉ trưa." Y tá Bàng để anh tới phòng nghỉ của bác sĩ trên lầu hai tìm thử.

"Được." Tề Tĩnh nghe được chữ "có" kia, hơi thở dài một chút, lập tức đi về phía cầu thang.

Lầu hai là khu của hộ lí và phòng xét nghiệm, cũng là nơi các bác sĩ nghỉ ngơi, vậy nên yên tĩnh hơn lầu một rất nhiều.

Khi Tề Tĩnh bước lên, dựa theo biển chỉ đường mà tiến về phía cuối hành lang, dọc theo đường đi không có người nào, chắc là các y tá đều ra ngoài ăn trưa. Ngoài cửa bệnh viện, xe cộ đi lại đông như mắc cửi, tiếng ồn ào rầm rầm dần cách xa, bước chân của anh cũng dần chậm lại, nhẹ nhàng hơn, cố gắng không phá vỡ chốn yên tĩnh hiếm có này.

Cuối hành lang chính là phòng nghỉ của bác sĩ.

Anh đi qua, lướt qua bệ cửa sổ có thể thấy được vài cọng cây ngô đồng. Lá cây nửa vàng nửa xanh, còn chưa héo úa hoàn toàn, tản mát ra hơi lạnh giữa mùa thu, không khí quạnh quẽ thấm vào hơi thở.

Tề Tĩnh lắng nghe, không thấy được chút tiếng động nào. Vì vậy, anh hơi băn khoăn, liệu có phải người kia cũng ra ngoài ăn cơm không?

Anh có chút thấp thỏm đi tới trước cửa phòng nghỉ.

Cửa khép hờ.

Khi bàn tay anh còn chưa kịp gõ cửa, Tề Tĩnh cẩn thận ngó vào trong phòng nhìn thoáng qua, sau đó giật mình, đúng lúc rút tay về.

Rèm cửa sổ phòng nghỉ cũng như cửa ra vào, chỉ chừa một khe hở, để ánh sáng tinh tế bước vào.

Trong một căn phòng chỉ hơn mười mét vuông, có môt cái bàn làm việc và ghế ngồi, còn có một cái ghế sô pha.

Người đàn ông kia gối đầu lên thành ghế, dùng một tư thế nằm rất tự nhiên, mắt khép kín, hai tay đan vào nhau đặt lên chiếc chăn lông ngắn đắp trên người. Bộ dáng này dường như đã được duy trì một lúc lâu.

— Hóa ra hắn đang ngủ trưa.

Thảo nào chẳng có tý tiếng động nào. Tề Tĩnh cảm thấy may mà mình không gõ cửa, không đánh thức hắn.

Lúc này, hai cánh cửa cuối hành lang lay động, môt cơn gió thoảng tiến vào, ngoại trừ khiến lá cây ngô đồng đu đưa, còn nhẹ nhàng thổi cánh cửa ra vào hướng vào trong một chút, tạo một khe hở vừa đủ cho một người đi qua.

Tựa như một lời ám chỉ ngầm.

Tề Tĩnh nhìn cánh cửa đã mở một nửa kia, ngây ngốc đứng một lúc. Quả nhiên… nếu đã tới tặng đồ thì nên đưa tận tay đối phương hơn là đặt ở trước cửa sao?

Ôm suy nghĩ như vậy, anh nhấc chân, im ắng bước vào phòng.

Khi còn đứng ngoài cửa tưởng rằng trong phòng lặng im không tiếng động, cho tới lúc bước đến trước sô pha, anh mới phát hiện hóa ra vẫn có thanh âm — nhè nhẹ, tiếng hít thở đều đều, kèm theo thanh âm trong lồng ngực, loáng thoảng tản trong không khí, truyền tới tai anh.

Lần này hắn không đeo khẩu trang, anh nghe được, cũng thấy được.

Hóa ra hắn có bộ dáng như vậy…

Tề Tĩnh hơi cúi đầu ngắm nhìn tỉ mỉ khuôn mặt của người kia. Dáng vẻ hắn ngủ say vô cùng an tường, khuôn mặt cân đối, được phủ một lớp nắng vàng mỏng manh, thế nhưng đường viên của tia sáng chưa đủ khiến hắn mang theo chút cảm giác lạnh lùng, mạnh mẽ. Ấy thế mà quanh thân hắn tản ra khí chất vô cùng êm dịu, tựa như một hòn đá cứng rắn rơi vào dòng suối trong vắt hiền hòa.

Mặc dù hắn không mở mắt, nhưng dựa vào ấn tượng của mình với đôi mắt ấy, anh hoàn toàn có thể tự tưởng tượng hoàn chỉnh trong đầu mình.

May mà không mở mắt.

Bởi vì Tề Tĩnh hoàn toàn không biết hiện tại mình đang dùng loại ánh mắt gì để nhìn thẳng vào đối phương, cũng không biết vì sao mình lại bị ma xui quỷ khiến rồi vươn tay, nhẹ nhàng đụng vào mấy sợi tóc lòa xòa trước trán hắn, giúp hắn vén tóc.

Đừng mở mắt.

Nếu hắn mở mắt thì nguy rồi.

“Meo meo.”

Xung quanh đột nhiên truyền ra tiếng mèo kêu.

Tề Tĩnh run bần bật, vội vã thu hồi ngón tay, ngừng thở nhìn về phía phát ra thanh âm đó —- phía dưới cái chăn hắn đang đắp bỗng nhiên có một cái đầu lông xù xù chui ra.

Là mèo.

Hóa ra cái chăn không phải để cho hắn đắp mà muốn giữ ấm cho mèo. Chắc là thằng nhóc này nghịch ngợm quá, cần hắn phải ở bên cạnh chăm sóc không rời nửa bước, vậy nên lúc nghỉ trưa cũng phải kéo nhau cùng đi ngủ.

Tề Tĩnh ngay cả động đậy cũng không dám. Anh đã quên mất phải hô hấp thế nào, nhịn thở, nhìn chằm chằm từng cử động tiếp theo của con mèo, rất sợ nó xoay người đứng lên, đánh thức người kia.

May mà có vẻ như thân thể của nó tương đối yếu ớt, tròng mắt ướt át tò mò nhìn Tề Tĩnh một hồi, rồi híp mắt lại lần nữa, cọ cọ cúc áo sơ mi của bác sĩ, móng vuốt cùng đệm thịt đặt ở trước ngực hắn, tiếp tục nằm xuống sưởi ấm. Tề Tĩnh nghĩ chỉ mấy giây ngắn ngủi này thôi mà anh đã đổ cả mồ hồi lạnh.

Trái tim đập kịch liệt, loạn nhịp, hẳn là do hoảng sợ.

Mà bệnh sốt dường như còn nặng hơn lúc trước.

Tề Tĩnh đứng bất động tại chỗ, vất vả lắm mới tỉnh táo lại, không kìm lòng nổi mà nở nụ cười hai tiếng. Hình ảnh trước mắt bỗng nhiên khiến anh bất tri bất giác nghĩ đến một thứ — "hai cha con".

Trước đây trong thư cũng có ảnh chụp tư thế ngủ của mèo, nhưng bản thân bác sĩ từ trước tới giờ đều ở ngoài ống kính.

Khung cảnh người và mèo gần gũi ngủ chung như vậy thật sự rất hiếm thấy.

Cũng như bản thân anh vừa rồi bất giác làm ra hành động vượt quá thân phận,…. thật sự rất hiếm thấy.

Tề Tĩnh buông bàn tay đặt bên môi, vỗ vỗ mặt, điều chỉnh biểu cảm, nhưng trong mắt vẫn vương lại ý cười nhàn nhạt.

Anh thản nhiên rút điện thoại di động trong túi quần, mở ứng dụng camera.

Để không đánh thức đối phương, anh chọn xóa đèn flash tự động, trực tiếp điều chỉnh độ sáng trong phòng, nhấn phím. Màn hình điện thoại di động nhẹ nhàng lóe lên, sau đó dừng lại ở một hình ảnh vô cùng hoàn mỹ.

Anh biết, có những việc không thể tiến thêm một bước.

Vì vậy anh tự giác ra về trước, lưu lại cho riêng mình một kỷ niệm đẹp cũng không tệ.

"Đúng vậy, chỉ là như vậy." Tề Tĩnh vừa cười vừa ấn xác nhận lưu lại khoảnh khắc đáng nhớ kia, ung dung thu hồi điện thoại di động, buông hộp bánh trung thu trên tay mình sang một bên, không hề để ý quai túi đã hằn lên tay anh một vết thật sâu.

Rút cuốn sổ tay ra, lật qua ba trang ghi lại về người đàn ông này, xé vào tờ giấy trắng.

"Xin lỗi, không kịp chuẩn bị thiệp." Anh lẩm bẩm nói, đi tới bên cạnh bàn làm việc, cúi người trên bàn, viết lời nhắn của mình. Cho tới khi làm xong, anh lặng lẽ bỏ tờ giấy đầy chữ ở trước người người kia. Dường như con mèo có cảm giác, duỗi móng vuốt, đè lại mép giấy.

Tề Tĩnh mấp máy miệng nói một tiếng cảm ơn với nó, sau đó khép năm ngón tay lại, làm động tác tạm biệt.

Con mèo mờ mịt nhìn anh, hai mắt mông lung, vô tâm vô phế nằm xuống ngủ tiếp.

Mà anh đã đứng dậy, khoảng chừng một chút sau, đầu anh hơi hướng về phía bên trái, tay trái nhẹ nhàng vén những sợi tóc tán loạn bên tai.

Người đang nóng rần, quả nhiên không thể nhận ra nhiệt độ cơ thể thật sự.

Chỉ cần hết sốt, tự nhiên có thể nguội bớt —-

Tề Tĩnh rũ mắt xuống, quay đầu đi chỗ khác, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, lễ phép đóng cánh cửa kia lại.

15. Chương 15

Thẩm Nhạn tỉnh lại bởi vì cảm thấy trên ngực có một cái móng vuốt đầy lông đang quấy nhiễu hắn.

Hắn mở mắt ra, đúng lúc đối mặt với cái đầu nhỏ phấn chấn vô cùng sau khi ăn no ngủ say, còn nhỏ giọng mạnh mẽ kêu meo meo vài tiếng với hắn. Chắc là ngủ ngon giấc rồi, ăn uống no say rồi, hiện giờ nó lại đói bụng, muốn ăn thêm gì đó.

Thẩm Nhạn mỉm cười, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa lỗ tai mèo nhỏ.

Nhóc con được hầu hạ thoải mái hết sức, cong người đứng dậy, duỗi lưng trước ngực hắn. Chỉ một động tác nhẹ như thế, trang giấy đặt ở ngay gần lập tức tạo ra tiếng động, thu hút sự chú ý của hắn. Bấy giờ hắn mới phát hiện ra dưới móng vuốt mèo là một tờ giấy.

Nhìn kỹ thì thấy trên giấy còn có chữ viết.

Trước khi hắn ngủ trưa, tờ giấy này vẫn chưa hề tồn tại. Thẩm Nhạn sửng sốt, cẩn thận nâng mèo lên, sau đó rút tờ giấy đã bị giày vò đầy nếp nhăn ở dưới móng vuốt ra.

Lấy được tờ giấy rồi, trình tự đọc đảo lộn, hắn còn chưa kịp xem nội dung thì ánh mắt đã nhìn thấy chữ ký ở cuối cùng ——

Tề Tĩnh?

Người dường như vừa tỉnh mộng, thoắt cái đứng dậy từ trên ghế salon, dùng chăn cuộn lấy còn mèo nhỏ. Ngay khi hắn định vội vã chạy ra ngoài, chân không cẩn thận đụng vào chiếc ghế sô pha bên cạnh, món đồ được đặt trên ghế "ba" một tiếng, rơi hết xuống đất.

Cúi đầu nhìn lại, hóa ra là một túi quà tặng màu bạc, bên trong còn có hộp bánh trung thu được đóng gói tinh xảo.

Hắn kinh ngạc nhìn hộp quà kia, đột nhiên cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, y tá trưởng Bàng cất chất giọng oang oang của mình lên, người chưa tới đã nghe thấy tiếng: "Bác sĩ Thẩm! Phòng khám dưới lầu có bệnh nhân mới, một con chó lông vàng, hình như tiêu hóa có vấn đề, cậu mau xuống xem một chút!"

"Được." Thẩm Nhạn lấy lại tinh thần, đồng ý một tiếng, sau đó hỏi lại: "Vừa rồi có phải cậu phóng viên của đài truyền hình tới đây đúng không?"

"Đúng vậy." Y tá Bàng gật đầu, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng: "Tôi nói cho cậu ấy biết rằng cậu đang nghỉ ngơi trên này nên cậu ấy đã lên đây rồi mà. Sao rồi? Các cậu không gặp nhau à? Cậu ấy nói tới tặng đồ cho cậu, tôi thấy cậu ấy lên gác không bao lâu thì xuống, còn tưởng hai người đã nói chuyện xong rồi."

"Nói vậy tức là cậu ấy đã đi rồi?"

"Đã đi lâu rồi." Y tá Bàng nhớ lại, nói với hắn rằng Tề Tĩnh đã đi được khoảng nửa tiếng.

Nếu người đã đi, có đuổi theo cũng vô dụng.

Thẩm Nhạn cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, thở dài thật sâu rồi mới để y tá Bàng xuống lầu chuẩn bị: "Tôi biết rồi, chị bảo y tá làm các bước kiểm tra cơ bản cho con chó đó trước đi, mười phút nữa tôi sẽ qua."

Đứa nhóc trong lòng đói bụng lắm rồi, hai móng vuốt vẫn cố gắng cào hắn, giả vờ đáng thương.

Thẩm Nhạn mang thức ăn cho mèo tới, đặt ở trong bát tròn để nó từ từ ăn, còn bản thân thì mang một cái ghế tới nơi cho mèo ăn, cẩn thận xem lại lời nhắn của Tề Tĩnh.

Nội dung trong giấy cũng như chữ viết của người đó, khách khí, nhã nhặn, lễ độ.

Ngay từ đầu, trong lời nhắn đã nhắc tới tấm thiệp dấu chân hắn gửi, biểu lộ niềm sung sướng vô cùng chân thành và sự biết ơn.

Đoạn giữa viết về những phản ứng của khán giả khi nghe được bản tin của đài truyền hình, hiệu ứng truyền thông, bình luận, mong muốn sau này sẽ có nhiều bệnh viện noi theo, cứu trợ động vật bị ngược đại, cùng một ít nội dung liên quan đến công việc.

Sau đó, mới đứng trên lập trường cá nhân mà viết:

"Tuy rằng những chú mèo đó đã thuận lợi tìm được nơi ở mới, hẳn là tôi nên thấy vui vẻ, nhưng nghĩ tới chuyện sau này không thể tiếp tục đọc nhật ký về chúng, tôi thấy thật luyến tiếc. Không phải vì công việc, tôi nghĩ kiểu giao lưu thư từ thế này chính là một cách chia sẻ cảm xúc, sự vui sướng mình từng trải qua."

Bọn họ gửi thư cho nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Tề Tĩnh thẳng thắn nói lên cảm nghĩ chân thực của mình.

Tiếp theo là về bản thân hắn.

"Lần đầu tiên được nghe hiệp hội cứu trợ động vật kể về câu chuyện của anh, tôi đã nảy ra suy nghĩ muốn kết bạn với anh, may mà chúng ta có thể hợp tác thuận lợi. Dựa theo mong muốn của anh, trong tin tức công bố trên truyền hình không có thông tin cá nhân của anh, rất nhiều người không hiểu được rốt cuộc anh đã bỏ ra bao nhiêu thời gian và công sức, nhưng tôi hiểu. Bất kể là trong nhật ký hay trong quá trình chữa trị thực tế, tôi đều có thể thấy được anh là một vị bác sĩ tốt, có y đức, tốt bụng, lương thiện, cẩn thận, tỉ mỉ. Cảm ơn anh, tôi rất mừng khi được quen biết anh."

Tề Tĩnh ít khi nói những lời mang đậm tình cảm cá nhân như vậy.

Nhưng mà, phần cuối cùng lại khôi phục cách nói chuyện bình thường khi làm việc —-

"Chúc anh sức khỏe, công việc thuận lợi, cả nhà hạnh phúc. Đồng, thời, chúc anh Trung thu vui vẻ, mong rằng anh sẽ thích hộp bánh trung thu này. ^_^"

Phần ký tên có một dấu chân mèo được vẽ bằng bút, cái tên "Tề Tĩnh" được ký ở giữa hình vẽ, ghi ngày tháng, hết.

Từ đầu đến cuối không hề có ba chữ "hẹn gặp lại".

Thế nhưng dường như đây mới chính là điều anh muốn biểu đặt. Bởi vì anh không hề để lại cảm giác muốn nhận được hồi âm.

Thẩm Nhạn nhìn chằm chú vào dấu chân mèo kia, một lát sau mới yên lặng gấp tờ giấy lại, cho vào túi trước ngực.

Con mèo nhỏ trên mặt đất vẫn vô tâm vô phế ăn thức ăn cho mèo.

Nếu như, hắn vẫn tiếp tục lặng yên như trước đây… chuyện này sẽ kết thúc ở đây.

Nếu như, hắn yên lặng.

Tề Tĩnh lặng lẽ trở lại cơ quan. Thời gian đi đi về về vừa vặn còn mười phút là hết giờ nghỉ trưa. Anh tùy tiện mua một ít thức ăn trong siêu thị, lấp đầy dạ dày.

Đồng nghiệp nhắc nhở rất đúng, cứ thế qua hai tiếng chạy đi chạy lại bên ngoài, gió thu lạnh hiu hiu, ngón tay đông cứng.

Nhưng trong lòng anh nhẹ nhõm vui sướng, có cảm giác như trút được gánh nặng.

Hẳn là tâm trạng của anh được thể hiện rất rõ ràng, bởi vì vừa bước vào phòng làm việc, đồng nghiệp đã mở miệng hỏi: "Tề Tĩnh, xảy ra chuyện gì vui sao?"

Anh cười khẽ, trở lại chỗ ngồi, kéo ghế xoay ra, hiếu kỳ hỏi: "Vì sao anh lại hỏi vậy?"

"Bởi vì sáng này lúc làm việc, cậu phờ phạc mệt mỏi vô cùng, bây giờ thì mặt mày sáng sủa, nhẹ nhõm." Các phóng viên ban tin tức đều có sức quan sát rất tốt.

"Đúng thế." Tề Tĩnh quay về chỗ ngồi, nhàn nhạt đáp lại một câu. "Mới chấm dứt một chuyện."

"Chấm dứt?" Lúc này biểu cảm của đồng nghiệp cứ như gặp phải một đề toán cao cấp.

"Anh thử nói xem, đằng sau một người đàn ông tốt có phải nên là một người phụ nữ tốt?" Tề Tĩnh không trả lời câu hỏi của hắn, đột nhiên hỏi ngược lại một câu chẳng liên quan.

Đồng nghiệp chớp mắt hai cái, thuận miệng cho một đáp án khẳng định: "Đạo lí này là đúng."

Tề Tĩnh cười cười, mắt không rời khỏi tài liệu trên bàn, trò chuyện ung dung như đang nói việc nhà: "Vậy nên quyết định của tôi cũng là đúng đắn."

Trong xã hội hiện thực tàn khốc này, đạo lí chính là đạo lí(1).

Anh còn chưa đến nỗi ngay cả một đạo lí nho nhỏ như vậy cũng không hiểu.

"Tề Tĩnh." Đồng nghiệp đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, hai mắt trợn tròn. Qua nét mặt của hắn, dường như hắn đã tìm ra lời giải cho đề toán cao cấp vừa rồi, mặc dù đáp án sai. "Lẽ nào… Lẽ nào cậu dây dưa với phụ nữ có chồng sao?"

Mặc dù thanh âm của đồng nghiệp đã giảm xuống thấp nhất, nhưng vẫn có người tai thính nghe được.

Đúng vậy, ví dụ như đồng chí cháu rùa lúc nào cũng vểnh tai lên.

"Ái chà! Tề Tĩnh, thật không ngờ nha, cậu dám tán với phụ nữ có chồng?" Cháu rùa cứ như chui lên từ mặt đất bằng phẳng, vẻ mặt hưng phấn cực kỳ.

Tề Tĩnh bắt đầu nghiêm túc tự hỏi liệu có phải hắn là con cháu của thổ địa hay không.

Rốt cuộc hắn là con cháu của ai thì không biết, chỉ biết tên cháu rùa này giống như máy phát thanh, hét oang oang lên, thuận lợi truyền tin cho toàn bộ phòng làm việc.

Trong phòng nháy mắt lặng ngắt như tờ, tất cả tập thể đều vểnh tai lên nghe ngóng.

"Khụ khụ." Nhận thức được mình vô tình gây ra họa lớn, đồng nghiệp lập tức khởi động hình thức giả chết.

"Trông cậu đi, tuổi trẻ tài cao, tương lai rộng mở, sao lại đâm đầu đi làm chuyện như vậy? Haizz~ Xem ra tôi phải nhắc nhở các chị em đã có chồng phải cẩn thận cậu một chút." Cháu rùa nhất định là một đầu bếp cực giỏi, vì năng lực thêm mắm thêm muối, châm lửa thổi gió của hắn quả thật không thể khinh thường.

Tề Tĩnh rất nể mặt, quay ghế lại, khẽ cười với hắn: "Yên tâm, cho dù tôi thật sự thích phụ nữ có chồng, bà xã của anh vẫn rất an toàn."

Vợ của cháu rùa đã từng tới đơn vị vài lần.

Vợ chồng có "tướng phu thê(2)".

Tề Tĩnh vẫn luôn kinh ngạc khi thấy có một đôi vợ chồng giống nhau từ bên ngoài cho tới bên trong như vậy. Xứng đôi vô cùng, vợ hát chồng khen hay. Tề Tĩnh chắc chắn sẽ không làm những chuyện như chia rẽ bọn họ để rồi gây hại cho sự an toàn của xã hội, ảnh hưởng đến sự phát triển của đất nước.

Cháu rùa trăm trận trăm bại, ngay cả "nhất trượng hồng" cũng quên không thưởng, ôm hận mà tông cửa xông ra ngoài.

May nhờ cháu rùa giúp mua vui, Tề Tĩnh trút hết nỗi ức chế xong thì đầu óc tỉnh táo hẳn, cảm giác bệnh tình chuyển biến tốt, buổi chiều đi phỏng vấn cũng rất thuận lợi.

Gióng một tiếng trống cổ vũ tinh thần, Tề Tĩnh định sẽ dồn hết tâm trí vào thực hiện tốt số đặc biệt của Tết Trung Thu.

Nếu như tất cả đều được tiến hành đúng theo kế hoạch thì tới tết Trung Thu còn có thể nghỉ nửa ngày, có thể dành thời gian nghe kịch, hoặc ghi âm, vân vân…

Sáu giờ qua đi, màn đêm buông xuống, cả tòa nhà của đài truyền hình bật đèn sáng trưng, nhất là phòng làm việc của ban tin tức. Chủ nhiệm thương tình bọn họ tăng ca cực khổ, bỏ tiền túi ra gọi thức ăn, khao những người phải tiếp tục làm việc buổi tối một bữa. Tề Tĩnh nhân cơ hội này ăn uống no say, trăm phần trăm thỏa mãn.

Lui một bước, trời cao biển rộng.

Từ khi đưa ra quyết định, không chỉ có tâm trạng nhẹ nhõm, công việc cũng thuận lợi hơn, dần dần đi vào quỹ đạo.

Tề Tĩnh thoải mái ăn hộp cơm chủ nhiệm mời, pha một ly cà phê, vùi đầu vào làm việc như bình thường. Thỉnh thoảng, ánh mắt anh sẽ nhìn lên một góc thư nho nhỏ lộ ra dưới đống tài liệu, cho dù bây giờ bây giờ anh chỉ dừng lại một chút thôi, nhưng chỉ cần ánh mắt không vương vấn, chắc là không sao đâu.

Anh tạm thời tập trung chú ý vào màn hình máy tính, chăm chú xử lý các thư công việc.

Đột nhiên, trong số các thư chưa đọc hiện thành "1", có thư mới tới.

Tề Tĩnh theo thói quen mở ra kiểm tra, nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy tiêu đề thư, hô hấp không khỏi ngừng lại một chút.

—— "Về nhật ký".

Ngắn gọi, rõ ràng, vừa nhìn đã biết là viết về cái gì.

Tề Tĩnh cảm thấy dường như cà phê thiếu đường, cực kỳ đắng chát. Anh một hơi uống cạn cả ly, chịu đựng mùi vị đắng ngắt chảy vào cổ họng, khiến anh nhất thời không thể thốt lên lời.

Cho dù có uống thêm mười ly cà phê nữa cũng không có ai mở phong thư này ra thay anh.

Nhận thức được sự thật này, anh chấp nhận đặt cái ly xuống, ngón trỏ nhẹ nhàng nhấn xuống, bấm chuột

ở tiêu đề thư.

Bức thư này vô cùng ngắn.

Toàn bộ nội dung chỉ gói gọn trong một câu, ký tên.

"Nếu như cậu muốn đọc, tôi sẽ tiếp tục viết. —— Thẩm Nhạn".

Mười hai chữ in bóng trong ánh mắt anh, mà anh chẳng dám nháy mắt lấy một cái.

Từng chữ giống như một lưỡi dao sắc bén, khiến anh bất chợt sinh ra cảm giác đau đớn.

"Hô..." Anh nghe được tiếng thở dốc chật vật của chính mình, cổ họng cứ như đã được thông thoáng, có thể tiếp tục hô hấp.

Trong vách ngăn cá nhân nhỏ hẹp này, cho dù có áp lực thế nào đi chăng nữa, tiếng hít thở vô cùng chói tai như mắc bệnh nặng này vẫn đập thẳng vào màng nhĩ. Lồng ngực phập phồng như vội vàng hít vào, cảm giác hô hấp khó khăn như vậy khổ sở vô cùng.

Không muốn đọc.

Đừng viết.

Anh rất muốn trả lời một cách ngắn gọn như vậy.

Nhưng không hiểu sao ngón tay lại bấm vào nơi đóng thư, trở lại trang chủ hòm thư, gấp gáp tích vào ô lựa chọn trước bức thư, di chuột vào phím "xóa".

Chắc là cà phê đã có ảnh hưởng, tay phải bắt đầu run lên, không tài nào bấm xuống được.

Chỉ mới mười hai chữ mà thôi.

Mới mười hai chữ đã khiến tâm trạng vất vả lắm mới phục hồi của anh bị hủy diệt.

Anh duy trì tư thế này trong một khoảng thời gian tưởng chừng như lâu lắm, cho đến khi cảnh tay cảm thấy tê dại, vẫn không thể nào thực hiện được động tác bức thư kia.

Công việc mới làm được một nửa.

Sự tình hỗn loạn còn chồng chất như núi.

Tề Tĩnh nhắm chặt hai mắt, cúi đầu hít sâu một hơi, chờ tới khi mở mắt ra lần nữa, anh mở một folder mới trong hòm thư, đặt tên là "Đợi xóa", trực tiếp kéo bức thư kia vào. Ngay trong khoảng khắc tiêu đề bức thư kia biến mất, anh tự lừa người dối mình nở nụ cười, cố gắng tìm lại cảm giác nhẹ nhõm đã tan biến.

Lúc này, cùng trong tổ phỏng vấn, một đồng nghiệp có biệt hiệu "con lười" đi vào, bước ngang qua bàn làm việc của anh.

Tề Tĩnh nhớ ra hắn phải đi công tác dịp Trung Thu, mấy ngày hôm trước còn oán thán như khóc tang khi nhận được thông báo, phàn nàn vì không thể ở bên vợ con vào ngày lễ, bỗng nhiên trong lòng khẽ nảy ra một suy nghĩ, vội vàng gọi người kia lại: "Đại Hải, có phải hai ngày nữa anh đi công tác ở thành phố K, không thể về nhà hôm Trung Thu đúng không?"

"Đúng vậy, Trung Thu năm nay bị ngâm nước nóng rồi." Con lười vẫn bày ra bộ dạng u sầu đau khổ.

"… Tôi đi thay anh có được không?" Tề Tĩnh chủ động xin đi giết giặc.

"Cậu nói thật à?" Con lười kinh ngạc la lên, nhưng hắn vui mừng trong phút chốc rồi dần yên lặng trở lại, "Á… tuy rằng rất cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng nếu vậy thì chẳng phải cậu sẽ không thể ở nhà hôm Trung Thu sao? Hay là thôi đi."

"Không sao đâu, tôi ở đây một mình, lại không về nhà bố mẹ, đã quen sống xa nhà rồi."

"Cậu chắc chắn chứ?" Con lười xấu hổ gãi đầu. Quả thực hắn rất muốn được ở bên gia đình trong dịp tết đoàn viên.

"Ừ, chắc chắn." Tề Tĩnh rũ mắt, cố gắng làm cho vẻ mặt của mình trông tự nhiên nhất có thể. Nếu anh đã nói tới mức này, con lười đương nhiên cam tâm tình nguyện chấp nhận, còn cảm ơn tới cảm ơn lui, tuyên bố lần sau khi Tề Tĩnh không muốn đi công tác, lúc nào cũng có thể nhờ hắn đi thay.

Thực ra không thể nói là không sao, chỉ là anh không muốn ở lại nơi này.

Trước đây anh từng hứa hẹn sẽ trả lời thư trong vòng hai mươi bốn tiếng. Nhưng lần này, anh quyết tâm sẽ không trả lời nữa.

Dù cho khả năng thật sự rất nhỏ, anh vẫn sợ người kia sẽ đột nhiên gọi điện thoại tới, hoặc là đột nhiên xuất hiện ở đơn vị. Thậm chí, chỉ cần ở chung một thành phố, sẽ có lúc vô tình gặp mặt nhau.

Vậy nên anh cần phải tạm thời biến mất một thời gian.

Tề Tĩnh hoảng hốt nhìn màn hình, từng chữ trong văn bản đều trở nên có chút mơ hồ, như bị nhòe trong nước.

Đưa tay sờ trán một chút.

Đã bớt nóng rồi, chỉ còn dư lại chút cảm giác mỏi mệt mơ hồ mà thôi.

***Chú thích:**

(1) Đạo lí: những việc đúng với luân thường, đạo đức. Ở đây ý Tề Tĩnh là tình yêu dị tính.

(2) Tướng phu thê: hai vợ chồng giống nhau từ dung mạo, tính cách, cho tới cách hành xử, động tác.

16. Chương 16

Tăng ca xong, trở về nhà, các cửa hàng quanh đây đều tối lửa tắt đèn, chỉ còn một loạt đèn đường phát ra ánh sáng mờ nhạt đứng thẳng tắp.

Ánh sáng tái nhợt, yếu ớt của đèn đường như bôi một lớp sáp trắng lên mặt đường nhựa.

Lúc này, cửa sắt của khu đã đóng, Tề Tĩnh đành phải gõ cửa sổ phòng trực ban. Bởi vì nghề nghiệp đặc thù, thời gian tan tầm của anh rất không ổn định, có hôm thì năm, sáu giờ sáng, có hôm thì nửa đêm, hai, ba giờ. Bởi vậy hầu như tất cả nhân viên bảo vệ của tiểu khu đều biết mặt anh.

"Lại tăng ca sao? Đã mấy giờ rồi?" Người trực hôm nay dụi dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nhìn xuyên qua cửa sổ nhận ra là anh, chào hỏi như thông thường.

"Sắp tới trung thu rồi nên rất bận rộn." Tề Tĩnh cười áy náy.

Rốt cuộc bây giờ là mấy giờ, chính anh cũng không biết.

Có một số công việc để mai làm tiếp cũng được, nhưng mà anh cố gắng làm một mạch để đuổi kịp tiến độ, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ. Như vậy tới ngày kia đi công tác cũng không tới mức quá vội vã.

Khi đi về hướng nhà mình, anh lấy điện thoại di động ra xem. Đã một giờ hai mươi sáu phút, không ngờ còn sớm như vậy.

Tiện tay mở phần tin nhắn ra xem, anh phát hiện cái câu "Tôi bị ốm" sáng nay định viết còn chưa gửi đi,

vẫn là bản nháp, mà ở khung người nhận thì trống rỗng.

"Không cần nữa, tôi đã khỏi rồi."

Tề Tĩnh tự hỏi tự trả lời mình như vậy, chợt cười khổ một tiếng, yên lặng nhìn chằm chằm nội dung tin nhắn dần dần biến mất sau con trỏ, lúc này mới đi lên lầu.

Tối hôm nay luôn bị ép trong trạng thái làm việc căng thẳng cao độ, hiện tại được thả lỏng, anh lại không buồn ngủ chút nào.

Tề Tĩnh ngâm mình trong nước nóng, thả lỏng tứ chi, hai mắt nhắm nghiền, bàn tay khép lại, hứng nước tạt vào mặt mình liên tục cho đến khi không thở nổi mới dừng lại thở dốc.

Nếu như, tất cả ký ức của một ngày có thể như bọt nước kia, không ngừng chảy rồi không ngừng tan biến, cho đến khi không còn giọt nào nữa thì tốt quá.

Tranh thủ khi còn là bọt nước, khi chưa là thủy triều mãnh liệt cuồn cuộn trào dâng không gì ngăn cản nổi.

Tranh thủ hiện tại.

Tề Tĩnh vẻ mặt mệt mỏi dựa trán vào lớp gạch men lạnh lẽo, đôi mày chau lại, buồn bực đập đầu vài cái, muốn bản thân tỉnh táo lại. Sau khi ra khỏi nước, anh lau khô thân thể rồi về phòng, mở máy tính cá nhân.

Có rất nhiều cách để phân tán lực chú ý, mà cách quen thuộc nhất của anh chính là phối kịch.

Bởi vì khi đã nhập vào vai diễn, con người mang tên Tề Tĩnh không còn tồn tại nữa, hòa mình vào dòng chảy nội dung của vở kịch, tạm thời không cần nghĩ tới những chuyện dư thừa.

Hậu kỳ của tổ kịch "Cạm bẫy" quả nhiên là người giữ chữ tín.

Anh mở lịch sử trò chuyện trên nhóm QQ hôm qua chưa kịp xem ra, phát hiện tất cả mọi người trong tổ đều tràn đầy sung sướng, hóa ra bản demo của kỳ một đã được tung ra tối qua.

Từ khi anh nộp âm thô, hậu kỳ đã đăng lên mạng, hơn nữa đoạn đối kịch ngắn lần trước một truyền mười, mười truyền trăm, danh tiếng cũng tốt, khiến cho thái độ của Đại Kiều và Tiểu Kiều đối với anh cũng chuyển biến tốt đẹp hơn. Hậu kỳ cũng tỏ vẻ CV đối kịch cùng Đồng Tước Đài có năng lực không tệ, không khí trong nhóm trở nên thoải mái hơn trước rất nhiều.

Hậu kỳ – Khóa một đời: Bắt đầu phun một ngụm máu, rốt cuộc tôi cũng làm xong bản demo mê người đáng ghét này rồi!!

Đồng Tước hậu cung Tiểu Kiều: A a a a a a a thật sao?? o(*//// ////*)q

Đồng Tước hậu cung Đại Kiều: Rốt cuộc Đồng Tước cũng làm xong thêm một kịch mới! Khóa đã vất vả rồi!

Trang trí – Bánh quy xốp: Chúc mừng, chúc mừng!! Rốt cuộc tôi cũng thể bắt đầu vẽ poster rồi ~O(_)O

Tuyên truyền – Onion: Đệch mợ! Không ngờ đã có demo rồi, tôi phải bắt đầu tìm tư liệu, chuẩn bị tới lúc đó viết bài post.

Chuẩn bị – Yên Chi Hoa: A a a a a a quá tuyệt vời! Cuối cùng cũng có thể nghe demo! Thật mong chờ! Tốc độ của Khóa quá nhanh! TAT

Hậu kỳ – Khóa một đời: Hi hi, dĩ nhiên rồi, kịch của Đồng Tước sama luôn được tôi ưu tiên làm trước mà.

Đồng Tước hậu cung Đại Kiều: Cầu được nghe!

Đồng Tước hậu cung Tiểu Kiều: Cầu được nghe! Cầu gửi qua nhóm!

Biên kịch – Múa rối: Đệch!! Khóa, cô đã làm xong demo rồi?? Quả là thần tốc!! Cùng cầu được nghe, cầu gửi qua nhóm!!

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Σ(° °|||) Xem ra quả thật có thể phát kịch nhân dịp Quốc Khánh…

Hậu kỳ – Khóa một đời: Ừ, nếu như cần phản âm, tổ kịch cố gắng kéo dài trong hai ngày thôi thì có thể phát kịch rồi~

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía: Được, tôi sẽ đi nghe demo ngay bây giờ để viết bản phản âm, viết xong sẽ ném ngay cho hai chủ dịch.

Hậu kỳ – Khóa một đời: Tôi sẽ gửi file lên cho cả nhóm nhé~

…

"Ồ, hiệu suất thật cao." Tề Tĩnh nhướng mày, tán thưởng một câu.

Nếu như anh nhớ không lầm, dự tính "Cạm bẫy" sẽ được chia làm ba kỳ thượng, trung, hạ. Toàn bộ kịch

bản kỳ một theo thống kê số lượng chữ đã gần tới mười bốn ngàn chữ, dù có cắt bớt, giản lược tới mức nào thì kịch được làm ra ít nhất cũng phải dài chừng bốn, năm mươi phút. Dựa theo lịch sử trò chuyện, anh mở file demo trong nhóm, trong đó hiện ra độ dài của file là một tiếng mười hai phút.

Mặc dù không hiểu mấy kỹ thuật thượng thừa, nhưng theo hiểu biết cơ bản của anh về hậu kỳ, kịch bản dài như vậy, có thể đưa ra bản nháp trong một tháng đã là rất giỏi.

Mở demo ra, nghe xong hai màn đầu, cuối cùng anh cũng hiểu vì sao Yên Chi Hoa thà để anh chịu thiệt cũng không muốn đắc tội với hậu kỳ.

Không hổ là dân chuyên nghiệp, tốc độ và chất lượng đều là hàng đầu…

Tuy rằng hiệu quả cuối cùng từ cách diễn của hai chủ dịch khác với cách hiểu của anh về nhân vật, nhưng nếu bỏ điều đó đi, đơn thuần chỉ chú ý tới câu chuyện của hai nhân vật thì cũng coi như một vở kịch đặc sắc.

Đạo diễn Cắm đao bốn phía cũng có hiệu suất rất cao, hôm qua mới ra demo, sáng sớm hôm nay đã gửi cho anh bản phản âm rồi.

Trong bản phản âm còn rất quan tâm anh, ngay cả phần nào giây nào cẩn thu âm lại cũng được ký hiệu rõ ràng. Đúng là người có lương tâm nghề nghiệp.

Tề Tĩnh xem ra một lượt các phần cần phản âm. Những cảnh khác anh diễn không tệ, còn mấy cảnh đối kịch với Đồng Tước Đài phải thu âm lại khá nhiều – nhất là những đoạn xung đột tình cảm.

Cần rống giận, hô to lời kịch, bởi vì anh dùng thanh tuyến 0.5 thiên về mềm mại, nhu nhược khiến cho sự mãnh liệt, tức giận bị giảm đi rất nhiều.

Cần biểu hiện sự đấu tranh nội tâm trong các đoạn độc thoại vì cách diễn trùng lặp, nghe hơi cứng nhắc.

Để duy trì hình tượng nhân vật thống nhất, những phần này cần đảm bảo chất lượng, không được bỏ sót.

Ngay từ đầu, Cắm đao bốn phía đã dự đoán được trước, cho nên trên đầu bản phản âm đã ghi rõ ràng cho anh: Trong ý kiến của cô có nhiều phần bởi vì cố chấp muốn giữ đúng nguyên tác, không phải do diễn xuất của anh không tốt, muốn anh hãy tự phán đoán rồi thu âm.

Ý tức là nếu như diễn đúng theo nguyên tác sẽ khiến sự hòa hợp của hai chủ dịch giảm xuống thì có thể không phản âm.

Bất kể thế nào, lúc này cái anh cần nhất là một kịch bản, một vai diễn, để anh tạm thời tỉnh táo lại, không cần tiếp tục bồi hồi vì cuộc sống ngoài đời.

Mở phần mềm ghi âm ra, điều chỉnh microphone một chút, bắt đầu thu âm lại.

Trong phân cảnh kịch yêu cầu giọng nói phải kịch liệt, Tề Tĩnh dự định sẽ hạ thấp thanh tuyến xuống một chút, khoảng trên dưới 0.6, bỏ cái cảm giác "quyến rũ" đi, để tính cách nhân vật trở về đúng với hiểu biết ban đầu của anh. Bởi vì đa phần lời kịch đều là câu đơn, hơn nữa trong đó có nhiều câu bốn, năm chữ, cho dù điều chỉnh thế nào thì người nghe cũng có thể không nhận ra.

Chỗ khó là phần độc thoại nội tâm.

Đến màn đó, nội dung vở kịch đã tiến tới giai đoạn hai người tiếp xúc sâu sắc hơn, xen vào sự kết hợp đơn thuần giữa hai cơ thể và tình cảm đôi lứa, thuộc về thời kỳ quá độ.

Trong câu chuyện, vai diễn của anh bởi vì mấy câu nói của viên cảnh sát mà nảy ra suy nghĩ muốn rời khỏi giới xã hội đen.

Nhưng mà tổ chức xã hội đen này có ơn với hắn, đồng thời hắn không muốn phản bội ân nhân của mình, hại chết tính mạng của thuộc hạ, mặt khác, hắn sinh ra cảm giác si mê, say đắm không thể tự kiềm chế với công. Hắn có thói quen hạ nhục đối phương, trong lòng vừa tràn đầy cảm giác sung sướng khi được tiếp xúc thân mật, lại pha lẫn sự tuyệt vọng khi không thể yêu nhau.

Mâu thuẫn nội tâm có được thể hiện rõ ràng hay không sẽ quyết định sự thành công hay thất bại của màn kịch này —-

Đạo diễn chỉ ra, những câu lẩm bẩm nội tâm anh nói trước mặt viên cảnh sát còn hơi thiếu cảm giác gì đó.

Chính bản thân anh nghe xong demo cũng thấy vậy.

Nghe qua thì thấy giọng nói như vậy đã đạt rồi, nhưng soi vào chi tiết mà nói, có cảm giác giả tạo thấp kém, không quá chân thực, không thể chạm vào tận đáy lòng của người nghe.

"Nếu đã biết thì đừng xuất hiện trước mặt tôi một lần nữa."

Lời thoại thứ nhất là thu âm lại ngay sau khi nghe xong demo. Đoạn ghi âm dài khoảng một giây chuyển động trên đồ thị sóng âm, xuất hiện trước cửa sổ chỉnh sửa.

Tề Tĩnh nhấn vào nút tạm dừng, nghe lại một lần, cảm thấy không có khác biệt gì quá lớn so với demo, hai mày nhíu chặt, xóa đi làm lại.

"Nếu đã biết thì được xuất hiện… A, sai rồi, sai rồi." Lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư thu xong, anh vẫn luôn cảm thấy càng vừa nghe vừa phản âm sẽ càng khó nắm bắt được kiểu giọng cần có.

Anh ghi âm rồi lại xóa, hình sóng âm xuất hiện trên màn hình nhiều lần, trong nháy mắt lại bị xóa bỏ.

Có những CV khi ghi âm thường thích lưu lại tất cả file của mình, sau đó giao cho đạo diễn cắt nối, biên tập, mà anh có khuynh hướng chọn ra hai, ba lần tốt nhất, còn lại đều là rác.

"Nếu…"

Mới nói được một chữ, ngón trỏ đã nhấn xuống nút ngừng. Tề Tĩnh có chút nôn nóng, lắc đầu, xóa bỏ toàn bộ. Rõ ràng đã sắp nắm bắt được cảm xúc đó, trong nháy mắt khi phát ra thanh âm lại bị lệch ra khỏi quỹ đạo đúng đắn, càng đi càng xa.

Anh quyết định tắt file demo.

Cố gắng quên đi tất cả ấn tượng về bản demo, làm lại từ đầu. Anh tượng tượng lại các cảnh trong kịch, đặt bản thân mình vào đó.

Đúng vậy, đó là một đêm khi trời tờ mờ sáng, câu lạc bộ đêm mà hắn kinh doanh đã vắng lặng hết khách, ngừng mở cửa, còn hắn thì ngồi một mình trước quầy bar, uống rượu giải sầu. Bầu trời đêm khuya bên ngoài đen thăm thẳm, không thấy rõ được cả năm ngón tay, ánh đèn đỏ trong phòng u ám tản ra, âm hiệu bối cảnh từ từ vang lên to dần, ví dụ như tiếng va chạm của cục đá trong li rượu, trong không gian dường như còn ngân nga khúc nhạc jazz, trong bóng đêm truyền tới tiếng bước chân.

Không biết người kia dùng thủ đoạn gì mà có thể xuất hiện ở một nơi không nên đến, lần thứ hai ngoan cố xông vào địa bàn của hắn.

Địa bản trong hiện thực, cũng như trong lòng.

Khi rượu say quá chén, hai mắt mờ sương, trong lòng hắn không có chút sợ hãi, chỉ cảm thấy buồn bực khó hiểu.

"Anh tới nơi này làm gì?"

Đôi môi khẽ mở, dáng cười lạnh lùng đưa ra lời đuổi khách.

Đối phương không trả lời.

"Tôi đã nói rồi… Tôi sẽ không rời khỏi tổ chức, càng không phản bội tổ chức. Lần trước không trực tiếp tặng anh một viên đạn đã là nương tay lắm rồi. Hôm nay ngay cả súng anh cũng không mang, thoải mái dâng tới tận cửa thế này, anh cho rằng… Tôi sẽ tha cho anh nữa sao?"

Hắn mượn men say, bước về phía đối phương.

Người say rượu bước đi có chút lảo đảo, ngay cả câu nói cũng có vài phần gián đoạn, giọng nói khàn khàn. Nhưng toàn thân hắn giống như mọc ra gai nhọn, giọng điệu không thể thiếu chút uy hiếp.

Nhắm mắt nhớ tới lúc đó, hai câu lời thoại nói ra vô cùng tự nhiên, dường như đã nắm được cảm giác.

Tốt rồi, tiếp theo chính là đoạn đối thoại anh đã bị kẹt mãi—-

"Anh biết em sẽ không làm thế."

Đột nhiên, cảnh tượng liên tục hiện lên trong đầu chợt vang lên một câu nói.

Và khác với bản demo, đó là thanh âm của một người khác, cảm xúc cũng khác. Thanh âm của Nhạc Bắc Hướng.

Bất chợt, ngang ngạnh chen vào giữa dòng suy nghĩ của anh, chẳng chút dấu hiệu này.

A.

Đôi mắt của anh vô thức mở ra, cảnh tượng không vì vậy mà bị ngắt đoạn, vẫn tiếp tục tiếp diễn.

Dường như có một không gian mở ra trước hàng vạn đường cong chồng chéo, tập hợp lại lần nữa cho tới khi xuất hiện hình tượng viên cảnh sát mang vẻ mặt kiên nghị, giữa đôi lông mày mơ hồ lộ ra sự khổ sở như trong ấn tượng của anh về vở kịch.

Trước đây anh đã từng tưởng tượng một phen.

Nhưng mà lần này, bóng dáng đối phương càng rõ ràng hơn, rõ ràng tới mức có thể thấy được hình ảnh người kia trong hiện thực.

Tề Tĩnh hoảng hốt, yết hầu có chút khô khốc, lời kịch kia bật ra trong vô thức.

"Nếu đã biết…"

Rõ ràng rất muốn duy trì bộ dáng tươi cười lạnh lùng, nhưng trong nháy mắt động tác nâng cao khóe miệng lên đã bị phá vỡ, nụ cười không thể thành hình. Vừa là chất vấn đối phương, vừa là tự nhủ với chính mình, vừa kỳ vọng vừa thất vọng, trái tim rung động rồi lại hóa thành tàn tro.

“Đừng xuất hiện trước mặt tôi một lần nữa…”

Được rồi, chính là cảm giác này.

Thứ cảm giác đầy mâu thuẫn này.

Có thể thu âm được.

Thừa dịp pha đột phá này, Tề Tĩnh gióng một tiếng trống cổ vũ tinh thần, hăng hái ghi âm hết phần còn lại, sau khi lưu lại thì gửi cho đạo diễn Cắm đao bốn phía để cô cắt âm.

Tháo tai nghe điện thoại, anh nhìn chằm chằm vào kịch bản mà mất hồn mất vía.

Có thể do anh đã nghiền ngẫm bản ghi âm đối kịch quá nhiều lần, tình huống cảm xúc thoáng cái xuất hiện với các CV không phải là chưa từng xảy ra. Để không bị ấn tượng ban đầu tẩy não, anh còn cố ý nghe lại lần ghi âm đối kịch với Đồng Tước Đài, nghe nhiều thành quen mới chính thức ghi âm.

Nhưng kỳ quái nhất là — khi nghe thấy thanh âm ấy, anh lại nghĩ tới một người không hề liên quan.

Vốn tưởng rằng phối kịch có thể giúp anh tạm thời quên đi chuyện ngoài đời, kết quả lại thành vì hồi tưởng mà ảnh hưởng đến tâm tình ghi âm của mình.

Hoang đường.

Thật sự quá hoang đường.

Tâm trạng Tề Tĩnh không nhìn đóng các phần mềm, tắt máy tính. Dưới ánh đèn bàn nhàn nhạt, anh thấy gượng mặt mình tái nhợt hiện ra trên mnà hình, tâm tình sâu trong ánh mắt khẽ dao động.

Không thể quy hết trách nhiệm cho ai. Một CV chuyên nghiệp có thể ghi âm tốt mà không bị bất cứ tác động bên ngoài nào cản trở.

“Tề Tĩnh.” Anh nhìn chằm chằm vào mình trong màn hình, thấp giọng khuyên nhủ, “Đừng dại.”

Đừng dại.

Nếu như cái cảng tránh gió phối âm nho nhỏ của anh cũng bị người ta chiếm giữ mất thì thật quá đáng sợ.

Tâm trạng như vậy mình đã từng trải qua vào lúc nào? Là thời đại học.

Khi anh vừa mới nhận ra xu hướng tình dục của mình là lúc còn chưa bước ra xã hội, luôn ôm thái độ lạc quan, ngây thơ trước rất nhiều điều. Thích thản nhiên, thích thẳng thắn, đối với ánh mắt của người đời chỉ cho rằng "đạo bất đồng bất tương vi mưu(1)", chỉ cần kiên trì thì mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Và khi đó khác với bây giờ, khi đó anh không có hứng thú đặc biệt nào để giết thời gian, cuộc sống vô cùng rảnh rỗi.

Hơn nữa, anh lựa chọn bắt đầu.

Hôm nay anh đã học xong bài học đau đớn, đã nếm thử vị đắng của cuộc đời, hiểu rằng tùy tiện lựa chọn sẽ phải trả giá đắt.

Cho tới bây giờ, cái giá phải trả đó vẫn còn đang đeo bám cuộc đời anh.

Anh không còn là thiếu niên ngây thơ ngày đó. Giờ đây anh đã độc lập, kiên cường, tự do. Một mình cũng có thể sống tốt.

Loại chuyện như dẫm lên vết xe đổ ấy, thậm chí anh còn không muốn nhìn thấy.

Khả năng xảy ra chỉ có thể là không.

***Chú thích:**

(1) Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Không cùng chí hướng không thể bàn bạc.

17. Chương 17

Trước tiên là một tiếng vang thật lớn.

Thanh âm đinh tai nhức óc vang lên gần trong gang tấc. Tề Tĩnh chỉ nhớ ngay khi ấy anh vô thức giơ tay lên, che chắn hướng thanh âm phát ra.

Sau đó, cánh tay cảm thấy đau đớn vô cùng—-

Sau đó thì sao?

Ký ức đứt quãng tại giây phút ấy, bóng đen thăm thẳm bao phủ lấy anh, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Cái đầu tiên mất đi là thính giác, cái đầu tiên khôi phục cũng là thính giác.

Trong bóng tối hỗn độn vang lên bên tai âm thanh loảng xoảng của thủy tinh vỡ vụn, thanh thúy mà lạnh lẽo. Mí mắt anh cố gắng hé ra, không phân biệt được đâu trên đâu dưới, trời đất dường như đảo lộn điên cuồng, ánh sáng trắng toát lóe lên, xuyên qua khe hở của tấm kim loại chiếu thẳng vào não.

"Ưm…"

Tề Tĩnh đầu váng mắt hoa, mồ hôi lạnh toát ra ròng ròng trên chóp mũi.

Cái thật sự thức tỉnh anh chính là thanh âm phát ra từ yết hầu cố gắng gấp gáp cướp lấy không khí.

Cách đó không xa còn nghe thấy tiếng xe cần cẩu di chuyển ầm ầm, âm thanh bén nhọn chói tai của xe cấp cứu, tiếng cáng kim loại va đập vào nhau, còn có tiếng người kêu gọi ầm ĩ quanh quẩn bên tai.

"Còn một người ở trong đó!"

"Chiếc xe tai nạn bị biến dạng nghiêm trọng, nạn nhân có thể bị sốc, không có phản ứng, khi cạy xe ra cần phải hết sức cẩn thận."

Xe tai nạn?

Đúng rồi… Mình đang trên đường đi công tác về.

Còn hơn nửa tiếng đi đường nữa là về tới khu vực thành phố, vừa đi qua một đoạn đường núi quanh co, gặp phải dòng xe tấp nập đi lại vội vàng sau kỳ nghỉ quốc khánh dài hạn. Đoạn đường núi này vô cùng khúc khuỷu, đêm qua có mưa to, mặt đường trơn trượt.

Lẽ nào đã xảy ra tai nạn giao thông?

Sắc mặt Tề Tĩnh hoảng hốt, cố gắng chớp mắt, muốn xê dịch khỏi hai lớp kim loại méo mó.

Chỉ một cử động nhẹ như vậy thôi cũng khiến cánh tay trái truyền tới một nỗi đau cực kì kịch liệt, trong nháy mắt thấu tận xương, dường như cả trái tim đều đau tới tê dại, máu chảy ngược, cả người co quắp. Tề Tĩnh nhịn không nổi, nức nở kêu rên một tiếng, đầu gối co lại theo phản xạ, đụng phải cái ghế bị gãy ở phía trước. Mảnh kính bể theo đó mà rơi xuống, vỡ tan tành.

“Bên trong có tiếng động!” Dường như người bên ngoài nghe được động tĩnh, vội vàng gọi cấp cứu.

“Người ở bên trong có nghe thấy không? Có thể trả lời không?” Trong mấy giây ngắn ngủi nhân viên đội cứu hộ ở bên ngoài gọi to, Tề Tĩnh cảm thấy như mình đã đau đớn tới mức mồ hôi ướt đẫm áo.

“Tôi nghe thấy…” Vất vả lắm mới hé được miệng, anh yếu ớt đáp.

Ở không gian chật hẹp này, mùi vị rỉ sắt lặng lẽ ngập tràn. Là máu, không biết là chảy ra từ nơi nào, nhưng mùi hương nồng đậm vô cùng.

Xem ra anh thật sự gặp phải tai nạn giao thông rồi.

Tay trái đau như thế này chắc do gãy xương. Cơn đau vì gãy xương có thể gây cơn sốc thần kinh nên khiến anh bất tỉnh một lúc. May mà mấy đồng nghiệp đi cùng không làm sao vì anh nghe thấy giọng của họ ở bên ngoài lo lắng hỏi han đội cứu hộ.

“Chúng tôi là người của đài truyền hình tỉnh!… Đúng đúng, chúng tôi là phóng viên!”

“Người còn ở trong đó tên là Tề Tĩnh, chỗ cậu ấy ngồi là chỗ bị va chạm, vết thương của chúng tôi không có gì đáng ngại, nhưng các anh nhất định phải cứu được cậu ấy! Tôi van xin anh đấy!”

Xen lẫn giữa tiếng người chạy qua chạy lại là tiếng khí giới va chạm khi tháo dỡ xác xe bị hỏng.

Không chết quả thực là trong cái rủi có cái may – Tề Tĩnh cố gắng hết sức giữ tinh thần lạc quan, còn chút hơi thở suy yếu, anh quay mặt đi tránh hít phải bụi bặm khi nhân viên cứu hộ cạy thùng xe cho khỏi bị sặc.

Bởi vì nếu bị ho sẽ tác động đến toàn thân, lan đến chỗ gãy xương, khó đảm bảo anh sẽ không đau đến mức chết ngất lần nữa.

Khi được người ta nâng ra từ trong xe, Tề Tĩnh cố nhìn thoáng qua cái xác xe của đơn vị.

Có người nói họ bị một chiếc xe tải chở hàng lớn đụng phải, tài xế hai xe đều khẩn cấp bẻ lái, vòng cung lệch một chút mới không gây nên thảm kịch chết người. Nhưng đầu xe tải đâm mạnh vào thân xe nơi anh ngồi, dẫn tới cả cái xe bay ra khỏi đường, lật xuống nửa sườn núi.

Giờ nhìn lại mới thấy chiếc xe bị biến dạng tới mức khiến người ta kinh hãi rụng rời.

“Xương tay trái của anh ấy bị gãy. Những nơi khác đều bị thương, cần cầm máu tiêu độc, nhưng mà không quá nặng.” Bác sĩ phụ trách kiểm tra vết thương chuẩn đoán trước cho anh.

“Triệu chứng gãy xương, xuất huyết bên trong rất nghiêm trọng, phải mau chóng cố định lại rồi đưa tới bệnh viện tiến hành phẫu thuật.”

“Chuẩn bị nẹp xương! Mau!”

Để chỉnh xương gãy về vị trí cũ, hộ sĩ tiêm cho anh một liều gây tê, toàn thân không thể động đậy, nhưng đôi mắt vẫn nhàn rỗi.

Ngắm nhìn bốn phía, ngoại trừ mấy đồng nghiệp cùng gặp nạn, ở hiện trường còn có các đồng nghiệp khác chạy tới – ban tin tức đúng là luôn dẫn đầu đài truyền hình, đi phỏng vấn hay bị phỏng vấn đều cùng thực hiện ở một chỗ.

Tề Tĩnh mua vui trong nỗi khổ, nghĩ tới đây còn nhếch miệng cười he he hai tiếng.

Các đồng nghiệp bị vết thương của anh dọa sợ trắng mặt cũng không nhịn được, mỗi người mắng anh một câu, sao đến mức này mà còn cười được.

Con lười cũng chạy tới, vốn chuyến công tác này là của hắn, nhưng nhờ Tề Tĩnh đi thay nên thoát được kiếp nạn. Khi Tề Tĩnh được cáng cứu thương nâng ra, hắn ở bên cạnh gấp gáp tới mức xoay vòng vòng, vừa xin lỗi vừa ân hận, đàn ông sức dài vai rộng mà suýt chút nữa bật khóc tại chỗ. Tề Tĩnh còn phải an ủi ngược lại hắn.

“Không chết đã là may rồi…” Mệt mỏi và đau đớn kéo tới, ánh mắt của anh dại ra, tự lẩm bẩm.

Nộp nhiều âm thô như vậy mà còn chưa ra hết kịch.

Còn có một kịch bản chưa thu âm, đến nay vẫn đặt trong file văn kiện, chờ anh trở về thu. May mà anh nhặt lại được một cái mạng, nếu không thì thật sự không thể nào chơi phối âm nữa. Nếu không thì hai chữ “giả chết” sẽ thành sự thật.

“Anh này, đây là điện thoại di động của anh phải không?”

Hộ sĩ băng bó vết thương cho anh khẽ gọi. Anh đáp lời, quay sang xem, thấy đối phương đang cầm một cái điện thoại còn dính máu và bụi, muốn anh nhận diện.

“Đúng vậy…”

“Được, chúng tôi sẽ tạm thời bảo quản thay anh.” Hộ sĩ gật đầu, trong lúc lơ đãng tiết lộ ra, “Vừa rồi anh vẫn luôn siết chặt nó trong tay, lúc gây tê mới rơi ra.”

Tề Tĩnh ngẩn người, hai mắt mờ mịt chớp chớp rồi nhắm lại.

Nhớ ra rồi.

Một giây trước khi xảy ra tai nạn giao thông, anh còn đang cúi đầu ngắm điện thoại di động – nhìn hình ảnh trong điện thoại, ảnh một người cùng mèo.

Khi đến bệnh viên nhân dân tỉnh, chụp ảnh X quang, là xương đôi nối cẳng tay với cổ tay bị gãy. May mà không vỡ nát.

Dù sao cũng được vào bệnh viện đứng thứ ba toàn tỉnh, kinh nghiệm phong phú, ca phẫu thuật tiến hành vô cùng thuận lợi. Mổ ra, chỉnh xương về vị trí cũ, thêm thép cố định, bên ngoài cố định bằng thạch cao.

Bởi vì xương đôi gãy dễ dẫn tới tình trạng lệch vị trí sau phẫu thuật, bệnh viện kiến nghị Tề Tĩnh nằm viện theo dõi một thời gian, sau khi ổn định mới xuất viện. Lần này xảy ra tai nạn xe cộ trong khi đi công tác, thuộc vào phạm trù tai nạn lao động, lãnh đạo đài truyền hình phải người xuống thăm hỏi tình hình, còn bảo anh cứ yên tâm nằm viện, tất cả chi phí đều được đơn vị chi trả.

Tề Tĩnh biết trong thời gian ngắn anh không thể tiếp tục đưa tin tức, liền bỏ suy nghĩ đó, một lòng một dạ ở lại bệnh viện dưỡng thương.

Sau khi phẫu thuật, y tá mang chiếc điện thoại được lau sạch sẽ trả lại cho anh, nhưng mà sau một khoảng thời gian dài như vậy, pin điện thoại đã hết, mà sạc pin của anh không biết có phải đã rơi ở hiện trường xảy ra tai nạn hay không, muốn tìm cũng không tìm được.

"Đại Hải, anh có thể giúp tôi mượn một cái sạc pin không?" Vợ chồng Con lười cứ cách ngày lại tới thăm một lần, Tề Tĩnh nhân cơ hội hỏi.

Tay trái của anh hoàn toàn bất động, dùng máy tính không tiện.

Một mình ở trong bệnh viện tĩnh dưỡng, nếu không được dùng điện thoại di động để lên mạng, xem weibo, anh nhất định không chịu nổi.

"Điện thoại của anh của hãng nào? Tôi ra ngoài mua cho anh một cái mới."

Từ sau khi Tề Tĩnh bị tai nạn, Con lười vẫn luôn cảm thấy do hắn đổi công tác cho anh dịp Trung Thu nên mới xảy ra chuyện, cảm thấy áy náy vô cùng, muốn bồi thường anh.

Tề Tĩnh hoàn toàn không để điều này trong lòng, ngược lại cảm thấy may mắn.

Nếu như chuyện này xảy ra với Con lười, vợ con hắn chắc chắn sẽ rất khó khăn—

Nhưng mà nếu nói tiêu tốn một ít vật chất có thể giảm bớt cảm giác tội lỗi của hắn, Tề Tĩnh sẽ vô cùng vui vẻ biết thời thế: "Vậy được rồi, anh mua hộ tôi một cái sạc pin điện thoại di động, chúng ta coi như hòa nhau, anh cũng đừng tự trách nữa."

"Vậy sao được?" Vợ Con lười chủ động cướp lời, "Một cái sạc pin có tính là gì, chú Tiểu Tề còn có yêu cầu gì thì cứ việc nói! Đại Hải nhà bọn chị lần này nợ chú quá nhiều!"

Tề Tĩnh không giỏi đối phó với kiểu phụ nữ nhanh mồm nhanh miệng này.

Vì vậy anh suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cũng nghĩ ra một cái khác: "Vậy hai người mua giúp tôi một hộp cơm đi."

Không thể không nói, cơm hộp bán ở căn tin công cộng của bệnh viện và trình độ chữa bệnh ở nơi này tỷ lệ nghịch với nhau. Hôm phẫu thuật xong, anh được nếm thử cơm ở đây, thật sự không hợp khẩu vị, càng khát vọng được ăn thức ăn bình thường.

Vợ chồng Con lười theo lời anh, mang tới cho anh một bữa ăn ngon. Cõi lòng Tề Tĩnh tràn đầy cảm kích nhận lấy, khoản đãi thân thể vừa phẫu thuật xong một bữa để bổ sung dinh dưỡng.

Nhưng vợ chồng hai người kia đều phải đi làm, không thể ngày nào cũng tới thăm bệnh.

Lúc mua được sạc điện thoại mới, anh không muốn làm phiền hai người kia nữa, đầu tiên là gọi điện thoại bảo với Con lười rằng đã có người đưa cơm cho anh, không cần hắn phải bận tâm, sau đó tiếp tục mua cơm hộp của bệnh viện, cơm gạo tẻ hạt to, thức ăn bình thường, ăn mãi cũng thành quen, không có gì là không ăn được.

Có thể bởi vì kì nghỉ Quốc khánh, ngay cả khu nằm viện cũng không quá nhiều người, ai xuất viện được đều xuất viện cả rồi.

Đại bộ phận bệnh viện đều giống như nhau, tường trắng phau phau, đệm, chăn, gối đều trắng tinh, ngay cả khung giường cũng sơn màu trắng, nhìn vào vô cùng quạnh quẽ.

Mấy năm này, anh bận rộn quen rồi, có rất ít thời gian rảnh rỗi như vậy, không có việc gì để làm, rảnh rỗi tới mức có thời gian một mình tản bộ trên hành lang, trông về nơi thành thị xa xa ngựa xe như nước, có thời gian ngắm cánh hoa tàn, cành lá khô xác xơ tiêu điều trong viện, có thời gian để ngây người.

Ngồi đờ ra, không nghĩ đến điều gì hết.

Không phải là không có điều muốn nghĩ, chỉ là không muốn đắm chìm quá sâu vào đó. Giống như chữ viết

trên giấy, càng ở xa, chữ càng nhỏ đến mức không gì sánh được, có thể khiến cho người ta lầm tưởng rằng đây là tờ giấy trắng.

Phòng bệnh Tề Tĩnh ở có bốn giường ngủ, chỗ anh gần cửa sổ, vốn tưởng rằng ba chỗ còn lại vẫn sẽ để trống, không ngờ tới ngày thứ ba, có một bà cụ được chuyển từ dưới quê lên để phẫu thuật tới ở, có người nói là tĩnh dưỡng sau khi mổ, đúng lúc nói chuyện phiếm giải buồn với anh.

Con gái bà cụ làm việc ở thành phố này, chồng bà cũng tới khám bệnh, bình thường ở tạm trong nhà con gái, tới giờ cơm sẽ mang cơm nước mình tự nấu vào cho bà.

Tay nghề của ông cụ rất tốt, cơm ngon canh ngọt, ăn vào nhất định cũng thấy ngon miệng bởi vì mỗi lần bà cụ ăn đều sung sướng, nếp nhăn nơi khóe mắt tràn ra ý cười sâu sắc.

Tề Tĩnh khẽ mỉm cười nhìn bà ăn, món cơm tẻ ngắt trong miệng cũng trở nên ngon hơn.

Vậy nên anh chọn ăn cơm trùng giờ với bà cụ, cứ như vậy không tới một giờ là có thể ăn sạch hộp cơm như bọt biển đó.

Nhìn anh ăn cơm hộp của bệnh viện, ông cụ tò mò hỏi: “Cháu trai, vợ cháu không đưa cơm tới sao?”

Tề Tĩnh cười trả lời: “Cháu không có vợ, còn chưa kết hôn mà.”

Có vẻ như ông cụ nghe nói rằng con trai thành phố thích kết hôn muộn, cho rằng anh cũng là một người như vậy, lắc đầu nói với anh: “Sao không cưới vợ sớm một chút? Nếu cưới vợ rồi thì đâu đến nỗi ngay cả một người tới đưa cơm cho cũng không có.”

Vì đã được bệnh viện phẫu thuật, chữa trị, Tề Tĩnh nghĩ mình cũng nên giữ gìn hình tượng cho bệnh viện.

“Cơm hộp của bệnh viện cũng không tệ lắm mà.” Chí ít thì anh sẽ không bị đói.

“Cũng chỉ là ăn qua loa thôi.” Ông cụ vẫn lắc đầu, “Ở một mình, cô đơn lạnh lẽo, có gì tốt đâu?”

“Cháu còn trẻ nên không hiểu. Đợi tới khi bằng tuổi ông bà rồi, một người không có bạn đời sống quá cực khổ.” Bà cụ cũng tham gia vào câu chuyện, ánh mắt dịu dàng nhìn người bạn già của mình.

Tề Tĩnh không nói gì, chỉ cúi đầu yên lặng cười.

Lần này ăn cơm, anh ăn tới hơn một tiếng cũng chưa xong. Cho tới khi bà cụ dùng xong cơm tối, được ông cụ đỡ ra ngoài phòng bệnh tản bộ, đôi đũa mộc duy nhất của anh mới đặt lên bát cơm, gảy qua gảy lại mấy hạt cơm cứng ngắc.

Anh mới bị gãy xương, còn xuất huyết trong, cần tĩnh dưỡng, cần phải ăn.

Thế nên nhất định phải tiếp tục ăn.

Tề Tĩnh hít sâu một hơi, tiếp tục bới bát cơm tẻ cùng mấy miếng rau cải xanh, cho vào miệng nhai.

Lúc này, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên. Anh đành tạm thời bỏ đôi đũa qua một bên, vươn tay cầm lấy điện thoại trên chiếc tủ đầu giường, khi nhìn thấy số máy gọi tới thì cứng đờ cả người.

Đúng rồi…

Xảy ra tai nạn giao thông, đơn vị nào cũng sẽ gọi điện thoại thông báo cho gia đình trước tiên.

Tề Tĩnh nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại liên tục lóe sáng, mã vùng trong dãy số đó vô cùng quen thuộc. Dù sao cũng là nơi anh sinh ra và lớn lên, làm sao có thể không quen.

"Alô?" Thanh âm của anh rất khàn, cổ họng khô rát.

"Tiểu Tĩnh? Rốt cuộc em cũng mở máy?" Đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ anh từng quen thuộc, mấy năm nay dần trở nên xa lạ, nhưng mà tốt xấu gì cũng là người mà anh đã gọi là chị hơn hai mươi mấy năm.

"Điện thoại di động hết pin, hai ngày trước em mới mua được sạc pin mới."

"Vậy sao?"

Một khoảng lặng yên. Có thể do đã lâu không liên lạc, cuộc nói chuyện càng trở nên khó khăn hơn tưởng tượng.

Dưới cảm giác áp lực tới mức hít thở không thông, Tề Tĩnh lựa chọn kết thúc bằng việc đi thẳng vào vấn đề: "Chị có việc gì không?"

Tề Hỉ dường như rất lúng túng nở nụ cười, giọng nói trầm xuống, dè dặt hơn: "Mấy hôm trước, đơn vị của em gọi điện thoại về nhà, nói em bị tai nạn giao thông, đang nằm bệnh viện. Chị thử gọi điện vài lần vào di động của em, đều báo đã tắt máy…"

"Em rất khỏe, phẫu thuật rất thành công." Tề Tĩnh đơn giản miêu tả lại tình huống của mình.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi…" Hai chị em cùng tiến hành cuộc đối thoại theo cách phổ thông tới mức ngay

cả người xa lạ cũng có thể nói, hỏi han theo công thức, trả lời theo công thức.

Lúc này, Tề Tĩnh chợt nghe đầu dây bên kia có giọng một người phụ nữ đột ngột xông vào.

Là mẹ của anh.

Bà dùng giọng nói ai oán mà bất đắc dĩ, lặp đi lặp lại một câu: "Vì sao nó cứ cứng đầu như vậy? Nếu như nó sớm sửa sai, có thể về đây làm việc, xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng có thể chăm sóc nó."

Lần trước nghe lời giống vậy, anh đã quyết định rời khỏi nhà, một mình tới một thành phố xa lạ sinh sống.

Cứng đầu, cố chấp. Đúng, từ này là từ bà ấy thích dùng nhất, là câu cửa miệng của bà ấy.

Đáp lại là tiếng của bố anh.

Vẫn giống như mấy năm trước, bởi vì nghiện thuốc lá nặng mà giọng nói khàn khàn, già nua, suy sụp, hơn nữa còn nghiện rượu khiến chất giọng càng táo bạo hơn so với trước đây anh được nghe: "Nếu như nó có thể thay đổi cũng sẽ không lì tới ngày hôm nay. Tai nạn giao thông à… Tai nạn đều là quả báo! Ai bảo nó học xấu, chơi đàn ông, làm tao mất hết cả mặt!"

Tiếng bố mắng em trai bị Tề Hỉ lạnh nhạt cắt đứt: "Bố, loại chuyện như vậy bố đừng lớn tiếng quá, khiến hàng xóm nghe được càng mất mặt hơn."

Anh cầm điện thoại trong tay, vô thức để nó cách xa tai một chút, rồi chậm rãi đặt lại chỗ cũ.

Hô hấp có chút gấp gáp.

Dường như cảm thấy hơi thở của anh thay đổi, Tề Hỉ bưng kín loa trong chốc lát, thanh âm càng thêm buồn bực, còn nghe được tiếng cô mơ hồ khuyên bảo kiểu như "Hai người đừng tranh cãi nữa".

Mẹ cô bắt đầu lên cơn kích động, khóc nức nở, em trai cũng không thèm nói thêm gì nữa.

Chỉ có bố cô không nghe lời khuyên, thậm chí còn bước tới đoạt lấy điện thoại: "Mày nghe đây! Mặc kệ mày bị tai nạn xe hay làm sao, nếu như mày vẫn muốn chơi với đàn ông, vĩnh viễn đừng mò về cái nhà này…"

"Tít." Ngón tay anh đặt mạnh lên phím ngừng trò chuyện, nhấn liên tục mấy cái.

Trong tai anh còn văng vẳng câu nói kia, mà ngón tay càng run rẩy dữ dội hơn, không biết có ấn được chính xác không, cũng không biết đã cúp điện thoại chưa, chỉ có thể không ngừng ấn, ấn thật chặt.

Sau nửa phút, động tác ấn phím cũng dừng lại.

Tề Tĩnh thả lỏng các đốt ngón tay cái vì anh dùng sức quá độ mà đau đớn, cúi đầu há miệng thở dốc. Phổi ẩn ẩn đau vì không đủ không khí, kiệt lực cầu sinh tồn. Vừa thở dốc, anh vừa cứng ngắc dời ngón cái trên màn hình sang nút tắt máy, trực tiếp đè xuống, chặt đứt mọi liên hệ.

Phòng bệnh trống rỗng, màu trắng đơn điệu vọt tới từ bốn phương tám hướng, phóng đại tiếng thở hào hển của anh thêm rõ ràng hơn.

Một chút thôi, một chút thôi.

Anh nhét điện thoại vào dưới gối đầu, đó là nơi anh không chạm tới được, có thể không cần quan tâm đến nó, hồi tưởng lại các loại thanh âm vừa truyền tới từ nó.

"Ăn thôi," Tề Tĩnh bỗng nhiên há mồm, chết lặng tự nhủ.

Đúng vậy, ăn thôi. Chẳng phải anh vẫn chưa ăn xong sao? Hẳn là nên ăn xong cơm trước, lấp đầy bụng, sau đó nằm xuống ngủ thêm một giấc, ngày mai sẽ có ánh dương xán lạn cùng không khí cuối thu thoáng đãng.

Tề Tĩnh dọn hộp cơm ra, cầm lấy đũa, cố gắng ăn thức ăn.

Bàn tay anh run rẩy vô cùng, gắp nửa ngày mới được, đưa tới gần miệng rồi còn rơi xuống.

Cùng với đó còn có thức khác — một thức không mùi, chảy từ trên mặt xuống, liên tiếp rơi trên hạt cơm tẻ khô ráp.

Đắng chát tới mức khó mà nuốt xuống được.

"Ưm…" Tiếng đầu tiên phát ra từ cổ họng, sau đó không thể kiềm chế được nữa.

May là trong phòng bệnh không có người nghe, vậy nên anh có thể trở nên yếu đuối một chút, dùng thanh âm hiếm thấy khi phối âm, tùy ý khóc một trận.

Đã lâu không như vậy, anh tự cho mình một khoảng thời gian.

Chờ khi qua đi, anh sẽ tiếp tục ăn bát cơm bẩn này. Anh chỉ là cần thêm một chút thời gian mà thôi.

18. Chương 18

Lúc Ninh Tiêu Tiêu nhận được điện thoại của Tề Tĩnh là một tuần sau khi xảy ra tai nạn giao thông.

Mặc dù vào ngày đó, vụ tai nạn cũng được phát lên truyền hình nhưng không công bộ danh sách nhân viên bị thương, trên màn ảnh cũng không chiếu rõ hình ảnh của mấy người bọn anh. Dẫu vậy, có vẻ như đàn em vẫn hoàn toàn không hề biết chuyện, vì anh nghe được tiếng rít chót tai từ đầu dây bên kia của cô.

"Anh bị tai nạn giao thông?" Lúc này hẳn là Ninh Tiêu Tiêu còn ở tòa soạn, thế mà chẳng sợ âm thanh như xé vải của mình làm mất hình tượng gái ngoan trước mặt đồng nghiệp.

"Chỉ bị thương nhẹ thôi mà." Gãy xương cũng không tính là thương nặng nhỉ.

Ninh Tiêu Tiêu nghe vậy, tạm thời thở dài một hơi.

Kết quả khi cô tan làm tới bệnh viện thăm anh, vừa bước chân vào phòng bệnh đã hét ầm lên là bị mình bị lừa rồi.

"Đây là bị "thương nhẹ" mà anh nói sao?" Ninh Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn một lớp thạch cao dày trên tay Tề Tĩnh, nhiều chỗ trên người còn bị băng gạc trắng quần lại, hai bên trái phải đều có vết máu bầm, thiếu chút nữa khiến cô tức giận tới mức lật tung giường bệnh.

"Không chết chính là bị thương nhẹ." Người bệnh trên giường có sắc mặt vô cùng bình tĩnh, lẳng lặng như một ao nước đọng.

"Đàn anh." Ninh Tiêu Tiêu quan sát anh từ trên xuống dưới kỹ càng một phen, muốn nói lại thôi, "Sắc mặt của anh không được tốt lắm."

Đâu chỉ là không tốt lắm, quả thực có thể nói là tiều tụy.

Lần trước gặp mặt là trước khi anh đi công tác, mới chưa tới nửa tháng, người đã gầy đi vài cân, vẻ ngoài cũng không được chỉn chu, tóc tai rối bời hỗn loạn, râu trên cằm đã mọc dài. Bình thường Tề Tĩnh bôn ba khắp nơi, công việc ngày đêm lẫn lộn, hiện tại được lúc rảnh rỗi nằm trên giường tĩnh dưỡng, thế mà trông còn kém hơn lúc đi làm.

Mặc dù không có vẻ tàn tạ quá mức, nhưng da dẻ tái nhợt, mặt mũi càng trắng bệch hơn.

Rốt cuộc Ninh Tiêu Tiêu cũng nhận ra có điều gì đó không đúng. Từ trước tới nay Tề Tĩnh luôn cười nói, đùa giỡn với cô, trêu chọc không ngừng, nhưng cả ngày hôm nay anh lười mở miệng, nhắm mắt làm ngơ, có tai như điếc.

Ví dụ như cô vừa nói câu kia, anh chẳng có chút phản ứng nào. Cô cắn môi, cất lời: "Đàn anh, sắc mặt của anh không tốt."

Lần này trong giọng nói càng thêm phần khẳng định.

Cuối cùng mí mắt Tề Tĩnh cũng giật giật, ngẩng đầu lên nhìn cô. Biểu tình vẫn bình tĩnh không gì sánh được: "Thế à?"

Nình Tiêu Tiêu dẫm giày cao gót, cộp cộp bước tới, ngồi xuống bên giường bệnh, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay chọc chọc vào vai anh, cau mày nói: "Đúng thế. Anh xem, chẳng có tí thịt nào, toàn xương."

Lúc này, Tề Tĩnh bỗng nhiên nở nụ cười, cô không kịp đề phòng anh sẽ lộ ra vẻ mặt này, lập tức ngây người.

"Em muốn biết nguyên nhân không?"

"Có chút!" Người ngây thơ vô cùng dễ mắc bẫy.

Trong cái bẫy của Tề Tĩnh có cơm tẻ, rau cải đắng, trứng gà, đậu phụ rán.

Ninh Tiêu Tiêu bỏ miếng đầu tiên vào miệng đã nhíu mày, quai hàm đau nhức vì phần cơm khô khốc khó nuốt trôi, khóe miệng cố gắng nhếch lên: "Thật khó ăn."

Cô không thể nào chấp nhận nổi vẻ mặt thản nhiên của đàn anh ngồi trước mặt, ăn từng miếng từng miếng thức ăn chán ngắt như cô đang ăn đây.

"Ăn mãi cũng thành quen, sẽ thấy cũng được." Tề Tĩnh ung dung dùng bữa. Anh thuận tay phải, tay trái bị thương, không thể nâng cặp lồng lên ăn uống thoải mái, đành phải dùng đũa gắp chầm chậm từng chút một.

"Khó ăn chính là khó ăn!" Ninh Tiêu Tiêu căm giận vỗ cái bàn thép của căn tin bệnh viện, từ chối tiếp thu ý kiến của anh.

"Anh nằm viện mấy ngày, ngày nào cũng ăn bằng cái cặp lồng cơm của bệnh viện, ăn mãi cũng có tình cảm." Tề Tĩnh mỉm cười nhìn bát cơm như chẳng có gì xảy ra, chẳng khác nào đang nhìn người bạn thân thiết. Anh không quan tâm tới vẻ mặt như ăn mướp đắng của đàn em, tiếp tục ăn, ngay cả món trứng gà nửa đời không ăn anh cũng ăn rất vui vẻ.

Ninh Tiêu Tiêu cảm thấy câu nói kia dường như trước đây anh cũng từng nói.

Lúc nào nhỉ?

Dường như là hồi đại học. Có một lần, cô cũng ngồi đối mặt với anh như thế này ở căn tin trường học, nhìn anh ăn một phần cơm cực kì dở tệ, từ từ ăn.

Khi đó, thái độ của Tề Tĩnh cũng cực kỳ kỳ quái, bình tĩnh vô cùng. Có cảm giác như bi quan, chán đời—

Trong lòng cô bỗng nhảy lên một cái, vẻ mặt khẩn trương nhìn chằm chằm vào Tề Tĩnh, không thể đoán được trong đầu anh lúc này đang nghĩ cái gì.

Tránh nhắc tới những chuyện khó nói ngoài đời, cô mau chóng kể lể về chuyện trên mạng, cố gắng dùng giọng điệu đùa giỡn, càng không đứng đắn càng tốt.

"Đúng rồi, hai ngày trước, kỳ một của "Cạm bẫy" mà anh chủ dịch đã được phát hành rồi." Cô đặt phần cơm của mình sang một bên, chạy vài bước ngồi xuống bên người anh, nhướng mày chớp mắt nói: "Đêm đó phát kịch, post kịch lập tức tăng trang, rất náo nhiệt, có người đoán vở kịch này sẽ là ngôi sao sáng của bảng xếp hạng năm nay. Đàn anh, anh sắp nổi tiếng rồi!"

"A, chúc mừng nha." Tề Tĩnh hiển nhiên là muốn chúc mừng tổ kịch, hoàn toàn không chăm chú nghe cô nói hết.

Tốt quá, tốt quá rồi, mấy chuyện bị hãm hại trên mạng cuối cùng cũng được tẩy sạch.

Vì muốn ăn mừng, tâm trạng của Tề Tĩnh không tệ chút nào, ăn hai miếng đậu rán trong hợp cơm. Đây là món ngon nhất trong hộp cơm của anh, bình thường đều để dành tới cuối mới ăn.

Tin tức Ninh Tiêu Tiêu mang tới bây giờ anh mới biết bởi vì mấy ngày trước sau cuộc gọi kia, điện thoại của anh luôn nằm trong trạng thái tắt máy, mỗi ngày trôi qua đều cùng bà lão cùng phòng nói chuyện phiếm. Sáng nay vì định liên lạc với đàn em nên mới mở máy ra, chỉ lo gọi điện thoại, không lên mạng internet.

"Anh vẫn không xuất hiện trong bài post, em cứ tưởng anh lại đi công tác dài ngày. Lúc anh gọi điện cho em thì em mới biết anh bị tai nạn."

"Ngày mai anh có thể xuất viện rồi, về nhà dùng máy tính lên mạng đọc." Tề Tĩnh vừa nói vừa nuốt xuống miếng cơm cuối cùng, vét cạn đáy lòng yên lặng nói một lời cảm ơn, cảm ơn cặp lồng cơm của bệnh viện trong suốt khoảng thời gian này đã chăm sóc cho cái dạ dày của anh. Ngày mai xuất viện rồi, có lẽ sẽ không còn cơ hội gặp lại nó nữa.

Ninh Tiêu Tiêu do dự một chút, ngập ngừng cười nói: "… À này, đàn anh, lúc đọc bài post, nếu như nhìn thấy mấy cái comment mất não thì đừng quá để tâm nhé."

Tề Tĩnh sửng sốt, lập tức cười nhẹ: “Có comment gì? Phê bình anh diễn chán lắm hả?”

Ninh Tiêu Tiêu thấy dường như anh đã khôi phục lại thần thái như xưa, vội vã không ngừng bắt đầu xả giận: “Diễn xuất? Nếu là phê bình diễn xuất thì thôi đi, nhưng có mấy đứa mất não chẳng biết từ đâu tới oán giận kịch đã phát hành được vài ngày rồi, các thành viên chính của tổ kịch cũng đã đến chúc mừng, ngay cả Đồng Tước Đài đại thần cũng đến, nhưng anh thân là chủ dịch lại không chịu xuất hiện. Bọn họ nói anh bình thường hay giả chết, đến lúc phát kịch cũng tự cao tự đại như vậy.”

Nói tới đây, cô chột dạ liếc mắt nhìn Tề Tĩnh.

“Em vốn giận đến điên luôn, sau đó nhận được điện thoại của anh, biết được sự thật rồi, vì vậy em đã vô cùng hùng hổ dùng thân phận bạn thân của anh để trả lời bên dưới bài post, nói anh bị tai nạn giao thông. Nào ngờ…”

“Nào ngờ kết quả hoàn toàn ngược lại, khiến em bị đám anti fan ném đá càng hăng say hơn, đúng không?” Tề Tĩnh đoán ra được phần kế tiếp ngay.

“Đàn anh…” Tiếng đàn em gào thét tràn đầy cảm giác tội lỗi, nghe vào rất hay. Mấy ngày qua, đây là lần đầu anh cười vui vẻ tới vậy, thoải mái hưởng thụ hình thức nhận tội của cô, cảm giác như có con thú cưng nhỏ cuộn tròn đuôi xù bông vậy.

“Cũng khó trách. Mấy lời giải thích như ”anh ta không đến vì bị tai nạn giao thông” chẳng khác gì mấy đứa học sinh trốn học nói dối thầy cô rằng “em không đi học vì nhà em bị sập”. Tề Tĩnh vẩy vẩy tay, tỏ vẻ thấu hiểu. Đối với những bình luận cố tình bôi xấu, anh luôn bình thản ung dung, chẳng hề để tâm đến.

Những lời công kích trên mạng có rất nhiều sơ hở, nhạt nhẽo, thiếu lực sát thương. Đa số chỉ là muốn giải tỏa tâm trạng.

Mà thói quen của anh ngoài đời cho đến giờ vẫn là cười cợt bỏ qua.

Trước khi xuất viện, anh chụp X quang kiểm tra lần cuối, may mắn thay xương cốt dường như không có dấu hiệu bị lệch vị trí sau phẫu thuật. Tuy rằng bác sĩ kiến nghị anh tiếp tục ở lại quan sát thêm, nhưng Tề Tĩnh vẫn kiên trì xuất viện.

Con lười nghe thấy anh muốn ra viện, lập tức xin cơ quan cho mượn một chiếc xe tới đón.

Đã có xe cho đi nhờ, Tề Tĩnh về đơn vị trước, sửa lại một số vấn đề còn sót trong chuyến đi công tác, chủ nhiệm của tổ tin tức nhìn thấy anh treo thạch cao trên tay, trong lòng không nỡ, để anh về nhà làm việc, xử lí một ít hồ sơ đơn giản, hoặc là mấy việc lên mạng tra tư liệu, không cần đánh máy. Về phần sản xuất tin bài, dù thế nào đi chăng nữa cũng phải chờ anh gỡ thạch cao ra đã.

Tề Tĩnh còn phải bó bột khoảng một tháng nữa mới được gỡ bột, vì vậy anh chuẩn bị vừa làm việc vừa

nghỉ ngơi trong suốt một tháng ở nhà.

Anh chàng Cháu rùa vốn mừng thầm khi anh xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng nghe nói anh được hưởng đãi ngộ như thế, trong lòng ghen ghét đố kị, mắt đỏ lừ hằm hằm nhìn anh đi ra khỏi cửa phòng làm việc. Tề Tĩnh vô cùng phối hợp, quay đầu lại nở nụ cười tươi rói với hắn, khiến hắn tức giận tới đấm ngực, giậm chân.

Nhà trọ của anh và bệnh viện trang trí không giống nhau, màu sắc đa dạng hơn, nhưng đều vắng vẻ, lạnh lùng như nhau.

Tề Tĩnh mở cửa phòng ra, không khí bên trong dưới như mỗi khi anh đi công tác dài ngày trở về, nặng nề mà lắng đọng. Sàn nhà gỗ bị phơi nắng đã phai mùi sơn và một lớp bụi mỏng vẫn nằm yên trên đó không nhúc nhích.

Anh im lặng buông đồ trên tay xuống, mở cửa sổ thông gió, để gian phòng này thoáng chốc hiện ra cảm giác có người ở.

Đã lâu không chạm vào máy vi tính, sờ lên bàn phím cũng có bụi bẩn.

Tề Tĩnh nhấn nút nguồn, nhìn chằm chằm vào màn hình khởi động quen thuộc hiện ra trên màn hình, luyện cách dùng một ngón trỏ gõ mật mã để mở máy. Động tác quen thuộc bình thường chỉ cần một giây đồng hồ, bây giờ khiến anh mất năm giây — Thế mới biết sự gian nan khi sử dụng bàn phím trong một tháng sắp của anh.

Đầu tiên là QQ.

Các tin nhắn chắc chắn sẽ thi nhau tới ầm ầm, lần gần nhất anh liên lạc với các tổ kịch đã là chuyện từ nửa tháng trước, có thể đoán được trong vô số tin nhắn sẽ có tin nhắn gửi post phát kịch mà anh không tới ủng hộ của tổ kịch "Cạm bẫy".

Nhưng mà nếu bọn họ có thể phát kịch, chứng tỏ họ có nhận được và sử dụng âm thô của anh.

Chí ít, anh không gây trở ngại tới tiến độ. Tề Tĩnh cảm thấy may mà mình đã đưa ra quyết định sáng suốt, đó là trước khi gặp chuyện không may đã thu âm xong phần phản âm, nếu không thì nhất định không thoát khỏi tội danh làm trễ kỳ hạn phát kịch.

Trong ô mật mã QQ của Tề Tĩnh, chữ viết sắp xếp phức tạp, cực kì gian nan với kỹ năng gõ chữ một ngón của anh.

Khi anh vất vả lắm mới hoàn thành, đăng nhập thành công, chim cánh cụt dưới góc phải quả nhiên vang lên liên tục, nhưng mà trong đó còn có một tiếng ho khan đại diện cho thông báo của hệ thống.

Biểu tượng chiếc loa màu xanh thường nháy lên avatar của người đầu tiên.

Là vị chuẩn bị nào sao?

Hay là lại có một tổ kịch nào đó đá anh ra khỏi nhóm?

Bấy giờ Tề Tĩnh chỉ có thể nghĩ tới hai khả năng như vậy. Anh vừa tính toán xem xác suất bên nào lớn hơn, vừa nhẹ nhàng mở phần thông báo của hệ thống ra xem.

Một cửa sổ thông báo nhảy ra. Không phải thông báo bị trục xuất mà là xin thêm bạn.

Nhưng người kia cũng không phải là chuẩn bị—-

[Nhạn Bắc Hướng xin được thêm bạn làm bạn tốt.]

Hả…

Một cái tên anh chẳng bao giờ ngờ tới lại xuất hiện, không có chút dấu hiệu nào. Trong nháy mắt, hô hấp như ngừng lại.

Cách thức xin thêm bạn mặc định của QQ, phần bổ sung thông tin phía dưới trống rỗng, không viết gì hết.

Nhưng cái ID ba chữ này cũng đủ khiến anh ngây người tròn mười giây, môi khẽ nhếch lên, không nói nên lời, chậm chạp khôi phục lại từ trong khiếp sợ.

Nhạn Bắc Hướng?

Là… Cái người tên Nhạn Bắc Hướng mà anh biết sao?

Tề Tĩnh có chút bối rối. Anh chưa từng ngờ rằng là người này — khi anh đã gần như quên đi ID này, lại đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Anh hoài nghi mình gặp phải ảo giác, thân thể vô thức dựa vào phía sau một chút, cho tới khi chạm vào lưng ghế máy tính, không thể tiếp tục lui về sau được nữa.

Đầu tiên là chớp mắt mấy cái, sau đó nheo lại, không thể tin nổi mà nhẹ nhàng lắc đầu. Tề Tĩnh điều chỉnh lại tư thế ngồi lần nữa, tiến gần tới trước màn hình, dùng chuột di tới phía trên ID của người kia, kiểm tra lại từng chữ từng chữ một lần. Ba chữ Nhạn Bắc Huóng không hề sai, vẫn ngoan cố nằm im trong cửa sổ.

Thật sự là Nhạn Bắc Hướng sao?

Thật sự là cái người tên Nhạn Bắc Hướng đã biến mất bấy lâu, lâu tới mức tưởng như đã lui giới kia sao?

"Nhưng, tại sao lại là Nhạn Bắc Hướng?" Tề Tĩnh còn chưa hết bàng hoàng đã rơi vào luẩn quẩn, tự lẩm bẩm, "Làm sao anh ta lại biết số QQ của mình… A, chắc là Múa rối cho anh ta. Không, vấn đề không phải ở đó. Vấn đề là — Sao anh ta lại thêm bạn mình?"

Chẳng lẽ bởi vì tổ kịch "Cạm bẫy" phát kịch?

Chẳng lẽ bởi vì phát hiện ra hiệu quả mình ghi âm kỳ một hoàn toàn khác với khi đối kịch cùng anh ta nên giận rồi?

Nhất thời Tề Tĩnh không dám chấp nhận lời xin thêm bạn kia, hốt hoảng đứng lên, đi lại mấy bước trong phòng. Vừa đi vừa tỉ mỉ nghĩ cẩn thận lại, quả thật có khả năng này, bởi vì tổ kịch nào phát kịch cũng sẽ thông báo cho tất cả mọi người, ngay cả vai phụ cũng không ngoại lệ.

Vậy là anh ta tới để hỏi tội?

Dù sao đối kịch mất hơn hai tiếng, cuối cùng phát ra lại là một phiên bản hoàn toàn khác, chẳng khác nào phủ nhận công sức của anh ta.

Anh liên tưởng sự việc phát triển theo chiều hướng xấu, càng nghĩ càng hỏng bét.

Quá quan tâm sẽ bị loạn.

Hiếm khi gặp được một CV anh vô cùng thích, cũng đã để lại cho đối phương ấn tượng mạnh mẽ tới vậy, khiến cho người ta phải mất bình tĩnh. Cuối cùng Tề Tĩnh vẫn không hạ quyết tâm nhấn xuống nút "chấp nhận" được. Do dự nửa ngày, sắp tới lúc hoàng hôn buông xuống, chuẩn bị ăn cơm tối rồi, anh không còn cách nào khác, đành phải để cái cửa sổ thông báo này nằm lại trên màn hình, xuống lầu tìm chỗ ăn.

Tiệm cơm bên ngoài khu nhà bán cơm ngon gấp vạn lần cơm trong bệnh viện.

Nhưng anh vẫn nuốt không trôi.

Trong lòng thấp thỏm vô cùng, giống như có một cái gai trong lòng, nuốt thức ăn cũng thấy khó chịu. Bữa cơm này ăn một chút cũng không nổi.

Anh dùng một tay chậm rãi gắp thức ăn, xúc cơm, qua một tiếng mới kết thúc bữa tối, trở về nhà.

Trên màn hình vi tính, cửa sổ thông báo kia vẫn lẳng lặng treo ở chỗ cũ.

Còn tiếp tục trốn tránh như vậy cũng không phải cách hay. Tề Tĩnh hít sâu một hơi, dự định sẽ thành khẩn chấp nhận lời phê bình của đối phương, giải thích nguyên nhân vì sao mình thay đổi cách diễn.

Anh nhận chấp nhận lời mời kết bạn.

Ngay lúc đang do dự không biết nên chọn nút "Hoàn thành" hay nút "Bắt đầu trò chuyện", avatar của đối phương đột nhiên xuất hiện dưới góc phải màn hình, nhẹ nhàng nháy.

Avatar là hình một con chim, hơn nữa còn là avatar có sẵn của QQ.

Hình ảnh tầm thường, xa lạ như vậy càng khiến Tề Tĩnh thấy khẩn trương hơn so với lúc hai người đối kịch. Thành thật mà nói, anh không biết phải giải thích thế nào, hơn nữa bản thân anh hiện tại không thể gõ chữ nói chuyện như bình thường.

Hít sâu, hít sâu. Tề Tĩnh yên lặng điều chỉnh tâm tình, mở khung chat.

Trong đó có bốn chữ.

Là bốn chữ hoàn toàn không liên quan tới cảnh phẫn nộ như tưởng tượng—-

"Cậu có khỏe không?"

Người kia hỏi như vậy.

19. Chương 19

Cậu có khỏe không?

Khác với những câu thăm hỏi ân cần "bạn khỏe không" khi gặp người quen như bình thường, câu nói này dường như chứa đựng sự quan tâm, lẳng lặng âu lo.

Giữa bọn họ mà sử dụng phương thức chào hỏi như những người bạn cũ, vốn là rất kỳ quái, nhưng Tề Tĩnh lại không cảm thấy không phù hợp.

Có lẽ bởi vì bị ảnh hưởng bởi những ký ức đau đớn khi gặp phải tai nạn giao thông, hơn nữa mấy ngày nay tâm tình chịu áp lực lớn, nên khi được một người xa lạ hỏi thăm như vậy, anh lại cảm thấy ấm áp.

Ấm áp tới mức khóe miệng cứng đờ như được tan chảy, không tự chủ vẽ nên một vòng cung, lộ ra ý cười.

"Tôi vẫn khỏe, cảm ơn anh."

Vừa lẩm nhẩm trong miệng, anh vừa cố gắng dùng ngón tay chọc chọc bàn phím, giống như một đứa trẻ đang học đánh chữ, gõ ra câu vừa rồi. Bởi vì sợ mình trả lời quá chậm, Tề Tĩnh còn vội vã bổ sung một câu "Xin lỗi, hiện tại tay tôi không tiện đánh chữ, trả lời chậm, xin được lượng thứ" ở phía sau.

Ngay khi đang định gửi đi, bỗng nhiên anh chợt nghĩ, lại cho thêm một cái biểu tình ở cuối.

Chẳng hỏi ngày về: Tôi vẫn khỏe, cảm ơn anh. Xin lỗi, hiện tại tay tôi không tiện đánh chữ, trả lời chậm, xin được lượng thứ. ^_^

Hai câu này Tề Tĩnh mất gần hai phút mới gõ xong, nửa chừng còn phải quay ngược lại nhiều lần vì gõ nhầm, xóa đi, gõ lại, chờ tới lúc gửi được tin đã là ba phút sau.

Đối phương mãi vẫn không phản ứng.

Tề Tĩnh nhìn hai câu đối thoại duy nhất trong khung chat mà ngây người, con trỏ vẫn nháy nháy một cách đơn điệu, dường như đang đếm từng giây trôi qua. Anh thở một hơi dài, thư giản tựa lưng vào ghế ngồi, chẳng biết mình đang thả lỏng hay thấy mất mát. Dựa theo tốc độ viết chữ của anh, chắc ai cũng sẽ không còn hứng thú muốn tiếp tục trò chuyện cùng.

Huống chi anh từng nghe Múa rối nói, Nhạn Bắc Hướng là một người cho tới bây giờ vẫn chưa từng tán ngẫu trên QQ cùng ai.

Lúc này, đột nhiên cửa sổ trên màn hình nháy nháy, hình dạng thay đổi.

Phía bên phải hiện ra một cửa sổ mới, giữa cửa sổ xuất hiện hình một chiếc ống nghe điện thoại màu xanh biếc, còn rung rung.

Cùng lúc đó, trong hệ thống truyền ra thanh âm "Tít…. Tít…" của cuộc gọi đến.

Không phải chứ…

Tề Tĩnh kinh ngạc tới nỗi mở to hai mắt, phản ứng đầu tiên của anh chính là Nhạn Bắc Hướng bị hack nick rồi.

Không phải chứ, không chỉ thêm bạn anh, chủ động ân cần thăm hỏi anh, bây giờ còn gửi yêu cầu cuộc gọi thoại? Chắc chắc là bị hack rồi.

Mặc dù bản thân anh tự nhủ "bị hack rồi", nhưng lòng bàn tay vẫn căng thẳng tới đổ mồ hôi, vội vã đứng lên, luống cuống tay chân tìm tai nghe.

Bên ngoài, mặt trời đã lặn, trong phòng chỉ mở một ngọn đèn bàn, tia sáng mờ mịt, anh giằng co một lúc lâu mới có thể cắm tai nghe vào máy tính, khi đeo lên còn phải tốn công sức chuẩn bị, sắp xếp khó khăn vô cùng.

Chiếc ống nghe điện thoại màu xanh trên màn hình vẫn kiên nhẫn rung, vẫn kêu vang, chờ tới lúc anh nghe máy đã qua hơn năm mươi giây.

"Alô?" Thanh âm Tề Tĩnh có chút dồn dập.

Thực ra anh còn chưa kịp đeo tai nghe, còn có chút xiêu vẹo. Vị trí của mic ở quá gần, dường như hơi thở hổn hển của anh còn phun vào mic, có thể thấy được ô vuông màu xanh đại diện cho âm lượng đã đầy kín. Anh vội vã cúi đầu điều chỉnh.

"Là tôi."

Bàn tay đang điều chỉnh mic của Tề Tĩnh chợt ngưng lại.

Sự thật chứng minh, Nhạn Bắc Hướng không hề bị hack. Bởi vì trong tai nghe bỗng nhiên vang lên giọng nói mà anh vô cùng quen thuộc.

Mặc dù người này còn tương đối xa lạ với anh, nhưng anh đã nghe bản ghi âm của hắn vô số lần, vô cùng vô cùng quen thuộc giọng nói ấy. Trầm thấp, đoan chính, còn có cảm giác an tâm khó hiểu khiến người ta phải ngừng thở mà lắng nghe.

"Cậu có khỏe không?"

Hắn dùng thanh âm lặp lại câu đó một lần, nơi được tai nghe bao trùm trong lỗ tai anh cảm thấy ấm áp khôn xiết, trong tim cũng vậy.

"Tôi vẫn khỏe, cảm ơn anh." Tề Tĩnh cũng lặp lại câu trả lời của mình. Nhưng khi lời ra khỏi miệng, giữa hai câu có chút run rẩy không tài nào che giấu được vì cảm động — Mong rằng đối phương không nhận ra.

"Cậu nói tay cậu không tiện đánh chữ." Người kia trầm mặc trong chốc lát, thấp giọng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Việc này…" Tề Tĩnh ngượng ngùng nở nụ cười hai tiếng, quyết định trả lời hời hợt, "Nói ra rất dài dòng. Thật ra gần đây trên đường đi công tác về, tôi gặp phải tai nạn giao thông, bị thương nhẹ, tay trái không tiện hành động. Không hề gì."

Lúc này, đối phương trầm mặc càng lâu hơn.

Tề Tĩnh không biết mình nên nói gì tiếp, đành phải im lặng theo, nhìn chằm chằm vào ô vuông biểu thị âm lượng nhẹ nhàng nhấp nháy ở chỗ thấp nhất.

"Bị thương chỗ nào?" Thanh âm của Nhạn Bắc Hướng dường như còn trầm thấp hơn trước đây.

"Nói chung là gãy xương." Tề Tĩnh không ngờ hắn sẽ hỏi điều này, ngẩn người ra, mơ hồ nói ra một định nghĩa để trả lời. Thật ra anh không hiểu quá rõ về tình trạng bị gãy xương do các thương tổn ngoài ý muốn tạo thành, nhưng mà nếu phẫu thuật thành công rồi, tạm thời anh tin rằng đây chỉ là vết thương nhẹ.

"Cậu không nhớ vị trí gãy xương cụ thể sao?" Không ngờ… Hắn còn tiếp tục hỏi.

Trong đầu Tề Tĩnh đau khổ lục lọi tìm tòi xem ngày đó bác sĩ đã liến thoắng nói cho anh một đống thuật ngữ y học gì, không quá chắc chắn nói lên vị trí bị thương của bản thân: "Á, đó là… Gãy hai xương trụ cẳng tay và xương cổ tay. Không biết có phải là hai cái tên này không, tôi không nhớ rõ."

Nói xong, anh còn ngượng ngùng cười cười.

Nhạn Bắc Hướng lại không cười, chỉ thấp giọng lặp lại: "Xương trụ cẳng tay, xương cổ tay… Gãy hai xương."

Tề Tĩnh vội nói: "Không sao đâu. Phẫu thuật tiến hành rất thuận lợi, dùng thép cố định, bó bột thạch cao, khôi phục sau khi phẫu thuật cũng rất tốt. Bác sĩ nói không thấy bị lệch vị trí, thế nên còn cho tôi xuất viện sớm. Xin lỗi, hôm nay về đến nhà, vừa mới lên QQ thì nhìn thấy yêu cầu thêm bạn của anh, để anh đợi thật lâu."

Tuy rằng anh không biết Nhạn Bắc Hướng gửi yêu cầu từ khi nào, nhưng mấy lời khách sáo như vậy thì vẫn phải nói.

Lúc này, Nhạn Bắc Hướng chợt nói ra một câu không đầu không đuôi: "Chính vì lí do này… nên cậu vẫn chưa trả lời cái đó sao?"

Trả lời?

Trả lời cái gì? Nhất thời Tề Tĩnh không kịp phản ứng, há to miệng, không hiểu chuyện gì.

Dường như thấy được anh đang hoang mang, Nhạn Bắc Hướng hít sâu một hơi, tạm dừng trong chốc lát rồi nói tiếp: "Post kịch, tôi đang nói tới post kịch."

Hóa ra là muốn nói về post kịch kỳ một của "Cạm bẫy". Tề Tĩnh chợt áy náy cười: "Bởi vì đánh chữ không tiện, hơn nữa còn chưa đọc bài post, nên tôi định khi nào có thời gian mới từ từ viết bình luận dài."

Nói đến đây, Tề Tĩnh loáng thoáng nhận ra Nhạn Bắc Hướng có chỗ nào đó không đúng. Nếu như hắn nói không thấy mình trả lời ở post kịch, vậy tức là hắn đã xem post đó rồi. Đàn em từng nói cô thay anh giải thích trong post kịch, lẽ nào lúc đó Nhạn Bắc Hướng vẫn không biết được tin mình bị tai nạn giao thông?

Còn nếu đã biết được, vì sao còn hỏi một chuyện đã có đáp án rõ ràng như vậy?

Tề Tĩnh luôn cảm thấy ban đầu hẳn là hắn muốn hỏi chuyện khác chứ không phải post kịch. Nhưng cụ thể là gì thì anh không đoán ra.

Thời gian trầm mặc kéo dài.

Nhưng giữa sự yên lặng như vậy lại chẳng có chút lung túng nào, rất tự nhiên, không khiến cho đôi bên cảm thấy áp bách.

Cứ như là hai người bạn cũ vô cùng ăn ý đang trò chuyện với nhau, biết lưu giữ cho nhau một chút không gian riêng tư, tựa như nghỉ ngơi, hoặc như đang hưởng thụ cảm giác có người bầu bạn, không cần vội vã nói hết lời.

Ngồi giữa không gian bao trùm ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn bàn, Tề Tĩnh thích thú với sự yên lặng ngưng đọng này, mặc cho thời gian từng giây, từng phút trôi đi.

So với lần đầu tiên nói chuyện với nhau, Nhạn Bắc Hướng rõ ràng đã nói nhiều hơn.

Đây chính là điều anh không tưởng tượng nổi.

"Nói tới post kịch "Cạm bẫy"…" Tâm trạng khẩn trương lúc ban đầu trôi đi, Tề Tĩnh có thể thả lỏng bản thân, tìm đề tài để nói chuyện, tuy rằng cái đề tài lại chẳng phải việc gì hay ho. "Anh đã nghe phiên bản cuối cùng của kỳ một chưa?"

"Rồi." Quả nhiên Nhạn Bắc Hướng đã nghe.

"Xin lỗi, phiên bản được phát hành cuối cùng… không quá giống." So với khi hai người họ đối kịch thì còn kém xa.

"Không sao." Dường như đối phương không có ý định tới hỏi tội như trong dự đoán. Thấy hắn bình tĩnh như vậy càng khiến Tề Tĩnh áy náy sâu sắc hơn.

“Tôi nói xin lỗi là bởi vì anh đã phải lãng phí hai tiếng vô ích đối kịch với tôi, cuối cùng vẫn không thể…”

“Không sao.” Nhạn Bắc Hướng bỗng nhiên mở miệng, nhẹ nhàng ngắt lời anh, “Đêm hôm đó quá trình đối kịch rất thoải mái, cậu là một CV có thực lực. Thời gian nhập diễn rất nhanh, giúp người khác có thể cùng nhập diễn.”

Mí mắt Tề Tĩnh run rẩy, nhìn không chớp mắt ba chữ “Nhạn Bắc Hướng” trên màn hình.

Đáng tiếc là tay trái đang bó bột thạch cao, lỗ tai cũng bị tai nghe điện thoại lấp kín, nếu không thì anh rất muốn theo thói quen dùng tay trái gạt tóc mái một chút, xem thử chỗ đó có nóng bừng lên không.

Thật không thể tin được, có thể được khen ngợi tới vậy.

Lần đầu tiên anh được nghe chính miệng đối phương đánh giá buổi tối hôm ấy, hơn nữa còn dùng từ “thoải mái” để ca ngợi.

Nếu nói rằng “giúp người khác có thể cùng nhập diễn” — Vậy cũng bao gồm cả bản thân hắn trong số những “người khác” sao?

Tề Tĩnh vẫn tưởng rằng mình mới là người bị dẫn dắt, bị thứ diễn xuất gần như chân thật của hắn chấn động tận đáy lòng, bị sức diễn cảm biểu đạt chính xác tới từng chi tiết trong giọng nói của hắn làm cho kinh ngạc, dẫn tới kích thích tiềm năng, đắp nặn hình tượng nhân vật theo hướng của Nhạn Bắc Hướng, thể hiện diễn xuất tương ứng.

Hiện tại, người kia lại nói với anh, hắn cũng có suy nghĩ như vậy. Quả thật… khó có thể tin nổi.

“Thực ra, tôi muốn nói một câu.” Trong lòng đầy cảm kích, Tề Tĩnh không khỏi bật cười, đôi mắt cong cong trước màn hình máy tính.

Dựa theo lương tâm mà nói, anh xác nhận ở phương diện diễn xuất, Nhạn Bắc Hướng xuất sắc hơn mình rất nhiều.

Có thể được CV mà mình kính nể đánh giá cao như vậy, Tề Tĩnh đột nhiên cảm thấy trong lòng nóng nóng, biết bao nỗi buồn tích tụ trong tim bỗng tan biến, giống như có cơn gió thổi hết chúng đi, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Dưới tình huống như vậy, anh mong có thể nhẫn nhủ tới hắn suy nghĩ thật của mình.

Hắng giọng, Tề Tĩnh ngồi thẳng dậy, trịnh trọng nói:

"Nhạn Bắc Hướng đại nhân, ngày đó quá ngắn, chỉ kịp nói lời từ biệt vội vã, vậy nên tôi vẫn chưa kịp nói với anh — Thật ra, tôi nghĩ anh mới là một CV có thực lực thật sự. Đêm đối kịch đó đã khiến tôi ấn tượng vô cùng sâu sắc, luôn khắc ghi trong lòng. Tới khi chính thức thu kịch, có những chỗ vấp lỗi, đạo diễn vạch ra khuyết điểm của tôi, trong lòng tôi hiểu rõ nhưng không thể nào thu âm được. Khi đó, tôi sẽ hồi tưởng lại lời thoại anh đọc ra, sau đó chậm rãi tìm linh cảm."

Nhạn Bắc Hướng yên lặng lắng nghe, không nói một lời.

Tề Tĩnh nói một hơi tới đây, mắt không tự chủ được hướng xuống dưới, dường như sự trầm mặc của đối phương khiến anh bị áp lực vô cùng lớn. Cho dù ở trước mặt đối phương nói những lời như vậy thật rất ngại ngùng, nhưng anh vẫn kiên trì nói hết.

"Có câu này tôi nhất định phải nói, cho dù có thể sẽ đắc tội với không ít người. Hiện tại trong phiên bản kịch chính thức được phát hành kia, tôi tự cảm thấy hai chủ dịch chúng tôi diễn tạm được, nhưng không có cảm giác phù hợp với nguyên tác. Thậm chí có thể nói là hoàn toàn phá vỡ hình tượng trong nguyên tác, chỉ là một câu chuyện có cùng bối cảnh nhưng khác nhân vật mà thôi. So ra thì cá nhân tôi thích phiên bản đối kịch cùng anh hơn, rất thích."

Thật sự, thích vô cùng.

Thích tới mức nghe đi nghe lại, nhớ tới cảm giác vui sướng đầm đìa khi đối kịch, thoải mái hỗ trợ lẫn nhau.

"Thật ra cậu nói không sai." Thanh âm Nhạn Bắc Hướng trầm thấp, nhẹ nhàng vang lên, "Tôi có thể nghe ra, cậu đang cố gắng điều chỉnh bản thân để phối hợp với diễn viên khác."

Tề Tĩnh giật mình, trong cổ họng trào lên mùi vị chua chát mà không cay đắng.

"Cảm ơn."

Lời cảm ơn thật lòng lại nhịn không được mà cất lên. Cảm giác được người ta thấu hiểu quả thật rất quý giá.

"Người cần nói cảm ơn là tôi." Giọng điệu của Nhạn Bắc Hướng hàm chứa chút dịu dàng thản nhiên, không mang danh lợi, tinh tế đi vào lòng người, "Cảm ơn cậu đã nói thích."

Có mấy giây ngắn ngủi, hai người không ai nói câu nào, đều an tĩnh.

Tề Tĩnh vẫn duy trì dáng tươi cười bình thản, có vui mừng, có cảm động, còn có từng lời khen ngợi chưa nói ra. Đột nhiên anh thấy không cần phải nói thêm nhiều lời nữa, ý tứ đã rõ ràng, không còn gì tiếc nuối.

Sau đó, anh chợt nhớ một chuyện khác.

Khi anh thu phần phản âm, trong lúc lơ đãng nghe thanh âm của Nhạn Bắc Hướng, trong đầu lại hiện ra hình ảnh một người khác.

"Kể cũng lạ." Tề Tĩnh nửa đùa nửa thật nói, "Thanh âm của anh đôi khi sẽ khiến tôi nhớ tới một người tôi quen ngoài đời."

Trong tai nghe điện thoại truyền tới tiếng sột soạt cực nhỏ, dường như là đối phương giật microphone.

Một lát sau, anh nghe thấy tiếng Nhạn Bắc Hướng nhẹ nhàng hỏi: "Người kia là người cậu ghét sao?"

Tề Tĩnh sửng sốt.

Khi lấy lại tinh thần, anh ôn hòa cười rộ lên: "Không. Là một người vô cùng đáng kính. Làm sao tôi có thể ghét người đó được?"

Ghét ư? Làm sao có thể ghét được?…

Không chỉ không ghét, thiếu chút nữa tình cảm ấy còn phát triển theo hướng hoàn toàn ngược lại.

May mà anh ngăn trở kịp thời. Nếu không, hậu quả thật khó tưởng tượng nổi—-

"Thay vì nói ghét người đó, chẳng bằng nói tôi ghét chính mình." Tề Tĩnh cười khổ, trộm thở dài một hơi.

Không biết vì sao, mỗi khi thấy trong lòng khó chịu, anh rất muốn nói hết những lời thật lòng.

Khi anh đối mặt với Ninh Tiêu Tiêu cũng như biết bao người khác, có những lời vẫn không thể nói ra, ngược lại, Nhạn Bắc Hướng mới quen không lâu lại có thể để anh thoải mái nói hết.

"Vì sao?" Hắn quả nhiên hỏi vậy.

"Bởi vì tôi quấy rầy cuộc sống của đối phương, cảm thấy rất có lỗi." Thanh âm của Tề Tĩnh có chút trầm xuống.

Tại sao lại chuyển sang đề tài này…

Rõ ràng anh không muốn nhớ lại…

Cảm giác uất ức chậm rãi tràn lan, anh có chút hối hận đã nhắc tới việc này. Ngay khi anh muốn nói qua

loa cho xong chuyện, Nhạn Bắc Hướng đột nhiên lại hỏi: “Hiện tại… Có phải tôi cũng đang quấy rối cậu không?”

Tề Tĩnh sửng sốt một chút, vội vã cười nói: “Không, có người trò chuyện với tôi, tôi rất vui vẻ.”

Bỗng nhiên, anh nhắc lại: “Có cơ hội đối kịch với anh, tôi cũng rất vui vẻ.”

Những lời này đều là thật lòng.

Vốn anh cũng định sẽ ở một mình trong căn nhà trống rỗng này giết thời gian, làm việc, phối âm, xem lướt qua mấy trang tin nóng. Bỗng nhiên xuất hiện một người như vậy, nghe anh nói, nghe anh cằn nhằn, trong lòng tự nhiên cảm thấy thản nhiên, an bình.

Cho dù nhắc tới chuyện không muốn nhắc, cũng không quá khó khăn như trong tưởng tượng.

“Vậy cũng có thể sao?” Nhạn Bắc Hướng dùng thanh âm rất nhẹ để hỏi.

“Cái gì cơ?” Tề Tĩnh có chút hoang mang.

“Nói chuyện, đối kịch.” Người kia lặp lại hai từ này, thấp giọng nhắc lại lần nữa, “Có thể sao?”

Tề Tĩnh bỗng nhiên hiểu ra điều hắn muốn nói không phải lần trò chuyện ngoài ý muốn như hôm nay, mà là một cuộc hẹn lâu dài. Anh khiếp sợ tới mức ngón tay rủn rẩy, suýt chút nữa vô ý nhấn vào nút ngưng trò chuyện.

“Á…”

Trong cổ họng còn có chút đau đớn, chỉ có thể phát ra đơn âm vụn vặt. Hoàn toàn không biết phải trả lời thế nào.

Đối phương cũng không nói gì, nhưng Tề Tĩnh biết hắn đang chờ đợi.

Ghét sao? Không ghét.

Phiền phức lắm sao? Không thể nói là không phiền phức, nhưng cũng không phiền tức mức thấy phản cảm.

Chẳng qua anh cảm thấy kinh ngạc trước thiện ý đột ngột xuất hiện như vậy, không biết phải làm sao, không biết trả lời như thế nào mà thôi.

"Cảm ơn anh… Được vậy thì tôi rất vui." Tề Tĩnh chậm rãi chỉnh đốn lại suy nghĩ trong đầu, thử lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm nhưng thất bại. Trong thanh âm của anh tràn đầy sự kiềm chế và lý tính. "Nhưng mà…"

Nhưng mà, một ngày nào đó anh sẽ cảm thấy phiền.

Trong lòng anh đưa ra kết luận nhanh hơn trên miệng.

Tề Tĩnh cười khổ, lắc đầu, định từ chối phần ý tốt này.

Còn chưa kịp chính miệng nói ra, người kia đã trả lời một câu: "Tôi biết rồi."

20. Chương 20

Tề Tĩnh không biết mình đã bỏ tai nghe điện thoại ra từ khi nào.

Trong khoảnh khắc cửa sổ gọi điện thoại kia biến mất, dường như anh lập tức bị cuốn ra khỏi thế giới ấm áp, trở lại căn phòng lạnh lẽo giữa ánh sáng mờ mịt của mình.

Đêm đã khuya. Thời tiết mùa thu có sự chênh lệch nhiệt độ rất lớn giữa ngày và đêm. Anh hơi rùng mình, lúc này mới nhận ra mình cần phải mặc thêm áo khoác. Rõ ràng khi nãy trò chuyện trên trời dưới đất cũng không cảm thấy lạnh như vậy.

Bởi vì đeo tai nghe lâu, cho đến giờ phút này, tai của anh vẫn còn nóng hừng hực, vuốt bỏng tay.

Cuộc trò chuyện giữa anh và Nhạn Bắc Hướng đã kết thúc từ mười phút trước. Anh ngây ngốc nhìn chằm chằm vào cái avata đã tối đen của hắn, tận mười phút sau mới bỗng nhiên nhận ra: Anh quên không tháo tai nghe xuống. Không biết vì sao, anh luôn có ảo giác như cái tai nghe kia có thể trở thành công cụ giữ ấm.

Câu cuối cùng Nhạn Bắc Hướng nói với anh là: "Ngày mai, vẫn thời gian này, tôi sẽ lên mạng."

Nhéo mặt, mặt đau.

Nhéo chân, chân đau.

Tề Tĩnh hoảng hốt nghĩ, hóa ra đây không phải là mơ.

Chẳng lẽ bởi vì trong khoảng thời gian này anh gặp phải quá nhiều chuyện không hay, vậy nên ông trời đã

rủ lòng thương, để anh thỉnh thoảng có thể gặp được chuyện tốt?

"Hì." Tề Tĩnh run rẩy một lát, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười ra tiếng, lẩm bẩm nói, "Không xong rồi… Hình như mình đang mong đợi."

Bất cứ chuyện gì khi đã bắt đầu mong chờ, tới khi kết thúc sẽ càng thêm khó chịu.

Ví dụ như bức thư ghi chép tình hình hồi phục của mấy con mèo nhỏ.

Ví dự như cuộc điện thoại hứa hẹn vừa rồi.

Anh đứng dậy, rời khỏi bàn máy vi tín, mở cửa, đi tới ban công trống trải. Bên ngoài quả nhiên rất lạnh, gió thu thổi mấy cái móc quần áo đung đưa, phát ra tiếng leng keng khô khốc. Nhất thời, không khí lạnh căng tràn trong phổi, khiến anh không nhịn được mà ho khan.

"Khụ khụ…" Tối này trò chuyện với người ta, thời gian trôi qua trong nháy mắt, lúc này cổ họng anh có chút đau.

Ngay cả một ngôi sao cũng không nhìn thấy, mây đen che khuất cả bầu trời.

Trức đây các cụ thường nói, người bị bệnh phong thấp có thể dự báo thời tiết, khi trời sắp mưa thì bắt đầu đau nhức, rất đáng tin. Không ngờ gãy xương cũng có thể dự báo được, cái cảm giác đau ê ẩm xông trời, hẳn là ngày mai sẽ có mưa thu, trời sẽ trở lạnh chăng?

Tề Tĩnh đứng một mình trên ban công mấy phút, đầu óc thanh tỉnh, thật sự lạnh tới mức không chịu nổi nữa mới trở về phòng.

Chat QQ yêu cầu tốc độ gõ chữ phải nhanh, điều này quá khó với anh lúc này.

Vì vậy anh quyết định lên diễn đàn xem post kịch kỳ một của "Cạm bẫy" trước, dùng thân phận chủ dịch để bình luận, mong có thể đè bẹp dáng vẻ bệ vệ của đám antifan, giúp tổ kịch bĩnh tĩnh phần nào.

Tổ kịch cho phát hành kỳ một vào ngày Quốc khánh, cho tới bây giờ, post kịch đã đến trang thứ tư, có xu hướng mở thêm trang thứ năm.

Thực sự là tốc độ tăng trang có thể khiến người khác đỏ mắt.

Tề Tĩnh chưa từng có kịch nào tăng trang nhanh như vậy, nhịn không được mà tỏ vẻ kính nể từ tận đáy lòng.

Anh biết kịch tăng nhiều trang chỉ có hai loại, một là kịch nổi tiếng, hai là kịch tai tiếng, mong rằng tình huống tăng trang của "Cạm bẫy" không thuộc vào loại sau.

Mở bài post ra, điều đầu tiên đập vào mắt là một poster được vẽ rất tinh xảo.

Bức tranh vẽ thời điểm hai nhân vật chính gặp gỡ nhau lần đầu tiên trong gian phòng bí mật, áo sơ mi của tiểu công cảnh sát bị đứt vài cúc, hơi phanh ngực, nằm ngửa trên chiếc sa lông da thuộc màu đen. Tiểu thụ mafia đè trên người hắn, kéo cà vạt của hắn, khẽ mỉm cười khiến hắn phải ngẩng đầu.

Quả thực là hình ảnh cực kỳ mờ ám.

Mà bối cảnh của poster dùng màu đỏ sậm làm nền, phối hợp với tiêu đề sắc nét, vô cùng hấp dẫn ánh mắt của người xem. Tuyên truyền dùng màu đen làm chủ đạo, font chữ nổi bật, thậm chí còn có vết máu loang lổ để tăng hiệu quả.

Các thành viên trong tổ chế tác kịch "Cạm bẫy" quả thật rất giỏi. Tề Tĩnh cảm thán sâu sắc, lo lắng thể loại kém nổi tiếng như mình sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới tổ kịch.

Nhưng mà không sao, còn có đại thần Đồng Tước Đài tới áp trận.

Ngoại trừ tổ kịch tự mình cướp sô pha, còn có mấy người khác tới tranh băng ghế, sàn nhà, tầng hầm, trên dưới hơn hai trăm lâu đều là post của fan hâm mộ Đồng Tước Đài.

Các loại khẩu hiệu quen thuộc như "Nhào vào Đồng Tước Đài đại nhân", "Nhào vào kịch mới của sama", "Chúc mừng kịch của Đồng Tước Tước chủ dịch thuận lợi phát hành" có thể chiếm tới hơn hai trăm lâu. Giữa mấy lời cảm tạ của staff bị nhấn chìm trong tiếng hoan hô náo nhiệt của fan hâm mộ, chỉ có hậu kỳ Khóa một đời là tương đối nổi bật vì thân quen với Đồng Tước Đài.

Phía sau rốt cuộc cũng có người bình luận kịch.

Ban đầu tất cả đều là khen, ca ngợi tâng bốc đủ kiểu, được khen nhiều nhất vẫn là Đồng Tước Đài đại thần, hận không thể lấy tất cả lời thoại của anh ta ra phân tích một thể, từng chữ đều chứa đựng cảm xúc, có thể viết bình luận dài tới nghìn chữ.

Đương nhiên, đội sản xuất cũng được tiện thể khen một câu, ví dụ như biên kịch lựa chọn tình tiết rất thỏa đáng, hậu kỳ chế tác bối cảnh và âm nhạc rất xuất sắc, đạo diễn chỉ đạo đúng chỗ, ngay cả poster và tuyên truyền, ED cũng được khen.

Tề Tĩnh không phải ngoại lệ.

Ninh Tiêu Tiêu nói "anh sắp nổi tiếng rồi", Tề Tĩnh xem xong trang đầu của post kịch đã có thể hiểu được

câu nói của cô. Nhờ có đại thần, đây là lần đầu tiên anh nhận được nhiều lời khen như vậy. Không ít cô gái tuyên bố bị thanh tuyến gợi cảm của anh quyến rũ tới choáng váng, từ nay về sau sẽ tìm kiếm các kịch khác của anh, phía dưới còn có chuẩn bị hỏi han phương thức liên lạc với anh.

Đúng là vừa mừng vừa lo.

Tề Tĩnh tự biết mình không hài lòng với vai này, lại được người ta hết lòng ca ngợi như thế, thật sự không biết nên khóc hay nên cười, chỉ có thể yên lặng cảm tạ các fan hâm mộ yêu ai yêu cả đường đi lối về của Đồng Tước Đài.

Anh đọc lướt nhanh như gió, cho đến tận khi đụng phải một bình luận bắt đầu bằng hai chữ "Thất vọng" mới dừng lại.

Đó là bình luận kịch của một người có tên "Đảng tan nát cõi lòng vì nguyên tác", bình luận không dài lắm, nhưng mà từ những dòng chữ kia có thể thấy được nỗi thất vọng sâu sắc.

Lầu 235 : *Thất vọng, nghe xong hai lần vẫn thấy thất vọng.*

Thật lòng mà nói kịch này chế tác rất tuyệt, poster, tuyên truyền, biên kịch, hậu kỳ, vân vân đều không tệ, nhưng tôi muốn hỏi một chút, hai vị chuẩn bị và đạo diễn — rốt cuộc là các cô đang nghĩ cái gì thế? Chọn diễn viên cái kiểu gì vậy? Cứ cho là chọn được người không tệ đi, khi PIA kịch sao không PIA cẩn thận một chút, để cho ra đời hai nhân vật mà ngay cả độc giả trung thành đã đọc nguyên tác hơn mười lần như tôi cũng không nhận ra.

Được rồi, trước đây khi nghe nói Đồng Tước Đài đại nhân gia nhập tổ kịch, tôi đã có dự cảm không tốt. Bây giờ quả nhiên đúng như dự đoán. Anh ta hoàn toàn không thích hợp, nghe vô cùng kỳ quái. Nhưng càng không ngờ rằng Chẳng hỏi ngày về cũng diễn như vậy, uổng công trước đây tôi một mực thầm lặng ủng hộ anh ta, nghĩ anh ta hẳn có thể đảm nhiệm được vai diễn này… Nào ngờ… Sao lại diễn thành yêu nghiệt thụ 0.5!!! Hoàn toàn thất vọng.

"Đúng, xin lỗi…" Tề Tĩnh hít sâu, nhịn không được làm động tác ôm ngực.

Đọc tới cuối, anh có cảm giác thương cảm như bị bạn cũ lâu năm vứt vỏ. Xem ra vị fan nguyên tác này từng là một fan âm thầm của anh, mặc dù bây giờ đã không còn.

Không chỉ có vậy, còn liên lụy Yên Chi Hoa và Cắm đao bốn phía trúng đạn cùng.

Sau khi "Đảng tan nát cõi lòng vì nguyên tác" lên tiếng, đương nhiên bị phần lớn fan của Đồng Tước Đài mạnh mẽ ném đá.

Nhưng các lâu càng đắp càng cao, tới khi bài post tăng trang mới, có rất nhiều fan nguyên tác nhảy vào, liều chết viết lại cảm tưởng của mình.

Lầu 311 : *Thấy nhiều người mắng lầu 235 như vậy, tôi vẫn muốn lặng lẽ ủng hộ cô mọt chút. Tôi rất thích nguyên tác "Cạm bẫy", sau khi truyện được trao quyền vẫn luôn được nhắc tới, cuối cùng tác phẩm làm ra thì… Những gì muốn nói thì lầu 235 đã nói hết rồi, chế tác tốt, chỉ là chủ dịch OOC(1) quá nghiêm trọng… (_)*

Lầu 326 : *Σ(° °|||) Thanh âm của Chẳng hỏi ngày về sao lại biến thành như vậy?? Chuyện gì đã xảy ra?? Trong ấn tượng của tôi, Chẳng hỏi ngày về vẫn luôn là phúc hắc phong lưu công mà!! Cái loại âm nũng nịu thụ thế này là sao? Hơn nữa "Cạm bẫy" thuộc thể loại cường cường mà!! Chẳng hỏi ngày về sama, anh có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng hay sao?? Tell me why!!*

Lầu 328 : *Thanh niên đã đọc nguyên tác yên lặng đi ngang qua. Thật ra nếu bỏ qua nguyên tác, kịch này có thể chấm 85 điểm, mọi thứ đều vô cùng tốt, nội dung vở kịch hấp dẫn, hậu kỳ cực giỏi, hai vị CV chủ dịch đều thuộc phái thực lực, người chưa đọc nguyên tác hẳn có thể tiếp tục nghe, không sợ áp lực.*

Nhưng bởi vì đã đọc nguyên tác, tôi vẫn giữ hình tượng ban đầu trong lòng. Tôi cực kỳ ấn tượng với nhân vật trong nguyên tác, rất thích vị cảnh sát ngay thẳng, kiên nhẫn, thích khí thế nữ vương của ông chủ hộp đêm cùng bản chất si tình khiến kẻ khác mê muội sâu sắc…

Anyway, tôi vẫn yên lặng gia nhập đội ngũ thất vọng…

Lầu 350 : *(_) Các cái khác tôi không muốn nói nhiều, phía trước có rất nhiều bình luận khen ngợi, tôi là kẻ chuyên mộ tới ném đá CV chủ dịch. Phải nói trước, tôi không thuộc đảng thích nguyên tác, còn chưa từng đọc nguyên tác luôn, chỉ là tôi vừa đọc kịch bản vừa nghe kịch, nói sai thì đừng trách tôi.*

Đầu tiên, Đồng Tước Đài đại thần, ngưỡng mộ đã lâu. Thanh âm của đại thần quả nhiên không thể xoi mói, chất giọng trầm thấp, hấp dẫn tới mức lỗ tai cũng sắp mang thai. Nhưng mà, tôi vẫn phải nói lúc phối âm, anh không thấy trong kịch bản đã viết rõ là phải nâng cao giọng lên sao? Ví dụ như đoạn đối thoại trước lần đầu tiên lên giường của họ, yêu cầu phải phẫn nộ, áp lực, kết quả là anh vẫn phối nhẹ nhàng như trước. Ngoài ví dụ nêu trên thì còn rất nhiều chỗ cũng như vậy, mong kỳ sau Đồng Tước Đại đại thần chú ý một chút.

Tiếp theo nói về Chẳng hỏi ngày về đại nhân – Đại nhân, anh đọc đoạn bình luận dưới đây rồi thì đừng đánh em, bởi vì em là fan của anh (xin hãy nhìn ánh mắt chân thành của em)… Nhưng mà kịch này là kịch mà em thấy anh phối chán nhất từ trước tới này. Không phải diễn xuất của anh không tốt, chỉ là không biết rốt cuộc anh tưởng tượng ra cái gì mà có thể phối thành một nhân vật hoàn toàn khác với kịch bản! Rõ ràng là 0.7, tại sao phải dùng giọng 0.5? Rõ ràng có thể là nữ vương, sao lại phải giả vờ dịu dàng, lãng phí một công âm tốt! (Á, hình như có gì đó sai sai…) Nhưng mà cũng có màn anh phối rất thành công, nhất là cảnh ông chủ uống rượu một mình, sau đó cảnh sát đột nhiên xuất hiện, mâu thuẫn nội tâm được biểu hiện vô cùng tốt!!

Nói tóm lại, chỉ đơn thuần xem kịch bản, tôi thấy hai chủ dịch đều diễn không hay. Người diễn đúng theo nguyên tác nhất lại là nhân vật ông nội của tiểu công… Nhạn Bắc Hướng là người mới sao? Diễn xuất rất tự nhiên. Ừ, ông nội rất giỏi.

…

Đây là bình luận duy nhất trong post kịch từ đầu tới giờ nhắc tới Nhạn Bắc Hướng.

Tề Tĩnh bỗng nhiên có xúc động muốn chạy ào vào post kịch, nắm tay cô bạn lầu 350, cùng nhau hô to câu "Ông nội rất giỏi". Đương nhiên, trên thực tế anh chỉ có thể âm thầm cảm thán trước màn hình mà thôi.

"Hắn phối vai cảnh sát mới là giỏi thật sự…"

Tề Tĩnh tự lẩm bẩm. Đáng tiếc những người được nghe chỉ có bốn người bọn anh mà thôi.

Trong số những thính giả quả nhiên có không ít người nhạy bén, trước khi phát hành kịch anh đã dự đoán được những lời phê bình này, mà anh cũng tiếp thu tất cả.

Thu hoạch lớn nhất của anh khi phối vở kịch này là giúp anh biết được hóa ra có rất nhiều người chú ý tới anh. Anh vô cùng cảm kích.

Một thu hoạch lớn khác chính là quen biết được Nhạn Bắc Hướng.

Những nỗ lực người đó bỏ ra, không nên chỉ được đôi lời nhắc tới như thế. Hắn đáng giá được tôn kính nhiều hơn.

Sắc mặt Tề Tĩnh ngưng lại, đầu ngón tay gõ gõ vài cái trên bàn phím.

Có lẽ trong lúc nhất thời, cảm xúc dâng trào, anh copy lại vài câu cuối cùng của lầu 350, sau đó chậm rãi đánh ra một câu trong khung bình luận: "Đồng ý, ông nội quả thực rất giỏi ^_^"

Ký tên là "Fan ông nội", đăng lên.

Bởi vì post kịch lúc này đã có bốn trang, bình luận của anh bị vứt xuống tận lầu 1122, theo như người ta nói là phản xạ hình cung lớn tới mức vòng một vòng trái đất.

Nhưng anh không hề nổi giận, trong lòng lại cảm thấy thoải mái cực kỳ.

Sau khi dùng phương thức của mình giúp ID Nhạn Bắc Hướng tăng cảm giác tồn tại, Tề Tĩnh mở trang thứ hai, tiếp tục đọc bình luận.

Xem xong hơn năm trăm bình luận, đa phần là chia làm hai phe "fan nguyên tác" và "fan kịch", triển khai chiến tranh bàn phím trường kỳ, tiêu điểm vẫn là vấn đề diễn viên có phá vỡ hình tượng nhân vật trong nguyên tác hay không.

Có lẽ bởi vì bộ phận fan dùng ngôn từ quá kịch liệt, bản thân Đồng Tước Đài cũng xuất hiện ở gần cuối trang thứ hai.

Câu trả lời của hắn đứng về phía fan của mình, ngoại trừ mấy lời khách sáo để trấn an các fan đang tức giận, cảm ơn tổ kịch đã chế tác, vân vân, còn uyển chuyển ám chỉ kịch truyền thanh giống như sáng tác truyện lần nữa, không nên quá mức câu nệ hình tượng trong nguyên tác. Đối với sự thất vọng của các fan nguyên tác, hắn cảm thấy rất tiếc nuối, mong mọi người có thể đứng trên góc độ khác để thưởng thức tác phẩm này. Hết.

"Xong đời rồi…" Tề Tĩnh đọc tới nay, lông mày không khỏi nhíu lại.

Bản thân anh vốn định phụ họa theo ý của đảng nguyên tác, muốn dựa theo góp ý của các cô mà thay đổi trong kỳ sau, cố gắng cứu vớt hình tượng nhân vật.

Nhưng Đồng Tước Đài nói như vậy có khác gì sẽ kiên trì giữ nguyên như cũ.

Nếu như anh làm ngược lại, bất kể là đối với tổ kịch, đối với Đồng Tước Đài, hay đối với chính bản thân anh đều có ảnh hưởng không tốt.

Quả nhiên, Đồng Tước Đài giải quyết dứt khoát, phía sau hắn có hàng loạt người hâm mộ xếp hàng chụp ảnh chung. Cứ như vậy mà post kịch tăng tới trang ba, mấy fan khen ngợi kịch lúc trước cũng trở lại cảm ơn đại thần tán thành suy nghĩ của họ. Đảng nguyên tác lâm vào cảnh trầm mặc.

Post kịch lập tức khôi phục không khí hòa thuận vui vẻ, trăm miệng một lời.

Ngoài trừ ở giữa trang ba đột nhiên nhô ra mấy người—

Lầu 742 : *Đồng Tước Đài đại nhân đã xuất hiện, cố gắng khổ sợ giữ gìn bầu không khí trong post kịch, còn cảm ơn tổ kịch, cảm ơn fan, vị chủ dịch còn lại định lúc nào mới hiện thân đây? ( )*

Lầu 743 : *Trả lời lầu trên, Chẳng hỏi ngày về cự cự nổi tiếng là đại thần giả chết~ Có người nói trước đây ngay cả đại thần cũng phải dựa theo thời gian của anh ta mà phối kịch, chờ anh ta tới nửa ngày. Anh ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trang ba, tôi cược mười đóa hoa cúc~ ( )*

Lầu 744 : *Đại thần giả chết +1*

*Tôi nhớ trước đây chẳng phải trên diễn đàn từng có bài post vạch trần chuyện hắn sống hai mặt sao? Sau đó nhờ có Đồng Tước Đài đại nhân ra mặt thay anh ta, bài post đó mới được xóa bỏ, không biết có ai còn lưu lại không? *ngoáy mũi* Vốn tôi nghĩ dù sao hiểu lầm cũng là hiểu lầm, cứ xem kịch thế nào. Hiện tại nghe xong kịch… Tôi thấy CV kém nhất chính là anh ta, còn không bằng thay anh ta thành Bún qua cầu sama, người ta tốt xấu gì diễn xuất cũng hay hơn, thanh âm cũng thuộc gu của tôi.*

Lầu 744 : *Đảng CP Đài Bún giơ cờ một trăm năm không lung lay đi ngang qua!! Nếu như đổi thành Bún qua cầu, đám fan nguyên tác cứ sủa nãy giờ đảm bảo sẽ ngậm miệng! Bởi vì Bún qua cầu nhất định sẽ không khiến họ thất vọng, nhất định sẽ phối tốt kịch này!*

...

Bắt đầu từ chỗ này, lục tục có những người ủng hộ CP Đài Bún khác tới ủng hộ, đương nhiên cũng có fan Đồng Tước Đài phản đối những lời này tới ủng hộ Tề Tĩnh.

Nhưng mà tới tận khi trang thứ ba kết thúc, anh vẫn không xuất hiện. Quả thật các cô ấy đã nói đúng điều này.

Bắt đầu trang thứ tư, Tề Tĩnh thấy đàn em dùng ID "Măng tre tháng ba" của anh nói chuyện anh bị tai nạn giao thông, lập tức gây nên sóng to gió lớn. Loại chuyện như xảy ra tai nạn được nhắc đến vào thời điểm này chẳng khác chi một lời mượn cớ vụng về, hoàn toàn không có độ tin cậy — đám antifan càng được nước làm tới, muốn mắng thì mắng, muốn chửi thì chửi.

Trọng tâm chỉ có một: Chẳng hỏi ngày về không xứng với Đồng Tước Đài đại thần, đại thần xứng đáng được đối kịch với một CV tốt hơn.

Những câu này hẳn là "bình luận bậy bạ" mà Ninh Tiêu Tiêu nhắc tới?

Tề Tĩnh không biết làm gì ngoài cười cười. May mà không khác biệt lắm so với tưởng tượng của anh. Thật ra căn bản không có gì đáng ngại.

Xem xong post kịch, cửa thủy tinh bên ngoài post kịch bỗng vang lên một tiếng. Trời mưa.

Tề Tĩnh vô thức ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bởi vì đèn bàn còn sáng, trên cửa thủy tinh chỉ có thể thấy được hình ảnh của anh, không nhìn thấy mưa rơi bên ngoài. Chỉ nhìn thoáng được những giọt mưa liên tiếp rơi ở nơi ánh sáng chói lòa nhất, lưu lại những dấu vết rõ ràng.

Thanh âm "tí tách" từ từ tăng lên.

Thành phố này gần tiến vào thời kỳ cuối thu, trận mưa đầu mùa trút xuống. Tề Tĩnh bỗng nhiên nghĩ tới mèo là loại động vật sợ ẩm ướt, trong thời tiết như thế này, chúng sẽ vội vàng trốn về dưới mái hiên, ở trong lòng người kia thoải mái mà sưởi ấm.

Chỉ đơn giản liên tưởng một chút, trong lòng lại khẽ nhói đau.

Tấm hình lưu trong điện thoại di động kia từ lúc bị tai nạn xe cộ đã không xem nữa, bởi vì anh nghĩ khi phòng tuyến tâm lí của anh yếu ớt nhất, khi anh thấy bất lực nhất thì không được xem.

Nếu xem sẽ muốn tìm cách chạy về bên người đấy, sẽ không rời đi.

Vậy nên, ý tưởng muốn trả lời bức thư cuối cùng kia vừa chợt lóe trong đầu đã bị dập tắt.

***Chú thích:**

(1) OOC: out of character.

21. Chương 21

Ngày hôm sau, mưa ngớt dần.

Lúc Tề Tĩnh tỉnh lại, trên cửa sổ thủy tinh đã không còn nghe được tiếng mưa rơi, chỉ có tia nước mềm như lông tơ.

Nhờ có tai nạn xe cộ lần này, từ khi nằm viện đến giờ, thời gian ngủ của anh trở nên quy luật nhất trong mấy năm qua, tuy rằng chất lượng không quá lạc quan, nhưng khi mở mắt ra có thể ngắm nắng sớm trong veo, cảm giác vô cùng hài hòa.

Đương nhiên, nếu như không phải nằm trên giường không xoay người được thì tốt biết mấy.

Ngoại trừ tư thế bị hạn chế, Tề Tĩnh nghĩ điều khổ sở nhất chính là việc mặc quần áo và tắm rửa.

Trong lúc nằm viện, muốn mặc quần áo có thể nhờ y tá giúp đỡ, mấy ngày sau khi phẫu thuật, anh chỉ dùng một chậu nước nóng và một cái khăn lông lau qua người. Lúc vết thương đỡ hơn, anh tắm ở nhà tắm công cộng của bệnh viện, trước đó còn nhờ người ta bọc nilon vào lớp thạch cao bó trên tay, cẩn thận không bị xả ướt là được rồi.

Bây giờ về nhà, anh chỉ có một tay để dùng, muốn làm hai việc này tương đối khó khăn.

May mắn là không cần rầu rĩ về đường ăn uống —- Chí ít Tề Tĩnh nghĩ vậy.

Quanh khu nhà có rất nhiều tiệm cơm, thức ăn phong phú, đa dạng mà ngon lành hơn trong căn tin bệnh viện nhiều. Anh dự định một tháng này sẽ hoàn toàn dựa vào thức ăn bên ngoài, không kén cá chọn canh, mặn nhạt đều ăn.

Tề Tĩnh cố gắng hết sức mặc quần áo chỉnh tề, sau khi rửa mặt qua, cầm một cây dù ra khỏi nhà, chuẩn bị mua một thể cả bữa sáng, trưa, tối nay về, lúc nào ăn thì dùng lò vi sóng để hâm nóng là được.

Trời mưa, khí trời ẩm ướt, ngoại trừ chỗ đau hơi nhức nhối, việc làm thế nào để mở được dù cũng là một loại kỹ năng sống.

Lúc này, dưới lầu nhà trọ của anh không một bóng người, không có ai để nhờ vả. Anh rơi vào đường cùng, chỉ có thể tự lực cánh sinh, nghiêng đầu dùng cổ kẹp lấy cái ô, lúc này tay phải mới rảnh rỗi để mở ô ra, lăn qua lăn lại nửa ngày còn cào xước cổ, hơi hơi đau rát.

Khi anh muốn ra khỏi hàng hiên, chợt nghe thấy một tiếng "meo meo" cực nhỏ.

Anh ngẩn người, cúi đầu nhìn lại theo âm thanh đó, chỉ thấy dưới mái hiên có một còn mèo hoa màu xám nho nhỏ đang cuộn tròn.

Nhìn qua có vẻ là mèo hoang, tuổi còn nhỏ, ngây thơ mơ màng, lông mao trên người còn bị nước mưa xối cho ướt nhẹp, lảo đảo rúc vào bờ tường để tránh mưa. Không biết nó đã nằm đó bao lâu, trên mặt sàn xi măng còn hiện ra dấu chân mèo rõ rệt cùng vết bùn đất, cái đuôi ủ rũ cụp xuống.

Toàn thân nó bẩn thỉu, cứ như một tên ăn mày, thân thể gầy còm ốm yếu co tròn lại trong gió thu lạnh lẽo, vừa đói vừa lạnh. Ánh mắt xanh nhạt mờ mịt nhìn anh, có chút yếu đuối kêu to, lộ ra mấy cái răng sữa màu trắng.

"Meo meo." Tiếng kêu như đang cầu cứu.

"Ài…" Tề Tĩnh lui về phía sau ba bước, lộ ra biểu tình như đau răng, nhẹ nhàng hít khí lạnh. Anh thương tiếc rồi lại chột dạ nói, "Xin lỗi, ký giả là khắc tinh của thú cưng. Tao không thể nuôi mày."

"Meo meo." Con mèo tiếp tục phát ra tiếng kêu thê lương về phía anh.

"Tao thật sự, thật sự không thể nuôi mày." Tề Tĩnh bị nó làm cho đau lòng, nhưng anh phải nghĩ tới hiện thực. Mà hiện thực thì rất tàn khốc.

Dứt lời, anh gác cây dù sang một bên, trở về nhà trọ lấy một cái thùng rỗng, lấy bút dạ viết chín chữ thật to lên "Tôi rất đáng yêu, rất biết đều, cầu bao nuôi", trong thùng còn trải thêm một cái thảm lông ngắn, mang xuống dưới lầu. Con mèo hoa nhìn thấy anh xuất hiện lần nữa, thanh âm meo meo meo meo càng khẩn thiết hơn, nhưng anh chỉ có thể cẩn thận bế nó bỏ vào trong thùng, ngồi xổm xuống lau khô nước mưa cho nó, dùng thảm đắp lại.

Bé con kia dường như cảm thấy ấm áp, tiếng kêu không còn khổ sở, cái đầu nhỏ chui ra khỏi chăn, đôi mắt ướt sũng mở to nhìn anh.

"Đừng tìm một chủ nhân mà ngay cả bản thân cũng không chăm lo được." Tề Tĩnh mỉm cười, xoa nhẹ lỗ tai của mèo con.

"Meo meo." Mèo hoa không vui quay về trốn dưới chăn, chỉ lộ ra cái đuôi vẫy qua vẫy lại.

Tề Tĩnh bỏ cái thùng ở nơi dễ nhìn thấy, mong có người tốt bụng thấy được, còn anh thì quyết tâm vội vã nhặt cái dù lên, đi ra khỏi tòa nhà.

Anh mua ba phần cơm ở một quán cơm gần đó, thừa dịp đầu bếp xào nấu thì vòng qua cửa hàng tiện lợi mua một hộp sữa tươi, một túi bánh quy nhỏ dành cho trẻ con, còn có hai cái bát giấy. Trên đường trở về, tay phải của anh vừa phải cầm dù, vừa xách mấy cái túi nilon, bị nước hắt lại, dù lệch sang một bên khiến mưa gió xối ướt một bên quần.

Anh đi gần đó thời gian, cái thùng kia vẫn không có ai ngó ngàng tới.

Mèo con yếu ớt nằm trong thùng, yên lặng dùng móng vuốt cào cào mặt giấy, bị tiếng bước chân của anh hấp dẫn, lập tức kêu to meo meo meo, cố gắng đập vào cái thùng.

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội, tao cho mày ăn nè." Tề Tĩnh vội vã buông đồ trong tay xuống, lấy ra sữa tươi mua cho mèo và bánh quy, muốn dùng tất cả các cách có thể, vừa cắn vừa xé mới có thể bóc được vỏ bánh, đổ vào hai cái bát, bỏ vào trong thùng của mèo.

"Meo meo meo meo!" Mèo con đói bụng lắm, bát giấy vừa được đặt xuống đã dùng hai chân trước níu lấy thành bát, lật úp nó xuống.

Sữa tươi hất hết vào mặt nó, bánh quy cũng rơi vãi lung tung, nó dùng móng vuốt chà lau mặt, còn mang vẻ mặt vô tội liếm tới liếm lui.

Tề Tĩnh dở khóc dở cười, vội vàng dùng thảm cuốn nó lại ôm ra ngoài, thu dọn hết đồ bên trong, lau khô chỗ lông bị ướt sữa của nó. Anh nhặt bánh quy vào bát, sau đó mới thả lại chỗ cũ, vỗ vỗ con mèo nhỏ, ý bảo nó đừng kích động quá. Dường như mèo con hiểu được, động tác lần này nhẹ hơn, chậm rãi thưởng thức đồ ăn ngon.

Tề Tĩnh ở bên cạnh thùng yên lặng ngắm nhìn nó, khẽ lắc đầu trước khi có hồi ức hiện ra từ tận sâu đáy lòng, nhắc nhở bản thân hôm nay cần dự trữ lương thực, đi lên lầu.

Cho mèo con no rồi, không thể bỏ đói chính bản thân mình được.

Ăn xong bữa sáng, Tề Tĩnh mở ti vi ra xem bản tin theo thói quen, trong lúc cầm điều khiển từ xa trong tay liên tục đổi kênh, lòng anh luôn cảm thấy không nỡ. Biên tập viên vừa nói xong câu "Cảm ơn quý vị đã đón xem bản tin buổi sáng", anh đã thoắt cái đứng dậy, tắt ti vi chạy xuống lầu.

Bé mèo hoa quả nhiên vẫn còn ở đó, sữa tươi và bánh quy đều hết sạch, nó thì thỏa mãn cuộn tròn người ngủ trong tấm thảm lông ngắn.

Tề Tĩnh đứng ở trên cầu thang quan sát một hồi, giận dỗi trở về nhà.

Mấy tiếng buổi sáng, anh tập trung vào công việc, trước mắt, anh thuộc về tổ hậu cần vạn năng, không chỉ có ban tin tức thời sự mà việc vặt của các ban khác, chỉ cần không yêu cầu trình độ vi tính phức tạp, anh đều nhận về làm. Chờ tới khi anh sửa soạn xong hết tài liệu đồng nghiệp cần dùng, gửi đi từng cái một, kim đồng hồ trên vách tường đã qua mười hai giờ.

Ngoài cửa sổ, hạt mưa tí tách rơi trên cửa thủy tinh, bắt đầu có vẻ mạnh lên, thanh âm dồn dập khiến lòng người không yên.

Tề Tĩnh nhịn không được ra khỏi nhà lần nữa, đi tới tầng một kiểm tra.

Nghênh tiếp anh vẫn chỉ là con mèo nhỏ cất tiếng meo meo yếu đuối, cùng với đó là tiếng cào cào trong thùng. Bên trong chiếc thùng đã bị móng vuốt mèo cào rách nhiều chỗ, rơi hết trên tấm thảm, bị mèo con đạp vào một góc nhăn nhúm, còn cố gắng dùng miệng cắn xé.

"Ai nha, cái này không thể ăn được." Tề Tĩnh vội vã túm gáy nó.

Mèo con nghiêng đầu, bốn chân nhỏ không chịu ngoan ngoãn mà giãy dụa giữa không trung, rất ấm ức. Tề Tĩnh dùng hai mắt chống lại đôi con ngươi màu xanh ướt át của nó, bỗng nhiên sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên.

"Haizz…"

Anh bất giác thở dài, buông mèo nhỏ xuống, ngồi xổm, dùng ngón cái chà xát cái đầu nhỏ của nó. Có thể vì biết ơn, bé con nhận ra anh chính là người cho nó ăn, run rẩy kiễng chân, dùng chóp mũi ma sát lòng ngón tay cái của anh.

Trông bộ dạng làm nũng lấy lòng của nó, Tề Tĩnh không khỏi mỉm cười, trái tim bất giác trở nên mềm mại.

"Chỉ có một tháng, được không?" Anh híp mắt, cúi đầu mặc cả với bé con kia.

"Meo meo." Bé con căn bản không hiểu chuyện gì, tiếp tục dùng đôi móng thịt của mình bao lấy ngón tay cái của anh, dường như muốn bắt tay hợp tác.

"Gọi mày là "Ngày Về" nhé?" Tự dưng có thêm một miệng ăn, Tề Tĩnh tính toán.

“Meo meo meo meo.”

Vì vậy, anh ôm Ngày Về cùng trở về nhà trọ tầng bảy. Ngày Về lớn bỏ Ngày Về nhỏ vào trong chậu rửa mặt, chặn lỗ thoát nước, xả nước ấm vào tắm cho nó.

Tuy trong nước ấm áp, nhưng Ngày Về nhỏ dường như theo bản năng sợ nước, dùng toàn bộ sức lực tích tụ được nhờ hai chén sữa và một túi bánh quy sáng nay, ra sức chống cự. Nước văng hết lên sàn nhà, lộn xộn vô cùng, còn hung hăng cào lên mù bàn tay của Ngày Về lớn một nhát.

Móng vuốt của nó khá sắc bén. Tề Tĩnh cố nén đau, mặc kệ việc xử lý vết thương, trước tiên phải cọ sạch bùn đất trên người mèo con.

Tắm rửa xong, anh dùng khăn lông hút khô nước, ôm nó vào trong phòng khách.

Tay trái của Tề Tĩnh không dùng được, đành phải ngồi thẳng xuống sàn nhà, dùng hai chân nhẹ nhàng ôm mèo con, không cho nó chạy loạn, tay phải cầm máy sấy, cẩn thận mở chế độ mát thổi khô lông, tránh không cho nó bị phỏng.

Dường như mèo con được hầu hạ rất thoải mái, đôi mắt híp lại thành hai cái khe.

Tề Tĩnh thề, anh hầu hạ nó còn vất vả hơn tự chăm sóc bản thân mấy ngày nay cộng lại. Lúc anh muốn gội đầu còn phải khom lưng cúi đầu trước vòi hoa sen, ngẩng đầu dậy đã thấy cổ đau muốn chế, huyết áp tụt làm anh váng đầu hoa mắt, nào có được sung sướng như bé con kia.

Vết thương trên mu bàn tay đã không còn chảy máu nữa, anh đặt Ngày Về nhỏ vào một cái thùng sạch sẽ khác, trùm chăn lên, sau đó mới lấy cồn và bông y tế để tiêu độc.

Dùng răng cắn nửa ngày mới bóc được băng ego, lại vất vả dùng miệng để cắn lấy, nhả ra, chậm rãi dán lên.

Bỗng nhiên anh có cảm giác mình cũng sắp biến thành mèo rồi.

Nhờ vào phúc của Ngày Về nhỏ, anh tìm lại được sự bận rộn như khi đi làm hồi xưa.

Gần tới hai giờ, anh mới bớt thời gian tùy tiện hâm nóng bữa trưa lên ăn, buổi chiều thì chậm rãi đánh máy văn bản công việc, vừa dùng đầu ngón chân trêu chọc mèo con, vừa để nó coi chân anh như ngọn núi nhỏ mà tập nhảy. Thời gian một ngày trôi qua không còn nhàm chán như lúc trước.

Sữa tươi và bánh quy mua hồi sáng không đủ ăn, Tề Tĩnh lại ra ngoài một chuyến, xách một túi thức ăn lớn về nhà.

Mèo con ngửi thấy mùi thức ăn, phi ngay ra ngửa cái bụng trắng tinh lên, bốn móng khua khua, ngoan ngoãn làm nũng mua vui cho anh xem. Tề Tĩnh trêu chọc cả buổi chiều, lúc này bị nó chọc lại, cười híp mắt thưởng cho nó một ít thức ăn mèo.

Thật ra nếu nhìn kỹ, màu lông của mèo con được xếp vào hàng thanh lịch, toàn thân màu trắng xám, xen kẽ là vằn đen truyền thống của loài mèo hoa, từ cổ tới bụng lại thuần màu trắng, bốn móng bóng loáng, khiến người ta yêu thích không thôi.

Giống mèo như vậy không khó tìm được người nuôi.

"Ngày Về." Anh cúi đầu kêu to.

Mèo con lăn lông lốc, xoay người đứng lên, dường như đã nhớ rõ tên của mình.

Tề Tĩnh cười cười, vuốt ve lưng, xoa lông của nó, mí mắt rũ xuống: "Ngày Về, tới khi tìm được chủ nhân tốt cho mày thì phải mau chóng quên tao đi, biết chưa?"

"Meo meo." Cục lông nhỏ yếu ớt đáp.

Sau bữa tối, Ngày Về nhỏ dù sao cũng là mèo con, lăn qua lăn lại mệt mỏi rồi thì cuộn tròn bên chân Tề Tĩnh ngủ.

Máy tính của Tề Tĩnh vẫn ở trạng thái sleep, tai nghe điện thoại đặt ở nơi dễ lấy, đã cắm sẵn vào máy. Anh tùy ý dựa vào lưng ghế lướt web, thường thường liếc mắt nhìn vào danh sách bạn online trên QQ.

Không có avatar của người kia.

Cứ một chốc, anh lại vô thức mở danh sách người liên lạc gần nhất, avatar hình con chim vẫn xám xịt.

Kí tên trên QQ của Nhạn Bắc Hướng vẫn là câu "Tạm dừng không nhận tất cả kịch mới". Dựa theo câu này mà suy luận, bình thường hẳn là công việc của người này rất bận rộn, không biết rốt cuộc là làm nghề gì. Nhưng mà nếu hắn có thể nói ra câu "cùng thời gian này ngày mai", chứng mình thời gian làm việc của hắn tương đối quy luật, chắc thuộc tộc đi làm giờ hành chính.

Nói chung không thể nào là ký giả — Tề Tĩnh nghĩ tới đây, tự nở nụ cười giễu.

Mở lí lịch cá nhân ra, không khác lắm so với phỏng đoán của anh, hầu như mọi ô đều để trống, chỉ có một dãy số biểu hiện hòm thư QQ đơn độc nằm ở chính giữa.

Qzone, trống.

Hình ảnh, trống.

Tò mò nhấn vào ô "Chú thích" to nhất, bốn chữ "Ông nội vạn năm" đột nhiên hiện ra trong tầm mắt, hiển nhiên là do các chuẩn bị thêm vào. Tề Tĩnh vô cùng mất hình tượng bò lăn ra bàn mà cười to mười giây.

Vừa cười, anh vừa nhấn vào mục "Thêm chú thích", sau khi ô trống nhảy ra, Tề Tĩnh thận trọng ngồ trước máy tính suy nghĩ từ ngữ thích hợp. Từ khi biết được âm thật và năng lực đối kịch của Nhạn Bắc Hướng, cái từ "Ông nội vạn năm" này quả thực không thể nhìn thẳng, anh muốn viết một điều đặc biệt hơn.

Qua cuộc trò chuyện tối qua, anh nghĩ thật ra Nhạn Bắc Hướng không phải là người lạnh lùng, ngược lại khá ôn hòa, có chừng mực, lại còn tốt bụng.

Chữa trị?

Không biết vì sao bỗng nhiên trong đầu xuất hiện từ này, Tề Tĩnh ngẩn ngơ trong chốc lát, đáy lòng phiền muộn, mau chóng bác bỏ nó. Cái từ này sẽ khiến anh nhớ tới một người khác — không thích hợp.

Đang lúc ngẩn người, một cửa sổ gọi thoại thình lình nhảy ra, hình ảnh chiếc ống nghe điện thoại màu xanh đợi từ lâu cuối cùng cũng xuất hiện.

Tề Tĩnh thu hồi tâm trí, mau chóng đeo tai nghe điện thoại.

Lần trước hơi thở của anh nghe gấp gáp, lần này hai người đổi chỗ cho nhau.

"Xin lỗi, hôm nay phải tăng ca, kéo dài thời gian." Thanh âm của người kia có chút khàn khàn.

"Không sao, không sao, công việc quan trọng hơn." Tề Tĩnh vội hỏi.

Thật ra anh muốn hỏi về công việc của Nhạn Bắc Hướng, nhưng mà không dò hỏi về cuộc sống ngoài đời là quy tắc ngầm của giới võng phối, anh sẽ không vì lòng hiếu kì mà xâm phạm sự riêng tư của người khác.

Lúc này, trong tai nghe truyền tới tiếng ho khan bị đè nén.

Thanh âm rất nhỏ, hiển nhiên là đối phương đã lấy tay bịt microphone. Nhưng mà Tề Tĩnh vẫn có thể nghe ra hắn không khỏe, nghiêm túc hỏi: "Anh ốm sao?"

"Không sao." Không chỉ có ho khan, giọng nói cũng mang cảm giác mệt mỏi, "Tối hôm qua trời trở rét, sáng sớm bị dính mưa, chắc tôi bị cảm lạnh rồi."

“Thật là trùng hợp, ở chỗ tôi cũng bắt đầu mưa từ tối qua.” Tề Tĩnh rất thuận miệng tiếp lời.

Thanh âm trong tai nghe tạm ngừng một chút, ngay cả tiếng hít thở cũng không có. Một lát sau mới nghe thấy Nhạn Bắc Hướng nhẹ nhàng nói: “Cả nước có rất nhiều nơi cùng một kiểu thời tiết.”

Tề Tĩnh luôn có thói quen xem bản tin, cũng thuận tiện để ý tới phần dự báo thời tiết trên cả nước sau bản tin hằng ngày. Anh nhớ dự báo viên từng nói hai ngày nay mưa trên diện rộng, phần lớn là các tỉnh quanh đây —- nói không chừng Nhạn Bắc Hướng ở rất gần anh.

“Đúng rồi, tôi đã đọc post kịch rồi, bị mấy người ở đảng nguyên tác chửi thê thảm.” Tề Tĩnh nhớ tới việc sau cuộc trò chuyện đêm qua của họ, anh đi đọc bình luận kịch, vừa cười vừa cảm thán với hắn.

“Đừng để tâm.” Phản ứng của Nhạn Bắc Hướng đúng như anh nghĩ.

Trên thực tế, anh quả thật không để tâm.

Khi đọc hết tất cả bình luận, anh mở một bản word, dùng một tiếng đồng hồ để viết mấy trăm chữ bình luận, về cơ bản là giải thích nguyên nhân mình mất tích, sau đó giải thích cách hiểu của mình về nguyên tác dưới tình huống không công khai đối địch với Đồng Tước Đài, cuối cùng là cảm ơn những người hâm mộ đã ủng hộ cũng như phê bình, bày tỏ cảm nghĩ với tổ kịch.

Thay ID chính thức “Chẳng hỏi ngày về”, copy rồi paste lên diễn đàn, đăng tải.

Khi đó post kịch đã tăng tới trang năm, bình luận của anh bị rơi xuống tận lầu 1400, vậy nên cái acc clone ở lầu 1122 sẽ không bị…

“Lầu 1122 kia là cậu à?” Nhạn Bắc Hướng đột nhiên nói ra một câu như vậy.

“Khụ khụ…”

Tề Tĩnh nhất thời ho khan liên tục trước micro, ho tới mức đỏ cả mặt. May mà anh cũng có thể đổ trách nhiệm cho cơn mưa tối hôm qua.

“Vì sao…” Sao lại bị phát hiện? Anh giống như một đứa bé làm chuyện xấu bị bắt quả tang, thanh âm yếu thế hơn một chút.

“Trực giác.” Đáp án đối phương cho anh rất đơn giản.

Loại trực giác này thật đáng sợ, lẽ nào hắn cũng là cảnh sát giống như nhân vật trong “Cạm bẫy”?

Tề Tĩnh hoàn toàn bị khiếp sợ, không hề nghĩ tới chuyện mình khoác nick clone bị người ta nhận ra, hơn nữa còn bị nhân vật chính nhận ra. Huống hồ, câu nói kia tổng cộng còn chưa tới mười chữ.

Cái loại ID trắng trợn thể hiện "fan Ông nội" kiểu này, bây giờ nghĩ lại quả thật vô cùng ngượng ngùng.

Tề Tĩnh nghĩ đây mới là vết đen trong lịch sử mới của anh. Vụ kêu "meo meo" gì đó quả thật không thể so sánh…

"Xin lỗi, nhưng tôi thật lòng muốn nói như vậy." Nói chung, trước tiên cứ nói xin lỗi cái đã.

"Tại sao phải xin lỗi tôi?" Nhạn Bắc Hướng dường như không tức giận, cũng không có ý cười nhạo anh, dịu dàng trước sau như một.

"Bởi vì…" Tôi nói thật lòng. Tề Tĩnh bỗng nhiên dừng lại, phát hiện kiểu lí do thế này không hợp lí, nhất thời không thốt nên lời. Thật ra ý tưởng muốn xin lỗi sinh ra trong đầu anh đều vì anh sợ hành động của mình sẽ khiến đối phương cảm thấy khó chịu.

Ngay khi đang định tiếp tục giải thích, mèo con bên chân không biết tỉnh từ khi nào, còn hơi buồn ngủ, kêu meo meo meo vài tiếng.

Tề Tĩnh còn chưa kịp cúi đầu đáp lại nó, người ở bên kia màn hình máy tính cũng ngẩn người.

"Cậu nuôi mèo à?"

Giọng nói của hắn có chút kinh ngạc.

Hẳn là do tối hôm qua không hề nghe thấy tiếng mèo kêu, vì vậy hắn mới hiếu kỳ.

"A, không phải do tôi nuôi. Hôm nay tôi mới nhặt nó ở ngoài đường." Anh giải thích.

"Là… Mèo hoang sao?" Thanh âm của đối phương truyền tới dường như trầm xuống, yên lặng suy nghĩ điều gì đó.

"Đúng vậy." Tề Tĩnh hồi tưởng lại trận chiến kịch liệt ngày hôm nay của mình và Ngày Về nhỏ, còn mỉm cười nói, "Nhóc con này rất cứng đầu, cả người bẩn thỉu mà còn không chịu tắm, còn cào tôi chảy máu."

Lúc này, anh bỗng nhiên nghe thấy từ tai nghe truyền ra tiếng thở gấp.

"Lập tức tới bệnh viện đi." Nhạn Bắc Hướng đột nhiên mở miệng, thanh âm vô cùng trầm thấp, khẩn thiết.

"Hả?" Tề Tĩnh còn ngây người, mờ mịt.

"Mau tới bệnh viện ngay đi, cần phải tiêm một mũi phòng bệnh dại, đừng tiếc tiền. Ngay lập tức!" Anh chưa từng nghe thấy giọng nói của hắn gấp gáp, nghiêm túc tới vậy, thậm chí còn có chút run rẩy.

Nghe đến đó, cuối cùng Tề Tĩnh cũng hiểu ý của hắn.

Hóa ra… Hắn lo mình bị bệnh dại. Trong lòng ấm áp cực kỳ, Tề Tĩnh cười an ủi: "Đừng lo, trước đây vì công việc yêu cầu, tôi đã từng tiêm vắc xin phòng bệnh dại rồi. Không sao đâu."

Đối phương nghe vậy thì ngẩn người, rốt cuộc yên lặng, tiếng hít thở cũng bình thường trở lại.

Cuối cùng, hắn thở phào một cái: "… Vậy là tốt rồi."

Một hồi sợ bóng sợ gió qua đi, sự cảm kích nhẹ nhàng tràn đầy nơi đáy lòng lại không mất đi.

Vô tình biết được một mặt khác của Nhạn Bắc Hướng, Tề Tĩnh cười rạng rỡ, cố ý dùng giọng trêu chọc: "Không ngờ anh cũng có lúc khẩn trương như vậy—-"

Người kia trầm mặc một lúc lâu, dường như thở dài rất khẽ: "Bởi vì chuyện như thế không thể đùa được."

"Ừ, tôi hiểu." Tề Tĩnh mỉm cười từ tận đáy lòng, "Cảm ơn anh."

22. Chương 22

Quá trình quen biết một người giống như hồi bé chơi xếp hình vậy.

Lúc đầu chỉ có những mảnh ghép lẻ loi rời rạc, nhìn qua thì tưởng lộn xộn, không có đầu mối, nhưng mà chỉ cần kiên trì đi tìm, cho bản thân đầy đủ thời gian, sẽ có thể tìm được những mảnh ghép tương ứng, tạo nên hình vẽ không tưởng.

Hiện tại, anh đã ghép xong được nhiều phần của hình vẽ.

Nhưng anh muốn được thấy nhiều hơn, muốn hoàn chỉnh hơn nữa—

Chạng vạng tối, nước mưa rơi xối xả trên mái hiên, chẳng thể phân biệt được thứ tự mà nối đuôi nhau rơi xuống liên tiếp, cứ như đàn theo một bản nhạc phổ dang dở trên phím dương cầm.

May mà thanh âm phát ra nghe cũng thanh thúy, dễ nghe, tí tách tí tách đáp xuống bệ cửa sổ.

Bầu không khí thoải mái khiến lòng người tĩnh lại, trò chuyện đất trời.

"Kể cho tôi nghe một ít chuyện của anh đi." Tề Tĩnh cười nhàn nhạt.

Tiếp xúc với Nhạn Bắc Hướng càng lâu, anh dần dần nhận ra một ít thói quen khi trò chuyện của đối phương. Nếu như anh không nói lời nào, người kia cũng sẽ bảo trì trầm mặc, chứ không hề nóng lòng tìm kiếm chủ đề khác nhằm phá vỡ sự yên tĩnh này.

Ngược lại, nếu như anh nói chuyện, đối phương nhất định sẽ đáp lời.

"Cậu muốn nghe kể cái gì?" Nhạn Bắc Hướng nghe có vẻ không hề miễn cưỡng, hơn nữa thanh âm rất trầm ổn. Loại giọng nói này rất thích hợp để kể chuyện cổ tích cho trẻ em trước khi đi ngủ.

Muốn nghe cái gì?

Tôi có thể trả lời là cái gì cũng muốn nghe được không?

Tề Tĩnh cúi đầu nhìn Ngày Về nhỏ đang dùng móng vuốt cào loạn trong lòng mình, trầm tư một lúc, chọn một chủ đề tương đối phù hợp với thân phận hiện tại của bọn họ: "… Anh nói lý do vì sao bắt đầu phối âm đi."

Hơi thở của Nhạn Bắc Hướng ngưng lại trong giây lát.

Từ tai nghe điện thoại truyền tới tiếng sột soạt khi điều chỉnh microphone. Âm thanh này rất quen thuộc với Tề Tĩnh, đó là thói quen của Nhạn Bắc Hướng hay làm khi do dự.

Lẽ nào, đây là vấn đề không tiện trả lời? Tề Tĩnh cảm thấy Nhạn Bắc Hướng rất kí lạ, định đổi chủ đề khác.

Thế nhưng, lúc này Nhạn Bắc Hướng lại lên tiếng, mặc dù giọng nói rất nhỏ: "Trước đây, tôi từng mắc chứng hội chứng suy giảm ngôn ngữ(1), nói đơn giản là chứng bệnh "có thể im miệng thì tuyệt đối sẽ không nói".

Tề Tĩnh sửng sốt.

Theo bản năng, anh thốt ra lời xin lỗi: "Xin lỗi, tôi—"

Nhạn Bắc Hướng nhẹ nhàng ngắt lời anh, giọng nói khá bình tĩnh: "Không sao, mọi việc đều đã qua rồi."

Chứng bệnh này là do áp lực tinh thần và stress quá nhiều dẫn tới mất đi khả năng phát ra âm thanh, gây nên hiện tượng không thể nói chuyện bình thường, thường xuất hiện trong một số hoàn cảnh đặc biệt, nhất là khi người bệnh ở nơi xa lạ. Người bệnh không bị tổn thương cơ quan phát âm, chỉ số thông minh bình thường, chỉ vì chướng ngại tâm lý mà không thể nói chuyện.

"Khi còn nhỏ… hoàn cảnh cuộc sống của tôi không tốt lắm."

Đây là lời dạo đầu của Nhạn Bắc Hướng.

Qua hồi lâu, hắn mới nói tiếp, nhưng không nói rõ ràng ý ban đầu, chỉ chậm rãi nói ra cuộc sống sau khi bị bệnh: "Tôi không quen với việc tiếp xúc và nói chuyện với người lạ. Tới lúc mọi người phát hiện ra tôi mắc hội chứng suy giảm ngôn ngữ thì tôi đã học tới cấp hai. Tuổi đã lớn, bỏ lỡ giai đoạn điều trị tốt nhất, chỉ có thể từ từ điều trị."

Tề Tĩnh cảm thấy hô hấp của mình như ngừng lại, không dám lên tiếng, ôm mèo con lẳng lặng lắng nghe.

Bàn tay anh siết lấy móng mèo, rất khẩn trương, lòng bàn tay còn rịn ra mồ hôi.

"Bác sĩ nói, loại bệnh này tới tuổi thiếu niên mà muốn khỏi hẳn thì tương đối khó, nhưng không phải là không có cách. Ông ấy kiến nghị tôi thử liệu pháp Gây tê(2), giao tiếp với người khác thông qua phương thức gián tiếp như gửi thư, gọi điện thoại, vân vân, hy vọng tôi có thể từng bước thích ứng."

"Vậy nên… Anh bắt đầu làm phối âm online?" Tề Tĩnh bỗng nhiên hiểu ra.

"Chưa đâu." Dường như Nhạn Bắc Hướng đang mỉm cười, "Khi đó mạng internet còn chưa phổ biến như bây giờ, nhưng mà ở trường học thường có hoạt động diễn kịch. Một lần vô tình tôi bị triệu tập tới cho đủ sĩ số, nào ngờ tôi phát hiện ra khi mình nhập vai, bệnh tình có xu hướng thuyên giảm, chắc là do đang sắm vai một người xa lạ, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều. Sau đó, tôi thường tới tham gia các hoạt động tương tự, nhưng…"

Nói tới đây, Nhạn Bắc Hướng tạm dừng mấy giây.

Tề Tĩnh nghe được tiếng hít thở của hắn nhất thời thay đổi tiết tấu. Tiếp đó, từ tai nghe lại truyền tới tiếng sột soạt.

"Nhưng có đôi khi, về phía sinh hoạt hằng ngày lại không được thuận lợi như vậy… Tiến độ điều trị bị ảnh hưởng, thậm chí còn xuất hiện tình huống tái phát nghiêm trọng hơn trước."

Cảm xúc của Nhạn Bắc Hướng dường như truyền đến Tề Tĩnh rồi.

Anh cảm thấy hơi thở của mình bắt đầu gấp gáp theo giọng điệu trầm xuống của đối phương, tới khi mèo nhỏ cào cào lòng bàn tay, anh mới thấy tay mình ẩm ướt, tất cả đều là mồ hôi.

Không đành lòng hỏi cặn kẽ hơn, anh sợ những chi tiết kia sẽ gợi lên ký ức buồn.

Nhưng, anh vẫn nhịn không được mà hỏi tiếp.

"… Sau đó thì sao?" Tề Tĩnh cẩn thận giúp người kia bắc thang leo xuống, để hắn bỏ qua điều mình không muốn nói.

Nhạn Bắc Hướng trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc cũng hợp tác.

"Sau đó, tôi học đại học, mặc dù cũng câu lạc bộ tương tự, nhưng không thể dứt khỏi tâm trạng tiêu cực sau khi tái phát bệnh, tôi không tham dự, không muốn đối mặt. Chính trong khoảng thời gian này, tôi quen biết mấy người bạn thích phối âm trên mạng internet, phát hiện ra còn có phương thức diễn kịch như vậy, không cần trực tiếp gặp mặt. Lúc này, tôi mới bắt đầu tiếp xúc với giới võng phối. Khi đó, trong giới không có diễn đàn tập trung đông người như vậy, đa số chỉ giao lưu nhỏ lẻ, rời rác, sau khi làm việc, mọi người đều có cuộc sống riêng, liên lạc đứt quãng, chuyện phối âm cũng thoải mái."

Thì ra là thế.

Khó trách khi nghe hắn diễn hoàn toàn không có cảm giác là người mới, cơ bản vững chắc, diễn xuất tự nhiên.

Vùng lông mày của Tề Tĩnh cau lại, hồi tưởng về những điều Múa rối từng nói với anh, đột nhiên hỏi: "Tôi nghe nói anh chưa bao giờ nhận vai chính, đây là sự thật sao?"

Nhạn Bắc Hướng nhẹ nhàng nói: "Đúng."

Tề Tĩnh nghĩ với diễn xuất của hắn mà nói, làm một kẻ ngàn năm đóng vai quần chúng thật sự đáng tiếc, vì vậy hỏi tiếp: "Vì sao?"

Nhạn Bắc Hướng dường như thở dài một hơi: "Tôi… Không được. Tôi không thể đóng vai chính."

Tề Tĩnh rất có kiên nhẫn hướng dẫn từng bước: "Vì sao không được? Lần trước anh đối kịch với tôi, phối vai chính cực kỳ hay đó. Nếu như vì công việc bận rộn cũng không đến mức không phối được, dù sao với khoảng thời gian đối kịch đêm hôm đó cũng đủ cho anh thu âm một vai chủ dịch."

Nếu đã tự nguyện bỏ ra hai tiếng đồng hồ đối kịch, hơn nữa còn dùng thân phận thế thân không thể tiết lộ cho người ngoài, vì sao lại không thể chính thức đóng vai chính?

“Chỉ là đối kịch thì không sao.” Nhạn Bắc Hướng thấp giọng trả lời, “Chính thức thu âm thì tôi không làm được.”

Tề Tĩnh bỗng nhiên tỉnh táo lại, trợn to mắt trước màn hình.

“Bây giờ anh vẫn còn…” Có khả năng tái phát bệnh?

“Tôi không biết.” Nhạn Bắc Hướng dường như biết lời anh chưa nói hết là gì.

Yên lặng.

Không gian trầm mặc bị tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ chiếm cứ.

Ngày Về nhỏ cứ không buồn không lo ngồi liếm lông ở trong lòng Tề Tĩnh, không hề chú ý tới không khí dần ngưng đọng xung quanh.

Trong lòng nghẹn lại như bị nhồi vật gì vào, khó chịu kinh khủng. Tề Tĩnh cố gắng tìm lời để nói, nhưng tất cả đều thất bại, chỉ có thể ngồi thẳng người, lẳng lặng đợi điều gì đó sẽ đột phá cảm giác hít thở không thông giữa hai người.

“Xin lỗi. Chuyện của tôi… không được tốt đẹp như cậu tưởng tượng.” Cuối cùng vẫn là Nhạn Bắc Hướng mở miệng trước.

“Không, mỗi người đều có quá khứ không muốn nói cho người khác nghe.” Thanh âm Tề Tĩnh trầm thấp, như là thốt lên từ đáy lòng., “Vậy nên tôi vô cùng vui vẻ khi anh có thể kể cho tôi nghe những chuyện này, cảm ơn anh.”

Chia sẻ những điều không hoàn mỹ như vậy chính là biểu hiện tin tưởng vào đối phương.

Tề Tĩnh có chút hâm mộ Nhạn Bắc Hướng, bởi vì anh không làm được điều này, chí ít là bây giờ vẫn chưa làm được.

Bởi vậy anh muốn có thể dùng phương thức khác để đáp lại sự thẳng thắn thành khẩn của người kia: “Tuy rằng tôi không biết bệnh này phải trị như thế nào, muốn hoàn toàn khỏe lại mất bao lâu, nhưng tôi tin nhất định sẽ có cách.”

Nhạn Bắc Hướng không lập tức đáp lại.

Tề Tĩnh xốc lại tinh thần, cười nhẹ nhàng: “Từ từ thôi, không cần vội. Như anh nói là đối kịch thì không sao, vậy trước tiên cứ bắt đầu từ đối kịch, đợi tới khi anh hoàn toàn thích ứng, lại thử chính thức thu âm

xem sao."

Nhạn Bắc Hướng muốn nói lại thôi: "Tôi…"

Tề Tĩnh quyết đoán ngắt lời hắn, ngăn cản hai chữ "không được" thốt ra từ miệng hắn: "Tôi tin anh nhất định sẽ làm được."

Không khí lại bốn bề yên ắng, vẫn tĩnh lặng tới mức hít thở không thông như trước.

"Không chỉ là thử. Nếu như trong lòng anh rất mong muốn được cùng phối kịch với ai đó… Nói không chừng có thể khắc phục được chướng ngại tâm lý không dám phối chủ dịch." Tề Tĩnh nói.

Biết đâu hiệu ứng CV đối thủ có tác dụng thì sao?

"Vì sao cậu nhất định muốn tôi phối vai chủ dịch?" Lúc này, người đàn ông kia bỗng nhiên hỏi ngược một câu.

Tề Tĩnh chưa từng nghĩ tới việc sẽ bị hỏi như vậy, kinh ngạc ngồi yên tại chỗ.

Anh bỗng nhiên muốn bắt chước đối phương, lấy tay điều chỉnh microphone của mình.

"Tôi chỉ là cảm thấy… tiếc cho tài năng của anh." Những lời này là thật lòng, hơn nữa câu trả lời chỉ cần như vậy là đủ rồi, không cần thêm lời thừa thãi nữa.

"Tôi lại chẳng thấy tiếc chút nào." Xem ra Nhạn Bắc Hướng khó thuyết phục hơn so với anh tưởng tượng nhiều.

"Vậy dù chỉ là đối kịch cũng được, sau này có thể mời anh tập diễn với tôi hằng ngày, nâng cao diễn xuất của tôi không?" Tề Tĩnh lấy lui làm tiến, vào thời điểm như vậy, anh càng phải kiên định hơn người kia. Cố ý đổi thành nhờ vả, mong có thể chẫm rãi hòa tan tường đồng vách sắt trước mặt anh.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, Nhạn Bắc Hướng yên lặng không trả lời.

Thông thường khi người này không trả lời, đó là cam chịu.

"Năng lực của tôi có hạn, không thể giúp đỡ được cậu nhiều. Bản thân cậu cũng rất có thực lực."

"Tôi mặc kệ, tôi đã bất chấp khoác thêm lốt "fan ông nội" không biết xấu hổ này rồi, ông nội, người không thể từ chối."

Một lát sau, cuối cùng anh cũng nghe thấy tiếng thở dài của Nhạn Bắc Hướng.

"Được rồi." Trong thanh âm của đối phương có cảm giác bất đắc dĩ, nhưng dường như Tề Tĩnh vẫn thấy được hắn đang khẽ cười. "Hy vọng tôi thực sự có thể giúp đỡ được cậu."

"Nhất định rồi." Quá mừng rỡ, anh không kiềm chế được xốc Ngày Về nhỏ lên, dùng cằm cọ sát một hồi.

Ngày Về nhỏ ngây thơ nghiêng đầu, tích cực dùng móng vuốt vật lộn với microphone. Không biết Nhạn Bắc Hướng ở đầu bên kia có nghe thấy tiếng cào móng chói tai của nó không.

"Vậy lúc này trong tay cậu có kịch bản không?" Nhạn Bắc Hướng hết lòng tuân thủ hứa hẹn, lập tức biến lời hứa thành hành động.

Thanh âm của hắn đã khôi phục lại trạng thái nghiêm túc đứng đắn ban đầu, thậm chí còn có chút kiềm nén.

Nhớ lại hiện trường đối kịch lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, trước khi chính thức bắt đầu, Nhạn Bắc Hướng không nói lời nào, cử chỉ khiêm tốn, trước đây không biết hắn còn tưởng hắn có tính cách lạnh lùng, hiện tại biết được quá khứ của anh, trong lòng Tề Tĩnh đoán rằng —- Có vẻ như ở trước mặt người lạ, hắn vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng được.

Cho dù bây giờ bọn họ hiểu rõ về nhau, đôi khi Nhạn Bắc Hướng vẫn có chút câu nệ.

Thế nên anh không ngại trở thành người điều hòa không khí.

Tề Tĩnh suy nghĩ một chút, bỗng nhiên có ý tưởng, lặng lẽ mở phần kịch bản Ninh Tiêu Tiêu đã gửi cho anh ra, từ đó lấy ra một đoạn lời kịch kinh điển, nín cười paste lên khung chat QQ rồi gửi đi.

"Gần đây tôi nhận một kịch bản thế này." Anh dùng giọng nói vô cùng nghiêm túc, thể hiện rõ tinh thần chuyên nghiệp của CV, hắng giọng nói, "A, đúng rồi, chuẩn bị tìm tôi phối vai công, vậy nên phiền Nhạn Bắc Hướng đại nhân chịu khó đọc lời thoại của vai thụ nhé."

Dứt lời, Tề Tĩnh che micro của mình lại, nở nụ cười trước màn hình máy tính.

Nếu như nói trong kịch này, lời thoại của công có hiệu quả như điện thế một trăm ngàn vôn, thì lời thoại của thụ ít nhất cũng phải mười triệu vôn.

Loại lời thoại thế này rất có tác dụng xoa dịu bầu không khí.

Quả nhiên, anh nghe thấy người kia than nhẹ một tiếng trong tai nghe, "… Nhất định là cậu đang cố ý trêu

trọc tôi đúng không?"

Tề Tĩnh cười ầm lên.

Ngày Về nhỏ bị anh dọa sợ, lập tức dúi đầu vào chiếc khăn tam giác treo tay bó bột của anh. Chịu thôi, bây giờ anh thậm chí có thể tưởng tượng ra vẻ mặt bất đắc dĩ của người kia vào thời khắc này.

"Xin lỗi, xin lỗi." Tề Tĩnh vừa cười vừa xin lỗi, đôi mắt cong cong, giải thích với hắn: "Bởi vì anh quá căng thẳng cho nên tôi muốn giúp anh thoải mái hơn một chút."

Không ngờ vừa dứt lời, trong tai nghe bất thình lình truyền tới thanh âm Nhạn Bắc Hướng dùng khả năng phối âm chuyên nghiệp nói ra.

"Hắn cứ nhìn chằm chằm tôi như vậy, tôi nhịn không được mà ngượng ngùng chết đi được."

"Phụt~~"

Tề Tĩnh không ngờ hắn thật sự đọc lời thoại ra, không kiềm chế được mà cười to mất hình tượng.

Lúc này, người kia đột nhiên thay đổi thanh tuyến, dùng thanh âm của ông chú chính trực năm mươi tuổi mà các vị chuẩn bị vô cùng cần, không hề cười cợt mà hoàn thành lời kịch phía sau.

"Không ngờ hắn đột nhiên giang hai tay ôm lấy tôi, tôi giãy không được, cứ như con thỏ nhỏ run rẩy trong ngực hắn."

Từ giọng nói tới cảm xúc đều rất chuẩn xác.

"Ôi trời ơi!"

Lúc này Tề Tĩnh thật sự cười tới mức thắt lưng không thẳng nổi, trực tiếp nằm gục trên bàn, hai vai run rẩy kịch liệt.

"Được rồi, cầu xin anh đừng đọc nữa, tôi cười tới đau cả bụng rồi." Vốn lời kịch đã rất buồn cười, đối phương còn dùng loại giọng ông chú như vậy để phối, khiến anh không kịp phòng bị mà cười tới bò lăn bò càng.

Nhạn Bắc Hướng cứ như không nghe thấy lời anh nói, tiếp tục bình tĩnh đọc lời thoại.

Lần này áp dụng thanh âm ông nội nổi tiếng.

Cái loại tiên phong đạo cốt này…

"Làm sao bây giờ, toàn thân tôi rất nóng, không thể nào chịu nổi. Trời ơi, đây nhất định là biểu hiện của bệnh tương tư rồi."

Tề Tĩnh cảm thấy tiếng cười của mình đã vang to tới mức nhà hàng xóm sắp sang gõ cửa rồi.

Nếu như không phải tay của anh còn đang bó bột, chắc hẳn anh sẽ lăn từ trên ghế xuống sàn nhà, để cho con mèo nhỏ nhìn anh ra sức đập sàn nhà.

Sau đó hàng xóm dưới lầu lên lại gõ cửa cho mà xem.

"Ha ha ha ha… Thật đó! Anh đừng đọc nữa, thật sự đừng đọc nữa! Là tôi sai rồi, tôi không nên trêu anh, ông nội ơi, cầu người tha cho con! A ha ha ha ha…"

Tề Tĩnh thật lòng nói.

Anh cứ như thế cười tới gập người, nước mắt nước mũi giàn dụa, hô hấp không kịp.

"Lần sau, không đụng tới kịch bản này nữa." Lời nói của hắn cuối cùng cũng không nằm trong kịch bản, thanh âm cũng trở về âm thanh nguyên bản.

Chỉ có ở đoạn cuối, Tề Tĩnh mới nghe thấy hắn thấp giọng cười.

Ấm áp, dịu dàng hơn ngọn đèn vàng trên bàn nhiều.

Lần sau.

Chỉ một từ đơn giản như thế cũng có cảm giác như hứa hẹn. Khiến người ta không khỏi chờ mong.

***Chú thích:**

(1) Hội chứng suy giảm ngôn ngữ: Speech and language impairment.

(2) Liệu pháp gây tê: desensitization.

23. Chương 23

"Đã khuya lắm rồi, cậu nghỉ ngơi đi."

Khi Nhạn Bắc Hướng nói như vậy, Tề Tĩnh mới nhận ra đồng hồ ở dưới góc phải màn hình đã qua mười giờ rưỡi.

Thời gian cuộc gọi trên khung QQ tăng dần từng giây từng phút, cho tới khi con số kia bước đến 3, ngay cả tai nghe cũng trở nên bỏng rát.

Thật ra giờ này đối với một con cú đêm trường kỳ như anh thì không phải muộn lắm.

Nhưng anh nghĩ thời gian nghỉ ngơi và làm việc của đối phương hẳn rất có quy luật, Tề Tĩnh đáp ứng: "Ừ, cảm ơn anh đêm nay đã trò chuyện với tôi tới ba tiếng. Anh cũng nghỉ ngơi đi."

Tề Tĩnh bị khả năng diễn xuất chuyên nghiệp của hắn chọc cười cả tối, vất vả lắm mới dừng lại được nhưng vẫn cười tới đau bụng, tạm thời không thể nào dùng thái độ nghiêm túc mà đối kịch, vì vậy hai người chỉ tùy tiện tán ngẫu. Bất tri bất giác, đêm càng sâu, thời gian dài đeo tai nghe sẽ khiến tai bị tổn thương, Tề Tĩnh đành phải dừng cuộc trò chuyện hôm nay lại.

"Ngày mai…"

"Ngày mai…"

Hai người gần như đồng thời mở miệng. Tề Tĩnh ngẩn người, lập tức cười nói: "Anh nói trước đi."

"Ngày mai, vẫn thời gian này, tôi sẽ lên mạng." Những lời này của Nhạn Bắc Hướng giống hệt trước đây, không sửa một chữ nào, làm người ta cảm thấy an lòng.

Một người không giỏi tiếp xúc với người ngoài, đôi khi sẽ dùng các câu nói giống nhau lặp đi lặp lại. Bởi vì đã từng nói, biết được phản ứng của người nghe, nên họ sẽ có cảm giác ỷ lại, có suy nghĩ "những câu nói như vậy rất an toàn". Khi Tề Tĩnh nghe về những điều hắn đã trải qua, bỗng nhiên phân tích và liên kết được các hành vi của hắn.

Nhưng, ở trước mặt mình, thật ra người kia vẫn có thể tiếp tục cải thiện.

Tề Tĩnh cố ý cười gian, gợi ý cho hắn: "Ngoại trừ câu này, anh có thể nói câu khác không?"

Điều này dường như làm khó Nhạn Bắc Hướng, hắn im lặng một lát, trong lúc đó vẫn nghe thấy tiếng ngón tay hắn ma sát trên microphone.

Rốt cuộc Tề Tĩnh cũng nhận được một lời kết thúc trầm thấp: “Vậy thì, ngủ ngon.”

Khung chat trước mặt lóe lên, khôi phục lại như bình thường.

Hệ thống QQ theo thường lệ thông báo tổng thời gian của cuộc trò chuyện, cùng với đó, cái avatar hình con chim kia đã trở nên xám xịt.

Tề Tĩnh trợn mắt nhìn, ngửa người về sau tựa vào lưng ghế.

Không ngờ… có thể nghe thấy chính miệng Nhạn Bắc Hướng nói “ngủ ngon”. Anh còn tưởng mình sẽ không bao giờ có cơ hội này.

Trước đây, mỗi lần nghe lại đoạn ghi âm lần đầu tiên đối kịch giữa hai người, chỉ nghe được một tiếng “ngủ ngon” đơn độc của anh ở phần cuối, còn bây giờ, lỗ hổng đó đột nhiên được lấp đầy. Cảm giác như bức thư mình gửi đi đã lâu bỗng nhiên nhận được hồi âm, thoải mái vô cùng.

Chỉ là chẳng biết có thể nhận tiếp tới khi nào mà thôi.

“Không sao.” Anh nhẹ nhàng cười, lẩm bẩm tự nhủ, “Đối với anh ấy mà nói, được như vậy đã rất tốt rồi.”

Cổ vũ đối phương giống như đang cổ vũ chính mình.

Biết buông tay là có thể sống lại một lần nữa.

Vì vậy anh im lặng, không nói lời nào nữa, chậm rãi cầm lấy điện thoại di động đặt trên bàn trước mặt, mở khóa file chứa hình ảnh, lần đầu tiên từ khi gặp tai nạn xe, anh xem lại tấm hình đó.

Ánh mặt ngưng đọng trên màn hình, một giây, hai giây, ba giây, đầu ngón tay khẽ vuốt nhẹ, trở về màn hình chính.

Tốt, không đau đớn như trong tưởng tượng.

Anh có thể vượt qua được hố sâu trong lòng kia, không cần phải gấp, từng bước từng bước điều chỉnh tâm tình. Lần sau anh sẽ thử dừng lại lâu hơn, cho tới khi đến trình độ nhìn hình mà mặt không đổi sắc mới thôi.

Nó sẽ trở thành một hồi ức tốt đẹp.

Đặt nó vào một góc, trong tương lai giữa dòng chảy cuộc sống dài đằng đẵng, thỉnh thoảng quay đầu lại

nhớ nhung một chút, hồi tưởng lại ký ức đã từng ấm áp.

Tề Tĩnh cười nhạt, tắt màn hình điện thoại, đặt lại lên bàn.

Kéo lực chú ý trở lại màn hình máy tính, anh lôi kịch bản vẫn còn đang mở ra.

May mà có nó, đã lâu rồi anh chưa được cười vui vẻ như vậy.

Nhớ lại khi Nhạn Bắc Hướng dùng loại giọng ông nội đọc ra lời kịch, Tề Tĩnh suýt chút nữa không nhịn được cười, liều mạng lắm mới kiềm chế được không cười ầm ĩ gây ảnh hưởng đến trật tự đô thị. Nhưng mà nói tới mới thấy kỳ quái, chuẩn bị của kịch này đã thêm bạn anh khi anh đi công tác, bởi vì lúc xuất viện về nhà, anh nhìn thấy lời yêu cầu của người ta.

Nghe nói kịch bản này do chuẩn bị chuyển thể, tiêu đề và lời thoại giống hệt như trong nguyên tác "Mãi cưng chiều em".

Bên trong khung xác nhận có viết "Chuẩn bị của Mãi cưng chiều em" – Tề Tĩnh tự động phiên dịch trong đầu thành "Mãi sến chết em", nghe hay hơn nhiều.

Anh đã chấp nhận yêu cầu rất nhiều ngày rồi, nhưng cô nàng chuẩn bị này dường như chưa từng xuất hiện.

Chẳng lẽ kịch này xịt rồi?

Loại chuyện này cần phải bị ngăn chặn.

Để báo đáp công ơn cái kịch bản này hôm nay đã giúp anh được cười thoải mái, Tề Tĩnh quyết định chủ động hỏi tiến độ kịch một chút, cứu vớt vở kịch này, để nó có thể truyền bá khả năng khiến người ta cười sung sướng đi xa hơn, rộng hơn.

Từ trong danh sách bạn bè, anh tìm một chuẩn bị tên là "Bươm bướm ngọc", mở khung chat QQ, nào ngờ anh phát hiện ra mình và cô ấy có hai câu chat với nhau được ghi lại trong lịch sử trò chuyện.

Bươm bướm ngọc: Anh có onl không?

Chẳng hỏi ngày về: Bây giờ mới về.

Hai câu đối thoại này diễn ra từ tám ngày trước, thảo nào không hề có đoạn sau.

Tề Tĩnh không phải cố ý trả lời trễ như vậy, chẳng qua tình hình biến đổi quá đột ngột, sự cố gãy xương

nằm viện khiến anh bị trễ nải. Hai ngày nay, anh phải luyện tập gõ chữ bằng tay phải, trình độ thành thạo đã được thăng cấp, cho dù dùng một ngón tay cũng có thể chọt đi chọt lại nhanh hơn nhiều. Vì vậy, anh gõ một câu gửi cho cô.

Chẳng hỏi ngày về: Xin lỗi, trước đây tôi có chuyện cá nhân nên không thể trả lời kịp. Nếu như cô đọc được, xin hãy trả lời tôi ^_^

Bươm bướm ngọc: A, tôi đọc rồi.

Avatar của Bươm bướm ngọc đột nhiên phát sáng.

Hóa ra cô nàng để trạng thái ẩn – nhưng mà anh đâu có để ẩn, chẳng lẽ cô không phát hiện ra? Nếu như nhìn thấy anh onl, vì sao phải đợi tới khi anh gửi tin mới trả lời.

Tề Tĩnh kinh ngạc vô cùng.

Điều khiến anh càng kinh ngạc hơn là trong vòng mười phút tiếp theo, Bươm bướm ngọc hoàn toàn biến mất, trên lịch sử trò chuyện vĩnh viễn chỉ có bốn câu.

Năm phút trước, Tề Tĩnh mở weibo, lướt xem tin tức thời sự trong và ngoài nước hôm nay, đón đọc mấy bài bình luận mỗi ngày của những tay bút cứng trong làng báo, thấy cô chuẩn bị vẫn không có động tĩnh gì. Năm phút sau, anh ra khỏi phòng, mua sữa và thức ăn cho mèo cho Ngày Về nhỏ, nhìn nhóc con kia ăn lấy ăn để bên chân anh.

Cho tới tận khi Ngày Về nhỏ ăn hết toàn bộ thức ăn, khung chat QQ mới sáng lên lần nữa.

Bươm bướm ngọc: Vừa đi đắp mặt nạ, làm con gái thật khổ.

Chẳng hỏi ngày về:… Cô nói rất đúng.

Bươm bướm ngọc: Ha ha, nghe nói Chẳng hỏi ngày về là một CV nam rất lịch sự, quả nhiên rất hiểu tâm lý con gái.

Chẳng hỏi ngày về: Ha ha.

Ngoại trừ cười hùa theo, Tề Tĩnh không biết phải trả lời thế nào.

Thật ra anh có thể thông cảm và thấu hiểu sự nhiệt tình của các bạn nữ với việc dưỡng da, làm đẹp, hoàn toàn không để bụng.

Chỉ mất khoảng thời gian đủ cho anh đọc xong hơn hai mươi bài báo, xem hết hơn một trăm bình luận, chuẩn bị cho mèo con một bữa ăn ngon mà thôi.

Nhưng mà, làm đẹp luôn luôn tốn thời gian, anh hiểu, anh hiểu.

Chẳng qua Bươm bướm ngọc dường như bắt đầu tư duy theo một hướng khác.

Bươm bướm ngọc: Ngày về, anh là gay hả? Có phải vì bình thường anh cũng hay đắp mặt nạ nên mới hiểu không?

Cô không phải là người duy nhất hỏi xu hướng tình dục của anh, nhưng người có thể thẳng thắn đặt câu hỏi như vậy quả thật không nhiều.

Tề Tĩnh cảm thấy có chút không được tự nhiên, quay màn hình điên cuồng gõ, muốn dùng câu chữ uyển chuyển để trả lời vấn đề này, sau đó sẽ kéo đề tài về đúng quỹ đạo.

Chẳng hỏi ngày về: Tuy rằng tôi đúng là gay, nhưng mà chưa từng đắp mặt nạ. Bạn Bươm bướm, kịch của cô sao rồi?

Bươm bướm ngọc: A, Măng tre đã gửi cho anh kịch bản, anh đọc chưa?

Chẳng hỏi ngày về: Đọc rồi.

Bươm bướm ngọc: Nói cho tôi suy nghĩ của anh về nhân vật đi.

Bươm bướm ngọc: Được rồi, anh đánh chữ chậm quá.

Bươm bướm ngọc: Cảm nghĩ về nhân vật chỉ cần viết ba trăm chữ thôi, nhưng mà đừng gõ quá chậm, tôi sẽ phải đợi lâu.

Tề Tĩnh vững vàng, lao lực gõ xong câu "Xin lỗi, tay tôi bị thương, gõ chữ không tiện, có thể chat thoại không?", tìm một khe hở giữa cuộc trò chuyện mà xen vào.

Chẳng hỏi ngày về: *Cúi đầu* Xin lỗi, tay tôi bị thương, gõ chữ không tiện, có thể chat thoại không?

Bươm bướm ngọc: Hả? Phiền vậy?

Bươm bướm ngọc: Anh chờ một chút, tôi đi tìm tai nghe.

Bươm bướm ngọc: Tóc tôi vừa gội xong còn chưa khô, đeo tai nghe không tiện. Thôi bỏ đi.

Lại qua ba phút, cửa sổ yêu cầu chat thoại mới nhảy ra, hình ảnh ống nghe điện thoại màu xanh lá cây lúc nào cũng vậy, nhưng Tề Tĩnh lại cảm thấy của Nhạn Bắc Hướng thuận mắt hơn.

Không sao, cô gái này vừa lên đã nói anh là người lịch sự, thế nên anh cần có phong thái của người lịch sự.

Anh nhận cuộc gọi, trong tai nghe truyền tới thanh âm ngự tỷ dày dặn vang lên: "Alô? Anh nghe thấy không?"

Tề Tĩnh nhướng mày, cảm thấy rất bất ngờ.

Bằng kinh nghiệm làm CV nhiều năm của mình, anh có thể xếp Bươm bướm ngọc vào hàng ngũ thanh tuyến tiêu chuẩn giọng mỹ nhân, rất quyến rũ, rất thích hợp để phối kịch. Vì mình đánh chữ không tiện tạo nên phiền phức, anh rất khách sáo cười cười, mở miệng ca ngợi đối phương: "Thanh âm của chuẩn bị rất đẹp, rất dễ nghe."

"Đương nhiên rồi." Bươm bướm ngọc thản nhiên nghe anh khen, không nóng không lạnh nói, "Đúng là tôi đã từng làm CV."

"Ra thế." Tề Tĩnh hiểu ra. Nhưng trong ấn tượng của anh dường như chưa từng thấy ID này xuất hiện trên danh sách CAST, dựa theo điều kiện giọng nói của cô nàng, sự tồn tại đâu đến mức thấp như vậy. "Xin lỗi, kiến thức của tôi hạn hẹp, bình thường nghe kịch cũng ít khi chú ý tới tên CV, chưa từng nghe qua thanh âm của cô."

"À, tôi phối ngôn tình, anh là gay, chẳng lẽ cũng nghe?" Bươm bướm ngọc nói ra nguyên nhân.

Tề Tĩnh hơi ngừng lại, không biết phản bác những lời này thế nào, đành phải cam chịu.

Bươm bướm ngọc quay lại chủ đề chính: "Được rồi. Cảm nghĩ về nhân vật. Anh nghĩ gì về câu chuyện này? Có cảm động không?"

Chuẩn bị chính là biên kịch.

Kịch bản là nguyên tác.

Người biên kịch đang hỏi anh cảm nhận về câu chuyện.

Tóm lại, anh quyết định không nói thật vẫn hơn.

"Ừ… Câu chuyện hay." Ít nhất thì cũng giúp tâm trạng tối nay của anh tốt hơn, tính công.

"Ha ha, tôi biết anh sẽ thích mà." Bươm bướm ngọc cười rộ lên quyến rũ vạn phần, trong tai nghe còn truyền tới tiếng vỗ vỗ lên mặt nhẹ nhàng, có vẻ như cô đang thoa các loại mỹ phẩm dưỡng da, đang trong giai đoạn thúc đẩy quá trình hấp thụ, "Nói cho tôi nghe suy nghĩ của anh về nhân vật đi."

"Cả hai nhân vật đều phải nói sao?" Anh cảm thấy năng lực bịa chuyện của mình đang bị khiêu chiến.

"Có thể bắt đầu từ nhân vật của anh, bên các anh gọi vai này là "công" phải không?" Xem ra vị chuẩn bị Bươm bướm ngọc này lần đầu tiên chuẩn bị kịch đam mỹ.

Không sao, ai cũng phải có lần đầu tiên, anh hiểu, anh hiểu mà.

Tề Tĩnh cảm thấy may mắn khi cô không hỏi từ vai thụ, hắng giọng một cái, cố gắng dùng tất cả các từ để diễn tả về công: "Tôi cho rằng… Công là một người… dịu dàng, săn sóc, biết dùng cách của mình để chiều chuộng thụ, là đàn ông tốt tiêu chuẩn. Hơn nữa, dựa theo miêu tả trong kịch bản, gia tộc hắn có rất nhiều tiền, tài hoa hơn người, vẻ ngoài cao lớn đẹp trai, rất nhiều gái theo, lại ôm mối tình thủy chung với thụ, điều này rất…"

Bươm bướm ngọc dường như bị lời anh nói làm cho vui sướng, ngắt lời anh: "Đúng vậy, đúng vậy, điều này rất khó có được đúng không? Thật ra hắn chung tình như vậy là có lý do. Bởi vì khí chất của thụ xuất chúng hơn bất cứ người nào, đương nhiên hắn sẽ si mê thụ."

Sau đó, cô nàng chân thành miêu tả về vai thụ từ ngoại hình tới tính cách một lần, ca ngợi hết lời.

Tốt, cứ như vậy thì anh không cần phát biểu cảm nghĩ về nhân vật này nữa.

Tề Tĩnh tránh được một kiếp, kiên nhẫn nghe chuẩn bị phân tích từng góc độ trong tâm hồn vai thụ, trong lúc đó, anh đã không ngừng làm mới trang weibo của mình mười lần, mở hòm thư QQ ra chỉnh lý thư tám lần, trả lời tin nhắn QQ của người khác bốn lần, đồng thời dùng chân nhẹ nhàng vuốt lòng từ đầu tới đuôi cho Ngày Về nhỏ.

Lúc này Ngày Về nhỏ đang thỏa mãn ngủ gật dưới sàn nhà, thỉnh thoảng mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, ưỡn lưng thư giãn.

Khi Tề Tĩnh đang nghiêm túc tự hỏi không biết có nên tạm thời tắt tiếng của tai nghe hay không, Bươm bướm ngọc đột nhiên nói xong.

Vì vậy, anh đành phải lộ ra dáng cười thân sĩ, lịch sự hỏi: "Vậy, Bươm bướm, nhân vật này của cô đã tìm được người thích hợp chưa?"

Dường như Bươm bướm ngọc nói mệt rồi, thanh âm thoáng ngừng một chút, sau đó cười khẽ: “Chọn được người rồi, nhưng hiện nay còn đang liên lạc.”

Tề Tĩnh tương đối hiếu kì với CV có thể đảm đương vai thụ này: “Có thể cho tôi hỏi ID của người đó được không?”

Bươm bướm ngọc lo lắng nói: “Ở bên các anh, người này cũng rất nổi tiếng, anh chắc chắn biết, Bún qua cầu. Có quen không?”

Bún qua cầu.

Quen, đương nhiên quen. ID này gần đây bùng nổ độ hot mà.

Tề Tĩnh hít sâu một hơi, vuốt vuốt ngực: “Bún qua cầu là vị Bún qua cầu cùng CP với Đồng Tước Đài đại thần phải không?”

Bươm bướm ngọc bỗng nhiên nở nụ cười, nghe không biết là lạnh hay nóng: “CP đều là do fan tự nghĩ ra, không có căn cứ.”

Những lời này dường như đàn em cũng từng nói.

Dù sao với một người đường tình trắc trở như anh, Tề Tĩnh rất tán thành quan điểm này. Vì vậy anh yên lặng gật đầu.

“Nhắc tới Đồng Tước Đài.” Cô chuyển đề tài, đột nhiên nhắc tới một tổ kịch khác của Tề Tĩnh, “Tôi đã xem post kịch ”Cạm bẫy“, anh và hắn phối một đôi sao?”

“Ừ, đúng vậy.”

Nếu đã đọc post kịch mà vẫn chọn anh và Bún qua cầu kết hợp chung một chỗ, thật khiến người ta kính nể

Mặc dù sự lựa chọn này có vẻ tình cờ, nhưng lẽ nào cô nàng chưa từng gặp fan của Bún qua cầu, nhất là đám fan “Đài Bún” cứ hắt bát nước bẩn vào người anh, nói anh cướp vị trí chính cung của Bún qua cầu hay sao? Hôm nay bọn họ mà phối âm tình nhân, Tề Tĩnh rất muốn nhìn thấy vẻ mặt của mấy đứa fan cuồng ấy khi biết chuyện này.

“Nhất định là anh đã gặp hai hội trưởng hội fan của Đồng Tước Đài rồi?” Vị chuẩn bị này không chỉ biết Đồng Tước Đài, mà còn biết về Đại Kiều và Tiểu Kiều. Quả là bất ngờ.

“Ý cô là hai cô Kiều sao? Đúng là bọn họ có trong tổ kịch.” Tề Tĩnh thành thật nói.

“Ha ha, bọn họ chắc chắn đã làm khó anh có phải không? Ngày về, anh thật đáng thương.” Bươm bướm ngọc thương tiếc thở dài, dường như đoán được hoàn cảnh của Tề Tĩnh.

Anh chăm chú hồi tưởng lại xem thái độ gần nhất của hai cô Kiều đối với mình, thật ra cũng không tệ lắm, chỉ là ban đầu có hơi xúc phạm một chút.

Nếu nói là làm khó, dường như có chút nặng lời.

Anh còn chưa kịp mở miệng kêu oan thay cho hai cô Kiều, Bươm bướm ngọc đã bắt đầu tự mình mắng mỏ: “Anh đừng có để bụng. Bọn họ chỉ là hai đứa nhóc vừa mới lên đại học, không hiểu chuyện, bởi vì gần đây tranh nhau chức quản lý nhóm fan, được làm hội trưởng thì càng kiêu căng hơn. Đồng Tước nuông chiều bọn họ, không thèm dạy dỗ, càng ngày càng ngang ngược.”

Tề Tĩnh đúng lúc tìm được một kẽ hở mà chen vào: “Tôi không để tâm tới mấy lời của họ, các cô ấy cũng chỉ vì muốn tốt cho thần tượng.”

Bươm bướm ngọc nghe vậy, nhẹ nhàng cười: “Ai nha, Ngày về, anh thật sự rất phong độ, đáng tiếc lại là gay.”

Tề Tĩnh cười đáp lại: “Tôi không cảm thấy tiếc, bên cạnh mình có một người đàn ông tốt mà nói, bất kể là đối với con gái hay con trai đều là chuyện đáng mừng.”

Lúc này, Bươm bướm ngọc bỗng nhiên nhỏ giọng, nhẹ nhàng hỏi: “Anh đang ám chỉ ai?”

Tề Tĩnh bỗng sửng sốt, sau đó thoáng tỉnh táo lại: “Tôi đang nói… một người quen trong hiện thực.”

Từ tai nghe truyền tới tiếng chai lọ va đập, chắc là thời gian làm đẹp của Bươm bướm ngọc đã kết thúc. Sau khi nghe được câu trả lời của anh, cô khôi phục trạng thái ban đầu, cười to: “Anh thật thoải mái. Không tệ, vẫn là người quen ngoài đời đáng tin hơn.”

Cô không nhắc lại chuyện về hai nàng Kiều nữa, rốt cuộc quay trở về đề tài chính.

“Hai ngày nay, tôi sẽ liên lạc với Bún qua cầu. Ngày về, nếu anh không ngại thì thu âm trước đi, chờ tới khi hắn giao âm thô, tôi sẽ gửi cho hậu kỳ làm.”

“Được.”

Có những tổ kịch không quá nghiêm khắc trong đối kịch.

Vì đám fan hâm mộ, anh cảm thấy tốt nhất là không nên tiếp xúc trực tiếp với Bún qua cầu, miễn cho mọi

chuyện trở nên phức tạp.

"Vậy thì hợp tác vui vẻ." Bươm bướm ngọc cười.

24. Chương 24

Bươm Bướm Ngọc dường như cực kỳ tôn thờ chân lý "ngủ sớm đẹp da", bình thường mười một giờ đã là muộn lắm rồi. Thấy sắp tới mười một giờ rưỡi, cô nàng xót muốn chết, vội vã logout tạm biệt giữa thanh âm khi thu dọn đống chai lọ mỹ phẩm.

Tề Tĩnh theo thói quen nhìn thoáng qua thông báo thời gian trò chuyện của hệ thống.

Bỏ khoảng thời gian để cô ấy đắp mặt nạ và thoa kem dưỡng ẩm đi, tổng cộng thực chất hai người mới nói chuyện hơn mười phút.

Lúc này, phố xá ngoài cửa sổ tối đèn, đa phần mọi người đều đã nghỉ ngơi, đâu đâu cũng chìm trong bóng tối, vài ngọn đèn le lói chiếu qua màn mưa trên tấm kính thủy tinh, ánh lên màu vàng kim.

Tề Tĩnh nhẹ nhàng ngáp một cái, cảm thấy cơn buồn ngủ đang tới gần.

Lúc anh chuẩn bị tắt QQ đi, đọc thêm vài trang blog nữa rồi mới đi ngủ, góc phải bên dưới màn hình bỗng nhiên nhảy ra một thông báo tự động: "Hòm thư QQ có thêm một thư mới".

Anh còn tưởng là chuẩn bị nào đó gửi kịch bản cho mình vào giờ này, nào ngờ vừa mở ra, phần tên người gửi bất thình lình hiện ra ba chữ "Nhạn Bắc Hướng".

Tề Tĩnh kinh ngạc. Lẽ nào hệ thống thông báo của QQ bị chậm?

Cơn buồn ngủ thoáng cái biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, anh vội vã mở bức thư ra, tiêu đề là "Mong rằng có thể giúp được cậu". Thời gian gửi thư đúng thật là ba mươi giây trước. Tề Tĩnh không kịp đọc nội dung thư, lập tức mở danh sách bạn bè ra – Avatar của người kia không biết đã sáng từ lúc nào.

Tề Tĩnh mau chóng gửi tin nhắn qua.

Chẳng hỏi ngày về: *kinh ngạc* Tôi nghĩ anh đã ngủ từ lâu rồi.

Nhạn Bắc Hướng: Vốn tôi cũng định như vậy, nhưng sau khi logout lại nhận được thư trả lời của bạn. Tôi muốn sớm gửi cho cậu một ít lời khuyên của cậu ấy, nên mới gửi thư.

Bấy giờ Tề Tĩnh mới chú ý tới trong bức thư là một ít tư liệu đã được chỉnh sửa, toàn bộ đều nói về cách chăm sóc bệnh nhân bị gãy xương đôi, thực đơn thích hợp cho bệnh nhân, phương pháp phục hồi chức năng. Đáy lòng anh bỗng thấy nóng rực, không kiềm chế được chộp lấy tai nghe điện thoại đã cất gọn từ trước, vội vã đeo lên, cứ như sợ hãi chỉ một giây nữa thôi người ấy sẽ biến mất.

Lần đầu tiên, anh chủ động đè xuống nút yêu cầu cuộc gọi thoại.

Anh không muốn đợi tới ngày mai, mong sao trước giây phút cuối cùng của ngày hôm nay có thể nghe thấy thanh âm kia một lần nữa.

Nhưng làm như vậy sẽ không ảnh hưởng gì tới việc nghỉ ngơi của người ấy chứ? Dù sao bây giờ đã rất khuya rồi.

Lí trí phục hồi trong nháy mắt, Tề Tĩnh bắt đầu hối hận mình nhất thời xúc động mà nhấn vào cái nút kia. Anh do dự trong chốc lát, con trỏ chuột bất giác di chuyển tới nút "hủy" — hy vọng còn kịp tắt đi.

Vào đúng giây đó, nút "hủy" kia bỗng dung biến mất, khung trò chuyện thoại lập tức hiện lên.

Người kia đã chấp nhận yêu cầu gọi thoại của anh.

Tề Tĩnh xấu hổ, nhẹ nhàng thở một hơi, khi anh đang định xin lỗi thì Nhạn Bắc Hướng lại mở miệng trước: "Xin lỗi, lúc đăng nhập không để ý tới danh sách bạn bè nên tôi trực tiếp gửi email. Tôi cứ nghĩ… cậu đã ngủ rồi."

Nói như vậy, lúc hai người chúc nhau ngủ ngon, hắn đã đi nghỉ ngay.

Tề Tĩnh vừa vui vẻ vừa áy náy: "Tôi có thói quen trước khi đi ngủ sẽ xem blog của người khác, sau đó trùng hợp hàn huyên vài câu với chuẩn bị kịch, không để ý tới giờ này."

Đêm khuya thanh vắng, tiếng thở dài của Nhạn Bắc Hướng nghe càng rõ ràng hơn, gần sát bên tai: "Cậu là bệnh nhân, cần phải nghỉ ngơi thật tốt để dưỡng thương."

"Ngày mai còn phải đi làm, anh cũng nên nghỉ ngơi thật tốt." Tề Tĩnh nhắc người lại. Rõ ràng anh rất muốn cười, nội tâm hỗn loạn như muốn che giấu nét chật vật, nhưng khóe miệng ỉu xìu không chút khí lực lại bán đứng nỗi lòng anh. Một câu Nhạn Bắc Hướng nói ra như hút hết tất cả sức chống cự của anh, tụt dốc không phanh.

"Hôm qua tôi có hỏi bạn mình, cậu ta thuộc chuyên khoa chấn thương chỉnh hình, bình thường hay phải trực đêm. Ban ngày cậu ta không rảnh nghe điện thoại, tới một giờ mới gọi cho tôi. Tôi đã ghi lại hết những gì cậu ta nói, ngày mai cậu có thể thử xem." Giọng nói của Nhạn Bắc Hướng rất nghiêm túc, chậm rãi nói ra lí do.

“Anh vừa… viết mấy thứ này sao?” Tề Tĩnh giật mình.

“Ừ. Tôi sợ nếu để tới mai thì sẽ quên mất một số chi tiết, vậy nên thừa dịp còn nhớ phải mau chóng viết ra.”

Nhất thời Tề Tĩnh không biết nên nói gì.

Anh đưa mắt nhìn lại mấy tệp đính kèm, trong đó viết đầy kín chữ, dựa theo nội dung mà chia làm vài đoạn, mỗi đoạn đều được miêu tả cụ thể, dễ hiệu. Đây không giống như nội dụng được copy trên mạng, từng chữ từng chữ đều do Nhạn Bắc Hướng tự mình viết ra.

Thấy Tề Tĩnh trầm mặc, thanh âm của Nhạn Bắc Hướng có chút thấp hơn: “Có phải, tôi quá đường đột hay không?”

Tề Tĩnh lập tức dùng ba lần phủ định rối rít: “Không, không phải, không đâu.”

Nói xong, anh lại quay trở về trạng thái im lặng.

Thời gian trôi qua từng giây, từng phút, rõ ràng nên logout đi nghỉ sớm, hai người lại chẳng ai hành động.

Lặng im không nói là thói quen của Nhạn Bắc Hướng.

Nhưng Tề Tĩnh cũng im lặng cứ như là bị lây chứng bệnh “có thể im miệng thì tuyệt đối sẽ không nói” của hắn vậy. Anh cảm thấy vào giờ khắc này khả năng ngôn ngữ của anh trở nên trắc trở vô cùng.

“Không phải.” Cuối cùng, anh phủ định lần thứ tư, thanh âm có chút khàn khàn.

Nhạn Bắc Hướng ở bên kia chẳng có chút phản ứng nào, nhưng Tề Tĩnh biết hắn vẫn đang nghe. Hơn nữa, chính anh phải nói ra những lời thật lòng, tránh để đoạn trầm mặc kéo dài này tạo ra hiểu lầm không đáng có.

Tề Tĩnh nở nụ cười, kiểu cười xấu hổ, chậm rãi giải thích: “Không phải tại anh đường đột… Mà là, ha ha ha, xin lỗi, tôi biết thái độ của mình dễ khiến anh hiểu lầm, nhưng tôi rất vui.”

Vất vả lắm mới nói được ra khỏi miệng, anh tạm ngừng một chút rồi nói tiếp.

“Bởi vì… đã lâu rồi không có ai quan tâm tôi như vậy, tôi chắc là có chút không quen, có chút xấu hổ…”

Dứt lời, anh lại cười rộ lên tự giễu mình.

Lúc này, Nhạn Bắc Hướng đột nhiên nói ra một câu: “Làm thế nào mới có thể giúp cậu quen được?”

Anh nằm mơ cũng không ngờ hắn lại nói ra những lời này, sửng sốt trước máy tính.

Sẵn dịp còn đang cười, anh dùng giọng điệu đùa giỡn nói qua loa: “Thói quen này có gì tốt đâu chứ? Sẽ khiến người ta có thói quen ỷ lại không cần thiết, dần dần sẽ không chịu khổ nổi.”

Thanh âm của Nhạn Bắc Hướng không chứa ý cười, kiên định như lúc đầu: “Tôi không cho rằng đó là ỷ lại không cần thiết.”

Lần này dù muốn trả lời lấy lệ cũng không được.

Tề Tĩnh không trả lời, chỉ cứng đờ người.

Nhạn Bắc Hướng tiếp tục nói: “Nhận sự quan tâm của người khác cũng không phải chuyện đáng xấu hổ. Đặc biệt là bây giờ cậu còn bị thương, đây là những thứ cậu đáng có được, cậu phải làm quen. Không cần phải xấu hổ gì đó…”

Câu cuối cùng của hắn nhỏ dần rồi dừng hẳn khiến Tề Tĩnh bật cười. Dường như người nói càng thể hiện rõ cái từ đó hơn cả người nghe.

“Thật không thể nói lại anh. Được rồi, tôi sẽ tập làm quen.” Tề Tĩnh lắc đầu cười, bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Làm sao có thể nói lại được hắn đây?

Rõ ràng chỉ với một bức thư đã có thể lấp đầy trái tim mình, bốn phía ấm áp, không cần thiết phải cố gắng phủ nhận điều đó. Chính bởi vì sự tốt bụng của người đó là thật lòng, vậy nên anh không có cách nào ích kỷ phủ nhận nó được.

“Tôi nhất định sẽ nghiêm túc đọc thư của anh.” Không cần đợi tới mai, dù đêm nay có thức suốt đêm cũng phải đọc cho xong.

“Ừ.” Thanh âm của Nhạn Bắc Hướng thoáng thả lòng hơn.

“Còn nghiêm túc làm điều đã nói ở trên.”

“Ừ.”

“Vậy thì làm phiền anh tiếp tục quan tâm thương binh như tôi một chút, hằng ngày tâm sự với tôi, gửi thư

cho tôi, vân vân…” Tề Tĩnh nửa nghiêm túc nửa đùa giỡn nói.

Ngoài ý muốn là Nhạn Bắc Hướng lại trầm mặc.

Lần này, thời gian yên lặng rất dài, thậm chí Tề Tĩnh còn tưởng rằng ai đó trong số hai người đã rớt mạng mất rồi, ngẩng đầu lên vài lần để kiểm tra khung chat QQ.

“Nếu như…”

Khi hắn lên tiếng lần nữa, thanh âm kia bị đè ép thấp tới cùng cực, tới mức gần như không nghe rõ.

“Nếu như tôi nói muốn tới thăm bệnh, cậu có cảm thấy quá… kỳ quái không?”

Trong nháy mắt, Tề Tĩnh tưởng như đang mộng.

Không phải là không muốn phản ứng, mà là thoáng cái phản ứng không kịp trước nội dung mà người đó nói ra.

Khi anh hơi phục hồi lại tinh thần, phản ứng đầu tiên chính là cười. Hơn nữa, anh còn tin chắc rằng đối phương đang cố ý trêu chọc anh, cười tỏ vẻ mình hiểu rõ.

Tề Tĩnh không tỏ ra thua kém mà đùa ngược lại: “Kỳ nghỉ Quốc khánh đã kết thúc rồi, làm sao anh có thời gian đến thăm bệnh chứ? Đi tàu hỏa mất mấy ngày đây? Hay là anh muốn nhảy dù? Nếu làm vậy có lẽ sẽ nhanh hơn một chút.”

Loại giọng điệu đùa giỡn này rõ ràng không nói ra lời thật lòng.

Một lúc lâu sau, trong tai nghe điện thoại vẫn ở trong trạng thái lặng im, thỉnh thoảng vang lên tiếng rè rè của microphone.

“Cậu nói đúng.” Khi Nhạn Bắc Hướng lên tiếng lần nữa, lại là thanh âm khàn khàn mà anh ít khi được nghe, “Đúng là rất không thực tế.”

“Đừng để ý, anh có lòng như vậy đã đủ rồi.” Tề Tĩnh khẽ cười, nói: “Cảm ơn.”

“Ừ… Hiện tại, cậu thật sự phải nghỉ ngơi đi.” Nhạn Bắc Hướng thấp giọng nhắc nhở anh, Tề Tĩnh ghé mắt lại nhìn đồng hồ, hóa ra đã qua mười hai giờ.

“Anh cũng vậy. Lúc này phải tắt máy tính thật đấy.” Tề Tĩnh nói dối. Anh định tắt QQ đi để tiếp tục tỉ

mỉ nghiên cứu những tài liệu mà Nhạn Bắc Hướng gửi cho, coi như là cách để tỏ lòng biết ơn hắn.

"Ngủ ngon." Lần thứ hai người kia nói câu này trong ngày dường như tự nhiên hơn rất nhiều.

"Ha ha." Anh mỉm cười, trêu ghẹo phát cuối, "Anh sai rồi, hiện tại nên là "chào buổi sáng"."

Nhạn Bắc Hướng cũng khẽ cười.

Tuy rằng tiếng cười bị lẫn với tạp âm, như gần như xa, giống như cái đài phát thanh kiểu cũ bị rè, hiệu quả âm thanh như phát ra qua radio.

"Ngủ đi."

Ngoài cửa sổ, tiếng gió mưa dày đặc hơn khiến những lời này nghe như đang xì xào.

Người bị bệnh gãy xương hẳn là nên tránh dùng những loại đồ uống như cà phê.

Tề Tĩnh đọc xong câu này, lặng lẽ nhìn thoáng qua cốc cà phê đã uống hết ở bên tay, khổ não nhíu lông mày.

Thời gian đầu bị gãy xương, chỉ nên ăn những đồ thanh đạm, kiêng dầu mỡ, kiêng đồ chiên nóng, kiêng cay, ngay cả mấy phương thuốc dân gian được lưu truyền rộng rãi cũng không nên uống — hay lắm, mấy thứ phải kiêng này đều nằm trong số cơm anh mua về mấy ngày nay ở tiệm cơm gần nhà.

Bên ngoài bán đồ không đảm bảo vệ sinh an toàn thực phẩm, điều này Tề Tĩnh biết, dạ dày ăn mấy thứ đó lâu ngày cũng không chịu nổi.

Hơn nữa, người ta mở quán cơm chỉ chú ý tới màu sắc, hương vị, các loại dầu muối tương giấm làm sao có thể thiếu được. Khẩu vị nơi này tương đối nặng, thường khó mua đồ thanh đạm.

Chỉ uống mỗi một bát canh xuông lại không thể bổ sung chất dinh dưỡng còn thiếu cho cơ thể.

Tài liệu Nhạn Bắc Hướng gửi cho anh có một phần rất dài, liệt kê ra nên ăn món gì, cái gì ăn ít, cái gì ăn nhiều, rất tiện lợi, chỉ cần so với danh sách đó mà mua thức ăn là được.

Tề Tĩnh quyết định từ nay về sau không mua bên ngoài nữa, tự mình nấu cơm.

Ngày hôm sau, anh bổ sung thêm vào cái tủ lạnh trống rỗng lâu ngày của mình ít đồ: Hoa quả toàn mua mấy loại không cần gọt và bóc vỏ, hai bịch sữa to cho Ngày Về nhỏ, rau xanh chỉ cần rửa với nước sạch là

có thể ăn, còn có mấy hộp trứng gà để tăng cường protein.

Không biết có phải Ngày Về nhỏ bắt đầu xuất hiện đặc thù chung của loài mèo hay không, ban ngày thì buồn ngủ, nằm im trong chăn không thèm gây ồn ào.

Tề Tĩnh mừng rỡ, thừa dịp nó ngủ để ra ngoài mua đồ.

Nhưng thực tế quá trình xuống bếp lại gian nan gấp mười lần so với anh tưởng tượng. Chỉ riêng đập trứng gà đã khiến anh luống cuống. Người bình thường đều quen gõ nhẹ để làm vỡ vỏ trứng, sau đó dùng hai tay để bóc, tách một cái khe ra cho lòng đỏ và lòng trắng cùng chảy vào bát.

Anh dùng tay phải để gõ một cái, nhưng không biết phải làm thế nào để tách nó ra, chỉ đành dùng ngón cái thọc vào trong, mạnh mẽ phá vỡ vỏ trứng, kết quả là lòng trắng lòng đỏ bên trong chảy hết ra ngoài, cả quả trứng nát bấy trong lòng bàn tay anh, mảnh vỏ trắng bóc rơi hết vào trong bát. Anh chỉ có thể dùng tay vớt từng miếng ra ngoài.

Lại nói đến rau xanh.

Lúc rửa rau thì có thể làm qua loa, nhưng không thể ném hết vào trong nồi. Nhặt rau sao? Có mỗi một tay thì không làm được gì rồi, nếu dùng đến chân thì quá khó coi.

Cuối cùng đành phải dùng dao cắt.

Rau củ nằm ngổn ngang trên thớt gỗ, giằng co nửa ngày mới có thể cắt thành hình dạng ăn được. Chỉ là quá trình làm tốn tới hơn mười phút.

Món ăn đơn giản như vậy thôi mà trở thành một đống hỗn độn, phức tạp, anh thật tình không biết phải làm sao bây giờ.

"Không sao, không sao, tốt xấu gì cũng là thực phẩm lành mạnh."

Tề Tĩnh tự an ủi mình như vậy, ăn xong một bữa cơm, tâm tình vui sướng hơn rất nhiều.

Sau buổi cơm trưa, Ngày Về nhỏ nằm trong hộp giấy vẫn không hề nhúc nhích.

Tề Tĩnh không có kinh nghiệm nuôi mèo, cho rằng nó đang ngủ nướng, đi tới kiểm tra vài lần cũng không thấy gì khác thường. Cho tới tận buổi chiều, khi anh đang làm việc thì nghe thấy Ngày Về nhỏ yếu ớt hắt xì vài cái. Bấy giờ anh mới thấy có gì đó không đúng.

Lúc này, mèo nhỏ đã tỉnh lại, cặp mắt không thể mở to hoàn toàn, híp lại như hai sợi chỉ, nửa mở nửa

khép, bộ dáng uể oải không chút phấn chấn. Tề Tĩnh thấy hộp giấy quá tối nên ôm nó ra, định nhìn dưới ánh sáng cho rõ, nào ngờ nó thấy ánh sáng thì giãy dụa, muốn chui rúc trong chăn không chịu ra ngoài.

Tề Tĩnh chờ đợi trong lo lắng, nhẹ nhàng xoa xoa nó, sợ nó ăn phải cái gì ôi thịu nên đau bụng, khó ở.

Nhưng mèo con ăn rất ít, cũng không có tình trạng nôn mửa, chỉ là cả người ủ rũ.

Nơi ngón tay tiếp xúc với nó có nhiệt độ hơi cao, không chỉ là da lông, ngay cả đệm thịt trên móng vuốt cũng có chút nóng. Nhưng anh vẫn không xác định được rốt cuộc có điều gì không bình thường.

Đợi tới khi Ngày Về nhỏ bắt đầu đùn rỉ bên khóe mắt, mũi cũng ướt sũng như bị nhúng nước, kết mạc rõ ràng bị sung huyết, anh mới thấy sợ hãi.

Ngày Về nhỏ nhất định là bị bệnh rồi. Tề Tĩnh lo lắng, ôm nó vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành.

"Meo meo." Mèo nhỏ thỉnh thoảng còn mở to hai mắt nhìn anh, con ngươi ướt át, móng vuốt vươn lên run rẩy cào ngực anh, dường như đang tìm kiếm sự an ủi.

Bệnh viện. Phải tới bệnh viện.

Trong đầu Tề Tĩnh lập tức nảy ra suy nghĩ này, cũng hiện lên tên của một người. Bởi vì cái tên đó, bước chân đang xông ra cửa của anh bỗng ngừng nửa nhịp.

"Không được." Anh lẩm bẩm, "Mình nên tìm một bệnh viện thú ý ở gần nhà thì hơn."

Khi anh ý thức được mình không nên tới cái nơi đặc biệt đó, hô hấp bị rối loạn cũng trở lại bình thường, chậm rãi, thuận lợi tiếp tục.

Dù thế nào đi chăng nữa, anh tới đó cũng không hợp tình, không hợp lý.

Chỗ ở của anh cách phía bắc thành phố rất xa, chờ tới được nơi thì cũng mất rất nhiều thời gian. Ngày Về nhỏ còn chưa biết bị bệnh gì, nhỡ đâu không chờ nổi.

Vậy nên, anh cần phải tìm một bệnh viện ở gần nhà…

Nghĩ tới đây, Tề Tĩnh đi về phòng, lên mạng tra xem ở gần đây có phòng khám thú ý nào hay không. Nơi gần nhất cách đây năm phút, không quá xa.

Trước khi ra khỏi cửa, anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

Tuy rằng lộ trình không dài, nhưng thời gian khám bệnh cụ thể tốn bao lâu thì anh không nắm chắc. Tối hôm nay có hẹn trò chuyện với Nhạn Bắc Hướng, có lẽ anh không thể về đúng giờ.

25. Chương 25

Sự thật chứng minh, dự đoán của Tề Tĩnh là đúng.

Khi tới phòng khám bệnh, trong đó đã có mấy người đang xếp hàng, có vẻ làm ăn cũng được.

Chắc do mấy ngày qua khí trời lạnh ẩm nhiều mưa, thú cưng bị bệnh rất nhiều. Hôm nay vừa hay là thứ sáu, nhiều chủ nhân tan làm sớm nhân cơ hội đưa thú cưng đi khám bệnh. Tề Tĩnh chắc phải đợi một lúc.

Tay phải anh dùng để ôm Ngày Về nhỏ, dùng ô không tiện nên trên người có nhiều chỗ bị ướt. Mái tóc anh ướt nhẹp không ngừng rỏ nước xuống. Huống hồ trên tay trái anh còn bó thạch cao, dáng dấp còn chẳng khá hơn con mèo nhỏ bị bệnh trong lòng chút nào. Cả tổ hợp người bệnh và mèo bệnh cùng đi vào thu hút ánh mắt kì dị của người khác.

Các chủ nhân khác đều mang theo lồng hoặc thùng, chỉ có mình anh dùng chăn để cuốn Ngày Về nhỏ, không khỏi khiến người ta cảm thấy keo kiệt.

Tề Tĩnh vội vàng gập ô lại, để Ngày Về nhỏ nằm lên đùi mình. Một cô gái có vẻ như là trợ lí bước ra từ sau quầy đi tới, bảo anh nộp mười lăm tệ tiền đăng kí. Sauk hi đăng kí mới được khám bệnh.

Anh trả tiền xong, cô trợ lí bước đi không hề ngoảnh lại.

Tề Tĩnh tới muộn, mấy chỗ ngồi thoải mái đều bị người ta chiếm hết, chỉ còn một chỗ ở gần cửa phòng khám. Trong lúc đợi, người đến người đi qua cửa nhiều lần, cánh cửa chưa một lần được đóng lại tử tế, gió lạnh cuối thu ùn ùn kéo tới, thổi vào bộ quần áo ướt đang dán chặt vào thân thể anh, cảm giác lạnh lẽo thấu tận xương.

"Hắt xì!" Anh nhịn không được mà hắt hơi mấy cái.

Ngày Về nhỏ nằm mê man trên đùi anh, lúc này ngẩng đầu kêu nhỏ, cọ cọ móng vuốt như muốn xoa xoa anh.

Tề Tĩnh bật cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đệm thịt của nó, trêu chọc nó giải buồn.

"Mày lây bệnh cho tao, nhìn xem, chúng ta đều bị hắt hơi."

“Meo meo…” Ngày Về nhỏ phẫn nộ híp mắt, nghiêng người sang dùng đầu cọ cọ bụng anh, dường như đang thành thật sám hối.

Ngày Về lớn và Ngày Về bé phải chờ gần một tiếng mới đến phiên bọn họ khám bệnh.

Trong phòng khám, bác sĩ hỏi vài câu về tình huống cơ bản của mèo. Tề Tĩnh đáp lại rất mơ hồ, nhất là hoàn toàn không biết gì về tuổi của nó và bệnh án. Bác sĩ kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ không phải mèo nhà cậu sao?”

“Không hẳn, hai ngày trước tôi mới nhặt nó về nuôi.” Tề Tĩnh nói thật. Vừa nhìn cũng biết anh là một người chưa từng nuôi mèo.

“À…” Bác sĩ nhíu mày nghĩ sâu xa, quan sát bộ dạng bừa bộn của anh, mặt không đổi sắc mà thông báo kết quả, “Theo lời cậu nói, con mèo này cần phải làm thêm một số xét nghiệm. Trước tiên cần phải thử máu, sau đó kiểm tra xem có bị bệnh dịch không, ngay cả viêm phúc mạc (bệnh sưng màng bụng) cũng phải kiểm tra, đêm nay ở lại bệnh viện theo dõi. Cậu nghĩ sao?”

Tề Tĩnh mờ mịt tiêu hóa lời của bác sĩ, hoàn toàn nghe không hiểu mấy từ chuyên ngành.

Trước đây khi làm về chuyên đề tố cáo vụ ngược đãi mèo, anh đều tiếp xúc với những con mèo bị thương bên ngoài, hơn nữa vấn đề chăm sóc sau khi cứu mới là trọng tâm cần chú ý của anh, trong bản thảo đã tỉnh lược rất nhiều từ ngữ chuyên ngành y học, anh cũng không học hỏi thêm. Mấy phần đó đều là do bản thân bác sĩ viết, anh chỉ trích dẫn.

Trong đầu chợt nghĩ tới một vị bác sĩ khác, nhưng tâm tư bị chặt đứt trong phút chốc. Anh cau mày lắc đầu, rút lui đúng lúc.

— Hiện tại cứu mèo quan trọng hơn.

“Vậy được rồi, cứ làm như bác sĩ nói đi.”

“Thế thì hôm nay phải nộp trước sáu trăm.” Bác sĩ nói với vị trợ lý ở trước quầy kiểm tra sổ sách.

“Sáu trăm?” Tề Tĩnh nghe vậy thì ngẩn người, không ngờ bây giờ khám bệnh cho thú cưng mà cũng đắt như thế. Anh đi ra ngoài vội vàng, không mang theo thẻ ngân hàng, tiền mặt trên người lại không đủ, bất đắc dĩ phải giải thích, “Xin lỗi, trên người tôi thiếu tiền, có thể khám cho mèo trước được không? Tôi sẽ tranh thủ về nhà lấy.”

Lúc này vị trợ lý kia lên tiếng: “Ở chỗ chúng tôi phải nộp đủ phí trước. Anh về nhà lấy tiền đi, bao giờ quay lại thì bắt đầu khám.”

Tề Tĩnh nghẹn lời trong chốc lát rồi kiên định nói: "Hay là thế này, trên người tôi bây giờ chỉ có gần hai trăm, các cô xem đủ để khám cái gì thì khám trước đi, phần còn lại tôi sẽ về lấy thêm tiền."

Bác sĩ nhìn anh với ánh mắt tán thưởng, dường như rất bội phục anh cam chịu hào phóng vì một con mèo như vậy.

Vì vậy có hai cô y tác nhỏ tuổi bước tới, ôm lấy Ngày Về nhỏ trong ngực anh, đưa vào trong phòng làm xét nghiệm máu, tiện thể dùng giấy thử kiểm tra bệnh truyền nhiễm.

Tề Tĩnh vội vàng về nhà, mang hết tiền mặt và thẻ đi, cơm tối cũng không có tâm trạng đâu mà ăn, lập tức quay lại phòng khám bệnh.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy Ngày Về nhỏ được cuốn trong chăn, nằm im trong một góc ngoài cửa phòng xét nghiệm.

Thấy anh lộ ra sự tức giận, y tá lập tức giải thích rằng anh không mang lồng sắt, các cô lại không biết tình trạng bệnh của mèo hoang, không dám để nó ở cùng một chỗ với những con khác, nên mới đặt nó ở góc tường.

Tề Tĩnh nhịn, không nói gì, chỉ ôm lấy Ngày Về nhỏ.

Trên cổ mèo còn có nơi bị rút máu, lúc này còn tản ra mùi cồn và mùi máu tanh, da lông khô đét lại, vểnh mỗi cái một hướng. Nó rúc vào khuỷu tay anh, cả người lạnh run.

Anh chỉ rời đi có nửa tiếng, nó đã phải chịu không ít đau khổ.

"Theo kết quả thử máu, con mèo này có giá trị bạch cầu rất thấp, giấy thử cũng báo dương tính, phán đoán sơ bộ là bị bệnh dịch. Vì lý do an toàn, chúng tôi sẽ cho tiến hành kiểm tra viêm phúc mạc, còn đêm nay thì nằm viện truyền nước." Bác sĩ cầm một xấp giấy báo cáo xét nghiệm cho anh xem, sau hơn một phút thì thu lại, tin chắc anh đọc không hiểu.

Quả thật Tề Tĩnh chẳng hiểu đống số liệu chằng chịt đó, nhưng theo lời bác sĩ nói, tỷ lệ tử vong của bệnh viêm phúc mạc cao tới hơn 95%, mèo con rất dễ chết non, trong lòng anh khủng hoảng vô cùng.

Cả cuộc đời này, điều anh không thể chịu nổi nhất là giương mắt bất lực nhìn những sinh mệnh bé nhỏ này chết đi.

Dù sao cũng đã thanh toán hết tiền, bác sĩ muốn kiểm tra gì cũng được, còn phải ở lại phòng khám quan sát một buổi.

Ngày Về nhỏ bị đặt trên giường thép, phía dưới được lót tã, các y tá chuẩn bị truyền nước biển cho nó.

Bé con dường như cực kì sợ hãi kim tiêm, liều mạng giãy dụa, hai bộ móng vuốt ôm chặt lấy ngón tay của Tề Tĩnh, kêu gào liên tục. Vì sức khỏe của nó, Tề Tĩnh chỉ có thể nhẫn tâm không nhìn, nhíu mày quan sát mấy y tá cùng vây quanh nó, đè xuống không cho động đậy, khó khăn chọc kim vào.

Chỗ chọc kim được dùng băng gạc bó chặt, Ngày Về nhỏ không chống cự nữa, mệt mỏi cuộn tròn người.

Không biết có phải vì bệnh nặng không, đôi mắt nó ngập nước.

Tề Tĩnh nghĩ tới cảnh đêm nay nó phải cô đơn nằm trong phòng bệnh, xung quanh toàn là người lạ, bỗng nhiên cảnh tượng mình nằm viện hiện ra trước mắt, cảm giác không nỡ trào lên.

Anh xin y tác cho mình một cái ghế.

Chí ít bây giờ, anh có thể tạm thời làm bạn bên cạnh Ngày Về nhỏ, nhẹ nhàng xoa xoa lông tơ bên tai nó, vuốt ve cho nó bớt sợ hãi. Chờ tới khi nhóc con chìm vào giấc ngủ, anh mới đứng dậy đi về.

Lần thứ hai về tới nhà, sắc trời tối đen, nhiệt độ không khí thấp hơn ban ngày nhiều.

Anh bị mưa ướt, lại không có thời gian thay quần áo, ba bốn tiếng ở bệnh viện chăm sóc Ngày Về nhỏ đều mặc bộ đồ ướt dính người, hong gió mà khô. Bây giờ trở về nhà, nhiệt độ ấm áp mới cảm thấy từng cơn rét lạnh lan khắp tứ chi, nhịn không được rùng mình một cái.

"Hắt xì!" Anh hắt hơi.

Ngày Về nhỏ không chỉ lây hắt hơi cho anh, giờ ngay cả bệnh sốt cũng lây cho cả người và mèo rồi.

Hai bên thái dương bắt đầu đau nhức, là dấu hiệu cảm cúm mà Tề Tĩnh vô cùng quen thuộc. Anh chưa ăn cơm tối, lại chẳng có chút cảm giác thèm ăn nào, trong dạ dày nhói đau từng cơn hết lần này tới lần khác. Vì thế anh chạy tới nhà bếp, uống một cốc nước coi như xong việc.

Vào phòng, anh vẫn không nóng lòng thay quần áo mà việc đầu tiên là mở máy tính ra, đăng nhập QQ.

Đã tới giờ này, anh tới muộn rồi…

Quả nhiên không ngoài dự đoán, avatar của Nhạn Bắc Hướng lẳng lặng nằm ở danh sách bạn tốt đang online. Sáu giờ và bảy giờ, hắn gửi tới hai câu, đều chỉ đơn giản là "Cậu có online không?" —- Đương nhiên là không online, khi đó anh còn đang ở bệnh viện cùng Ngày Về nhỏ.

Tề Tĩnh miễn cưỡng lên tinh thần, vội vã đeo tai nghe vào.

“Alô?” Sau khi cuộc gọi bắt đầu, anh thử hỏi một tiếng, giọng mũi rất nặng, “Rất xin lỗi, hôm nay tôi có chút việc nên tới trễ.”

“Không sao. Cậu bị cảm à?” Nhạn Bắc Hướng mẫn cảm nghe ra anh có điều khác lạ.

“Cũng bình thường, chỉ hơi khó chịu thôi.” Đâu chỉ là hơi, toàn thân anh chỗ nào cũng ẩm ướt, cứ tiếp tục thế này không sốt mới lạ.

Nếu như Ngày Về lớn và Ngày Về nhỏ cùng bị ốm thì thảm rồi.

Vì để tránh cho chuyện này xảy ra, Tề Tình đành cười khổ một tiếng: “Nhạn Bắc Hướng đại nhân, anh có thể chờ tôi một chút nữa không? Tôi đi thay quần áo sạch, hôm nay bị mưa ướt, đã mấy tiếng rồi còn chưa thay. Nhưng trên tay tôi còn bó bột, hành động không tiện, anh ít nhất phải đợi tôi chừng mười phút…”

Đối phương lập tức ngẩn cả người.

“Cậu đừng nói gì nữa, cứ đi đi. Đừng chỉ thay quần áo, mau đi tắm nước nóng, xua khí lạnh.” Giọng điệu của Nhạn Bắc Hướng vô cùng nghiêm túc, tốc độ nói cũng rất mau.

Tề Tĩnh cười e ngại: “Nhưng tắm sẽ tốn nhiều thời gian, tôi sợ anh—”

Người kia ngăn anh tiếp tục nói, dùng ba chữ hứa hẹn: “Tôi chờ cậu.”

Nếu Nhạn Bắc Hướng đã kiên trì như vậy, Tề Tĩnh đành phải tạm thời ngừng cuộc trò chuyện, tới phòng tắm cởi hết chỗ quần áo ướt sũng trên người, dùng túi ni lôn bọc cục bột trên tay, mau mau chóng chóng tắm nước nóng.

Anh ngẩng đầu, nước nóng ấm áp xối xuống mặt, nhịn không được rùng mình một cái. Quả nhiên khí lạnh đã bớt đi rất nhiều.

Thay quần áo và tắm rửa trong cuộc sống sinh hoạt bận rộn thường tiêu tốn của anh hơn ba mươi tới bốn mươi phút mỗi ngày, huống hồ hôm nay anh còn vướng tay vướng chân hơn thường ngày, chờ tới lúc thay quần áo sạch xong, đã qua hơn một giờ.

Nhưng mà, cảm giác quả thật thoải mái, dễ chịu hơn.

Tề Tĩnh khôi phục chút sức lực, gửi yêu cầu trò chuyện lần nữa.

“Cảm ơn anh đã chờ tôi.” Lần này anh bày ra dáng tươi cười cảm kích, mong rằng trong thanh âm của mình có thể truyền tới cảm xúc tích cực hơn.

"Cậu có khỏe không?" Người kia lặp lại câu nói đầu tiên sau khi bọn họ gặp lại.

"Tôi…" Hồi ức hôm nay hiện lên trước mắt, bộ dáng tiều tụy của Ngày Về nhỏ rõ ràng hơn bao giờ hết, Tề Tĩnh đột nhiên cảm thấy cổ họng đắng ngắt, ma xui quỷ khiến mà thành thực nói, "Không khỏe tý nào."

Có lẽ là do bị ốm, tâm trạng chân thật của anh có thể dễ dàng thể hiện ra bên ngoài.

Hồi lâu sau, Nhạn Bắc Hướng ở đầu bên kia mới khe khẽ thở dài: "Trên người cậu còn chỗ bị thương, vì sao lại ra ngoài rồi bị mắc mưa?"

Tề Tĩnh vừa than thở vừa cười: "Còn nhớ con mèo nhỏ tôi nhặt về hôm trước không? Không hiểu sao nó bị bệnh, cả người nóng bừng, bề ngoài trông rất thê thảm. Tôi sợ nó mắc bệnh nặng nên đưa nó đi khám bác sĩ."

Nghe tới đó, Nhạn Bắc Hướng bỗng nhiên kinh ngạc thốt lên một câu: "Vậy tại sao tôi không thấy cậu…"

Thanh âm đột ngột dừng lại.

Vài giây ngắn ngủi qua đi, giọng điệu của hắn dường như không còn kinh ngạc như vậy nữa, trầm hẳn xuống: "… Tôi không thấy cậu login, hóa ra là vậy."

Hoàn toàn không ăn khớp, tự hỏi tự trả lời.

Tề Tĩnh nghe thấy kỳ quái, cười nói: "Đúng vậy, cả ngày hôm nay tôi phải ở phòng khám thú y."

Nhạn Bắc Hướng máy móc nhắc lại: "… Phòng khám."

"Ừ, ở ngay gần nhà của tôi, đi bộ chừng năm phút, không quá xa." Tề Tĩnh giải thích nguyên nhân mình bị mưa ướt, "Nhưng vì tôi bị thương một tay còn phải ôm con mèo nhỏ, không thể giương ô được, cộng thêm gió thổi nên trên người ướt hết. A, may mà chỗ bó bột không bị ướt nhẹp, không thì phiền rồi."

Dứt lời, Tề Tĩnh vui mừng cười rộ lên.

Bất kể cuộc sống có gian nan thế nào, anh vẫn luôn tự tìm ra được những điều để mừng rỡ. Tinh thần lạc quan luôn luôn phải có.

Nhạn Bắc Hướng yên lặng nghe, chờ anh nói xong mới lên tiếng hỏi: "Bác sĩ nói thế nào?"

"Bác sĩ nói gì thật ra tôi không hiểu rõ." Tề Tĩnh nhớ lại đoạn đối thoại lúc đó, tóm tắt đơn giản lại, "Hình

như là bạch cầu ít, có thể bị bệnh dịch… Còn bảo phải làm các loại kiểm tra khác. Bây giờ nó đang ở lại phòng khám, ngày mai tôi lại đi xem thế nào."

"Con mèo bao nhiêu tuổi cậu có biết không?" Nhạn Bắc Hướng lại hỏi.

"Không biết… Trông nó có vẻ còn rất nhỏ." Ngày Về nhỏ trông như mèo con, bước đi cũng rất chập chững.

"Hôm nay nó có ăn hay nôn ra cái gì không?" Nhạn Bắc Hướng trầm giọng hỏi lần nữa.

"Nó có ăn, nhưng tôi không thấy nó nôn. Mấy món ăn không có gì khác so với hôm qua, chỉ là nó rất mệt mỏi." Mấy câu hỏi như vậy hôm nay anh cũng bị hỏi ở phòng khám, vậy nên trả lời rất trôi chảy.

Đối phương cứ như vậy mà không lên tiếng một lúc, dường như đang do dự không biết có nên tiếp tục hay không, có nên nói gì nữa không.

Cuối cùng, hẫn vẫn không thể nào giữ im lặng: "Bệnh trạng này nghe không giống bệnh dịch. Nhưng mà chỉ nghe thì không phán đoán được."

Tề Tĩnh nghe vậy, vô thức cười trêu ghẹo hắn: "Ha ha, nghe anh nói cứ như là bác sĩ vậy…"

Hô hấp của Nhạn Bắc Hướng bỗng dung ngưng lại. Trong tai nghe nhất thời không có tiếng động.

"Khụ khụ…"

Lúc này, Tề Tĩnh đột nhiên thấy ngứa họng, bắt đầu ho khan kịch liệt.

Không xong rồi, khi mới về nhà còn không thấy gì, bây giờ ho mới thấy cổ họng đau rát kinh khủng, tiếng ho khàn khàn không ngớt, dấu hiệu cảm cúm càng ngày càng lộ rõ.

Xem ra anh chạy trời không khỏi nắng.

"Khụ khụ khụ khụ khụ… A, xin lỗi, tôi đi uống nước… Khụ." Tề Tĩnh ho tới mức hai mày nhíu chặt, phải lịch sự tạm ngừng, định ra phòng khách rót cốc nước.

Anh dùng tay ôm lấy cổ họng bỏng rát, nhẹ nhàng đè lại, sau đó vươn tay lấy cốc nước trên mặt bàn.

Không ngờ vừa đứng lên, hai mắt bỗng nhiên tối sầm, trời đất đảo lộn, suýt nữa cả người té xuống đất.

Dưới tình thế cấp bách, tay phải anh mạnh mẽ bám vào mặt bàn.

Máy vi tính bị va chạm mạnh, không khỏi rung lên, cái cốc thủy tinh "choang" một tiếng rơi xuống mặt đất vỡ tan thành trong nháy mắt. Vô số mảnh vỡ phản chiếu ánh sáng chói lóa dưới ánh đèn.

Nhớ ra rồi... Đêm nay anh còn chưa ăn cơm. Xem ra đứng dậy quá nhanh khiến huyết áp tụt đột ngột, dẫn tới hoa mắt chóng mắt.

Chỉ cần không gãy thêm một cái tay nữa là tốt lắm rồi.

Tề Tĩnh tỉnh táo lại, chậm rãi đứng dậy, đầu óc dần hồi phục sau cảm giác quay cuồng vừa rồi, chợt nghe thấy tiếng người kia lo lắng la lên trong tai nghe điện thoại.

Bởi vì không đeo tai nghe, anh không nghe rõ hắn đang nói gì. Nhưng hình như nghe giống tên anh.

"Xong đời, bệnh nặng tới mức nghe thấy ảo giác rồi." Tề Tĩnh vừa rồi bị đụng không nhẹ, đau tới nhe răng, há miệng thở dốc một cái, miễn cưỡng cười.

Làm sao Nhạn Bắc Hướng có thể biết được tên thật của anh. Nhất định là ảo giác.

Chắc là nghe thấy tiếng động ở bên này, không biết đã xảy ra chuyện gì nên hắn sốt ruột?

"Tôi không sao, tôi không sao!" Tề Tĩnh đứng vững, vội vã đeo tai nghe lên đáp tiếng kêu gọi từ bên kia, "Lúc đứng dậy thấy chóng mặt, đụng vào bàn rồi làm vỡ cốc, nhưng mà không bị thương gì."

Tai nghe đeo hờ vào tai, ở góc độ này chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dồn dập của người kia, mãi vẫn không ngừng.

Tề Tĩnh trải qua trận sợ hãi vừa rồi, ngay cả ho cũng ngưng, lúc này không nóng lòng lấy nước uống nữa, càng không có hơi sức đâu mà dọn dẹp mảnh thủy tinh, dứt khoát ngồi lại đeo tai nghe cẩn thận: "Anh vừa nói cái gì thế? Lúc nãy tai nghe để trên bàn, tôi nghe không rõ."

Nhạn Bắc Hướng không nói lời nào.

Hẳn là hắn thật sự bị mình dọa sợ rồi. Chỉ nghe thấy tiếng hắn khẽ thở dốc, nửa ngày vẫn không trả lời.

Tề Tĩnh sinh lòng hổ thẹn, vô cùng thành khẩn tạ lỗi: "Xin lỗi, đã để anh lo lắng rồi. Tôi thật sự không sao. Từ khi ở phòng khám về vẫn chưa ăn cơm đã lên mạng ngay. Lúc này bị tụt huyết áp, trước mắt thấy bóng trắng, đầu óc choáng váng."

Không có tiếng trả lời.

Tề Tĩnh đành phải tiếp tục an ủi: "À, nhưng mà buổi trưa hôm nay tôi ăn rất nhiều, hơn nữa còn chiếu theo thực đơn anh đưa cho tôi mà ăn. Hẳn là có thể bổ sung rất nhiều dinh dưỡng."

Không có tiếng trả lời.

Anh không ngừng cố gắng, lần này còn nở nụ cười ngại ngùng rồi nói: "Từ khi nằm viện tới nay, tôi đều ăn cơm hộp, về đến nhà cũng chỉ mua thức ăn bên ngoài, vừa nhiều dầu mỡ vừa không có dinh dưỡng. Anh xem, chẳng phải tôi đã bắt đầu cải thiện bữa ăn rồi sao? Sau này tôi sẽ tự nấu cơm, cố gắng ăn uống thanh đạm, ngoan ngoãn dưỡng thương."

Vẫn không có tiếng trả lời.

Nhất thời Tề Tĩnh không biết phải nói gì nữa, đành phải học giả câm giả điếc theo người ta.

Vào lúc này, thanh âm khàn khàn của Nhạn Bắc Hướng vang lên: "Thật ra tôi vẫn luôn muốn hỏi, người nhà cậu đâu? Vì sao bên cạnh cậu không có ai giúp đỡ?"

Bất kể là nấu cơm hay bị ốm, chăm sóc mèo cũng đều một thân một mình.

Không ai hỗ trợ.

Bị những lời này đào lên tâm tình chôn giấu bao lâu, Tề Tĩnh nháy mắt thấy hoang mang, khóe mắt thấy đau nhức.

Đôi mắt nhìn chằm chằm không dời vào đống thủy tinh nát bấy dưới đất, cuối cùng, anh cười khổ ra tiếng.

"Không có ai." Anh nói, "Tôi không có người nhà. Từ khi tôi come out, họ đã không cần tôi nữa rồi. Tôi sống một mình."

Cứ tự nhiên mà thốt lên như vậy.

Trong giới có rất nhiều người là đồng loại, cho dù không phải thì khả năng chấp nhận của họ cũng rất cao, vậy nên anh có thể thản nhiên nói ra.

Vết sẹo là dấu vết của tổn thương, nhưng khi vạch trần vẫn thấy đau đớn.

Anh tự thấy giọng mũi của mình nặng hơn khi nói hết câu, phải hít sâu một chút, kiệt lực kiềm chế sự run

rẩy trong giọng nói.

Cuối cùng, anh yếu ớt cười: "Ngại quá, để anh chê cười rồi."

"Ngày Về." Nhạn Bắc Hướng đột nhiên gọi tên anh.

Anh mờ mịt dừng lại, lẳng lặng chờ. Nhưng Nhạn Bắc Hướng cũng không nói tiếp, chỉ bật ra một câu nghe hoàn toàn không liên quan.

"Nếu như tôi nói muốn tới thăm bệnh, cậu có cảm thấy quá kỳ quái không?"

Câu nói giống ngày hôm qua y như đúc.

Chỉ là giọng nói nhẹ nhàng, phảng phất như đang nói lên một sự thật hiển nhiên.

Tề Tĩnh phục hồi tinh thần, cho rằng đây là thói quen an ủi quen thuộc của hắn, khẽ cười nói: "Sao, anh thật sự muốn nhảy dù tới đây à?"

Lần này, thời gian trầm mặc của Nhạn Bắc Hướng rất ngắn.

Hơn nữa, thanh âm rất bình tĩnh.

"Tôi ở đây, cùng một thành phố với cậu."

26. Chương 26

Tề Tĩnh không cười nổi.

Cái giọng điệu nghiêm túc khiến người ta thấy sợ như vậy làm anh hoàn toàn không cười nổi nữa.

"Anh… nói thật?" Trong lòng biết rõ đáp án là đúng, nhưng anh vẫn hoảng hốt hỏi lại một lần.

"Tôi nói thật." Đối phương cũng nghiêm túc trả lời anh.

Thanh âm của người kia trong tai nghe dường như bỗng nhiên gần hơn, cự ly biến mất trong nháy mắt, như là đang thì thào ngay bên tai anh.

Tề Tĩnh rụt người lại theo bản năng, chớp mắt một cái cũng không dám.

Hai người trải qua sự trầm mặc dài trước này chưa từng có.

Mặc dù Nhạn Bắc Hướng không nói gì, nhưng phía bên hắn thỉnh thoảng vẫn truyền tới một hai tiếng động nhỏ, nhưng là có gì đó đang di động trên mặt bàn. Tề Tĩnh vẫn đang sợ hãi, hắn lại nhẹ nhàng mở miệng: "Tôi vừa đổi nơi ở thành công khai, cậu có thể nhìn thử xem."

Tề Tĩnh ngừng thở, hốt hoảng di động con chuột, chuyển tới chỗ avatar của người nọ.

Hệ thống QQ căn cứ theo địa chỉ IP mà xác định vị trí địa lí, quả nhiên hiện ra —- Cùng một tỉnh, cùng một thành phố.

Tên thành phố này cùng với biểu tượng mưa rơi nho nhỏ trùng hợp với thời tiết bên ngoài cửa sổ, dường như thật sự có hạt mưa đang rơi xuống, mỗi một hạt đều như đập mạnh vào ngực anh, phát ra âm hưởng rung động. Anh cảm thấy thứ đang rung động không chỉ là trái tim mình, thậm chí cả ngón tay cũng đang run lên.

"Anh, đột nhiên nói như vậy… Tôi thật sự chưa chuẩn bị tâm lý." Tề Tĩnh tự lẩm bẩm, lát sau bỗng nở nụ cười, muốn để cho bản thân không quá mức bối rối.

"Cậu ghét sao?" Thanh âm của người kia càng ngày càng trầm, ẩn nhẫn mà khắc chế, chứa đựng sự dịu dàng khiến người ta không thể nào cưỡng lại được.

"Không." Tề Tĩnh cố gắng kiên định mà trả lời.

Trước đây anh đã từng gặp mặt bạn trên mạng, đã từng cùng ăn cơm.

Nhưng lần này thật sự quá đột ngột. Hơn nữa, người này là… Nhạn Bắc Hướng.

"Tôi thật sự rất muốn đi thăm cậu." Nhạn Bắc Hướng nói như vậy. Từng chữ đều rất nhẹ nhàng, lại đong đầy tình cảm.

Sự giãy dụa do dự chợt trở nên nhẹ bẫng vào giờ khắc này, bức tường trong nội tâm anh đang từ từ sụp xuống.

"Được." Tề Tĩnh nghe thấy chính mình mơ màng đồng ý.

Cực kỳ chậm rãi, anh gõ xuống địa chỉ khu nhà mình ở.

Hoàn toàn không bởi vì sự trắc trở khi gõ chữ bằng một tay, chỉ là anh có cảm giác không chân thật, lực ngón tay xuất ra cứ như rơi vào cục bông, nhẹ bẫng, không ấn được.

Hoàn thành, gửi đi.

Sau khi toàn bộ quá trình chấm dứt, Tề Tĩnh yên lặng nhắm mắt, hít sâu một hơi.

Nhận được địa chỉ của anh, Nhạn Bắc Hướng cũng gửi cho anh một tin nhắn, trong đó không có chữ nào, chỉ có một dãy số.

"Đây là số điện thoại di động của tôi." Trong tai nghe truyền tới lời này. Anh không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào trong đó, không đoán được tâm trạng của đối phương, "Ngày mai, thứ bảy, tôi được nghỉ, nếu như không có gì bất ngờ, khoảng sáng sớm tám giờ, tôi đến rồi gọi điện cho cậu."

Tề Tĩnh mờ mịt nghe, mờ mịt gật đầu với màn hình.

"Đêm nay, cậu hãy nghỉ ngơi sớm đi." Đây là câu nói sau cùng trước khi Nhạn Bắc Hướng rời khỏi cuộc trò chuyện.

Cuộc gọi thoại kết thúc ngay lập tức

Cho dù tháo tai nghe ra, cái cảm giác không chân thật kia vẫn còn mãi.

Tề Tĩnh thấy mình như mới được vớt lên từ trong nước, sau khi lên bờ, tuy rằng có thể gấp gáp hô hấp, nhưng suy nghĩ vẫn không thể nào tỉnh táo được.

Anh nghe lời, tắt máy tính, sau đó ngơ ngác ngồi trước màn hình đen xì một hồi, rồi mới cầm điện thoại di động lên, gửi một cái tin nhắn ngắn cho số điện thoại mới kia: Đây là số điện thoại của tôi, hẹn mai nhé.

Một lúc sau, tin nhắn trả lời mau chóng tới — Tôi nhận được rồi, mai gặp.

Tề Tĩnh nhìn chằm chằm sáu chữ ngắn ngủi này, còn đang mơ màng, không ngờ lại có hai chữ nữa nhảy ra: Ngủ ngon.

"A" Anh lơ đãng nở nụ cười bất đắc dĩ, ngón tay vuốt trên màn hình, đụng vào hai chữ ấm áp kia, nhịn không được cúi đầu lẩm bẩm: "Khẩn trương sắp chết đến nơi rồi, làm sao có thể ngủ ngon đây?"

Ôm tâm trạng thấp thỏm tắt đèn đi ngủ, anh nằm trong chăn yên lặng lắng nghe tiếng mưa gió tí tách ngoài cửa sổ, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, dường như mưa càng ngày càng nặng hạt, ống thoát nước vẫn liên tục chảy róc rách.

Chắc vì trong lòng lo lắng, sáng sớm Tề Tĩnh đã mở mắt, vừa nhìn đồng hồ, thậm chí còn chưa tới bảy giờ. Bốn phía lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi triền miên.

Anh không tiếp tục nằm trên giường nghỉ ngơi nữa, lập tức đứng dậy rửa mặt, thay quần áo.

Anh định sẽ thu thập bản thân cho thỏa đáng, bớt đi chút tiều tụy, thêm chút sức sống. Lần đầu gặp mặt, ít nhất phải để lại cho người ta ấn tượng tốt.

Dùng xong bữa sáng đơn giản, bảy giờ rưỡi, Tề Tĩnh ra ngoài xuống lầu.

Trên người chỉ có điện thoại di động cộng thêm một cái ô mang theo dự phòng. Hôm nay trời mưa to hơn hôm qua, nặng hạt hơn, bất kể là ngồi phương tiện giao thông gì cũng không tiện.

Tề Tĩnh đi tới trước cửa hành lang, bên ngoài mưa rơi trắng xóa, trong lòng chợt hoài niệm.

Trước đây anh nhặt được mèo con ở chính cái góc tường kia, cúi người ngồi xuống. Vị trí này tầm nhìn khá rộng, hơn nữa còn có mái hiên có thể che mưa, rất thích hợp ngồi chờ người.

Tuy rằng ngồi dưới hiên nhà, nhưng không cản được gió. Trung tuần tháng mười, sáng sớm, gió se se lạnh. Dù cho mặc áo sơ mi, khoác thêm áo khoác vẫn sẽ cảm thấy lạnh lẽo. Hôm qua Tề Tĩnh bị cảm cúm, đến giờ vẫn chưa khỏi hoàn toàn, vẫn có dấu hiệu sốt nhẹ. Vào những lúc này cần phải kiêng gió, kiêng lạnh, thế mà anh cứ nhất quyết ngồi ở trước đầu gió, chỉ có thể ôm lấy đầu gối giữ ấm.

Gần tám giờ, sắc trời vẫn âm u như đêm đen đằng đẵng.

Mây đen rậm rạp vẫn đè trên mái hiện, bao lấy toàn bộ nơi đây, dùng nước mưa để rửa sạch thành phố đã phai màu này.

Hết thảy trước mắt giống như một bức ảnh chụp đen trắng được in ra từ chiếc máy in cũ kĩ cạn màu, hay giống như thước phim nhựa đời xưa quen thuộc phủ kín lớp bụi tháng năm.

Vậy nên khi một tán ô màu đen xuất hiện, anh còn tưởng mình vẫn lạc vào bộ phim nhựa đen trắng, quên không rời khỏi.

Tán ô đen, quần áo màu đen, lặng lẽ xuất hiện trong bối cảnh u ám nơi đây.

Tề Tĩnh hoàn toàn không nhận ra trước mặt tự nhiên xuất hiện một người.

Khi điện thoại di động đột nhiên vang lên, anh còn đang nhìn chằm chằm từng hạt mưa nối tiếp nhau rỏ dưới mái hiên mà mất hồn mất vía. Nghe thấy tiếng chuông, anh vội vàng cúi đầu nghe điện thoại.

"Alô? Vừa thở gấp gáp, anh vừa vội vã níu bờ tường để đứng lên.

"Là tôi." Lần đầu tiên, từ trong điện thoại truyền ra giọng nói vô cùng quen thuộc kia. Không phải ở trước màn hình máy tính, là trong không gian dày đặc tiếng mưa rơi không ngừng, thậm chí còn có thể nghe được tiếng mưa lộp bộp vang dội trên tán ô.

Mưa lớn như vậy… Còn tưởng rằng hắn sẽ không tới.

Đáy lòng Tề Tĩnh hơi nóng lên, vừa vui mừng vừa áy náy nói: "Anh đã đến rồi à?"

Bên kia điện thoại, giọng nam trầm mặc trong chốc lát, nhẹ nhàng nói: "Tôi nhìn thấy cậu rồi…"

Tề Tĩnh sửng sốt.

Khi nghe điện thoại, mắt anh vẫn nhìn về phía mặt đất, không hề để ý những gì ở phạm vi nửa bước chân quanh mình.

Sau khi nghe thấy câu kia, anh bỗng nhiên ngẩng đầu, cuối cùng cũng nhìn thấy một người lẳng lặng đứng trong màn mưa cách đó không xa. Khung cảnh nhuộm màu sắc ảm đạm khiến người kia dường như không tồn tại, bóng dáng đứng dưới tán ô đen càng thêm mờ mịt.

Người kia cầm một chiếc ô đen, quần tây, áo khoác cũng màu đen.

Mưa gió nghiêng nghiêng trút xuống khiến tán ô lớn che đi khuôn mặt.

Nhưng chỉ cần nhìn xa xa như vậy, anh vẫn có cảm giác đã từng quen biết.

Tề Tĩnh chợt hoảng hốt.

Anh bỗng hoang mang kì lạ vì một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu, bất giác lùi về phía sau một chút.

Dường như chú ý thấy động tác của anh, người đàn ông đứng ở mưa gió trùng trùng kia bỗng nhiên bước nửa bước, bắt đầu tới gần anh. Hai người đều chưa cúp điện thoại, ngoại trừ tiếng mưa rơi không ngừng, hai bên đều có thể nghe thấy tiếng thở dồn dập của đối phương thông qua loa.

Tề Tĩnh kinh ngạc nhìn hắn bước qua con đường hai hàng lá ngô đồng rụng phủ khắp, càng đi càng gần,

vũng nước xung quanh gợn lên từng tầng sóng, đong đưa khiến anh không biết phải làm sao.

Cuối cùng, người trước mặt dừng lại ở cự li cách hai thước.

Đến gần mới phát hiện, bàn tay hắn nắm cán dù rất chặt, vững vàng giữ tán dù ở góc độ cố định, không hề nâng lên. Khuôn mặt vẫn bị che khuất.

Mưa rơi vừa dày vừa nhanh, chiếc ô màu đen bị bọc một tầng hơi nước, từng giọt từng giọt rỏ xuống thành một vũng nước nhỏ.

Những hạt mưa không ngừng rơi xuống rồi vỡ bung như đang thúc giục họ mau chóng phá vỡ không khí trầm mặc này.

"Nhạn Bắc Hướng...?"

Tề Tĩnh hô nhẹ, hướng về phía loa điện thoại, sợ mình nhận nhầm người.

May mà thanh âm dưới tán ô truyền tới đúng là của người anh đang chờ đợi: "Ừ."

Anh chưa từng ngờ rằng, hai người có thể gần nhau đến vậy.

Tay trái Tề Tĩnh không nhúc nhích được, nếu không có lẽ anh sẽ theo thói quen vươn tay lên làm động tác sờ tai lơ đãng kia.

Để tạo ra bầu không khí thả lỏng hơn, anh cười rộ trước, cố ý nói vào điện thoại với người kia: "Vì sao không thu ô lại, lẽ nào anh không muốn để tôi nhìn thấy mặt anh?"

Lúc này, bàn tay nắm cán ô của người kia hơi xiết lại, dù các đốt ngón tay cóng đến trắng bệch giữa không khí lạnh lẽo cũng không buông ra.

"Cậu có thể đồng ý với tôi một việc trước không?" Hắn nói.

"Cái gì?" Tề Tĩnh ngốc ngốc ngẩng đầu.

"Bất kể bộ dạng tôi ra sao, cậu cũng không được giật mình." Thanh âm của người kia chưa từng đè ép tới thấp như vậy, thậm chí trầm tới nỗi cổ họng bắt đầu khàn khàn thốt lên từng câu từng chữ.

Đó là một loại giọng điệu cầu khẩn, đồng loạt phát ra ở trước mặt anh và trong loa điện thoại.

Tề Tĩnh vốn là người nhẹ dạ, giờ khắc này đương nhiên thoải mái cười: "Anh sợ cái gì, tôi vốn không hề quan tâm tới vẻ ngoài của anh. Bỏ xuống đi, cái gì tôi cũng đồng ý với anh."

Người đàn ông cầm ô hít sâu một hơi.

Cuộc trò chuyện tới đó ngừng hẳn, bởi vì Tề Tĩnh thấy tay hắn buông điện thoại xuống trước, nhẹ nhàng ngắt máy.

Sau đó, tay bên kia cũng động đậy. Đó là tay nắm cán ô, hơi hơi nghiêng, phía sau cái ô bỗng hiện ra khuôn mặt một người đàn ông, ánh mắt xuyên qua màn mưa chưa từng ngưng rơi giữa bọn họ, không tài nào cưỡng lại được.

Đôi mắt kia đen nhánh như tán ô, khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Làm sao có thể không khắc sâu?

Cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng quên được…

Bởi vì không hề quên, nên mới đau đớn. Đau tới mức ngay cả chớp mắt một cái cũng không được.

"… Nhạn Bắc Hướng?"

Rõ ràng thấy được mặt nhau, đáp án của câu hỏi này vẫn như quá xa lạ, thay đổi đến đáng sợ.

Đương nhiên anh biết đáp án là gì, chỉ là ngoài cái tên này, có lẽ còn một cái tên khác thích hợp hơn với người đàn ông trước mắt này.

"… Thẩm Nhạn…?"

Đôi môi lẩm bẩm tự thốt lên, dường như không phải câu hỏi, mà là đang tự trả lời.

Máu chảy toàn thân như ngưng đọng trong nháy mắt, mười đầu ngón tay lạnh cứng.

Sắc mặt tái nhợt trắng như tờ giấy, anh nhẹ nhàng cúi đầu ho vài tiếng theo bản năng, tiếng thở gấp gáp trở nên bén nhọn hơn trong cơn mưa tí tách.

"Là tôi." Trả lời anh là thanh âm của Nhạn Bắc Hướng, cũng là của người tên Thẩm Nhạn kia.

Thanh âm lần này còn trầm thấp hơn lần trước, càng nghẹn ngào hơn, nhưng vẫn thành thực như ban đầu.

Tề Tĩnh nhắm mắt không nói, chỉ thở dốc.

Bàn tay cầm điện thoại nắm lại gắt gao, đặt bên miệng, để cho tiếng mình không quá rối loạn, không quá khó chịu. Nhưng đôi mi run rẩy đã bán đứng anh.

"Tề Tĩnh."

Người đan ông trước mặt chậm rãi mở miệng, gọi tên thật của anh.

"Thật ra… cậu đã nhận được bức thư cuối cùng của tôi có phải không?"

Tề Tĩnh không mở miệng thừa nhận, nhưng im lặng chính là cam chịu.

Bức thư chưa bao giờ được hồi âm, đến nay vẫn nằm nguyên trong mục "Đã xóa". Trước đây, mọi bức thư vẫn luôn là do bác sĩ Thẩm viết, chỉ có bức thư cuối cùng không phải.

Cái cuối cùng là Thẩm Nhạn viết.

Anh không thể trả lời thư của Thẩm Nhạn, cũng như anh của hiện tại không thể trả lời câu hỏi của Thẩm Nhạn.

Mưa rơi vô tận, duy chỉ có một góc chân tường nho nhỏ như tách rời ra.

Nơi này là một góc bị lãng quên, chỉ có hai người tồn tại, chỉ thấy được đối hpương, chỉ nghe được tiếng hô hấp đều đặn.

Trừ cái đó ra, không còn cái gì khác. Chẳng biết từ bao giờ, tán ô màu đen đã hạ xuống, người kia bước tới, đi qua vũng nước ranh giới được mưa vẽ ra dưới mái hiên, bước tới trước mặt anh.

Trên vai bỗng nặng trĩu, là áo khoác. Còn mang theo nhiệt độ cơ thể của người kia.

Đôi tay nhẹ nhàng túm lấy hai bên áo khoác, cố gắng không đụng tới chỗ bột thạch cao đang bó trên tay anh, vững vàng bọc anh bên trong.

Thật ấm áp.

Tề Tĩnh hoàn toàn không có sức lực để giãy dụa, cũng không có lí do để làm thế.

Có thể bởi vì thân thể dần ấm áp, lý trí dần hồi phục, cảm giác khiếp sợ và choáng váng, hít thở không thông trước đó đã qua đi, chỉ còn lại chút bang hoàng dư lại.

Thẩm Nhạn gần trong gang tấc, bất kể là thân thể hay hơi thở.

Hắn cúi đầu, thậm chí còn có vài sợi tóc của anh đụng phải sơ mi của đối phương, truyền tới thanh âm vuốt ve nhẹ nhàng.

Đôi tay giúp anh phủ thêm áo khoác không buông ra, từ đầu tới cuối cứ vấn vương trên áo khoác. Lực tay của Thẩm Nhạn gần như không có, bởi vậy trên vai không có bất kì sức nặng nào, chỉ là động tác nhìn như đơn giản này đang chế trụ hành động của anh, khiến anh không thể nào xoay người bỏ chạy.

"… Tôi nghĩ, trước hết phải đi thăm mèo con." Tề Tĩnh bỗng nhiên mở miệng.

Ngày Về nhỏ ngủ ở phòng khám một đêm, không biết ra sao rồi, bệnh tình khôi phục thế nào.

Anh thử giơ tay lên, mu bàn tay nhẹ nhàng đụng vào tay trái đang đặt trên áo khoác của Thẩm Nhạn. Anh không làm động tác đẩy ra, chỉ cứ đụng chạm như vậy. Khi tay hai người đặt chung một chỗ, mới phát hiện ra ấm lạnh khác biệt rõ ràng.

Dừng như hiểu hàm ý trong động tác của anh, tay của Thẩm Nhạn chậm rãi buông xuống, lùi một bước.

Không khí lạnh lần nữa ùn ùn kéo tới.

"Tôi đi cùng cậu."

Tề Tĩnh không ngẩng đầu, không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Thẩm Nhạn.

Ánh mắt chỉ có thể nhìn thấy hắn nhặt chiếc ô màu đen dưới đất lên, còn thay anh xòe ô của chính mình.

Nhưng, dường như hắn hoàn toàn không có ý lấy lại áo khoác.

Tề Tĩnh vô thức đặt tay lên vị trí tay vừa rồi của hắn, nỗi buồn vô cớ mau chóng tan biến. Trước khi bước vào màn mưa lạnh lẽo, anh còn có thể tạm thời lưu giữ chút độ ấm từng tồn tại.

27. Chương 27

Ở trước mặt anh từng có hai tấm ghép hình khác nhau.

Mỗi tấm đều không hoàn chỉnh, mỗi tấm đều cần được ghép lại đầy đủ. Trong quá trình ghép tranh, có những mảnh ghép khiến anh cảm thấy quen thuộc, nhưng anh không để tâm.

Cho tới bây giờ.

Cho tới bây giờ, anh mới phát hiện ra — Thật ra chúng là hai phần khác nhau của cùng một bức hình.

Bức hình trước mắt thoáng cái trở nên hoàn chỉnh, rõ ràng tới đáng sợ. Người đàn ông trong hình kia tới gần, bước đến bên người anh, tiến vào thế giới của anh.

Tuy rằng trong thế giới này, cơn mưa còn đang vội vã trút xuống, lạnh lẽo thấu xương.

Mà bọn họ, đi dưới hai tán ô riêng biệt. Ngay cả ô cũng không đi chung.

Con đường mất chừng mười phút tưởng như dài dằng dặc, bởi vì hai người đều không cất tiếng.

Sự lặng im này kết hợp với con đường nhựa ướt nhẹp trước mắt kéo dài tới vô tận, phố lớn ngõ nhỏ ngoằn ngoèo khúc khuỷu, dường như đi mãi vẫn chưa tới điểm dừng.

Cuối tuần mưa tầm tã, ngoại trừ quầy hàng bán đồ ăn sáng, còn rất nhiều cửa hàng khác cũng đóng cửa, con ngõ nhỏ ngày thường náo nhiệt ồn ào giờ vắng ngắt, thỉnh thoảng có tiếng nước phát ra khi một, hai chiếc xe hơi vụt qua vũng nước. Chỉ còn lại thanh âm của mưa liên tiếp đều đặn gõ nhịp trên hai tán ô.

Tề Tĩnh đi phía trước, bởi vì anh phải dẫn đường.

Thẩm Nhạn đi đằng sau anh, cả quãng đường yên lặng theo cùng anh.

Tề Tĩnh thường bất giác thả chậm bước chân, muốn xem anh có còn đi theo hay không, giữa bọn họ lại hình thành hình ảnh sóng vai mà đi. Mỗi khi như vậy, Thẩm Nhạn sẽ phối hợp đi chậm lại, để hai người giữ nguyên vị trí, trở lại khoảng cách ban đầu.

Phòng khám vừa mở cửa không lâu, trong phòng không có bóng người, chỉ có một người có vẻ như là nhân viên vệ sinh hãy còn ngái ngủ xách túi rác đi ra.

Tề Tĩnh hỏi người nọ rằng bác sĩ đang ở đâu, Thẩm Nhạn lại đưa mắt nhìn những túi rác bị người nó xách từ trong phòng bệnh ra. Đó chỉ là các loại túi ni lông nhỏ thông thường, màu sắc khác nhau, dưới lớp ni

lông mỏng còn có thể thấy được lông động vật và vết máu, để chung với găng tay chuyên dụng trong bệnh viện.

Lông mày anh khẽ nhíu một cái, đi theo Tề Tĩnh và người nhân viên vào phòng làm việc của bác sĩ.

Người tiếp đãi Tề Tĩnh chính là vị bác sĩ đã khám bệnh cho Ngày Về nhỏ hôm qua, nhìn có vẻ vừa tỉnh ngủ không lâu, tóc chỗ vểnh chỗ cụp, cúc áo blouse trắng còn cài sai hai cái.

Khi Tề Tĩnh hỏi về tình hình của Ngày Về nhỏ, gã ha ha cười: "Bệnh dịch phải chữa ít nhất một tuần, sẽ rất mau khỏi."

Lúc này, Thẩm Nhạn đứng ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng: "Có thể cho chúng tôi xem con mèo một chút không?"

Đối phương đồng ý: "Đương nhiên, đương nhiên. Nhưng nó vẫn phải tiếp tục nằm viện."

Bác sĩ vừa cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ với Tề Tĩnh, loại thuốc nào nên dùng, thuốc nào dùng tốt, vừa dẫn bọn họ tới một gian phòng bệnh nhỏ hẹp. Sau khi mở cửa ra, đập vào mặt là mùi hôi thối của phân và nước tiểu động vật. Tề Tĩnh hơi nhíu mày, vô thức bịt mũi. Thẩm Nhạn tỏ ra rất quen thuộc, bước vào trong phòng.

Phòng bệnh rộng khoảng chín mét vuông chứa hơn mười lồng sắt lớn nhỏ các loại, Ngày Về nhỏ đã được chuyển vào một trong số đó.

Trên người nó còn đắp cái chăn Tề Tĩnh trải cho, hai mắt nhắm nghiền, uể oải không chút tinh thần phấn chấn nào, bên cạnh còn treo bình truyền dịch, dây truyền cắm vào cái chân trước của nó.

Nhìn tới đây, vẻ mặt Thẩm Nhạn nghiêm lại, trầm giọng nói: "Anh chắc chắn con mèo này bị bệnh dịch sao?"

Bác sĩ gật đầu: "Đương nhiên, giấy thử và chỉ số bạch cầu đều chứng minh điều đó."

Ánh mắt thẳng tắp của Thẩm Nhạn nghiêm khắc vô cùng khiến bác sĩ kia thấy e dè hơn. Hắn không nói lời nào, bước tới trước lồng sắt, quan sát biểu hiện bên ngoài của Ngày Về nhỏ, lúc này mới lên tiếng: "Con mèo này nhiều lắm mới hai tháng tuổi, rất có khả năng trên người còn mang kháng thể của mèo mẹ để lại, xác suất mắc bệnh dịch rất nhỏ. Cho dù bị bệnh dịch thật, anh không chỉ không cách li nó, còn để nó và những con mèo khác ở chung một phòng, dễ truyền nhiễm – phạm vào điều tối kị khi chữa bệnh dịch ở mèo."

Phòng khám thú ý này ngay cả túi đựng rác chuyên dụng cũng không có, hơn nữa trong túi rác loang lổ vết máu, chứng tỏ công việc vệ sinh tiêu độc không đảm bảo, nguy cơ truyền nhiễm rất cao.

Lời nói rõ ràng như vậy, bác sĩ kia hiểu ra đây là người trong nghề, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tề Tĩnh sửng sốt, nhìn thẳng vào bác sĩ, lạnh lùng hỏi: "Hóa ra anh đang lừa tôi?"

"Cậu hiểu lầm rồi, con mèo này thật sự mắc bệnh dịch!" Bác sĩ nhận ra Tề Tĩnh mới là chủ mèo, vội vã bước nhanh tới, kích động ồn ào: "Cậu tin tưởng vào báo cáo xét nghiệm hay chỉ tin lời từ một phía? Nếu như mèo xuất viện rồi chết, ai sẽ chịu trách nhiệm đây?"

Dưới tình thế cấp bách, gã dám lấy tính mạng của Ngày Về nhỏ ra mà nói.

Lúc này Thẩm Nhạn đang lật thân bình truyền dịch ra xem, nhíu mày đọc chữ viết trên đó: "Ngay cả đường gluco và nước muối sinh lí cũng hết hạn sử dụng. Ở lại chỗ này, tôi sợ mèo con chưa kịp xuất viện đã chết rồi."

Mọi chuyện đã vô cùng rõ ràng.

Tề Tĩnh nghe xong câu nói cuối cùng kia, trong lòng rét lạnh, không khỏi cực kì hối hận vì sai lầm của mình.

Nếu như lúc đó anh tìm một địa điểm khám bệnh tốt hơn cho Ngày Về nhỏ, nó sẽ không phải chịu khổ tới mức này. Nếu như lúc đó anh mạnh mẽ hơn, tới gặp Thẩm Nhạn.

Trong tiếng cãi cọ của bác sĩ và y tá, Tề Tĩnh dứt khoát quyết định cho nó ra viện.

Bác sĩ khăng khăng khẳng định mình không chuẩn đoán sai, nhưng lại không lấy được báo cáo kết quả xét nghiệm máu và giấy thử hôm đó ra, nói rằng sau khi xét nghiệm đã hủy giấy. Ngay cả số liệu cơ bản cũng không thể lấy lại, tiền cũng đã trả, coi như anh mua về một bài học nặng nề.

Tháo kim tiêm trên chân Ngày Về nhỏ ra, trông nó còn tiều tụy hơn trước khi vào viện, khóe mắt tràn gỉ đã dính thành một cục khiến nó không mở mắt nổi, tứ chi thoát lực yếu ớt. Dưới sự yêu cầu quyết liệu của anh, y tá bất đắc dĩ mới cho anh hai tờ tã mới, cộng thêm một tờ khăn ướt tiêu độc.

Thẩm Nhạn lặng lẽ ngồi một bên, dùng khăn ướt lau mắt và vết bẩn xung quanh miệng cho nó, sau đó quấn nó vào hai lớp tã làm vật giữ ấm tạm thời.

Tấm chăn của nó trải qua một đêm như vậy đã dính rất nhiều chất bẩn, còn có thể dính phải vi khuẩn trên người con mèo khác. Thấy Thẩm Nhạn nhẹ nhàng lắc đầu, Tề Tĩnh không chút do dự vứt luôn cái chăn, định mua một cái khác sạch sẽ hơn cho nó.

Nhưng những hành động chuộc tội như vậy vẫn không thể giảm bớt sự áy náy trong lòng anh.

Tề Tĩnh mờ mịt ôm mèo con, nâng thân thể nhỏ gầy của nó trên khuỷu tay, cúi đầu dùng mặt dán vào trán nó.

Dường như cảm thấy được anh đụng chạm, đôi tai mèo con run rẩy, lông tơ mảnh mai đảo ra mặt anh.

"Xin lỗi…"

Anh nghiêng mặt sang một bên, đôi môi gần như ngậm lỗ tai của mèo con vào miệng, lẩm bẩm nói.

Có lẽ Ngày Về nhỏ nghe được thanh âm đau xót của anh, hai lỗ tay dựng thẳng, đầu nhỏ khẽ nhúc nhích, hai mắt híp thành một đường chỉ, cực kì yếu ớt kêu "meo meo" hai tiếng.

"Để tôi bế." Tiếng Thẩm Nhạn gần gũi truyền tới.

Tề Tĩnh cúi đầu khẽ gật một cái, vẫn luyến tiếc không muốn buông ra, bế tiếp một lúc mới buông.

Bọn họ chuẩn bị rời khỏi phòng khám. Trên người Tề Tĩnh còn bị thương, không tiện hành động, trời lại đang mưa, muốn mang theo một con mèo ốm ra ngoài là rất khó khăn. Anh hiểu rõ Thẩm Nhạn đang thông cảm cho hoàn cảnh của mình, trái tim dần bị ba chữ kia hòa tan.

Thẩm Nhạn vẫn giúp anh mở ô riêng của mình ra trước, sau đó giương ô của mình, cùng đi ra ngoài.

Cơn mưa đã ngớt, nhưng sắc trời vẫn âm trầm như thế. Xe cộ trên đường đã mở đèn, ánh sáng chiếu xuống nước mưa loang loáng.

"Mang theo mèo không thể đi tàu điện ngầm hay xe bus, chúng ta bắt taxi thôi."

Thẩm Nhạn không nói rõ ra muốn đi đâu, nhưng Tề Tĩnh biết.

Không phải anh chưa từng nghĩ tới một ngày sẽ quay lại bệnh viện, chỉ là không ngờ ngày ấy lại tới nhanh như vậy, càng không ngờ bản thân bác sĩ lại tới đón anh đi.

Hai người gọi một chiếc taxi, đi tới phía bắc thành phố.

Tề Tĩnh hướng về phía cửa sau xe, đang định tạm buông ô trên tay xuống để mở cửa, Thẩm Nhạn bỗng nhiên lặng lẽ vươn tay ra, thay anh mở cửa xe.

Tề Tĩnh hơi sững sờ, ngón tay khẽ cọ trên cán ô: "… Cảm ơn."

Tay của người kia cách tay anh một khoảng chưa tới nửa tấc. Hắn vô thức buông tay, yên lặng cầm lấy cán ô của anh, che mưa thay anh. Nước mưa liên tiếp rơi xuống, lại chẳng có giọt nào dính vào người anh.

"Cậu lên xe trước đi, tôi gập ô."

"Cảm ơn." Máy móc lặp lại từ này, anh không biết mình còn có thể nói cái gì, nói như thế nào.

Cho tới khi anh ngồi yên trong xe, Thẩm Nhạn mới gập ô, đi vòng qua bên kia, ngồi ở phía sau ô tô cùng anh.

Từ nơi này tới phía bắc thành phố bình thường phải đi mất hai mươi, ba mươi phút, cộng thêm thời tiết mưa dầm, đường xá trơn trượt, tài xế taxi cũng không dám lái quá nhanh. Nếu như nửa đường bị kẹt xe, chắc còn tốn nhiều thời gian hơn.

Có lẽ dọc đường được ôm ấp thoải mái, Ngày Về nhỏ giãy dụa hai cái, nghiêng trái nghiêng phải muốn đứng lên.

Nó mở hai mắt, mơ mơ màng màng quan sát người đàn ông xa lạ trước mặt.

Thẩm Nhạn thấy nó tỉnh lại, không làm gì cả, chỉ dùng ngón tay cái để ở lỗ tai nó, bốn ngón tay còn lại nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu nó, rất kiên nhẫn vuốt ve lông ở đó.

Lúc đầu Ngày Về nhỏ còn có chút cảnh giác, nhưng thời gian từ chối động tác của bàn tay kia chỉ trong chốc lát, chắc hôm qua đã bị sợ hãi rất nhiều. Trải qua sự vuốt ve, lông mao hơi dựng đứng của nó mềm nhũn xuống, cái đuôi nhọn cũng tìm được vị trí thích hợp, ngửa đầu cọ cọ lòng bàn tay đối phương, tiếp tục ngủ gật.

— Có vẻ như nó đã thích Thẩm Nhạn mất rồi.

"Tình hình nó thế nào?" Hai người ngồi ngay cạnh nhau, đây là lần đầu tiên Tề Tĩnh chủ động mở miệng nói chuyện. Lòng anh đã bình tĩnh hơn buổi sáng rất nhiều, thanh âm cũng không còn run rẩy. Chỉ là ở trước mặt Thẩm Nhạn, anh vẫn thấy khổ sở.

"Còn đang sốt, nhưng tình hình trước mắt khá ổn định. Cái khác thì cần phải xem kết quả xét nghiệm." Thẩm Nhạn trả lời cũng có chút khổ sở.

Tề Tĩnh nhận ra.

Chính vì nhận ra, điều khổ sở này trong lòng anh mới giống như một giọt mực rơi trên tờ giấy trắng, dần dần loang lổ, càng loang càng lớn. Anh biết điều mình muốn không phải sự xấu hổ như thế này.

Rõ ràng cho tới khoảnh khắc để lộ tán ô, bọn họ vẫn chào hỏi nhau như bạn cũ.

Rõ ràng cho tới đêm qua, bọn họ vẫn trò chuyện rất tự nhiên.

Rõ ràng, anh đã từng có thể ở trước mặt hắn thoái mái cười to.

Anh không muốn giống như bây giờ, không lời để nói.

"Nó tên là Ngày Về". Khi cất tiếng lần nữa, anh cảm giác được đối phương đã nhìn sang hướng khác.

Thời gian ánh mắt hắn thay đổi ngắn như khoảnh khắc anh tạm ngừng.

"Tên của mèo con." Tề Tĩnh bổ sung. Anh cố gắng để mình có thể giống như khi trò chuyện trước đây, bình tĩnh, nhã nhặn, "Khi nhặt được nó, tôi không có thời gian suy nghĩ, dùng luôn hai chữ cuối cùng trong ID của mình để đặt cho nó."

"Ngày Về." Thẩm Nhạn thấp giọng nhắc lại.

Nghe thật giống như đang gọi anh. Tề Tĩnh có chút mất tự nhiên, cố ý nhắc nhở: "Anh có thể thêm một chữ "nhỏ" ở phía sau."

Nói tới đây, người ngồi bên cạnh dường như hơi mỉm cười.

Một nụ cười rất khẽ, rất nhẹ, lại khiến Tề Tĩnh cảm thấy không khí trong xe trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

"Cậu có muốn sờ Ngày Về nhỏ một cái không, an ủi nữa?" Thẩm Nhạn hỏi.

Tề Tĩnh "ừ" một tiếng, cho rằng Thẩm Nhạn muốn giao Ngày Về nhỏ cho mình ôm, nhưng hắn không động đậy, chỉ bỏ bàn tay đặt trên đỉnh đầu mèo ra, nhường chỗ cho anh. Bọn họ ngồi rất gần nhau, hơn nữa Tề Tĩnh ngồi ở phía bên trái hắn, quả thật vươn tay ra là có thể sờ nó.

—- Chỉ nhẹ nhàng vuốt một cái là được. Tề Tĩnh nghĩ.

Anh vươn tay, lướt qua khoảng cách giữa hai người, cuối cùng sờ tới đầu của Ngày Về nhỏ. Lông mao xù xù, vừa mềm mại vừa mượt mà dính trên ngón tay anh, vô cùng thoải mái.

Có lẽ Ngày Về nhỏ nhận ra chủ nhân của mình, lăn lộn muốn đứng lên, ngẩng đầu yếu ớt liếm liếm lòng bàn tay anh. Tề Tĩnh bị nó chọc cho nở nụ cười, đang định nắm lấy lỗ tai của nó, xoa xoa đỉnh đầu, nào

ngờ nó lại vươn hai chân trước kẹp lấy ngón tay anh nhất định không buông.

Tề Tĩnh ngẩn người, muốn từ từ rút tay về, ấy thế mà Ngày Về nhỏ thảm thiết kêu réo làm lòng anh cũng mềm nhũn như ngón tay, chỉ đành để tay lại.

Nhưng nơi mèo con đang nằm là lồng ngực của Thẩm Nhạn.

Tay Tề Tĩnh cứ để như vậy, mu bàn tay không khỏi nhẹ nhàng chạm vào nơi đó.

Vốn anh chỉ muốn xoa một chút rồi rút tay về, không ngờ Ngày Về nhỏ đè cả người lên, ngón tay bị đè chặt không nhúc nhích được. Anh muốn điều chỉnh tư thế ngồi cho tự nhiên hơn, nhưng hiệu quả không lớn, trọng lượng cánh tay vẫn đặt lên người kia.

"Xin lỗi…"

"Không sao."

Một chút tiếp xúc bất ngờ, chỉ có mấy chữ đã trôi qua.

Đều tại mày gây họa. Tề Tĩnh cười khổ nhéo nhéo Ngày Về nhỏ. Mèo con còn hoàn toàn không hiểu cái gì, thấy chủ nhân bóp mình, hai móng vuốt còn quấn chặt hơn.

Dưới tình hình này, Tề Tĩnh thử nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Phạm vi hoạt động của ngón tay bị hạn chế, tối đa cũng chỉ có thể sờ được cổ của mèo con, anh dùng hai đầu ngón tay gãi gãi cằm nó. Loài mèo rất thích được sờ ở chỗ này, ngoan ngoãn ngửa đầu mặc cho anh sờ.

Nhưng mỗi một động tác của anh đều khiến mu bàn tay cọ qua quần áo Thẩm Nhạn.

Bởi vì áo khoác của hắn cho anh mặc, trên người Thẩm Nhạn chỉ có một cái áo sơ mi, nhiệt độ cơ thể dễ dàng truyền qua lớp vải mỏng manh.

Vì vậy, động tác của anh chậm dần.

Chỉ chậm dần, không dừng lại.

Tề Tĩnh cảm thấy mình như đang vụng về mượn cớ, lén lút thỏa mãn bản thân.

Anh đã quen với việc thanh âm của Nhạn Bắc Hướng đồng thời phát ra từ Thẩm Nhạn, hai ấn tượng sâu đậm trong lòng bắt đầu không phân rõ giới hạn, không phân rõ ai với ai nữa rồi.

Có lẽ không phải khoảng cách đã rút ngắn lại, mà là khao khát muốn tới gần ngày càng lộ rõ.

Tuy rằng không biết hậu quả là gì, nhưng anh có rất nhiều lí do để ngụy biện. Ví dụ như nước mưa lạnh, ví dụ như cơ thể đối phương rất ấm, ví dụ như thời gian nửa tiếng ngồi trong xe rất ngắn.

Ví dụ như, anh còn chưa hết bệnh.

Tề Tĩnh thấy đầu óc choáng váng, giúp anh có thêm một cái cớ.

Anh tựa ở ghế ngồi, khi ý thức dần trở nên mơ hồ, anh nhịn không được nhắm mặt lại, tạm thời ngừng suy nghĩ.

Nhiệt độ truyền tới từ mu bàn tay ấm áp như thuốc tê, thân thể anh dần trở nên tê dại, ngay cả cổ họng cũng không thể tránh khỏi, hô hấp trở nên mất khống chế, có chút gấp gáp.

Để cho mình tỉnh táo hơn, anh mở mắt ra.

Ánh mắt vừa vặn rơi vào kính chiếu hậu ở phía trước, nhìn được người ngồi bên cạnh. Hắn dường như cũng thấy được anh, bởi vì ánh mắt hai người đụng phải nhau trong tấm gương đó.

Tề Tĩnh kinh ngạc.

Bàn tay anh vô thức buông mèo nhỏ ra, lập tức rút khỏi người Thẩm Nhạn.

Bỗng nhiên, ngay khi anh chưa kịp rút tay về, bàn tay Thẩm Nhạn đã đột ngột giơ lên, vững vàng nắm được tay anh.

28. Chương 28

Ngón tay nhiều năm cầm dao mổ cứng cỏi, mạnh mẽ, động tác nhìn như rất nhẹ, nhưng hoàn toàn không thể thoát ra được.

Tay của Tề Tĩnh cứ như không còn sức lực, nhất thời mất tự chủ, bị kéo theo động tác của Thẩm Nhạn, cùng đặt trên phần ghế giữa hai người.

Mưa vẫn tiếp tục rơi.

Kênh radio trên xe taxi đang phát một bản độc tấu dương cầm xa lạ, làn điệu du dương bay bổng trong không gian tĩnh mịch, rất thích hợp khi nghe cùng tiếng mưa rơi tầm tã ngoài cửa sổ kia.

Tài xế taxi dường như đắm chìm trong âm nhạc, nhẹ nhàng ngâm nga câu hát, chút lực chú ý còn sót lại hoàn toàn đặt trên tay lái.

Ngày Về nhỏ không thèm đếm xỉa gì tới chủ nhân, tự liếm móng vuốt của mình.

Lưng Tề Tĩnh thẳng đứng. Anh muốn ngồi thoải mái hơn, nhích gần tới vị trí gần cửa xe. Nhưng giờ anh muốn ngồi cũng không ngồi nổi, không chỉ có đầu gối mất sức, ngay cả đầu ngón chân cũng mềm nhũn, không nghe lệnh.

Tất cả tri giác dường như tập trung hết trên tay phải.

Anh cảm giác thứ đang bị người ta nắm trong tay không phải là tay, mà là trái tim.

Bởi vì trái tim anh đang co rút cực nhanh, hiện ra ảo giác như bị người ta tóm lấy. Trái tim đập kịch liệt liên hồi, thình thịch, thình thịch, từng tiếng nối tiếp nhanh, vang vọng trong tai.

Anh không biết tay mình có run hay không, bởi vì dường như tay của đối phương cũng có chút run rẩy.

Bốn ngón tay của hắn nắm lại ở gan bàn tay, chạm vào lòng bàn tay anh, mà ngón cái của hắn đặt ở đốt ngón tay út. Lòng bàn tay hắn trùm lấy tay anh, có thể bởi vì nhiệt độ tăng cao nên có chút mồ hôi.

Thời gian càng dài, càng dễ cảm nhận được từng nhịp mạch đập.

Một nhịp, lại một nhịp.

Anh hay Thẩm Nhạn, không thể biết được ai đập nhanh hơn—

Khúc nhạc dạo trôi qua, phím đàn nâng tốc độ nhanh hơn cũng như mưa ngoài cửa sổ xe bắt đầu dồn dập hơn.

Tay Thẩm Nhạn vẫn không nhúc nhích, chỉ nắm như vậy mãi.

Chợt, ngón cái bỗng nhiên buông lỏng, sau đó càng xiết chặt hơn. Bụng ngón tay vuốt ve, nhẹ nhàng cọ sát theo đường nét của các đốt ngón tay anh, cứ như đang dùng cả trái tim để phác họa đường viền đó.

Mỗi khi ma sát, Tề Tĩnh thấy cảm giác muốn ngất xỉu ngày càng tăng, cổ họng nghẹn lại.

"Thẩm Nhạn." Anh không tự chủ được, thốt lên tên của đối phương.

Không biết là đang muốn nhắc nhở hắn, hay là nhắc nhở chính mình. Hoặc là không phải đang nhắc nhở bất cứ ai, chỉ hoảng hốt tự lẩm bẩm mà thôi.

Nhưng người kia dường như ý thức được, bỗng dung nhẹ giọng nói: "Băng ego."

Tề Tĩnh sửng sốt.

"Băng ego… Bị nhóc con kia cào rách." Tốc độ nói vô cùng chậm, kiên định mà ẩn nhẫn.

Lúc này Tề Tĩnh mới phát hiện ra nơi ngón cái của hắn dừng lại là vết thương trên mu bàn tay mình, khi anh tắm cho Ngày Về nhỏ, bị nó cào rách.

Vết thương được băng ego bọc lại, hai ngày nay dính nước nhiều lần, bên ngoài đã trở nên nhăn nhúm, lúc trêu chọc mèo con không để ý còn bị nó cào thêm hai phát, quả nhiên đã sung lên. Cho dù như vậy, Thẩm Nhạn cũng không cần phải dùng tay đè tay an xuống, càng không cần phải… nắm chặt như vậy chứ.

Vốn tưởng rằng mình mượn cớ rất vụng về, không ngờ Thẩm Nhạn mượn cớ còn ngây thơ hơn anh.

Nhưng, anh hoàn toàn không muốn vạch trần.

Ngoài cửa xe, cơn mưa vẫn rơi không ngớt, không khí bên trong xe lại rất khô ráo, chắc do hệ thống điều hòa, khi Tề Tĩnh cất tiếng nói còn thấy cổ họng khô khốc phát đau: "Đó là do hai ngày trước… bị mèo cào chảy máu."

Thẩm Nhạn không lên tiếng. Ngón tay cái vẫn bình tĩnh đè bên trên, không có dấu hiệu muốn bỏ ra.

Tề Tĩnh không thúc giục, cũng không nói gì thêm.

Anh quay đầu đi, yên lặng nhìn cửa sổ thủy tinh còn lưu dấu mưa. Trên đường, đèn xe giao nhau nhuộm lên sắc màu ấm áp, màu vàng nhạt thoạt nhìn như cây mơ non còn chưa lớn hẳn – ngay cả trong trái tim cũng cảm thấy hương vị đó.

Nếm trước một chút ngon ngọt, sau đó chính là chua xót xé lòng.

Còn một đoạn nữa mới tới nơi. Trong thùng xe nhỏ hẹp lại ấm áp này, thế giới bên ngoài dù có mưa gió

hay tuyết lạnh cũng không có quan hệ gì với anh nữa, có thể tham lam thêm một chút, vờ như không biết, giả như chẳng hay, buông bỏ lí trí và ý thức trách nhiệm của người lớn, trở về làm một đứa bé mười tuổi ngây ngô, đơn thuần.

Lúc này, tại nơi đây, anh không thể lừa dối chính mình, nói rằng anh không vui.

Anh quả thực… vui vẻ muốn bay lên rồi.

Khúc đàn dương cầm trên radio cuối cùng cũng kết thúc, thanh âm của dẫn chương trình vang lên lần nữa, chuẩn bị đọc bức thư của thính giả tiếp theo. Có vẻ như đây là tiết mục âm nhạc theo yêu cầu.

"Bạn thính giả này nói, bạn học đại học sắp kết hôn, muốn chọn riêng một ca khúc để chúc phúc. Trong thư, bạn ấy nói, "Người an hem, nghe nói rốt cuộc cậu cũng thoát kiếp độc thân, tôi xin được chúc mừng cậu. Chúc cậu và bà xã yêu thương lẫn nhau, trăm năm hòa hợp, hạnh phúc bền lâu."

Giọng điệu của người dẫn chương trình và nội dung trong thư thật giống nhau, tràn ngập sung sướng và lạc quan.

Tề Tĩnh chợt ngẩn ra. Anh thấy bóng mình trên cửa kính xe, sắc mặt xám xịt như màu chân trời xa xa.

Anh cũng đã từng nói những lời như thế, từng chúc phúc như vậy.

Bởi vì thanh âm của anh rất bắt tai, hơn nữa phát âm rõ ràng, nói năng lưu loát, khi đó còn chấp nhận lời mời làm người dẫn chương trình trong hôn lễ, mỉm cười đối mặt với tất cả khách khứa, nói ra từng lời từng chữ.

Trong trí nhớ bỗng nhiên hiện ra từng chi tiết, hỗn loạn đổ ập xuống, cứ như hắt một chậu nước lạnh vào hiện thực trước mắt.

Tề Tĩnh run lên bần bật, dùng sức rút tay mình ra.

Từ loa phát ra một bài tình ca hoạt bát, đẹp đẽ, lời bài hát kể về một câu chuyện kết thúc trọn vẹn, tiết tấu nhẹ nhàng, lại không cản nổi tốc độ chớp mắt của anh vì hoảng sợ.

"Xin lỗi." Mí mặt không động đậy nữa, cũng không còn dũng khí nâng mắt lên nhìn người bên cạnh.

Thẩm Nhạn không hỏi anh vì sao lại nói những lời này.

Nhưng Tề Tĩnh biết hắn hiểu, hơn nữa còn gánh hết trách nhiệm trên người mình, "Vừa rồi tôi có chút kỳ quái."

Cái bóng của cần gạt nước nhoáng lên trước mắt, thanh âm đơn điệu, nương theo tiếng nhạc đầy sung sướng trong loa, càng làm nổi bật khoảnh khắc tĩnh mịch này.

Không biết lời nói đã biết mất bao lâu rồi.

Người cất tiếng nói lần nữa là Thẩm Nhạn.

"Vết thương kia đã lành rồi, tháo băng ego ra đi." Thanh âm của hắn bình tĩnh hơn tưởng tượng của Tề Tĩnh rất nhiều, chỉ là dường như phát âm ra tốn rất nhiều sức lực.

"Không cần." Tề Tĩnh nhẹ nhàng lắc đầu, "Bóc nó ra sẽ thấy sẹo."

Cho dù vết thương đã lành, vết sẹo nhất định vẫn còn.

Hơn nữa, sẹo rất xấu…

Nếu như có thể nói, những vết sẹo như vậy, anh tình nguyện không bao giờ để cho Thẩm Nhạn thấy. Anh muốn lưu lại cho Thẩm Nhạn những ấn tượng tốt đẹp nhất, không phải là một vết sẹo.

Lộ trình còn lại, hai người quay về trạng thái trầm mặc khi mới lên xe.

Đến bệnh viện thì đã qua chín giờ, thứ bảy bệnh viện chỉ mở cửa tới hai giờ chiều, mà thừa dịp cuối tuần, người tới khám rất đông, thế nên có rất nhiều mục kiểm tra phải làm vội.

Trước khi xuống xe, Thẩm Nhạn vẫn im lặng từ khi kết thúc cuộc đối thoại trước rốt cục cũng thốt lên ba chữ: "Chờ một chút."

Giống như lúc lên xe ngày hôm nay, hắn ôm Ngày Về nhỏ xuống xe trước, rồi đi vòng sang bên Tề Tĩnh giúp anh mở cửa xe, giúp anh bung ô. Chỗ xuống xe cách bệnh viện hơn mười thước, thật ra hoàn toàn không cần làm những việc này, nhưng bộ dạng trầm mặc của hắn khiến đáy lòng Tề Tĩnh buồn bực, không từ chối.

Y tá trưởng, bà Bàng nhìn thấy Thẩm Nhạn xuất hiện trong ngày nghỉ vốn có của mình, đẩy kính lão trên mũi: "Bác sĩ Thẩm? Sao cậu lại tới đây? Hôm nay chẳng phải cậu…"

Còn nói chưa hết lời, bà nhìn thấy Tề Tĩnh đang cười khổ, trên tay còn bó thạch cao đứng đằng sau hắn.

Lúc này, kính mắt của bà thiếu chút nữa rớt xuống luôn.

Đã lâu không gặp, cả người Tề Tĩnh gầy đi nhiều, tinh thần không sáng sủa bằng lần đầu tiên gặp mặt. Khuôn mặt anh hiện ra vẻ tiều tụy, sắc mặt rất xấu, càng khỏi nói đến thạch cao bó trên tay, vừa nhìn đã biết là có chuyện gì xảy ra rồi. Y tá Bàng vội vã kéo anh tới hỏi han ân cần, lải nhải tìm tòi nguyên nhân xảy ra sự cố.

Tề Tĩnh cũng bà trò chuyện trong chốc lát, khóe mắt lơ đãng liếc thấy Thẩm Nhạn đã mặc áo blouse trắng, chuẩn bị đặt Ngày Về nhỏ lên khay để kiểm tra.

Ánh mắt không kiềm chế được mà đuổi theo bóng hình kia, kinh ngạc nhìn hắn cài nút áo, cầm lấy hồ sơ bệnh án, quan sát, ghi chép.

Nhưng tới lúc mang Ngày Về nhỏ kia xét nghiệm máu, bóng dáng đó mau chóng biến mất sau cánh cửa, biến mất khỏi tầm nhìn của anh.

Thấy anh mất hồn mất vía, y tá Bàng nhìn theo tầm mắt anh, phát hiện anh đang nhìn Thẩm Nhạn. Bà vui vẻ hớn hở nói: "Đồng chí phóng viên, lần trước cậu đưa tin xong thì không tới đây nữa, tôi còn tưởng sẽ không được gặp lại cậu. Không ngờ cậu và bác sĩ Thẩm trở thành bạn bè, còn có vẻ rất thân thiết."

Tề Tĩnh hơi sững sờ, cười rất miễn cưỡng: "Thật ra… chúng tôi khá thân."

Thân kiểu bạn bè.

Có thể coi là bạn chứ?

"Nhưng tôi rất tôn kính anh ấy." Tề Tĩnh tìm một từ thích hợp nhất để miêu tả. Bất kể là Nhạn Bắc Hướng khi phối âm, hay Thẩm Nhạn cẩn thận tỉ mỉ trước bàn mổ, đều là sự tồn tại mà anh kính ngưỡng.

Y tá Bàng còn đang trong thời gian là việc, chỉ trò chuyện cùng anh được hơn mười phút thì bị các y tác khác kéo vào phòng bệnh.

Tề Tĩnh một thân một mình ngồi trong phòng làm việc trống rỗng, quay mặt nhìn tường trắng mà đờ người.

Trong bệnh viện thú ý có hệ thống sưởi hơi để phòng ngừa động vật bị cảm lạnh vào mùa đông, vậy nên nhiệt độ rất thoải mái, căn bản không cần mặc áo khoác. Nhưng áo khoác của Thẩm Nhạn vẫn ở trên người anh không cởi ra, thậm chí còn dùng tay phải kéo áo, thu gọn cả người ở bên trong, để mùi của chủ nhân trên áo có thể tạm thời lừa dối tâm trí anh.

Đáng tiếc, nhiệt độ cơ thể trên đó đã biến mất.

Đoạn đường đi xe gần một tiếng, nhiệt độ hoàn toàn mất đi cũng là đương nhiên.

Khi anh đang đắm chìm trong suy nghĩ, cửa phòng bỗng nhiên mở ra. Anh tưởng y tá Bàng quay lại lấy đồ, không ngờ ngẩng đầu lên thì đụng phải cặp mắt quen thuộc kia.

Tề Tĩnh vội vã ngồi thẳng: "Có kết quả xét nghiệm rồi à?"

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng lắc đầu: "Chưa có. Chỉ mới đo nhiệt độ cơ thể, đúng là bị sốt cao. Xét nghiệm máu và nước tiểu còn phải chờ một lúc nữa, cấy vi sinh trùng càng mất nhiều thời gian hơn."

Hóa ra Thẩm Nhạn quay lại không phải để thông báo cho anh biết về tình trạng của Ngày Về nhỏ sao?

Tề Tĩnh mờ mịt, lúc này Thẩm Nhạn mới lấy ra một cái băng ego mới, thay anh bóc vỏ và giấy dán, nhẹ nhàng giơ ra: "Tôi tới để đưa cậu cái này. Bất kể vết sẹo thế nào, ít nhất vẫn phải thay cái băng mới. Tôi sẽ không nhìn, cậu tự thay đi."

Đáy mắt bỗng dưng lóe lên, anh chậm rãi nhận lấy đồ trên tay hắn.

Miếng băng đã bóc dính trên đầu ngón tay cũng như tâm tư anh lúc này, bám chặt lấy người kia, không thể rời xa: "Cảm ơn anh."

"Không có gì." Thẩm Nhạn hơi gật đầu, ánh mắt dường như cố gắng không dừng lại quá lâu ở Tề Tĩnh, quay người đi xa trước tầm mắt mờ mịt của anh, đi xem tình hình của Ngày Về nhỏ.

Sau khi Thẩm Nhạn rời đi, Tề Tĩnh thuyết phục chính mình dốc lại tinh thần, sau đó lấy điện thoại ra liên lạc với đài truyền hình.

"Alô, chủ nhiệm? Em đây."

"Tề Tĩnh hả, chú em nghỉ ngơi thế nào rồi?" Chủ nhiên ban tin tức thời sự thiếu đi một cấp dưới đắc lực, gần đây mày chau mặt ủ, gặp ai cũng lẩm bẩm cằn nhằn.

"Em ở nhà nghỉ ngơi vẫn luôn nghĩ tới công việc mà, anh nói em nghỉ ngơi có tốt không?" Tề Tĩnh cố ý trêu chọc.

"Cậu lại có đề tài gì sao?" Dù sao cũng làm cộng sự nhiều năm, chủ nhiệm hiểu anh khá rõ.

"Đúng vậy, em có một đề tài, có liên quan tới vụ ngược đãi mèo lần trước em đưa tin… Nói chung là em sẽ viết đề cương cho anh xem, tối nay gửi cho anh có được không?"

Việc Ngày Về nhỏ gặp phải mặc dầu chỉ là chuyện cá nhân, nhưng ở những nơi khác, các phòng khám và bệnh viện thú ý nhất định cũng có những vấn đề giống nhau.

Cơ cấu ngành thú y hiện nay chưa có giám thị, thanh tra, thị trường khá hỗn loạn. Vấn đề hôm nay Thẩm Nhạn vạch trần thật khiến người ta ghê sợ, anh muốn lợi dụng con đường truyền thông của mình để moi ra nhiều tin tức hơn. Nếu như thuận lợi, không chừng có thể mở thành chuyên đề, điều tra kỹ càng các bệnh viện thú y.

Thật ra từ khi anh trở thành nhà báo tới nay, anh vẫn chờ mong một ngày có thể thực hiện một tiết mục của riêng mình, do chính mình chỉ đạo sản xuất.

Phóng viên đài truyền hình không thuộc biên chế, cũng có cơ hội thăng chức, chủ yếu phụ thuộc vào phương hướng phát triển và năng lực của từng người. Có vài người chọn lên tầng lớp quản lí, có vài người thích làm biên tập chương trình, người có giọng nói truyền cảm, điều kiện ưu tú, năng lực và hiểu biết cao như anh rất có khả năng trở thành người chỉ đạo sản xuất trong tương lai.

Chính vì tiếp xúc với Thẩm Nhạn, nhặt được Ngày Về nhỏ, mong ước đó mới trở nên mãnh liệt lần nữa.

Trong phòng bệnh cách ly, Tề Tĩnh được gặp Ngày Về nhỏ mới bị rút máu xong. Lần này rõ ràng nó không bị ép buộc như hôm qua, rút máu xét nghiệm khá thuận lợi, miệng vết tiêm cũng được xử lí sạch sẽ gọn gàng.

Thẩm Nhạn chuẩn bị cho nó một cái đệm đơn tiêu độc đặt trong lồng, còn có một cái chăn bông nhỏ, rất mềm mại, bông xốp. Nhóc con kia hoàn toàn quên béng luôn cái chăn bẩn thỉu trước kia, rất thích thú với nơi cư trú mới, nằm ngã vào chăn mà lăn lộn.

Dựa theo kết quả xét nghiệm máu, chỉ số bạch cầu quả nhiên bình thường, không giống với lời mà bác sĩ phòng khám kia đã nói.

Ngày Về nhỏ chỉ bị sốt cao, ngoài ra không có bệnh trạng đặc thù, có lẽ bị cảm mạo. Y tá đã tiêm thuốc cần thiết cho nó. Nhưng để bảo đảm, Thẩm Nhạn vẫn kiên trì làm toàn bộ các xét nghiệm, bởi vì hắn e rằng lúc Ngày Về nhỏ nằm viện đã bị nhiễm các vi khuẩn khác.

Đương nhiên, nhóc con kia hồn nhiên chẳng biết gì về tình trạng của mình, chỉ thích ăn và ngủ.

Thẩm Nhạn cho nó một chén sữa bột cho mèo con sơ sinh, còn kết hợp với thức ăn mèo, bổ sung chất dinh dưỡng cần thiết cho nó. Hiện tại, mèo con đã coi Thẩm Nhạn như chủ nhân thứ hai, nằm trên chiếc giường cực thoải mái, nhìn thấy hắn lập tức chạy tới cọ cọ.

Tề Tĩnh thấy nó hồi phục rất tốt, cuối cùng cũng hạ được tảng đá lớn trong lòng xuống.

"Ngày Về nhỏ là mèo con mới đẻ, chắc mới cai sữa không lâu, lactose(1) còn chưa hết, có thể uống chút sữa. Nhưng mà sau này thì không được, nó sẽ không tiêu hóa được."

Thẩm Nhạn theo thông lệ ghi chép thời gian, còn hỏi thăm xem mấy ngày qua Tề Tĩnh cho mèo ăn cái gì.

Lúc này Tề Tĩnh mới biết cái gì nên làm và cái gì không nên làm.

"Quả nhiên, tôi không thể nào nuôi được mèo." Ánh mắt anh nhìn về phía Ngày Về nhỏ trong lồng, cười khổ một tiếng. "Ngay cả bản thân tôi cũng thường bị bỏ đối, huống chi là mèo."

Một giây đó, ngòi bút của Thẩm Nhạn ngừng lại trên giấy.

Kim đồng hồ trên tường chậm rãi nhích từng bước, nhân viên y tế lục tục tiến vào giờ nghỉ trưa, đi ăn cơm.

Hắn bình tĩnh nhìn mục "Thức ăn đã sử dụng" trong bảng hồ sơ bệnh án, chân mày khẽ trùng xuống, muốn nói lại thôi.

"Tề Tĩnh." Hắn hỏi rất nhẹ, "Cậu có muốn… tới nhà tôi ăn cơm không?"

***Chú thích:**

(1) Lactose: một hợp chất được sinh ra ở ruột non giúp phân hóa đường lactose thành hai loại đường khác nhau là đường glucose và đường galactose có ích cho cơ thể.

29. Chương 29

Nhà Thẩm Nhạn ở cách bệnh viện không xa, đi trong vòng mười phút là tới.

Phía Bắc thành phố thuộc địa phận thành phố cũ, còn vùng Tề Tĩnh ở là đất mới giải phóng mặt bằng, kiến trúc xung quanh đều tương đối lâu đời, có rất nhiều hẻm nhỏ và nhà cũ.

Những hộ gia đình ở đây đều là từ thời tổ tiên đã sống ở nơi này, thế hệ trẻ đại đa số đều rời đi, những người về hưu lại thích cuộc sống vui vẻ nhàn hạ. Giữa những ngõ phố yên tĩnh, thường thường có thể nhìn thấy các cụ già ngồi dưới mái hiên uống trà, ngắm mưa rơi, có những người lịch sự, tao nhã thích vừa đọc sách, đánh cờ, vừa nghe tiếng mưa vừa hạ cờ.

Trong ngõ ngoài phố đều tràn ngập bầu không khí yên lặng, giản dị.

Trong cơn mưa tầm tã, giàn cây leo chẳng biết mọc từ hồi nào phủ trước nhà, nước đọng không ngừng tí tách rỏ xuống từ viên ngói trên mái hiên, rêu xanh phủ lên một mảng tường xám trắng, bên trái có một ít, bên phải có một ít, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ốc sên chậm rãi bò theo dấu mưa chảy xuống.

"Chính là nơi này."

Đi tới trước một khu nhà kiểu cũ, Thẩm Nhạn chỉ vào một căn nhà ở trong cùng.

Bởi vì nhà đã cũ, hành lang còn xây theo kiểu cổ, khá thấp và chật hẹp. Bên ngoài nhà còn có vài cây bồ đề cao to thẳng tắp, đứng dưới mưa dầm làm ánh sáng càng thêm thiếu thốn, khi bước vào, gần như không thể nhìn thấy được dưới chân.

Lối đi vốn có đèn cảm ứng âm thanh, nhưng Tề Tĩnh dẫm vài bước vẫn không thấy đèn sáng lên.

Lúc anh định vịn vào tường, Thẩm Nhạn đi trước mặt lại nghiêng người sang, ý bảo anh dừng bước: "Đèn trong hành lang bị hỏng từ hai ngày trước, còn chưa sửa xong. Tay cậu bị thương, đừng để bị ngã thêm."

Dứt lời, hắn vươn tay về phía anh.

May mà, ánh sáng có chút mờ nhạt.

Tề Tĩnh đưa lưng về phía nguồn sáng, nét mặt chôn sâu trong bóng tối, nhưng tay vẫn chậm rãi vươn lên. Lần thứ hai cầm tay của người ấy, cảm giác trấn định hơn lần trước rất nhiều, chỉ là nhiệt độ truyền tới hơi thấp. Thẩm Nhạn không nói gì quay đi, lòng bàn tay vẫn ấm áp mạnh mẽ như vậy, nắm tay anh tiếp tục tiến lên.

Đến lầu ba, đôi mắt đã có thể thích ứng với bóng tối, phía cuối hành lang có ánh sáng mặt trời hắt vào.

Nhưng bàn tay Thẩm Nhạn vẫn không buông ra. Cho tới tận khi hai người bước tới trước cửa, hắn phải lấy chìa khóa để mở cửa mới nhẹ nhàng buông tay. Tề Tĩnh không nói lời nào, chỉ đứng chờ ở góc tường, năm ngón tay xiết chặt, để sát bên đùi.

"Mời vào." Thẩm Nhạn mở cửa, nghiêng người mời anh vào nha.

Căn nhà này có vẻ ngoài cũ kỹ, nhưng nội thất bên trong mới hơn so với trong tưởng tượng của anh, có lẽ là do cách sắp xếp đồ đạc trong nhà. Phòng ở có kết cấu không khác với các khu dân cư bình thường, hai phòng ngủ, một phòng khách, tuy nhà không quá rộng nhưng cũng không đến mức chật hẹp, tóm lại là vừa vặn.

Có thể do nhà trọ của mình trống rỗng quen rồi, khi tới nơi này, Tề Tĩnh có cảm giác bị lấp đầy.

Đó không phải là cảm giác chật chội, mà là cảm giác ấm cúng. Ở căn nhà này, đồ dùng trong nhà rất nhiều, hầu hết đều bằng gỗ, mang màu sắc nâu đen, trong tủ âm tường cao to nơi phòng khách còn bày các đồ trang trí, sách vở, còn có đồ gốm. Trên ghế sa lon cũng bày gối vuông, vừa mềm vừa ấm áp, bàn trà và bàn ăn đều to rộng, chiếm không gian khá lớn. Nhìn lại sẽ thấy, tổng thể cả căn phòng mang đến cho người ta cảm giác đầy đủ, gần gũi.

Đây mới là nhà —- Tề Tĩnh so sánh với gian nhà trọ trống không, bố trí đơn giản của mình, không khỏi chạnh lòng.

"Ngại quá, nhà tôi hơi cũ." Thẩm Nhạn cúi người, tự tay thu dọn đống gối trên ghế sa lông, để chừa chỗ trống cho anh ngồi.

"Không đâu, tôi thấy rất tốt." Tề Tĩnh vội nói.

Nhưng trong phòng nhiều đồ như vậy, có lẽ hắn không ở một mình. Thói quen quan sát do bệnh nghề nghiệp của anh đôi khi kéo đến cho anh vài suy nghĩ tiêu cực, ví dụ như cái này.

Tề Tĩnh vừa suy nghĩ, vừa nhìn khắp bốn phía, lơ đãng bất giác tìm kiếm dấu vết người còn lại sống trong căn nhà này.

Dường như có thể thấu hiểu ánh mắt anh, Thẩm Nhạn bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Tôi ở đây một mình. Trước kia, chỗ này là nhà ông nội tôi. Sau khi ông qua đời, toàn bộ di vật đều được giữ lại, tôi không muốn đem cho người khác nên chỗ này mới trông có vẻ nhiều đồ."

Tề Tĩnh ngẩn người, bất chợt thốt lên năm chữ: "Ông nội của "ông nội"

Nói xong mới thấy những lời này thật không đúng, anh vội vã lúng túng né tránh ánh mắt hắn, tự hối hận mình lỡ lời. Thẩm Nhạn không ngại, còn nhàn nhạt nở nụ cười: "Đúng vậy, ông nội của "ông nội", tôi được ông nuôi lớn mà."

Trọng tâm câu chuyện dừng ở đó, không có thể nửa chữ đề cập tới các thành viên khác trong gia đình.

Tề Tĩnh là người thông minh, tất nhiên sẽ không ngu tới mức chủ động hỏi mấy vấn đề này, ôm tâm trạng phức tạp yên lặng ngồi xuống.

"Cậu thích ăn gì?" Thẩm Nhạn hỏi anh.

"Tôi không kén ăn, đơn giản là được rồi, không cần quá phiền phức." Bình thường, Tề Tĩnh ăn uống rất không có quy luật, đôi khi công việc bận quá, cả ngày đều chống đói bằng bánh quy cứu mạng, trong nhà lúc nào cũng có sẵn thuốc đau dạ dày, "Email lần trước anh viết cho tôi rất hữu ích, dễ làm theo."

Thẩm Nhạn "ừ" một tiếng, mở tủ lạnh, khom người tìm nguyên liệu nấu ăn thích hợp.

Lúc này Tề Tĩnh cũng đứng lên khỏi ghế sa lon, chần chừ nói: "Nè… Nếu như có thể, tôi giúp anh một tay được không?"

Thành thật mà nói, từ khi nghe được lời mời của Thẩm Nhạn, anh không biết phải làm sao. Đến nhà người ta ăn cơm, chẳng khác nào bảo người ta tự tay nấu cơm cho mình ăn. Hôm nay Thẩm Nhạn đã hy sinh thời gian nghỉ ngơi để chăm sóc Ngày Về nhỏ, hiện tại vừa về từ bệnh viện đã phải bận rộn, Tề Tĩnh luôn cảm thấy băn khoăn.

Tuy rằng chỉ có thể dùng tay phải, nhưng giúp đỡ làm việc vặt gì đó thì anh vẫn có thể thử mà.

"Được." Thẩm Nhạn nhìn anh một lát rồi gật đầu.

Nhưng mấy chuyện như trông lửa thế này, đâu thể tính là đang giúp một tay được.

Tề Tĩnh nhìn ngọn lửa màu xanh trước mắt, cùng với chút bọt nước đang sục sôi trong nồi, yên lặng nhìn về phía Thẩm Nhạn. Hắn không nhìn anh, chân mày hướng thấp xuống, đặt súp lơ lên thớt gỗ rồi cắt: "Như vậy là được rồi."

"Tôi còn có thể làm được việc khác mà." Tề Tĩnh kiên trì.

Từ khi anh bước chân vào nhà bếp, tổng cộng có thể làm được ba việc: Vo gạo, cắm cơm, trông lửa, tất cả đều không tốn sức lực, công việc không hề có hàm lượng kỹ thuật.

Mà Thẩm Nhạn bận tới mức không có thời gian xoay người, tiếng dao không ngừng cắt thái trên mặt thớt, trên bàn bếp không chỉ có các loại thực phẩm dinh dưỡng như rau dưa, trứng gà, đậu hũ, còn có nửa cân thịt nạc ướp gia vị, mọi thứ được thực hiện thuần thục, vẻ mặt hắn nghiêm túc, chăm chú như đang đứng trước bàn mổ vậy. Vất vả lắm Tề Tĩnh mới tìm được một kẽ hở để chen vào nói.

Có lẽ là do thanh âm của anh rất nghiêm túc, Thẩm Nhạn tạm dừng trong chốc lát, đập trứng gà đổ vào trong bát, sau đó đưa cho anh một đôi đũa.

"Cậu giúp tôi đánh trứng đi." Đây là cái mà hắn gọi là công việc mang tính kỹ thuật cao.

"Thẩm Nhạn." Lần đầu tiên Tề Tĩnh cảm thấy cánh tay trái đeo thạch cao của mình trầm trọng tới vậy, trọng lượng đè nặng lên ngực, "Tôi thật sự muốn giúp anh mà, thật đó."

"Cậu đang giúp tôi đấy thôi." Nét mặt Thẩm Nhạn bình tĩnh, không hề có ý tứ qua loa, lấy lệ. Động tác thái của hắn thoáng chậm lại, lời nói thốt ra giữa thanh âm cắt thái trên thớt gỗ, "Hơn nữa, cậu đồng ý tới đây, tôi đã rất thỏa mãn."

Ngọn lửa trên bếp chợt nhảy lên.

Nồi nước lúc này đã sôi bùng lên, từ đáy nồi nổi lên bọt khí vỡ bung trên mặt nước, bắt đầu nổ tung trong nổi.

Thanh âm này cực kỳ giống như trong nội tâm sục sôi của Tề Tĩnh – ban đầu vẫn im lìm, yên lặng, sau đó dần nóng lên, từ từ dao động, cuối cùng tất cả cảm tình chôn giấu trong lòng không tài nào ức chế được mà dâng lên, nổ tung.

Gương mặt anh có chút tái nhợt, nhất thời không nói nên lời. Hơi nước bốc ra từ trong nồi giúp che giấu sự run rẩy cực khẽ của thân thể.

Xem ra khi ấy mình rút tay về, hắn để ý được.

Vậy nên hắn mới nói ra những lời như vậy.

Thẩm Nhạn là một người cực kì cẩn thận, luôn tỉ mỉ chú ý tới ám chỉ trong cử chỉ của người khác để điều chỉnh chính mình. Anh biết rõ hắn đã từng mắc hội chứng suy giảm ngôn ngữ, vậy mà còn làm ra phản ứng tổn thương người ta như thế, đúng là họa vô đơn chí. Một người rõ ràng đã cùng mình đi qua mưa gió, giờ đây lại thấy "thỏa mãn" chỉ vì một lần tới nhà ăn cơm đơn giản.

Đã rất nhiều lần, anh nhận lấy sự quan tâm ấm áp từ hắn, cuối cùng lại mạnh mẽ đẩy hắn ra.

Chẳng có hành vi nào hèn hạ bằng điều này…

Anh rũ mắt, bát trứng gà trong tay còn chưa đánh đã bắt đầu dao động, hóa ra bàn tay cầm đũa đang run rẩy mãnh liệt. Cảm giác tội lỗi đè nặng lên dây thanh quản anh, khiến âm thanh trở nên gần như không nghe thấy: "… Thật ra, tôi rất vui, vì người mời tôi tới chính là anh."

Dường như anh rất sợ đối phương không nghe rõ, mỗi chữ đều cắn răng bật ra, lặp đi lặp lại.

"Bởi vì là anh, tôi mới có thể vui tới vậy."

Lúc này, anh nghe được tiếng dao trên thớt gỗ đã ngừng.

Thẩm Nhạn nặng nề thở dài một hơi, không hiểu rốt cuộc anh đã nghĩ thông hay còn luẩn quẩn sâu hơn: "Tôi cứ tưởng rằng cậu ghét tôi."

Đó là điểm dừng trong cuộc đối thoại của họ.

Tôi hoàn toàn không nghĩ như vậy – Tề Tĩnh rất muốn nói lời này. Nhưng anh không lập tức trả lời bởi vì khi anh muốn mở miệng phản bác, anh chợt phát hiện tất cả các hành động của mình từ trước tới nay đều không thể chứng minh được điều đó, thậm chí còn có tác dụng ngược. Vậy nên anh chỉ có thể bất lực đứng yên.

Cơm nước nấu xong xuôi, bếp đã tắt, anh mới chậm rãi ra khỏi phòng bếp.

Chìm đắm trong không gian tràn ngập hương vị gia đình, dù trên bàn ăn chỉ là những món ăn bình thường, nhưng đều là những thứ đã rất nhiều năm rồi anh chưa từng được hưởng thụ.

Cảm giác khi đi xã giao ngoài công việc, đi liên hoan cùng bạn bè đều không giống với lúc này. Anh biết cơm nước nóng hổi trước mắt đều do người kia làm vì mình, đó là cảm giác được người ta trân trọng, đặt ở trong lòng. Mà lần cuối cùng anh được hưởng cảm giác ấy, chính là trước khi anh bỏ nhà ra đi.

Đã qua bao nhiêu năm rồi, chính Tề Tĩnh cũng quên mất.

Bởi vì lâu lắm rồi không ai nhắc nhở, gợi nhớ cho anh về nó, cho tới hôm nay, cho tới khi gặp được người ngồi ở đối diện kia.

"Ăn cơm đi."

Dường như Thẩm Nhạn không có ý định tiếp tục câu chuyện trước đó. Tề Tĩnh nghe lời gật đầu, nhỏ giọng nói cảm ơn, ngồi xuống trước bàn cơm.

Bọn họ có hai người, trên bàn có tận năm món mặn, một món canh, súp lơ xào tỏi, đậu hũ chiên trứng, mộc nhĩ nấm hương, thịt chưng và canh chua đầu cá nấu măng… Đều là những món ăn gia đình bình thường, nhưng món nào món nấy hương sắc đầy đủ, khiến anh dù đang bị ốm cũng không kiềm chế được nước miếng trào dâng.

Thẩm Nhạn xới cho anh một chén cơm tẻ, đặt trước mặt anh, còn thay anh so đũa.

Mấy năm nay Tề Tĩnh ngoài trừ ăn cơm tiệm thì chỉ gọi đồ ăn ngoài, hầu như không có mâm cơm nào đầy đặn như vậy bày trước mặt anh. Huống chi, đây còn là Thẩm Nhạn tự mình làm.

Ngay cả đũa anh cũng không nỡ gặp: "… Tay nghề của anh thật tốt."

Thẩm Nhạn thấy anh chưa ăn thử, khóe miệng dường như vương ý cười cực nhạt: "Cậu còn chưa ăn, làm sao biết được?"

"Chỉ nhìn cũng biết là rất ngon." Tề Tĩnh thành thật trả lời.

Anh chợt nhớ tới cái hộp cơm đã làm bạn với mình trong suốt những ngày nằm viện – cơm cứng như đá, thức ăn quá mặn, trứng gà quá nhạt, chỉ có mỗi món đậu hũ chiên là có thể miễn cưỡng khen tặng, cười khổ nói: "Mấy ngày sau khi phẫu thuật, tôi nằm viện một mình, không có người đưa cơm, mỗi ngày còn phải chạy tới căn tin của bệnh viện để mua cơm. Cái hộp cơm đó ngược lại với lúc này, nhìn đã biết là khó ăn."

Nhưng chí ít trong khoảng thời gian khó khăn nhất của anh, có cái hộp cơm đó làm bạn, không chết đói trên giường bệnh.

Lúc này Thẩm Nhạn bỗng nhiên lên tiếng: "Cậu gầy đi rất nhiều, còn gầy hơn trước khi bị tai nạn xe."

Tề Tĩnh ngẩn ra, hốt hoảng ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Cách bàn cơm khói nóng lượn lờ, người đàn ông ngồi đối diện có vẻ mặt nghiêm túc, trên trán khẽ nhăn, ánh mắt dừng lại ở anh, thấp giọng nói: "Tuy rằng trước đây chỉ nói chuyện qua mạng, tôi vẫn cảm nhận được… Trong khoảng thời gian này cậu đã chịu nhiều vất vả. Nhưng tới tận khi chính thức gặp lại cậu, tôi mới giật mình."

Tề Tĩnh nghe vậy, vô thức giơ tay lên ôm gò má mình, gian nan hỏi: "Tôi đã gầy tới mức khiến anh phải giật mình rồi sao?"

Nửa tháng này anh sụt cân bao nhiêu cân, anh vẫn chưa thử cân, nhưng gặp ai cũng nói như vậy, nhất định là anh gầy đi rất nhiều. Chỉ mong không khiến Thẩm Nhạn thấy quá xấu xí.

"Không phải là vóc dáng thân thể thay đổi, mà là khí sắc toàn thân." Thẩm Nhạn chậm rãi nói.

Ấn tượng của hắn đối với Tề Tĩnh vẫn dừng lại lúc họ gặp nhau tại bệnh viện để đưa tin giải quyết sự việc ngược đãi mèo.

Khi đó, mặc dù Tề Tĩnh có vẻ mỏi mệt, nhưng cả người tràn ngập tinh thần, vẻ mặt hay cười, khách khí chào hỏi từng người. Anh giống như một ánh mặt trời buổi bình minh, vừa nhẹ nhàng, vừa ấm áp, không mãnh liệt chói chang như nắng ban trưa, nhìn rất thoải mái.

Không giống như bây giờ.

Không giống như lúc hắn đứng dưới tán ô nhìn thấy anh, một người đứng nép bên góc tường, trên tay còn bó bột, thân hình gầy gò, sắc mặt u ám như cơn mưa thành thị.

"Khí sắc đương nhiên không thể tốt được, dù sao tôi cũng bị gãy xương mà." Tề Tĩnh lắc đầu cười, nụ cười có chút miễn cưỡng.

Bất kể ai bị bệnh gì, sắc mặt cũng không thể tốt.

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng lắc đầu theo, không cười mà nói: "Rõ ràng cậu có thể đối xử với bản thân tốt hơn."

Trong nháy mắt, Tề Tĩnh thấy mờ mịt.

Tốt là một khái niệm vô cùng mơ hồ, đối với tình huống sinh hoạt hiện nay của anh mà nói, nó rất không hiện thực. Vì vậy, cái anh am hiểu nhất chính là tìm niềm vui trong nỗi khổ: "Tôi bị tai nạn lao động, đơn vị cho tôi nghỉ một tháng, may mắn được ở nhà dưỡng thương, so với những ngày bình thường phải hối hả ngược xuôi, ăn ngủ không có quy luật thì tốt hơn rất nhiều rồi. Muốn thoát khỏi cuộc sống như này chỉ có thể xin nghỉ việc."

Thẩm Nhạn vẫn không cười: "Tôi biết làm nhà báo rất khổ cực, nhưng không phải tôi muốn cậu đổi công tác."

Hóa ra, không phải hắn ám chỉ điều này sao?

Tề Tĩnh kinh ngạc nhìn hắn: "Vậy anh muốn nói điều gì?"

Thẩm Nhạn rũ mắt, cúi đầu nhìn bát cơm trước mặt mình, giơ tay lên, ngón tay nhẹ nhàng đặt bên môi. Dường như hắn muốn nói gì đó, nhưng do dự không thể nói nên lời.

"Ý của tôi là… Cậu nên tìm một người chăm sóc mình."

30. Chương 30

Trên bàn gỗ trước mắt, từng đĩa thức ăn nóng hổi tỏa hương thơm bay khắp phòng ăn.

Bát cơm tẻ ngon ngọt, hạt gạo chắc nịch, từng hạt đầy đặn nằm trong bát, khiến người ta cảm thấy ấm lòng.

Cảm giác gia đình đã lâu anh không có được.

Cảm giác được chăm sóc, được quan tâm từ lâu anh đánh mất—

Sau đó, người đàn ông ngồi đối diện nói với anh rằng: Cậu nên tìm một người chăm sóc mình.

Nếu như đây không phải là chăm sóc, vậy cái gì mới phải?

Nếu như người trước mắt không phải là người đó, vậy thì ai mới đúng?

Cái đèn tuýp trắng phía trên bàn ăn phát ra ánh sáng mờ nhạt, chiếu xuống mặt bàn, phản chiếu loang loáng trên mặt bàn gỗ đen.

Chiếc đồng hồ cũ kĩ treo trên tường vẫn tích tắc tích tắc từng giây, lặng lẽ đếm khoảng thời gian tĩnh lặng kéo dài giữa bọn họ.

Thời gian cứ trôi, không có ai cất tiếng.

Bởi vì lâu không có câu trả lời, đôi mắt đang rũ xuống của Thẩm Nhạn chậm rãi nâng lên, nhìn về phía Tề Tĩnh. Sau đó, hắn ngây ngẩn cả người.

Trên tay Tề Tĩnh còn cầm đũa, đầu đũa chọc vào trong bát cơm thơm ngào ngạt.

Chỉ là cầm như vậy, không hề động đũa.

Tay anh cứ mãi duy trì tư thế ấy, chẳng nhúc nhích chút nào, trên mặt cơm có cái gì đang nhỏ xuống. Một giọt, hai giọt, càng ngày càng nhiều. Nước mắt cứ âm thầm rơi, chậm rãi chảy xuống gò má anh, lặng yên tưới vào từng hạt gạo trắng tuyết.

Từng hạt mưa rơi xuống mái hiên như bắt nhịp cùng anh, liên tiếp gõ lên bệ cửa sổ.

Trong nhà ấm áp, trên cửa sổ thủy tinh còn phủ một tầng sương, phản chiếu lại ánh sáng mỏng manh của đèn.

Đôi mắt Tề Tình rũ xuống nhìn bát cơm, thấy từ mắt mình tuôn ra từng hạt châu, chớp mắt mấy cái cũng thấy loang loáng, trong phút chốc vỡ tung biến mất giữa hạt cơm. Anh nâng tay, dùng đũa gắp một miếng cơm, chậm rãi đưa vào trong miệng.

Quả nhiên rất thơm, rất ngọt.

Mặc dù trong lòng có biết bao cay đắng, nhưng vẫn bị chút ngọt ngào mềm mại này xua đi hết thảy.

Bát cơm này khác hoàn toàn với bát cơm trong bệnh viện ngày trước – nó mang hương vị của hạnh phúc. Những tưởng rằng còn lâu lắm mới được cảm nhận, vậy mà giờ đây, anh có thể được ăn vào miệng.

Anh biết bộ dạng mình lúc này chắc chắn sẽ dọa người kia, nhưng anh không muốn che giấu, cũng bởi vì không thể che giấu.

Nước mắt tuôn rơi không gì ngăn cản, không ai lâu đi, chỉ có thể rơi từng giọt, từng giọt vào trong bát cơm, tùy ý để lại hai hàng nước còn lưu trên mặt. Cứ bị hong khô lại ướt thêm lần nữa.

"Ăn rất ngon."

Động tác của Tề Tĩnh rất chậm, tay hẵng còn run, nhưng vẫn kiên trì đưa cơm vào miệng.

Sau đó, anh gắp một chút thức ăn.

"Ăn rất ngon." Một lời giống vậy, động tác nhai nuốt cũng chậm rãi giống vậy.

"Tề Tĩnh…" Ở đối diện, thanh âm của Thẩm Nhạn vang lên có hơi khàn khàn.

"Tôi không sao." Tề Tĩnh ép mình phải nở nụ cười.

Không biết nụ cười này rốt cuộc có thành hình hay không, điều này không quan trọng. Nước mắt vẫn không tài nào ngừng được, cho dù đây là khoảnh khắc chật vật nhất trong đời anh cũng không thể kiềm chế được mà bày ra tất cả. Anh không cảm thấy xấu hổ, trong lòng được từng hạt gạo đầy đặn này lấp đầy, không dư chỗ cho loại tâm tình khác.

"Tôi không sao." Anh lặp lại. Run rẩy trên vai dần trở nên kịch liệt hơn, anh thấp giọng khóc, còn cố gắng nhịn.

Anh không muốn để Thẩm Nhạn mất tự nhiên.

Anh không muốn để Thẩm Nhạn lo lắng – bởi vì anh khóc không phải do đau khổ, mà tại lời nói của hắn chạm vào nơi yếu ớt nhất trong đáy lòng anh, nhất thời ùa ra vô vàn cảm xúc, dâng trào trên đôi mắt.

Đáng tiếc, thanh âm nghẹn ngào ngày càng trở nên rõ ràng, không gian xung quanh tĩnh lặng càng khiến thanh âm vang vọng.

Mưa gió ngoài cửa sổ đã lắng xuống, không gian dần yên ắng.

Lúc này, Thẩm Nhạn nhẹ nhàng đứng lên từ ghế, mãi mới phun ra được sáu chữ: "Tôi đi xuống lầu lấy thư."

Tề Tĩnh không nói gì, khẽ gật đầu.

Thẩm Nhạn đứng bất động ở đó hồi lâu, rốt cuộc cũng chịu rời khỏi bản ăn, chậm rãi đi qua bên người Tề Tĩnh, mở cửa phòng ra ngoài.

Bên tai vang lên tiếng cửa nhà nhẹ nhàng khép lại, trong phòng hoàn toàn yên lặng, chừa lại chỗ trống cho Tề Tĩnh dịu dàng vỗ về tâm tình mình.

Sau khi Thẩm Nhạn rời đi, Tề Tĩnh thoáng thả lỏng khuôn mặt vẫn luôn cứng ngắc của mình, buông đôi đũa trên tay, anh dùng ống tay áo chà lau đôi mắt, vừa sụt sịt vừa xì mũi, lo lắng căng thẳng trong lòng chậm rãi tiêu biến. Anh rất biết ơn Thẩm Nhạn có thể cho anh thời gian.

Tề Tĩnh cúi đầu nhìn, ấy thế mà anh đã ăn hết nửa bát cơm.

Ánh mắt anh lướt qua toàn bộ mặt bàn, nhìn về bát cơm của Thẩm Nhạn, vẫn y nguyên như cũ không thay đổi. Người làm khách như anh thật vô duyên, ăn cơm còn nhanh hơn chủ nhà. Khóe mắt Tề Tĩnh hơi đỏ lên, đôi môi cong cong, khẽ vẽ nên một nụ cười cực nhạt.

Anh ngồi một chút, sau đó đứng dậy tới chỗ vòi nước, múc nước rửa mặt, xóa sạch toàn bộ vết tích còn lưu lại trên mặt mình.

Vừa vuốt sạch nước trên mặt xong, điện thoại di động trong túi anh bỗng nhiên vang lên.

Là thông báo có tin nhắn.

Trong khung thông báo tên người gửi chỉ có một chữ "Nhạn". Lúc đầu anh lưu là "Nhạn Bắc Hướng", nhưng tới khi biết được thân phận thực sự của người kia, anh từng muốn đổi thành "Thẩm Nhạn", cuối cùng chỉ lưu lại một chữ mà hai cái tên cùng sở hữu.

Tin nhắn ngắn ngủi, chỉ có một câu.

[Lúc nào cậu nghĩ xong thì bảo tôi lên lầu.]

Thật sự… rất chu đáo.

Đôi mắt Tề Tĩnh nhất thời lại chua xót. Anh hít sâu một hơi, ngăn chặn cảm giác đau đớn vất vả lắm mới đè nén được. Để có thể ổn định tâm trạng của mình, anh nhắn lại đơn giản: [Còn phải chờ một chút nữa.]

Sau khi gửi đi, mãi vẫn không thấy Thẩm Nhạn nhắn lại.

Khoảng chừng năm phút trôi qua, Tề Tĩnh ngây ngẩn ngắm nhìn từng giọt mưa như cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống ngoài cửa sổ, bỗng dưng di động lại vang lên. Tin nhắn thứ hai của Thẩm Nhạn tới: [Tôi không lên lầu, nhưng có thể gọi điện thoại cho cậu không?]

Tề Tĩnh đọc tới đây, không trả lời tin nhắn mà lập tức bấm số gọi điện cho đối phương luôn.

"Alô?" Ở một mình ổn định tâm trạng hồi lâu, thanh âm của anh đã trở lại như trước, không còn nghẹn ngào, thậm chí ấm áp, mềm mại như từng món ăn thơm ngào ngạt trên bàn kia, "Anh đang ở đâu?"

"Ở dưới lầu, chỗ vào nhà."

Vị trí của Thẩm Nhạn lúc này hẳn phải rất gần mái hiên, bởi tiếng mưa xung quanh nghe rất rõ ràng, thanh thúy, thánh thót.

Tề Tĩnh nghe vậy, đứng lên đi tới bên cửa sổ phòng khách, nhìn về phía hành lang tầng một.

Quả nhiên Thẩm Nhạn đang ở đó, một mình dựa vào tường, lặng lẽ chờ đợi dưới mái hiên. Từ góc độ và cự ly của hắn có thể loáng thoáng nhìn thấy động tác của người trong nhà, nếu không có lớp hơi nước mờ trên cửa sổ thủy tinh che chắn, có lẽ còn nhìn được rất rõ ràng.

Nhưng Tề Tĩnh không lau đi.

Cứ để vậy cũng không sao, không cần phải nhìn thấy thật rõ. Nhờ vậy, anh có thể tập trung nghe giọng nói của hắn.

"Ngại quá, vừa rồi dọa anh sao?" Tề Tĩnh áy náy cười cười.

"Không… Chỉ là nhất thời tôi không biết phải làm gì bây giờ." Câu trả lời của Thẩm Nhạn nằm trong dự liệu của anh.

"Thật ra tự tôi bị dọa." Tề Tĩnh tìm một chỗ đứng thoải mái, cũng dựa vào tường, đầu tựa vào khung cửa, nghiêng mặt nhìn về phía người đứng dưới lầu trò chuyện cùng mình, "Đột nhiên trở nên như vậy, một chút dự báo cũng không có, tôi không thể kiềm chế được."

Thẩm Nhạn thấp giọng nói: "Không cần phải kiềm chế, cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất."

Tề Tĩnh "ừ" một tiếng. Hai người tiếp tục giữ vững quãng thời gian an tĩnh khi trò chuyện trên mạng như hằng ngày vẫn làm, để tiếng mưa rơi khỏa lấp vào chỗ trống.

Một lúc lâu sau, Tề Tĩnh cất tiếng nói lần nữa: "Vì sao muốn gọi điện cho tôi?"

"Bởi vì tôi hơi lo lắng." Khi nói ra sáu chữ này, người dưới lầu dường như cúi thấp đầu, đưa lưng về phía ánh sáng cuối hành lang. Tiếng mưa rơi nương theo nhịp thở trầm thấp của hắn, còn có chút sai lệch do sóng truyền tin, khiến Tề Tĩnh cảm giác như đã trải qua mấy đời. "Hơn nữa… Khi chúng ta không phải đối mặt mà trò chuyện, tôi nhận ra cậu dễ dàng nói lời thật lòng hơn."

Tề Tĩnh sửng sốt, sau đó nở nụ cười phiền muộn, "Anh muốn nghe lời thật lòng gì?"

Thẩm Nhạn hít sâu, nói qua microphone: "Cậu còn nhớ lời tôi đã nói ở phòng bếp không?"

Nhớ.

— "Tôi cứ tưởng rằng cậu ghét tôi." Thẩm Nhạn đã nói như vậy, còn anh lại chẳng có câu trả lời thuyết phục nào.

"Tôi…" Làm sao tôi có thể ghét anh được? Cho dù không có chứng cớ, Tề Tĩnh vẫn muốn làm sáng tỏ điều này.

Nhưng Thẩm Nhạn lại nhẹ nhàng ngắt lời anh, tiếng hắn rất nhẹ, cũng rất cố chấp mà ngắt lời.

"Trước khi cậu trả lời, có thể nghe tôi nói vài câu không?"

"Ừ, anh nói đi."

Sau khi được cho phép, Thẩm Nhạn im lặng trong chốc lát rồi mới chính thức bắt đầu: "Bởi vì hội chứng suy giảm ngôn ngữ, trước đây tôi không quá giỏi trong việc giao tiếp với người khác. Người chấp nhận nói chuyện với tôi rất ít, người chấp nhận nghe tôi nói càng ít hơn."

Điều này Tề Tĩnh từng nghe hắn nhắc tới, chỉ là lần này hắn miêu tả với nhiều cảm xúc và sắc thái hơn.

Thanh âm của Thẩm Nhạn trầm hơn: "Ngay cả nghề nghiệp của tôi cũng vậy. Tuy rằng bệnh đã sắp hoàn toàn khỏi, nhưng trong tiềm thức, tôi vẫn không thể nào thích ứng với việc giao lưu cùng người xa lạ. Khi đối mặt với động vật, tôi thấy dễ dàng hơn nhiều, không có áp lực gì. Vậy nên tôi thích ở cùng với chúng. Tôi cũng muốn chia sẻ những chuyện liên quan đến chúng với người khác, nhưng không biết phải làm sao."

Nghe đến đó, Tề Tĩnh hơi ngẩn ra.

Dường như anh đã hiểu ý nghĩa trong những lời này của Thẩm Nhạn. Quả nhiên, điều người kia đang muốn nhắc tới là: "Khi ấy, cậu bảo tôi viết nhật kí. Đây là lần đầu tiên có người chủ động muốn biết về những gì tôi đang làm."

Nhất thời, trong lòng Tề Tĩnh nổi lên trăm mối ngổn ngang, không khỏi nghẹn đắng họng, cố nói: "Thẩm Nhạn, tôi muốn anh hiểu rằng, ban đầu đúng là tôi đưa ra đề nghị đó vì muốn đưa tin, nhưng đến cuối cùng, tôi thật lòng thích đọc nhật kí của anh, không phải chỉ vì công việc."

Giọng nói của người đàn ông truyền qua điện thoại dường như có tiếng khẽ cười: "Tôi biết. Bởi vì trong thư hồi âm của cậu, mỗi đoạn văn đều trả lời, tôi biết cậu đã nghiêm túc đọc."

Không chỉ trả lời từng đoạn, anh còn không quên bất cứ chi tiết nào. Một bức thư dài như vậy, anh vẫn kiên trì.

Đó là niềm sung sướng tột cùng khi nhận được sự đáp lại hoàn toàn từ đối phương.

"Tuy rằng ngày nào tôi cũng tiếp xúc với những động vật nhỏ bị bệnh, ngày nào cũng viết lịch sử bệnh án, nhưng viết theo hình thức nhật kí vẫn là lần đầu tiên." Lịch sử bệnh án miêu tả khách quan, còn nhật kí chủ yếu dựa vào cảm giác chủ quan, tương đương với miêu tả nội tâm của chính mình, "Tôi không biết viết thế nào, đành phải nghĩ ra cái gì thì viết cái đó. Sau khi gửi bức thư đầu tiên, thật ra tôi rất lo lắng, lo cậu sẽ thấy khó chịu với những miêu tả chủ quan này."

Nhưng Tề Tĩnh không hề như vậy.

Không những thế, anh còn cười nói với hắn rằng anh rất thích, thậm chí còn dùng thanh âm của mình đọc ra thành tiếng để nhiều người được nghe hơn.

"Sau đó, tôi… có chút không nỡ cứ kết thúc như vậy." Thanh âm của Thẩm Nhạn tới đây đã thấp tới mức nghe không rõ, từng từ thốt ra rất khó khăn, "Mọi thứ dường như đã đi quá giới hạn. Vậy nên khi viết cho cậu bức thư cuối cùng, tôi đã nói một vài điều với tư cách cá nhân."

Tề Tĩnh nín thở.

Giữa những lời này, hắn dừng lại nhiều lần, mỗi lần đều có tiếng mưa rơi ngày càng dày đặc truyền tới, đâm vào lòng anh.

Một lát sau, rốt cuộc Thẩm Nhạn cũng nói hết lời: "Đợi rất lâu không thấy cậu trả lời, tôi đã rất hối hận, rất sợ hãi."

Thật ra còn có một số chuyện hắn không muốn nhắc tới.

Ví dụ như khi Tề Tĩnh đi ra ngoài công tác, hắn đã từng buông bỏ việc giấu diếm thân phận Nhạn Bắc Hướng, gọi điện thoại tới đài truyền hình để hỏi thăm.

Ví dụ như khi nhìn thấy tin Tề Tĩnh bị tai nạn giao thông trong post kịch, hắn kinh hãi tột cùng, lần đầu tiên tới tìm Múa rối để hỏi số QQ.

Ví dụ như tối hôm qua, hắn nổi lên ý định đội mưa tới thăm bệnh trong đầu, cuối cùng lại lí trí mà bác bỏ.

Thanh âm Thẩm Nhạn tới đó là hoàn toàn biến mất, ngay cả hô hấp cũng không thấy đâu.

Tề Tĩnh phát hiện tiếng thở đang văng vẳng bên tai thật ra là của chính mình, Khi anh phục hồi tinh thần, ý thức trở nên choáng váng, hai hàng lông mày nhíu chặt, cái trán tựa vào cửa sổ thủy tinh.

“Thẩm Nhạn.” Vừa thở gấp, anh vừa gọi, “Thẩm Nhạn, xin lỗi. Không phải vì tôi phản cảm nên mới không trả lời bức thư cuối cùng của anh.”

Giọng điệu của anh dịu dàng, e dè như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Anh rất sợ nói sai dù chỉ một từ thôi cũng sẽ trở thành sai lầm không thể nào cứu vãn được.

“Đây là lời thật lòng, thực sự.” Tề Tĩnh thề thốt.

“Ừ.” Thẩm Nhạn nhẹ nhàng lên tiếng.

Lúc đó, khoảng thời gian tiếp theo, hai người đều không nói gì hết. Đôi mắt Tề Tĩnh nhắm nghiền, nghe tiếng mưa rơi tí tách vang lên trong tai, còn Thẩm Nhạn lẳng lặng đứng trong bóng tối, điều chỉnh tâm trạng của mình.

Đôi khi từ loa truyền ra tiếng rè rè, trở thành căn cứ duy nhất chứng minh hai người còn đang trò chuyện.

Cuối cùng, vẫn là Thẩm Nhạn trở lại điểm xuất phát trước: “Tề Tĩnh, sau này… Cậu có thể tạm thời coi tôi là Nhạn Bắc Hướng được không?”

Hắn đột ngột nói ra những lời kỳ quái như vậy khiến Tề Tĩnh bật cười: “Anh vốn chính là Nhạn Bắc Hướng mà.”

“Ý của tôi là, cậu có thể chỉ coi tôi là Nhạn Bắc Hướng được không, hãy quên chuyện tôi là Thẩm Nhạn đi.” Xuyên qua lớp hơi nước mờ trên cửa sổ thủy tinh, Tề Tĩnh thấy được Thẩm Nhạn bước thêm hai bước, tới bức tường gần mái hiên nhất thì dừng lại. Tiếng mưa rơi chợt nặng nề hơn, “Bởi vì,… chỉ có như vậy thì khi cậu trả lời câu hỏi của tôi mới khách quan được.”

Tề Tĩnh mỉm cười.

Mặc dù chỉ là an ủi về tâm lí nhưng đồng ý với hắn cũng không sao: “Được rồi, tôi nhất định sẽ thật lòng. Anh hỏi đi.”

Thẩm Nhạn hít sâu một hơi, dường như đang hỏi câu hỏi hoang đường nhất trong cuộc đời này, giọng nói có chút mất tự nhiên.

“Nếu như… Độ thiện cảm với một người được tính trên thang điểm từ 0 tới 10, 10 là điểm tối đa, 0 là vô cảm, thậm chí là phản cảm— Cậu sẽ cho ”Thẩm Nhạn” mấy điểm?”

“Xì.” Tề Tĩnh cúi đầu cười. Trái tim cảm thấy ấm áp khôn cùng, khi trả lời tràn đầy dịu dàng: “Anh hỏi

cậu này cứ như phiếu điều tra thời học sinh hay phải điền vậy."

"Đừng cười, tôi thật lòng muốn hỏi đấy." Nghe thấy tiếng cười của anh, người dưới lầu càng thêm trầm giọng, nhưng vẫn không bỏ cuộc.

Tề Tĩnh vẫn cười, nụ cười rất nhẹ, ánh mắt vui vẻ nhìn bóng dáng đứng dưới nơi ẩm ướt kia. Sau đó, tiếng cười ngưng lại, nói ra một đáp án thật lòng: "11 điểm."

Đối phương giật mình kinh ngạc, không ngoài dự đoán của anh.

"11 điểm là sao?" Thanh âm trầm thấp tới mức dường như phải dán tai vào loa mới nghe được.

"Nghĩa là có thêm một điểm thưởng." Tề Tĩnh nhẹ nhàng cười nói.

Tới đây, hai người lại im lặng.

Nhưng Thẩm Nhạn vẫn cố chấp muốn có một đáp án hoàn chỉnh: "Điểm thưởng là sao?"

Tề Tĩnh rũ mắt, ngưng mắt nhìn thật lâu về phía bóng dáng lẳng lặng đứng dưới mái hiên kia, tất cả ngôn ngữ như đình chỉ trong chốc lát, tay phải cầm điện thoại tạm thời buông xuống, ngón tay đưa ra, lấy người ấy làm trung tâm vẽ bên phải một nét, bên trái một nét, mượn lớp hơi nước mỏng manh trên cửa sổ thủy tinh để tạo nên hai hình vòng cung.

Trái phải giao nhao, đúng là một hình trái tim trọn vẹn, bao vây lấy người kia ở giữa.

Anh cười cười, cầm điện thoại lên lần nữa.

"Điểm thưởng, tức là đã vượt trên cả mức thiện cảm rồi."

Còn có thể là gì được chứ.

Lúc này, anh không tài nào nghĩ ra được đáp án khác.

"Tề Tĩnh." Lúc này, trong tai đột nhiên vang lên một câu khiến anh phản ứng không kịp, "Tôi muốn lên lầu."

Mất mấy giây anh mới có thể hồi hồn, Tề Tĩnh hít một hơi khí lạnh lẽo, vội vàng nói: "Chờ một chút! Thẩm Nhạn, chờ chút! Tôi còn chưa…"

Còn chưa kịp chuẩn bị tâm lí.

Khi anh phát hiện ra, điện thoại đã cúp máy, nhìn lại xuống dưới lầu, người kia đã không còn ở chỗ cũ.

Tề Tĩnh đột nhiên hoảng hốt.

Sau khi để điện thoại xuống, phản ứng đầu tiên của anh là xóa đi bức tranh trên cửa sổ, còn lau đi lau lại vài lần. Cho tới khi lớp hơi nước trên cửa sổ thủy tinh bị lau sạch không còn dấu vết, trái tim đập kịch liệt của anh vẫn chưa dịu lại.

Anh thật hối hận vì mải lau cửa sổ, làm tốn quá nhiều thời gian.

Bởi vì anh còn chưa kịp chạy tới trước cửa, từ cánh cửa đã truyền tới tiếng chìa khóa chuyển động, mở ra một khe hở.

Dưới tâm lí hoảng loạn, anh giữ cửa, nhất quyết không để cho người kia tiến vào.

"Chờ một chút, đừng vào vội!"

"Tề Tĩnh" Dù không nhìn thấy mặt người kia, nhưng vẫn có thể nghe thấy thanh âm của hắn, chất chứa tình cảm sâu nặng hơn bất cứ cái gì khiến Tề Tĩnh ngẩn ngơ, "Để anh nhìn em một chút."

"Anh chờ… Chờ một chút…"

Tề Tĩnh thở dốc, ngay cả một câu nói đơn giản cũng bị gián đoạn. Trong đầu trống rỗng, cái duy nhất còn tỉnh táo là bán cầu não chỉ huy tay phải, cố gắng bám chặt lấy cửa, không cho nó dịch chuyển một tấc.

Trước mắt, anh chỉ có một tay để dùng, hơn nữa thành thật mà nói, bởi vì tinh thần quá mức khẩn trương, toàn thân anh chẳng có mấy sức lực, làm vậy chẳng qua chỉ là chút giãy dụa vô vị. Nếu như Thẩm Nhận muốn, hoàn toàn có thể đẩy cửa xông vào. Nhưng lực đẩy của hắn truyền từ bên ngoài dường như đã tính toán, vừa vặn cân đối giữa hai bên, đủ để duy trì trạng thái mở hé cửa, vừa không thể hiện mình đang cố gắng xông vào.

Sau khi dần dần khôi phục ý thức, hiểu được điều này, Tề Tĩnh thở gấp, mệt muốn lả người.

Nhưng một giây sau đó, hô hấp của anh lại ngừng lại, bởi vì bàn tay đặt trên cửa bị người kia nhẹ nhàng chạm vào rồi nắm chặt — Cái nắm tay vô cùng kiên định, tràn đầy khát cầu.

Cửa vẫn không dịch chuyển.

Khe cửa hé ra chỉ chưa đầy hai mươi cm, dường như có thể thấy được cái bóng của Thẩm Nhạn chiếm đi một góc ánh sáng. Nhưng vào giờ khắc này, trong lòng anh, Thẩm Nhạn đã chiếm cứ toàn bộ.

Mười ngón tay dính chặt vào nhau, nóng bỏng như rực cháy.

"Chờ…" Anh thở gấp, khí hít vào ít khiến thanh âm gần như rít lên, bén nhọn vô cùng, nói cũng không nói nổi.

Thẩm Nhạn vẫn chờ.

Mặc dù đang chờ, bàn tay hai người vẫn nắm lấy nhau, không hề buông ra.

Trái tim dường như vọt lên cổ họng, đập thình thịch liên hồi. Tề Tĩnh cảm thấy choáng váng giữa những nhịp đập đinh tai nhức óc, thình thịch, thình thịch, nhanh và mạnh không gì sánh được. Thanh âm ngày càng lớn, trước mắt dần trắng xóa, cứ như đang đứng giữa bịch bông, hai đầu gối mềm nhũn.

"Tề Tĩnh." Hơn tất cả, tiếng gọi thì thào bé nhỏ này là thứ anh khó chống cứ nhất. "Anh có thể chờ, chờ tới khi em sẵn sàng."

"Ừ…" Môi anh run lẩy bẩy.

"Nhưng… có thể cho anh, đứng cạnh em để chờ không?" Thẩm Nhạn khàn khàn nói.

Dùng giọng nói như vậy nói ra lời khẩn cầu tha thiết chính là phạm quy. Thanh âm ấy dễ dàng khiến lớp phòng thủ then chốt trong lòng anh mềm nhũn, tan chảy, khiến tất cả giãy dụa trở nên vô ích.

Lực trên tay chỉ hơi nới lỏng, cửa bỗng dưng mở rộng từ phía trong.

Một khắc kia, Tề Tĩnh vô thức cúi đầu, bởi vì anh tạm thời không tài nào nhìn thẳng vào ánh mắt của Thẩm Nhạn. Tay anh rời khỏi cửa nhưng cái tay đang nắm lấy kia vẫn không rời không bỏ, đuổi theo anh.

Sau đó, nó nhẹ nhàng lôi kéo, cả người anh lập tức rơi vào trong lồng ngực ấm áp trước mặt.

31. Chương 31

Cửa mở ra, sau đó khép lại.

Tiếng đóng cửa "rầm" một cái rồi để lại không gian yên ắng chỉ còn chút tiếng vang cực nhỏ, biến mất theo

tia sáng le lói cuối cùng chiếu từ ngoài cửa vào.

Giờ khắc này, Tề Tĩnh từ từ nhắm mắt, tựa như người mù quờ quạng trong bóng đêm, bất lực mà bàng hoàng, chỉ có thể dựa vào thính giác và xúc giác để tìm kiếm nơi nương tựa.

Mà nơi nương tựa của anh đã tìm được anh trước.

"Tề Tĩnh." Lần đầu tiên, giọng hắn phát ra từ khoảng cách gần như vậy.

Thanh âm của Thẩm Nhạn gọi tên anh tràn đầy tình cảm dạt dào như thủy triều giống lúc hai người hợp tác với nhau. Anh tựa như bờ đê khi thủy triều trào dâng, bị bao phủ từng tấc, từng tấc, cam tâm tình nguyện chìm đắm trong cơn sóng.

Bàn tay nắm lấy anh lúc trước đã buông ra, lúc này đây đang nhẹ nhàng ôm gáy anh, để anh tựa đầu lên vai hắn. Người đó còn chu đáo để tâm tới chỗ bó bột thạch cao của anh, cái ôm dịu dàng như vô lực, chỉ dùng hai bàn tay cực kì cẩn thận vòng quanh anh, bủa vây anh giữa thế giới của hai người thân mật nhất và ấm áp nhất.

—- Thật là ấm áp.

Tề Tĩnh thấp giọng thở dốc một tiếng, mệt mỏi dựa trán trên vai hắn, mặt vùi vào áo sơ mi của người ta. Hai mắt hơi hé mở, hoảng hốt chớp chớp.

Tay phải anh như chết đuối vớ được cọc, nắm thật chặt một góc áo sơ mi bên hông hắn.

Cho tới nay, anh luôn sợ mình sẽ rơi vào tay giặc. Đến lúc này rơi vào rồi, lại sợ đối phương sẽ buông tay. Vì thế anh xé bỏ lớp vỏ cứng rắn của mình, cho phép để lộ trái tim yếu đuối, để người kia tạm thời thay anh che chắn tất cả gió mưa cuộc đời.

Chỉ khi thấu hiểu sự ấm yên lúc đôi lứa bên nhau mới thấm thía nỗi cô đơn khi phiêu bạt một mình.

Con thuyền cô độc cũng cần có đôi lần cập bến, không phải sao?

"Thẩm Nhạn." Thanh âm của anh nghẹn ngào, gần như không thể nghe rõ, hỏi, "Là anh phải không?"

"Anh đây." Một đáp án vô cùng rõ ràng cho một câu hỏi không đầu không đuôi.

Tề Tĩnh nhẹ nhàng thở ra một hơi, dường như vui sướng khôn cùng, cũng tựa như một người kiệt sực cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, một lần nữa nhắm mắt lại.

Bàn tay ban đầu xiết chặt lấy góc áo của Thẩm Nhạn thả lỏng, mang theo chút run rẩy, chậm rãi hướng về phía trước. Anh duỗi tay ra, cố sống cố chết ôm lấy tấm lưng rộng lớn của người kia.

Không sao.

Bất kể kết cục là gì, anh vẫn khao khát được bắt đầu.

Hơn nữa, anh sẽ không dẫm lên vết xe đổ ngày trước, tuyệt đối không. Bởi vì người kia là Thẩm Nhạn. Thẩm Nhạn không giống hắn.

Những gì anh nhận được từ Thẩm Nhạn đều là an tâm, ấm áp và hạnh phúc — hoàn toàn khác nhau.

Trong phòng tĩnh lặng trở lại.

Tiếng kim đồng hồ treo từng trôi qua từng giây từng phút, hạt mưa ngoài cửa sổ còn gõ lộp bộp, còn có tiếng vòi nước thi thoảng rỏ giọt tí tách, tất cả đều trở nên rõ ràng không gì sánh được trong khoảnh khắc này.

Ngôn ngữ đã mất đi tác dụng. Sau cánh cửa, hai người đứng trong góc tối lẳng lặng ôm nhau, trở thành một khối duy nhất.

Thẩm Nhạn nghiêng mắt, gương mặt dán vào tóc mai của anh, nửa bên mặt còn chôn trong tóc anh, vùng xung quanh lông mày khẽ chau — Đó là một vẻ mặt nhẫn nhịn đau khổ, không tiến cũng không lùi được. Ngón tay hắn chậm rãi vuốt ve theo đường viền sau gáy Tề Tĩnh, chậm rãi hướng về phía trước, khai thác từng chút một, xuyên vào từng sợi tóc mềm mại, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa như đang nâng niu vật quý giá nhất trong tay.

Trên da đầu truyền tới cảm xúc ngứa ngứa, lại ấm áp thoải mái vô cùng, khiến anh nhịn không được đến gần hơn.

Chóp mũi anh chạm vào vành tay Thẩm Nhạn, không tự chủ được cọ cọ một chút, thỉnh thoảng có hai ba sợi tóc lướt qua mặt, từ cổ họng lại trào lên cảm xúc ngọt ngào không gì sánh được.

Nhịp tim đập kịch liệt ban đầu đã ổn định.

Giờ phút này, trong lòng anh lại cảm thụ được một cú đập mạnh, nhưng không đến mức khó thở, chỉ là nhiệt độ cơ thể không còn giảm xuống nữa.

Bàn cơm đầy đặn no đủ kia thì ngược lại, không thể chờ thêm được nữa.

"Cơm nước… nguội rồi." Thanh âm nghe như người bị sốt cao. Tiếng nói như sốt tới nghẹn, hoàn toàn dùng hơi mà thốt lên, mấy chữ nhẹ nhẹ bay bay, không hề có sức nặng.

"Ừ." Thẩm Nhạn nhẹ giọng đáp ứng, nhưng không thấy có bất cứ động tác gì.

Tề Tĩnh cũng không nhúc nhích, an tĩnh tựa trong ngực hắn, hai mắt khép kín, nghe tiếng tim đập hữu lực giống như mình truyền đến từ hắn.

Thời khắc vô cùng trân quý này, có dài đến cỡ nào vẫn cứ thấy là ngắn. Vì vậy, để anh được lặng lẽ thỏa thích một chút cũng không sao.

Đáng tiếc, điện thoại di động đột nhiên phát ra tiếng "tít tít" liên tục, phá vỡ không gian yên lặng. Tiếng chuông vang đội khiến hai người giật mình tỉnh giấc. Tề Tĩnh hít nhẹ một hơi, bỗng nhiên đỏ mặt, thoáng lùi ra khỏi vòng tay đối phương, tách khỏi người kia. Lúc này, dường như Thẩm Nhạn mới tỉnh khỏi cơn mê, chợt nhớ ra gì đó, bất đắc dĩ lắc đầu, rút điện thoại di động trong túi quần ra tắt chuông báo.

"Anh hẹn giờ à?" Đúng là tính năng báo thức. Tề Tĩnh không đoán ra được dụng ý của hắn, không khỏi sinh lòng hiếu kì.

"Ừ, lúc xuống lầu, anh đã hẹn giờ, đặt nửa tiếng." Thẩm Nhạn cúi đầu thở dài một tiếng, "Anh sai rồi, quên béng mất chuyện này."

"Anh đặt nửa tiếng làm gì?" Tề Tĩnh càng thêm tò mò.

Thẩm Nhạn muốn nói lại thôi, ánh mắt hơi khép hờ: "Lúc đó anh nghĩ… Nếu như em không trả lời tin nhắn, hoặc không gọi điện thoại cho anh, qua nửa tiếng mà không có bất kỳ phản ứng nào, anh sẽ quay về xem sao."

Tề Tĩnh ngẩn người, sau khi nhận ra thì khóe môi anh đã cong trong vô thức, nở nụ cười. Anh nhẹ nhàng cúi đầu dựa vào vai hắn, tay phải lại vô thức tìm đến tay hắn, nắm lấy rất tự nhiên. Duy trì tư thế này, anh thấp giọng cười một phen: "Lẽ nào… Anh lo em sẽ làm việc ngu ngốc?"

Vừa nói anh vừa nghĩ: Giá mà anh ấy không đặt nửa tiếng, mà đã lâu hơn một tiếng thì tốt biết mấy.

Bàn tay Thẩm Nhạn dịu dàng nắm ngược lại tay anh, và thanh âm của hắn cũng ôn hòa như thế: "Không chỉ như vậy, hôm qua em vừa bị ốm, còn làm rơi cốc, thiếu chút nữa đã bị thương. Hơn nữa, anh sợ điều này."

Dứt lời, hắn lùi lại một khoảng, nâng tay phải lên đặt trên trán Tề Tĩnh, thử nhiệt độ.

Tề Tĩnh vẫn đang cúi đầu, rũ mắt xuống, thấp giọng nói: "Bác sĩ Thẩm, bây giờ anh sờ trán em chắc chắn

không thể đo chính xác được."

Đương nhiên sẽ không chuẩn.

Lúc này, người anh nóng như tờ giấy bắt lửa, lúc nào cũng có thể thiêu cháy. Anh cố ý trêu chọc hắn, khiến hắn thêm bối rối, che giấu nhiệt độ trên mặt mình.

Quả nhiên Thẩm Nhạn bị ba chữ "Bác sĩ Thẩm" làm cho xao nhãng, dường như muốn rụt tay khỏi trán anh. Đây là dự tính của Tề Tĩnh. Nhưng điều anh không thể lường trước được là động tác của Thẩm Nhạn giữa chừng dừng lại, ngón tay đụng vào trán anh lần nữa. Lúc bấy giờ, hắn không dừng tay mà nhẹ nhàng hướng về phía vành tai, vuốt tóc mai anh vén ra sau tai. Lòng bàn tay tình cờ đặt đúng bên lỗ tai anh.

"Đúng là rất nóng."

Thẩm Nhạn nhìn anh mỉm cười.

Lần đầu tiên, ở khoảng cách gần như vậy, anh nhìn thấy nụ cười của hắn. Tề Tĩnh giật mình, một lúc sau mới nhận ra hắn đang nói gì, nhất thời còn bối rối hơn Thẩm Nhạn lúc nãy, vội vã ho khan hai tiếng, nhìn sang hướng khác.

Không ngờ một người ăn nói giảo hoạt, trêu chọc người khác chưa bao giờ thất bại như anh cũng có lúc hoàn toàn không thể đáp trả.

Khi hai người trở lại trước bàn cơm, thức ăn trên bàn đều đã nguội lạnh.

Thẩm Nhạn dùng lò vi sóng đun nóng thức ăn lần nữa, canh thì bỏ lại vào nồi đun sôi, xong xuôi thì bưng trở về bàn, hai người tiếp tục ăn cơm.

Tề Tĩnh chợt phát hiện ra, nếu như Thẩm Nhạn cứ ngồi đối diện anh, bữa trưa này chắc sẽ kéo dài tới một, hai tiếng đồng hồ. Bởi vì tuy rằng tâm trạng đã ổn định, nhưng mắt anh vẫn không kiềm chế được mà nhìn hắn, nhìn tới mất hồn mất vía, động tác trên tay trở nên chậm chạp, nửa ngày vẫn không ăn được miếng nào — Còn chưa nói tới việc, thường thường nhìn sang còn có thể bắt gặp ánh mắt đối phương.

"Chúng ta cứ thế này thì sẽ ăn tới tối mất, coi như ăn tối cùng nhau luôn." Tề Tĩnh nở nụ cười.

Từ khi giải quyết được khúc mắc trong lòng, lúc đối mặt với Thẩm Nhạn, anh thản nhiên hơn rất nhiều.

Chắc hẳn Thẩm Nhạn cũng hiểu được ý của anh, dường như đang ngẫm nghĩ gì đó, rồi nhẹ nhàng đứng lên, rời khỏi chỗ ngồi ban đầu. Hắn kéo một cái ghế khác sang, ngồi xuống bên phải Tề Tĩnh.

“Giờ đã khá hơn chưa?” Thẩm Nhạn dịu dàng hỏi.

“Ừ.” Tề Tĩnh nhìn hắn một lúc lâu, sau đó cười gật đầu. Tuy rằng vị trí này không được mặt đối mặt với hắn, nhưng mà có thể đụng chạm, tiếp xúc, rất tốt, rất tốt.

Không chỉ như vậy, phương pháp ngồi sóng vai nhau còn tiện cho họ gắp thức ăn cho đối phương, chẳng qua đôi khi hai người đồng thời gắp, hai đôi đũa còn đụng vào nhau.

“Cộp” một tiếng, lần thứ ba nghe thấy tiếng đụng nhau trên không trung của hai đôi đũa, Tề Tĩnh thật sự bị chọc cười. Ngoài miệng thì cười, trong lòng ấm áp ngập tràn.

Anh ung dung buông đũa, nghiêm túc xin tha: “Được rồi, được rồi, em đủ rồi, em đoán anh cũng vậy. Từ giờ trở đi chúng ta ai tự ăn phần người nấy đi. Nếu không thì thật sự sẽ ăn tới giờ cơm tối luôn.”

Thẩm Nhạn nghe vậy, yên lặng rụt đũa lại, tiếp theo cũng không động đũa nữa. Lâu sau, hắn nói: “Em ở lại ăn cơm tối đi.”

Tề Tĩnh sửng sốt.

Đã sắp tới hai giờ chiều, bữa trưa này ăn rất chậm chạp, nếu mà còn kéo dài tới lúc ăn cơm tối, có lẽ sẽ tới tận bảy, tám giờ. Ý của Thẩm Nhạn là… Trong khoảng thời gian này, anh sẽ ở lại đây sao?

Giống như đang tìm một cái cớ, Thẩm Nhạn thấp giọng bổ sung: “Nếu như trời cứ mưa tiếp, không thể đi ra ngoài được.”

Nghe thấy câu này, Tề Tĩnh vô thức nhìn về phía cửa sổ. Làm một trong số khán giả trung thành, anh nhớ rõ ràng hôm nay tiết mục dự báo thời tiết đã nói, hôm nay mưa rơi tới chiều sẽ giảm dần, thậm chí còn có thể chuyển thành trời nhiều mây. Mà cục khí tượng thủy văn dự báo toàn sai lần này lại trúng, âm hưởng nước mưa gõ vào cửa sổ thủy tinh đã biến mất, còn dư lại chút tiếng nước tí tách rỏ xuống từ mái hiên, chẳng qua chỉ là chút nước đọng trên mái nhà mà thôi.

Cho dù trời mưa, thì cũng chỉ có mưa nhỏ, hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới việc đi lại.

Lần đầu tiên Tề Tĩnh thấy, dự báo thời tiết chính xác quá khiến anh rất mất mát.

“Ừ… Trời mưa, quả thật không thể ra ngoài.” Anh quyết định quên đi sự thay đổi thời tiết ngoài kia, giả vờ hồ đồ một lần.

“Tề Tĩnh.”

Người bên cạnh bỗng nhiên gọi tên anh.

Sau một khoảng thời gian dài trầm mặc, Thẩm Nhạn ngồi thẳng người. Tư thế này khiến Tề Tĩnh nhớ lại các học sinh trong lớp thời còn đi học, khi không biết trả lời một câu hỏi khó, trong lòng rất căng thẳng, sợ mình sẽ trả lời sai.

"Nếu như, anh chỉ nói nếu như..." Thẩm Nhạn cũng nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, hiểu ngay tình hình bên ngoài. Khi nhẹ nhàng dời ánh mắt về phía Tề Tĩnh, thanh âm hắn chấp nhất, không hề dao động: "Nếu như buổi chiều trời trong xanh, không mưa nữa, anh sẽ đưa em về nhà một chuyến. Em dọn một số đồ đạc cần thiết, tạm thời chuyển đến đây ở, cho tới khi gỡ bột trên tay mới về."

Bất kể trời mưa hay nắng, mọi quyết định đều có liên quan tới việc ăn cơm.

Điểm khác là, trời mưa thì ăn một bữa cơm, trời nắng thì ăn một tháng cơm, đương nhiên còn có nhiều thứ khác.

Bất luận lời hẹn ước như vậy là mất lí trí hay phi logic, thì khi Tề Tĩnh tỉnh táo lại, anh đã đứng bên cửa sổ, say sưa ngắm nhìn mưa bụi tinh tế như lông tơ.

Lúc này, Thẩm Nhạn đã dọn dẹp xong chén đĩa trên bàn, một mình rửa bát trong phòng bếp. Cách một bức tường truyền tới tiếng nước chảy róc rách trong hệ thống đường ống gia đình vô cùng nhẹ nhàng, tiếng bát đĩa bằng gốm sứ va chạm nhau thật giòn giã, âm thanh hơi thở tràn đầy sức sống của người nào đó truyền tới, đối với một người đã quen cảnh sống một mình nhiều năm như anh mà nói, tất cả hoàn toàn xa lạ.

Căn phòng ngập tràn hơi thở cuộc sống này hoàn toàn khác với nhà trọ lạnh như băng của anh.

Người sống ở đây, tất nhiên cũng khác.

Thành thật mà nói, Tề Tĩnh không biết mình mong trời mưa hay là trời nắng.

Hơi ấm của người kia vẫn còn, không thể nào phủ nhận rằng anh vô cùng quyến luyến nhiệt độ này, độ ấm được mang tới bởi người đàn ông kia. Chính bởi vì lưu luyến sự ấm áp của Thẩm Nhạn, anh mới muốn chậm rãi, chậm rãi hưởng thụ từng chút một.

Anh sợ mình quá tham lam, nhỡ đâu thoáng cái đã hưởng hết, anh sẽ chẳng còn gì nữa.

"Em đang nghĩ cái gì?" Chẳng biết từ lúc nào, người trong phòng bếp đã xong việc, đi tới bên cạnh anh.

"Không có gì." Tề Tĩnh cười nhạt. Anh quyết định để tất cả cho cơn mưa này định đoạt.

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm của Thẩm Nhạn lẳng lặng dừng tại nơi anh, vẫn dịu dàng và ôn hòa như trước, không hề có ý định ép buộc. Cho dù Tề Tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn cũng không có cảm giác áp lực phải nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Thẩm Nhạn luôn dành cho anh sự bao dung sâu sắc và không gian riêng tư, đó cũng là một trong số những điểu anh thích ở hắn.

"Dưới bàn trà có một ít sách và tạp chí, nếu như muốn đọc thì em cứ tự nhiên."

"Được."

Tề Tĩnh đồng ý. Thật ra anh không có ý định đọc sách, chỉ là muốn xem xem bình thường Thẩm Nhạn hay đọc cái gì, muốn thấu hiểu đối phương hơn chút nữa.

Vươn tay tùy ý lấy một cuốn sách dưới bàn trà, khi nhìn tiêu đề sách, anh sửng sốt.

Đó là một cuốn sách mượn từ thư viện, bởi vì sách của thư viện đều được dán dấu thư viện, trên bìa cũng có, trang bìa trong còn có danh sách đăng kí mượn sách, nhìn qua cũng không có gì khác biệt với mã số lưu trữ của thư viện. Sẽ chẳng có gì bất ngờ nếu như Tề Tĩnh không nhìn thấy tên của mình trong danh sách mượn sách.

"Kỳ quái..." Anh trợn mắt nhìn, không thể tin nổi mà dùng ngón tay ve vuốt trên đó. Quả thật là tên anh mà. Hơn nữa, ký ức của anh về cuốn sách này hãy còn mới, "Đây là quyển sách em đã từng mượn trong thư viện tỉnh."

Bên cạnh tên anh còn có ngày mượn sách.

Rõ ràng đánh dấu vào tháng bảy.

Đó là chính lúc anh đi tìm tư liệu về các loài chim giúp cho ban khoa giáo, cuốn sách này được mượn riêng từ thư viện, đương nhiên sẽ ấn tượng rất sâu sắc.

"Anh biết." Thẩm Nhạn nhẹ nhàng dời mắt, dường như có chút không được tự nhiên, "Bởi vì anh cố ý mượn về mà."

Tề Tinh kinh ngạc.

Điều anh kinh ngạc nhất không phải Thẩm Nhạn cố ý mượn cuốn sách này, mà là vì sao Thẩm Nhạn biết anh đã từng mượn nó. "Làm sao anh biết được em đã từng mượn cuốn sách này?"

Thẩm Nhạn không trả lời ngay.

Tề Tĩnh mờ mịt nhìn bản danh sách trong bìa, trong lòng vẫn ngạc nhiên không thôi. Lẽ nào Thẩm Nhạn trùng hợp nhìn thấy tên anh? Trong thư viện tỉnh có ít nhất mấy ngàn vạn cuốn sách, số lượng khổng lồ như vậy, loại trùng hợp này có xác suất còn thấp hơn trúng xổ số.

Ngày đó anh đi mượn sách, ở đó đúng là chỉ có anh, nhân viên quản lý thư viện, còn có…

A.

Ký ức bỗng nhiên ùa về, trước mắt dường như hiện ra khung cảnh từng hàng giá sách hôm ấy, cùng với giá sách nhỏ cuối lối đi.

Ánh sáng từ cửa sổ chói mắt vô cùng, người đứng nơi đó lẳng lặng không bước tới, không thấy rõ đường nét. Chỉ nhớ rõ một màu trắng lóa, và dáng vẻ người kia đứng im trong luồng sáng trắng ấy.

Tề Tĩnh hít một hơi sâu, vô thức trợn mắt.

"Là anh…?"

"Là anh." Thẩm Nhạn vẫn hạ thấp mắt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cười khổ nói, "Từ lâu anh đã biết em là Chẳng hỏi ngày về."

32. Chương 32

Khi Tề Tĩnh vừa gia nhập giới võng phối, chuẩn bị Cửu cô nương – người đã dẫn dắt anh, từng nói, thanh âm của anh rất đặc biệt. Cho dù cùng là chất giọng công tử, những người có đôi tai nhạy cảm vẫn có thể nhận ra.

Độ bắt tai của thanh âm cao có chỗ tốt mà cũng có chỗ xấu.

Chỗ tốt là có thể dễ dàng khiến người ta ấn tượng về mình. Chỗ xấu là bất kể phối vai gì cũng sẽ bị nhận ra.

May mà, số kịch chủ dịch của Tề Tĩnh không nhiều, cái nổi tiếng nhất và được lưu truyền rộng rãi nhất chính là vở kịch "Cạm bẫy" mà anh phối bằng âm thật, mà số người quen nghe thanh tuyến thật của anh chiếm số ít.

"Khi nghe em nói "cảm ơn, giọng nói đó giống hệt lúc kết thúc đối kịch đêm đó." Có vẻ như Thẩm Nhạn thuộc vào loại tai cực kỳ nhạy cảm, dễ nhận biết âm thanh.

Quá trình đối kịch kéo dài hai giờ, tuy rằng khi nghe thì thấy rất ngắn, nhưng vì phối vai chủ dịch nên mật độ lời thoại của họ cực lớn, đôi khi có những câu thoại phải lặp lại nhiều lần. Các CV đối kịch thông thường phải chăm chú nghe hết sức, căn cứ vào sự thay đổi của đối phương để điều chỉnh chính mình. Có qua có lại, lâu dần dễ khắc sâu ấn tượng về người kia.

Mà ngày Tề Tĩnh tới thư viện cách ngày bọn họ đối kịch có hai ngày, tất nhiên ấn tượng cực sâu.

Nhưng chỉ dựa vào một câu "cảm ơn" mà có thể nhận ra anh, quả thật rất tài giỏi.

"Em mới nói cho hai chữ mà anh đã nhận ra rồi sao?" Tề Tĩnh vẫn còn trong trạng thái kinh ngạc, mắt cũng quên chớp. Thảo nào lúc đó… anh luôn cảm thấy người đàn ông trước kệ sách vẫn nhìn mình mãi. Hóa ra là vì vậy.

Thẩm Nhạn không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ ngồi xuống bên cạnh anh.

"Không. Tuy anh nhận ra, nhưng không thể xác định chính xác được. Cho tới khi…"

"Cho tới khi em xuất hiện ở bệnh viện." Tề Tĩnh sửng sốt nói tiếp lời của hắn.

"Đúng vậy". Thẩm Nhạn thừa nhận.

"Lạ thật, rõ ràng anh cũng nói chuyện với em, vì sao em không nhận ra…" Tề Tĩnh tự lẩm bẩm, bỗng nhiên ngẩn người, nhớ ra gì đó. Anh nhìn thẳng vào Thẩm Nhạn, "Đúng rồi, bởi vì lần nào anh cũng đeo khẩu trang, thanh âm bị sai lệch."

Nói đến đây, anh chợt nhớ tới khoảnh khắc lần đầu tiên họ gặp mặt nhau, Thẩm Nhạn từ trong phòng phẫu thuật đi ra, hai người bốn mắt nhìn nhau, động tác hắn nâng tay lên, chợt dừng lại rồi buông xuống.

Khi đó, rõ ràng hắn muốn tháo khẩu trang xuống.

"Anh cố ý à?" Tề Tĩnh vừa nhớ lại mới hiểu ra. Hóa ra không phải cảm giác của anh sai.

"Xin lỗi…" Thẩm Nhạn nặng nề thở dài một hơi.

Sắc mặt của hắn mang vài phần áy náy, ánh mắt hoàn toàn né tránh, cúi đầu nhìn hai bàn tay đan mười ngón vào nhau trên đầu gối, đó là tư thế ngồi cứng ngắc. Bất kể có nhận ra thân phận của Tề Tĩnh hay không, lúc đó, Tề Tĩnh với hắn chỉ là một tồn tại vô cùng xa lạ, hơn nữa, hắn xuất hiện với vai trò "Thẩm Nhạn, không biết phải làm sao với kéo được trọng tâm câu chuyện tới "Nhạn Bắc Hướng".

Chỉ là một lần đối kịch, biết đâu Tề Tĩnh chẳng hề nhớ hắn.

Huồng hồ, hắn không biết bọn họ còn có thể gặp nhau bao nhiêu lần nữa.

Có quá nhiều điều không xác định, chẳng bằng không nhắc tới, dùng thân phận xa lạ để bắt đầu tiếp xúc với một người xa lạ.

"Đừng xin lỗi, em chỉ hơi giật mình, hoàn toàn không hề muốn trách anh." Tề Tĩnh mỉm cười, đặt tay lên trên hai bàn tay hắn, ấn xuống một cái như đang an ủi. Nhận thấy được bàn tay Thẩm Nhạn dần dần thả lỏng, không còn cứng ngắc nữa, anh mới xúc động vô cùng, vừa cười vừa thán: "Em chỉ không ngờ, anh luôn dõi theo em."

Nào ai ngờ được, người chuyên quan sát mọi thứ cũng bị người ta quan sát.

Hóa ra, khi ở bên ngoài bức tường thủy tinh trong phòng phẫu thuật, ghi chép những từ then chốt để miêu tả người kia, anh cũng bất giác trở thành đối tượng quan sát. Một người thấu hiểu, một người u mê, đều ở đây cẩn thận quan sát đối phương, từ hiếu kỳ biến thành thiện cảm, từ vô ý thành để ý.

Hồi ức ngày ấy tựa như được tích lũy tháng ngày trên từng trang nhật kí, tới khi nhận ra, số lượng chẳng thể đong hết cảm tình.

Quan trọng hơn, tình cảm này không phải là đơn phương, mà là yêu thương lẫn nhau.

Khi biết được những điều này, cõi lòng anh mềm như kẹo bị hòa tan dưới ánh mặt trời, trong ngoài đều thấy ngọt ngào.

"Vì sao anh mượn quyển sách này về?" Anh cười, trở lại trọng tâm câu chuyện.

Bất kể là trước khi hay hiện tại, anh đều không tự chủ được muốn ghép hoàn chỉnh bức hình ghép trước mắt sao cho rõ ràng, dẫu cho "Thẩm Nhạn" và "Nhạn Bắc Hướng" phải hợp lại làm một.

"Bởi vì em đã đồng ý với anh." Thẩm Nhạn bỗng nhiên nói một câu khiến người ta hoang mang.

"Hả?"

"Bởi em đã đồng ý với anh, để cho anh được cùng em trò chuyện mỗi ngày." Nắng chiều chiếu trên gương mặt Thẩm Nhạn như tô sáng đuôi lông mày hắn, khiến ánh mắt hắn càng đen và sâu thăm thẳm. Nói được phân nửa, hắn thở dài mới chậm rãi tiếp lời, "Mặc dù người đưa ra đề nghị này trước là anh, nhưng… Bởi vì anh từng mắc bệnh, anh sợ khi trò chuyện mình sẽ rất nhạt nhẽo, không tìm được đề tài để nói cùng em. Sau đó, anh nhớ ra em đã từng mượn cuốn sách này, vì thế anh mới quay lại, muốn biết em từng đọc cái gì, từ đó tìm được chủ đề có thể nói, biết đâu dùng được."

Một đáp án không tưởng tượng nổi, lại tình cờ trùng khớp với suy nghĩ trong đầu anh.

Xem ra không chỉ quan sát lẫn nhau, hai người còn chủ động thăm dò nhau. Tề Tĩnh cong mắt cười nhìn hắn, cảm thán: " Còn chuyện gì gạt em mà em không biết không? Mau khai ra đi."

Thẩm Nhạn ngẩng đầu, cứ im lặng không nói gì một hồi, chỉ nhìn anh chằm chằm.

"Còn có, thật ra bây giờ anh rất căng thẳng." Thanh âm của hắn nghẹn lại, nhỏ nhẹ nói, "Bởi vì không biết mưa có ngừng hay không nên rất lo lắng. Cái này có tính là gạt em không?"

Tính chứ.

Thẩm Nhạn thật sự đang lừa gạt anh, nếu như hắn nói sớm, sự run rẩy nơi ngón tay cũng sẽ không lộ ra.

Tề Tĩnh thấy lòng mình như bị nhẹ nhàng véo một cái. Lực véo giống như Ngày Về nhỏ dùng đệm thịt dưới chân cọ cọ lòng bàn tay anh, không có chút tính sát thương nào, vừa xù vừa mềm mại, vừa có thể kích thích tình cảm trìu mến.

Thân thể đi trước ngôn ngữ, ở trên ghế sa lông, anh nhào qua, quần áo cọ vào nhau, tay cũng chồng lên nhau.

Tề Tĩnh hơi nghiêng đầu, gối lên vai Thẩm Nhạn.

"Bác sĩ Thẩm." Đầu của anh tựa vào rất nhẹ, hầu như không đặt trọng lượng lên đó. Mặt anh hướng xuống dưới, nhìn ngón tay của mình lặng im cọ xát ngón tay của đối phương, "Thật ra bất kể trời mưa hay nắng, anh đều phải nghĩ cách mới đúng."

Cái tay kia dường như ngầm hiểu ý, chậm rãi lật ngược lại, đan mười ngón tay với anh.

Tề Tĩnh thấp giọng cười: "Có cần em dạy cho anh hay không?"

Thẩm Nhạn không nói gì, nhưng Tề Tĩnh biết hắn hơi nghiêng đầu, dường như tựa đầu trên tóc anh.

"Trời nắng, sẽ làm theo anh nói, trời mưa, anh giữ em lại tới tối, dù sao mưa to em cũng không về được, sau đó cứ giữ em lại tới mai. Nếu như còn mưa, lại ở tới ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm… Một ngày nào đó sẽ tới lúc trời nắng, không phải sao?"

Vừa nỉ non bên tai hắn, anh vừa liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khung cửa vuông vắn mở ra ngoài, trong cơn mưa dầm, từng tầng mây đang tách xa nhau, rạch trên bầu trời một đường sáng hẹp dài. Có chút ánh sáng cứ như đang nảy mầm, rơi thẳng xuống thế gian.

Cùng về nhà trọ, thu dọn đồ đạc.

Tề Tĩnh không cần nhiều đồ, chỉ lấy mấy thứ dụng cụ hằng ngày, một ít quần áo để tắm rửa và đồ dùng cá nhân, một xấp văn kiện cần xử lí của đơn vị, còn có máy ghi âm và máy tính xách tay.

Khi anh thu dọn đồ, Thẩm Nhạn ngắm nhìn bốn phía, tinh tế quan sát cuộc sống sinh hoạt của anh. Khu nhà này nằm trong khu thành phố mới, xung quanh toàn là nhà lớn nhỏ khác nhau, phong cách trộn lẫn từ hiện đại hóa tới xu hướng đơn giản, đồ đạc không quá kém, tường và cửa sổ đều mới tinh. Nếu muốn khen, có thể nói là nhà không tệ.

"Nhà trọ của em rất…"

"Trống." Tề Tĩnh đang rút dây mạng máy tính tự giác ngẩng đầu, cười bổ sung một chữ.

Thẩm Nhạn ngừng một chút, dường như không có lời nào để phản bác, một lát sau mới thay đổi một chữ, "Mới. Nhà trọ của em rất mới."

Tề Tĩnh vừa lắc đầu vừa cười, "Đúng là mới, nhưng mà rất trống trải, không có đồ đạc gì nhiều, cũng không trang trí gì. Em ở đây nhiều năm rồi mà chẳng khác nào mới dọn vào."

Anh nói không sai.

Phóng mắt nhìn xem, đồ đạc trong nhà đều theo trường phái tối giản, rất ít đường cong, màu sắc đơn giản. Đồ bằng gỗ đều dùng gỗ thô để trang trí qua loa, ngay cả mấy nét điêu khắc hoa lệ thừa thãi cũng bị lược bỏ, sô pha và giường thuần màu trắng tinh, gối và vải lót cũng vậy, tăng thêm cảm giác lạnh lẽo.

"Em dọn tới đây lúc đã làm việc ở đài truyền hình rồi." Tề Tĩnh thong thả nói, "Anh biết đấy, bình thường phóng viên có rất nhiều việc bận rộn, đi công tác như cơm bữa, ngay cả ở lại trong thành phố cũng phải ra ngoài thường xuyên. Về tới nhà, chỉ có tắm, ăn, ngủ, thỉnh thoảng xem ti vi, phối kịch, không cần tới những đồ trang trí quá mức xa xỉ."

Thẩm Nhạn im lặng lắng nghe, không lên tiếng.

Thấy Tề Tĩnh lấy một đống lọ thuốc to nhỏ từ trong ngăn kéo ra, dễ thấy nhất là thuốc giảm đau và thuốc đau dạ dày, hắn không khỏi chau mày.

"Bình thường em ăn uống thế nào, tại sao lại bị thế này?" Cầm lấy một lọ thuốc dạ dày trong số đó, hắn nhìn nhãn thuốc mà thở dài.

"Cái gì cũng ăn, không kén chọn. Em hay mua bên ngoài, lúc rảnh rỗi sẽ tự mình náu, lúc công việc lu bù thì có cái gì ăn được đều ăn để lấp đầy dạ dày."

Vốn Tề Tĩnh còn muốn thêm một câu "đôi khi quá giờ cơm còn bỏ luôn không ăn nữa", nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Thẩm Nhạn, lời tràn tới khóe miệng rồi vẫn bị anh cứng rắn nuốt vào.

Tề Tĩnh ngượng ngùng nở nụ cười, nói cho hắn nghe thời gian biểu gần nhất, "Cái này rất khó giải thích, phải xem tình hình thế nào. Em đi công tác rất nhiều, giống như lần trước thì xuất phát từ sáng sớm, lúc về không phải trưa thì cũng là chiều, thật sự mệt tới mức không chịu nổi, chỉ muốn ngủ. Ngủ thẳng tới nửa đêm mới tỉnh, bốn phía vắng lặng thì phối âm trả nợ. Thu âm mất mấy tiếng xong thì ăn chút đồ ăn sáng rồi đi làm."

Có những lúc thời gian biểu còn kỳ quái hơn, đương nhiên anh không dám nói.

Thẩm Nhạn không chớp mắt nhìn anh, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên, bất đắc dĩ, cộng thêm lo lắng nồng đậm.

"Tề Tĩnh", những lời này nói ra tựa như đang thở dài, "Anh rất lo lắng làm sao em có thể sống một mình."

Động tác thu dọn đồ đạc của anh tạm thời ngừng lại, Tề Tĩnh vươn tay còn trống lên, che đi nụ cười chua xót bên khóe môi, cho tới khi nó biến mất, anh mới nở nụ cười khác sáng sủa hơn.

Tâm trạng nếm trải đau khổ trước ngọt ngào sau, Thẩm Nhạn chỉ cần thấy phần cuối cùng là đủ.

"Em tưởng… Anh sẽ dẫn em đi."

Anh nhẹ nhàng nghiêng đầu, cười tinh ranh như trẻ con.

Nhét đầy một cái va li, hai người cùng đi về.

Để tiết kiệm, hơn nữa lần này không ôm theo mèo, vậy nên hai người lựa chọn tàu điện ngầm và xe bus, chậm rãi ngồi xe về. Hai thứ phương tiện giao thông công cộng này luôn luôn tốn thời gian hơn taxi, khi trở về tới nhà Thẩm Nhạn, sắc trời đã tối.

Mấy ngày trời mưa tầm tã, mây đen còn đọng lại trên bầu trời dường như đã hao hết, giống như một chiếc khăn mặt khô, vắt kiệt đến mức không còn một giọt nước, lẳng lặng nằm ở góc chân trời, khi cơn gió nhẹ nhàng thoáng qua mới khẽ động một chút. Đâu đó lấp ló những ngôi sao thẹn thùng, lóe lóe điểm xuyết trên bầu trời đen sâu thẳm.

Khu thành phố cũ không chỉ có nhà cũ, ngay cả đèn đường cũng dùng kiểu đơn sơ, cũ kỹ.

Trải qua vô số gió táp mưa sa, trụ đèn đã tróc sơn, không nhận ra được màu sắc ban đầu, ánh đèn cũng mờ mờ. May thay mặt đường nhựa còn có những vũng nước chưa khô, phản chiếu lại ánh đèn, mặt nước trong veo ánh lên tia sáng, khẽ lay động một cái là không gian bừng sáng.

Hai người đi trong ngõ tắt yên tĩnh.

Thẩm Nhạn chủ động nhận nhiệm vụ kéo hành lý, còn Tề Tĩnh không phải xách cái gì, tự cho mình một nhiệm vụ quan trọng nhất, đó là kéo tay Thẩm Nhạn.

Nhiệt độ đêm đó giảm mạnh, hơn nưa mưa còn chưa dứt, gió thổi qua hơi se se lạnh, khiến người ta bị cước mặt, cước chân tay(1). Trời vào thu, bọn họ không có thói quen đeo găng tay, hai tay hở ra ngoài tất nhiên sẽ bị lạnh. Điều này đã đưa cho Tề Tĩnh một cái cớ rất tốt để nắm tay, cũng cho Thẩm Nhạn một cái cớ để chấp nhận.

Cho tới khi bước tới hành lang, nghĩ tới việc không có thang máy, đành phải dùng hai tay để khiêng hành lý, hai người mới buông tay ra.

"Em ở đây chờ." Khi cúi người xuống khiêng đồ, Thẩm Nhạn nói vậy.

Tề Tĩnh nhớ ra đèn ở hành lang còn chưa được sửa, hiểu ý của hắn nên nghe lời hắn. Dù sao trong xương anh còn có một tấm thép, trên tay còn bó bột thạch cao, cậy mạnh trong khoảng không đen xì này là một cử chỉ không sáng suốt. Phải tránh để ngã bị thương, tránh càng gây thêm nhiều phiền phức cho Thẩm Nhạn mới là đúng.

Bên ngoài không có ánh trăng, ánh sao bé nhỏ không đáng kể. Anh hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Nhạn, chỉ có thể nghe được tiếng chân nặng nề chậm rãi đi lên trên.

Một lát sau, trên lầu truyền tới tiếng va ly an toàn đặt xuống đất, trên đường hắn không xảy ra bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, không hề bị vương chân mà ngã xuống. Tề Tĩnh khẽ thở phào một cái, kiên trì chờ.

"Để em đợi lâu."

Thẩm Nhạn kéo hành lý vào phòng xong, tìm một cái đèn pin, sau đó vội vã xuống lầu, tìm thấy anh vẫn ở chỗ cũ.

Tề Tĩnh cảm kích cười với hắn: "Anh vất vả rồi."

Lần thứ hai bước vào không gian sinh hoạt tràn ngập cảm giác gia đình này, Tề Tĩnh vẫn cảm thấy không hề chân thật về một tháng sắp tới sẽ ở đây.

Những gì xảy ra ngày hôm nay đều không chân thật như vậy, cứ như đang nằm mơ.

Con người ta sau khi đại nạn không chết, đột nhiên sẽ không dám mơ tưởng tới những điều tốt đẹp hơn, sợ rằng sẽ sinh ra ảo giác.

Bởi vì buổi trưa Thẩm Nhạn nấu rất nhiều cơm, lúc này trong tủ lạnh còn thừa không ít, cho nên bọn họ giản lược tất cả, đun nóng đồ ăn thừa lên ăn. Sau bữa tối, Thẩm Nhạn giúp anh dỡ hành lý ra, đặt đồ đạc ở vị trí thích hợp.

"Trong phòng sách có một cái giường nhỏ, chăn và gối đầy đủ." Thẩm Nhạn nói nửa câu đầu, Tề Tĩnh tưởng rằng hắn muốn anh ngủ ở đó, đang định gật đầu thì nghe thấy nửa câu sau của hắn, "Anh sẽ ngủ ở đấy, còn em ngủ trong phòng ngủ. Quần áo và máy tính đều có thể mang vào trong, anh sẽ dọn chỗ trống cho em trên bàn và tủ quần áo."

"Em ngủ ở phòng sách cũng được mà." Tề Tĩnh vội nói. Làm sao có thể để chủ nhà ngủ ở phòng sách?

"Giường trong đó khá nhỏ, không tiện xoay người." Thẩm Nhạn nhẹ nhàng lắc đầu.

"Anh nghĩ tình hình hiện tại của em có thể xoay người được sao?" Tề Tĩnh bị câu nói của hắn chọc cười, chỉ chỉ thạch cao trên tay mình.

Thẩm Nhạn dừng lại, nhìn anh như muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn duy trì ý kiến của mình: "Giường trong phòng ngủ thoải mái hơn. Anh sợ em lạ giường hoặc lạ phòng, đổi nhà khác không ngủ được, nên muốn để em nằm giường thoải mái."

Đối với một người luôn làm việc bên ngoài như anh mà nói, về cơ bản không thể tồn tại vấn đề này.

Trong lòng Tề Tĩnh biết, đương nhiên Thẩm Nhạn cũng biết.

Đã biết mà còn kiên trì như vậy, chắc chắn anh nói gì đi nữa cũng không nói lại hắn, Tề Tĩnh đành phải cười khổ đồng ý.

***Chú thích:**

(1) Hiện tượng cước là các đầu ngón tay, ngón chân bị sưng căng cứng, nổi màu đỏ mà đặc biệt là rất ngứa.

33. Chương 33

Cởi cúc áo thứ nhất ra.

Ngón cái nhẹ nhàng đẩy cúc áo vào khe vải hẹp, khéo léo đưa đẩy để nó tuột ra. Cổ áo sơ mi mở rộng theo, gần như lộ ra hai bên xương quai xanh.

Hầu kết dường như cũng vì động tác nơi ngón tay mà bị nhẹ nhàng cọ qua một chút.

Cổ áo buông lỏng, Tề Tĩnh lại cảm thấy có chút khẩn trương, nhất thời ngừng thở, không biết nên nhìn vào chỗ nào. Sau đó, cái cúc áo thứ hai cũng bị đôi tay kia nhẹ nhàng cởi ra.

"Em có sao không?" Thẩm Nhạn thấp giọng hỏi.

Ngón tay của hắn dừng ở cúc áo thư ba, ánh đèn tường mờ nhạt như phủ một lớp ánh sáng vàng kim mỏng manh lên đó.

Lưng Tề Tĩnh dựa lên bức tường trong phòng tắm, chợt nhận ra không còn đường lui nữa rồi. Anh hơi nâng gương mặt vẫn luôn cúi thấp lên, đón nhận ánh nhìn của đối phương. Có lẽ do ánh sáng, cặp mắt kia dường như còn sâu hun hút hơn ban ngày, như mặt biển màu đen huyền dịu dàng bao trùm lấy anh, ấm áp tới mức khiến người ta không tài nào dứt ra.

"Không… sao." Tề Tĩnh cũng dùng thanh âm trầm thấp trả lời, hoảng hốt cười cười.

Vị trí của cái cúc áo thứ ba gần ngực nhất, tay Thẩm Nhạn dừng ở đây, chỉ cách một lớp vai mỏng manh, hoàn toàn có thể đụng chạm được lồng ngực bên trong.

"Nếu như nước quá lạnh hoặc không tìm thấy cái gì, cứ gọi anh. Anh chờ em ở bên ngoài."

Thẩm Nhạn rũ mắt, chuyên tâm nhìn tay mình đang đẩy cúc áo, khiến nó tách khỏi lỗ khuy, rồi chậm rãi cởi dần xuống. Tề Tĩnh vừa thầm nói đồng ý, vừa luống cuống tay chân để hắn tùy ý loay hoay với áo sơ mi của mình.

Tự cởi quần áo rất phiền phức, bình thường lúc anh tắm phải vật lộn một lúc rất lâu.

Hiện tại, có người giúp đỡ thì rất tốt. Nếu như toàn bộ quá trình không khiến người ta thẹn thùng như vậy thì còn tốt hơn.

May nhờ ánh sáng trong phòng tắm, Tề Tĩnh lén lút đưa mắt nhìn thoáng qua bóng mình trong kính thủy tinh, tạm thời không nhìn rõ được gương mặt đỏ bừng.

Bên ngoài phòng tắm còn có một khoảng không gian nho nhỏ, là vị trí của bồn rửa mặt và máy giặt quần áo. Ngoại trừ cánh cửa phòng tắm, chỗ đó cũng được ngăn cách bằng một cánh cửa khác dẫn ra phòng tắm. Thẩm Nhạn nói ở bên ngoài chờ anh, ý là đừng chờ trong phòng khách, nhưng cánh cửa kia lại luôn mở.

Nhà cũ có một khuyết điểm, đó là phòng tắm quá chật chội.

Tuy rằng sắp xếp nội thất bên trong rất ngăn nắp, sạch sẽ, nhưng dù sao không gian rất hạn chế, còn không bằng một nửa nhà tắm trong phòng trọ của Tề Tĩnh. Thẩm Nhạn sợ anh không quen với vị trí sắp xếp đồ đạc ở đây, không cẩn thận đụng trái đụng phải rồi ngã, thế nên hắn nhất định phải nghe thấy tiếng anh

mới an tâm.

Khi tất cả cúc áo để cởi hết, áo sơ mi rộng mở để lộ lồng ngực Tề Tĩnh nhấp nhô gấp gáp hơn bình thường.

Hai tay Thẩm Nhạn đặt lên áo anh, tháo nút thắt của dây buộc thạch cao trên tay, nhẹ nhàng chạm vào hai vạt áo. Đầu ngón tay rõ ràng tiếp xúc với làn da mỏng manh, cảm nhận được từng mạch đập đều đặn.

Vào thời điểm này, bất kể là ai đi chăng nữa cũng sẽ cảm thấy khẩn tưởng. Vì vậy, tay hắn ngừng lại trong chốc lát.

Dường như muốn nhắc nhở, Thẩm Nhạn nói nhỏ: "Được rồi, nhấc tay trái của em lên một chút, đừng làm loạn."

Tề Tĩnh nghe lời giơ tay lên, không biết là vì sợ đau hay vì lí do gì khác, anh nhắm mắt lại. Thẩm Nhạn không nói gì, bắt đầu cởi áo sơ mi của anh, cởi từ vai xuống.

Thân thể mất đi vật che đậy chợt thấy mát lạnh, Tề Tịnh khẽ run lên, mê man thuận theo mỗi động tác của anh, cho tới khi cởi hết áo.

Tất cả chấm dứt, Tề Tĩnh hít sâu một hơi. Không phải bởi vì lạnh, mà bởi vì cần phải ổn định tâm trạng.

Lúc này, tay của Thẩm Nhạn bỗng nhiên nhẹ nhàng chạm vào da thịt anh, khiến anh giật mình ngẩng đầu, bất ngờ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của đối phương, nhíu mày nhìn chằm chằm vào vị trí ngón tay tiếp xúc — Hóa ra là vết sẹo bị thủy tinh cắt phải lúc tai nạn. Ngoại trừ chỗ đó, những chỗ khác cũng có vài vết thương.

Mặc dù phần lớn vết thương đều đã đóng vảy, nhưng nhìn vào vẫn thấy ghê rợn.

"Em không sao nữa rồi." Tề Tĩnh nhận ra sự ủ dột trong ánh mắt hắn, cười an ủi.

Vết thương không đáng lo, chỉ là lúc đổi thuốc có chút phiền phức mà thôi.

Thẩm Nhạn trầm mặc một lát rồi than thở: "… Nếu như lúc em nằm viện, anh có thể ở bên cạnh em thì tốt quá."

Lời hắn nói ra không thể nào trở thành hiện thực, nhưng Tề Tĩnh chỉ cần một câu nói như vậy của hắn đã thấy thỏa mãn.

"Được rồi, được rồi, anh còn không để em vào tắm thì em sẽ ốm tiếp đấy." Tề Tĩnh cố ý giục, loại bỏ sự tự trách trong đầu hắn. Thẩm Nhạn nghe vậy, quả nhiên yên lặng buông tay, bọc lớp thạch cao bó trên tay

anh bằng một lớp nilon mỏng, tránh bị nước xối vào.

Lúc Thẩm Nhạn ra ngoài, Tề Tĩnh vào phòng tắm một mình, giả vờ bình tĩnh đóng cửa lại xong mới chậm rãi thở dài một hơi, lấy tay vỗ vỗ hai gò má nóng hổi.

Thẩm Nhạn chỉ thay anh cởi lớp áo khó nhất xuống, không hề đụng chạm bên dưới, anh phải tự mình chậm rãi cởi quần và gì đó ra.

Những vị trí nhạy cảm này đương nhiên Tề Tĩnh không có dũng khí nhờ Thẩm Nhạn giúp, nếu không hắn nhất định sẽ suy nghĩ lung tung.

Nhưng cởi quần áo thì dễ, mặc vào thì khó.

Khi Tề Tĩnh nhận ra điều này, anh cảm thấy có lẽ do lúc vào đây quá căng thẳng nên anh quên béng chuyện mang khăn lông vào, thật sự quá bi kịch rồi.

"Xong đời…"

Giờ khắc này, anh trần truồng đứng dưới vòi hoa sen, nước nóng cuồn cuộn chảy xuống thân thể, mạch đập dường như dồn dập hơn theo bọt nước dày dặc rơi xuống, hoàn toàn không dừng lại được.

Trong tình hình ướt đẫm thế này, nếu anh phải mặc quần áo tử tế ra ngoài, quả là rất khó khăn.

Anh ngơ ngác đứng trong này nửa ngày, đi đi lại lại mấy bước, bất đắc dĩ cắn răng kéo rèm phòng tắm kín đến mức không thể kín hơn rồi mới hô một tiếng: "Thẩm Nhạn…"

Chưa tới một giây, từ ngoài phòng tắm đã truyền tới tiếng bước chân vội vã của người kia.

Hình như hắn tưởng anh đã xảy ra chuyện gì, gấp gáp cất tiếng hỏi thăm: "Làm sao vậy? Đụng vào đâu rồi sao?"

"Không phải." Tề Tĩnh cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh nhất có thể, "Em quên không mang khăn vào, để ở bên cạnh bồn rửa mặt. Có thể làm phiền anh giúp em mang vào đây được không?"

Người bên ngoài hơi giật mình, một lát sau mới truyền tới một chữ: "Được."

Tề Tĩnh vô thức nép vào trong, không hề tắt nước, bởi vì tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm có thể tạm thời che giấu tiếng thở dốc bối rối của anh.

Lúc này, cửa phòng tắm vang lên tiếng động, từ từ mở ra, có tiếng bước chân từ bên ngoài bước vào. Hơi nước trong phòng rất nhiều, một mảng trắng phủ kín chung quanh, hơn nữa giữa hai người còn được ngăn cách bằng rèm, hoàn toàn không có cơ hội nhìn thấy rõ đối phương. Dù vậy, khi Tề Tĩnh vươn một tay ra nhận khăn, bọt nước trên ngón tay còn hoảng loạn rơi vì run rẩy.

Bên ngoài quả nhiên có một cái khăn lông được đưa tới.

"Cảm ơn." Anh vô thức giật lấy, nào ngờ lần đầu tiên không giật được, anh hơi sững sờ, giật tới lần thứ hai, vất vả lắm cái khăn mới rơi vào tay anh.

Nước còn chảy dưới vòi hoa sen phát ra tiếng ồn ào.

Trong lồng ngực như có gì đó đang vang vọng.

Hơi nước nồng nàn, Tề Tĩnh cảm thấy hô hấp của mình thoáng chút khó khăn hơn.

"Còn cái gì cần anh giúp không?" Hóa ra cách một tấm rèm, thanh âm của một người có thể trở nên trầm thấp, nồng ấm như vậy.

"Không có." Mà thanh âm của anh thì ngược lại, nhẹ tới không thể nhẹ hơn.

"Được rồi." Câu nói của Thẩm Nhạn trước khi rời đi giống hệt như trước khi hắn tiến vào. Tiếng bước chân nhẹ nhàng, cứ như không muốn quấy rầy Tề Tĩnh, im hơi lặng tiếng rời khỏi phòng tắm.

Sau khi tắm xong, Tề Tĩnh tự mình xử lý gọn gàng, sạch sẽ rồi đi ra.

Anh xé bỏ lớp nilon, mặc quần, nhưng nửa người trên vẫn trần trụi như trước. Chỉ dùng một tay không thể lau khô thân thể, còn nhiều chỗ ướt nhẹp ánh lên dưới ánh đèn. Tóc anh cũng có, từng giọt nước lớn như hạt đậu rỏ xuống tong tỏng.

Vốn anh muốn cố gắng tự mặc quần áo, nhưng Thẩm Nhạn thấy anh đi ra đã chậm rãi đứng lên rời khỏi sô pha, chẳng nói chẳng rằng tới giúp anh mặc đồ. Tề Tĩnh đang định nói lời cảm ơn, Thẩm Nhạn đã lấy ra một cái khăn lông mới, nhẹ nhàng trùm lên đầu anh.

"Tóc phải sấy khô, tránh cảm lạnh." Vừa nói, hắn vừa thay anh lau nước đọng.

"Sao thế, anh muốn giúp em à?" Tề Tĩnh nói ra những lời này hoàn toàn xuất phát từ tâm lý muốn đùa giỡn. Một màn vừa rồi trong phòng tắm không tài nào gạt đi được, anh cần dùng giọng điệu trêu chọc để thoát khỏi sự hồi hộp do bầu không khí này.

Không ngờ Thẩm Nhạn thực sự cầm một cái máy sấy tóc, bảo anh ngồi xuống.

Làn gió ấm áp từ từ thổi tới, ngón tay người kia còn nhẹ nhàng đan vào từng sợi tóc của anh, thoải mái không nói nên lời. Anh được làn gió kia vỗ vễ tới thích thú vô cùng, không khỏi hơi nghiêng đầu. Tay của Thẩm Nhạn như hiểu ý anh, khi anh nghiêng đầu thì sấy tóc mai, ngón tay cái dịu dàng vuốt ve dọc bên tai, cảm xúc hơi ngứa ngáy khiến người ta nghiện cực kì.

Động tác này dường như anh cũng từng làm ở đâu đó.

Trong nháy mắt Thẩm Nhạn tắt máy sấy đi, Tề Tĩnh đang đau khổ suy tư đột nhiên nhớ ra — Động tác này anh đã từng làm khi chăm sóc Ngày Về nhỏ.

Vì vậy, anh ngây thơ quay đầu lại, thốt lên: "Có phải vừa rồi… anh coi em như mèo không?"

Thật ra Thẩm Nhạn không hề nghĩ như vậy. Nhưng khi nghe Tề Tĩnh nói, hắn hơi sững sờ một chút, suy nghĩ kỹ lại, đây là động tác do thói quen nghề nghiệp, quả thật có hơi lạ lùng.

Nghĩ tới đây, Thẩm Nhạn nhịn không được khẽ cong môi, nhẹ nhàng bật cười.

Tề Tĩnh quen nhìn thấy hắn chính trực ôn hòa, lần đầu tiên nhìn hắn lộ ra vẻ mặt cởi mở như vậy, nhất thời ngây người, quên luôn cả câu hỏi của mình.

Đêm đến, đèn khu phố cũ tắt sớm hơn khu Tề Tĩnh ở, có thể là do đa số hộ gia đình sống ở đây đều là người già.

Thẩm Nhạn ở lầu ba, tương đối gần mặt đất.

Nếu như mở cửa sổ ra còn có thể nghe được tiếng lá cây bồ đề xào xạc đón gió, trong bóng đêm đen kịt, cơn mưa nhỏ mùa hạ lại bắt đầu rơi như có như không, chỉ có thể phán đoán dựa vào tiếng nước mưa rỏ tí tách trên mái ngói.

Cả ngày hôm nay Tề Tĩnh không chạm vào máy tính, lúc này có thời gian rảnh rỗi, anh chuẩn bị lên QQ đọc tin nhắn.

Thẩm Nhạn đưa cho anh một chén nước và một đĩa hoa quả gọt sẵn. Đó đều là những món vô cùng bổ dưỡng đối với bệnh nhân bị gãy xương. Tề Tĩnh vui vẻ nhận lấy. Thẩm Nhạn đặt đồ xuống đúng lúc anh đang dùng ngón tay mổ mổ trên bàn phím, ngay cả mật mã đăng nhập cũng phải gõ một lúc lâu mới xong, huống chi gõ chữ nhắn tin.

"Anh có thể đánh chữ thay em." Thẩm Nhạn nhẹ nhàng nói, "Nếu như em cần phải trả lời tin nhắn."

Tề Tĩnh quả thật có rất nhiều tin nhắn cần trả lời.

Bởi vì gần đây anh gõ chữ rất khó khăn, phải tạm gác lại nhiều tin nhắn mời nhận kịch của chuẩn bị, không thể trả lời đúng lúc, hơn nữa cũng không thể tham gia trò chuyện trên nhóm tổ kịch hay tin nhắn cá nhân. Lúc phát kịch, anh chỉ có thể lên post kịch viết một câu "chúc mừng phát kịch" đơn giản, trên weibo cũng rất ít đăng — theo lời người ngoài, mặc dù anh đang tĩnh dưỡng ở nhà cũng chẳng khác gì thời kì giả chết.

"Vậy thì thật cảm ơn anh." Trong nụ cười của Tề Tĩnh tràn ngập áy náy và cảm kích, nhường chỗ ngồi trước máy tính cho hắn, tìm một cái ghế khác để ngồi cạnh.

Thẩm Nhạn ngồi xuống, dựa theo chỉ thị của Tề Tĩnh, mở tin nhắn QQ.

Tất cả tin nhắn đều là của chuẩn bị.

Người đầu tiên gửi icon nước mắt mì sợi chảy ròng ròng tới hỏi anh có thể nhận kịch được hay không. Sau khi mở khung chat, trên màn hình phân nửa đều là tiếng kêu rên của cô gái này, Thẩm Nhạn chỉ đành yên lặng quay đầu nhìn Tề Tĩnh.

Một Nhạn Bắc Hướng luôn có cầu sao được vậy, trả lời nhanh chóng hẳn chưa từng thấy tình trạng này bao giờ.

Tề Tĩnh nín cười: "Anh nói với cô ấy rằng hai ngày nữa em đọc xong kịch bản nhất định sẽ trả lời."

Vì vậy, Thẩm Nhạn dựa theo lời anh mà gõ chữ, khi gửi đi lại chần chừ, dường như đang suy tư gì đó. Tề Tĩnh hiếu kí, chỉ thấy anh thêm một thứ ở cuối câu.

Chẳng hỏi ngày về: Tôi sẽ đọc kịch bản, hai ngày sau nhất định trả lời cô ^_^

Ba kí hiệu không nhiều cũng không ít kết hợp thành khuôn mặt cười đúng chất Tề Tĩnh.

Anh hơi kinh ngạc, nhướng mày nhìn Thẩm Nhạn.

Hắn không nói gì, sau khi gửi đi thì tiếp tục mở tin nhắn của chuẩn bị thứ hai. Lúc này đây không có tiếng kêu rên, không có icon nước mắt mì sợi, chỉ là phía sau mỗi câu nói đều có một chuỗi chấm than.

Tề Tĩnh xem lướt từ đầu tới cuối một lần, cô gái này dùng khoảng năm trăm chữ biểu đạt sự yêu thích của mình với vở kịch "Cạm bẫy", sau đó dùng năm trăm chữ để thể hiện sự cuồng nhiệt của mình với thanh tuyến gợi cảm của anh, cuối cùng dùng ba trăm chữ để lăn lộn làm nũng cầu anh nhận kịch mới.

Thẩm Nhạn một lần nữa phải quay đầu dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn anh.

Lần này, Tề Tĩnh thật sự nhịn không nổi, lập tức bật cười: "Anh có thể phát huy tự do khả năng cảm ơn của mình, sau đó nói cho cô ấy rằng hãy gửi kịch bản cho em rước, tốt nhất là review qua về truyện và nhân vật. Nên đính kèm nguyên tác, nếu như em cảm thấy có hứng thú muốn nhận kịch thì cần phải đọc nguyên tác."

Thẩm Nhạn viết một đoạn thật dài toàn lời cảm ơn nghiêm túc vô cùng, nghiêm túc tới mức chính Tề Tĩnh trả lời cũng không đến mức đấy. Cuối cùng, hắn lại tự động bổ sung thêm mặt cười vào.

Chẳng hỏi ngày về: Nếu như chuẩn bị không ngại, xin hãy gửi kịch bản, review qua về truyện và nhân vật cho tôi, đính kèm thêm nguyên tác cũng được. Nếu tôi quyết định nhận, nhất định sẽ cần đọc ^_^

"Vì sao tin nhắn nào anh cũng dùng mặt cười này?" Hơn nữa còn đúng cái anh thích dùng nhất.

"Bởi vì trước đây khi em biết email đều dùng cái này để trả lời anh." Thẩm Nhạn nhỏ giọng trả lời. Hắn vô cùng quen thuộc nội dung mail của Tề Tĩnh, bao gồm cả biểu tình mà anh thích — Bởi vì trong khoảng thời gian Tề Tĩnh biến mất khỏi cuộc đời hắn, hắn đã nhìn đi nhìn lại không biết bao nhiêu lần.

Trong lòng Tề Tĩnh trào dâng ấm áp, nhịn không được nghiêng người qua, rất tự nhiên dựa vào vai hắn.

Tóc chưa khô hẳn còn có chút ẩm ướt, dính ở bên gáy khiến hắn hơi lạnh, nhưng mùi dầu gội thơm mát lại ngập trần. Thẩm Nhạn theo thói quen cúi đầu vùi mặt vòa trong tóc anh, giống mùi hương hắn dùng trong phòng tắm, ngửi thấy rất thân thuộc.

Hai người duy trì tư thế như vậy, chậm rãi trả lời tất cả các tin nhắn còn lại.

Kế tiếp là tin nhắn trong nhóm.

Lúc này, Tề Tĩnh sinh ra một suy nghĩ rất thú vị trong đầu, hai mắt đảo quanh, cười híp mắt để Thẩm Nhạn mở nhóm có thể "Trạng thái chậm rãi lui giới".

Trong đàn có rất nhiều người còn online, bao gồm cả Cửu cô nương thuộc đảng lệch giờ.

Hiếm khi cuối tuần cô dậy sớm bò lên mạng trò chuyện cùng mọi người, xem ra hôm nay đúng là ngày lành, bạn bè đoàn tụ.

Nhưng chuyện bọn họ là bạn lâu năm của nhau, Tề Tĩnh quyết định sẽ giữ bí mật với Thẩm Nhạn.

"Anh chào hỏi họ một tiếng đi, dùng phương thức bắt chuyện anh cho là thích hợp nhất ấy." Tề Tĩnh rất bình tĩnh nói, trong lòng thầm tính toán từ lâu.

Thẩm Nhạn suy nghĩ một chút, gõ xuống một câu hỏi thăm rất ân cần bình thường nhất, giọng điệu dựa theo những lời hồi âm Tề Tĩnh gửi cho anh mà viết.

Chẳng hỏi ngày về: Chào buổi tối mọi người, tôi đã trở về ^_^

Cửu cô nương:… Σ(° °|||)

iCookie:… Σ(° °|||)

Phiên Cổn Miêu Miêu Cầu:… Σ(° °|||) (Chuyện gì đã xảy ra)

Không kéo dài không sống sót:… Σ(° °|||) (không biết… giữ đội hình là được rồi)

Măng tre tháng ba:… Σ(° °|||) Đàn anh?? Đàn anh, anh bị hack nick à?

Cửu cô nương:… *đỡ trán* Anh là ai? Mau khai ra đi! Anh tuyệt đối không phải là Ngày về, rốt cuộc anh là ai??

Quả nhiên Thẩm Nhạn sửng sốt một lúc lâu trước màn hình, kinh ngạc nhìn anh.

Cái vẻ mặt kia đúng như dự đoán của anh, không sai chút nào. Tề Tĩnh đột nhiên bật cười, ghé vào vai hắn mà cười đến run cả người: "Ha ha ha ha…"

Thẩm Nhạn thấy thế, đại khái hiểu được đã xảy ra chuyện gì, đành cười khổ đáp lại.

"Xin lỗi, xin lỗi, bọn họ đều là bạn em quen biết từ khi vào giới, em không nói cho anh biết điều này." Tề Tĩnh vừa cười vừa áy náy, không những không hề rời khỏi bờ vai anh mà còn dán lại gần hơn, "Em ở trước mặt người quen sẽ không tỏ vẻ đứng đắn, cũng không chào hỏi khách khí như vậy, thích thoải mái hơn."

Lúc này Thẩm Nhạn cũng cười khẽ: "Giống như lúc này sao?"

Cố ý trêu đùa hắn, thích thú nhìn phản ứng của hắn, rõ ràng là dụ hắn vào bẫy mà còn ôm lấy bờ vai hắn làm điểm tựa, không hề cố kì điều gì, thoải mái cười to.

Tề Tĩnh sửng sốt, một lát sau hơi nở nụ cười, không trực tiếp trả lời.

Chỉ là hành động của anh đã nói lên đáp án.

34. Chương 34

Các cô gái trong giới võng phối không chỉ có mười ngón tay vô cùng dũng mãnh mà còn có đôi mắt rất giỏi khai quật sự thật.

Khi Tề Tĩnh muốn dùng cái cớ "Vừa rồi là tôi đang trêu các cô đó" để qua cửa, các cô gái trong nhóm đều tỏ vẻ hoài nghi, khẳng định chắc chắn người ngồi trước máy tính không phải là anh.

"Cầu chân tướng." – Mọi người nhất trí hô to khẩu hiểu.

Tề Tĩnh khổ não nhìn Thẩm Nhạn, " Có thể nói ra chân tướng không?"

Lúc này, Thẩm Nhạn lại nhìn anh khẽ mỉm cười, không đồng ý, cũng không ngăn cản. Hắn chỉ hiếu kì anh sẽ xử lí chuyện này thế nào: "Lời em muốn nói, anh đã nói. Lời em không muốn nói, anh không nói."

Lời nói dối luôn giống như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, cuối cùng sẽ đè chết người.

Vì vậy, Tề Tĩnh giơ tay đầu hàng: "Đám nhóc này rất tinh, không thể gạt được – nói thật đi."

Măng tre tháng ba: Rốt cuộc là ai? Cầu chân tướng! Anh còn không trả lời thì em gọi điện thoại tới đó!

Cửu cô nương: Chẳng lẽ bị hack acc thật sao?

Măng tre tháng ba: Không thể nào? Hôm trước tôi còn thấy anh ấy trả lời tin nhắn trên QQ mà.

Chẳng hỏi ngày về: Chân tướng là, tôi là người đánh chữ hộ ^_^

Măng tre tháng ba:!!

Cửu cô nương:!! Anh ta nói rồi!!

iCookie:!! Hóa ra thật sự là người khác!!

Phiên Cổn Miêu miêu cầu: Phụt!! Đánh chữ hộ gì đó, sao tôi cứ có cảm giác tri kỷ vậy ~( )/~

Không kéo dài không sống sót: Phụt, giờ trời đã tối, bạn trẻ đánh chữ hộ này lẽ nào ở lại nhà của Ngày Về?

Măng tre tháng ba: A a a a a… Chẳng phải đàn anh ở một mình sao…

Chẳng hỏi ngày về: Hiện tại Ngày về tạm thời ở nhà của tôi, em ấy bị thương, sinh hoạt không tiện ^_^

iCookie: Oa! Sống chung kìa!

Cửu cô nương: Đệch mợ!!

Không kéo dài không sống sót: Đệch mợ!! Sống chung sao!!

Phiên cổn Miêu miêu cầu: *che mặt* Thật dữ dội!!

Măng tre tháng ba:… Đệch mợ, lẽ nào bạn trẻ đánh chữ hộ này… Anh có phải là… Bạn trai của đàn anh không?

Bạn trai.

Đàn em Ninh Tiêu Tiêu luôn biết rõ trọng điểm là cái gì.

Tề Tĩnh hơi sững sờ, sau đó thấy ngón tay của Thẩm Nhạn chợt dừng lại trên bàn phím trong chốc lát, vừa muốn cười lại cảm thấy gương mặt nóng tới mức ngay cả khóe miệng cũng nhũn ra, không nhếch lên nổi.

"Anh… Tự trả lời đi." Tề Tĩnh thì thào, cúi đầu, gần như vùi cả khuôn mặt vào bờ vai của người kia.

Nhìn cũng không dám nhìn.

Nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ngón tay anh vô thức vặn xoắn một góc ống tay áo của Thẩm Nhạn, không quá mạnh tay, nhưng cũng nhất quyết không chịu buông ra. Dù sao, đối với họ mà nói, cụm từ kia vẫn còn là một ranh giới rất mập mờ, rất mơ hồ. Bản thân anh một mực tiến tới, đối phương cũng vậy, tuy rằng hai người đã từng xiết chặt tay nhau, đồng hành trước gió sương mưa nắng, nhưng dường như vẫn chưa tới mức quá mức rõ ràng.

Anh vô cùng quý trọng Thẩm Nhạn, phần tình cảm này giữa hai người đều luôn e dè, cẩn thận, từng bước tiến tới đều thấp thỏm, thận trọng, không dám quá nhanh.

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng hít một hơi, không nói gì. Nhưng Tề Tĩnh nghe thấy tiếng hắn gõ chữ, gửi tin nhắn.

Thật sự rất muốn nhìn màn hình xem hắn viết cái gì.

Tề Tĩnh cứ một mực chôn đầu trên vai hắn, nhất thời chìm trong suy nghĩ, yên lặng một lát mới không chịu nổi mà ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn xem.

Trên màn hình là một câu trả lời mà anh không tài nào tưởng tượng được.

Cực kì phù hợp với phong cách của Thẩm Nhạn —

Chẳng hỏi ngày về: Còn đang trong quá trình xét duyệt ^_^

Khi mấy chữ "Trong quá trình xét duyệt" lọt vào mắt anh, Tề Tĩnh ngẩn ra, hai mắt mở to, trong lòng như có dòng nước ấm trào dâng, ngọt ngào và ê ẩm.

Ban đầu, khi trên xe taxi, cảm xúc như quả mơ chưa chín, chua nhiều hơn ngọt.

Lúc này, mơ đã chín rồi, vị ngọt lấn át vị chua, từng giọt từng giọt rót vào trái tim anh.

"Anh vẫn đang cố gắng vươn tới 12 điểm." Khi Thẩm Nhạn cúi đầu, môi hắn chạm vào tai anh, thì thảo bổ sung một câu. Tề Tĩnh thấy cả người như bùng cháy, không thốt nên lời.

Đúng như dự đoán, câu nói của Thẩm Nhạn đã khiến cả nhóm tiến vào trạng thái sôi sùng sục.

Măng tre tháng ba: Trời ơi!!!!! Σ(° °|||)

Măng tre tháng ba: Từ khi nào? Sao em không biết gì hết!!

Măng tre tháng ba: Bạn đánh chữ hộ ơi… À nhầm, anh trai còn chờ xét duyệt ơi! Lần sau hãy để đàn anh dẫn anh cùng đi ăn cơm nhé! Rất! Quan! Trọng! Đó!

Cửu cô nương: Đệch mợ! Không thể nào bình tĩnh nổi! Tôi thấy mình như bà mẹ đang gả con trai đi vậy!

iCookie: Phụt, Cửu Cửu, những lời của cô hình như có chút gì đó sai sai… Nhưng mà tôi cũng rất kích động! >///<

Phiên Cổn Miêu miêu cầu: A a… chúc mừng, chúc mừng! (/ /)

Không kéo dài không sống sót: Không thể bình tĩnh +10086

Không kéo dài không sống sót: Quá kích động +10086

Không kéo dài không sống sót: Chúc mừng, chúc mừng +10086

Cửu cô nương: Phụt, Kéo dài, cô rảnh quá ha! Cô đổi tên thành 10086 đi~

Tề Tĩnh nhìn mấy cô gái đang spam tung hoa, chỉ vùi đầu nhẹ nhàng cười.

Thẩm Nhạn vẫn không hề nhúc nhích như trước, làm chỗ tựa đầu vững chãi của anh.

Qua hồi lâu, bầu không khí trong nhóm thoáng dịu bớt, khôi phục lại cảnh tượng trò chuyện bình thường.

Mấy cô gái này đều là STAFF có thương hiệu lâu đời trong giới võng phối, hiểu rõ không nên dò hỏi quá nhiều về cuộc sống riêng tư của CV. Ngoại trừ chúc mừng ra, ai cũng không lắm miệng muốn hỏi chi tiết, dù sao Tề Tĩnh là một người cực giỏi vòng vo đánh trống lảng, các cô có hỏi cũng như không.

Vì thế Cửu cô nương bắt đầu nói chuyện nghiêm túc.

Cửu cô nương: Được rồi, được rồi. Ngày Về, nếu anh đã trả về thì mau lên xem thông báo hoạt động trên diễn đàn võng phối đi. Mấy ngày nữa là hết hạn đăng kí rồi, anh mau tranh thủ thời gian~

Chẳng hỏi ngày về: Đó là cái gì?

Cửu cô nương: Cuộc thi casting cho "Tru thiên lệnh". Anh mau xem đi~

Tề Tĩnh đã từng nghe nói về "Tru thiên lệnh", hầu như ai ai nhắc đến cũng là nghe danh từ lâu.

Đây là một trò chơi được sản xuất hoàn mỹ hàng đầu trong nước, lượng tiêu thụ cực kì khả quan, luôn luôn nằm ở vị trí thứ nhất trong giới trò chơi. Mà cho tới giờ, cuộc thi casting cho game này đã được tổ chức tới lần thứ ba.

Trò chơi này thuộc thể loại cung đình võ hiệp truyền kỳ, miêu tả về bối cảnh thời loạn lạc, cải biên từ một tiểu thuyết best seller cùng tên, nhân vật được xây dựng đẹp mắt, cốt truyện khúc chiết, động lòng người. Nguyên tác của trò chơi được sáng tác theo hệ liệt, nội dung gắn kết chặt chẽ, đến giờ đã xuất bản tới bộ thứ năm.

Lần này tổ chức casting chính là muốn tìm kiếm CV thích hợp cho vai diễn trong bộ thứ năm, sản xuất

bản kịch tuyên truyền.

Bộ đầu tiên của "Tru thiên lệnh" ra mắt khi phối âm trên internet vừa phát triển, ngay lúc đó, các game còn chưa từng có tiền lệ làm kịch truyền thanh, không có nơi nào dựng game thành kịch. Khi ra mắt bộ thứ hai, công ty trò chơi mới bắt đầu mời thương phối(1) gia nhập liên minh. Để đề cao sự nổi tiếng của trò chơi, đồng thời thu hút nhiều sự chú ý trên mạng internet, công ty quyết định từ bộ thứ ba chuyển sang dùng phương thức thi tuyển CV.

Một lần tổ chức thi đã dậy lên cơn sóng lớn trong giới võng phối, có rất nhiều CV đều nhân cơ hội này mà nổi tiếng.

Hai cuộc thi lần trước, Tề Tĩnh đều bỏ lỡ.

Lần đầu tiên là vì khi đó anh còn chưa gia nhập giới võng phối. Lần thứ hai là vì thời gian đi công tác thay đổi, không thể tham gia cuộc thi, từ đầu đã bỏ đăng kí.

Anh mở trang chủ theo đường link Cửu cô nương đưa cho, nhìn xem thời gian đăng kí, đấu vòng loại và bán kết đều trước cuối tháng, mà anh đang được ở nhà dưỡng thương, có thể thử xem sao.

Ngoại trừ thời gian hoạt động, trên trang web chính thức còn công bố các chi tiết khác của cuộc thi.

[Thời gian hoạt động]

10/10 tới 20/10 – Đăng tác phẩm dự thi.

21/10 tới 25/10 – Sơ tuyển. Cuối ngày 25 công bố kết quả sơ tuyển.

28/10 – Vòng đấu loại cá nhân phối âm trên YY.

30/10 – Vòng đấu chung kết cá nhân + đội nhóm trên YY. Cùng ngày sẽ công bố kết quả cuối cùng.

[Quá trình hoạt động]

Ứng cử viên đăng tác phẩm dự thi từng vai

Giai đoạn sơ tuyển (chọn 30 người trúng tuyển cho từng vai)

Đấu loại cá nhân trực tiếp (chọn 10 người cho từng vai tiến vào trận chung kết)

Trận chung kết đội + cá nhân (chọn một đội + cá nhân thắng cuộc)

[Mục chú ý]

1) Người dư thi phải điền đầy đủ số căn cước công dân khi đăng kí. Một số căn cước tối đa chỉ có thể đăng kí 3 vai. Số căn cước phải kèm theo ID cố định, người vi phạm sẽ bị hủy tư cách thi.

2) Tác phẩm sơ tuyển phải ở định dạng Mp3, kích thước không quá 1M.

3) Người không tham gia vòng đấu loại và vòng chung kết tự động coi là bỏ quyền.

4) Để khuyến khích nhiều người tham dự hơn, mỗi ứng cử viên có thể trúng cử tối đa 2 vai trong vòng loại, ban giám khảo sẽ lấy hai vai có điểm cao nhất, vai nào điểm thấp nhất (dù lọt top 30) cũng sẽ bị loại.

5) Trận chugn kết quyết định bằng rút thăm ngẫu nhiên (chú ý: đội nhóm chia theo thành cá nhân trong đội và thành tích ngoài đội)

[Tiêu chuẩn]

1) Chất giọng: Có thể thể hiện chính xác phong cách, cá tính và tuổi tác của từng vai.

2) Phát âm: Tiếng phổ thông chuẩn, phát âm rõ ràng, phù hợp với cảm xúc trong lời thoại.

3) Điểm kĩ năng: Kĩ năng diễn xuất, có thể thể hiện rõ chất giọng trong yêu cầu của lời thoại, ngắt cảm xúc đúng lúc, đúng chỗ.

4) Sức cuốn hút: Khả năng truyền cảm. Chủ yếu dựa trên khả năng biểu hiện tình cảm nhân vật qua lời kịch cùng năng lực khơi gợi sự đồng cảm.

5) Độ phối hợp: Năng lực đối kịch. Mức độ phù hợp với vai diễn khi đối kịch, mức độ chính xác so với nguyên tác (Chú ý: mục này chỉ dành cho trận chung kết).

Các thành viên ban giám khảo (do ba vị diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp tham gia) chấm điểm, mỗi mục tối đa 5 điểm, cuối cùng lấy tổng bình quân các hạng mục.

Ngoại trừ phía ban tổ chức chấm điểm, người nghe còn có thể bình chọn để thêm điểm bonus. Điểm bonus tối đa là 1 điểm, dựa trên tổng số bình chọn ngay hiện trường trên tổng số người bình chọn. Hạng mục cá nhân và hạng mục đội nhóm có thêm cơ hội kiếm điểm bonus, tức là đấu vòng loại tổng công có thể kiếm được 1 điểm, trận chung kết có 2 điểm.

Tỉ suất người nghe trận chung kết cực kì cao, hoan nghênh mọi người tham gia!

Đó là thông báo của hoạt động thi đấu lần này.

Ngoài ra, trên diễn đàn còn có bảng phân vai và bối cảnh nhân vật, yêu cầu chất giọng, cùng với mười câu lời thoại để ứng cứ viên có thể tham gia sơ tuyển. Mỗi người có thể lựa chọn năm câu trong số đó để thu âm, đăng lên trang chủ.

Đấu vòng loại và chung kết đều công bố ngay tại hiện trường để kiểm tra năng lực nhạy bén của CV.

"Tru thiên lệnh 5" tổng cộng có bốn nhân vật chính, sáu nhân vật phụ quan trọng, cùng một lượng lớn NPC có nhiều lời thoại để phối âm. Bởi vì trò chơi theo xu hướng thông thường, trong đó nhất định sẽ có vai nữ. Những vai này đều bị Tề Tĩnh bỏ qua, chỉ mở phần giới thiệu vai nam, nhìn từng vai một.

Tổng cộng có mười vai nam, sắp xếp như sau:

[Tần Thác] – Nam chính số 1.

Tuổi: Trên dưới 25.

Chất giọng đặc thù: Giọng nam thanh niên nghiêm túc, mạnh mẽ, nghĩa hiệp, phóng khoáng, phóng túng không kiềm chế được, có khí phách anh hùng.

Bối cảnh nhân vật: Đệ tử phái Tiêu Sơn, bình thường thích kết giao bạn bè bốn phía, du lịch khắp nơi. Bởi vì một lần tình cờ bị cuốn vào giang hồ hiểm ác, phải chịu đựng mọi khó khăn, trở thành một người có thể đứng đầu một phương. Hắn nhận được tru thiên lệnh, đảm nhiệm vị trí Minh chủ của mười hai tỉnh võ lâm.

[Phương Di Thanh] – Nam chính số 2.

Tuổi: Trên dưới 27.

Chất giọng đặc thù: Giọng nam thanh niên lạnh lùng, cao quý, khí chất kiêu ngạo. Phần sau bị trúng độc nên thường ho khan, hô hấp không đủ.

Bối cảnh nhân vật: Chủ quán Thính Phong, từng là một trong số các cao thủ đại nội, sau đó bị liên lụy trong phân tranh triều đình, giả chết để thoát thân. Sau đó, hắn sáng lập quán Thính Phong để ẩn cư, thái độ làm người khôn khéo, cẩn thận, lúc cần thiết thì thủ đoạn độc ác. Phần sau bị Bạch Kha phản bội nên trúng kịch độc, hấp hối.

[Xương Đế] – Nam phụ quan trọng.

Tuổi: 30 – 35 tuổi.

Chất giọng đặc thù: Giọng nam trung niên u buồn, sầu não, lòng dạ hẹp hòi, đôi lúc điên cuồng, táo bạo.

Bối cảnh nhân vật: Hoàng đế đương triều vô dụng, ngu ngốc, vì ăn đan dược lâu năm nên tinh thần uể oải, vui giận bất thường. Bị quan lại trong triều lợi dùng, nhiều lần ra lệnh tàn sát nhân sĩ giang hồ.

[Thuận Dương Hậu] – Nam phụ quan trọng.

Tuổi: 28 – 30 tuổi.

Chất giọng đặc thù: Giọng nam thanh niên trầm thấp, hùng hồn, xuất thân nhà binh, hào hùng, khí phách.

Bối cảnh nhân vật: Bên ngoài là Hầu gia được thừa kế tước vị do lập quân công, thực tế là con riêng của Tiên đế, đã từng gặp mặt Phương Di Thanh vài lần khi còn trong triều đình. Mười hai tỉnh trong võ lâm ủng hộ hắn lên ngôi Hoàng Đế, phế Xương Đế, lập tân quân.

[Diêm Bất Lưu] – Nam chính quan trọng.

Tuổi: Trên dưới 50.

Chất giọng đặc thù: Giọng nam thanh niên một đời kiêu ngạo, ngoan độc, trầm mạnh, khí thế mạnh mẽ, lúc nói chuyện hay cười nhạt.

Bối cảnh nhân vật: Có hai thân phận trong triều đình và võ lâm. Trên triều thì họ Tư Không, gả con gái cho Xương Đế làm phi tử, nhờ sinh ra Hoàng tử nên được thăng làm Thục phi, ỷ vào nhà ngoại quyền thế khống chế triều đình. Sau lưng nổi tiếng là "Diêm vương câu" trên giang hồ, vì muốn giữ địa vị của gia tộc nên dốc sức bảo vệ Xương Đế, kẻ địch của nhóm Tần Thác.

[Bạch Kha] – Nam chính quan trọng

Tuổi: Trên dưới 28.

Chất giọng đặc thù: Giọng nam thanh niên vừa nhát gan lại hung ác, tính cách không ổn định, dễ bị người khác lợi dụng.

Bối cảnh nhân vật: Đệ tử phái Tiêu Sơn, sư huynh của Tần Thác. Vì bị Tần Thác liên lụy mà bị cao thủ triều đình đánh trọng thương, bất ngờ được Phương Di Thanh cứu, tạm thời cư trú trong quán Thính Phong. Lúc lại bị Diêm Bất Lưu mua chuộc, lấy oán trả ơn, đầu độc Phương Di Thanh.

[Liễu Tố Ngọc] – NPC

Tuổi: Trên dưới 24 tuổi.

Chất giọng đặc thù: Giọng thư sinh hào hoa phong nhã, tuổi trẻ tài cao, nghe giọng hắn như gió mùa xuân.

Bối cảnh nhân vật: Bạn tốt mà Tần Thác làm quen được trên đường, sau đó trúng cử bảng nhãn trong kì thi đình, quan hệ giữa hắn và Tần Thác bị phát hiện, bị lợi dụng làm cơ sở ngầm giám sát Tần Thác.

[Tiêu Sơn lão tẩu] – NPC

Chất giọng đặc thù: Giọng ông già trầm ổn, tiên phong đạo cốt, hiền lành mà uy nghiêm.

Bối cảnh nhân vật: Sư phụ của Tần Thác và Bạch Kha, chưởng môn phái Tiêu Sơn, yêu thương đồ đệ như con ruột của mình.

[Chưởng quầy nhà trọ] – NPC

Tuổi: 40 – 50 tuổi.

Chất giọng đặc thù: Giọng nam trung niên thương nhân lõi đời, khéo đưa đẩy, thường miệng nam mô bụng bồ dao găm.

Bối cảnh nhân vật: Ông chủ "Nhà trọ Long Sào", nơi tập kết tin tình báo trong kinh thành, tất cả đều vì tiền, quan điểm trung lập, luôn đứng ngoài ân oán giang hồ, phụ trách buôn bán tin tức tình báo, cơ sở ngầm rộng lớn.

[Lô Vi] – NPC

Tuổi: 15 – 18 tuổi.

Chất giọng đặc thù: Giọng thiếu niên trong trẻo, thuần khiết, ngây thơ vô tri, ngoan ngoãn, lanh lợi.

Bối cảnh nhân vật: Thư đồng bên cạnh Phương Di Thanh. Chưa từng trải qua mưa gió giang hồ, tính cách đơn thuần, tốt bụng, rất trong sáng. Phần sau, chủ nhân bị hãm hại, cậu bị chấn động, trở nên tiêu cực.

Tề Tĩnh đọc về mấy nhân vật trước đó còn không có phản ứng gì đặc biệt. Tới khi đọc yêu cầu của vai "Tiêu Sơn lão tẩu", anh bất giác bật cười, khẽ đẩy Thẩm Nhạn ở bên cạnh một cái: "Vai ông lão này quả thực là đo ni đóng giày cho anh đó."

Thẩm Nhạn hơi bất ngờ: "… Em muốn anh tham gia dự thi sao?"

Tề Tĩnh gật đầu: "Vì sao không chứ? Em thấy anh rất có thực lực."

Hơn nữa, nếu mỗi người đều có thể thử ba vai, ngoài giọng ông lão ra, Thẩm Nhạn còn nên thử các vai khác, bao gồm cả các vai hắn không thích.

"Không được." Thẩm Nhạn lắc đầu, dời ánh mắt khỏi màn hình, cổ họng hơi nghẹn đắng, "Em biết mà, anh không thể phối âm ở nơi quá đông người, huống hồ đây là một cuộc thi… Anh không nên tham gia thì hơn."

Số người vây xem vòng đấu loại và chung kết đều trên con số hàng vạn.

Đối với hắn mà nói, đó là áp lực cực lớn—-

Tề Tĩnh nuối tiếc thở dài. Anh biết về mặt này, Thẩm Nhạn không thể quá sốt ruột, cần nhiều thời gian để chậm rãi điều chỉnh.

Hơn nữa, anh không muốn ép buộc hắn làm việc hắn không muốn làm.

"Được rồi, tuy rằng rất đáng tiếc, nhưng em tôn trọng quyết định của anh." Anh nở nụ cười, tiếp tục tựa đầu vào vai Thẩm Nhạn.

"Nếu như em muốn dự thi, anh cũng sẽ cố gắng vì em." Giọng nói của Thẩm Nhạn vô cùng dịu dàng. Giống như lời hẹn ước của họ trước đây, trò chuyện cùng em, đối kịch cùng em, nâng cao diễn xuất, dùng cách của riêng mình giúp đỡ em tham gia tranh tài.

Tề Tĩnh hiểu ý hắn, mỉm cười "Ừ" một tiếng.

Hai người yên tĩnh một lúc, trên nhóm QQ thấy anh biến mất lâu, tiếng "tít tít tít" lại vang lên. Lúc này Tề Tĩnh mới đưa mắt nhìn màn hình lần nữa.

Cửu cô nương: Ngày về, anh đã xem xong chưa? Có muốn tham gia không? <( )>

Măng tre tháng ba: Tôi nghĩ là do bạn đánh chữ hộ đang ở đó nên tạm thời đàn anh không thể nói được gì. w

Cửu cô nương: Phụt phụt phụt, chẳng lẽ anh ấy đang làm chuyện cấm thiếu nhi gì đó với bạn đánh chữ hộ??

Măng tre tháng ba: Có thể lắm!

iCookie: Ha ha ha, thật ngọt ngào!

Phiên Cổn Miêu miêu cầu: Thật ngọt ngào! +1

Không kéo dài không sống sót: Thật ngọt ngào! +2

Đọc tới đây, Tề Tĩnh hắng giọng một cái, không nhịn nổi nữa mà phải vươn người, tự tay chọt chữ phản bác.

Chẳng hỏi ngày về: Các cô tưởng tượng quá đà. ( )

Măng tre tháng ba: Cách nói chuyện này… Thật sự là đàn anh rồi… Bạn đánh chữ hộ ơi! Bạn trai đang chờ xét duyệt ơi!

Không kéo dài không sống sót: Có phải là bạn đánh chữ hộ đi ngủ rồi không? Phiền người ta mãi cũng không tốt mà. Dù sao đám chúng ta đều thuộc dạng nói nhiều~

Phiên Cổn Miêu miêu cầu: Đúng, đúng. Có phải đã khiến cho bạn đánh chữ hộ mệt rồi không?

Cửu cô nương: Hay là chúng ta tới YY đi, đúng lúc có thể tâm sự với Ngày Về về cuộc thi. Đương nhiên, nếu không gây phiền phức cho bạn đánh chữ hộ kiêm bạn trai đang chờ xét duyệt là tốt nhất ~(= w =)

iCookie: Ha ha ha, tôi tán thành! Tới YY đi!

"Anh sẽ thấy phiền sao?" Tề Tĩnh quay đầu hỏi Thẩm Nhạn.

"Không đâu. Em với bạn bè đã lâu không tụ tập, cứ chậm rãi trò chuyện đi." Thẩm Nhạn đứng dậy, để anh ngồi trước máy tình, còn thay anh lấy tai nghe điện thoại. "Đừng chơi quá muộn là được. Anh ở phòng sách, có chuyện gì thì gọi anh."

Tề Tĩnh cười, gật đầu.

Sau khi Thẩm Nhạn rời khỏi phòng ngủ, anh đăng nhập YY, dựa theo số phòng của Cửu cô nương để vào. Đã lâu không nghe giọng của mấy cô gái này, anh rất sung sướng chào hỏi từng người.

Ninh Tiêu Tiêu vừa vào đã hét lên: "Đàn anh, đàn anh! Cầu bạn đánh chữ hộ nói mấy câu!"

“Không được.” Tề Tĩnh cười như con cáo gian xảo, “Chẳng phải em muốn anh dẫn anh ấy đi ăn sao? Để giữ gìn cảm giác bí mật, tới lúc đó em tự tai nghe anh ấy nói là được.”

Ninh Tiêu Tinh gào thét thảm thiết một tiếng qua tai nghe.

Để kết thúc ảo tưởng của mấy đứa nhỏ này về thanh âm của Thẩm Nhạn, anh chủ động kéo đề tài quay trở lại cuộc thi casting “Tru thiên lệnh”: “Nói về cuộc thi kia chút đi. Tôi nghĩ cuộc thi này có rất nhiều CV tham gia, bao gồm rất nhiều người quen của tôi.”

“Ví dụ như Đồng Tước Đài sao?” Cửu cô nương nói chuẩn không cần chỉnh, không ngoài dự đoán.

Đúng vậy, người ta là đại thần mà, tham gia thi đấu không có gì kỳ quái.

Tề Tình gần như có thể tưởng tượng ra cảnh hắn chiếm được ưu thế bình chọn ở hiện trường.

Nhưng mà, anh rất hiếu kì, không biết Đồng Tước Đài sẽ tham gia ứng tuyển vai gì: “Các cô có biết đại thần chọn ba vai nào không?”

Ninh Tiêu Tiêu liên mồm đáp: “Theo nhóm fan của anh ta… À, chính là nhóm mà em nằm vùng đó… Người trong đó nói là ba vai ”Tần Thác“, ”Xương Đế” và “Thuận Dương Hậu”. Nhất là “Tần Thác”, vai nam chính số 1!”

iCookie cũng phụ họa: “Hì hì, tôi nghe nói anh ta rất muốn cái vai nam chính số 1 này!”

Tề Tĩnh nghe vậy, nghiêng đầu cân nhắc một chút, bỗng nhiên cười nói: “Vậy thì tôi cũng thử sức với vai ”Tần Thác” này.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều hoảng hốt kinh ngạc.

“Đàn anh! Sao anh lại luẩn quẩn trong lòng vậy? Anh không hề phù hợp với vai này!” Ninh Tiêu Tiêu hét ầm lên.

“Tại sao chứ…” Tề Tĩnh hơi nheo mắt, nhướng mày nói, “Hồi làm ”Cạm bẫy“, anh bị anh ta và fan hâm mộ bắt bẻ, không phát huy được hết sở trường, trở thành một phong tình thụ 0.5, còn bị đảng nguyên tác khinh bỉ. Anh rất khó chịu, muốn đọ sức một phen trong hoàn cảnh không bị bất cứ cái gì hạn chế.”

“Quy thất thất, anh muốn phân cao thấp với Đồng Tước Đài đại nhân sao! Phụt phụt phụt!”

“Anh đừng lấy vai ”Tần Thác” để so với anh ta, mệt tim lắm…” Ninh Tiêu Tiêu gào thét không ngừng.

“Bởi vì anh thấy giọng anh không thể phối vai ”Thuận Dương Hậu” được, đành phải chọn “Tần Thác” hoặc “Xương Đế” để thử, nhưng hy vọng không nhiều.” Tề Tĩnh hiểu rất rõ khuyết điểm của mình ở đâu. Chất giọng của anh mỏng hơn Đồng Tước Đài, không thể chống lại chất giọng trầm của đối phương, không đọ được bằng mấy vai cần khí phách hào hùng.

Chất giọng yêu cầu cho vai Tần Thác quả thực khá bất lợi cho anh, nhưng tích cách nhân vật có chút giống anh trong hiện thực, biết đâu có thể chuyển bại thành thắng.

“Thành thật mà nói vai ”Phương Di Thanh” là tuýp của em, cầu phối vai này…” Cửu cô nương bĩu môi.

“Đồng ý với Cửu cô nương. Em cũng thấy Ngày Về khá phù hợp với ”Phương Di Thanh“, tuy rằng thanh âm của anh hơi ấm áp hơn nguyên tác, nhưng ảnh hưởng không lớn, có thể bỏ qua.” Không kéo dài không sống sót phân tích, “À, còn có NPC Liễu Tố Ngọc cũng được lắm, tuy rằng đất diễn của NPC không nhiều… Hay là vai thiếu niên ngây thơ Lô Vi cũng có thể xem xét.”

Tề Tĩnh nhíu mày: “Trong hai vai đó, một vai trước đây tôi phối nhiều lắm rồi, một vai không thể nào cưa sừng làm nghé được. Tôi quyết định đăng kí vai ”Tần Thác“, ”Xương Đế” và “Phương Di Thanh” rồi.”

Như vậy, ít nhất anh có hai lần cơ hội để cạnh tranh với Đồng Tước Đài.

Mặc dù anh cũng cảm thấy mình không thích hợp với vai đó, phần thắng không lớn, nhưng tham gia cuộc thi chẳng qua vì muốn vui chơi một chút, kiếm thêm fan. Anh không cần gia nhập vào giới thương phối gì đó.

Chỉ muốn cố gắng hết sức, không thẹn với lòng.

***Chú thích:**

(1) Thương phối: Phối âm kiếm tiền.

35. Chương 35

Chương 35:

Một trong số ý nghĩa của “bạn thân” chính là buôn chuyện quên thời gian.

Lúc Tề Tĩnh tạm biệt các cô gái trên YY, dưới góc phải màn hình đã hiển thị mười giờ tối. Nghĩ tới tương lai có thể đấu với đại thần, anh khá là hứng thú.

Rời khỏi phần mềm YY, đặt tai nghe qua một bên, Tề Tĩnh rón rén tới trước cửa phòng sách, sợ mình quấy rối Thẩm Nhạn nghỉ ngơi.

Cửa phòng khép hờ, từ khe cửa lộ ra ánh sáng nhẹ nhàng. Xem ra hắn còn chưa ngủ.

Tề Tĩnh do dự không biết có nên bước vào hay không, đi đi lại lại vài bước, cuối cùng vẫn không nhịn được mà gõ cửa hai cái. Dường như Thẩm Nhạn đang bận rộn trước máy tính, tiếng gõ cửa cắt đứt tiếng gõ chữ của hắn. Quay ghế về phía cửa, hắn nói: "Mời vào."

Đẩy cửa vào, diện tích phòng sách hơi nhỏ hơn phòng ngủ một chút, hai giá sách cao to chiếm hết một mặt tường. Trong phòng còn trưng bày một cái tủ sách cùng một bộ bàn ghế, không gian còn lại đặt một cái giường. Chiếc "giường nhỏ" của Thẩm Nhạn quả thật rất nhỏ, chỉ lớn hơn cái sô pha bình thường một chút, rất khó xoay người, đồ trang trí cũng đơn gian.

Sự sơ sài này khiến lương tâm Tề Tĩnh bất an, "Hay là… Để em ngủ ở giường nhỏ cho."

Thẩm Nhạn giật mình, đoán ra được suy nghĩ của anh, cười cười: "Đừng lo lắng, thỉnh thoảng anh cũng hay ngủ ở bên này, đã quen rồi."

"Nhưng mà…"

"Em đang bị thương." Thẩm Nhạn dứt khoát quyết định.

Bị thương, chỉ điều này thôi cũng đủ khiến cho Tề Tĩnh đuối lí.

Anh biết mình không tranh được với Thẩm Nhạn, đành phải bỏ cuộc, bước tới chỗ hắn.

Trên màn hình máy tính còn mở một bức thư, Tề Tĩnh liếc mắt nhìn một chút, hình như là liên quan tới công việc bởi vì nội dung thư dùng rất nhiều thuật ngữ y học. Ánh mắt của Thẩm Nhạn dừng trên mặt anh, giải thích: "Ở bệnh viện bọn anh, những con thú nhỏ đã khỏi hẳn sau khi được chủ nhân nhận về, nếu phát sinh tình huống không ổn định, thậm chí là tái phát bệnh, bọn anh sẽ đề xuất vài cách xử lí các tình huống đó. Bây giờ anh đang giải đáp giúp họ."

Thì ra là thế.

Tề Tĩnh nghĩ thầm, hắn đúng là chuyên nghiệm, rõ ràng nếu đã ra viện, hắn có thể mặc kệ người ta mà.

Chính vì điều này mới khiến mình bị mê hoặc sâu sắc – Suy nghĩ này vừa nhảy ra, khóe môi anh khẽ cong lên thành một vòng cung đẹp mắt. Tề Tĩnh không nói gì, chỉ cười nhạt một tiếng, kéo cái ghế ngồi xuống bên người hắn. Ánh mắt chăm chú khi làm việc của người kia là điều anh thích ngắm nhìn nhất.

“Anh sắp viết xong thư này rồi. Em chờ một chút.” Trong giọng nói của Thẩm Nhạn có chút áy náy.

“Anh đừng gấp, viết từ từ. Em sẽ ở bên cạnh nhìn.”

Tề Tĩnh hoàn toàn không có ý định giục giã, cười cười nhìn hắn viết xong, kiểm tra lại, gửi đi. Trong lúc gửi thư, màn hình máy tính quay trở lại trang chính của hòm thư, bỗng nhiên anh nhìn thấy phần mục lục các folder bên trái có một cái được gắn dấu sao. Hơn nữa, tên folder còn cùng tên với mình.

—“Tề Tĩnh”.

Trái tim bỗng nhiên lệch nhịp, sau đó thì đập điên cuồng.

Vừa nhìn đã biết trong đó chứa cái gì. Hóa ra, những bức thư của anh trước đây đều được lưu ở nơi này.

Thấy ánh mắt của Tề Tĩnh dừng lại ở đó, Thẩm Nhạn hơi sững sờ, có chút mất tự nhiên ngồi thẳng người, vẻ mặt co quắp, tư thế như ngồi trên bàn chông: “Đó là… những bức thư em trả lời anh hồi trước. Anh sợ bỏ sót nên tập hợp lại một chỗ.”

Hai mắt Tề Tĩnh nhìn chằm chằm vào folder kia thật lâu.

Anh làm nghề truyền thông, tên anh đã từng xuất hiện ở vô số nơi, trên các bản tin, diễn đàn, thông cáo báo chí, tổ sản xuất,… Nhưng chưa từng một lần được xuất hiện như thế này, nơi anh có thể thật sự cảm thấy được địa vị của mình.

“Anh không thấy… trong đó còn thiếu một bức thư sao?” Mũi anh chua xót, cười thật miễn cưỡng.

Còn thiếu một bức thư, lá thư cuối cùng.

Nghe vậy, dường như Thẩm Nhạn hiểu ra điều gì đó, bỗng chốc ngẩng đầu đối diện với tầm mắt của anh, còn anh đang nhìn hắn. Có lẽ do trong mắt ngập nước, ánh đèn phản chiếu lại khiến đôi mắt anh hơi lóe sáng, nhưng ánh mặt trời le lói trên mặt hồ gợn sóng, yên ả mà rực rỡ.

“Bây giờ mới gửi thư hồi âm, anh còn có thể nhận không?” Anh hỏi.

Đầu gối nhẹ nhàng đưa qua, đụng vào đầu gối Thẩm Nhạn, đầu gối đan xen. Anh hỏi như một đứa trẻ ngây ngô.

Thẩm Nhạn im lặng nhìn Tề Tĩnh, mãi không nói nên lời. Dù sao, hắn cũng đã chờ đợi bức thư đó gần một tháng rồi. Tâm trạng tốt đẹp này giống như khi đang cô đơn một mình đợi xe giữa đêm mưa đen kịt, không một ngọn đèn, không có đồng hồ, khi hắn tưởng rằng mình đã để lỡ chuyến xe, thì hai ánh đèn xe

bus như xé rách đêm đen mà tới trong màn mưa dày đặc. Thế giới được rọi sáng trong nháy mắt, ngược lại khiến hắn không dám tin, bước chân do dự không dám nhấc.

"Thẩm Nhạn." Tề Tĩnh hơi nghiêng người, mặt anh cúi xuống dán vào đầu gối, hỏi lần nữa, "Em muốn hồi âm cho anh, anh có thể nhận không?"

Ở nơi mắt nhìn thấy được, Thẩm Nhạn di chuyển đầu gối, đan xen với anh.

Không phải vì muốn rời đi mà là để càng thêm gần gũi. Vai anh bị một đôi tay nhẹ nhàng chế trụ, mặt được đưa hướng vào lồng ngực ấm áp kia, ôm anh trong lòng. Đầu anh chạm vào cằm người kia, cảm nhận được hắn đang dịu dàng xoa xoa tóc mình.

"Anh đã từng nói, nếu như em muốn đọc, anh sẽ tiếp tục viết." Thanh âm của Thẩm Nhạn trầm thấp, rơi thẳng vào đáy lòng, "Nếu như em muốn hồi âm, anh sẽ vẫn… tiếp tục lưu nó."

Tề Tĩnh vùi đầu vào vai hắn, nở nụ cười, đồng thời hít nhẹ mũi một cái.

"Bất kể em trả lời thế nào à?"

"Bất kể em trả lời thế nào."

"Nếu như em nói "Bác sĩ Thẩm, từ lâu em đã cho anh 12 điểm", hoặc là "Bác sĩ Thẩm, anh đã qua xét duyệt rồi" thì sao?" Thừa dịp không nhìn thấy mặt đối phương, người ta không nhìn thấy mặt mình, anh cắn môi, cúi đầu cười.

Quả nhiên Thẩm Nhạn hơi sững người.

Sau đó, hắn buộc chặt vòng tay, sức lực không quá lớn nhưng rất vững vàng, thậm chí có chút hơn run rẩy.

"Những điều đó, sau này em trả lời cũng được." Lời đáp của Thẩm Nhạn vượt qua sức tưởng tượng của anh, độ nghiêm túc cũng vậy. Đơn giản chỉ vì anh từng nói muốn hắn chờ. "Em hãy nghĩ cho thật kĩ, sau đó trả lời anh — Anh sẽ chờ như vẫn luôn đợi thư của em, không tạo bất cứ áp lực gì với em, kiên nhẫn chờ đợi."

Ít nhất thì Thẩm Nhạn không cần chờ bức thư đó.

Tề Tĩnh mở hòm thư công việc ra, tìm folder có tên "Thư đã xóa", chuyển ra ngoài. Đồng thời, anh tạo một folder mới tên là "Thẩm Nhạn", bỏ tất cả những bức thư quan trọng từ Thẩm Nhạn vào trong đó. Sau đó, anh mở bức thư cuối cùng chỉ có mười hai chữ của hắn, chỉ trả lời bằng một chữ — "Được."

Đối với bức thư này mà nói, chỉ cần một chữ cũng đủ.

Còn với câu trả lời kia, anh sẽ nghe lời hắn, nghĩ thật kĩ càng, rồi mới tự hỏi xem phải trả lời thế nào.

Cách một tháng mới có thể nhận được câu trả lời của người trong phòng ngủ, mà người đợi hồi âm chỉ ở cách vách, loại cảm giác này thật sự rất kì diệu. Tề Tĩnh liếc nhìn bức thư đã gửi, xác nhận gửi thành công, tâm trạng tốt vô cùng, không gì sánh được.

"Em đã gửi thư rồi!" Anh hô một tiếng về phía phòng sách.

Một lát sau, Thẩm Nhạn đáp: "Anh đã lưu rồi."

Tề Tĩnh bỏ được tảng đá lớn trong lòng xong, cả người đều thả lỏng, tâm tình mãi không thể ổn định được. Khi anh đang định đến phòng sách, Thẩm Nhạn đã tới phòng ngủ trước rồi. Hắn cầm một quyển bút kí tương tự như cuốn nhật kí, đặt ở trước mặt Tề Tĩnh, muốn nói lại thôi, lặng lẽ đưa nó cho anh.

"Đây là cái gì?" Tề Tĩnh hiếu kì hỏi, vừa hỏi vừa mở ra xem.

Ngay tiêu đề ở trang thứ nhất đã khiến anh sửng sốt ba giây — "Tình hình hồi phục của thú cưng". Nó gần như giống hệt tiêu đề bức thư đầu tiên anh nhận được trước đây.

Dưới tiêu đề là ngày tháng, đúng là ngay anh nhận được bức thư cuối cùng của Thẩm Nhạn.

Tiếp tục đọc, phía sau ghi lại từng ngày, đều là về những con thú cưng được nhập viện, có mèo có chó, chỉ cần là do Thẩm Nhạn phụ trách, hắn đều viết lại, dựa theo những bức thư trước đây, miêu tả tường tận tình trạng hồi phục sức khỏe của chúng, vừa cẩn thận vừa tỉ mỉ, ân cần.

Nhỡ đây mình thật sự quá cứng rắn, quá lạnh lùng, vĩnh viễn không trả lời bức thư đó của anh ấy thì sẽ ra sao?

Tề Tĩnh không dám nghĩ tới vấn đề này. Nếu còn nghĩ tiệu, anh chắc chắn sẽ ôm sự áy náy đến suốt đời —-

"Anh thật khờ." Một lát sau, Tề Tĩnh chỉ có thể kinh ngạc thốt ra ba chữ này, rồi thở dài một tiếng, cười khổ không ngừng. Giọng điệu của anh giống hệt như đang mắng chính mình trước đây thật ngu ngốc, anh đau lòng vì Thẩm Nhạn.

Người kia vẫn cố chấp như lúc đầu, chậm rãi nói: "Anh không ngốc, chẳng phải em đã trả lời anh rồi sao?"

Trong lòng Tề Tĩnh ngổn ngang trăm mối, phải cố gắng kiềm chế tình cảm đang rung chuyển, hít sâu một hơi, miễn cưỡng bật cười: "Ừ… Em sẽ đọc thật kỳ, sau đó sẽ viết lại cảm nghĩ giống như trước đây cho anh."

Lúc này, Thẩm Nhạn lại lấy lại cuốn nhật ký trong tay anh, khép lại.

"Không phải là bây giờ. Hiện tại, em cần nghỉ ngơi. Ngày mai hẵng đọc." Hắn nhắc nhở Tề Tĩnh nhìn đồng hồ, hóa ra đã gần mười một giờ. Từ khi biết được quy luật sinh hoạt và nghỉ ngơi đáng sợ của Tề Tĩnh, hắn đã hạ quyết tâm sẽ đốc thúc đối phương đi ngủ sớm, kéo cuộc sống của anh trở lại trạng thái bình thường.

"Thẩm Nhạn", Tề Tĩnh bỗng nhiên gọi hắn lại, vươn tay đụng vào cuốn nhật kí, đồng thời bắt được tay hắn, "Anh có thể đọc một đoạn cho em nghe không? Coi như là kể chuyện trước khi ngủ."

Thẩm Nhạn ngẩn người, hoàn toàn không ngờ được Tề Tĩnh sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Cuốn nhật ký trong tay hơi buông lỏng, quay trở về tay Tề Tĩnh, đồng thời tay anh và tay hắn nắm lấy nhau.

"Anh còn nhớ không, trước đây em từng dùng bức thư đầu tiên của anh làm trích dẫn trong bản tin?" Tề Tĩnh không buông cái nào ra, còn tiến về phía trước một bước, kéo khoảng cách giữa hai người gần hơn rất nhiều.

"... Nhớ."

"Lúc đó anh nói, thanh âm của em rất giàu cảm xúc." Nhắc lại chuyện cũ, Tề Tĩnh còn nhớ lại đôi tai mình đã nóng lên như thế nào khi ấy, không khỏi cúi đầu cười, nói tiếp, "Nhưng em luôn cảm thấy để bản thân anh tới đọc mới là giàu cảm xúc."

Thẩm Nhạn vẫn không nhúc nhích, nhưng Tề Tĩnh thấy được ánh mắt của hắn đã mềm mại hơn.

Vì vậy, anh dựa vào càng gần hơn. Quyển nhật kí đụng phải ngực anh, giữa anh và Thẩm Nhạn tiếp xúc với nhau không chỉ là nhiệt độ ngón tay, còn có hô hấp quẩn quanh trong ánh đèn vàng nhàn nhạt.

"Vậy thì, Nhạn Bắc Hướng đại nhân, có thể cầu anh đọc một chút không?" Tề Tĩnh nhướng mày cười.

Đèn trong phòng tắt đi, chỉ để lại một ngọn đèn dưới đất, tản ra ánh sáng tươi tắn mà không hề chói mắt.

Tề Tĩnh lẳng lặng nằm trong chăn, mỉm cười nhìn kỹ người đàn ông ngồi ở bên giường.

Giường trong phòng ngủ lớn hơn trong phòng sách nhiều, người nằm trên đó cũng sẽ cả thấy thoải mái, ấm áp hơn, quan trọng nhất là —- bất kể chăn ga hay gối đệm đều tràn ngập mùi của Thẩm Nhạn. Cụ thể là dạng mùi gì, Tề Tĩnh thấy cho dù kinh nghiệm viết văn viết tin tức của mình nhiều tới mấy cũng không thể tìm được từ ngữ thích hợp mà miêu tả, nói tóm lại, đó là dạng mùi có thể khiến người ta yên tâm chìm vào giấc ngủ. Thuộc về riêng Thẩm Nhạn, có một không hai.

Dù chỉ là do tác dụng của tâm lý cũng được, anh tin mình sẽ ngủ rất say tới lúc tự nhiên tỉnh, không còn giống như trước đây giật mình tỉnh giấc liên tiếp, chịu đủ giày vò.

Thẩm Nhạn không vội vàng bắt đầu, còn tỉ mỉ dịch góc chăn cho anh.

Tề Tĩnh thò ra một cái tay dưới chăn, yên lặng dùng ngón trỏ cọ vào lòng bàn tay hắn. Thẩm Nhạn cười bất đắc dĩ, đành buông tha dự định của mình, đặt sách lên đùi.

"Có thể bắt đầu chưa?" Hắn hỏi, khiêm tốn và khách khí như trước khi đối kịch vậy.

"Anh có biết em đang có tâm trạng thế nào lúc này không?" Tề Tĩnh không trả lời, còn hỏi một câu không đầu không đuôi. Nụ cười trên mặt anh không tắt, không hiểu rốt cuộc là đang hỏi nghiêm túc hay đang trêu chọc hắn.

"Tâm trạng gì?" Thẩm Nhạn nhỏ giọng hỏi.

"Tâm trạng của em, giống như một chuẩn bị có được trao quyền duy nhất vậy." Tề Tĩnh hơi nheo mắt, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

Đúng vậy.

Cảm giác thứ này chỉ có anh chiếm được, không thuộc về bất cứ người nào khác.

Dưới ánh sáng mỏng manh, Tề Tĩnh thấy Thẩm Nhạn khẽ cong khóe môi, cứ như đang im lặng cười khẽ.

Trong dáng cười dịu dàng như vậy, hắn mở nhật kí, bắt đầu đọc nội dung của trang thứ nhất.

"Ngày mười sáu tháng chín, lồng số sáu, chó Labrador, một chú chó con hai tháng tuổi. Khi vào viện, biểu hiện ho khan liên tục, xuất hiện tình trạng nôn khan. Chủ nhân nói mấy ngày nay nó ăn uống rất kém, hơn nữa tiêu hóa không tốt, sơ bộ chuẩn đoán có thể do nhiễm vi khuẩn gây nên chứng viêm đường tiêu hóa…"

Tề Tĩnh lặng lẽ lắng nghe, từ đầu đến cuối đều ngưng mắt nhìn gương mặt của Thẩm Nhạn.

Nhìn khi hắn đọc tới bệnh tình nghiêm trọng, hai hàng lông mày khẽ cau lại.

Nhìn khi hắn nói tới những phút nghịch ngợm của thú cưng, trong ánh mắt tràn ra sự trìu mến.

Nhìn khi hắn đọc lên mỗi chữ, đôi môi nhẹ nhàng đóng mở, vẻ mặt hoàn toàn chăm chú kể lại câu chuyện cho anh nghe.

Thanh âm của hắn không ngừng truyền vào tai Tề Tĩnh giống hệt như những gì anh đã tưởng tượng.

Trầm thấp, chính trực, ôn hòa, thầm lặng, nhưng lại chôn dấu cảm tình sâu đậm tới mức không tài nào kể xiết —- Tình cảm chân thành phát ra từ nội tâm, không có nửa phần giả tạo.

"Thẩm Nhạn."

Anh tựa vào gối, bỗng nhiên gọi ra tên người đó.

Ngón tay khẽ giật giật trong lòng bàn tay đối phương, vạch ra một vết tích không sâu không cạn, hạ quyết tâm.

"Tuy rằng… Em rất muốn có được trao quyền duy nhất của anh, nhưng em không thể ích kỉ như vậy."

Tề Tĩnh cười nói, lại giống như tự lẩm bẩm.

"Em thật sự hy vọng, thanh âm của anh sẽ được nhiều người lắng nghe, khiến nhiều người cảm động. Để rồi có một ngày, em có thể danh chính ngôn thuận đối kịch cùng anh."

36. Chương 36

— Mong rằng thanh âm của anh sẽ được nhiều người lắng nghe, khiến nhiều người cảm động.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn nghe thấy người khác nói vậy.

Nhưng đối với "Thẩm Nhạn" ngoài hiện thức, chỉ có một mình Tề Tĩnh.

Cuốn nhật ký trong tay hắn không phải là kịch bản, hắn chẳng hề cố gắng ra sức diễn bất cứ vai nào, từ đầu tới cuối đều là hắn nghĩ gì viết nấy, là bản thân hắn trần trụi nhất, không hề che đậy.

Cho dù vậy, Tề Tĩnh đã nói ra điều anh trông đợi ở hắn.

Thanh âm ngừng lại trong chốc lát, không phải không có lời nào để nói, mà cổ họng đột nhiên mất đi sức lực, giống như nghẹn cứng.

Lòng bàn tay Thẩm Nhạn đang bị đầu ngón tay Tề Tĩnh cọ cọ vẽ vẽ chợt nhẹ nhàng nắm lại.

Bàn tay dần xiết, càng ngày càng chặt.

Có thể bởi vì chỉ cầm một ngón tay nên cảm giác rất kì quái, hơn nữa Thẩm Nhạn nắm quá chặt khiến anh đau, Tề Tĩnh không khỏi nhăn mày, cười cười với anh.

Lời đang muốn nói còn chưa kịp thốt ra, nụ cười đột ngột dừng lại trong khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau.

Dưới ánh đèn mờ ảo, anh không thấy rõ được vẻ mặt của Thẩm Nhạn, chỉ biết hắn cúi đầu rất thấp, dường như đang cố gắng kiềm chế điều gì đó. Trong đôi mắt kia không có tia sáng, vừa đen vừa sâu thăm thẳm, tựa như lòng biển tối tăm không có ánh mắt trời, sâu không thấy đáy, vô hình trung ngăn cản người ta muốn đắm chìm.

"Làm sao vậy?" Tề Tĩnh sửng sốt một lúc, phục hồi tinh thần lại, ngón trỏ chậm rãi cọ xát trong lòng bàn tay hắn, một lần nữa nở nụ cười an ủi.

Rõ ràng Thẩm Nhạn không nói gì, anh vẫn có thể quan sát ra tâm tình của đối phương thay đổi rất nhỏ.

Hơn nữa không phải thay đổi theo chiều hướng tốt.

"Thẩm Nhạn?" Tề Tĩnh hơi lo lắng, gọi thêm lần nữa, vai hướng về phía trước muốn đứng dậy. Lúc này, Thẩm Nhạn mới có phản ứng, yên lặng đẩy anh trở về giường.

"Được rồi, đêm nay chỉ đọc tới đây thôi. Em ngủ đi." Thẩm Nhạn khép lại cuốn nhật kí, cúi người thì thầm.

Lúc này, góc độ thay đổi cực lớn, ngón đèn thừa dịp chiếu vào, rọi sáng một nửa bên mặt hắn — trông không hề có gì kỳ quái, vẫn dịu dàng, trầm tĩnh như trước. Trong ánh mắt đen nhánh như biển sâu dường như có thêm hai điểm sáng, không còn ảm đạm như trước.

Trời đã khuya, cho dù có quyến luyến âm thanh của hắn thế nào đi chăng nữa cũng không thể bắt hắn vi phạm nếp sống sinh hoạt nghỉ ngơi bình thường vì mình.

Tề Tĩnh gật đầu, mỉm cười nói: "Được rồi, ngày mai em sẽ đọc tiếp."

Thẩm Nhạn im lặng buông cuốn nhật ký kia xuống, gác xuống bên gối anh. Hắn không lập tức đứng dậy rời đi mà chỉ im lặng nhìn Tề Tĩnh thật lâu, bàn tay đang nắm chặt hơi đặt xuống, khiến nhiệt độ cơ thể đột ngột mất đi.

"Mau ngủ đi, anh tắt đèn cho em." Thẩm Nhạn nhẹ giọng căn dặn.

Hắn đứng lên khỏi giường, đi tới nhấn xuống công tắc đèn dưới đất. Phòng ngủ rơi vào bóng tối mơ hồ, chỉ còn chút tia sáng loáng thoáng từ phòng khách len qua khe cửa. Tề Tĩnh nheo mắt thích ứng mất mấy giây, tới khi hoàn toàn nhìn rõ, có thể thấy đối phương vẫn đứng ở chân tường thật lâu.

Bộ dạng có vẻ như hoàn toàn không muốn rời đi.

Thật ra Tề Tĩnh cũng không muốn để hắn đi. Ngoại trừ muốn nghe Thẩm Nhạn đọc nhật ký ra, anh còn muốn tranh thủ nhiều thời gian ở chung với hắn hơn.

Tuy rằng con đường của họ sau này còn rất dài, nhưng hôm nay người mà anh nhớ nhung không còn là một bức ảnh trong điện thoại, hay bóng dáng mơ hồ trong trí nhớ, mà là một người nghe được, cũng chạm vào được, người đã cho anh một cái ôm ấm áp chân thật khiến người ta nghiện. Vì vậy, anh cũng tham lam đòi hỏi như kẻ nghiện người say.

Trải qua quá nhiều quá khứ đau khổ, anh càng khát vọng mãnh liệt với ngọt ngào.

"Sao vậy? Không nỡ đi à?" Phương pháp tốt nhất để che giấu tâm trạng của mình chính là vừa đùa giỡn vừa hỏi ngược lại đối phương.

Thẩm Nhạn không trả lời, cũng không động đậy.

"Hay là chúng ta ngủ cùng nhau đi, dù sao giường cũng rất rộng." Tề Tĩnh hơi híp mắt như một con mèo lười, cố ý trêu chọc hắn. Anh có một thói xấu, biết rõ đối phương đã bị anh làm cho bối rối vẫn không nhịn được tiếp tục trêu chọc người ta. Dù sao, Thẩm Nhạn chắc chắn không thể đáp lại câu này.

Đúng như anh dự đoán, quả nhiên Thẩm Nhạn không phản ứng.

Nhận ra đùa hơi quá, Tề Tĩnh bật cười, chủ động giúp hắn đỡ lúng túng, "Em đùa thôi. Anh mau ngủ đi, ngủ ngon."

Lúc này, Thẩm Nhạn mới bước ra khỏi bóng tối, chậm rãi quay lại bên giường.

Tề Tĩnh tưởng hắn chỉ muốn chúc ngủ ngon, nếu như hắn không đột nhiên cúi người, hai tay đặt hai bên gối anh…

Khi thấy gối đầu trầm xuống, Tề Tinh hoảng hốt rướn cao người, thở gấp gáp.

Hơi thở rất nhẹ, nếu như không phải đối phương đang ở gần trong gang tấc, hẳn là hoàn toàn không nhận ra được.

Nhưng Thẩm Nhạn cách anh quá gần, gần tới mức dù trong hoàn cảnh thiếu ánh sáng vẫn có thể nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt đối phương, hơn nữa cự ly còn đang rút ngắn không ngừng, cho tới khi hô hấp quấn quít, hơi thở vấn vương trên da thịt, hơi ngưa ngứa, thậm chí còn mang theo nhiệt độ.

Tề Tĩnh vô thức nằm trở lại giường, đầu gối cong lên, cả người nhẹ nhàng rụt về phía sau một chút. Càng vùi sâu vào gối đầu, hai cánh tay kia vẫn vững vàng như cũ.

Xung quanh tràn ngập bóng tối mênh mông.

Đèn đã tắt, anh nằm ở trên giường, mà người trước mặt đang đặt hai tay ở hai bên cổ anh, hoàn toàn là cục diện không có chỗ trốn.

"Thẩm Nhạn…" Anh kinh ngạc, khô khốc gọi tên người đó, mắt không dám chớp lấy một cái.

Người kia dường như nghe thấy, lại như không nghe thấy, chỉ là vẫn bất động.

"Thẩm Nhạn…" Ý thức được có khả năng đối phương nghe đùa tưởng thật, Tề Tĩnh hoảng hốt, rung giọng nói, "Vừa rồi em chỉ đùa thôi."

Nếu nói rằng xấu hổ, chi bằng nói anh sợ bị thiệt.

Mọi người đều là người trưởng thành, hơn nữa còn là đàn ông. Nếu muốn giữ nguyên suy nghĩ trong sáng cùng sống chung dưới một mái nhà, không có gì phát triển, vậy chắc chắn là giả. Nhưng mà dưới tình huống bị gãy tay, buổi tối đầu tiên đã ngủ chung giường, thậm chí còn có thể xảy ra việc khác, thật sự… Có chút vượt qua tưởng tượng của anh, không thể dễ dàng chấp nhận.

Tề Tĩnh thấy hắn không có động tĩnh gì, nhịn không được rút tay ra khỏi chăn, nhẹ nhàng đẩy hắn.

Ngón tay anh để trên ngực Thẩm Nhạn, rõ ràng là tư thế chống cự. Có thể do quá căng thẳng, tay anh không ngừng run rẩy.

Bấy giờ người bên trên mới giật mình, nhất thời ngừng hô hấp. Tề Tĩnh không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào truyền đến từ hắn.

Lực ở tay khẽ buông lỏng, kìm kẹp phía trước đột nhiên biến mất, động tác của hắn chỉ chạm vào một khoảng không — hóa ra người trong lòng hắn đã lùi về phía sau.

"Anh biết." Trong bóng tối truyền tới thanh âm khàn khàn, còn mang theo nụ cười khổ, "Anh biết là em đùa… Đừng sợ, đừng sợ anh."

Nói xong, hai tay đặt bên gối rời đi, một tay nhẹ nhàng vuốt tóc mai của Tề Tĩnh, không vén lên, chỉ vỗ về chơi đùa, vuốt ve sợi tóc, cẩn thận an ủi.

Tay Tề Tĩnh sững sờ ở tư thế cũ trong chốc lát, sau đó thả trở lại.

"Ngủ ngon". Thấy tay anh quay lại ổ chăn, Thẩm Nhạn hơi rũ thấp mắt, trầm giọng nói. Dáng cười có chút tái nhợt.

Lần đầu tiên nói chúc ngủ ngon không thông qua mạng internet, vốn phải là một hồi ức ấm áo, nhưng hắn lại đem đến tỳ vết cho hồi ức này.

Hai tay hoàn toàn buông ra, để Tề Tĩnh có thể an tâm nằm. Hắn lui lại hai bước, ở một khoảng cách có thể khiến đối phương thấy an toàn. Sau đó, hắn vòng qua giường một đoạn xa, chọn con đường xa nhất để ra ngoài.

Thẩm Nhạn rời khỏi phòng ngủ, cửa nhẹ nhàng khép lại. Lúc nghe thấy tiếng đóng cửa, hắn mờ mịt buông chốt cửa trong tay, đỡ trán mình.

Thật ra hắn không hề có ý ép buộc Tề Tĩnh, càng không nghĩ mình sẽ nằm xuống như Tề Tĩnh nói. Bởi vì hắn đã hứa mình sẽ chờ, chờ tới khi Tề Tĩnh gật đầu.

Dẫu vậy, khi nghe thấy Tề Tĩnh cổ vũ mình, đáy lòng hắn dâng trào xúc động, lại còn bị anh trêu chọc, trước khi xa nhau, hắn bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ – chỉ là muốn hôn trán anh một cái, chỉ như vậy mà thôi.

Nhưng sự thật chứng minh, tuyệt đối không được phá vỡ lời hứa —- Thiếu chút nữa đã khiến anh phản cảm, không phải sao?

Nghĩ lại mà sợ, ngón tay hắn cũng lạnh cóng.

Thẩm Nhạn lặng lẽ lắc đầu mạnh vài cái, tỉnh táo tinh thần, tắt đèn trong phòng khách, trở lại phòng sách, ngồi yên trên ghế trong chốc lát rồi đi ngủ.

Giường ở phòng sách rất nhỏ, không có chỗ trống để xoay người. Hắn lẳng lặng nằm ngửa, trống rỗng nhìn thẳng trần nhà.

Tiếng kim đồng hồ lặng lẽ đếm từng giây vang lên, đèn đường xa xa trở thành nguồn sáng duy nhất trong đêm đen đằng đẵng, chiếu lên vách tường chút tia sáng mờ mịt — đáng tiếc rằng vẫn không thể ngăn cản bóng tối nhuốm sắc xám tro lên trần nhà trắng tinh.

Xám tro là màu sắc của giấc mộng, vì hồi ức chỉ có trắng và đen, ngắt quãng đan xen vào nhau tạo thành xám.

Mà rất nhiều người trong mộng đều do hồi ức tạo thành.

Không biết hắn đã chìm vào giấc ngủ từ khi nào, giấc mộng kia lại tới.

Đã lâu không mơ. Trong mộng mị, hắn trở nên vô hình, chỉ đơn giản như một bộ phim, thấy được tất cả sự vật trước mắt, tái hiện toàn bộ kí ức được chôn giấu ở nơi sâu nhất.

Cánh cửa sắt hoen gỉ lúc nào cũng đóng kín. Nó chỉ được mở vào sáng sớm, giữa trưa và chiều tà, là khi các hộ gia đình đi làm và nghỉ trưa.

Trên cửa dán một chữ "Phúc" đảo ngược, được tùy tiện mua về hồi lễ mừng năm mới, chế tác thô ráp, qua nắng mưa gió sương cũng bắt đầu phai màu, trông vừa rách nát vừa cũ kĩ. Băng dính dán ngoài viền đã bong ra từng mảng, cuốn tròn lại.

Băng dính đó là đích thân hắn dán. Bởi vì tuổi còn quá nhỏ, hắn không biết phải dán thế nào mới đẹp, ngồi dưới đất nửa ngày vẫn chỉ dán được bên trái một cái, bên phải một cái, ít nhất cũng giữ được khá chắc. Nhưng người dán chữ Phúc lên cửa không phải hắn mà là người phụ nữ đang loay hoay dán dính trước mắt đây, ban đầu còn đang nở nụ cười, cho tới khi hắn đứng lên, muốn cùng cô đi ra ngoài dán chữ, nụ cười đó hoàn toàn biến mất.

"Thẩm Nhạn." Người phụ nữ kia ngồi xổm xuống, ngón trỏ đặt trên môi, làm động tác "xuỵt", "Đừng nói chuyện, đừng lên tiếng."

Hắn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, gật đầu, yên lặng ngồi về chỗ, nằm lấy miếng băng dính còn lại mà chơi.

Người phụ nữ ấy không đứng lên, tiếp tục nói: "Trở về phòng chơi đi, nếu không khi cửa mở sẽ có người thấy mày."

Hắn gật đầu lần nữa, thu thập băng dính và cây kéo nhỏ dưới mặt đất, cất vào trong hộp nhựa, ôm trở về phòng ngủ, còn không quên chậm rãi đóng cửa lại.

Căn nhà thuê này có một phòng ngủ, một phòng khách, bày biện rất ít, rất đơn sơ, nhưng cơm rau hằng ngày khá đầy đủ.

Người phụ nữ kia không cho hắn đi nhà trẻ, mỗi ngày đều vội vàng làm bữa sáng cho hai người, không kịp nhìn hắn ăn xong đã phải đi làm. Buổi trưa trở về nghỉ nửa tiếng, làm xong bữa trưa thì nghỉ ngơi trong chốc lát, buổi chiều lại ra ngoài cho tới hoàng hôn mới trở về.

Khi cô không ở đây, hắn tự biết chơi đồ chơi xếp gỗ trong ngăn kéo, hoặc nặn đất sét, hoặc chậm rãi đọc một ít sách báo người phụ nữ kia mua cho. Mặc dù không được đi nhà trẻ, nhưng buổi tối cô vẫn dạy hắn học chữ, về sau hắn có thể tự học, tự trải qua cuộc sống dài đằng đẵng từ sáng sớm tới chiều tà.

Điện thoại đặt trong nhà rất ít khi lên tiếng, nhưng đôi khi lại kêu liên tục. Khi đó, người phụ nữ sẽ ngồi một bên, nhìn chằm chằm vào cái điện thoại nhưng lại không nghe máy.

Cho dù có nghe, cô cũng sẽ nhắc nhở hắn trước một câu: "Thẩm Nhạn, đừng nói chuyện, đừng lên tiếng."

Hắn nhẹ nhàng gật đầu, rất nghe lời đi tới góc tường đọc truyện cổ tích của mình.

Đừng nói chuyện, đừng lên tiếng.

Đây là điều mà lúc nào người phụ nữ ấy cũng dạy hắn, mỗi ngày đều quen với loại ám chỉ đó, cho dù cô ta nghe xong điện thoại, một mình khóc nức nở trên ghế, hắn cũng chỉ có thể im lặng nhìn.

Bởi vì hắn biết, nếu như hắn tự tiện nói khi không được sự cho phép, cô sẽ dùng thước kẻ đánh thật mạnh vào tay hắn, đau tới phát khóc.

Trước đây, hắn đã từng khóc, có thể là do tiếng khóc quá to không thể che giấu được, bất cẩn để hàng xóm sát vách nghe thấy. Sau đó, đôi vợ chồng sát vách bọc một ít bánh tét tự làm nhân dịp tết đoan ngọ, định phân phát cho hàng xóm xung quanh, khi đến phiên nhà họ, người phụ nữ kia gọi hắn mau về phòng, còn mình thì giấu hết đồ chơi trẻ con trong phòng khách xong mới ra mở cửa.

Hắn một mình ngồi trong phòng, không hề nhúc nhích, nghe được đôi lời hàn huyên khách sáo giữa cô ta và vợ chồng hàng xóm, cố gắng không gây ra tiếng động gì.

"Phải rồi, có phải nhà cô có trẻ con không?" Bỗng nhiên, người vợ tò mò hỏi.

"Không có, tôi độc thân." Cô đáp rất ngắn gọn, nhưng trong thanh âm đã toát ra một chút sợ hãi khó mà phát hiện được.

"Cũng đúng, cô còn trẻ vậy mà." Người vợ kia nịnh hót vài câu.

"À, lúc trước tôi nghe thấy bên nhà cô có tiếng trẻ con khóc, chẳng lẽ không phải nhà cô mà là nhà khác?" Người chồng cười nói tiếp. Nhưng giọng điệu của ông ta rất thoải mái, không hề có ý thăm dò.

"Có thể là anh nghe nhầm." Người phụ nữ kia miễn cưỡng cười.

Điều này dẫn tới trận đòn roi đáng sợ nhất hắn nhận được từ khi hiểu chuyện tới nay.

Dùng khăn mặt để bịt miệng, tránh cho hắn lại khóc to để láng giềng nghe được, sau đó dùng chổi lông gà đánh thật mạnh, mạnh tới mức rách da rách thịt, chảy máu ròng ròng.

"Không được khóc, không được phát ra âm thanh! Hôm nay suýt chút nữa bị hàng xóm phát hiện ra rồi đó có biết không?" Người phụ nữ ấy đè thấp âm thanh, căm giận mắng hắn.

Hắn cắn chặt khăn mặt, vô lực giãy dụa, chỉ biết dùng ánh mắt ngập nước máy móc gật đầu.

"Sau này còn như vậy nữa không?" Cô ta khàn giọng chất vấn.

Hắn suy yếu lắc đầu. Từ đầu tới cuối, hắn không hề phát ra bất cứ thanh âm nào, cho dù bỏ khăn mặt ra, hắn cũng chỉ khóc thút thít nho nhỏ mà thôi.

Có vẻ như cô ta đã đánh đến mệt mỏi, ngồi suy sụp trên giường, ánh mát sâu kín nhìn hắn, lớp trang điểm phai nhạt phân nửa khiến dung mạo như ma quỷ, vô cùng thê lương. Hắn bò dậy từ dưới đất, chịu đựng đau đớn, đi tới bên cạnh cô, chôn đầu vào chăn mà khóc, lau đi nước mắt trên mặt. Cô vứt chổi lông gà trông tay, kéo hắn vào lòng, nghẹn ngào nói.

"Thẩm Nhạn… Con phải tha thứ cho mẹ." Cô lặp đi lặp lại, "Nếu như con bị phát hiện ra, sẽ chẳng tốt đẹp với bất cứ ai, hiểu không?"

Vẻ mặt hắn đờ đẫn, cứng ngắc nằm trong lòng cô, không hề nhúc nhích.

"Con phải nhớ kỹ, đừng nói chuyện, đừng để bọn họ nghe được tiếng con." Người phụ nữ ấy nói giống như đang đọc thần chú, vang lên nhiều lần bên tai hắn.

Chỉ cần không nói lời nào là được rồi, hắn hiểu.

Mà lời hắn nói ra, sẽ chẳng có ai nghe.

37. Chương 37

Giấc mộng dài như con đường xám xịt dưới chân. Căn nhà bắt đầu nứt toác, sụp lở thành từng mảnh nhỏ văng đầy đường, mỗi mảng tờng đều chứa đựng từng dòng hồi ức ngắt quãng.

Bước tiếp, tựa như thời gian mau chóng trôi qua, tháng năm đã mất.

Người phụ nữ kia ngày càng tiều tụy, hắn cũng cao lớn hơn, đã đến tuổi đi học tiểu học.

Chuyển tới nhà mới, một thành phố và khu nhà hoàn toàn xa lạ, không còn là căn phòng trọ cũ kỹ ở trấn nhỏ lúc xưa, mà là một căn nhà bé như hộp diêm trên lầu cao. Tuy rằng cũng chỉ là nhà thuê, nhưng cửa được làm bằng inox sáng loáng, mới tinh, nhìn vui mắt hơn cánh cửa sắt gỉ sét nhiều.

Từ khi hắn đến tuổi đi học, người phụ nữ kia cuối cùng cũng đồng ý để hắn đến trường. Đó cũng là lần đầu tiên hắn được dắt ra ngoài vào ban ngày.

Câu nói đầu môi kia cũng ít được nhắc tới hơn.

Bởi vì hắn đã học được cách im lặng, không cần phải nhắc nhở nhiều lần.

Trường học là một nơi rất ồn ào, trước cửa trường, từng dòng xe cộ vãng lai, đám bạn học đồng lứa chạy ùa ra như ong vỡ tổ, thầy cô giáo cố gắng duy trì trật tự, thanh âm náo nhiệt vang lên từ bốn phương tám hướng như nước thủy triều dâng vùi lấp hắn. Hắn giống như một người bước ra từ kịch câm, lỗ tai còn vang vọng, bỗng dưng cảm thấy hít thở không thông.

Hết thảy đều xa lạ, xa lạ tới mức khiến hắn e ngại, mồ hôi lạnh toát ra không ngừng từ lòng bàn tay.

Nhưng không sao.

Chỉ cần không nói lời nào, không lên tiếng là được rồi — Người phụ nữ kia vẫn luôn dạy hắn như vậy.

"Con tên là gì?" Chủ nhiệm lớp thân thiện, dịu dàng cúi người xuống, khẽ mỉm cười với hắn.

Một lát sau, hắn chậm rãi ngước mắt lên, đối phương hiếu kì quan sát ánh mắt hắn như uy hiếp, buộc hắn phải cúi đầu trốn tránh quẩn quanh ngay lập tức. Hắn lùi về phía sau người phụ nữ kia một bước, nấp ở phía sau quần của cô.

"Nó tên là Thẩm Nhạn." Cô trả lời thay hắn, nở một nụ cười xã giao.

"Thẩm Nhạn." Chủ nhiệm lớp nhắc lại một lần, tiện thể nói với cô ta, "Con của chị dường như rất bẽn lẽn."

Từ góc độ của hắn không thể nhìn thấy nét mắt của người phụ nữ này, nhưng bàn tay đang nắm lấy tay hắn bỗng nhiên xiết chặt, chặt đến mức từng đốt ngón tay đều cảm thấy đau đớn, nhưng vẫn không rên một tiếng, cố gắng nhịn.

"Nó không phải là con tôi, nó là cháu tôi." Cô ta cứng ngắc nói, không có chút đắn đo, "Anh trai và chị dâu tôi làm việc ở xa, không có thời gian chăm sóc con cái nên gửi nuôi nó ở chỗ tôi."

"À, là vậy sao?" Chủ nhiệm lớp vô thức nhìn về phía hắn.

Lúc này, cô ta nghiêng đầu, nhìn theo tầm mắt của chủ nhiệm, theo dõi hắn chằm chằm. Cổ tay dùng sức mạnh, kéo thân thể hắn về phía trước, lôi xềnh xệch tới trước mặt cô giáo chủ nhiệm. Cô ta thúc giục, mặt không đổi sắc: "Nói đi, mau nói."

Nói.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy người phụ nữ này ra lệnh như vậy, mắt trợn to, mờ mịt chớp chớp.

Cháu trai, anh trai, chị dâu, công tác ở xa. Đây không phải là hoàn cảnh của hắn — Hóa ra, hắn phải "sắm vai người khác" thì mới có thể mở miệng nói chuyện sao?

"Đúng. Ba và mẹ rất bận rộn, đang làm việc." Thanh âm hắn nhỏ tới mức gần như không nghe rõ, bật ra từng chữ từng chữ.

"Thì ra là thế." Chủ nhiệm thấy hắn lên tiếng, cười khanh khách sờ soạng đầu hắn, tỏ vẻ an ủi.

Dường như người phụ nữ kia rất hài lòng với câu trả lời của hắn, cho phép hắn tiếp tục im lặng nấp phía sau quần cô.

Ban ngày, hắn sắm vai một người xa lạ cùng tên với mình, buổi tối về nhà, hắn lại trở về làm Thẩm Nhạn chân thật, không nói một lời nào.

Khi tới thành phố này, người phụ nữ kia sa vào rượu chè, thói hư tật xấu. Có khi, nửa đêm hai, ba giờ sáng mới trở về, người đầy mùi rượu xông vào phòng, cố gắng lay tỉnh hắn, vừa khóc vừa gào thét, xé bài tập hắn đã làm xong thành từng mảnh, điên cuồng hỏi hắn những câu mà hắn không hề biết trả lời.

Ví dụ như, "Vì sao mày lên lớn giống ba mày như vậy?"

Ví dự như, "Nếu như không có mày, có phải tao có thể quay trở lại quá khứ, làm người một lần nữa không?"

Nhưng câu hỏi khó khăn nhất là "Vì sao mày không thể bảo ba mày ly hôn đi, để ông ta lập tức danh chính ngôn thuận đón chúng ta vào cửa?"

Hắn không biết phải nói cho người ba chưa từng gặp mặt kia nghe cái gì, cũng không biết làm những gì cô ta nói. Bởi vì hắn là "Thẩm Nhạn" — Lời hắn nói sẽ không có bất kỳ ai muốn nghe.

Cô ta cũng không nghe.

Chẳng những chưa từng nghe, thậm chí trong một lần quá say xỉn, cô ta đột nhiên phát điên, dùng chăn bịt kín đầu hắn lại.

Đó là một đêm dài không có bất kì tia sáng nào cho tới hừng đông. Hắn trợn mắt nhìn chằm chằm, vẫn chỉ là bóng tối đen kịt.

Đầu hắn bị người phụ nữ ấy bịt chặt trong chăn, hô hấp cực kỳ khó khăn, khí quản suýt chút nữa bị thương do cố gắng hít thở. Hắn vươn tay đẩy ra theo bản năng, giãy dụa hết sức, nhưng chỉ có thể quờ quạng

trong khoảng không vô hình, không thể lay động được chút lòng trắc ẩn.

Sức lực dần dần đến cực hạn.

Bóng tối xung quanh vô vị giống như cái chăn đó, bịt kín mắt, mũi, lỗ tai, cổ họng, kín không còn kẽ hở. Trong thời khắc sợ hãi cực độ ấy, thanh quản của hắn lại không phát ra chút thanh âm nào, kêu không ra tiếng, há mồm chỉ nghe được chút âm câm "ưm ưm" phát ra từ chính mình.

"Ưm… Ưm…" Trước khi hắn hôn mê vì thiếu dưỡng khí, hắn vẫn đau khổ cầu xin như vậy.

"Thẩm Nhạn, đừng nói chuyện, đừng lên tiếng." Chỉ có vào lúc đó, người phụ nữ mới dùng câu nói quen thuộc của mình, "Không có ai nghe, cũng sẽ không có ai tới."

Sai rồi.

Có.

Có người từng nói, em ấy muốn nghe tôi nói, muốn nghe thanh âm của tôi. Còn muốn… có nhiều người nghe hơn.

Hơn nữa, em ấy đã tới bên cạnh tôi, ở ngay nơi này, vươn tay ra là có thể đụng tới.

Giật mình tỉnh giấc.

Hắn đưa tay về phía trần nhà trống rỗng, dường như đang nóng lòng nắm lấy cái gì đó.

Màu sắc trần nhà đã từ xám đậm chuyển sang xám nhạt.

Trời sắp sáng.

Ngón tay Thẩm Nhạn bắt lấy gì đó trong không khí, nhẹ nhàng buông ra, sau đó hắn thở gấp, nhắm mắt lại nằm xuống, trên lưng toát mồ hôi lạnh, thấm ướt quần áo phía sau.

Mới nằm mấy giây, hắn bỗng nhiên run lên, dường như chợt nhớ ra gì đó, hắn vội vã xoay người xuống giường, mở cửa chạy tới trước phòng ngủ. Suýt chút nữa, hắn đã gõ cửa, may là lí trí khôi phục đúng lúc, tay đã kịp dừng lại trước khi chạm vào cửa, không quấy nhiễu giấc ngủ của người kia.

May mắn thay, cửa phòng ngủ vẫn còn đóng, Tề Tĩnh còn ở đây.

Không phải trong cơn ác mộng, mà là thật sự, cách một cánh cửa, anh đang ngủ say trong căn phòng ngập tràn nắng sớm.

Thẩm Nhạn yên lặng thu tay về, điều chỉnh hơi thở của mình.

Hắn lẳng lặng đứng ở trước cửa rất lâu, một lát sau mới vươn tay, cẩn thận đụng vào ván cửa, hoàn toàn vô lực, chỉ là chậm rãi tựa vào cửa một chút. Mỗi chỗ ngón tay chạm vào đều có thể cảm thấy hơi đau đớn.

Hắn rất biết ơn loại đau đớn này.

Đau đớn, mới nói lên được rằng đây không phải cơn mơ, mà là hiện thực.

Hắn dán tay vào ván cửa, duy trì tư thế như vậy ước chừng nằm phút đồng hồ, vẫn còn có chút không yên lòng. Sau đó, hắn rời đi, tới giá để giầy trước cửa ra vào, mở ra kiểm tra — Đôi giày của Tề Tĩnh vẫn còn.

Lúc này, hắn mới vào nhà tắm, đến bên chậu rửa mặt, bàn chải đánh răng, khăn mặt, dao cạo râu, tất cả đồ dùng cá nhân đều đầy đủ.

Có mấy thứ này, rốt cuộc hắn cũng tin rằng người kia sẽ chẳng bao giờ rời xa. Hắn thoáng thở phào một hơi, trở lại trước cánh cửa phòng ngủ, ngồi dựa lưng vào tường, một mình yên lặng.

Nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường kiểu cũ, mới hơn sáu giờ sáng.

Tối hôm qua ngủ lúc nào, hắn không biết rõ, nhưng chắc chắn là sau mười hai giờ, tức là hắn ngủ chưa đầy sáu tiếng. Lúc này, đầu bắt đầu phát đau, vẻ mặt mệt mỏi, nhưng hô hấp đã ổn định hơn nhiều.

Sau đó, Thẩm Nhạn mới nhớ ra cần phải chuẩn bị bữa sáng.

Vì vậy, hắn đứng dậy, đi tới trước tủ lạnh, lôi hết tất cả những nguyên liệu có thể dùng để nấu ăn ra, đặt lên bàn. Bởi vì hắn không biết Tề Tĩnh thích ăn cái gì, thế nên tốt nhất là mỗi thứ làm một ít.

Tám giờ sáng, Tề Tĩnh mở cửa phòng đi ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là một bàn tràn đầy đồ ăn, cùng với Thẩm Nhạn đang ngồi như mất hồn bên cạnh bàn. Anh hoảng sợ.

"Anh dậy sớm quá."

Tề Tĩnh kinh ngạc mở to mắt, vừa mới thức giấc đã thấy một người tỉnh táo như vậy, cảm giác chóng mát biến mất ngay lập tức. Thông thường mà nói, sáng sớm chủ nhật chẳng phải là nên ngủ nướng một chút sao? Huống hồ tối hôm qua sau mười hai giờ bọn họ mới tắt đèn.

Đương nhiên, nếu như anh biết được Thẩm Nhạn đã ngồi bên ngoài hơn hai tiếng, chỉ sợ không chỉ là kinh ngạc.

"Anh còn chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy…" Tề Tĩnh ngừng một chút, thì thào cả thán một câu, nói xong không khỏi bật cười. Mấy thứ này đương nhiên là chuẩn bị vì anh, khi hiểu được điều này, không tài nào kiềm chế được nụ cười.

Từ khi Tề Tĩnh ra khỏi phòng, Thẩm Nhạn vẫn mờ mịt nhìn chằm chằm anh, nhìn không chuyển mắt. Người đó đứng ở trước cửa, phủ trên người một tầng ánh sáng nhạt mài, đường viền khuôn mặt như nhòa đi vì tia sáng, như có như không, cứ như một miếng ghép hình, chỉ cần nhẹ nhàng đụng vào sẽ tách rời ra ngay.

Thẩm Nhạn bỗng nhiên kêu một tiếng: "Tề Tĩnh."

Cách gọi như thăm dò, vừa thận trọng, vừa thấp thỏm, tràn đầy sự hoang mang không tài nào xác định được người trước mắt có tồn tại thật hay không.

"Ừ?" Tề Tĩnh vô thức đáp lời.

Nhận được câu trả lời của đối phương, sắc mặt Thẩm Nhạn tốt hơn chút, đôi mắt còn chất chứ thần thái hoảng hốt, tựa như đã nhận được sự an ủi lớn lao. Nhất thời, trông hắn như đang tự thở dài, lại như đang cười, hoặc là cả hai. Hắn nhắm mắt lại, tới khi mở mắt ra đã khôi phục lại nét mặt dịu dàng, ôn hòa như lúc trước, "Không có gì… Anh chỉ muốn hỏi em thích ăn bữa sáng thế nào?"

"Em…" Cái gì cũng được, chỉ cần anh làm em đều thích.

Đang định trả lời như vậy, Tề Tĩnh phát hiện ra trong mắt Thẩm Nhạn đầy tơ máu, khóe mắt còn hơi xanh đen, không phải là lỗi giác khi nắng chiếu vào mà là do ngủ không đủ tạo thành.

"Làm sao vậy? Trông anh có vẻ như ngủ không ngon. Có phải tối qua ngủ ở giường nhỏ không quen không?" Tề Tĩnh nhíu mày, lo lắng hỏi.

"Không phải tại giường, là do anh." Thẩm Nhạn mỉm cười, tay phải bắt lấy cổ tay trái đặt trên đầu gối. Đây là tư thế độc nhất của hắn có thể giúp hắn giữ bình tĩnh. Hắn hít sâu một hơi, thấp giọng nói, "Nhưng anh sẽ từ từ khắc phục… Nhất định."

Không có chuyện gì là không thể khắc phục.

Hắn chỉ cần đúng thời gian, đúng hoàn cảnh, và đúng người.

Tuy rằng có một bàn tràn đầy thức ăn, nhưng Tề Tĩnh vẫn chọn mấy món đơn giản, cứ tùy ý là tốt rồi, tùy

ý mới có cảm giác như đang ở nhà.

Thẩm Nhạn nấu một nồi cháo yến mạch, đánh mấy quả trứng gà làm thành món trứng cuộn, chỉ dùng một lớp dầu mỏng để chiên, cố gắng nấu thanh đạm. Vốn Tề Tĩnh nói chỉ cần vậy là được rồi, nhưng Thẩm Nhạn lắc đầu, lại dùng cải xanh, dưa chuột, cùng với rau cần và măng tươi để chế thành sa lát, có thể bổ sung một ít vitamin cần thiết cho bệnh nhân bị gãy xương. Ngoài ra, hắn còn chuẩn bị sữa nóng, nước chanh tươi và nước.

"Nhiều như vậy làm sao ăn hết được?" Tề Tĩnh nhìn từng bát rau lớn rau nhỏ trước mặt, bất đắc dĩ nở nụ cười.

"Từ từ mà ăn." Thẩm Nhạn vẫn ngồi cạnh anh như ngày hôm qua chứ không phải đối diện. Ngồi như vậy có thể gắp thức ăn dễ hơn, còn giúp anh bỏ thêm vào bát.

Tề Tĩnh nhẹ nhàng đáp ứng. Bữa sáng vốn tràn đầy mùi vị, mà trong lòng anh chỉ thấy có một vị, đó là ngọt ngào.

Lúc hai người đang ăn, Thẩm Nhạn bỗng nhiên nói với anh: "Đêm qua… xin lỗi."

Nghe vậy, bàn tay cầm thìa của Tề Tĩnh lơ đãng run lên một cái.

Vốn Thẩm Nhạn không đề cập tới, anh sẽ coi như chưa từng xảy ra. Nhưng đối phương đã chủ động nói ra, anh phải giả vờ thoải mái cười cười, che giấu nội tâm lúng túng: "Không sao, khi đó em có chút… giật mình. Thật ra nghĩ lại cũng tại do em nói mấy lời kỳ quái, không thể trách anh."

Câu trả lời nghe thật miễn cưỡng.

Thẩm Nhạn cúi đầu, chậm rãi dừng đôi đũa trong tay.

"Đúng vậy, bởi vì em trêu chọc anh, anh mới muốn dọa em một chút." Bỗng nhiên, hắn cười nhạt, nói tiếp lời Tề Tĩnh, "Nào ngờ thật sự dọa em sợ, là lỗi của anh."

"Hóa ra anh cố ý à?" Tề Tĩnh nghe hắn nói vậy, trái lại thở dài, nhướng mày nhìn hắn.

"Ừ. Nhưng mà sau này, anh sẽ không như vậy nữa. Anh đảm bảo." Thẩm Nhạn vô cùng thành khẩn, đương nhiên có thể phá vỡ sự phòng bị kiên cường trong lòng Tề Tĩnh. Bầu không khí ngưng đọng trước đó bất giác thoải mái hơn, trở về trạng thái ở chung tự nhiên nhất, yên ổn nhất — như vậy mới đúng, chỉ cần như vậy là tốt rồi.

Ánh mắt khẽ liếc sang người bên cạnh, Thẩm Nhạn thở dài một tiếng dưới đáy lòng.

Ăn xong bữa sáng, Tề Tĩnh muốn giúp hắn thu dọn bát đũa. Thẩm Nhạn lại nhẹ nhàng nâng tay bảo anh trở về chỗ ngồi, bộ dạng như có chuyện nghiêm túc muốn nói. Tề Tĩnh không hiểu gì, vừa ngồi lại, Thẩm Nhạn đã nói một câu khiến anh không thể ngờ được: "Hôm qua bạn em nhắc tới cuộc thi phối âm, đã hết hạn báo danh chưa?"

Tề Tĩnh sửng sốt.

Sững người qua, cõi lòng anh rung động kịch liệt. Dường như anh đã hiểu ra Thẩm Nhạn muốn nói cái gì.

"Còn chưa hết hạn, hai ngày nữa vẫn có thể báo danh." Anh bất giác ngồi thẳng lưng lên, ánh mắt tha thiết, chăm chú nhìn Thẩm Nhạn, "Anh… thay đổi ý kiến rồi?"

Có lẽ do biểu hiện chờ mong của Tề Tĩnh quá rõ ràng, Thẩm Nhạn giật mình, hơi do dự, cúi đầu không đáp.

Tề Tĩnh vội vã vươn người tới, nắm lấy tay hắn, dường như muốn nắm chặt ánh rạng đông giữa đêm tối, không chịu để nó biến mất trước mắt mình: "Thẩm Nhạn, anh đổi ý kiến rồi,"

Từ câu nghi vấn biến thành câu trần thuật, tức là không thể đổi ý.

Thẩm Nhạn khẽ thở dài một hơi, quả nhiên không đổi ý: "Ừ, anh cảm thấy mình cứ dậm chân tại chỗ là không được."

"Thật tốt quá…" Tề Tĩnh nghe thấy chính người trong cuộc thừa nhận, không khỏi ngổn ngang trăm bề, kho tàng ngôn ngữ bình thường dùng mãi không hết bất chợt bị quét sạch, chỉ biết lặp đi lặp lại ba chữ này.

Quá trình điều trị hội chứng suy giảm ngôn ngữ dài đằng đẵng mà gian nan vô kể. Nhưng khả năng khỏi bệnh lớn hơn con số không.

Thẩm Nhạn không hối hận vì đã chọn phương pháp phối âm để điều trị.

Bởi vì nếu không nhớ vậy, hắn sẽ không gặp được Tề Tĩnh, sẽ không biết nhau, hiểu nhau.

Thẩm Nhạn im lặng nhìn từ đáy mắt Tề Tĩnh tràn ra sự sung sướng, càng nhìn càng cảm thấy cơn ác mộng kia đã cách xa hắn lắm rồi. Vết thương năm xưa rồi sẽ có ngày lành lại.

"Em sẽ nghe phải không?" Hắn hỏi.

"Tất nhiên rồi." Tề Tĩnh vừa cười vừa nói. Đâu chỉ là nghe, anh còn hận không thể ghi âm lại để chậm rãi thưởng thức mới đúng.

"Chỉ cần em nguyện ý nghe, anh luôn sẵn sàng nói." Thẩm Nhạn nhỏ giọng thì thào. Bàn tay hắn nắm ngược lại, mười ngón đan nhau với anh.

Tề Tĩnh ngẩng đầu, thấy trên gương mặt đó có một nụ cười cực kì dịu dàng, mềm mại như tia nắng ban mai nhảy nhót qua rèm cửa sổ, không quá nóng rực, lại rất đỗi ấm áp.

38. Chương 38

Người của giới truyền thông luôn tôn thờ một câu nói, đó là phải rèn sắt khi còn nóng.

Một khi thời gian bị trì hoãn, độ nóng giảm xuống, một chuyên đề đáng giá tới mức nào cũng sẽ biến thành một đề tài rác.

Tề Tĩnh cũng không ngoại lệ.

Vừa thu dọn bát đũa xong, Tề Tĩnh không nói hai lời, kéo Thẩm Nhạn tới trước máy tính xách tay của mình, bảo hắn ngồi xuống: "Khi đăng kí chỉ cần điền số thẻ căn cước và ID tham gia, không cần bản ghi âm. Anh đăng kí trước đi, về việc chọn vai gì, ghi âm lúc nào có thể tính sau."

Thẩm Nhạn nghe lời, ngồi trước máy tính, tay Tề Tĩnh vẫn đè lên bờ vai hắn, sợ hắn sẽ đột nhiên đứng dậy bỏ trốn.

Bộ dạng này khiến Thẩm Nhạn bật cười.

"Em đừng quá khẩn trương, nếu anh nói sẽ tham gia, anh sẽ không nuốt lời." Hắn rất tự giác mở máy tính, hoàn toàn làm theo lời Tề Tĩnh.

"Em rất lo." Tề Tĩnh lắc đầu, cười khổ nói, "Em còn lo hơn lúc chính mình đăng kí."

Khi anh đăng kí, một lòng chỉ muốn phân thắng thua với Đồng Tước Đài đại thần, có lo mấy cũng là về hướng tích cực. Còn bây giờ, lo lắng của anh theo đúng nghĩa đen, khẩn trương về mặt tiêu cực, sợ rằng Thẩm Nhạn sẽ từ bỏ quyết định trong lòng, đánh mất cơ hội lần này.

Vậy nên thừa dịp thanh sắt này còn nóng, phải gõ thật nhanh…

Sau khi xem lướt qua, Tề Tĩnh mở trang web chính thức của "Tru thiên lệnh" từ trong lịch sử ra, nhấn vào hình ảnh màu vàng đại diện cho cuộc thi casting "Tru thiên lệnh 5" ở trang đầu, để Thẩm Nhạn đăng kí tài khoản tham gia.

Thẩm Nhạn ngoan ngoãn làm theo.

Nhập số căn cước công dân vào, sau đó cần điền "ID tham gia".

Thẩm Nhạn vốn định gõ xuống ba chữ "Nhạn Bắc Hướng", nhưng Tề Tĩnh lại giật mình, vội vã ngăn cản: "Chờ chút, trong cuộc thi này anh cứ dùng acc nhỏ để tham gia là được rồi."

Anh nói như vậy là đã tính toán cả rồi.

Thứ nhất, bất kể trên hiện thực hay trong giới võng phối, Thẩm Nhạn đối nhân xử thế cực kì khiêm tốn. "Tru thiên lệnh" lại là cuộc thi được ngàn người theo dõi, độ thu hút cực cao, thậm chí có thể mang tới phiền toái không cần thiết cho "Nhạn Bắc Hướng".

Thứ hai, dựa theo sự hiểu biết của anh về Thẩm Nhạn, nếu như muốn khắc phục chứng suy giảm ngôn ngữ, kích thích hắn một chút cũng không sao… Chẳng qua danh tiếng càng cao, chuẩn bị nhất định sẽ lăn tới cầu phối kịch, cầu chủ dịch, tò mò ầm ĩ một phen. Anh không muốn vì mục đích cá nhân của mình mà khiến Thẩm Nhạn phải gặp khó khăn.

Dù sao, đồng ý tham gia một cuộc thi trực tuyến trước hàng vạn người như vậy đã là điều không hề đơn giản đối với Thẩm Nhạn.

Tề Tĩnh tính xong, kiên trì với ý kiến ban đầu của mình, "Anh dùng ID khác để dự thi đi. Nhưng vậy sẽ thoải mái với anh hơn, áp lực không quá lớn."

Thẩm Nhạn lặng im không nói, nhẹ nhàng nhấn nút xóa. Cho tới khi xóa hết ID, hắn mới cười nhạt với Tề Tĩnh: "Có phải cái tên "Nhạn Bắc Hướng" quá lạnh lẽo? Không may mắn?"

Người trong giới dường như cũng có ấn tượng cố hữu với ID này của hắn.

Chợt nhìn chữ "Bắc" kia, hắn bất giác nghĩ tới gió, tuyết, băng, sương, những sự vật liên quan tới mùa đông, hơn nữa hắn ít nói kiệm lời, không dễ giao tiếp, càng làm người ta thấy quạnh quẽ.

Tề Tĩnh khẽ "a" một tiếng, thốt rằng: "Chẳng lẽ Nhạn Bắc Hướng không phải có ý là mùa xuân đã tới sao?"

Đông tới, chim nhạn bay về phía nam.

Xuân sang, chim nhạn bay về phía bắc.

Chim nhạn là loài chim di trú theo mùa, bay về hướng bắc bởi vì nhiệt độ đã ấm áp trở lại, gió đông ngừng

thôi, tuyết tan, hoa nở theo xuân về. Chẳng những không liên quan gì tới lạnh lẽo mà còn ngược lại.

Trước đây Tề Tĩnh không hề biết những điều này. Bởi một lần vô tình được giao nhiệm vụ tìm kiếm tư liệu về các loài chim muông cho kênh khoa giáo, anh mới đọc được thêm nhiều kiến thức. Lúc đó, suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu anh, chính là tên và thanh âm của hắn rất xứng đôi.

Có điều, không phải là cảm giác nóng bức lúc giữa xuân, mà là khí trời tươi mát khi xuân về, hòa tan từng chút từng chút sương tuyết phủ đầy. Tuyết tan thành nước, róc rách rót cảm tình ấm áp vào nội tâm.

Chim nhạn bay về phương bắc, xuân cũng tới.

Thẩm Nhạn hơi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt anh, trong con ngươi như có tia sáng, lẳng lặng chớp một cái.

Rồi mặt mày hắn giãn ra, để lộ một nụ cười cực kì phù hợp với cái tên này.

Đây không phải là lần đầu tiên Tề Tĩnh thấy hắn cười, nhưng lúc này dường như có chút gì đó khác biệt, tựa như phá vỡ một lớp băng mỏng, dòng nước mùa xuân tràn đầy, nhè nhẹ tràn đầy đáy lòng.

Tối hôm qua, Thẩm Nhạn nghỉ ngơi không tốt lắm, trông hắn có vẻ vô cùng mỏi mệt, nụ cười giữa lúc như vậy lại càng quý giá hơn.

Tề Tĩnh chỉ lo ngơ ngác ngắm, ngay cả phản ứng cũng quên.

Thẩm Nhạn thấy anh ngẩn ngơ, chỉ cười nhẹ, than thở dịu dàng: “Em là người đầu tiên nhận ra ý nghĩa này.”

Vốn tưởng rằng sẽ chẳng ai biết được, không người thấu hiểu, không ngờ người mà hắn khát vọng được thân thiết nhất lại nhận ra. Hắn chẳng cần phải dùng ngôn ngữ làm cầu nối, không cần cất lời, đối phương đã trở thành “thanh âm” của hắn, nói ra lời hắn muốn nói, làm điều hắn muốn làm. Những thứ này, hắn chưa bao giờ dám ước mong.

Hiện tại, không cần ước, chẳng cần mong, trước mặt hắn đã có một người như vậy làm bạn.

“Em đặt cho anh một ID khác đi.” Thẩm Nhạn khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nhờ vả Tề Tĩnh. Hành động này của hắn còn mang theo chút tính xấu trẻ con, cứ như đang làm nũng, mặc dù bản thân hắn không ý thức được.

Tề Tĩnh cũng không để ý tới, một lòng đau khổ suy tư trước màn hình, lại quan sát Thẩm Nhạn trong chốc lát, bỗng nhiên nảy ra ý tưởng.

“Nhạn Bắc Hướng đại nhân, em sẽ đặt cho anh một nickname tuyệt diệu.” Anh híp mắt cười, đuôi mắt cong cong, giảo hoạt vô cùng. Tuyệt diệu, quả thật rất tuyệt diệu, anh không thể nào nghĩ ra ID khác hay hơn cái này.

—- Ba ba mèo.

Để trông có vẻ mới lạ, dễ đánh lừa dư luận, anh còn cố ý dùng chữ mà giới trẻ thích dùng, che giấu thân phận thật sự.

Bởi vì Nhạn Bắc Hướng là một người chính trực vô cùng, không thể nào có một cái ID như vậy.

Tề Tĩnh nín cười, gõ ra mấy chữ này trong khung “ID tham gia”, sau đó không nhịn nổi mà cười bò lăn trên mặt đất.

Thẩm Nhạn lặng lẽ nhìn cái tên mới này một lúc, bất đắc dĩ cười cười, thong dong nhấn nút đăng kí.

“Quả thật là một cái tên hay.”

“Phụt.” Tề Tĩnh vốn đã đứng lên, bị lời này của hắn chọc cho cười thêm một trận, lăn lại xuống đất.

“Nhưng thật ra em thích hợp với cái tên này hơn.” Thẩm Nhạn đứng dậy khỏi ghết, vươn tay kéo anh dậy, không quên nhắc nhở một câu. Tuy rằng hắn đã chữa trị cho rất nhiều mèo, nhưng cho tới nay chưa từng làm chủ nhân. Chính xác mà nói, Tề Tĩnh mới là một người nuôi mèo.

Hơn nữa, ba ba của mèo hẳn nên thực hiện nghĩa vụ gia trưởng của mình.

“Nếu vậy thì chúng ta tới bệnh viện thăm Ngày Về nhỏ một tý đi.” Tề Tĩnh lau khóe mắt, cười tới nước mắt lưng tròng, tâm tình vui sướng không gì sánh được. Hôm nay tất nhiên sẽ là một ngày nắng đẹp.

Quả nhiên bên ngoài trời trong vắt, ánh sáng đã lâu không thấy chiếu rọi trên mặt đường ấm áp.

Hôm qua Ngày Về lớn được ngủ ngon, Ngày Về nhỏ cũng không kém cạnh, ngửa bụng chổng bốn vó lên trời mà ngủ, hiển nhiên là thoải mái qua một đêm.

Nhìn thấy chủ nhân xuất hiện trước cửa lồng sắt, Ngày Về nhỏ hưng phấn kêu meo meo, lăn lộn đứng lên, cào cào móng vuốt vào khung lồng, dùng đệm thịt nhỏ cố gắng mò được tới tay Tề Tĩnh — Trông rất có khỏe khoắn, khác một trời một vực so với dáng vẻ đáng thương ở phòng khám tư nhân kia.

Cảm giác tội lỗi của Tề Tĩnh giảm xuống, túm lấy móng vuốt của nó, chơi đùa với nó.

Khi anh đùa vui ầm ĩ, Thẩm Nhạn thay áo blouse trắng, đeo bao tay, vào phòng xét nghiệm lấy mẫu cấy vi khuẩn của Ngày Về nhỏ trong tủ giữ nhiệt, đặt dưới kính hiển vi để kiểm tra tỉ mỉ. May mà không thấy chỗ nào khác thường, về cơ bản có thể loại trừ khả năng mắc dịch bệnh.

Hôm qua tiêm thuốc cũng đã thấy hiệu quả, nhiệt độ cơ thể khôi phục bình thường, không tái phát sốt.

"Hôm nay Ngày Về nhỏ có thể xuất viện." Thẩm Nhạn làm kiểm tra lần cuối cho nó, đưa ra kết luận.

"Anh có chỗ nào có thể nhận giữ nó không?" Trong mắt Tè Tĩnh hiện ra một tia chần chừ.

Ngay từ đầu, anh chỉ định đem nó tới bệnh viện trị bệnh, sau đó sẽ đón về nhà trọ. Thẩm Nhạn chủ động để anh tới nhà hắn ở đã là hoàn toàn ngoài dự đoán. Khách đến chơi nhà mang theo mèo thì phải hỏi ý kiến chủ nhân. Dù sao Ngày Về nhỏ không giống với Ngày Về lớn, ăn uống vệ sinh không theo quy củ, trong nhà Thẩm Nhạn cũng không có sẵn ổ mèo, thức ăn cho mèo, cát mèo, thảm mèo, nhỡ đâu gây thêm phiền phức cho hắn thì không tốt chút nào.

Lúc này, Thẩm Nhạn nhẹ nhàng cười, cúi đầu cởi găng tay: "Lớn nhỏ anh đều nuôi."

Thảo nào cơn sốt của Ngày Về nhỏ giảm nhanh như vậy, hóa ra do nó truyền bệnh cho anh rồi. Trên tay Tề Tĩnh ôm con mèo nhỏ, không thể xác định được rốt cuộc lỗ tai đã nóng cháy tới mức nào.

Mà nhóc con trong lòng vẫn không tim không phổi, mở đôi mắt tròn vo quan sát hai vị ba ba của nó. Móng vuốt mèo cong cong trong ngực một người, cứ như cào vào tâm khảm, sướng vô cùng.

May mắn là trong bệnh viện thú y có quầy bán đồ, chuyên bán các loại đồ dùng hằng ngày và thức ăn cho động vật, tiện cho những chủ nhân ra ngoài không mang theo.

Bọn họ chọn một cái ổ bằng vải bông nhỏ trong cửa hàng, dưới đáy ổ lót bọt biển thật dày, bốn phía bọc bằng đệm cứng, đủ cho Ngày Về nhỏ cuộn tròn người nghịch ngợm, bất kể dùng móng vuốt cào bao nhiêu lần cũng được. Trên đỉnh chóp của ổ được dựng bằng thanh sắt di động, nếu không muốn để nhóc con kia chạy tán loạn khắp nơi, có thể đậy lại, lúc cần thì mở ra.

Ngoài cái đó ra, Thẩm Nhạn còn chọn một ít sữa bột cho mèo con và chút lương khô, thêm vài loại thuốc và dụng cụ vệ sinh.

"Bác sĩ Thẩm, rốt cuộc anh cũng muốn nuôi mèo rồi sao?" Người bán hàng ở đây có vẻ giật mình. Thẩm Nhạn làm bác sĩ ở bệnh viện này lâu năm, nhưng đây là lần đầu tiên thấy hắn tự mình tới mua đồ.

"Ừ." Thẩm Nhạn mỉm cười, gật đầu.

Khi Tề Tĩnh kịp nhận ra, Thẩm Nhạn đã thừa dịp anh sững người để tính tiền xong xuôi, còn khẽ đẩy anh

một cái, ý bảo đi thôi. Tề Tĩnh hắng giọng, ôm Ngày Về nhỏ đi theo hắn.

Ngày Về nhỏ vô cùng hiếu kì với căn nhà mới của mình, có lẽ bởi vì trong nhà sắp xếp rất nhiều đồ đạc, chung quanh đều có thứ để mài móng, ánh mắt nóng lòng muốn được thử sức của nó khiến Tề Tĩnh cảm thấy đau đầu.

Thẩm Nhạn thì dày dặn kinh nghiệm hơn, dùng nước ấm để pha sữa bột, dằm nhỏ lương khô cho mèo rồi pha chung với sữa, quấy thành trạng thái sền sệt, đút cho bé con. Ngày Về nhỏ mới hai tháng tuổi, thể lực dư thừa, ăn no thì híp mắt buồn ngủ, cả người lười biếng ưỡn dài, nằm nghiêng trên đùi Thẩm Nhạn, bắt đầu ngủ nướng.

"Thừa dịp nó đang ngủ, anh cắt móng cho nó, tránh để nó cào em bị thương." Xem ra Thẩm Nhạn chăm sóc cái dạ dày của nhóc con là có mục đích cả.

"Anh thật không hổ danh là ba ba của mèo." Tề Tĩnh cảm thán, quả nhiên cái ID kia không sai tý nào. Anh bị thương ở tay, không thể giúp được gì, chỉ có thể ngồi bên cạnh xem, ngoan ngoãn ngắm nhìn mê mẩn.

Thẩm Nhạn vừa vuốt lông cho Ngày Về nhỏ, để nó mau chóng tiến vào mộng đẹp, vừa ngẩng đầu nhìn Ngày Về lớn: "Còn em thì sao?"

"Gì cơ?"

"Em dùng ID nào để dự thi?"

"Em dùng ID chính của mình, không dùng acc nhỏ." Nguyên nhân tham gia cuộc thi của anh và Thẩm Nhạn khác nhau, anh không cần phải che giấu tung tích, còn cố gắng phải khiến cho mọi người biết anh là ai. Như vậy mới có ý nghĩa đấu tranh. "Lần này em dự thi để đấu một ván với Đồng Tước Đài đại thần, phá vỡ ấn tượng của fan anh ta về em."

Những điều này đều là nội dung bàn bạc giữa anh và đám Cửu cô nương, Thẩm Nhạn không hề biết.

Nghe anh nói vậy, động tác của Thẩm Nhạn hơi ngừng lại.

"Đồng Tước Đài là…"

"Cháu của anh đấy." Tề Tĩnh đột nhiên liên tưởng tới quan hệ giữa vai diễn của Đồng Tước Đài và hắn trong kịch "Cạm bẫy", nhịn không được bật cười. Có vẻ như nhờ giọng ông nội của Nhạn Bắc Hướng mà hắn được lời rất nhiều, CV nào cũng phải làm cháu của hắn, dù có muốn hay không.

Hiểu ra được ý bóng gió trong lời của anh, Thẩm Nhạn bất đắc dĩ lắc đầu cười. Chờ tới khi Tề Tĩnh cười chán rồi, hắn mới tiếp tục nói: "Em nói muốn đấu với anh ta một ván là có ý gì?"

“Trong kỳ một của ”Cạm bẫy“, khi em và anh ta đối kịch chính thức, anh ta và fan đã gây áp lực cho em, tuy rằng ngôn từ không có gì quá đáng, nhưng để phối hợp với anh ta, em không thể nào phát huy hết khả năng của mình. Cuối cùng khi phát kịch, đảng nguyên tác mắng em không ngóc đầu dậy nổi, cái này anh cũng biết mà.”

“Ừ, anh đã đọc post kịch.” Thẩm Nhạn gật đầu.

Nhưng phần ghi âm đối kịch kia, anh đâu có được nghe — Trong lòng Tề Tĩnh thầm nghĩ.

May mà hắn không nghe, nếu không toàn bộ lịch sử đen tối như lọ mực của anh đêm hôm đó sẽ bị hắn phát hiện ra.

“Thanh âm của anh ta khá hợp với vai Tiên Thiên.” Thẩm Nhạn trầm tư trong chốc lát, hồi tưởng lại phần biểu diễn của Đồng Tước Đài trong kỳ một “Cạm bẫy”. “Nhưng anh có cảm giác hơi bị lệch.”

Tề Tĩnh nghe Thẩm Nhạn đánh giá đại thần, vội hỏi: “Anh nói lệch tức là ý chỉ cách hiểu của anh ta về nhân vật sao?”

Thẩm Nhạn khẽ thở dài, “Đấy là cái thứ nhất. Cái thứ hai là nhiều chỗ thanh tuyến của anh ta quá mạnh mẽ, lực chú ý hoàn toàn bị giọng thật của chính anh ta thu hút, nghe lời thoại xong không còn nhớ được nội dung vở kịch nữa. Tổng thể diễn xuất không thay đổi quá nhiều, dẫn tới cảm giác vui mừng hờn giận của nhân vật không được biểu lộ rõ ràng, không có sự biến hóa.”

Ngón tay Tề Tĩnh vô thức động đậy, dường như muốn tìm một cái máy ghi âm vô hình trong không khí, thu lại lời của Thẩm Nhạn.

Quả nhiên anh thích nhất chính là loại nhận xét trúng tim đen như vậy.

“Nhạn Bắc Hướng đại nhân.” Tề Tĩnh cố ý gọi hắn, cười híp mắt. “Dựa theo ý kiến của anh, nếu em và anh ta cùng nhận một vai, phần thắng của em có lớn không?”

Dường như Thẩm Nhạn không ngờ được đấu một ván mà Tề Tĩnh nói là thế, hỏi: “Cuộc thi lần này, em và anh ta chọn cùng một vai sao?”

Tề Tĩnh lắc đầu: “Ban đầu em đã định chọn như vậy rồi. Nhưng trong số đó có một vai mà giọng em thật sự không đáp ứng được, đành bỏ qua. Nếu không thì ba vai đều giống nhau.”

Giọng của “Tần Thác” sáng sủa, anh có thể thử.

Vai “Xương Đế” yêu cầu diễn xuất cao, anh có thể đạt được.

Chất giọng của "Thuận Dương Hậu" rất dày, cần khí chất mạnh mẽ, anh thật sự không thể miễn cưỡng.

"Vai mà em không thể đáp ứng được yêu cầu chất giọng thế nào?" Lúc Tề Tĩnh xem lướt qua giới thiệu nhân vật, Thẩm Nhạn không đọc kỹ. Bởi vì khi đó, hắn hoàn toàn không nghĩ rằng mình sẽ đi thi.

"Đại khái là cần giọng trầm mạnh, có cảm giác mạnh mẽ." Điều kiện này rất thích hợp với loại giọng trầm thấp của Đồng Tước Đài.

Thẩm Nhạn im lặng không lên tiếng, cúi đầu suy tư một lúc lâu.

Cuối cùng, hắn bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: "Nếu như em thấy được, anh sẽ chọn nhân vật này, đấu với anh ta một ván thay em."

39. Chương 39

Tề Tĩnh cố gắng nhớ lại một bộ phim mình đã từng xem.

Trong phim, khi diễn viên đóng thế cùng người thật đồng thời xuất hiện, kết cục sẽ như thế nào?

Bất kể kết cục thế nào, trong lòng khán giả, diễn viên chính chỉ có một người. Dù cho diễn viên đóng thế vĩnh viễn chỉ là đóng thế, người thật cũng không thể thay thế được, khán giả mới là người có quyền lựa chọn sẽ yêu thích ai.

Hôm nay, người đóng thế vẫn luôn đứng phía sau màn kia đã vì anh mà bước ra khỏi bóng tối, đứng lên sân khấu.

Còn anh phải vươn tay giúp đối phương che chắn ánh đèn chói sáng quá mức trên sân.

Tề Tĩnh nhìn Thẩm Nhạn một lúc lâu, bỗng nhiên nở nụ cười, khóe mắt đong đầy sung sướng, lại lắc đầu nói: "Không, không. Em không cần. Vốn tham gia vì mục đích cá nhân đã là vi phạm tinh thần thi đấu, ngay cả em còn thấy em rất ấu trĩ, không thể vì thế mà kéo anh theo được."

Đây là cuộc thi chính thức đầu tiên trong cuộc đời phối âm của Thâm Nhạn mà.

Tề Tĩnh mong hắn có thể tự do lựa chọn vai mình thích, không bị bất cứ nhân tố bên ngoài nào quấy rầu, kể cả anh — Đó mới là chỗ thú vị của phối âm.

"Anh lo nghĩ cho em, em rất vui. Cảm ơn." Tề Tĩnh cười.

Thẩm Nhạn từng nói, chỉ khi không cần mặt đối mặt, hắn mới có thể nói chuyện thoải mái. Mà bây giờ, hắn đang thay đổi từng chút một, nói ra những lời thật lòng không hề ngại ngùng.

"Anh hiểu rồi." Thẩm Nhạn cũng cười. Hắn đã đoán trước được câu trả lời của Tề Tĩnh, bởi vì tính cách của anh là như vậy, độc lập, tự do, tự mình cố gắng. Để không làm hắn tự ái, anh còn phải nói lòng vòng một hồi, "Anh sẽ đọc giới thiệu nhân vật trước, sau đó mới quyết định, được không?"

Trước khi ra ngoài, bọn họ đặt máy tính vào trạng thái sleep, màn hình vẫn còn để ở trang chủ.

Vì vậy, Tề Tĩnh mở máy lên, chuyển sang trang giới thiệu vai nam trong "Tru thiên lệnh", để Thẩm Nhạn tự chọn.

Mặc dù lúc trước Tề Tĩnh đã nhận xét qua, nhưng xuất phát từ hiếu kỳ, Thẩm Nhạn vẫn vô thức nhìn vào nhân vật "Thuận Dương Hậu".

Nhân vật này là vai nam phụ rất quan trọng, tuổi tác khá lớn, có thể thuộc giai đoạn thanh niên trưởng thành, mà chất giọng bên ban tổ chức yêu cầu là "trầm thấp hào hùng" – Thật ra chỉ cần đè giọng xuống, cảm giác già dặn phối hợp với độ dày của giọng nói là có thể đạt được, hắn cho rằng cái này không khó.

Vấn đề là ở chỗ lời giới thiệu bối cảnh nhân vật:

Thuận Dương Hậu: Bên ngoài là Hầu gia được thừa kế tước vị do lập quân công, thực tế là con riêng của Tiên đế.

Con riêng.

Khi ánh mắt hắn lướt qua, hai chữ này giống như kim nhọn giấu trong bông, bất ngờ đâm thẳng vào hai mắt hắn.

Bàn tay đang nắm chuột đột nhiên run rẩy như bị sét đánh, giật bắn mình, tựa như dư âm từ hai mươi năm trước bị người phụ nữ trong giấc mơ cầm thước kẻ đánh vào tay. Trong tiềm thức vẫn thấy đau rát khôn cùng.

—— Thẩm Nhạn, đừng nói chuyện, đừng lên tiếng.

—— Không có ai nghe, cũng sẽ không có ai tới.

Bên tai vẫn văng vẳng tiếng người nguyền rủa hắn, quẩn quanh không tan.

"Ưm…" Yết hầu hắn cứng lại, không tự chủ được mà phát sinh ra âm tiết đau đớn, cứ như cây vĩ và dây

đàn đặt sai vị trí, tạo ra âm thanh chói tai, kéo theo trống rỗng đáng sợ.

Không xong rồi.

Không xong rồi, loại cảm giác như lúc phát bệnh trước đây lại xuất hiện.

Có lẽ do tối qua đã nằm mơ thấy ác mộng, ấn tượng còn khắc sâu, bởi vậy phản ứng sinh lí kịch liệt hơn trong tưởng tượng. Thẩm Nhạn vội vã nhắm mắt, kịp thời đè tay lên vị trí dây thanh quản, ngón tay giữ chặt hầu kết, vuốt ve lên xuống theo đường viền của yết hầu, qua mấy lần mới thoáng thấy cảm giác tê dại đã giảm xuống.

Sau đó, hắn ép buộc mình mở miệng ho khan, tránh cho bệnh trạng xuất hiện lần nữa.

"Khụ khụ…"

"Thẩm Nhạn?" Thấy hắn đột nhiên bị như vậy, Tề Tĩnh hoảng hốt, cứ tưởng hắn nuốt phải cái gì, vội vàng vỗ lưng cho hắn.

"Anh… không sao… Khụ khụ…" Thẩm Nhạn cau mày, cuối cùng cũng có thể nói ra một câu. Có những việc hắn không thể nói cho Tề Tĩnh, ít nhất là bây giờ chưa thể.

Tề Tĩnh nhìn theo tầm mắt hắn. Trong màn hình là giới thiệu về nhân vật Thuận Dương Hậu, hiển nhiên là Thẩm Nhạn đang xem về cái này. Thấy hắn lưu ý nhân vật này, Tề Tĩnh vừa vỗ lưng hắn, vừa than thở: "Anh vẫn còn nghĩ tới "Thuận Dương Hậu" sao? Chẳng phải em đã nói anh có thể tự do lựa chọn theo ý thích, không cần để ý tới em rồi mà?"

Thẩm Nhạn một mực cúi đầu điều chỉnh hô hấp, lúc này bỗng nhiên dừng lại, thấp giọng trả lời: "Không, tự bản thân anh muốn chọn vai này."

Tề Tĩnh sửng sốt: "Vì sao?"

Thẩm Nhạn lộ ra một nụ cười khổ. "Vì anh muốn khắc phục một số thứ. Không phải vì cố ý muốn giúp em, mà vì muốn giúp chính bản thân anh."

Trong liệu pháp mà hắn lựa chọn để điều trị chứng suy giảm ngôn ngữ, giai đoạn ban đầu là thông qua việc giao tiếp với người khác, dựa trên đối thoại và chữ viết để người bệnh có thể quen nói chuyện với người xa lạ. Giai đoạn tiếp theo thì chủ yếu nhằm vào nguyên nhân tạo thành bệnh — Ví dụ như một số từ mẫn cảm, khiến sức ảnh hưởng của chúng dần suy yếu cho tới khi hoàn toàn biến mất.

Trước đây khi phối âm, về cơ bản hắn đều nhận vai ông già hoặc vai phụ nào đó, thế nên không gặp phải chuyện phối một vai có hoàn cảnh giống với mình trong hiện thực.

Khi vai diễn và bản thân CV quá giống nhau, sẽ phát huy được hết tình cả nhân vật, đồng thời cũng tác động một lực tương phản vào nội tâm diễn viên.

Thẩm Nhạn chưa từng thử, trong quá khứ, hắn không có dũng khí để thử.

Nhưng Tề Tĩnh đã hứa sẽ nghe hắn nói, phải không?

Thẩm Nhạn hoảng hốt ngẩng đầu, nhìn về người đang không hiểu chuyện gì bên cạnh mình, trông thấy vẻ mặt lo lắng của anh, trán hắn giãn ra, nở nụ cười. Động tác của hắn thành kính như đến miếu cầu xin bùa hộ mệnh, trán nhẹ nhàng đặt lên cánh tay Tề Tĩnh, nhắm mắt lại, cầu khẩn từ đối phương một chút yên bình cho chính mình.

"Tề Tĩnh."

"Cái gì?" Vì Thẩm Nhạn dựa vào tay, anh không dám cử động chút xíu nào, luôn cảm thấy bất kỳ động tác nào cũng sẽ phá hoạt thời khắc an bình và thiêng liêng này.

"Chỉ cần em ở đây, anh có thể tỉnh táo lại." Người kia lẩm bẩm.

Tỉnh táo.

"Tỉnh táo" mà Thẩm Nhạn nói là chỉ cái gì, anh không biết. Anh cảm thấy hoang mang, cũng có chút lo lắng.

Trực giác của anh cho biết hôm nay Thẩm Nhạn rất khác thường, cụ thể là khác ở chỗ nào thì anh không nói lên được. Lời Thẩm Nhạn nói ra khiến anh càng tin vào điều này, nhưng không tài nào tìm hiểu sâu hơn. Anh biết đầu hoài nghi có phải do mình tạo áp lực quá lớn, đặc biệt là khi Thẩm Nhạn nói phải một mình dùng máy tính trong phòng sách, đóng cửa đọc thật kỳ "Tru thiên lệnh 5" để thấu hiểu nhân vật.

Lý do của Thẩm Nhạn là: Lúc đọc xong nguyên tác, hắn có thể quyết định chọn hai vai còn lại.

Nhưng Tề Tĩnh lại cho rằng hắn quá nghiêm túc đến mức khiến người ta bất an.

"Tru thiên lệnh 5" dài hơn năm trăm nghìn chữ, Thẩm Nhạn mà đọc xong chắc phải mất rất nhiều thời gian. Ngày Về nhỏ đang ngủ say trong phòng khách, Tề Tĩnh cứ đi đi lại lại trước cửa phòng sách, đi tới lần thứ ba mươi thì mới chấm dứt cái hoạt động vô vị này.

Anh một mình ngồi lẳng lặng trên sô pha phòng khách, lật mấy cuốn tạp chí dưới bàn trà, cơ bản đều là tuần san tin tức chính thức, mấy chuyện về cuộc sống gia đình, sức khỏe dưỡng sinh, thậm chí còn có tập san về học thuật nghành thú y.

Sau đó, Tề Tĩnh đứng lên, đi tới trước tủ gỗ để đồ trang trí, tỉ mỉ xem xét đằng sau tấm kính cửa tủ cất giữ thứ gì. Ngoại trừ một ít đồ gốm, ấm trà, ở vị trí giữa tủ còn bày một khung ảnh thông thường, trong hình là một ông cụ, tóc trắng xóa, khuôn mặt hiền lành phúc hậu, không khác lắm so với ấn tượng của Tề Tĩnh về chất giọng ông nội của Thẩm Nhạn — chỉ có thể dùng bốn chữ "tiên phong đạo cốt" để hình dung.

Vị này có phải là ông nội mà Thẩm Nhạn nhắc tới không?

Anh chưa từng nghe hắn nhắc tới người nhà của hắn, có lẽ có nguyên nhân gì đó không tiện nhắc tới chăng? Khi hai chữ "người nhà" xuất hiện trong đầu anh, cảm giác sao mà xa lạ quá vậy? Tề Tĩnh cười tự giễu, ngay cả anh còn không muốn đề cập tới đề tài này, làm sao có thể yêu cầu người khác trả lời.

Lấy lại bình tĩnh, anh định ngắm nhìn ông nội Thẩm Nhạn thêm, chợt phát hiện phía dưới khung hình còn đè một quyển album.

"Mau xem." Tề Tĩnh tò mò nói với anh như vậy.

"Đừng xem." Tề Tĩnh cẩn thận nói với anh như vậy.

Tề Tĩnh chần chừ không biết có nên xem hay không. Nhưng anh biết rõ sự chênh lệch giữ tò mò và cẩn thận, vì vậy anh quyết định chỉ xem một chút thôi, xem chút thôi rồi trả về chỗ cũ, hứa đấy.

Mình không kiềm nén được muốn nhìn thấy bộ dạng trước đây của Thẩm Nhạn – Lời như vậy, anh ngại ngùng không dám nói ra khỏi miệng.

Xác định trong phòng sách không có động tĩnh gì, anh nhìn lại, cẩn thận mở tủ ra, rón rén nhấc khung ảnh sang một bên, sau đó lấy cuốn album, lén lén lút lút trở lại số pha, tự nhủ với bản thân rằng "chỉ xem một chút thôi" rồi hít sâu một hơi, lật trang đầu.

Tất cả ảnh trong đó đều có hai người, Thẩm Nhạn và ông cụ kia.

Thẩm Nhạn là Thẩm Nhạn của rất nhiều năm về trước, trông có vẻ như mới vào trường cấp hai, tương đối nhỏ gầy, nhưng đường nét khuôn mặt thì vẫn vậy, dung mạo không có thay đổi gì lớn, chỉ là nét mặt lạnh nhạt hơn hiện tại, nhạt nhẽo hơn, đứng trước ống kính vẫn không cười, bộ dạng ngoan ngoãn thu mình lại, im lặng đứng.

Ông nội hắn chụp khá nhiều ảnh đặc tả, cười rất hiền hòa thân thiết.

Những tấm ảnh hai người chụp chung đều là ông mỉm cười đứng phía sau Thẩm Nhạn, hai tay hoặc là nhẹ nhàng ôm vai cháu mình, hoặc là trực tiếp nắm lấy tay hắn. Một già một trẻ khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, nếu như Thẩm Nhạn có thể cười nhiều một chút thì tốt hơn.

Tề Tĩnh nhịn không được tiếp tục lật trang mới.

Tuy rằng anh đã hứa chỉ xem một chút thôi, nhưng xem mỗi trang một chút thì vẫn là xem một chút mà, đúng không?

"Ông nội, cháu xin lỗi." Đối tượng được xin lỗi là ông nội và ông nội của ông nội.

Điều khiến người ta kinh ngạc là bất kể lật bao nhiêu trang, Tề Tĩnh cũng không tìm thấy ảnh Thẩm Nhạn hồi nhỏ. Tuổi thơ của hắn giống như xuất hiện một lỗ hổng cực lớn, trong album này chí ít có thể thấy được từ thời học trung học trở lên, ảnh trước đó thì không có.

Hay là… Đây không phải quyển duy nhất, còn có mấy quyển nữa.

Nhưng không quan trọng.

Ảnh chụp đại biểu cho quá khứ của một người, mà người sống trước mắt mới là quan trọng nhất.

Tề Tĩnh lặng lẽ dùng đầu ngón tay vẽ gương mặt Thẩm Nhạn trong hình một đường vòng cung đại diện cho nụ cười, vẽ xong anh cũng bất giác bật cười. May mà anh gặp được Thẩm Nhạn khi hắn đã cách xa bức ảnh này, hắn sẽ cười với anh rất dịu dàng.

Khép lại cuốn album, đặt về chỗ cũ.

Thấy cửa phòng sách vẫn còn đóng chặt, Tề Tĩnh không muốn quấy rầy đối phương. Anh dự định thừa dịp này lên weibo một chút, trả lời mấy tin nhắn lại, thuận tiện đọc bài post trên diễn đàn, làm mới kho tin tức của mình.

Nào ngờ vừa mở weibo, bên phải liên tục nhảy ra thông báo khiến anh giật cả mình.

Hơn một ngàn người @ anh.

Xuất hiện con số @ kinh hoàng như vậy, có phải anh lại bị lôi lên spam weibo rồi hay không, cũng giống như lúc vạn người chờ mong phát kịch, anh làm CV bị tổ kịch @, sau đó tất cả người nghe đều làm theo. Ngạc nhiên qua đi, anh nhìn lướt qua mấy cái weibo gần nhất của mình, không có cái nào quá nổi tiếng, lại nghĩ lại về mấy kịch tham gia gần đây, ngoại trừ "Cạm bẫy" có thể phá kỷ lục được chia sẻ hơn một ngàn lần ra, các kịch khác tối đa chỉ trên năm trăm.

Vậy nên trên một ngàn người… Tuyệt đối là tai họa.

Tề Tĩnh hít sâu một hơi.

Lúc chuẩn bị tâm lý xong, anh mở nội dung @ ra xem cặn kẽ.

Trên thực tế, Tề Tĩnh còn ôm chút hy vọng, mong rằng mọi chuyện sẽ không như anh nghĩ, nhưng sự thật luôn tàn khốc. Khi anh thấy hơn một ngàn người @ weibo của mình, hai chữ "Tai họa" cứ đong đưa trước mắt, không tránh đi đâu được.

Lúc anh đọc rõ ràng nội dung weibo, anh nghĩ hai chữ "tai họa" này đã viết sẵn trên gáy mình rồi.

CV – Đồng Tước Đài: *Ở gần chỗ tôi có một nhà hàng đêm rất tuyệt, bầu không khí tuyệt vời, hương vị cocktail rất ngon, hơn nữa đèn ở quầy bar mờ mờ, rất thích hợp để vụng trộm gặp nhau. Có phải rất giống một cảnh trong "Cạm bẫy" hay không? Lần sau cậu tới, tôi sẽ dẫn cậu đi, nhất định cậu sẽ thích.* ***@CV – Chẳng hỏi ngày về.***

Phía dưới weibo còn đăng một tấm hình, trong hình đúng là một nhà hàng đêm mà anh ta miêu tả.

Thiết kế của nhà hàng này rất sang trọng, phong cách nhà rất phù hợp với đèn và các đồ dùng khác. Đây là một nơi rất xa xỉ, tràn đầy tư tưởng của tầng lớp tri thức tiểu tư sản. Hoa lệ thì hoa lệ, nhưng vừa nhìn cũng biết chắc chắn nơi này đắt đỏ vô cùng, một phóng viên nho nhỏ của đài truyền hình như Tề Tĩnh e rằng không đủ sức.

Nhưng quả thật nó vô cùng thích hợp cho thế giới hai người.

Ngoài ra, trong hình còn chụp tay của một người đàn ông đang bưng ly cocktail. Tư thế cực kỳ tao nhã, tay cũng rất đẹp.

"Cứu… mạng…" Tề Tĩnh mất năm giây mới nói ra được hai chữ này. Âm cuối kéo dài, còn không ngừng vang vọng lại trong đầu.

Tai họa, tai họa cực lớn.

Ảnh chụp, quan hệ nam nam mờ ám, còn công khai @ đối tượng mờ ám với mình, đủ tất cả các yếu tố để kích động đám fan cuồng. Dưới tình huống có hơn ba vạn fan hâm mộ mà nói, một ngàn lượt chia sẻ quả thật rất bình thường… Mà một khi đã đạt tới một ngàn thì nó vẫn còn tiếp tục tăng lên.

"Chẳng hỏi ngày về" nổi tiếng là đại thần giả chết.

Nhưng dưới tình huống này, anh tuyệt đối không thể giả chết. Hậu quả của giả chết là cực kì nghiêm trọng.

Tề Tĩnh ngồi vững, dùng ngón tay gõ từng nhịp xuống mặt bàn, cứ như sẽ gõ tới khi kế sách hoàn hảo mọc ra từ bàn vậy.

Bàn không thể mọc ra cách giải quyết, vẫn là Tề Tĩnh đau khổ suy nghĩ mãi mới nghĩ ra được.

Mượn trí tuệ người xưa ban cho, trong ba mươi sáu kế có một kế tên là "đảo khách thành chủ". Hôm nay anh cũng sẽ lấy tiến làm lùi, chủ động đổ hết dư luận sang một phương hướng không liên quan gì tới mình.

Vì vậy, anh nhấn nút Phát bên dưới weibo của Đồng Tước Đài, cố gắng vươn một ngón tay ra, lóc cóc gõ vài chữ, xác nhận, đăng.

CV – Chẳng hỏi ngày về: *Về chuyện này, cậu thấy thế nào?* ***@CV – Bún qua cầu.***

40. Chương 40

"Đàn anh, anh thật ngu ngốc." Thanh âm của Ninh Tiêu Tiêu truyền ra từ trong tai nghe.

"Em à, anh đúng là đồ ngu mà." Vẻ mặt của Tề Tĩnh vào thời điểm này quả thực có thể làm mẫu cho chương trình y học về chủ đề sâu răng.

Anh thật sự rất ngu xuẩn, thật đấy.

Tề Tĩnh đã tự lẩm bẩm những lời này hơn một trăm lần để cảnh tỉnh bản thân, sau đó tự đập đầu vào gối sám hối. Nhưng bất kể anh làm thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thể thu hồi cái weibo đã đăng một tiếng trước đó.

Đừng nói đến thu hồi, ngay cả xóa cũng không xóa được.

Bởi vì thật bất ngờ, trong vòng mười phút ngắn ngủi sau khi đăng, Bún qua cầu đã lập tức trả lời anh, không những vậy, nhờ có Bún qua cầu mà lượng người phát lại weibo của Đồng Tước Đài tăng càng cao hơn, lên tới hơn ba ngàn người. Đương nhiên Tề Tĩnh lại bị @ hơn một nghìn tám trăm lần, mà đề tài này cũng trở thành topic hot nhất đứng đầu diễn đàn hôm nay.

Ngay cả Ninh Tiêu Tiêu cũng nhịn không được mà gọi điện thoại tới để hỏi rõ chân tướng.

Thật ra căn bản chẳng có chân tướng gì hết.

Chỉ là Bún qua cầu đã nói một câu vô cùng đơn giản, sáng tỏ, rõ ràng.

CV – Bún qua cầu: *So với anh ta, em thích anh hơn.* ***//@CV – Chẳng hỏi ngày về****: Về chuyện này, cậu thấy thế nào?* ***@CV – Bún qua cầu***

Tình hình này...s

Bên trái có tiếng nói, hình như đang ghen hay sao ý?

Bên phải nói, hình như đang làm nũng trước mặt Đồng Tước Đài đại nhân, muốn đại thần chịu trách nhiệm, không được mập mờ hẹn hò với người khác.

Được rồi, dường như có chút ghen tuông đó. Nhưng rõ ràng là đã ghen nhầm người rồi. Tình hinh phát triển có xu thế vượt qua phạm vi tiếp thu của anh. Lúc Tề Tĩnh nhận được bình luận trả lời, hai mắt anh tối sầm, tất cả câu chữ trên màn hình đều dồn nén lại thành bốn chữ – họa vô đơn chí.

Điều bực nhất là cái tai họa thứ hai này do chính anh chủ động đâm đầu vào.

Mượn mấy câu nói thời thượng đang lưu hành mà diễn đạt thì anh thực sự là ngu cry.

"Đàn em, anh lại gây họa rồi." Tề Tĩnh yên lặng tự thắp nến cầu nguyện cho mình.

Chọc phải tai họa, còn bị phản tác dụng, cái này dù có kể cho Ninh Tiêu Tiêu nghe, có lẽ cô nàng cũng chỉ thắp thêm cho anh một ngọn nến mà thôi.

"Đàn anh, em không thể nào đồng cảm với anh được." Quả nhiên, Ninh Tiêu Tiêu bày ra bộ dạng tự anh đi mà xử lí cục diện rối rắm này.

Tuy rằng độ nổi tiếng của Bún qua cầu không bằng Đồng Tước Đài, nhưng cũng được coi là CV giọng thụ khá nổi tiếng trong giới, lượng fan trên weibo đã lên tới năm con số, hai CV có lượng fan năm con số cùng hợp sức kéo theo cho Tề Tĩnh một đống fan đầy lòng hiếu kì, lượng follow cũng cọ cọ cọ tăng lên.

Dựa trên số liệu thì thật đáng chúc mừng, nhưng trong lòng anh lại không tài nào vui vẻ nổi.

Tề Tĩnh gia nhập giới đã ba năm, lượng fan là nhờ vào tích lũy từng chút một, không nhiều lắm, chỉ có hơn hai, ba nghìn người, nhưng hầu hết fan đều vì thích anh phối âm mới follow anh, là fan chân chính.

Từ sau khi "Cạm bẫy" được phát hành, đây là lần đầu tiên Tề Tĩnh cảm nhận rõ ràng sức mạnh của hiệu ứng ngôi sao. Trong một đêm ngắn ngủi, lượng fan weibo tăng gấp đôi, đa phần là tới vây xem Đồng Tước Đài. Chỉ nhờ một lần phát weibo này, lượng fan đã tăng thêm mấy trăm.

Còn những người bạn cũ, các fan lâu năm thì dần dần bớt nói lại, anh không biết mình nên khóc hay nên cười nữa.

Tề Tĩnh bất đắc dĩ nhìn thông báo số lượng fan mới tăng lên không ngừng bên góc phải màn hình, thở dài

nói: “Anh không hiểu nói, rốt cuộc vì sao cậu ta lại trả lời như thế.”

Bún qua cầu quả là một người khôn khéo.

Loại người vừa độc vừa ác.

Ninh Tiêu Tiêu cười the thé, ra da dò gian tình đã vào trạng thái hoạt động: “Ai mà biết được, cậu ta còn nói thích anh kìa. Có phải anh đã từng hợp tác kịch gì với cậu ta không, cậu ta có thường xuyên liên lạc với anh không?”

“Bọn anh không hề…” Tề Tĩnh đang định phủ nhận, chợt nhớ ra cô nàng chuẩn bị thích chăm sóc da Bươm bướm ngọc, hơi ngẩn người: “À, bọn anh từng hợp tác làm một kịch, chính là vở kịch lần trước em giới thiệu cho anh, cái vở mà kịch bản tởm tởm ấy. Chuẩn bị nói với anh rằng cô ấy có ý định mời Bún qua cầu phối vai thụ chính.”

Ninh Tiêu Tiêu cũng ngẩn người: “Chị Ngọc nói vậy sao? Khi chị ấy nhờ em rủ rê anh đâu có nói vậy.”

Tề Tĩnh hết sức tò mò với xưng hô của cô với Bươm Bướm Ngọc: “Em gọi cô ấy là chị sao, nghe có vẻ rất tôn trọng, cô ấy nổi tiếng lắm hả?”

Ninh Tiêu Tiêu sửng sốt một lúc, sợ hãi kêu la: “Ối giời ơi, chị ấy là nữ CV hiếm hoi trong giới đại thần đó! Em quen rất nhiều trai thẳng coi tác phẩm của chị ấy như kiệt tác của nữ thần. Tuy rằng chị ấy ít xuất hiện trong kịch đam mỹ, nhưng cực kì nổi tiếng bên mảng ngôn tình, lúc nào cũng diễn nữ nhân vật chính, còn nhận phối âm thương mại đấy.”

Tề Tĩnh nghe vậy, gật đầu giác ngộ.

Thảo nào trước đây Bươm Bướm Ngọc dùng thái độ như vậy để bàn bạc với anh, hôm nay nghĩ lại mới thấy hợp lí.

Ninh Tiêu Tiêu nói tới đây, chợt thấp giọng bí ẩn nói: “Hình như gần đây chị Ngọc mới đọc đam mỹ, dự định mở rộng dần. Quan hệ trên mạng của chị ấy rất rộng, đoàn sản xuất cũng không tệ. Hơn nữa, em còn nghe nói chị ấy muốn lăng xê anh. Anh phối âm cho kịch của chị ấy tuyệt đối không thiệt thòi.”

“Xì.” Tề Tĩnh nghe tới chữ “lăng xê”, không nhịn được bật cười, “Trước đây, cô ấy không biết anh, anh không biết cô ấy, vì sao cô ấy phải lăng xê anh?”

“A, cái này thì em biết. Bởi vì chị ấy nảy sinh hứng thú với lầu CP của anh và Đồng Tước Đài.”

Ninh Tiêu Tiêu nói ra đáp án.

Tề Tĩnh rùng mình: “Có thể đừng nhắc tới cái bài post đó được không?”

” Trước đài Đồng Tước hoa nở rộ, mong ngày xuân tới chẳng mơ ngày về.(1)” – Tiêu đề bài post kia đầy ý thơ.

Cho dù mang ý thơ, nhưng mỗi lần lên diễn đàn nhìn thấy nó, anh vẫn thấy run rẩy trong lòng, lướt qua vờ như không thấy.

Có người nói đây là do những người hâm mộ Đồng Tước Đài trong diễn đàn lập bài post, chủ đều về CP Đồng Tước Đài x Chẳng hỏi ngày về. Hiện nay, bài post này đã khá dài, khổ nỗi tài liệu rất khan hiếm, nói tới nói lui cũng chỉ có thể bịa đặt tưởng tượng, thổi phồng mấy sự việc trong khi chế tác “Cạm bẫy”, mãi rồi cũng hết được trang hai. Nhưng qua ngày hôm nay náo nhiệt phát qua phát lại weibo mấy lần, anh không còn dám nhìn bài post đó nữa — Ít nhất cũng phải qua được trang bốn rồi chứ nhỉ?

“Lúc Bún qua cầu phát lại weibo kia của anh, anh đã đọc mấy bình luận dưới weibo của cậu ta chưa?” Ninh Tiêu Tiêu nghe ra sự ai oán trong giọng nói của đàn anh, cố ý chế nhạo.

“Anh không dám…” Tề Tĩnh chỉ hận mình có mỗi một tay để nghe điện thoại, nếu không anh đã có thể làm động tác đỡ trán.

Không dám đọc bình luận, nội dung mà ba nghìn người @ anh cũng không dám tỉ mỉ đọc từng cái.

Nhưng Ninh Tiêu Tiêu bày ra bộ dạng đàn em kiểu mẫu, rất tri kỉ tổng kết cho anh nghe.

“Có một bộ phận fan của Bún qua cầu thích anh rồi, muốn xây lầu CP cho anh với cậu ta.” Không tệ, nhát dao này chém rất chuẩn, một phát trúng đích.

Tề Tĩnh hít sâu. Các cô gái ơi, xin hãy bình tĩnh.

“Thậm chí ngay cả tên lầu CP cũng nghĩ xong rồi, đặt là ”Kỳ Hạn“. Nghe rất hay, ha ha ha ha!” Lại chém thêm một nhát.

Tề Tĩnh hít sâu một hơi, đáy lòng lạnh lẽo. Các cô gái ơi, xin hãy buông tha cho tôi…

Thật ra dù giới võng phối có nhốn nháo thế nào đi chăng nữa, chỉ cần không làm ảnh hưởng tới cuộc sống ngoài đời, thông thường anh đều có thể cười cho qua. Nhưng hiện tại, anh đã có Thẩm Nhạn. Thẩm Nhạn cũng là CV, thỉnh thoảng cũng sẽ lên diễn đàn, đọc bài post. Anh không bao giờ có thể giống như trước đây thoải mái không gượng ép, bởi vì anh quan tâm tới suy nghĩ của đối phương.

“Loảng xoảng.”

Lúc này, trong phòng sách bên cạnh dường như truyền tới tiếng rơi vỡ, có vẻ như làm bể cái gì đó.

Chẳng lẽ Thẩm Nhạn xảy ra chuyện gì. Tề Tĩnh run lên, vội vã nói: "Tiêu Tiêu, anh cúp máy trước. Anh bạn đánh chữ hộ có chuyện rồi, anh phải đi xem sao."

Ninh Tiêu Tiêu vội gọi: "Chờ chút! Chờ chút! Đàn anh, hôm nay là chủ nhật, nếu tối nay anh và anh đánh chữ hộ rảnh rỗi thì cùng đi ăn cơm đi. Em rất muốn gặp anh bạn trai đang xét duyệt này của anh!"

Tề Tĩnh ngẩn người. Mặc dù Ninh Tiêu Tiêu là bạn bè ngoài đời lâu năm của anh, quan hệ cực kì thân thiết, nhưng với Thẩm Nhạn, cô chỉ là một người xa lạ. Anh biết Thẩm Nhạn không quen tiếp xúc với người lạ, lời mời này rốt cuộc nên nhận hay không?

"Để anh hỏi đã. Nhưng chưa chắc đã được đây, bởi vì dù trong ngày nghỉ, anh ấy cũng rất bận." Để chừa cho mình một đường lui, Tề Tĩnh đành nói xạo một chút.

"Anh cứ hỏi đi, hỏi xong thì nhắn tin cho em." Ninh Tiêu Tiêu vẫn nhìn chằm chằm vào trang giấy tình cảm còn bỏ trống của anh, vất vả lắm trên trang giấy này mới có tên một người, cho dù còn đang xét duyệt, nhưng cô sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt.

"Biết rồi, cúp đây."

Sau khi tạm biệt cô, Tề Tĩnh lập tức vứt điện thoại di động xuống, bước về phía phòng sách.

Cửa phòng vẫn đóng chặt như một tiếng trước. Anh giơ tay lên gõ vài cái, thấy bên trong không có chút phản ứng nào, nhất thời sốt ruột bỏ qua lễ phép, đẩy cửa bước vào.

"Thẩm Nhạn?" Tề Tĩnh nhíu mày gọi.

Rèm cửa trong phòng buông xuống, ánh sáng bị ngăn cách bên ngoài, cả gian phòng mang vẻ âm u tối tăm. Trên màn hình máy tính phát ra ánh sáng xanh trắng, chiếu vào nửa gương mặt Thẩm Nhạn, phản chiếu lên mảnh vụn sứ giữa vũng nước trà dưới mặt đất. Nước trà chậm rãi lan dần giữa mảnh sứ, cứ như tan ra theo ánh sáng.

Ánh sáng xanh lạnh lẽo, trà đắng ngắt, hòa quyện với nhau trong không gian tĩnh mịch.

Còn Thẩm Nhạn vẫn không hề nhúc nhích.

Hắn ngồi trên ghế, chỉ cúi nửa người xuống, còng lưng như tư thế của người bị thương nặng không đứng thẳng nổi. Khuỷu tay chống trên bắp đùi, mười ngón đan vào nhau, lặng lẽ đỡ trán — đây là tư thế tự điều tiết tâm trạng trong thời khắc đau đớn.

"Thẩm Nhạn?" Lúc đầu Tề Tĩnh vẫn luôn cảm thấy hắn có gì đó khác thường, bây giờ sự thật đã chứng minh. Anh lo lắng hô lên.

"Đừng tới đây." Người ngồi đó cuối cùng cũng đáp lại tiếng gọi của anh, lên tiếng gấp gáp, ngăn cản anh tiếp tục tới gần.

Mười mấy giây chờ đợi đó đối với Tề Tĩnh mà nói dài dằng dặc tới vô tận.

Khi anh gần như không đứng yên được nữa, cắn môi quyết tâm bước tiếp, Thẩm Nhạn bỗng nhiên thở dài, chậm rãi lên tiếng giải thích: "Tề Tĩnh, đừng tới đây… Trên mặt đất có mảnh vỡ, để anh dọn dẹp đã."

Dứt lời, đôi tay kia chậm rãi buông lơi, chống xuống bàn, người đứng lên còn hơi lảo đảo.

"Anh có khỏe không?" Những lời này từng là lời hỏi thăm ân cần của Thẩm Nhạn với anh, tình huống hôm nay đảo ngược lại.

"Anh không sao, em đừng lo." Dường như Thẩm Nhạn cũng nhận ra điều này, hắn nở nụ cười với anh. Gương mặt hắn như vừa mới được vớt lên từ đầm nước sâu nhất, có chút tái nhợt, nhưng ánh mắt không hề tan rã, vô cùng kiên định.

Tề Tĩnh thuận miệng đáp, thực chất trong lòng vẫn lo lắng khôn nguôi. Anh thay Thẩm Nhạn lấy chổi và xẻng tới, còn Thẩm Nhạn tự mình xử lí mảnh vỡ nhỏ, dùng khăn lau nước trà và dọn dẹp lá trà. Tề Tĩnh đứng một bên nhìn hắn bận rộn, cố gắng quan sát từng biến hóa trên vẻ mặt hắn.

Nhưng biến hóa này quá nhỏ, trong tia sáng nghèo nàn nơi đây, chẳng thể nào tìm ra được.

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng nói: "Khi đọc truyện, có nhiều chỗ anh thấy đồng cảm, khó có thể giữ vững được tâm tình nên mới vậy. Bây giờ không sao rồi, anh hiểu tiểu thuyết chỉ là giả, do anh quá nhập tâm mà thôi."

Lúc này, Tề Tĩnh không nhịn được mà chen lời: "Anh quá nghiêm túc rồi. Cuộc thi này anh cứ mang tâm lý thoải mái là được rồi, bất kể kết quả thế nào, bất kể điểm số ra sao."

Nghe anh nói vậy, Thẩm Nhạn mỉm cười: "Đúng vậy, anh không thèm để ý nữa, anh đã có 12 điểm của em."

Tề Tĩnh sửng sốt, vành tai bất giác nóng lên, nhìn chằm chằm đối phương mãi vẫn không nói nên lời. Người kia có thể thuận miệng nói ra mấy lời này khi đang bàn chuyện nghiêm túc, quả thật khiến anh khó lòng phòng bị.

"Thuận Dương Hậu." Thẩm Nhạn bỗng nhắc tới ba chữ này.

Tề Tĩnh vô thức giương mắt nhìn, không biết ánh mắt hắn đang hướng về nơi xa xăm nào, không hề có tiêu cự, cũng rất cứng ngắc.

"Thuận Dương Hậu." Thẩm Nhạn nhắc lại một lần rồi nói tiếp: "Anh chắc chắn sẽ phối vai này, không thay đổi."

"Anh thích vai nào thì cứ tự quyết định đi." Tề Tĩnh cười khổ, bước tới nắm lấy tay hắn. Quả như anh nghĩ, mu bàn tay, lòng bàn tay hắn lạnh cóng, cảm xúc khác hắn với sự ấm áp trong dĩ vãng.

Vào lúc này, anh cần phải trả lại nhiệt độ ấm nóng mình nhận được cho hắn, để Thẩm Nhạn có thể mau chóng hồi phục.

Vì vậy, anh nắm thật chắc tay.

"Mặt khác, anh cũng sẽ phối vai ông cụ hôm qua em nói." Thẩm Nhạn đang nhắc tới vai sư phụ của nhân vật chính "Tiên sơn lão tẩu". "Không phải bởi vì đây là sở trường của anh, mà bởi vì đọc xong nguyên tác, anh thấy ông ấy có nét giống với ông nội anh. Anh rất kính trọng những người như vậy."

"Được." Lần này Tề Tĩnh thật lòng gật đầu.

Nếu như tham gia ứng cử vai ông lão, chí ít có thể đảm bảo trong ba vai có một vai thắng chắc.

Nhưng cái tên còn lại mà Thẩm Nhạn nói ra lại ngoài dự đoán của Tề Tĩnh: "Vai cuối cùng là Bạch Kha."

Bạch Kha, nhân vật phản diện quan trọng nhất. Người này có tính tình nhát gan mà hung ác, là một tên tiểu nhân lấy oán báo ơn — Quả thật có thể nói là hoàn toàn ngược lại với Thẩm Nhạn.

"Sao anh lại chọn vai này?" Cho dù đọc xong nguyên tác cũng không thể nào nảy sinh tình cảm với vai này mới đúng. Tề Tĩnh vô cùng ngạc nhiên, dưới sự bất ngờ đấy mà bất giác nở nụ cười: "Nhân vật này không thuộc vào loại người anh kính trọng chứ."

Thẩm Nhạn không trực tiếp trả lời, hỏi ngược lại: "Vai cuối cùng em chọn là "Phương Di Thanh" phải không?"

Đúng vậy.

Tề Tĩnh nghe hắn nhắc tới mới nhớ ra quan hệ giữa Phương Di Thanh và Bạch Kha, dường như đã hiểu: "Em đoán ra rồi. Bạch Kha là người hạ độc Phương Di Thanh, không những không mang ơn, còn bán đứng hắn… Giữa hai người này chắc hẳn sẽ có nhiều cảnh đối kịch."

Nói tóm lại tức là… Nếu bọn họ đều vào được trận chung kết, khi thi đấu đội nhóm, xác suất gặp phải đối phương sẽ lớn hơn?

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

"Anh đã đọc xong nguyên tác, hai nhân vật này không chỉ đối kịch nhiều mà còn toàn là những cảnh tương đối xuất sắc, rất có tính thử thách diễn xuất." Hắn liếc mắt nhìn anh, dường như ở trước mặt hắn giờ phút này chính là Phương Di Thanh, không phải là người khác, "Quan trọng nhất là… Trong nguyên tác miêu tả nhân vật này khá kỹ lưỡng, rất đầy đủ. Đột nhiên anh cảm thấy người ta không thể giới thiệu được hoàn chỉnh tính cách đặc biệt của Bạch Kha. Anh muốn diễn đạt cái đó trong cuộc thi."

Ban đầu, Bạch Kha không phải người lấy oán báo ơn.

Bạch Kha cũng từng mang lòng biết ơn với Phương Di Thanh, nhưng sau này bởi vì xuất thân dẫn tới thiếu hụt về tính cách, nội tâm dần dần bị bóp méo, tin vào lời đồn đại, nảy sinh lòng nghi ngờ, cuối cùng bước lên con đường không lối về.

Nếu như rất nhiều năm trước không có ai dẫn hắn bước ra, hắn sẽ không đi được.

Nếu như không có người kéo hắn ra khỏi khoảng không u ám tĩnh mịch kia, biết đâu hắn cũng sẽ thành người như Bạch Kha.

Nếu vậy, dù gặp được Tề Tĩnh, hắn chắc chắn không thể giữ được anh—

Nhưng hắn không muốn buông tay, muốn níu kéo đối phương.

Nói tới đây, Thẩm Nhạn nắm tay anh hơi nâng lên, đặt ở vị trí trái tim, dường như có thể chạm tới vật đang nặng nề nhảy từng nhịp bên trong.

"Em cũng là ân nhân của anh, có thể em không nhận ra điều đó." Nụ cười của Thẩm Nhạn rất bình thản, đồng thời cũng chân thành vô cùng, tha thiết khôn xiết, "Anh chọn nhân vật này là muốn cảnh tỉnh chính mình — Tuyệt đối không thể biến thành người như hắn."

***Chú thích:**

(1) Nguyên văn là hai câu thơ "Đồng tước thai tiền hoa cẩm thốc, mịch xuân hà tu vấn quy kỳ". Mình chém gió thành thơ của mình LOL

41. Chương 41

Tề Tĩnh quyết định chọn thời gian vào bảy giờ tối, địa điểm ở phía bắc thành phố.

Bởi vì trong tin nhắn, Tề Tĩnh trình bày mình còn nuôi một con mèo nhỏ, sợ đi ra ngoài lâu nó sẽ xảy ra chuyện, vì vậy chỉ có thể tổ chức gần một chút.

Ninh Tiêu Tiêu đồng ý.

Chuyện là một tiếng sau khi cô cúp điện thoại, đột nhiên nhận được tin nhắn của Tề Tĩnh, nói rằng anh chàng đánh chữ hộ đồng ý ra ngoài ăn cơm. Cô quả thực mừng rỡ như điên, hung phấn tới mức miệng cười toe toét không ngừng. Cho dù có bắt cô tốn tiền đi vòng quanh thành phố này một vòng, cô cũng chấp nhận, huống chi chỉ là hai mươi phút xe bus.

Ngoại trừ điều đó ra, Tề Tĩnh còn có yêu cầu đặc thù.

"Anh đã chọn một nơi rất yên tĩnh, nhà hàng này rất chú trọng tính riêng tư của khách hàng. Điểm trừ duy nhất là chi phí hơi cao, nếu như em ngại thì cứ nói anh mời." — Đây là nguyên văn lời Tề Tĩnh.

Ninh Tiêu Tiêu vừa ngồi trước gương trang điểm vừa buồn bực trước yêu cầu quái đản này của anh.

Đương nhiên, đàn anh đã mời thì cô vẫn hết sức vui vẻ biết thời biết thế thôi.

Phía bắc thành phố là khu phố cũ, ngày nay còn chưa quy hoạch xong, đường phố khá chật hẹp, kiến trúc và bố cục nhà cửa cũng không được ngay ngắn như thành phố mời. Sau khi xuống xe bus, Ninh Tiêu Tiêu mất một chút công sức mới tìm được điểm hẹn.

Thời gian vừa qua sáu giờ bốn mươi lăm.

Vào thu, ngày ngắn đêm dài, lúc này mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống, viền quanh thành phố bằng quầng sang mỏng mờ nhạt rồi từ từ biến mất, đêm đen bắt đầu. Ở khu thành phố cũ, cơ sở vật chất cổ xưa, đèn đường yếu ớt miễn cưỡng có thể rọi sang mặt đường. Xung quanh đa phần đều là khu dân cư, cơ sở hàng quán đều là bách hóa bán đồ hàng ngày, cửa hàng nhỏ lẻ, hàng ổn định giá chiếm đa số, dọc đường đi không thấy ánh đèn nê ông nhiều màu sắc nhấp nháy hiện đại.

"Hóa ra anh đánh chữ hộ sống ở một nơi như vậy… thật là bất ngờ." Ninh Tiêu Tiêu mặc một bộ đồ thời trang nữ hiện đại, không hợp với khu đô thị lỗi thời này, dẫm giày cao gót trên mặt đường, cất bước cộp cộp, tự mình nói thầm.

Vốn cô tưởng rằng người có thể chăm sóc tốt cho Tề Tĩnh phải là một người đàn ông thành đạt giàu có, ở trong khu nhà cao cấp.

Cô còn tưởng tượng tới cảnh Tề Tĩnh gặp được một thiếu gia nhà giàu chân chính, thấy người ta bị thương nên nảy lòng thương hại, chủ động giúp đỡ nhận nuôi giống như trong phim truyền hình, tưởng tượng tới say sưa.

Nhưng những gì trước mắt dường như không hề như vậy…

Hơn nữa, cho tới nay, cô và Tề Tĩnh luôn gặp mặt ở nơi gần chỗ anh ở, hoặc trên đoạn đường phồn hoa gần đài truyền hình ở trung tâm thành phố, giữa những tòa nhà cao tầng chọc trời và thành quả của công cuộc hiện đại hóa quen thuộc. Bây giờ, bỗng dưng thay đổi phong cách, thật là khó mà thích ứng.

Nhưng Tề Tĩnh vẫn còn biết nghĩ cho cô, bởi vì nơi anh chọn không tệ chút nào.

Nhà hàng trước mắt trên danh nghĩa là một nhà hàng đồ chay dưỡng sinh, thực tế còn kinh doanh các loại trà nổi tiếng, đồng thời cũng là quán trà. Bề ngoài nhà hàng chỉ cao cấp hơn các quán cơm dọc đường một bậc, vị trí gần với tuyến đường chính, không nằm trong phố nhỏ hay hẻm nhỏ, bên trong trang hoàng nhã nhặn, thanh tao. Tất cả đều tạo cho người ta ấn tượng đầu tiên vô cùng tốt.

"Thật không ngờ còn có một nơi như thế này, mặc dù còn kém hơn nhà hàng chay ở gần nhà mình một chút." Ninh Tiêu Tiêu nhìn sắp xếp xung quanh một vòng, hệ thống tính điểm trong long tự động mở ra.

Trên đường, Tề Tĩnh từng nhắn tin cho cô, nói mình và người kia đã đến từ lâu, còn chọn xong chỗ ngồi, bảo cô tới thì lên tầng hai phía bên trái cầu thang, đi thẳng vào trong là được.

Cô không định nhắn tin thông báo mình đã tới, chỉ tự mình lên lầu, dựa theo phương hướng mà anh miêu tả mà đi, cuối cùng cũng thấy Tề Tĩnh. Hóa ra chỗ ngồi "chú trọng tính riêng tư" mà anh nói là chỉ ghế ngồi đều bày biện theo hình thức dựa lưng vào nhau, cách mỗi bàn đều có một tấm bình phong gỗ sơn đen, có thể che chắn ánh mắt người ngoài.

Đường nhìn của Ninh Tiêu Tiêu cũng bị chặn lại phân nửa.

Cách tấm bình phong, cô nhìn thấy mặt và hơn nửa người Tề Tĩnh, nhưng anh không chú ý tới cô, bởi vì tầm mắt của anh luôn dính chặt lên người bên cạnh.

Ninh Tiêu Tiêu vô thức dừng bước, lặng lẽ đứng ở một bên ngắm nhìn.

Từ góc độ này, cô không nhìn thấy người bên cạnh Tề Tĩnh, không biết dáng dấp của đối phương ra sao, vẻ ngoài thế nào, cử chỉ làm sao. Nhưng vẻ mặt của Tề Tĩnh cũng đủ để khiến cô bất ngờ hoảng hốt.

Đó là vẻ mặt tuyệt đối khác biệt so với lần gặp nhau ở bệnh viện lần trước.

Không chỉ là vẻ mặt, cả trạng thái tinh thần cũng triệt để thay đổi.

Ninh Tiêu Tiêu nhớ rất rõ Tề Tĩnh hồi đó trông như thế nào, cả người giống như hòa cùng một thể với bức tường trắng lạnh như bang trong bệnh viện, hỏi hai câu mới đáp một câu, cứ như toàn thể ngôn từ đều bị đào rỗng, yên tĩnh tới dọa người.

Một Tề Tĩnh tiều tụy chán chường như vậy, lôi thôi lếch thếch, đầu bù tóc rối, khiến người ta thấy mà đáng thương.

Giờ phút này, Tề Tĩnh trước mắt cô như sống lại một lần nữa, quần áo sạch đẹp, vẻ mặt đoan chính, khôi phục lại thành một người nhã nhặn, nhẹ nhàng, thậm chí còn trong sang, sống động hơn, mặt mũi, đôi mắt đều mang nét cười, cứ như một viên đá nhỏ ném vào mặt hồ yên ả, gợn gợn song, đưa đẩy ánh sáng trong veo.

Chói mắt vô cùng.

Dường như anh đang trò chuyện gì đó rất vui vẻ, vừa nghiêng tai lắng nghe, vừa cong mắt cười to sung sướng. Tinh thần anh linh động, tự nhiên, quanh thân như tỏa ánh sáng, mà đôi mắt từ đầu tới cuối chỉ dừng lại ở một nơi, chưa từng thay đổi.

Khoảng cách hơi xa, cô không nghe được nội dung trò chuyện của họ, nhưng cô tin chắc thanh âm của Tề Tĩnh tràn đầy hạnh phúc.

Có khoảnh khắc, anh cười cười cúi đầu, mi mắt nhẹ nhàng rủ xuống, thuận thế tự nhiên nghiêng đầu sang bên kia. Gương mặt anh biến mất trong tầm mắt cô, chắc đã dựa đầu vào vai người kia rồi.

Ninh Tiêu Tiêu ngây người, ngẩn ngơ đứng nhìn hết thảy.

Cô chưa từng thấy Tề Tĩnh như vậy.

Hoặc là phải nói rằng, từ thời đại học, cô đã từng nhìn thấy vẻ mặt như vậy của anh, mỏng manh như một bức vẻ đơn bạc trên giấy, nhẹ nhàng chạm vào đã tan vỡ, kém xa so với bức điêu khắc tạc trên đá kiên cố như hiện tại.

Một lát sau, khuôn mặt Tề Tĩnh trở lại trong phạm vi tầm mắt cô.

Anh đang nhẹ nhàng cười, trong lúc lơ đãng, hai mắt lướt qua, chạm vào ánh mắt tỉnh tỉnh mê mê của cô. Anh ngẩn người, không biết cô đã quan sát mình bao lâu, nhất thời đỏ mặt, không khỏi ho khan hai tiếng, "Tiêu Tiêu… Nếu đã đến rồi sao không nhắn tin cho anh?"

"Bởi vì chỗ này cách trạm xe bus không xa lắm, em tự tới luôn." Cô vội vã nghênh đón.

Bước về phía trước hai, ba bước, cuối cùng Ninh Tiêu Tiêu cũng được nhìn thấy anh chàng đánh chữ hộ

trong truyền thuyết – hoàn toàn khác với người đàn ông đẹp trai, giàu có, thành đạt trong tưởng tượng của cô, tuy rằng đúng là rất cao, nhưng tướng mạo, cách ăn mặc đều rất chất phác, ngũ quan hầu như không quá đặc sắc, nhưng đặt chung với nhau lại vô cùng hài hòa, nhìn mãi không chán, hơn nữa càng nhìn sẽ càng cảm thấy dịu dàng, ôn hòa, mềm mại yên ả.

Nghe thấy tiếng giày cao gót cồm cộp của cô, người kia ngẩng đầu, đúng lúc chạm vào ánh mắt cô. Hắn nhẹ nhàng đứng lên, thanh âm phát ra có chút trầm thấp nhưng lại rất lễ phép: "Xin chào."

Trừ một lời đó ra, ngay cả mấy câu xã giao thông thường cũng không hề nói.

Xem ra người này không quá am hiểu phương pháp xã giao với người lạ, hoàn toàn tương phản với đàn anh… Tổ hợp hai người như vậy thật quá kỳ diệu. Đáy long Ninh Tiêu Tiêu nảy lên niềm kinh ngạc, đáp lại một câu "xin chào", sau đó tiếp tục nhìn thẳng quan sát hắn.

Có vẻ như không quen bị người ta nhìn chằm chằm như vậy, Thẩm Nhạn hơi rũ mắt, đứng bất động thẳng tắp như trước.

Tề Tĩnh biết hắn đang mất tự nhiên, cười cười kéo cánh tay hắn, nhắc nhở: "Anh đừng khẩn trương, Tiêu Tiêu là bạn cũ em đã quen rất nhiều năm. Đừng khách khí, mọi người nói chuyện như bình thường là tốt rồi."

Ninh Tiêu Tiêu phụ họa: "Đúng đúng, đúng, nói chuyện bình thường là tốt rồi."

Thẩm Nhạn nghe vậy gật đầu, nhưng hắn vẫn đợi tới khi Ninh Tiêu Tiêu ngồi vào chỗ của mình, đặt túi xách sang một bên, rồi mới ngồi trở lại.

Nhà hàng chay này chuyên món lẩu, khách hàng có thể tự chọn vị nước lẩu và nguyên liệu.

Nếu người đã đến đủ, Tề Tĩnh vô cùng chuẩn mực tuân theo nguyên tắc ưu tiên phụ nữa, đưa thực đơn cho Ninh Tiêu Tiêu, để cô tự chọn món mình thích. Bất kể giá cả, bất kể số lượng, anh mời.

Ninh Tiêu Tiêu mặt mày hớn hở giả bộ thục nữ được mấy giây, cho tới khi mở thực đơn ra xem, cô mới lộ nguyên hình, cực kỳ không đoan trang mà chọn một đống thứ.

Tề Tĩnh híp mắt nhìn cô nuốt nước mắt trước ảnh đồ ăn, không chút hoang mang cầm lấy chén trà của cô, tay vừa vươn ra định nhấc ấm trà lên đã thấy Thẩm Nhạn làm giúp anh, châm trà. Tề Tĩnh mỉm cười với hắn.

Chậc chậc, nội tâm Ninh Tiêu Tiêu nhộn nhạo không ngớt.

Lấy thực đơn che chắn, đôi mắt của cô không hề bỏ sót bất cứ động tác thân mật nào, lặng lẽ quan sát

từng cử động mờ ám của hai người. Hóa ra đàn anh và người kia ăn ý như vậy… Nhưng mà thật không ngờ Tề Tĩnh sẽ thích loại đàn ông thế này.

Cô tưởng rằng Tề Tĩnh ở trong giới truyền thông lâu ngày, ánh mắt hẳn phải rất cao.

Gọi món xong, bọn họ chọn nước lẩu là canh gà nấm đông cô, bảo nhân viên nhà hàng đặt bếp, tiện thể bày canh đã đun nóng lên.

Thừa dịp còn chưa vào món chính, Ninh Tiêu Tiêu bắt đầu chủ động mở miệng, thể hiện bộ dạng thục nữ tươi cười đúng tiêu chuẩn: "Em họ Ninh, tên có hai chữ Tiêu Tiêu, giờ đang làm biên tập viên của tạp chí. Không biết anh đánh chữ hộ xưng hô thế nào?"

Thẩm Nhạn rất có nề nếp đáp lời: "Tôi họ Thẩm, tên chỉ có một chữ Nhạn, Nhạn trong chim nhạn. Hiện tại tôi là bác sĩ trong bệnh viện thú y."

Ninh Tiêu Tiêu nghe vậy, bỗng nhiên "a" lên một tiếng, hướng về phía Tề Tĩnh mà chớp mắt: "Chẳng lẽ là bệnh viện lần trước anh phỏng vấn sao?"

Tề Tĩnh cười không đáp.

Ký ức trong đầu Ninh Tiêu Tiêu nhất thời như sóng cuộn ầm ầm rung chuyển, đột nhiên dừng lại ở cuộc điện thoại hồi đó của Tề Tĩnh cho cô. Lúc này, hai mắt cô không dám chớp, mặc kệ hình tượng mà hét chói tai: "Đúng rồi! Đúng rồi! Anh từng hỏi em về từ ngữ miêu tả! Cái gì mà cẩn thận, tỉ mỉ, săn sóc, chuyên nghiệp, ý thức trách nhiệm cao, anh nói là anh đang miêu tả đối tượng phỏng vấn, chẳng lẽ chính là vị này…"

Thẩm Nhạn sửng sốt.

Nếu nói "đối tượng phỏng vấn", vậy thời điểm chắc hẳn là giai đoạn đầu bọn họ tiếp xúc với nhau. Hóa ra từ khi đó, Tề Tĩnh đã có ấn tượng như vậy về hắn?

Vô thức quay đầu nhìn về người đã viết ra mấy key words như vậy, quả nhiên tai người kia đỏ bừng, còn lấy tay bịt kín để không cho mình nhìn thấy, cắn rang nói: "Con nhóc này, sao lại nhớ kỹ như vậy…"

May mà trước mặt anh còn có một bát tô lớn, nước canh bắt đầu sôi sục, phả ra làn khói trắng, thoáng che giấu được nỗi quẫn bách trong lòng.

Thẩm Nhạn kinh ngạc nhìn anh một hồi rồi chậm rãi thu hồi tầm mắt, trong lòng ấm áp trào dâng không gì kiềm chế được, toàn bộ đều giấu ở đáy lòng, không diễn tả được là mềm mại hay cứng rắn, chẳng qua là cảm thấy đủ đầy.

"Quả thật là anh ta sao?" Ninh Tiêu Tiêu bừng tỉnh, dường như đã hiểu vì sao Thẩm Nhạn có thể trở thành bạn trai đang chờ xét duyệt.

"Đúng vậy, mau bỏ nguyên liệu vào đi." Nhân viên phục vụ và nước lẩu đều gấp gáp như nhau, đúng lúc bưng tới mấy đĩa thịt và thức ăn chay, bắc thang cho Tề Tĩnh xuống. Anh đưa rau cho đàn em, ý bảo cô câm miệng, ngoan ngoãn ăn.

Ninh Tiêu Tiêu vừa dung đũa bỏ đồ vào nồi, vừa sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Dựa theo trình tự thời gian mà tính toán, bỗng nhiên đưa ra một kết luận: Nếu bọn họ quen biết nhau thông qua phỏng vấn, như vậy tình cảm hai bên chắc hẳn được bồi đắp nhờ báo cáo theo dõi hơn một tháng kia.

Nhưng vì sao khi đàn anh nằm viện, người này hoàn toàn không tới?

Bộ dạng khổ sở của đàn anh phải chăng là vì người này không hề xuất hiện? Nếu như thật sự là vậy, chẳng phải Thẩm Nhạn có chút… khốn nạn sao?

Trong lòng cô rung chuông cảnh báo, không khỏi âm thầm lo lắng.

Thựa ra từ góc độ cuồng âm thanh mà nói, cô rất thích thanh âm của Thẩm Nhạn, tuy rằng hắn nói tổng cộng chưa đầy ba mươi từ.

Vào lúc này, Thẩm Nhạn không chủ động nói chuyện qua lại với cô, không khí xung quanh rất kỳ quái. Nói cho cùng, ở trước mặt bạn thân của bạn trai, chẳng phải nên biểu hiện ân cần một chút, tìm kiếm sự ủng hộ từ người nhà sao? Hay là, hắn ta hoàn toàn không thật lòng thích đàn anh?

Làm một người luôn quan tâm tới đời sống tình cảm của Tề Tĩnh, cô không thể không tự mình tìm kiếm đáp án, tự gia nhập đội ngũ xét duyệt.

Cô cố ý nở nụ cười với Thẩm Nhạn, mở đầu câu chuyện: "Đúng rồi, anh nói hai người quen biết nhau qua phỏng vấn, mà em và đàn anh cũng quen biết vì học cùng khoa trong trường, chuyên ngành khá gần nhau, lại ở cùng tỉnh, thường xuyên gặp mặt thành quen thân."

Trong lòng cô nói chuyện, Thẩm Nhạn sẽ dừng đũa, lẳng lặng nghiêm túc lắng nghe.

Ninh Tiêu Tiêu tưởng rằng hắn sẽ tiếp lời, nhưng Thẩm Nhạn chỉ luôn ngồi nghe, hoàn toàn không có ý định nói, nghe xong cũng chỉ gật đầu mà thôi. Không biết rốt cuộc là hắn không biết đáp lời thế nào, hay là cảm thấy không hề có hứng thú muốn nói chuyện. Cô dừng lại ba giây, phải kiên định, giữ vững dáng tươi cười tiếp tục đặt trong tâm câu chuyện trên người hắn: "Vậy bác sĩ Thẩm học đại học chính quy ở đâu?"

Thẩm Nhạn nghe vậy cũng ngẩng đầu.

Vấn đề này bọn họ chưa từng nhắc tới, vì vậy anh cũng muốn biết đáp án.

Vẻ mặt Thẩm Nhạn hơi đổi.

Hai người kia không ngồi cùng hướng, nhưng ánh mắt đều thẳng tắp nhìn vào hắn. Cùng lúc đó, trong nồi nước phát sinh âm thanh sôi trào, trên dưới cuồn cuộn, cứ như bị hai ánh mắt nóng bỏng thúc giục.

Hô hấp của Thẩm Nhạn cũng như bị giục giã, thoáng trở lên gấp gáp.

Hắn bất giác rũ thấp mắt, môi khẽ mở mà thật lâu không nói nên lời. Luồng nhiệt khí từ nồi lẩu bốc lên tỏa vào mặt, chỉ có thể khiến hắn xác nhận rõ rang mình đang rét run.

Tề Tĩnh là người đầu tiên nhận ra có thể vấn đề này không phải điều nên hỏi.

Thẩm Nhạn luôn là người có hỏi có đáp, nếu như hắn mất thời gian lâu như vậy vẫn không trả lời, tức là có ý không muốn trả lời. Anh cả kinh, đang vội muốn đổi trọng tâm câu chuyện, Thẩm Nhạn lại cất tiếng.

"Tôi… Không học đại học." Thanh âm và đôi mắt đều thấp vô cùng. Thời gian từng chữ phát ra đều giống như bị châm đâm vào lòng, đau đớn tới mức không nói liền mạch được: "Tôi học ở trường dạy nghề ba năm, sau đó, đi làm luôn."

"A…" Ninh Tiêu Tiêu hoàn toàn không ngờ tới đáp án này, sửng sốt một chút, may mà rất mau chóng lấy lại tinh thần, có chút quanh co nói: "Ồ, vậy sao?"

Đại học mà cô và Tề Tĩnh học cũng được coi một trong các trường trọng điểm trên toàn quốc, tuy rằng thua kém Thanh Hoa, Bắc đại, nhưng cũng khá có danh tiếng.

Mà người trước mắt này chỉ có bằng cao đẳng mà thôi.

Phụ nữ trời sinh tính đa nghi mà mẫn cảm, nhất là khi đối phương còn trong thời gian xét duyệt. Trước cô đã thấy lo lắng về Thẩm Nhạn, loại bất an này giống như một hạt cát trong đồng hồ cát, càng lâu càng nhiều.

Ninh Tiêu Tiêu hắng giọng, chuyển trọng tâm câu chuyện sang một hướng khác, "Vậy bác sĩ Thẩm là người nơi nào? Người nhà đều ở đây sao?"

"Tiêu Tiêu." Tề Tĩnh nghe tới hai chữ "người nhà", sắc mặt nghiêm lại, lớn tiếng ngắt lời, "Được rồi."

Lúc xem ra quyển album kia, anh mơ hồ cảm nhận được tình trạng gia đình của Thẩm Nhạn có chút không bình thường, vấn đề này không nên hỏi trước mặt.

Ninh Tiêu Tiêu không hiểu lí do, trong suy nghĩ của cô, vấn đề gia đình tương đối bình thường, không tồn tại chút nguy cơ nào. Thái độ của Tề Tĩnh khiến cô bối rối.

Lúc này, Thẩm Nhạn trầm mặc hồi lâu bỗng nhiên nhẹ nhàng trả lời: "Tôi không phải người nơi này. Tôi sinh ra ở một thị trấn nhỏ, sau này mới chuyển tới đây. Trong nhà chỉ có ông nội đã qua đời, bây giờ đang sống một mình."

Ninh Tiêu Tiêu trời sinh lắm mồm, vừa nghĩ trong đầu đã nhanh nhảu nói ra: "Ông nội mất rồi, còn cha mẹ đâu?"

Tình trạng gia đình thường ảnh hưởng rất lớn tới thái độ đối xử với bạn đời của một người. Bình thường ở tạp chí của cô hay có một ít chuyên đề liên quan tới vấn đề này, các loại người thật việc thật về mâu thuẫn trong gia đình, vấn đề tình cảm vợ chồng, mẹ chồng con dâu không hòa hợp. Bệnh nghề nghiệp không sửa được, cô thường rất hay quan tâm tới phương diện này.

Hơn nữa đối phương còn là người Tề Tĩnh thích, không hỏi cho rõ ràng, cô không thể xác định được sau này người kia có đối xử tốt với Tề Tĩnh hay không, có thể xảy ra biến cố gì hay không.

"Tiêu Tiêu!" Trong lòng Tề Tĩnh gấp lên, tay phải đặt dưới bàn nắm chặt lấy tay Thẩm Nhạn, lay lay một chút.

Anh muốn ám chỉ với Thẩm Nhạn – Không muốn nói thì có thể không nói. Nắm tay rồi mới khiến anh thật sự hoảng sợ. Tay của hắn lạnh lẽo vô cùng, bàn tay xiết chặt thành nắm đấm, run run trong bóng tối.

"Cha mẹ tôi… Không ở đây." Thanh âm Thẩm Nhạn như kiềm nén hơn bàn tay rất nhiều, nghe không ra chút run rẩy nào, "Đã lâu không liên lạc rồi."

42. Chương 42

Không ở đây và đã lâu không liên lạc.

Gia đình tan vỡ? Phản ứng đầu tiên của Ninh Tiêu Tiêu là điều này.

Nghe nói đứa trẻ lớn lên trong một gia đình không trọn vẹn có thể sẽ chịu ảnh hưởng từ cha mẹ, sau khi lớn dễ sinh cảm giác không tin tưởng vào bạn đời của mình, tính cách nóng nảy, thậm chí vài người còn có khuynh hướng bạo lực gia đình – Nhìn qua nhìn lại vẫn thấy không phải người tốt lành gì.

Giữa lúc đang lo lắng bồn chồn, bỗng nhiên Thẩm Nhạn đứng phắt dậy khiến cô hoảng sợ. Không ngờ cô đụng phải chiếc đũa, va vào bát phát ra tiếng "coong", làm nó lăn lông lốc tới trước mặt Thẩm Nhạn.

Nhất thời bầu không khí đông cứng lại.

Thẩm Nhạn thấy cô rụt về phía sau, rõ ràng hắn chỉ vươn người tìm chiếc đũa, nhặt lại cho cô, nhưng bộ dạng sợ sệt của cô khiến hắn không khỏi ngẩn ngơ, có chút lúng túng.

"Đũa rơi này." Một lát sau, hắn cố gắng hết sức bày vẻ tươi cười ôn hòa, dùng động tác rất nhẹ nhàng để nhặt đũa, không trực tiếp đưa tận tay cô mà chậm rãi đặt xuống bên cạnh đĩa. Từ đầu tới cuối, hắn đều duy trì một cự ly thích hợp, sẽ không để cô cảm thấy cứ sự uy hiếp nào.

"À, cảm ơn..." Vẻ nổi giận trong tưởng tượng không xuất hiện, Ninh Tiêu Tiêu lấy lại tinh thần, vội vã cười làm lành nói lời cảm tạ.

"Xin lỗi, tôi đi toilet một chút." Thẩm Nhạn vẫn cười, thái độ vẫn nhẹ nhàng như trước. Chỉ là nụ cười này nở trên gương mặt tái nhợt, ai nhìn vào cũng thấy rất miễn cưỡng, bao gồm cả Tề Tĩnh.

"Thẩm Nhạn". Tề Tĩnh ngồi gần vị trí ra vào, Thẩm Nhạn muốn đi ra thì anh phải đứng lên nhường đường. Nhưng anh không những không đứng lên, còn cầm lấy cổ tay Thẩm Nhạn, hai hàng lông mày nhíu chặt.

"Vừa rồi bỏ đũa xuống không cẩn thận bị chạm vào nước canh, anh đi rửa tay." Thẩm Nhạn đưa ra một lý do vô cùng hợp tình hợp lý.

Tề Tĩnh chần chờ trong chốc lát, cuối cùng cũng chậm rãi buông tay ra, im lặng đứng lên để hắn qua.

Thẩm Nhạn mỉm cười với anh, vừa áy náy vừa cảm kích, sau đó lễ phép nói một tiếng với Ninh Tiêu Tiêu rồi rời khỏi chỗ ngồi, biến mất nơi khúc quẹo của hành lang.

"Hình như em đã hỏi điều không nên hỏi rồi." Ninh Tiêu Tiêu đợi hắn đi xa mới chớp chớp mắt với Tề Tĩnh ngồi cách cái bàn.

Vẻ mặt Tề Tĩnh nghiêm túc, nhìn cô không nói một lời.

"Đàn anh, chẳng lẽ anh không cảm thấy hắn rất kỳ quái sao?" Ninh Tiêu Tiêu hỏi nhỏ.

"Tiêu Tiêu." Tề Tĩnh cắt lời cô, tay phải để lên mặt bàn trong tư thế nắm chặt. Hiếm khi thấy anh sẵng giọng lạnh lùng như vậy. "Em còn nói nữa anh sẽ giận đấy."

Cô căn bản không hề biết. Vốn anh tưởng rằng Thẩm Nhạn tuyệt đối sẽ không chấp nhận lời mời ra ngoài ăn cơm này.

Rõ ràng hắn không quen với việc giao tiếp với người xa lạ, nhưng chỉ vì Ninh Tiêu Tiêu là bạn thân của

anh, Thẩm Nhạn do dự một hồi rồi lựa chọn chấp nhận. “Có thể gặp mặt bạn em cũng tốt. Nếu được hòa nhập với bạn bè trong giới của em thì càng tốt hơn.” Lúc đó hắn đã nói như vậy, trên mặt nở nụ cười lạc quan.

Ở bệnh viện, bà Bàng, y tá trưởng, đã từng nói, người không biết Thẩm Nhạn thường nghĩ hắn rất lạnh lùng.

Từ đầu Tề Tĩnh đã chẳng hề cảm thấy hắn lạnh lùng, chỉ thấy hắn kiệm lời.

Khi bức ghép hình trong tay ngày càng hoàn thiện, màu sắc bức vẽ cũng ngày càng ấm áp, mùa xuân đến càng ngày càng gần, Tề Tĩnh gấp gáp muốn chứng minh cho người khác thấy, nhưng anh lại đánh giá thấp trở ngại của hiện thực.

“Hắn là bạn trai đang chờ xét duyệt của anh, em hỏi thay anh mấy câu cũng không được sao?” Ninh Tiêu Tiêu ấm ức nói.

Khi Thẩm Nhạn trả lời câu hỏi, tuy rằng Tề Tĩnh không nói gì, nhưng sự kinh ngạc trong mắt anh khiến cô chú ý tới, vừa nhìn cũng biết đây là lần đầu anh nghe mấy chuyện này. Sau khi cân nhắc đắn đo, cô nghi rằng Tề Tĩnh bị lừa.

“Anh ấy—” Vốn đã qua xét duyệt rồi.

Đôi môi Tề Tĩnh mở được phân nửa lại mím lại, quyết định chưa cần thiết phải nói với cô những lời này, tránh chuyện phiền phức.

“Anh hoàn toàn không biết chuyện bằng cấp của hắn sao?” Cô hỏi.

“Anh không biết bởi vì anh không hỏi.” Cũng không quan tâm. Tề Tĩnh chau mày, nhẹ nhàng đáp.

“Hẳn là anh cũng không biết chuyện trong nhà hắn?”

“Mấy chuyện này anh không hỏi sâu.”

Vẻ mặt Ninh Tiêu Tiêu rầu rĩ, không khỏi thấp giọng khuyên nhủ: “Đàn anh, anh chẳng hỏi gì cả, cái gì cũng không biết, rốt cuộc anh hiểu người này tới đâu? Tuy rằng trước đây anh đã dùng rất nhiều mỹ từ để hình dung về hắn, nhưng tình huống của anh có thể nói là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, anh bị tình cảm mù quáng mê muội đầu óc rồi à? Em nghĩ… Hắn không đáng tin chút nào.”

Ánh mắt Tề Tĩnh lạnh lẽo, nhìn cô chằm chằm: “Vì sao em lại nói anh ấy không đáng tin?”

Ninh Tiêu Tiêu bĩu môi: "Hắn còn chẳng học nổi đại học chính quy, có thể thấy được trình độ giáo dục không cao. Còn đàn anh của em tốt nghiệp đại học danh tiếng, hai người đâu có cùng một đẳng cấp, đúng không?"

Huống chi, ngay cả nói chuyện xã giao, người kia cũng không thèm nói.

Lúc này Tề Tĩnh bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: "Đại học danh tiếng? Đại học danh tiếng có thể nói lên điều gì? Nếu nói tới bằng cấp, chẳng phải kẻ kia còn là bạn học của anh sao? Kết quả thế nào?"

Kết quả? Cũng không có kết quả tốt lành gì, chỉ có trái đắng.

Anh tự cho rằng mình có ý chí kiên cường như thép, vậy mà dưới áp lực to lớn của hiện thực vẫn bị đè bẹp cho biến dạng, gần như bị bẻ gãy, may mà đúng lúc dứt ra trước khi hoàn toàn tan vỡ.

Ấy vậy khi anh chịu đựng không nổi nữa, mới phát hiện đối phương dứt ra còn sớm hơn anh, nhanh hơn anh.

Chỉ với một mình anh, đương nhiên không chịu nổi áp lực nặng nề đến thế.

"Xin lỗi, hóa ra là cậu nghiêm túc."

Một câu cay đắng tổn thương lòng người, chẳng khác nào khi anh đang nghiêm túc cẩn thận bước từng bước, bỗng nhiên đối phương vẽ ra một dấu hiệu dừng giữa đường, bỏ lại một câu như vậy, đẩy anh trở về nơi bắt đầu, chẳng khác chi giữa mùa đông khắc nghiệt lại dội xuống chậu nước lạnh như băng.

Đau đớn tổn thương vì giá rét, lại chỉ có thể cố ra vẻ mạnh mẽ, mang vẻ mặt tươi cười mà bước đi.

Mấy năm nay, anh vẫn không thể thuyết phục chính mình bước tiếp lần nữa, cho tới tận khi Thẩm Nhạn kéo anh bước qua vạch kẻ trắng ở điểm xuất phát kia.

Ninh Tiêu Tiêu nhớ rất rõ.

Vào cái đêm Tề Tĩnh thẳng thắn nói với cô về xu hướng tình dục của mình, thẳng thắn kể lại đoạn tình cảm nghĩ lại mà kinh, hai người đã cùng nhau thức trắng đêm uống rượu giải sầu. Đêm đó, cô khóc ướt hết mười gói giấy, ngày hôm sau còn nôn hết cả mật xanh mật vàng trong phòng ngủ. Chính vì điều này, khi cô biết Tề Tĩnh yêu lần nữa, cô mới cẩn thận hơn, tỉ mỉ kiểm tra kỹ càng thay anh.

Lúc này, giữa hai hàng lông mày Tề Tĩnh toát ra vài phần đau đớn, hiển nhiên là quá khứ đang trỗi dậy.

Ninh Tiêu Tiêu ân hận đã lỡ lời, vội vã mở miệng an ủi anh: "Đàn anh, tên đó là ngoại lệ. Nói thật, anh và

tên đó rất xứng đôi trên mọi phương diện, chẳng qua lúc ấy hai người còn quá trẻ, không chịu nổi dư luận xã hội. Hôm nay mọi thứ đã khác xưa, thoái mái cởi mở hơn rất nhiều, hay là bây giờ tên đó…"

"Bây giờ tên đó đã có vợ con rồi." Tề Tĩnh gằn giọng ngắt lời, mỗi câu mỗi chữ đều dứt khoát, "Được rồi, anh không muốn nhắc đến chuyện này, cũng không muốn tái hợp với tên đó. Đừng nhắc tới hắn lần nữa."

Cuộc đối thoại rơi vào cục diện bế tắc.

Chỉ nghe thấy tiếng nước canh sôi sục rung động trong nồi lẩu, xung quanh tỏa ra hơi nước khuếch tán trong bầu không khí hít thở không thông, khiến người ta khó thở.

Ninh Tiêu Tiêu cúi đầu xoắn gấu váy, đôi môi mím chặt.

Tề Tĩnh tỉnh táo lại, thấy cô mang vẻ mặt ấm ức thì mềm lòng. Anh biết cô chỉ có ý tốt, vì vậy nhẹ nhàng thở dài: "Anh hiểu suy nghĩ của em. Em chỉ muốn tốt cho anh nên mới lo lắng ngược xuôi như vậy. Nhưng bất kể bằng cấp của Thẩm Nhạn thế nào, chí ít anh ấy là người vô cùng tôn trọng công việc của mình. Đây không phải là do anh nhận thấy thế mà là đúc kết từ hiện thực đã cho anh biết."

Bất kể trong quá trình cứu trợ đàn mèo hay chuyện của Ngày Về nhỏ sau này, y đức của Thẩm Nhạn quả thật không thể xoi mói, khiến anh bị thuyết phục.

Anh làm trong ngành truyền thông, đã thấy nhiều mặt trái của xã hội, thấy rất rõ.

Vậy nên anh càng hiểu rõ rằng, một người như Thẩm Nhạn rất khó có được.

"Đồng nghiệp cũng vậy, nhân viên của hội tình nguyện cứu trợ động vật cũng vậy, bọn họ đều có thể làm chứng cho điều này." Có luận điểm thì phải có luận cứ. Luận cứ của Tề Tĩnh không chỉ là cá nhân anh.

"Được rồi, cho dù nghề nghiệp bằng cấp không có vấn đề gì, nhưng bối cảnh gia đình hắn dường như còn chưa rõ ràng lắm." Ninh Tiêu Tiêu sợ anh nổi giận, chần chờ nửa ngày vẫn kiên trì với quan điểm của mình. Dù sao Tề Tĩnh đã từng vấp ngã một lần, cô mong anh có thể cẩn thận hơn một chút. "Đây không phải do em nghĩ lung tung đâu, mà thông qua rất nhiều ví dụ thực tế chứng minh. Khi cha mẹ có vấn đề, đứa trẻ sẽ sinh ra tính cách quái gở như là khuynh hướng ngược đãi,… Những chuyện này ngày nào phỏng vấn ngoài đường anh cũng có thể nghe thấy đúng không? Đàn anh à, em biết anh rất thích hắn, nhưng anh phải tìm hiểu thật kỹ, suy nghĩ thật kỹ."

Thẩm Nhạn dường như cũng từng nói vậy — "Em hãy nghĩ cho thật kỹ, sau đó trả lời anh."

Hắn nói hắn sẽ kiên trì chờ, mãi chờ.

Chờ tới khi anh nói đồng ý.

"Rốt cuộc tình hình cha mẹ anh ấy ra sao, anh không biết. Bản thân anh ấy bị ảnh hưởng thế nào, anh cũng không biết." Tề Tĩnh buông lỏng nắm tay trên mặt bàn, đặt lên ghế ngồi của Thẩm Nhạn, vuốt ve bên trên như muốn níu giữ chút nhiệt độ còn chưa hoàn toàn tan biến. "Điều duy nhất anh biết là… Cho tới giờ, anh ấy vẫn luôn chăm sóc anh, thay anh sẻ chia những việc vặt trong cuộc sống. Hơn nữa, anh ấy chưa từng ép buộc anh."

Thanh âm của anh khàn khàn, mang theo chút run rẩy, hết sức kiềm chế tâm trạng xao động của mình.

Mặt mũi Ninh Tiêu Tiêu trắng bệch, nhỏ giọng ngập ngừng nói: "Đàn anh…"

Tề Tĩnh thở dài một hơi, chắc là nhận ra mình hơi thất lễ, lắc đầu. Dù sao đàn em cũng là phụ nữ, cần phải được nhường nhịn, anh nói chuyện quá lạnh lùng cứng rắn sẽ khiến cô khó xử. Vì vậy, anh thả lỏng giọng điệu: "Anh biết em chỉ muốn tốt cho anh, cảm ơn em."

Lúc này Ninh Tiêu Tiêu mới có dũng khí ngẩng đầu nhìn anh, tuy rằng bàn tay đang xoắn gấu váy của cô vẫn không ngừng lại.

"Yên tâm đi." Tề Tĩnh nhàn nhạt nở nụ cười, "Trước khi anh dám thử bắt đầu một lần nữa, anh từng trải qua quãng thời gian giãy dụa rất dài. Nhưng anh không hối hận với quyết định này, anh tin tưởng vào nhân cách của anh ấy."

Rốt cuộc Ninh Tiêu Tiêu cũng ngừng tay, quệt miệng nói: "Được rồi, chỉ cần anh thích là được."

Cô có chút không muốn thừa nhận rằng Tề Tĩnh của hiện tại đã khá hơn hồi bị tai nạn giao thông rất nhiều. Mặc dù cô tin tưởng Tề Tĩnh có thể sẽ có những lựa chọn tốt hơn trong tương lai, sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn, nhưng người ngoài không làm nên chuyện gì, tâm trạng của người trong cuộc mới là quan trọng nhất.

"Vậy em ngoan ngoãn ăn lẩu đi, đừng hỏi người ta như tra hộ khẩu nữa." Tề Tĩnh nhướng mày nói, cầm đũa gõ gõ vào bát. Ninh Tiêu Tiêu gật đầu như giã tỏi.

Sau khi thuyết phục đàn em, Tề Tĩnh liếc mắt về phía toilet. Vẫn chưa thấy Thẩm Nhạn quay lại.

Anh tự nhủ trong chốc lát, lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, noi theo Thẩm Nhạn trước đây đã từng gửi tin nhắn cho anh, viết một cái tương tự: "Anh nghĩ cho kỹ rồi quay lại đây, em chờ anh."

Thẩm Nhạn không thấy tin nhắn đến, bởi vì hắn không nghe được âm báo.

Vòi nước trước mặt đang mở to nhất, tiếng nước ào ào cọ rửa thính giác của hắn, lỗ tai ù ù, không để lọt thanh âm nào khác.

Hắn từ từ nhắm hai mắt lại, không nhớ rõ đây là lần thứ mấy lấy tay múc nước tát vào mặt.

Nước lạnh chảy vào mắt tạo nên đau đớn, không mở nổi mắt ra, chỉ cảm nhận được từng giọt nước không cưỡng lại được trọng lực mà rơi xuống, vội vã chảy từ chóp mũi khi hắn cúi đầu. Hắn phải dùng nước để rửa trôi tâm tình tiêu cực trên mặt mình, để chúng theo ống thoát nước mà biến đi, chìm sâu dưới lòng đất.

Chỉ như vậy, hắn mới có thể tạo ấn tượng thật tốt.

Chỉ như vậy, hắn mới có thể trở lại chỗ ngồi, tiếp tục những chủ đề vừa nãy.

Thế nhưng những lời nói trong ký ức không chịu ngưng lại, không chịu buông tha hắn, dù cho hắn mở nước tới lớn nhất, lớn tới mức ngay cả ống nước cũng hơi chấn động, giọng nói kia vẫn đang vang lên, ngoan cố, tàn nhẫn chui vào.

Đó là lần đầu tiên hắn nghe thấy tiếng nói của cha mình.

Cách một cánh cửa, người phụ nữ bên ngoài khóc tới đau thấu tim gan, ông ta lại nổi giận đùng đùng: "Trước đây em không nên đẻ ra nó!"

Người phụ nữ dần chuyển khóc thành cười, thê lương vô cùng: "Đúng! Tôi hối hận, tôi thật sự hối hận vì đã sinh ra nó!"

Khi đó, một mình hắn ngồi trong phòng, yên lặng cầm bút làm bài tập.

Bất kể bên ngoài truyền tới thanh âm gì, khóc cũng được mà cười cũng được, tiếng đập phá đồ đạc cũng thế, hắn vẫn chỉ cúi đầu, tập trung hết sức làm bài tập cô giáo giao, sau đó chui vào chăn, bịt kín lỗ tai rồi ngủ. Chỉ cần ngủ tới ngày mai là có thể tới trường, cách mấy thanh âm này thật xa.

Không cần trở thành điều "không nên" của ai, cũng không cần trở thành nỗi "hối hận" của ai.

Nhưng bài tập viết mãi vẫn không xong.

Không phải bởi vì hắn không hiểu, mà bởi vì mỗi lần viết xong đáp án, luôn có cái gì đó làm chữ viết ướt nhòa, một giọt, hai giọt thành một mảng ướt át, không nhìn rõ được. Chỉ có thể làm lại lần nữa.

Sau đó người phụ nữ kia lại mở cửa xông vào, vừa kéo hắn đứng dậy từ ghế vừa cất giọng the thé: "Chúng ta đi! Chúng ta đi!"

Khoảnh khắc đó, hắn thà chết cũng muốn viết tiếp, động tác quá sức tới mức bút máy xuyên thủng giấy, người thì bị kéo về đằng sau, ngòi bít "xoẹt" một tiếng phá hỏng bài tập, kể cả tẩy và thước kẻ cũng rơi lăn lóc xuống đất.

Bài tập lần đó, hắn vĩnh viễn không thể nộp.

Không nộp bài, còn không đi học, hắn theo người phụ nữ đó quay trở lại thị trấn nhỏ trước kia.

Ở đó có người được gọi là ông bà ngoại của hắn, còn có những người hắn chưa từng gặp mặt. Những người đó thường nhìn hắn bằng ánh mắt như người phụ nữ kia thường dùng, mà hắn biết ý tứ trong đó, ngậm miệng lại, không phát ra bất cứ âm thanh nào, im lặng ngồi một mình trong góc.

Nhà ở trên trấn thường san sát nhau, phía sau mỗi hộ gia đình thường ngăn cách bằng một bức tường thấp, hoặc dùng hàng rào tre.

Khi hắn ở tạm nhà ông bà ngoại, không được đi học, hắn sẽ ngồi đọc sách một mình bên cái bàn kê sát chân tường, đôi khi còn gặp được con mèo nhà hàng xóm.

Đó là một con mèo già, tuổi già sức yếu, cái bụng nặng trịch thũng xuống, long sáng màu nhưng rối bù. Thỉnh thoảng nó sẽ đi tới đi lui trên tường, thậm chí còn nhảy xuống khỏi tường, lười biếng phơi nắng trên sàn nhà. Mỗi lần nữa vậy, hắn sẽ ngồi im không nhúc nhích mà ngắm, chỉ sợ mình động đậy sẽ khiến mèo chạy mất.

Nhưng con mèo kia không những không chạy, lâu dần còn chủ động tới cọ cọ chân hắn.

"Mình là Thẩm Nhạn." Thanh âm của hắn rất nhẹ.

"Meo meo."

"Mẹ mình sắp lập gia đình rồi." Hắn nghe được cuộc đối thoại của ông bà ngoại ở bên kia bức tường, đó là ba tháng sau khi hắn tới nơi này. Người phụ nữ kia mang thân phận đã ly hôn mà đi xem mắt thành công, đối phương không ngại phụ nữ đã có chồng, chỉ là không muốn nuôi con của chồng trước.

"Meo meo." Mèo già không hiểu lời hắn nói, chỉ ngẩng đầu lên, dùng móng gãi ngứa.

"Bọn họ nói sẽ đưa mình tới chỗ cha mình. Về phần ông ấy có muốn nuôi mình hay không là chuyện của ông ấy." Hắn thành thật nhắc lại điều mình nghe được, cuối cùng mới mỉm cười với mèo già, "Có thể sau này mình sẽ không được gặp cậu."

"Meo meo." Mèo già hạ thấp người, dán lên sàn nhà. Còn hắn thuận tay nhẹ nhàng xoa long trên lưng nó.

Ngày người phụ nữ kia đi lấy chồng, gian nhà trống không.

Tất cả mọi người đều đi xem lễ cưới, chỉ có mình hắn ở phía sau nhà cùng với mèo già cả một ngày.

Khi bụng đói, hắn sẽ tự lấy đồ ăn thừa trong tủ lạnh ra, dùng lò vi sóng để hâm nóng, bưng bát ngồi ăn ở chân tường, còn chia cho mèo một ít.

"Mẹ cháu lập gia đình rồi."

"Ông bà muốn đưa cháu tới chỗ cha cháu."

Khi ông bà ngoại nói với hắn điều này, lúc đó đang diễn ra hôn lễ. Dù hắn đã biết từ lâu rồi.

Bọn họ cho đồ của hắn vào một túi hành lí, đưa hắn lên xe bus, nói với tài xế khi tới trạm sẽ có người đón hắn, rồi xoay người bỏ đi, không thèm ngoảnh lại.

Hắn không nói lời nào ngồi mấy tiếng trên xe bus, trở lại thành phố hắn đã ở mấy tháng qua. Đến trạm cuối, hành khách trên xe đều đã xuống hết, toàn bộ thùng xe trống không, hắn mới chậm rãi bước xuống, cố sức lôi xềnh xệch cái túi từ trong cốp xe, đờ người nhìn kẻ đến người đi trong trạm.

Hắn không biết mình phải đi đâu.

Xung quanh đều là người xa lạ, cảnh vật xa lạ, ngôn ngữ liến thoắng văng vẳng bên tai, khiến hắn thấy xa xẩm mặt mày.

Có lẽ do trên đường không được ăn gì, đầu óc choáng váng.

Nhưng trên người hắn không có nhiều tiền, không biết tiêu rồi sẽ chịu được bao lâu nữa. Quyết tâm tiết kiệm tiền, hắn không dám mua đồ ăn ở nhà ga, chỉ có thể mờ mịt ôm túi hành lý, ngồi ở phòng đợi xe hơn hai tiếng.

Sau đó hắn nhận ra, dù hắn đợi thêm ba tiếng, bốn tiếng, năm tiếng, hay lâu hơn nữa, cũng sẽ không có người tới.

Bởi vì… hắn là Thẩm Nhạn.

"Thẩm Nhạn."

Khi hắn nghĩ như vậy, có một người gọi tên hắn.

Đó không phải người hắn gọi là cha, mà là một ông già.

Ông bước ra từ đám người xa lạ xám xịt, chậm rãi bước tới, dường như tất cả xung quanh đều mất đi màu

sắc, nhẹ nhàng tiến vào trong mắt hắn. Hắn run rẩy, không tự chủ được mà ngồi thẳng người. Ông vẫn cười hiền hòa như vậy: "Cháu là Thẩm Nhạn phải không? Trông rất giống cha cháu hồi bé…"

Hắn xiết chặt quai túi hành lý, không nói lời nào, chỉ gật đầu một cái.

Ông thở dài một hơi: "Cha cháu không tới được."

Hắn vẫn gật đầu. Điều này vốn nằm trong dự tính, bởi vì người đàn ông đó nói hắn không nên được sinh ra, tất nhiên cũng sẽ không chấp nhận hắn.

Ông già trước mặt chậm rãi cúi người xuống, xoa đầu hắn, nở nụ cười có phần cay đắng: "Nhưng cháu có thể theo ông. Thẩm Nhạn, ông là ông nội của cháu."

Thanh âm trong đầu tới giờ mới đột nhiên bình tĩnh lại, dần dần bị tiếng nước ào ào lấn áp, trở lại hiện thực.

"Ưm…"

Thẩm Nhạn thở dốc, nhíu chặt long mày. Hai tay hắn nhẹ nhàng vuốt bọt nước trên mặt, rốt cuộc cũng được giải thoát. Hắn khóa vòi nước khiến tiếng nước ngưng bặt, tất cả thanh âm trong phòng rửa tay trở về tĩnh lặng.

"Cảm ơn ông, ông nội." Hắn nghẹn ngào nói.

Cảm ơn ông đã đưa cháu trở về từ quá khứ.

Bởi vì cuộc đời chỉ có thể bước tiếp, không thể đi lùi. Phía trước còn có người hắn nhất định gặp được, cũng nhất định phải lấy được cảm tình.

Thẩm Nhạn ngẩng đầu lên, gương mặt tái nhợt của hắn hiện ra trong gương, nhưng ánh mắt đã khôi phục lại bình tĩnh. Hắn lau khô mặt, sửa soạn một chút là có thể ra ngoài. Khi tìm khăn tay để lau nước, hắn lấy điện thoại ra nhìn, lúc này mới phát hiện có một tin nhắn của Tề Tĩnh. Hắn vội vã mở ra xem.

— "Anh nghĩ cho kỹ rồi quay lại đây, em chờ anh."

Thấy ba chữ cuối cùng, trong lòng hắn ấm áp vô cùng, đôi môi bất giác cong cong.

Không thể để cho người ấy đợi lâu.

Thẩm Nhạn vội vã lau mặt, chỉnh sửa lại ống tay áo một chút rồi rời khỏi toilet. Khi trở lại chỗ ngồi, Ninh Tiêu Tiêu nhìn thấy hắn trước Tề Tĩnh, vẻ mặt sửng sốt. Cô không còn dò xét như trước khi hắn rời đi, có thể chào hỏi bình thường cùng hắn.

Xem ra trong lúc hắn vắng mặt, Tề Tĩnh đã nói gì đó với cô.

"Anh lâu quá, em đã ăn hết phần của anh rồi." Tề Tĩnh hơi nghiêng đầu, nhìn vào mắt anh, biểu hiện thái độ hiền hòa không có chút khác thường, cần nhẫn vì hắn rời đi giữa chừng.

"Xin lỗi, để em đợi lâu." Tay của Thẩm Nhạn đặt lên bờ vai anh, nhỏ giọng tạ lỗi.

Ánh mắt Tề Tĩnh dừng lại trên mặt hắn thật lâu, dường như đang xác nhận điều gì đó. Thẩm Nhạn im lặng nhìn anh, không trốn tránh bất kỳ cái gì. Tề Tĩnh nhìn xong, bỗng nhiên cười to hai tiếng, bàn tay vỗ nhẹ lên tay hắn, giống như đang an ủi: "Em lừa anh thôi, mau ăn đi."

Thẩm Nhạn rất tự nhiên đáp lại: "Ừ."

Bàn tay đặt trên vai Tề Tĩnh chần chừ mãi không buông, mà Tề Tĩnh lại chụp lấy tay ở sau lưng hắn, vươn tay qua đó, nắm thật chặt.

43. Chương 43

Cuộc gặp mặt sau đó tiến hành rất thuận lợi.

Tề Tĩnh và Ninh Tiêu Tiêu đổi chủ đề, cả hai ăn ý không nhắc về chuyện trước đó nữa, chuyển sang những thứ không liên quan ví dụ như công việc, ví dụ như Ngày Về nhỏ, hoặc là chuyện phục hồi sau khi bị gãy xương.

Thỉnh thoảng Thẩm Nhạn cũng nhẹ nhang góp đôi lời. Có vẻ như Ninh Tiêu Tiêu thấy ngại với hắn, mỗi lần như vậy đều vội vàng phụ họa, dẫn dắt hắn nói thêm vài câu. Dù Tề Tĩnh không chen vào câu nào, hai người vẫn có thể trò chuyện với nhau một hồi. Tề Tĩnh chỉ ngồi nghe, khẽ mỉm cười giúp Thẩm Nhạn gắp thức ăn chín trong nồi lẩu, bỏ vào bát mình trước để thổi nguội, sau đó mới bỏ vào bát hắn.

Đối với Ninh Tiêu Tiêu, Tề Tĩnh vẫn có điều giấu cô, chính là chuyện Thẩm Nhạn là "Nhạn Bắc Hướng".

Anh chỉ nói rằng Thẩm Nhạn biết mình chơi phối âm, nhưng không tiết lộ chuyện Thẩm Nhạn cũng là CV, còn việc hắn dùng nick phụ để tham gia thi tuyển thì càng phải giữ bí mật kín đáo. Anh biết lúc đó đàn em nhất định sẽ trở thành một trong những thính giả ngoài kia, mà anh lại không muốn trước khi chinh thức bắt đầu thi đấu lại để lộ chút tin tức nào.

Đối với Thẩm Nhạn, Tề Tĩnh cũng có chuyện giấu diếm.

Đó là sau khi cơm nước xong xuôi, trước khi chia tay, Ninh Tiêu Tiêu nói nhỏ bên tai anh một câu: "Đàn anh, thật ra có một chuyện mà em cực kỳ cực kỳ quan tâm. Hai người bọn anh đã… ấy ấy chưa?"

Ấy ấy.

Đương nhiên Tề Tĩnh biết người mà cô đang ám chỉ là ai. May mà giọng cô nhỏ lắm, không để Thẩm Nhạn nghe thấy.

Ninh Tiêu Tiêu vừa nói xong, Tề Tĩnh vươn tay nheo mặt cô một cái, nhéo đau tới mức cô la phát khóc. Khó khăn lắm mới được tha, anh còn cố tình đặt hóa đơn vừa mới thanh toán xong ra trước mặt cô, nheo mắt lại như uy hiếp, dọa dẫm: "Ranh con đang nói cái gì thế? Còn dám nói bậy anh sẽ không bao em đâu. Em ngoan ngoãn câm miệng lại, nếu không thì chúng ta chia đôi số tiền trên hóa đơn này."

Đương nhiên Ninh Tiêu Tiêu chọn ngậm mồm rồi, còn làm động tác kéo khoa môi, tỏ vẻ nghe lời.

Tề Tĩnh hài lòng thu lại hóa đơn.

Ngoài miệng, Ninh Tiêu Tiêu vô cùng thành thật, nhưng đôi mắt vẫn không nhịn được mà lặng lẽ liếc đàn anh của mình. Tay trái Tề Tĩnh còn bó bột, có vẻ như độ khó khi "ấy ấy" rất cao… Nhưng nếu thật sự hứng lên rồi, đâu phải không thể làm được. Ánh mắt của cô nhìn thẳng vào Thẩm Nhạn đứng xa xa phía sau bọn họ, bởi vì người đó mới là mấu chốt.

Ở phía xa, Thẩm Nhạn vẫn giữ vẻ rất ổn trọng.

Những gì Tề Tĩnh gắp cho, hắn không hề kén chọn mà ăn hết. Có đôi khi, hắn còn căn dặn Tề Tĩnh phải kiêng ăn thứ gì, cái gì không thích hợp cho vết thương, khi xuống lầu tính tiền còn ở bên cạnh nhẹ nhàng nâng đỡ anh xuống cầu thang từng bước, sợ anh vấp ngã.

Tận mắt nhìn thấy cảnh này, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao khi ấy, đàn anh của cô lại viết ra từ "cẩn thận, tỉ mỉ, săn sóc".

"Đáng tiếc, rõ ràng bác sĩ Thẩm không phải loại người cầm thú, nếu không thì…" Cô bất cẩn nói ra lời trong lòng.

Mặt Tề Tĩnh đanh lại, hóa đơn đút trong túi quần lại bị rút ra. Ninh Tiêu Tiêu thấy vậy, thét chói tai không ngừng, vừa cầu xin tha thứ vừa hoảng sợ bỏ chạy về phía trạm xe bus nhanh như thỏ.

Không sao, không sao, món nợ này để sau này ranh con kia cần anh ghi âm giúp có thể chậm rãi tính toán.

Tề Tĩnh hạ quyết tâm, gian xảo nhướng mày cười cười.

"Sao cô ấy lại về trước rồi?" Thẩm Nhạn từ phía sau bước tới, có chút kinh ngạc hỏi.

Gần tới phút chia tay, hắn đoán hai anh em họ còn nhiều chuyện phải nói riêng với nhau, vì vậy hắn để hai người họ ra ngoài trước, giữ vững khoảng cách, cố gắng không đi theo, tránh cho Ninh Tiêu Tiêu cảm thấy gò bó vì sự có mặt của hắn.

Không ngờ từ xa xa nhìn lại, thấy Tề Tĩnh vung tay lên một cái, cô chạy vút đi mất tiêu.

"Không có gì." Tề Tĩnh nhẹ nhàng hắng giọng, đúng lúc chấm dứt đề tài vừa rồi, không muốn cho Thẩm Nhạn biết nguyên nhân.

Nơi đầu ngõ, gió cuối thu hiu quạnh, từng bước chân qua xào xạc tiếng lá khô, không khí mát lạnh phủ khắp bốn phía, nhắc nhở mọi người rằng tháng mười đã tới, đông sắp về. Thẩm Nhạn thấy anh cứ cúi đầu, còn ho khan, cho rằng anh bị lạnh. Hắn không nói một lời cởi áo khoác của mình, bọc anh lại chặt chẽ.

Hai người đứng đối diện, Tề Tĩnh bất giác ngẩng đầu nhìn hắn.

Thẩm Nhạn hết sức chăm chú giúp anh cài áo, đường nhìn không đặt ở anh, đúng lúc cho anh cơ hội để quan sát đối phương thật kỹ. Anh đã nhìn ngắm gương mặt này không biết bao nhiều, cũng không ngại ngần điều gì, mỗi lần ngắm là một lần hoài niệm chút rung động đầu tiên kể từ khi lặng lẽ nhìn trộm hắn ngủ trưa.

Nhưng dù sao, cơ hội ngắm hắn ở khoảng cách gần như vậy không nhiều lắm.

Bình thường, anh không tìm được lý do thích hợp để gần gũi hắn, chỉ có vào những lúc như thế này, anh mới tiện thể nhìn nhiều hơn chút.

"Sắc mặt của anh khá hơn lúc rời khỏi bàn rồi." Tề Tĩnh thì thào, bất giác vươn tay, đụng vào gò má của hắn.

"Xin lỗi, làm em lo lắng." Thẩm Nhạn nhỏ giọng nói. Bốn ngón tay của Tề Tĩnh dán trên gò má hắn, ngón cái lại cách khóe môi rất gần, có thể cảm nhận được nơi nào đó hơi vểnh lên, tuy rằng rất nhẹ, nhưng là một nụ cười thật sự.

"Là lỗi của em, ở thời điểm này dẫn anh đi gặp mấy người bạn thân như Ninh Tiêu Tiêu hình như còn có chút miễn cưỡng." Đáng lẽ ra anh nên cương quyết hơn, đứng trên lập trường của Thẩm Nhạn mà suy xét, chọn chất lượng hơn số lượng.

"Không sao, anh biết, cô ấy thật lòng lo lắng cho em." Thẩm Nhạn hiểu rõ dụng ý của Ninh Tiêu Tiêu.

“Nhưng mà…” Tề Tĩnh muốn nói thêm, Thẩm Nhạn chỉ nhẹ nhàng cười lắc đầu, ngắt lời anh.

“Em xem.” Bỗng nhiên hắn nghiêng người sang, ánh mắt hướng về chỗ sâu bên trong ngõ nhỏ, ngón tay giơ lên về phía con đường tất quanh co mất hút dần trong bóng đêm, khiến Tề Tĩnh nhìn theo. “Rất nhiều năm trước, con đường này là đường anh phải đi qua mỗi khi từ trước về nhà.”

Đó là khi hắn vừa mới chuyển tới nơi này. Ông hắn tìm cho hắn một ngôi trường ở gần nhà, sau khi tan học, hắn đi bộ về nhà, tất phải đi qua nơi này.

“Đã là chuyện của vài chục năm trước.”

Góc đường mờ mịt được chiếu sáng bởi ngọn đèn u tối in vào hai mắt Thẩm Nhạn, dường như trong nháy mắt, thời gian đảo ngược.

Hắn đè thấp giọng, kể lại cho Tề Tĩnh nghe về tầng tầng lớp lớp chuyện xưa: “Khi đó, nhà cửa ở đây không nhiều lắm, bây giờ hầu hết đều là nhà mới xây, thậm chí ngay cả đèn đường hồi đó cũng chỉ lác đác, buổi tối không nhìn rõ được. Đôi khi, đèn đường trục trặc, cả quãng đường đều tối đen, ngoại trừ ánh đèn tỏa ra từ những hộ gia đình xung quanh, còn lại không có gì cả. Anh đã từng vì quá sợ hãi mà không dám đi qua, không về nhà được.”

Sợ hãi, bất lực, bàng hoàng.

Không dám bước về phía trước, không dám một mình xông vào bóng đêm.

Hắn chỉ có thể ngồi xổm xuống góc tường, định chờ tới khi phía đông hửng sáng, nhưng ông nội lại tìm được hắn.

Trên tay ông cầm chiếc đèn pin cũ quen thuộc, không quá mạnh cũng không quá yếu, chỉ có thể lờ mờ soi rọi một vùng bóng đêm rất nhỏ, nhưng màu của ánh sáng lại thật ấm áp. Hắn ngẩng đầu nhìn theo nguồn sáng, thấy ông nội thở phào nhẹ nhõm khi tìm thấy hắn, nở nụ cười vui mừng không gì sánh bằng.

“Sau đó, ngày nào ông nội cũng tới đón anh, nắm tay anh dắt về nhà. Bởi vì có người ở bên cạnh, anh không còn thấy chỗ này đáng sợ nữa.” Thẩm Nhạn mỉm cười, trong thanh âm phảng phất hương vị của hồi ức, kham khổ mà trong sáng. “Về sau, anh đã quen với bóng tối nơi này, có thể đi một mình.”

Nói tới đây, mặt mày hắn chậm rãi ủ rũ, cay đắng thở dài một hơi.

“Từ sau khi ông mất, anh rất ít khi đi qua nơi này một mình. Mặc dù có đèn đường, nhà cửa xung quanh cũng nhiều hơn, náo nhiệt hơn trước đây, khiến anh không còn cảm giác sợ hãi nữa. Nhưng anh vẫn không đi.”

"Vì sao?" Tề Tĩnh hỏi rất nhỏ, không đành lòng chen vào từng thước phim nhựa trong ký ức của đối phương.

Anh chọn trở thành lời thuyết minh, để diễn viên trong đó tự mình nói ra đáp án.

Thẩm Nhạn cười: "Bởi vì sẽ nhớ tới ông nội, nhớ tới quá khứ, nhớ rằng mình đã từng sợ hãi thế nào khi ở một mình."

Vừa nói xong, hắn bước một bước về phía ngõ, rồi lập tức dừng lại.

"Lúc đó muốn anh phải đối mặt với bóng tối này một mình thật quá khó, nhưng bởi vì có ông nội, vậy nên không hề gì."

Trọng tâm câu chuyện vòng một vòng lại trở về vạch xuất phát.

Dường như Tề Tĩnh đột nhiên hiểu ra, đứng im nhìn Thẩm Nhạn. Mà người kia cũng quay đầu lại nhìn anh hồi lâu: "Thế nên em không cần lo sẽ ép buộc anh. Bất kể là cuộc thi hay việc gặp mặt bạn bè em… anh biết mình không một mình, không sao hết."

Thanh âm của Thẩm Nhạn lúc này đang ở trong trạng thái mà Tề Tĩnh thích nhất.

Giống như mặt biển yên tĩnh, thâm trầm mà không u ám, từng chữ vang lên như cơn sóng thủy triều giương cao rồi ập xuống bãi cát, từng hòn sỏi gồ ghề cuối cùng cũng sẽ được vuốt ve dịu dàng.

Hắn vươn một tay về phía Tề Tĩnh, thấp giọng nói: "Tề Tĩnh, em có thể cùng anh đi trên con đường này một lần không?"

Tề Tĩnh mỉm cười, rất tự nhiên nắm lấy tay hắn: "Bao nhiêu lần cũng được."

Gió thu lạnh lẽo thổi qua, bàn tay Thẩm Nhạn khô ráo mà ấm áp, khi xiết chặt lấy có thể cảm nhận rõ ràng sức lực tràn trề trên từng đốt ngón tay của hắn, không mạnh không yếu, vừa vặn bao trùm lấy bàn tay anh. Hóa ra hai người cùng đi sẽ không còn sợ hãi nữa, bởi vì trái tim đã thuộc về đối phương, những người khác, chuyện khác đều không thể dao động nổi.

Ngày Về lớn sung sướng về đến nhà, Ngày Về nhỏ lại buồn bã.

Tuy rằng đi bộ từ nhà hàng về cũng không quá xa, nhưng vẫn mất chút thời gian. Hơn nữa, anh và Thẩm Nhạn sóng vai cùng đi, trên đường hầu như không có chỗ nào sang, vì vậy hai người không xem được đồng hồ đeo tay, bỏ qua suy nghĩ về thời gian, vừa đi vừa trò chuyện, chậm rãi tản bộ về nhà.

Mặc dù trước khi đi, Ngày Về nhỏ đã được cho ăn tới mức bụng căng tròn, nhưng mèo con không chịu được cô đơn, qua mấy tiếng không có ai chơi cùng nó, nó kêu gào trong ổ, lăn tới lăn lui, cũng chỉ vì muốn thu hút sự chú ý.

Đợi tới lúc Ngày Về lớn xuất hiện, nó bắt đầu tức giận bất bình, giương móng cào cào ổ.

Tề Tĩnh bất đắc dĩ nhìn mèo con đang giơ móng kháng nghị. Quả là hết nói nổi. ID của anh là "Chẳng hỏi ngày về", không ngờ cũng có ngày nuôi phải một con mèo mới xa nhau có bốn, năm tiếng đồng hồ đã lên án anh.

Không thể không nói, nếu như dựa theo lịch làm việc trước kia của anh, có lẽ lúc này Ngày Về nhỏ đã chết vì đói hoặc chết vì buồn ở trong nhà.

"Tao sai rồi, mày đánh tao đi." Tề Tĩnh ôm nó ra khỏi cái hộp, để nó nằm cuộn tròn nhõng nhẽo trong lòng mình, dùng hai đệm thịt mềm mại để trút giận.

"Meo meo meo meo." Ngày Về nhỏ vốn còn mang bộ dạng tràn đầy oán giận, khi được chủ nhân ôm trong lòng rồi lại không hề lộn xộn, chỉ lo nhào tới làm nũng. Tề Tĩnh bị nó chọc cười, nhẹ nhàng xoa xoa lông tơ mềm mại trên cổ nó, mỉm cười nhìn nhóc con thoải mái tới mức mắt híp lại thành hai sợi chỉ, cái đuôi hoàn toàn chim vào trạng thái thả lỏng, mềm nhũn khoác lên người anh.

Thật ra anh lấy lòng Ngày Về nhỏ như thế là vì sau này Ngày Về nhỏ còn có một công dụng rất quan trọng đối với anh. Vậy nên hiện tại hầu hạ nó thoải mái rồi, chắc chắn trăm lợi mà không một hại.

"Tề Tĩnh, em muốn tắm luôn không?" Thẩm Nhạn nhìn đồng hồ, đã qua mười giờ, không còn sớm nữa.

"Anh tắm trước đi, Ngày Về nhỏ buồn lắm, em giải buồn cho nó một chút." Tề Tĩnh cọ cọ đệm thịt của nó, ngẩng đầu trả lời.

"Được rồi." Hôm nay là chủ nhật, ngày mai sẽ phải trở lại lịch trình làm việc như bình thường. Tề Tĩnh có thể tự do điều chỉnh thời gian của mình, nhưng Thẩm Nhạn thì không, nên hắn không cần nhường anh. "Vậy anh tắm xong thì em tắm nhé, nếu cần giúp thì gọi anh. Lúc đó anh sẽ ở trong phòng sách ghi âm, dừng lại cũng không sao, gõ cửa là được."

Tề Tĩnh nghe vậy, mạnh mẽ ngẩng đầu.

Mặc dù anh tận mắt nhìn thấy hắn đăng ký, cũng tận mắt thấy toàn bộ quá trình hắn chọn nhân vật, nhưng mà nghe hắn nói muốn bắt đầu ghi âm, cảm giác chân thực mãnh liệt kia vẫn khiến anh không kiềm chế được nỗi phấn chấn trong lòng.

"Anh đang nói tới phần thử âm của cuộc thi kia sao?" Tề Tĩnh cố chấp xác nhận lại một lần nữa, cảm giác sung sướng trải nghiệm thế nào cũng không đủ.

"Đúng vậy." Thẩm Nhạn thấy ánh mắt lấp lánh của anh có chút buồn cười, khoe môi không khỏi cong lên.

"Cố gắng lên! Em chờ tin tốt của anh!" Tề Tĩnh vội nói, sau khi nói xong vẫn cảm thấy chưa đủ, còn giơ móng của Ngày Về nhỏ lên, để nó vươn đệm thịt tiếp thêm sức mạnh cho Thẩm Nhạn. Thật ra anh cũng dự định đêm nay sẽ ghi âm thử, nhưng anh lo lắng Thẩm Nhạn có thể trúng tuyển hay không hơn cả bản thân mình.

"Em cũng vậy." Thẩm Nhạn cười nói. Đối với hắn mà nói, hai người có thể cùng trúng tuyển mới là tin tức tốt nhất.

Những ngày chờ tin tức ấy vừa phong phú vừa bận rộn.

Lúc hết hạn đăng bản thử âm, kế tiếp còn phải chờ ba ngày cho ban tổ chức xét duyệt, chỉ có thể chậm rãi chờ đợi.

Hằng ngày Thẩm Nhạn đi làm ở bệnh viện, Tề Tĩnh cũng bận rộn công việc ở đài truyền hình, không rảnh để quấy rối hắn. Anh bớt thời giờ biết một phần đề án gửi cho chủ nhiệm ban tin tức, muốn tranh thủ khi mình còn đang làm việc trong thành phố để thực hiện phỏng vấn, làm mấy chuyên đề liên quan tới bệnh viện thú ý và các phòng khám khác.

Hôm ấy, chủ nhiệm trả lời ngay.

"Tôi đã đọc đề án của cậu rồi, ý tưởng không tồi." Đây là một lời dạo đầu khá sáng sủa.

Chủ nhiệm thuộc loại phóng viên thời sự điển hình, thích nói trực tiếp, tốt là tốt, không tốt là không tốt, bởi vì trong ban tin tức thời sự, cái không được lãng phí nhất chính là thời gian. Hôm nay, nghe thấy câu "ý tưởng không tồi", Tề Tĩnh đoán được lần này nhất định sẽ được duyệt.

Nhưng anh không ngờ chủ nhiệm không những duyệt cho anh làm, mà còn đề nghị anh phải làm cho hoành tráng hơn.

"Tiểu Tề à, tôi nghĩ… Dựa trên những nội dung cậu đề xuất để làm một tin ngắn năm đến mười phút, vội vội vàng vàng nhồi nhét thông tin, chẳng bằng sang nói với người bên chuyên mục "Điều tra xã hội" một câu, xem có thể đổi sang thể loại tiết mục, làm cho lớn hơn." Thanh âm của chủ nhiệm phát ra từ điện thoại rất to tát, xem ra hứng thú vô cùng với đề án này. "Cậu biết chuyên mục này chứ? Mỗi tối thứ sau hàng tuần, cùng một khung giờ, trừ bỏ thời gian bình luận của khách mời ra thì có tới hơn bốn mươi phút để chiếu nội dung chính thức."

Đương nhiên Tề Tĩnh biết chuyên mục này.

Đó là một trong số các tiết mục có tỷ suất người xem cao nhất của đài truyền hình, mỗi thứ bảy hàng tuần đều phát sóng trong khung giờ vàng, đúng lúc sau bữa cơm tối, phát trước cả phim truyền hình, hơn nữa

nội dung bắt kịp các hiện tượng xã hội đương thời nên rất được khen ngợi.

"Chủ nhiệm, anh có thể hỏi giúp em không?" Nếu quả thật có cơ hội này, chắc chắn là sự khẳng định lớn nhất trong cuộc đời làm phóng viên của anh.

Tề Tĩnh vừa nói xong, vừa nhịn không được cúi đầu nhìn, thậm chí còn hoài nghi Ngày Về nhỏ đang cào cào trong ngực anh.

Trong lòng ngứa ngáy vô cùng, cả người đều nóng lòng, nôn nao.

Chủ nhiệm không trả lời ngay, hỏi ngược lại anh: "Tiểu Tề, tôi hỏi cậu, có phải cậu vẫn luôn muốn làm biên tập viên(1) không?"

Tề Tĩnh sửng sốt, không ngờ được chủ nhiệm lại nhắc tới vấn đề này.

Trước đây rất lâu, khi anh vừa mới vào làm việc tại ban tin tức thời sự, quả thực đó chính là mục tiêu sau này của anh, mong rằng sẽ có một ngày được xuất hiện dưới thân phận biên tập viên mà không đơn thuần chỉ là ký giả. Các điều kiện cần thiết, giấy chứng nhận giải nhất cuộc thi tiếng Trung đã nằm trong tay anh từ lâu, chỉ thiếu lí lịch ngon lành và cơ hội thăng chức.

"Gần đây chuyên mục "Điều tra xã hội" đang có thay đổi nhân sự, hóa ra số lượng biên tập viên không đổi, nhưng cần phải tăng thêm một bình luận viên có tính chất như biên tập viên thứ hai, tham gia khi biên tập viên chính đang trò chuyện với khách mời, có thể tới hiện trường sự kiện trực tiếp, không khác phóng viên là bao." Chủ nhiệm cười ha ha hai tiếng, "Tôi biết năng lực của cậu không tồi, quan hệ với mấy người bên đó cũng rất tốt. Nếu cậu muốn vị trí này thì có thể cố gắng thử xem."

Giả như có thể điều chức được thật, số lần đi công tác liên tiếp ở ngoài sẽ rơi xuống cực thấp, phần lớn thời gian đều ở lại trong địa phương.

Đồng nghĩa với việc thật sự có thể nuôi mèo rồi.

Đồng nghĩa với việc thật sự có thể không còn là "đại thần giả chết" nữa.

Đồng nghĩa với việc thật sự có thể ở lại bên cạnh Thẩm Nhạn, không cần hối hả ngược xuôi?

"Chủ nhiệm." Tề Tĩnh giật mình tỉnh táo, nắm chắc điện thoại trong lòng bàn tay đang toát mồ hôi, khẩn thiết nói, "Làm ơn hãy cho em thở—"

***Chú thích:**

(1) Biên tập viên: Ở đây không phải chỉ nói tới những người làm công tác biên tập, chỉnh sửa mà còn nói tới những người chủ trì chương trình như MC, DJ, VJ… Ví dụ như biên tập viên Vân Anh của chương trình Thời sự 19h.

44. Chương 44

Khác với sự căng thẳng của Ngày Về lớn khi lần đầu tiên đứng trước ống kính nhiều năm trước, Ngày Về nhỏ đúng là có tố chất ngôi sao. Anh thấy nhóc con màu đen đang lon ton tới gần mình, không chút sợ hãi, còn xòe móng vuốt hòng cào cào cái gì đó đang phát sáng long lanh vì phản quang kia.

"Cái này không thể cào được." Tề Tĩnh kịp thời tóm lấy nó, tránh thảm cảnh ống kính máy quay bị xước.

"Con mèo nhà cậu thật nghịch ngợm, lại còn rất thông minh." Anh quay phim khiêng thiết bị trên vai, xuyên qua màn ảnh chăm chú quan sát động tác của Ngày Về nhỏ, cất lời khen ngợi.

Tề Tĩnh tạm thời bỏ nó vào trong cái thùng nhỏ, vừa lấy kịch bản ra xác nhận lại các cảnh quay chính một lần, vừa trò chuyện với đồng nghiệp: "Nhóc con này ở nhà quá sung sướng, được chiều hư rồi, ngày nào cũng chỉ có ba nhiệm vụ lớn nhất là ăn ngủ chơi. Lần này có thể mang nó ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, tránh để biến thành mèo lười."

Ngày Về nhỏ ở trong thùng ngửa đầu giương đôi mắt to tròn ngây thơ chăm chú nhìn chủ nhân và mấy người xa lạ bận rộn không ngớt.

Không ai biết, hôm nay là ngày đầu tiên trên con đường tu luyện kỹ năng diễn xuất của nó.

Tề Tĩnh cài microphone ở nơi không ai thấy của cổ áo, đổi áo khoác ngoài, trợ lý quay phim giúp anh cài một cái camera mini trong túi. Sau khi trang bị xong xuôi, Tề Tĩnh ở trong xe thử góc quay của màn ảnh, xác nhận mọi thứ đều ổn rồi mới ôm Ngày Về nhỏ xuống xe.

Mấy ngày nay, anh phát huy đầy đủ khả năng quan sát của phóng viên để nghiên cứu thói quen sinh hoạt của nhóc con kia.

Đúng như lời Thẩm Nhạn, sau khi ăn no, mèo con sẽ buồn ngủ, bộ dạng ủ rũ ỉu xìu, trông giống như đang bị ốm. Bởi vậy trước đó Tề Tĩnh đã nhồi nó ăn cho no.

Quả nhiên, chú mèo con được anh ôm trên khuỷu tay hiện ra nét buồn ngủ, ngay cả móng vuốt cũng lười duỗi.

Tề Tĩnh mỉm cười, bước nhanh về phía bệnh viện thú ý ở cách đó không xa.

Bước vào cửa, đầu tiên anh nhìn chung quanh một vòng, không nhìn thấy trưng bày các loại giấy tờ như giấy phép kinh doanh hoặc chứng nhận phòng bệnh động vật hợp pháp ở trên tường, thiết bị máy móc cũng có vẻ đơn giản, nhưng vẫn có lác đác vài khách hàng ngồi lẻ loi trên ghế chờ đợi. Quan sát xong, đồng thời để camera chụp một tấm, anh mới hướng về quầy lễ tân.

Nhân viên lễ tân nở nụ cười rạng rỡ, nhỏ giọng hỏi: "Chào ngài, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho ngài?"

Thái độ không tệ.

Vì vậy anh bắt đầu sử dụng kỹ năng diễn xuất được tôi luyện trong giới võng phối ba năm.

"Hình như mèo nhà tôi bị bệnh rồi, có thể nhờ bác sĩ khám thử không? Đây là lần đầu tiên tôi nuôi mèo, không đủ kinh nghiệm, hai ngày này làm tôi lo lắng vô cùng." Tề Tĩnh nhíu mày thật sâu, nâng con mèo trên tay lên, đau khổ cầu xin. Trong thanh âm anh tràn ngập sự lo lắng, cứ như mèo con trong tay là miếng thịt trong tim anh, không nỡ để nó chịu khổ dù chỉ một chút.

Dùng từ "hình như" để tạo ra hiệu quả lấp lửng, không chính xác, thế nào cũng được.

Dùng "lần đầu tiên nuôi mèo" để lộ ra sự vô tri của bản thân.

Nhân viên lễ tân nhẹ nhàng "a" một tiếng, biểu hiện vô cùng lo lắng, quay đầu nói với một trợ lý y tế thực tập: "Cô mau đặt con mèo này lên bàn kiểm tra tình trạng bệnh của nó xem nào."

Tề Tĩnh âm thầm bóp đệm thịt của Ngày Về nhỏ, nó mở mắt ra, tưởng là chủ nhân muốn chơi đùa với mình. Nhưng Tề Tĩnh lại nhất quyết không nhìn nó, cũng không vuốt long cho nó. Ngày Về nhỏ oán giận, kêu meo meo meo meo mấy tiếng. Người ngoài nghe vào lại tưởng như nó kêu gào vì khó chịu.

Trợ lý thực tập chậm chạp bước tới, đón lấy Ngày Về nhỏ, kẹp nách nó mà xách lên, làm bộ như kiểm tra đồng tử, xem qua loa rồi đặt xuống.

Lúc này, động tác của nhân viên lễ tân vô cùng nhuần nhuyễn, lấy một tờ khai ở dưới gầm bàn ra, đặt trước mặt Tề Tĩnh, cười giòn tan điền vào các mục: "Ngài xem lệ phí thông thường ở đây đi ạ. Dù sao ngài cũng nuôi mèo lần đầu, chúng tôi đề cử nên khám toàn bộ, bao gồm cả phân và nước tiểu, xét nghiệm máu và vi sinh vật, chủ yếu để phòng tránh bệnh giảm bạch cầu(1) ở mèo và viêm phúc mạc."

Tề Tĩnh vẫn đang lẳng lặng nhìn động tác của thực tập sinh, nghe vậy mới quay sang nhìn cô ta.

Anh vẫn giương ra gương mặt bối rối, ngây ngốc hỏi: "Giảm bạch cầu ở mèo? Giảm bạch cầu ở mèo là cái gì? Viêm phúc mạc là cái gì?"

Thật ra anh hoàn toàn hiểu hết mấy thứ này.

Mỗi buổi tối, Thẩm Nhạn đều ở cạnh giường anh đọc nhật ký điều trị cho anh nghe, vừa đọc còn vừa giải thích những chuyện liên quan tới mấy động vật nhỏ này.

Anh đã nghe hết sức chăm chú, gặp phải từ ngữ chuyên môn không hiểu được còn để Thẩm Nhạn tạm dường, phổ cấp kiến thức. Thẩm Nhạn giải thích vô cùng tỉ mỉ, nguyên nhân gây bệnh, dấu hiệu bệnh, tình trạng bệnh đều được nói rõ, cho tới khi anh hiểu mới thôi.

Có qua có lại, anh cũng dần dần quen thuộc với những chứng bệnh thông thường của mèo, có thể nhận biết được một số tình trạng bệnh cơ bản.

Có ba ba mèo làm chỗ dựa, trong lòng quả nhiên kiên định hẳn —

Cô tiếp tân mời thực tập sinh kia tới giới thiệu qua về bệnh giảm bạch cầu ở mèo và viêm phúc mạc. Cô ta nói đại khái qua loa, rất nhiều chỗ vội vàng bỏ qua hoặc nói quá lên về hậu quả, nghe như rất nghiêm trọng.

Tề Tĩnh gật đầu mờ mịt, vờ như lần đầu tiên nghe thấy, thường quan sát nghe ngóng âm thanh kinh ngạc ở xung quanh.

"Tôi hiểu rồi." Ba chữ của anh khiến lễ tân và thực tập sinh đều mỉm cười, nhưng nụ cười đó lập tức biến mất, "Nhưng tôi không có nhiều tiền, có thể chỉ làm kiểm tra nước tiểu và phân không?"

Đó là mục khám rẻ tiền nhất, chỉ mất ba mươi tệ.

Khóe miệng nhân viên lễ tân lập tức rũ xuống, chậm rãi hỏi anh một lần nữa, nhắc đi nhắc lại: "Thưa ngài, ngài nuôi mèo lần đầu thì nên cẩn thận một chút mới tốt. Hơn nữa, làm trọn bộ khám bệnh ở bên chúng tôi sẽ được ưu đãi. Có phải ngài tới đây lần đầu không ạ? Chúng tôi có chiết khấu 35% cho ngài, tổng cộng ngài chỉ tốn ba trăm tệ. Ngài thấy sao ạ?"

Tề Tĩnh hiện ra vẻ mặt suy tư, thong thả đi qua đi lại vài bước trước quầy lễ tân, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Trước đó vài ngày, tôi đã làm phẫu thuật, bao nhiêu tiền đều dùng để trả tiền thuốc men hết rồi, hiện tại có hơi kẹt tiền… Các cô cứ thực hiện kiểm tra phân và nước tiểu là được rồi."

Nói xong, anh còn dùng ngón tay chỉ chỉ thạch cao đang bó trên tay trái mình, chứng mình điều mình nói là sự thật.

Trợ lý thực tập thấy vậy, nhún vai chán nản, chuẩn bị lấy mẫu nước tiểu và phân của Ngày Về nhỏ để xét nghiệm.

Cô lễ tân dường như không còn tươi cười thân thiết như khi anh mới bước vào nữa, lạnh lùng máy móc viết biên lai rồi đóng dấu, xé roẹt một cái rồi ném ở trước mặt anh, bảo anh trả tiền.

Tề Tĩnh hiền lành thanh toán phí xét nghiệm, cất biên lai đi – Số tiền này còn phải mang về để đơn vị chi trả.

Anh ôm Ngày Về nhỏ ở sảnh đợi chưa tới mười phút đã thấy thực tập sinh kia bước tới, nói rằng mèo của anh bị giảm bạch cầu, cần nằm viện điều trị.

"Bac sĩ, cô chắc chắn mèo của tôi bị giảm bạch cầu sao?" Tề Tĩnh có thể khẳng định cô gái này không phải bác sĩ, nhưng vẫn dùng cách nói lịch sự để xưng hô.

"Đúng vậy, anh xem đi, trên giấy thử xuất hiện tơ đỏ." Thực tập sinh giơ một tấm giấy thử trắng lên, bên trên có những đường thẳng đỏ gần như không nhìn rõ. Thẩm Nhạn từng giảng cho anh về cái này. Hắn nói xét nghiệm bằng giấy thử có xác suất chinh xác thấp, phương pháp chuẩn đoan tiêu chuẩn của bệnh giảm bạch cầu ở mèo là nhìn vào số lượng bạch cầu, dùng phân và nước tiểu để kiểm tra virus. Cả quá trình này tuyệt đối không dưới mười phút.

"Hết cách rồi." Tề Tĩnh đột nhiên dùng vẻ mặt đau khổ, ôm lấy Ngày Về nhỏ đang nửa tỉnh nửa mê, thương tiếc nói: "Tôi chẳng còn tiền đâu mà chữa bệnh cho nó, đanh phải đem nó về nhà, để nó sống nốt quãng đời còn lại."

Thực tập sinh trợn mắt há hốc mồm nhìn anh.

"Giảm bạch cầu… Bệnh này nếu không chữa kịp thời… sẽ gây tử vong đó." Thấy Tề Tĩnh thay đổi thái độ, lạnh lùng vô cảm, không quan tâm tới sự sống chết của mèo con, cô bị chấn động tới nói lắp.

"Tôi biết, nhưng chỉ còn cách đó thôi." Tề Tĩnh bày ra vẻ mặt đau thương.

Trên thực tế, nhóc con này hoàn toàn không có dấu hiệu của bệnh giảm bạch cầu, mấy hôm trước còn làm xét nghiệm máu, chỉ số bạch cầu ổn định, hệ miễn dịch bình thường, tối hôm qua nó còn nằm trong lòng Thẩm Nhạn đùa nghịch vui vẻ. Chẳng qua anh nhận thấy đã đến lúc rồi, chuẩn bị ôm nhóc con về xe khen ngợi nó một phen, cho nó ăn đồ ăn vặt.

Sau đó, Tề Tĩnh dùng cùng phương pháp này tiến hành thăm dò ở một số bệnh viện và phòng khám thú y khác.

Một trong số đó có bác sĩ còn khẳng định chắc như đinh đóng cột với anh rằng Ngày Về nhỏ bị viêm phúc mạc, hơn nữa còn khoa trương kể rằng người ngoài nói bệnh này tỷ lệ tử vong 100% là hoàn toàn sai vì ông ta đã cứu được rất nhiều mèo, chỉ cần tiêm thuốc đặc trị. Mỗi một liều trị giá hai trăm tệ, tiêm liên tục một tuần mới có hiệu quả. Tất nhiên Tề Tĩnh tìm cớ từ chối rồi.

Sau đó, còn có nơi đẩy mạnh tiêu thụ đồ dùng cho mèo, thu phí khám chữ bệnh quá cao, cầm nhầm giấy thử bệnh cho chó… Đủ các loại chiêu trò.

May mà có một phòng khám khá bình thường, sau khi làm xong mọi kiểm tra thông thường, y tá nói với anh mèo con không bị sao hết, nếu như cần thì có thể mới bác sĩ tới khám cho kỹ hơn. Tề Tĩnh mỉm cười nói cảm ơn và anh sẽ quan sát thêm hai ngày, sau đó rời đi.

Đương nhiên, toàn bộ quá trình điều tra đều được ghi hình bằng camera.

Đài truyền hình tỉnh và bộ Công thương luôn duy trì liên lạc, phía bên kia có nhân viên hỗ trợ cố định, những nơi anh tới ngày hôm nay đều được báo tên lên trên, để bọn họ kiểm tra xem các phòng khám, bệnh viện này rốt cuộc kinh doanh có hợp pháp không.

Còn về cảnh quay bên ngoài phòng khám, bệnh viện, đồng nghiệp bên ngoài đã quay xong xuôi, chỉ chờ anh về để cắt nối, biên tập.

"Dựa theo kế hoạch, buổi chiều còn bốn chỗ nữa. Hôm nay là thứ bảy, có thể kết thúc công việc sớm hơn." Tay lái xe kiêm phụ trách thiết bị nói vậy. Chớp mắt đã tới buổi trưa, bọn họ đang ở một khu dân cư, nghỉ ngơi trong chốc lát.

"Ừ, làm xong sớm rồi nghỉ sớm đi." Tề Tĩnh cười cười. Từ khi anh đi làm tới nay, đây là lần đầu tiên sinh ra cảm giác muốn mau chông về nhà.

Hầu hạ Ngày Về nhỏ ăn cơm xong, anh nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, điện thoại di động ở bên hông bỗng nhiên vang lên.

Có tin nhắn mới.

Thật ra chưa rút điện thoại ra xem, anh đã biết ai là người gửi. Nhưng tới khi thật sự nhìn thấy chữ "Nhạn" ở tên người gửi tin nhắn trong màn hình, cảm giác mệt mỏi từ sang tới giờ như tan thành mây khói, nụ cười bất giác lộ ra. Chắc hẳn hắn sợ sẽ làm phiền anh nên nội dung tin nhắn rất ngắn gọn, cũng rất ấm áp: "Đi phỏng vấn cực khổ, buổi trưa nhất định phải ăn cơm, đừng để mình bị đói."

Tề Tĩnh yên lặng cúi đầu nhìn một lúc, ngón cái vuốt ve qua lại những lời trên màn hình, một lần lại một lần, niềm vui chỉ tăng chứ không giảm.

"Tôi ra ngoài gọi điện thoại."

Anh đứng dậy nói với đồng nghiệp một tiếng, sau đó xuống xe, tìm một góc yên lặng, dựa vào tường, bấm dãy số của đối phương.

"Alo?" Điện thoại mau chóng kết nối, Tề Tĩnh cười nhẹ, ân cần thăm hỏi: "Bác sĩ Thẩm, anh vất vả rồi. Bệnh viện đã tới giờ nghỉ rồi sao?"

"Ừ, sáng hôm nay có một ca phẫu thuật, kéo dài hơn bình thường một chút. Nhưng bây giờ ổn rồi." Thẩm Nhạn vốn không nghỉ thứ bảy, hôm đó tới thăm anh là hắn cố tình xin nghỉ. Đương nhiên, về sau Tề Tĩnh mới biết được chuyện này do y tá trưởng vô ý nhắc tới khi nói chuyện cùng anh trong bệnh viện.

"Chắc anh mệt chết rồi, thừa lúc rảnh rỗi thì đi nằm nghỉ đi, chờ buổi tối em về rồi nói tiếp."

Tề Tĩnh nghe thấy Thẩm Nhạn phải làm phẫu thuật, biết công việc này luôn rất nặng nề. Hai chữ "phẫu thuật" làm lông mày anh nhíu lại, giục hắn đi ngủ trưa.

"Không sao." Có thể vì loa quá gần, hơi thở của Thẩm Nhạn cũng rõ ràng hơn, cảm giác như hắn đã thì thào bên tai anh, "Còn em, đã ăn cơm chưa? Khi nào rảnh rỗi phải tranh thủ ăn gì đó lót dạ. Anh bỏ mấy túi lương khô dinh dưỡng trong túi của em là để em ăn lúc bận rộn đấy."

"Hóa ra là anh bỏ vào hả? Em còn tưởng là cô gái trong vỏ ốc(2) chứ." Tề Tĩnh nhịn không được cười rộ lên.

Lúc anh ra khỏi nhà còn chưa phát hiện ra, khi mở túi lấy tài liệu, anh mới thấy trong đó có một túi lương khô, loại thực phẩm dinh dưỡng ngon miệng dễ tiêu hóa. Khi ấy anh đã biết ai là người làm vậy, nhưng nếu đối phương đã chinh miệng thừa nhận, anh rất muốn trêu chọc một câu.

Quả nhiên, Thẩm Nhạn bị anh đùa, thanh âm hơi mang ý cười: "Cái đó chỉ để ăn cho đỡ đói, bình thường em nhất định phải ăn cơm đấy. Đừng có hơi tý là mua đồ ăn ngoài. Buổi tối về nhà, anh nấu cho em ăn."

Cây mơ trong đáy lòng Tề Tĩnh dường như đã chín muồi, thậm chí nồng nàn như rượu, khiến anh có chút men say.

Rõ ràng mấy ngày nay, trời liên tục hạ nhiệt độ, ra đường phải khoác thêm áo, anh lại chẳng thấy lạnh chút nào. Đương nhiên rồi, ở nhà Thẩm Nhạn có cơm ngon canh ngọt, ổ chăn ấm cúng, ra đường thì gọi điện thoại hỏi han, được nghe những lời căn dặn ấm áp thế này.

Mùa thu năm nay… dường như trải qua không quá khó khăn.

"Em biết rồi." Anh thấp giọng nói, "Hôm nay xong việc em sẽ về ngày, anh đừng nhớ em, chờ em về là được rồi."

Khi anh nói câu này, ngọn cây trên đầu đang thay lá. Sắc lá thu vàng óng cùng ánh mắt trời xuyên thấu tầng mây chồng cheo lên nhau, sáng rực tới hoa mắt. Lá rụng bị gió cuốn bay, kéo theo ánh mắt anh xoay tròn theo lá cây trong gió, thanh âm nhẽ bẫng vì sung sướng.

"Ừ, anh chờ em." Giọng nói của Thẩm Nhạn thì lại khác, dày dặn như mặt đất, trầm ổn, kiên định.

Lá rụng về cội, quay về đất mẹ.

Anh cũng hy vọng mình có thể như tấm lá kia, sớm đi sớm trở về bên cạnh hắn.

Khi Tề Tĩnh chủ động đề xuất mua cơm hộp về, các đồng nghiệp đều đồng loạt lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn anh.

Tề Tĩnh của ban tin tức thời sự trong mắt mọi người là một tên cuồng công việc điển hình. Mỗi thành viên của tổ phỏng vấn từng hợp tác với anh đều biết, khi làm việc, anh không cần ăn cơm, bữa trưa đáng thương ở giữa rất dễ bị lược bớt. Anh thích sau khi kết thúc công việc mới ăn như chết đói, thường dùng bữa khuya để bổ sung thể lực.

Hôm nay, anh bất ngờ ăn trưa theo quy luật sinh hoạt của người thường, các đồng nghiệp thân mến đương nhiên đều kinh hãi.

"Sao các cậu nhìn tôi như vậy, chẳng phải bình thường các cậu cũng ăn cơm hộp sao?" Tề Tĩnh phát hiện cả xe đều nhìn chằm chằm anh như quan sát động vật quý hiếm, không khỏi bật cười.

"Ăn cơm hộp không kỳ quái, điều kỳ quái là anh chủ động nói muốn ăn cơm hộp." Tay quay phim há hốc miệng còn chưa kịp hồi phục nói.

"À, bởi vì trước đó tôi đã ăn lương khô rồi, không quá đói bụng, nên mua một hộp cơm là được rồi, không kén ăn lắm." Đồ Thẩm Nhạn đã chuẩn bị, anh không muốn lãng phí chút nào. Lương khô ăn mấy miếng là xong, sau đó tiếp tục làm việc, tới khi mọi người chuẩn bị ăn cơm mới chính thức ăn chung.

"Không phải, không phải ý này." Người phụ trách ánh sáng lắc đầu như trống bỏi, "Anh ăn cơm đung giờ mới là kỳ quái nhất."

"Tôi là bệnh nhân gãy xương, đương nhiên phải bồi bổ." Tề Tĩnh híp mắt, cười thật giảo hoạt.

"Nói cũng đúng…"

"Thì ra là thế…"

"Các cậu thật quá ngây thơ! Chắc chắn thằng nhóc này có chuyện giấu chúng ta!" Trong cả đám người chỉ có trợ lý thiết bị không bị lừa. Trước đây, người này từng làm chân chạy vặt ở kênh giải trí, ra đa hóng hớt nhạy hơn đồng nghiệp khác, không bị Tề Tĩnh gạt cho qua chuyện. Nói tới đây, hắn bỗng vỗ tay một cái, hai mắt sáng lấp lánh: "Tôi hiểu rồi. Tề Tĩnh, tám phần mười là cậu có bạn gái rồi!"

Lời vừa nói ra, tất cả ánh mắt trong xe đồng loạt bắn tới.

Tề Tĩnh không chút e dè, cười phủ nhận: "Hoàn toàn không có."

Trên mặt trợ lý thiết bị viết hai chữ "không tin", ngón trỏ chỉ thẳng vào anh, muốn nói ra nhẽ: "Đừng có xạo, nói dối sẽ bị trừ lương, cuối năm cắt tiền thưởng."

Tiền lương và tiền thưởng, anh đều muốn bảo vệ.

Nhưng quả thật không phải là bạn gái mà là bạn trai, tuy rằng còn dán nhãn "đang xét duyệt".

Vì vậy Tề Tĩnh mặt không đỏ, tim không vội, bình thản cười nói: "Thật sự không có bạn gái. Lúc bị tai nạn xe, tôi ở tạm nhà người khác. Anh ấy rất chú ý tới quy luật sinh hoạt khoa học, mà tay tôi không tiện, cơm người ta nấu đương nhiên không thể không ăn. Ăn mãi cũng thành quen, hiện tại cứ tới giờ là thấy đói."

Có vẻ như thấy giọng điệu của anh quá thản nhiên, tất cả đồng nghiệp đều tin vào lí do thoái thác này, ngay cả trợ lý thiết bị cũng chịu thua, không tiếp tục bới móc đời sống riêng tư của anh nữa.

Mọi người dừng xe ở trước cửa một tiệm cơm, cùng xuống chọn cơm hộp.

Tề Tĩnh chọn một phần thức ăn thanh đạm, sau đó lên xe ăn cùng mọi người. Trước đây, ngay cả hộp cơm khô khốc trong căn tin bệnh viện, anh cũng có thể ăn hết sạch sành sanh, bây giờ ăn một hộp cơm ngon hơn hẳn, anh nhai trong miệng lại thấy quá bình thường, không thơm ngon như người ta đang ăn.

"Xong đời rồi..." Tề Tĩnh ngừng đũa, cúi đầu tự nhiên nở nụ cười, tự lẩm bẩm một mình.

Xem ra khẩu vị của mình thay đổi rồi, trở nên kén cá chọn canh hơn trước đây.

Lý do tại sao, đương nhiên anh biết rất rõ.

Ngoại trừ khi đi làm, hầu như ngày nào anh cũng ở nhà được Thẩm Nhạn nấu cho một ngày ba bữa, tươi ngon mà sạch sẽ, sắc hương vị đầy đủ. Một hộp cơm thông thường mua trên phố làm sao có thể so sánh được?

"Xem ra nếu không về sớm một chút là không được đâu."

Anh cười, tiếp tục ăn. Thân thể có sức khỏe thì hiệu suất mới cao, mới có thể mau chóng xong việc.

Huống chi, hôm nay là ngày công bố danh sách thí sinh trúng tuyển của "Tru Thiên Lệnh".

***Chú thích:**

(1) Bệnh giảm bạch cầu ở mèo: hay còn gọi là bệnh viêm ruột truyền nhiễm của mèo, Feline panleukopenia Virus (FPV), là một bênh truyền nhiễm nguy hiểm, lây lan nhanh gây chết nhiều mèo, do virus FPV có sức đề kháng cao với các chất sát trùng, chloroform, acid và chịu được độ nóng tới 56"C trong 30 phút, virus sống trong nhân tế bào của vật chủ, sản sinh nhanh và hủy hoại cơ thể mèo.

(2) Cô gái trong vỏ ốc: trong câu chuyện Ốc đồng cô nương của TQ, tranh thủ lúc chủ nhà vắng nhà thì ra ngoài làm hết việc nhà.

45. Chương 45

Chỗ gãy xương ở cánh tay trái Tề Tĩnh hơi hơi nhức nhối, anh biết ngay thời tiết đang thay đổi.

Quả nhiên, buổi trưa trời còn trong xanh, thoáng đãng, mới qua năm giờ chiều đã âm u, mây đen giăng kín. Sắp tới sẽ liên tục giảm nhiệt độ, xem ra khó tránh khỏi phải sống chung với mưa thu rồi.

May mà anh ra ngoài có xe của đơn vị, cho dù trời mưa cũng không phải lo. Hành trình điều tra ngầm hôm nay đã kết thúc, báo cáo công tác xong, đồng nghiệp sẽ đưa anh về.

Trên đường về nhà, mèo con giả bệnh cả ngày lười biếng ghé vào trên đùi Tề Tĩnh. Nó theo bản năng phản ứng theo sự biến đổi thời tiết, ngủ suốt cả ngày, dù dùng thức ăn mèo thơm ngon để mê hoặc cũng không thèm, chỉ mải rúc vào người chủ nhân, chôn mình trong chăm mà ngủ mê mệt.

"Bạn của cậu ở khu phố cũ cơ à, cách cơ quan xa nhỉ. Sau này cậu hồi phục đi làm bình thường rồi mà còn cứ đi đi lại lại như vậy chẳng phải rất mất thời gian sao?" Trợ lý thiết bị kiêm tài xế lái xe đi vào con đường anh chỉ, nhìn khu dân cư cũ kỹ mà than. Nơi này rất yên tĩnh, nhưng cách trung tâm thành phố khá xa, không tiện nghi lắm.

Tề Tĩnh giật mình, sau đó thấp giọng trả lời: "Ừ... Phải đổi tàu điện ngầm và xe bus, mất khoảng hơn một tiếng."

"Sau này cậu sẽ dọn về nhà chứ?" Trợ lý thiết bị nhớ rõ địa chỉ nhà anh, cách đài truyền hình chỉ nửa tiếng đi xe bus.

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Trước giờ Tề Tĩnh luôn cố gắng lảng tránh vấn đề này, không muốn đối mặt với nó, cũng không muốn tự nhắc nhở bản thân rằng cuộc sống hiện tại chỉ là tạm thời, thời gian anh được ở cùng một nhà với Thẩm Nhạn rất ngắn ngủi. Dựa theo lời dặn của bác sĩ, mấy ngày nữa anh sẽ phải tới bệnh viện chụp X quang, kiểm tra tình hình hồi phục sau phẫu thuật. Về việc lúc nào có thể tháo bột hoàn toàn dựa vào tốc độ hồi

phục của anh.

Thật mâu thuẫn… Thẩm Nhạn săn sóc đến vậy, chăm sóc anh tỉ mỉ đến vậy, cực kỳ chủ trọng phối hợp dinh dưỡng, giữ gìn giấc ngủ đầy đủ cho anh, cũng chỉ vì muốn anh sớm hồi phục.

Nhưng hồi phục đồng nghĩa với trở về, trở lại cuộc sống sinh hoạt hằng ngày bình thường của anh.

Nhất thời, anh không tài nào tưởng tượng nổi một ngày không có Thẩm Nhạn sẽ ra sao.

Ông cha ta nói chẳng hề sai, "do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan(1)". Thẩm Nhạn chính là điều xa xỉ nhất của anh.

"Haizz…" Tiếng thở dài khẽ gần như không nghe thấy. Lông mày Tề Tĩnh nhíu chặt tựa như mây đen ngoài kia ngày càng chùng xuống. Anh dựa vào ghế hồi lâu, im lặng không nói gì. Dọc đường, khung cảnh đang vội vã lướt qua như bị trút bỏ một phần vẻ đẹp, không còn tươi sáng nữa, u ám khiến người ta không vực dậy nổi tinh thần mà thưởng thức.

Ý thức được về hiện thực mà mình cần phải đối mặt, trong lòng anh không khỏi sinh ra tâm trạng nôn nóng.

Cảm xúc này vẫn bám theo anh cho tới khi xe dừng hẳn, hoảng hốt lấy lại tinh thần, anh mới phát hiện ra khu nhà quen thuộc đang dần hiện ra trước mắt.

"Tề Tĩnh, tới rồi." Trợ lý không nghe thấy anh có động tĩnh gì, quay đầu lại hô một tiếng.

"Cảm ơn cậu đã cho tôi đi nhờ xe." Tề Tĩnh nhếch khóe miệng, làm động tác cười. Chẳng thèm quản nụ cười có thành hình hay không, anh lặng lẽ ôm Ngày Về nhỏ đặt vào trong túi, thu dọn đồ đạc cá nhân rồi tạm biệt đồng nghiệp, ôm túi xuống xe.

Lặng nhìn xe của đơn vị rời đi, Tề Tĩnh vẫn đứng tại chỗ hồi lâu, mắt to nhìn mắt nhỏ với mèo con, lại thở dài một tiếng.

"Còn mày thì sao hả nhóc con, nếu như tao dọn về nhà, mày phải làm sao bây giờ?"

"Meo meo meo meo?"

Ngày Về nhỏ giương đôi mắt mờ mịt buồn ngủ, không hiểu anh đang nói gì, nghiêng đầu nhìn gương mặt tiều tụy của chủ nhân mà kêu, cái chân nhỏ động đậy một chút rồi cuộn người ngủ tiếp. Trong nháy mắt, Tề Tĩnh cực kỳ ước ao được vô tư vô tâm như nó.

“Tề Tĩnh.”

Lúc này, một giọng nói anh không ngờ tới vang lên ở nơi anh không ngờ tới.

Anh kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy người đàn ông luôn ở trong tâm trí anh đang bước tới. Cảm giác chân thực vô cùng mãnh liệt, cuốn trôi hết bao nhiêu phiền não, tâm trí thanh thản, nụ cười thản nhiên thành hình: “Sao anh lại ở đây?”

“Anh thấy thời tiết hơi xấu, có lẽ sắp mưa, nên ra đây chờ.” Thẩm Nhạn dừng bước trước mặt anh, Tề Tĩnh để ý thấy trong tay hắn còn cầm một cái ô.

Từ cửa khu nhà cho tới tầng một của tòa nhà, dài nhất cũng chỉ năm tram mét, đi chậm lắm cũng chỉ hết mười phút.

Nhưng dẫu là năm trăm mét ngắn ngủi, Thẩm Nhạn cũng không muốn anh đội mưa về nhà.

“Anh thế này có phải quan tâm em hơi quá không?” Khóe mắt Tề Tĩnh cong cong nhìn hắn, trong giọng nói không có ý trách cứ, còn cười cười.

Thẩm Nhạn nghe vậy, ngẩng đầu lên, mắt đối mắt với anh. Ánh mắt hắn vô cùng nghiêm túc, không hề nổi giận vì lời nói của Tề Tĩnh. Có lẽ ông trời nghe thấy câu nói này, bỗng nhiên rắc xuống hai giọt mưa, rơi vào túi riêng dành cho mèo con, âm thanh lộp bộp chát chúa. Nhóc con trong túi giật mình tỉnh giấc, dựng thẳng hai lỗ tai lên nghe ngóng.

Đúng là… mưa rồi. Tề Tĩnh im lặng nhìn trời.

Thẩm Nhạn mỉm cười giương ô, che khuất hai người và một con mèo. “Em xem, chẳng phải dùng đúng lúc đúng chỗ sao? Cái này gọi là ”quan tâm vừa phải” mới đúng.”

Mưa không lớn lắm, không cần dùng ô. Nhưng Tề Tĩnh vẫn quyết định thuận theo hắn, hưởng thụ sự “quan tâm vừa phải” của hắn.

Về đến nhà, hóa ra cơm tối đã chuẩn bị xong xuôi.

Trên mặt bàn, cơm nước nóng hổi tỏa hương bốn phía, khiến người ta phát thèm. Tề Tĩnh bất giác hít sâu một hơi, yên lặng nghênh đón cảm giác thỏa mãn tràn ngập cõi lòng.

Tạm thời, anh không muốn lo lắng chuyện kia. Chuyện của tương lai thì để tương lai hẵng tính, anh chỉ muốn quý trọng hết thảy những gì đang có trong hiện tại.

Đèn treo tỏa ánh sáng ấm áp dịu dàng làm nổi bật khung cảnh ảm đạm ngoài cửa sổ, tiếng mưa gió nối tiếp dày đặc, trên cửa kính đã phủ kín giọt nước đọng, xem ra anh về rất đúng lúc, không gặp phải mưa to. Nhưng tiếng nước mưa leng keng trên mái hiên đan xen cùng tiếng chén đũa giao nhau càng tăng thêm niềm vui thú, khắc sâu cuộc sống nhẹ nhàng, bình dị trong nhà.

Hai người ngồi cùng nhau như mọi ngày, vừa kể cho nhau nghe về công việc hôm nay, vừa ăn cơm.

Mèo con cuộn mình trong ổ của nó, ăn uống no say, thoải mái liếm móng vuốt.

Trước đây khi ăn cơm một mình, Tề Tĩnh thường mở ti vi, xem bản tin thời sự lúc sáu giờ. Thói quen này nay đã thay đổi, chuyển sang xem bản tin mười giờ, hôm sau sẽ lên trang web của đơn vị để bổ sung tin tức. Không vì lý do nào khác, đương nhiên là vì muốn được tâm sự nhiều hơn với Thẩm Nhạn khi ăn cơm.

"Hôm nay bên "Tru Thiên Lệnh" sẽ công bố danh sách trúng tuyển." Đây là vấn đề Tề Tĩnh quan tâm nhất hôm nay.

"Ừ, anh nhớ." Thẩm Nhạn trông vô cùng bình tĩnh, không chút sợ hãi.

"Anh không thấy căng thẳng sao?" Tề Tĩnh đẩy đẩy cánh tay của hắn một chút, hỏi. Thẩm Nhạn nghiêng mặt sang nhìn anh, nửa cười nửa không, vươn tay qua dùng mu bàn tay dán sát vào mu bàn tay anh, lấy ngón tay chọc chọc anh.

"Nếu anh không qua được vòng loại, em sẽ coi thường anh sao?"

"Không thể nào."

"Vậy thì sao anh phải căng thẳng?" Thẩm Nhạn cười, rụt tay về, tiếp tục gắp thức ăn cho anh. Tề Tĩnh sửng sốt một hồi, cũng bật cười. Quả nhiên chỉ có anh buồn lo vô cớ.

Hai người cố gắng giữ tâm trạng bình thường, vừa cười nói vừa ăn cơm tối, thu dọn bàn sạch sẽ xong mới tới trước máy tính.

Trên trang web chính thức của cuộc thi casting cho "Tru Thiên Lệnh 5" đã đăng tải ảnh tuyên truyền bắt mắt, qua vòng loại thứ nhất, công bố danh sách thí sinh tham gia vòng hai. Click chuột vào bức ảnh sẽ xuất hiện danh sách, ID của thí sinh được đặt sau theo trình tự thi đấu ngẫu nhiên trong vòng một.

Tuy rằng bản thân Thẩm Nhạn nói không căng thẳng, nhưng Tề Tĩnh vẫn bất giác nín thở, con chuột bất động thật lâu mới do dự nhấn vào nhân vật mình muốn xem.

"Em muốn xem ai thì xem, đừng lo lắng quá như vậy." Thẩm Nhạn ở bên cạnh anh, mỉm cười an ủi.

"Vậy em xem ba vai em chọn trước." Tề Tĩnh quyết định lôi mình lên thớt trước tiên.

Anh mở nhân vật "Xương đế". Bởi vì do cảm giác tuổi tác, đây là nhân vật anh không nắm chắc nhất khi ghi âm. Các CV thường nâng cao hoặc hạ thấp tông giọng để tạo cảm giác về tuổi tác, tuy nhiên diễn xuất sẽ bị ảnh hưởng, không còn được tự nhiên. Trước khi anh ghi âm đã hỏi thăm bí quyết của Thẩm Nhạn – chuyên gia phối vai ông già.

Nhưng có những thứ được gọi là của trời cho.

Khi Thẩm Nhạn dạy anh chỉ dùng tới chất giọng ông chú tuổi ba mươi, bốn mươi, vẫn chưa phải giọng ông già, vậy mà Tề Tĩnh học theo đã rất chật vật, không thể nào tưởng tượng được Thẩm Nhạn phối vai ông nội kiểu gì. Nói chung là rất lợi hại, rất thần bí.

Số người được vào vòng là ba mươi người.

Ánh mắt anh tìm từng người, từng người, qua mười lăm người vẫn không thấy ID của mình, thanh trượt trên màn hình không dám tiếp tục kéo xuống nữa.

"Em nghĩ chắc là trượt rồi." Tề Tĩnh định buông con chuột trong tay ra, Thẩm Nhạn bỗng nhiên nhẹ nhàng cầm lấy, đặt tay lên tay anh, giữ nguyên ở chỗ cũ.

"Chắc chắn em sẽ qua." Thanh âm bên tai khi trầm khi bổng, đủ để làm yên lòng người.

"Ừ." Tề Tĩnh lấy lại bình tĩnh, không tự chủ được nhích về phía ấm áp sau lưng, tóc cọ trong ngực Thẩm Nhạn. Tư thế này tạo động lực cho ngón tay anh tiếp tục kéo chuột.

Số 16: Chẳng hỏi ngày về.

Khi thấy ID của mình, cả người anh nhẹ nhõm hẳn.

Quả thực giống như người nản chí uể oải không còn đường lui, chỉ đành kiên trì bước tiếp, cuối cùng cũng tới đỉnh núi, tận mắt nhìn thấy ánh rạng đông đầu tiên nơi chân trời.

"Chúc mừng." Gò má Thẩm Nhạn dựa gần vào tóc mai anh, khẽ cười chúc mừng.

"Cảm ơn." Nửa bên mặt Tề Tĩnh cảm nhận được hô hấp của đối phương, cùng hít cùng thở, hun cho mặt anh đỏ ửng.

Tiếp tục nhìn xuống dưới danh sách, quả nhiên Đồng Tước Đài cũng có mặt, nhưng mã số của hắn được đặt ngẫu nhiên nên nằm sau Tề Tĩnh, xếp thứ 25.

Thứ tự biểu diễn của thí sinh thật ra cũng ảnh hưởng tới điểm số. Càng xếp phía trước càng bị chấm nghiêm ngặt, dễ bị điểm kém. Càng xếp phía sau càng dễ bị so sánh với các thí sinh trước đó, điểm cao hay thấp còn tùy thuộc vào tình hình thực tế. Hiện nay vị trí của anh đối với nhân vật "Xương đế" này không tệ lắm.

Chọn sang nhân vật nam chính "Tần Thác": Số 10 Đồng Tước Đài cùng số 12 Chẳng hỏi ngày về.

"Nhân vật này em cách đại thần khá gần, coi như là theo sát nút luôn." Vị trí gần như vậy, trăm phần trăm sẽ bị lấy ra so sánh. Nhưng Tề Tĩnh có kết quả của vai "Xương đế" làm điểm tựa, khi xem kết quả "Tần Thác" cũng không quá thấp thỏm, nhẹ nhàng bình luận hai câu.

"Em cố gắng hết sức là được rồi." Tay Thẩm Nhạn vẫn đặt trên tay anh, ngón cái hơi cong nhẹ nhàng cọ cọ các đốt tay của anh một chút. Thanh âm và động tác của hắn đều mang ý trấn an, để Tề Tĩnh cảm thấy niềm sung sướng tràn lên từ đáy lòng.

"Em sẽ cố gắng." Anh cười hứa hẹn.. Nhất định anh sẽ không chút khách khí làm một quả thật lớn.

Nhân vật cuối cùng mà Tề Tĩnh chọn là "Phương Di Thanh".

Đây là thanh tuyến phù hợp với anh nhất, cũng là nhân vật thụ nhất mà các cô gái Cửu cô nương mong đợi.

Dù cho ban đầu anh ôm tâm trạng muốn ganh đua cao thấp với Đồng Tước Đài, nhưng nhân vật này lại không trùng với đại thần, nên không thể nói anh là một người vô cùng coi trọng danh lợi. Khi anh biết Thẩm Nhạn chọn "Bạch Kha", tâm tình lập tức tăng cao.

Phương Di Thanh là nhân vật anh hoàn toàn không hề lo lắng, chỉ không ngờ đối thủ cạnh tranh của anh là một ID có độ nổi tiếng cực cao, đồng thời còn nằm ở vị trí sát sàn sạt.

Số 7: Chẳng hỏi ngày về.

Số 8: Bún qua cầu.

Sao cậu còn ở gần tôi hơn đại thần nhà cậu vậy, Bún qua cầu kun? Tề Tĩnh trợn mắt thầm oán trong lòng.

Sau khi danh sách này được công bố, anh hoàn toàn có thể tưởng tượng tới việc ba người bọn họ đã góp thêm cho binh đoàn hóng hớt chuyên nghiệp của giới võng phối một viên gạch, trong lầu CP chắc chắn sẽ thảo luận không ngừng.

"Bún qua cầu… Anh đã từng thấy ID này." Thậm chí ngay cả Thẩm Nhạn cũng biết người này.

Chẳng lẽ bởi vì… chuyện trên weibo lần trước?

Trái tim Tề Tĩnh đập mạnh, không dám chủ động lôi cái vụ lộn xộn kia ra. Bún qua cầu công khai tuyên bố thích mình trước mặt Đồng Tước Đài đại thần và mấy vạn fan hâm mộ của cả hai.

"Trong topic kịch Cạm bẫy, fan của người này nói với em mấy lời thật khó nghe." Thẩm Nhạn chậm rãi nói, không dùng những chữ như "xúc phạm", "nhục mạ", dường như không muốn làm sâu sắc mâu thuẫn giữa Tề Tĩnh và đối phương thêm nữa.

Hóa ra là do đám anti fan so sánh Bún qua cầu với anh.

Tề Tĩnh thoải mái cười rộ lên: "Đó là vì cậu ta và Đồng Tước Đài là CP được rất nhiều fan hâm mộ, tất nhiên sẽ không hài lòng khi thấy tổ hợp đại thần và một CV trong suốt không ai biết tên như em. Không sao đâu, cứ kệ họ đi."

Thẩm Nhạn nhìn thẳng vào ánh mắt anh, không miễn cưỡng nữa, im lặng gật đầu.

"Ba vai của anh đều qua rồi, bây giờ xem của anh." Tề Tĩnh noi theo động tác cong ngón tay của Thẩm Nhạn, chậm rãi vuốt ve ngón tay đối phương, nhẹ giọng nhắc nhở.

Thẩm Nhạn "ừ" một tiếng, bình tĩnh bấm vào "Tiêu Sơn lão đẩu".

Tề Tĩnh cũng rất bình tĩnh.

Vì anh hoàn toàn tin tưởng vào chất giọng ông già của Nhạn Bắc Hướng, không có chút nghi ngờ nào. Quả nhiên, trong danh sách trúng tuyển xuất hiên một hàng chữ như mong đợi – Số 28: Ba ba mèo.

Anh chỉ có một chút lo lắng: "Vị trí của anh hơi thấp, có phải do chịu ảnh hưởng của người khác không?"

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng cười, lắc đầu, đôi mắt đen nhánh của hắn không hề thay đổi: "Không đâu. Khi anh đọc nguyên tác, anh đã coi nhân vật này như ông nội anh. Ấn tượng quá sâu sắc, người khác có diễn thế nào cũng không sửa đổi được."

Tề Tĩnh đã nghe hắn kể về ông nội rất nhiều lần, có thể cảm nhận được tình cảm sâu sắc của hắn đối với ông, không dễ dàng dao động.

Vì vậy anh cũng thoáng yên tâm.

Tiếp theo là nhân vật phản diện có rất nhiều phân cảnh chung với Phương Di Thanh – "Bạch Kha". Thành thật mà nói nhân vật này có tính cách khác xa Thẩm Nhạn ngoài đời, rất khó nắm chắc, hơn nữa trong giới

võng phối nhiều nhất là giọng thanh niên, chắc chắn lượng đối thủ cạnh tranh nhiều tới mức đếm không xuể.

Tề Tĩnh hơi không dám xem, khi click chuột vào ảnh, anh vô thức nhắm mắt lại.

Lúc này, thanh âm của Thẩm Nhạn ung dung vang lên: "Số 30."

Tề Tĩnh nghe vậy, lập tức mở mắt, nhìn vào màn hình máy tính. Nằm cuối cùng trong danh sách dài dằng dặc là ID Ba ba mèo.

"Phù... cái này cũng qua rồi." Anh như trút được gánh nặng, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được hạ xuống. "Nhưng vì sao thứ tự diễn của anh lần nào cũng ở cuối như vậy chứ?"

Lúc trước thì là thứ ba đếm ngược từ dưới lên, lần này thì trực tiếp nằm ở vị trí đứng đầu từ dưới lên.

Thậm chí Tề Tĩnh còn hoài nghi ban tổ chức ghét bỏ ID Ba ba mèo trông không đáng tin cậy, cố ý xếp hắn ra phía sau. Nếu là thế thật, chẳng phải anh sẽ thành tội nhân thiên cổ sao?

Thẩm Nhạn dường như nhận ra được sự bất an của anh, cười nói: "Không sao đâu, vị trí nào cũng được. Phối thế nào mới là quan trọng."

"Được rồi." Tề Tĩnh bị lây tinh thần lạc quan của hắn, ngửa đầu về phía sau, lười biếng gối lên vai Thẩm Nhạn, cười cười: "Dù sao thì cũng chúc mừng anh thuận lợi vào vòng trong."

"Chờ chút, còn một nhân vật nữa chưa biết kết quả."

Lúc này, thanh âm của Thẩm Nhạn bỗng nhiên hơi chùng xuống, còn trầm hơn lúc trước, tâm trạng khó lòng nắm bắt.

Tề Tĩnh cảm thấy thân thể Thẩm Nhạn hơi run rẩy, căng cứng, lực nắm tay anh càng nặng thêm. Tiếp tục, anh nghe Thẩm Nhạn hít sâu một hơi, sinh ra tiếng thở dốc như đang kiềm chế gì đó. Hắn từng nói không căng thẳng, vậy mà lại xuất hiện cử chỉ căng thẳng.

Rõ ràng vừa rồi còn rất bình tĩnh.

Tề Tĩnh ngẩn người, không biết sự áp lực của Thẩm Nhạn bắt nguồn từ cái gì.

Cuối cùng chỉ còn "Thuận Dương Hậu". Đây là nhân vật mà Tề Tĩnh cho rằng không cần thiết, nhưng không hiểu sao lại thành nhân vật đầu tiên mà Thẩm Nhạn chủ động chọn.

Trực giác của phóng viên nói cho anh biết, Thẩm Nhạn trở nên như vậy tuyệt đối không phải do đang cạnh tranh với đại thần mà vì lý do khác.

— "Vì anh muốn khắc phục một số thứ."

Tề Tĩnh nhớ lúc đó hắn đã nói câu này. Khi ấy, anh không hiểu gì hết, Thẩm Nhạn cũng không giải thích, nhưng trong tiềm thức của anh vẫn cảnh báo mình không nên tùy tiện đào bới chuyện đó. Anh luôn e sợ sẽ đào ra một vực thẳm đen như mực, nhìn không thấy đáy, không chỉ anh sẽ rơi xuống, mà ngay cả Thẩm Nhạn vất vả lắm mới trèo lên được cũng sẽ rơi theo.

"Xem đi." Tề Tĩnh đột nhiên mở miệng. Không cần đào bới, có thể vòng qua vực sâu, tiếp tục bước tới. "Nếu đã đăng ký rồi, bất kể kết quả thế nào có xem cũng không thay đổi được điều gì."

"Em nói đúng." Thẩm Nhạn trầm mặc một lúc, rồi nhẹ nhàng cười, hô hấp cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Hai người gần như đồng thời động ngón tay nhấn vào ảnh.

Số 14: Đồng Tước Đài.

Số 22: Ba ba mèo.

Vẫn là ở một vị trí gần cuối như trước, hơn nữa có đại thần ở phía trước, sự đối lập trở nên rất lớn — Yếu tố bất lợi quá nhiều.

Dù vậy, cả hai người đều có tư cách vào vòng đấu loại.

"Bây giờ em có thể chính thức chúc mừng anh chưa?" Tề Tĩnh nhướng mày nói.

Thẩm Nhạn lẳng lặng cười nhìn danh sách trên màn hình một hồi, trong mắt chất chứa ngổn ngang cảm xúc, khi ánh mắt rũ xuống, khóe môt ngược lại nhếch lên, cười rất khẽ. Hắn đã bước được bước đầu tiên, tuy rằng con đường tương lai không biết sẽ ra sao, dù hắn đã cố chấp chuẩn bị tinh thần chịu đựng đau khổ.

"Cảm ơn." Hắn nói, đồng thời cúi người chậm rãi chôn đầu bên cổ Tề Tĩnh.

"Chúng ta cùng ăn mừng đi." Tề Tĩnh bị tư thế của hắn làm cho xúc động, dựa sát cùng hắn, thấp giọng hỏi, "Ba vai của hai chúng ta đều qua, đây không phải chuyện rất đáng được chúc mừng sao?"

"Được." Bởi vì mặt chôn trong quần áo, thanh âm của đối phương có chút khàn khàn, vẫn giữ nét ôn hòa.

“Anh muốn ăn mừng thế nào?”

“Thế nào cũng được, em quyết định đi.” Ngoại trừ được dựa vào vai anh sưởi ấm ra, dường như Thẩm Nhạn không có quá nhiều yêu cầu xa xỉ.

Vì vậy anh lựa chọn một phương thức ăn mừng thường thấy nhất.

“Được rồi. Anh biết uống rượu không?” Tề Tĩnh cười, đưa ra kiến nghị. “Chúng ta có thể uống vài ly để chúc mừng.”

***Chú thích:**

(1) Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan – Tư Mã Quang: Ý nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn.

46. Chương 46

Thẩm Nhạn không biết uống rượu.

Cho dù là lúc cần thiết, hắn cũng chỉ có thể uống một chút, cực kỳ hạn chế uống. Trong nhà cũng không có rượu.

Khi hắn định thành thật nói với anh, đôi mắt vừa nâng lên đã chạm vào ánh mắt hang hái của Tề Tĩnh, thoạt nhìn trông tâm tình anh thật sự rất vui vẻ. Thẩm Nhạn hơi run sợ, nhất thời không biết có nên mở miệng làm đối phương thất vọng hay không.

Liệu còn có bao nhiêu cơ hội giống như thế này nữa, được cùng chúc mừng điều gì đó với anh, chia sẻ sự vui sướng thuộc về riêng hai người.

Một tháng nữa… Biết đâu ngay cả việc gặp mặt cũng trở nên khó khăn.

Nghề nghiệp của Tề Tĩnh khá đặc biệt, thường hối hả ngược xuôi quanh năm suốt tháng, cho dù quay về thành phố cũng cần nhiều thời gian để nghỉ ngơi và hồi phục.

“Được.” Thẩm Nhạn nhẹ nhàng gật đầu đồng ý. “Nhưng trong nhà không có rượu, anh ra ngoài mua.”

Tề Tĩnh nghe hắn nói muốn đội mưa đi mua, chợt ngẩn người rồi vội vã khuyên can.

"À, hay là thôi đi. Dù sao bên ngoài vẫn còn mưa."

"Không sao, cửa hàng rất gần, đi năm phút là tới." Thẩm Nhạn lại kiên trì, mỉm cười đứng lên, rời khỏi vai anh, tới gần cửa sổ để quan sát trời mưa. "Em muốn uống cái gì? Nếu thích rượu của hang nào thì nói với anh."

Cha của Tề Tĩnh rất thích rượu, nên anh cũng rất chú ý hạn chế về phương diện này.

Ngoại trừ những lúc tham gia tiệc tùng xã giao ở đơn vị, anh bị ép phải uống cũng chỉ uống bia hoặc rượu vang. Rượu thì phải uống rượu có nồng độ cồn thấp, không dễ say, bởi phóng viên thường hay đi khắp nơi, việc giữ trí óc tỉnh táo là vô cùng quan trọng. Còn rượu của hãng gì, anh chưa từng quan tâm.

Nhưng nếu hai người đang ăn mừng ở nhà thì rượu vang đỏ có lẽ rất phù hợp với bầu không khí này.

Tuy nói trong thời gian dưỡng bệnh của bệnh nhân gãy xương cần phải kiêng bia rượu, nhưng nồng độ cồn của rượu vang không quá cao, uống một hai ly cũng không vấn đề gì. Hơn nữa, mấy ngày sau thời tiết chuyển lạnh, bia sẽ trở thành thứ phẩm lỗi thời. Uống rượu vang không những giúp làm ấm người, còn dễ ngủ.

"Mua rượu vang đi, hãng nào cũng được, em không kén."

"Được." Tối hôm nay dường như Thẩm Nhạn thay đổi thói quen ăn uống kiêng kỹ ngày xưa, anh thích gì cũng được.

Tề Tĩnh nghĩ thầm: Có lẽ vì tâm trạng hắn cũng không tệ lắm?

Cái suy nghĩ này vừa nổi lên, nụ cười bất giác lộ ra, dù sao trong chuyện tốt đó cũng có một phần thuộc về anh. Hạnh phúc không thể hưởng một mình, đó mới là hạnh phúc nhất.

"Em tắm trước đi, trong lúc em tắm anh sẽ ra ngoài mua rượu." Tắt máy tính, Thẩm Nhạn để Tề Tĩnh làm mấy chuyện này trước khi uống rượu. Lý do rất đơn giản, Tề Tĩnh bị thương, nhỡ đâu sau khi uống say mới đi tắm sẽ bị choáng váng mà ngã.

Còn bản thân hắn thì không cần lo về mặt này.

Do tính chất công việc tiếp xúc với động vật nhiều, để khử mùi, hắn có thói quen tắm rửa sạch sẽ trước khi về nhà, nên giờ không cần tắm nữa.

Tề Tĩnh nghe vậy, trong mắt hơi lóe lên gì đó, cúi gằm mặt thấp giọng nói: "Được rồi… Làm phiền anh giúp em như mọi ngày."

Ở chung một nhà lâu như vậy, Tề Tĩnh cực kỳ trân trọng ba mươi giây trước khi tắm. Đâu là một bí mật mà cho tới giờ anh chưa từng nói cho Thẩm Nhạn.

Ba mươi giây rất ngắn ngủi. Bởi vì ngày nào cũng làm nên động tác của Thẩm Nhạn vô cùng nhuần nhuyễn, Tề Tĩnh cũng biết rõ phải giơ tay nhấc chân phối hợp như thế nào. Từ giây phút bàn tay Thẩm Nhạn đụng vào cúc áo sơ mi đầu tiên của anh, cởi từng cái một, cho tới khi tất cả quần áo trên người đều không cần, vừa vặn chỉ mất nửa phút đồng hồ.

Trong quá trình này, Thẩm Nhạn thường tỏ ra cẩn thận, tỉ mỉ, đôi mắt chỉ dán chặt vào mấy nút áo, không liếc sang nơi khác, không có bất cứ suy nghĩ viển vông nào.

Tề Tĩnh âm thầm thở dài một hơi.

Trông bộ dạng hắn ngay thẳng, trong sạch như vậy, anh chỉ đành cố gắng tỏ ra bình tĩnh, đứng im không nhúc nhích.

Xem ra Thẩm Nhạn đối đãi với mình chẳng khác nào đám chó mèo trên bàn mổ, bởi vì thái độ của hắn lúc này chính là thái độ khi hắn làm việc.

Vào thời điểm này, anh thường nghe thấy tiếng trái tim mình đập kịch liệt, thật sự là không có tiền đồ.

Tề Tĩnh bó tay chịu chết trước hoàn cảnh này, anh tưởng rằng mình có thể chuyên nghiệp như Thẩm Nhạn, diễn tròn vai một bệnh nhân kiểu mẫu, thản nhiên nhận sự chăm sóc của người khác, thản nhiên để đôi tay kia cởi áo mình ra.

Nhưng trái tim đập kịch liệt như vậy không phải điều anh có thể điều khiển trong tay, những suy nghĩ mờ ám mạnh mẽ tràn vào đầu óc không phải thứ anh có thể kiềm chế được. Thông thường, anh phải sống qua được ba mươi giây này, sau đó vờ như không có vấn đề gì mà bước vào phòng tắm, đóng cửa lại, lúc đó mới sờ vào đôi tai nóng bừng, vội vã dùng nước nóng xối hết suy nghĩ trong đầu.

Có lẽ bởi vì lời ngày đó Ninh Tiêu Tiêu nói khiến anh để ý.

Có lẽ bởi vì bản năng đáng ghét của đàn ông.

Bất kể là do nguyên nhân gì, những gì anh đang suy nghĩ trong đầu tuyệt đối không thể nói cho Thẩm Nhạn.

Một người ngay thẳng như hắn chắc hẳn không thể tưởng tượng được anh sẽ có những ý nghĩ như vậy. Nếu hắn bất cẩn phát hiện ra, chẳng phải anh sẽ thành kẻ xấu rồi sao?

Bởi vậy, ở bên ngoài, đối phương bình tĩnh bao nhiêu, anh cũng phải bình tĩnh bấy nhiêu.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chút ngọt ngào vẫn phải có mới được.

Chí ít, trong mấy mươi giây ngắn ngủi Thẩm Nhạn chăm chú cởi cúc áo của mình, anh có thể nhận cơ hội cảm nhận xúc cảm từ ngón tay hắn chạm vào da thịt anh. Chỉ tiếc trải qua mấy ngày luyện tập tới thuần thục, Thẩm Nhạn có thể cởi hết đồ của anh mà không động chạm tới một đầu ngón tay.

Tuy nhiên, lúc ban đầu, hầu kết vẫn bị nhẹ nhàng cọ xát một chút. Tới khi cởi áo sơ mi ra, hai tay Thẩm Nhạn phải vòng qua thân thể anh, thỉnh thoảng cũng có ma sát nho nhỏ.

Nhưng cơ hội như vậy càng ngày càng ít.

Ba mươi giây kia càng ngày càng ngắn, anh cũng càng ngày càng dễ mất hồn mất vía.

"Được rồi." Lúc Tề Tĩnh đang ngẩn người, Thẩm Nhạn đã giúp anh bọc màng nilon không thấm nước vào thạch cao trên tay. Hắn ngẩng đầu lên, chợt phát hiện ra anh đang nhìn mình chằm chằm ngây ngẩn, bất giác sững sờ.

"Em đi tắm." Tề Tĩnh hồi hồn, chột dạ lẩn tránh ánh mắt hắn, xoay người bước vào phòng tắm, khép cửa lại.

"Anh ra ngoài mua rượu nhé." Thẩm Nhạn nhẹ nhàng nói cách cánh cửa.

"Ừ." Thanh âm của người bên kia nghe không có gì khác thường.

Thẩm Nhạn nghe thấy câu trả lời, mí mắt hơi rũ xuống, thở dài một hơi – Xem ra mình không để lộ kẽ hở gì. Vừa rồi Tề Tĩnh nhìn chằm chằm vào hắn khiến hắn tưởng rằng tâm tư của mình đã bị vạch trần, may mà sau đó hai người kẻ hỏi người đáp rất trôi chảy tự nhiên, ngoại trừ lúc Tề Tĩnh né tránh ánh mắt hắn.

Hắn biết, ngày hôm nay khi tay hắn động vào người Tề Tĩnh có lúc vô thức ngừng một chút, thời gian cởi áo sơ mi cũng lâu hơn.

Không chỉ là ngừng lại, thậm chí hắn còn muốn chạm vào.

"Hô…"

Cứ tiếp tục thế này, Tề Tĩnh thực sự sẽ phát hiện ra mất. Thẩm Nhạn tự kiềm chế mình, hít sâu một hơi, hai mắt nhắm nghiền cố sức lắc đầu, hy vọng có thể hất văng hết suy nghĩ hư hỏng xông vào trong tâm trí.

Hắn di chuyển hai bước chân, trở lại trước cửa.

Mặc dù nói phải ra ngoài, nhưng hắn vẫn dùng dằng mãi không đi. Bình thường, mỗi ngày sau khi nhìn Tề Tĩnh đi vào nhà tắm, hắn đều đứng ở không gian nối giữa phòng tắm và phòng khách này một hồi.

Bởi vì tay chân không tiện, động tác của Tề Tĩnh rất chậm, phải ở bên trong ít nhất từ hai mươi tới ba mươi phút.

Mà trong vòng mười phút đầu, hắn sẽ lẳng lặng canh giữ ngoài cửa. Nhưng bây giờ, khi trong phòng tắm vang lên tiếng vòi sen chảy nước ào ạt, một mảnh cánh hoa bập bềnh theo sóng nước, bọt nước nối tiếp nhau rơi xuống đất, tựa như trăm ngàn nhịp trống dày đặc đánh thẳng vào lồng ngực hắn, mang tới âm hưởng hơi nhức nhối.

Thẩm Nhạn chậm rãi đặt một tay ở ván cửa, nghiêng đầu, dựa vào đó không nhúc nhích.

Ngoại trừ tiếng nước chảy, bên tai không còn bất kỳ một thanh âm nào khác, đơn điệu mà nhàm chán, nhưng hắn vẫn nhắm mắt lẳng lặng lắng nghe. Hành động này, hắn không thể nào thẳng thắn nói với Tề Tĩnh được, bởi hắn không biết phải thẳng thắn thế nào.

Lúc đầu, chỉ vì hắn lo lắng cho sự an toàn của Tề Tĩnh, sợ anh trượt chân ngã trong đó, nên mới ngồi ở ngoài phòng khách mà nghe.

Nhưng bây giờ, mượn cớ như vậy ngay cả hắn cũng không tin—

Tề Tĩnh tắm rửa xong, đi ra ngoài, Thẩm Nhạn còn chưa về nhà, trong phòng khách trống rỗng.

Anh như một đứa trẻ vụng về mới học cách mặc quần áo, mặc một chiếc áo sơ mi mới, chậm rãi cài từng cúc, sau đó tìm máy sấy tóc, tự lực cánh sinh sấy cho khô.

Khi tóc gần như khô hẳn, ở cửa lớn vang lên tiếng chìa khóa leng keng, quả nhiên là Thẩm Nhạn trở về.

"Có phải do mưa lớn quá không, anh gặp chuyện gì trên đường à?" Tề Tĩnh vội vã bỏ máy sấy sang một bên, mày chau mặt ủ đứng lên nghênh đón, xem hắn có bị mưa ướt không. Dựa theo quãng đường năm phút mà Thẩm Nhạn nói, cả đi cả về phải mất mười phút, nhưng anh ở trong nhà tắm ít nhất cũng phải gấp đôi thời gian này.

Thẩm Nhạn cất ô, rũ thấp mắt, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không sao, cửa hàng mà anh nói đóng cửa mất rồi, anh phải sang chỗ khác. Tuy rằng hơi xa, nhưng ở đó có rất nhiều loại rượu vang."

Thì ra là thế.

Tề Tĩnh quan sát thấy trên người hắn không có chỗ nào ướt, yên lòng cười nói: "Đúng lúc bên ngoài trời lạnh, uống rượu vào cho ấm người. Anh ngồi xuống đi, em đi lấy ly."

Không hiểu vì sao Thẩm Nhạn cứ rũ mắt xuống mãi, hắn chỉ gật đầu, đặt rượu mới mua lên bàn.

Cơn mưa ngoài cửa sổ khiến bầu trời đêm đen hơn, lạnh lẽo hơn.

Vết mưa trên thủy tinh bị ngọn đèn rọi sáng, tương phản với khung cảnh u ám phía sau, đan xen mờ ảo như kết một lớp sương mỏng. Tất cả đều làm người ta cảm thấy rõ rệt tiết trời lạnh lẽo.

"Chắc ngày mai trời còn lạnh hơn." Lúc này đâu, Tề Tĩnh hoàn toàn không nghi ngờ gì dự báo của cục khí tượng thủy văn.

Loại thời tiết này khiến cơn thèm rượu của anh dâng cao hơn.

Trước khi, có đôi khi anh một mình uống rượu ở nhà, cũng trong cơn mưa như vậy, tự do thoải mái, không quan tâm mọi chuyện thế nào, chỉ cần bật nắp rượu ra là uống thôi. Đấy là cách uống rượu của dân FA. Hai người uống rượu đương nhiên khác hẳn.

Bản thân rượu vang là một loại rượu vẫn phải uống trong không gian phù hợp.

Bọn họ bất ngờ quyết định uống, trong nhà không chuẩn bị sẵn cái gì, cũng không sắp đặt bất cứ đồ trang trí nào, ví dụ như hoa hồng đỏ, ví dụ như giá cắm nến. Tề Tĩnh trong cái khó ló cái khôn, mở ngọn đèn trắng treo trên chiếc bàn gỗ đen huyền, còn tắt hết đèn trong phòng đi. Không gian xung quanh chìm đắm trong ánh sáng nhàn nhạt, gần sáng xa tối, thay thế ngọn nến truyền thống của phương Tây, tạo nên bầu không khí đặc biệt.

"Thế nào, trông cũng được đấy chứ nhỉ?" Tề Tĩnh lui về phía sau hai bước ngắm nhìn toàn cảnh, khẽ cười nói.

"Ừ, được lắm." Thẩm Nhạn thật lòng nói.

Mặc dù ngọn đèn kia không được lãng mạn như ánh nến, nhưng hai người ngồi gần nguồn sáng duy nhất trong bóng tối, toàn thân được bao phủ bởi sắc trắng mỏng manh, như thể tất cả sự ấm áp nhất trong đời người đều tụ về đây, như thể thế gian đang ngưng đọng.

Bên ngoài, tiếng mưa rơi tí tách truyền tới.

Trong nhà, tiếng Thẩm Nhạn bật nắp rượu, chất lỏng màu đỏ róc rách chảy vào ly, tiếng động này còn sâu lắng, trầm bổng hơn tiếng mưa, thậm chí còn khiến Tề Tĩnh nghĩ tới sự khác biệt trong chất giọng của hai người.

"Thật ra thanh âm của anh khá giống như rượu vang." Hai người ngồi đối diện nhau, Tề Tĩnh bỗng nhiên cười rộ lên, thốt ra một câu như vậy.

“Sao lại nói thế?” Thẩm Nhạn dừng động tác rót rượu, yên lặng nhìn anh.

“Cần phải từ từ phẩm rượu.” Tề Tĩnh nhướng mày nhìn hắn, tự tin đắc ý như một chuyên gia phẩm rượu đầy kinh nghiệm. Đúng vậy, phải chậm rãi phẩm mới có thể phẩm ra vị rượu thật sự.

Mỗi ngày khắc ghi hương vị ấy rất dễ khiến người phẩm rượu nghiện… như anh.

Thẩm Nhạn nghe xong lời anh nói, lặng lẽ cong môi, đáp lời: “Nói thế thì thanh âm của anh có vẻ như không thích hợp để tham gia thi đấu.”

Một cuộc thi giống như đang làm quảng cáo, trong khoảng thời gian hai phút ngắn ngủi phải khiến người ta lưu lại ấn tượng sâu sắc. Đối với những giám khảo xa lạ và người nghe mà nói, ấn tượng đầu tiên khi thí sinh cất tiếng nói là quan trọng nhất, nếu thanh âm yêu cầu người nghe phải từ từ mới thấm sẽ mất cơ hội. Tề Tĩnh và Đồng Tước Đài đều thuộc loại chất giọng bắt tai, hấp dẫn người nghe ngay lập tức, ưu thế của bọn họ cực kì nổi trội.

Tề Tĩnh hoàn toàn không phủ nhận những điều này.

Nhưng anh còn bổ sung thêm: “Quả thật, thanh âm của anh không tạo được ấn tượng đầu tiên sâu sắc cho người khác, nhưng chất giọng và diễn xuất tình cảm của anh rất chuẩn, gần như không sai một ly. Ban giám khảo của cuộc thi là những chuyên gia phối âm chuyên nghiệp, em tin họ sẽ không nông cạn tới vậy, chỉ quan tâm tới thanh âm mà bỏ qua diễn xuất.”

Thẩm Nhạn vẫn im lặng nhìn thẳng vào mắt anh, đột nhiên hỏi: “Vậy em quan tâm nhất là gì?”

Tề Tĩnh sửng sốt.

“Em…” Chỉ quan tâm anh thôi.

Lời phát ra từ đáy lòng là câu này.

Nhưng Thẩm Nhạn đang ngồi ở vị trí cách anh chưa tới một thước.

Bốn mắt nhìn nhau như vậy, nhất thời Tề Tĩnh cảm thấy cổ họng khô khốc, trái tim đập bình bịch. Trong lòng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt hết ngôn từ muốn nói: “Em chỉ quan tâm… trong cuộc thi này anh có vui hay không?”

Thẩm Nhạn nghe tới đây, đôi mày hơi giãn ra, giống như khối băng tan ra thành nước, chậm rãi chảy xuôi.

Hắn cười cười, thấp giọng nói: “Bây giờ anh đang rất vui, cảm ơn em.”

Tề Tĩnh nhìn vẻ mặt nhàn nhạt của hắn dưới ánh đèn ấm áp, bản thân cũng không kiềm chế được nở nụ cười giống như vậy. Vì thế, anh cười nhẹ, cầm ly rượu lên, đong đưa cho rượu vang sóng sánh: "Vậy chúng ta nên chính thức chúc mừng ba vai của anh đều vào vòng trong."

Thẩm Nhạn cười đáp lại: "Em cũng vậy. Chúc mừng."

Nâng chén, chạm cốc.

Hai ly thủy tinh chạm nhau dưới ánh đèn, thân ly phản chiếu ánh sáng lấp lánh, "đinh" một tiếng, rượu vang sóng sánh, vài giọt còn rớt xuống thảm dưới đất.

Tề Tĩnh thu tay về, rất tự nhiên ngửa đầu uống một ngụm.

Ánh mắt Thẩm Nhạn dán chặt vào động tác của anh, sau đó cũng bưng ly rượu lên, bắt chước chậm rãi uống vào.

Hắn không quen mùi rượu, hơn nữa hắn chọn loại rượu vang đỏ, vị chát khá nặng khiến hắn nhíu mày, lại phải cố gắng giấu diếm không để Tề Tĩnh phát hiện ra.

Dưới ánh đèn lờ mờ, hai người vừa uống vừa trò chuyện.

Mưa thu thay thế cho tình khúc sâu lắng, vừa có vẻ lãng mạn, vừa có cảm giác trầm lặng hiếm thấy.

"Đúng rồi, còn một chuyện vui nữa chúng ta nên chúc mừng." Vẻ mặt của Tề Tĩnh cũng như giọng điệu của anh, thể hiện đúng cảm xúc trong câu nói, "Hôm nay chủ nhiệm ban tin tức thời sự gọi điện nói với em, ngầm bảo chuyên đề về bệnh viện thú y đã được phê duyệt, có thể làm trong chương trình "Điều tra xã hội", độ dài sáu mươi phút. Đây là đoạn tin dài nhất em từng làm."

Thẩm Nhạn biết Tề Tĩnh vẫn luôn ấp ủ điều này, ngày nào trò chuyện về công việc cũng nghe anh kể.

Hôm nay cuối cùng cũng có kết quả, hắn mừng thay cho anh, "Hóa ra em là song hỷ lâm môn, vậy thì phải ăn mừng thật lớn mới đúng."

Dứt lời, hắn chủ động nâng ly chúc mừng, hai người uống vài ngụm. Tề Tĩnh đặt ly xuống, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên thân ly theo tiết tấu, cười nói: "Nhưng mà… Chuyện biên tập viên thứ hai còn chưa quyết định. Đây là việc lớn, các lãnh đạo còn cần thương lượng thêm."

"Em có ý tưởng, có thực lực, anh nghĩ đây chỉ là chuyện sớm hay muộn." Thẩm Nhạn cười nhàn nhạt.

Về thái độ làm việc của Tề Tĩnh, hắn đã được chứng kiến tận mắt, những lời này nói ra khỏi miệng hoàn

toàn không có ý nịnh bợ gì.

Không biết có phải do cồn hay không, Tề Tĩnh uống hai ly rượu, hứng thú tăng cao, càng lúc càng nồng. Anh nghe Thẩm Nhạn khen mình như vậy, cười vui vẻ tới mức phấn chấn muốn bay, "Ha ha, nếu bác sĩ Thẩm đã nói vậy, em xin nhận lời tốt lành của anh. Nào, chúng ta uống tiếp."

Tề Tĩnh vừa cười vừa đưa tay lấy rượu, khi đang chuẩn bị rót thêm rượu cho cả hai, Thẩm Nhạn vẫn luôn yên lặng đột nhiên hỏi: "Nếu như có quyết định, em sẽ phải quay trở về đài truyền hình để làm việc sao?"

Tề Tĩnh giật mình, không đáp lời.

Câu hỏi này đối với Tề tĩnh mà nói thì quá đột ngột, anh không biết nên trả lời thế nào mới phải.

Câu hỏi này đối với Thẩm Nhạn lại chẳng có chút bất ngờ nào, bởi vì hắn đã chôn giấu điều này ở tận sâu đáy lòng một thời gian khá dài. Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để chuyển sang vấn đề này.

Thật lâu vẫn không thấy Tề Tĩnh trả lời, Thẩm Nhạn thở dài một hơi, tự mình nói tiếp. Thanh âm và ánh mắt của hắn đều hạ xuống thật thấp, nhấn chìm nỗi khổ sở kia vào trong ly rượu: "Em có nhà, ngày nào cũng phải bắt xe tới trung tâm thành phố để làm việc hình như không tiện lắm?"

Thật ra hai người bọn họ đều hiểu — đáp án là đúng vậy.

Dùng câu nghi vấn không phải là vì hắn không biết, mà là cảm giác mâu thuận khi bất lực không thể thay đổi được điều gì, lại không muốn vạch trần sự thật.

"Chỗ bó bột trên tay em còn chưa gỡ ra, tạm thời bọn họ sẽ không gọi em về làm việc… Dù sao trước đây cấp trên cũng phê duyệt cho em nghỉ một tháng." Tề Tĩnh không biết nói vậy có phải là đang tự an ủi mình không, mặc dù cụm từ "một tháng" kia chính anh nghe cũng thấy thật chói tai.

Lúc này, Thẩm Nhạn yên lặng nâng ly lên, uống cạn nửa ly rượu còn lại.

"Thẩm Nhạn." Tề Tĩnh tỉnh táo lại, vội vã kêu lên.

Rượu vang không nên uống một hơi như thế, nhưng giờ khắc này không phải lúc để thảo luận về cách uống rượu vang đỏ. Tâm trạng của Thẩm Nhạn mới là điều làm anh lo lắng nhất.

"Thẩm Nhạn." Tề Tĩnh gọi hắn lần nữa, tay phải lướt qua mặt bàn, định cầm lấy tay đối phương. Vị chát của rượu vang đỏ còn lưu lại nơi đầu lưỡi, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy chua chát, "Nếu như em hồi phục không tốt, một tháng nữa cũng chưa chắc đã được tháo bột… Kỳ nghỉ bệnh còn có thể kéo dài."

Thẩm Nhạn cười khổ, "Làm sao anh lại mong em hồi phục không tốt được cơ chứ?"

Trên thực tế, hắn là người mong chờ Tề Tĩnh dưỡng thương thật tốt, mau chóng khỏe mạnh nhất, cho dù biết cuộc sống ở chung hiện tại của hai người rất có thể sẽ chấm dứt.

"Em biết." Tề Tĩnh nhỏ giọng trả lời. Đương nhiên anh biết.

"Mấy ngày nữa em phải tới bệnh viện khám lại nhỉ." Chỉ có sau khi bác sĩ tái khám, mới biết được khi nào sẽ gỡ bột.

"Ừ. Sáng thứ tư tới sẽ chụp X quang, xem xương hồi phục thế nào."

"Thứ tư…" Thẩm Nhạn nhắc lại, hai mắt nhắm nghiền, long mày hơi nhíu, cố gắng nhớ xem công việc của mình sắp xếp thế nào. Hắn muốn nói thứ tư hắn có thể xin nghỉ nửa ngày để đưa Tề Tĩnh đi bệnh viện tái khám, nhưng đầu óc vốn bất cứ lúc nào cũng nhớ rõ ràng lịch trình của mình bây giờ lại mờ mịt vô cùng.

Cứ như những chữ số trên lịch đều ở thật xa, không thể nhìn rõ.

Kỳ quái.

Thẩm Nhạn khẽ day trán, ngón tay cong lại cứ như muốn kéo những điều mơ màng kia tới gần để nhìn cho rõ.

"Ưm…" Hắn khó khăn bật ra thanh âm, lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại, "Thứ tư…"

"Thẩm Nhạn." Tề Tĩnh thấy vậy, nhẹ nhàng hít sâu một hơi, e dè hỏi như thể sợ sẽ kinh động tới hắn, "Thẩm Nhạn, có phải anh say rồi không?"

47. Chương 47

Thẩm Nhạn mờ mịt nhìn Tề Tĩnh, sau đó chớp chớp mắt.

"Uống say?"

Hắn nhẹ nhàng lặp lại hai chữ này, cứ như là lần đầu tiên được nghe thấy từ ngữ xa lạ tới vậy.

Ngón tay hắn day day thái dương, đầu nặng như đeo chì, nặng trịch không ngẩng lên nổi. Vì vậy, hắn chỉ có thể cúi đầu mệt mỏi suy tư, chốc lát sau cũng hiểu ra ý nghĩa của từ này, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không, không uống say.”

Tề Tĩnh nhìn hắn, đưa ra một kết luận vô cùng rõ ràng.

“Thẩm Nhạn.” Trước đây anh đã từng phải chăm sóc đồng nghiệp say xỉn, có khá nhiều kinh nghiệm về mặt này. Anh biết không thể cãi với người say, chỉ có thể chậm rãi dẫn dắt, “Được rồi, chúng ta đã ăn mừng xong rồi, đêm nay dừng ở đây thôi. Em đỡ anh đi nghỉ ngơi có được không?”

Anh dùng chất giọng thích hợp nhất để đọc trách dỗ trẻ con ngủ, dịu dàng, nhẹ nhàng vỗ về.

Bởi vì đôi khi, người say giống như trẻ nhỏ, nhất định phải kiên trì.

“Được.” Thẩm Nhạn thấp giọng trả lời, xem ra còn hơi tỉnh táo. Tề Tĩnh thấy hắn nhíu chặt đôi mày, vẫn nhắm hờ mắt giống như đang chịu đựng giày vò. Anh không đành lòng, vội vã đứng dậy vòng qua bàn, nhẹ nhàng xoa lưng hắn.

Cảm giác được người ấy gần bên, Thẩm Nhạn mở mắt ra, ánh mắt hoảng hốt, vội buông tay đang nhấn huyệt thái dương ra, vô thức tìm kiếm Tề Tĩnh.

Tề Tĩnh không tránh đi. Ngón tay Thẩm Nhạn chạm vào góc áo sơ mi bên hông anh, chậm rãi dùng cả bàn tay mà túm lấy, sờ soạn một hồi như muốn xác định người trước mắt thực sự tồn tại. Đường nét kia, xúc cảm kia, đúng vậy, đúng là Tề Tĩnh. Thẩm Nhạn nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Hắn không biết tại sao mình lại lo được lo mất như thế. Rõ ràng bình thường hắn có thể suy nghĩ mọi chuyện một cách rạch ròi, nhưng lúc này hắn không thể nào buông tay, cật lực muốn tìm kiếm, muốn chứng minh.

Tề Tĩnh cúi đầu nhìn, thấy hắn dùng vẻ mặt nghiêm túc làm động tác ngu ngốc như vậy, bất giác bật cười.

Không ngờ Thẩm Nhạn bỗng rụt tay lại, đổi sang ôm lấy thắt lưng anh, vùi đầu vào bụng anh như sợ anh sẽ tan biến, hai tay quần sau lưng anh, kiên cố vô cùng.

“Tề Tĩnh.” Thanh âm rất trầm, bởi vì phát ra từ cái đầu vùi trong quần áo. “Đừng đi.”

Nói cho hiện tại, cũng là nói cho tương lai.

Hắn không biết khái niệm uống say là gì.

Nhưng trái tim cứ như bị khoét mất một góc, trong đầu như có gì đó đi tới đi lui, đụng chỗ nọ đụng chỗ kia, đau đớn choang váng. Đôi tay hắn khát vọng ôm lấy gì đó để tự an ủi.

Loại cảm giác này rất khó chịu, nhưng rất ngắn ngủi.

Nhưng tương lai khi Tề Tĩnh rời đi còn khiến hắn khó chịu hơn tất cả.

Giờ khắc này, hắn muốn mượn men say, ép mình mở miệng, nói ra những lời hắn tuyệt đối không cho phép mình cất lên khi tỉnh táo. Giờ khắc này, bất kể là tùy tiện hay ích kỷ, hắn đều có thể thẳng thắn nói lên tiếng lòng mình.

"Đừng đi…"

Càng về sau càng khàn khàn, chữ cuối cùng như nối thành một, day dứt không nguôi.

Tề Tĩnh nghe hắn khẩn cầu, trong lòng đau nhức như bị kim châm, ôm lại hắn thật chặt, không nhúc nhích, gắn bó thành một thể. Anh lấy tay ôm lấy đầu hắn, vừa vuốt ve tóc hắn vừa trầm giọng an ủi: "Em ở đây. Đừng sợ, em không đi đâu."

Có lẽ nhờ hắn vỗ về, tiếng thở của Thẩm Nhạn dần dần ổn định, canh tay cũng không cố sức như trước, trở nên yên ổn hơn.

Tề Tĩnh thử nhẹ nhàng hỏi: "Về phòng nghỉ ngơi nhé, em đỡ anh được không?"

Thẩm Nhạn cọ đầu trên áo anh một chút, dây dưa mãi không buông ra được, lâu sau mới buồn bã "ừ" một tiếng. Tề Tĩnh đặt tay trên vai hắn, cẩn thận đẩy ra phía sau, kẽo giãn khoảng cách. Hai tay Thẩm Nhạn cuối cùng cũng buông lỏng, chậm rãi rời khỏi hông anh nhưng vẫn kiên trì túm lấy góc áo anh, không cho anh đi.

"Trán anh rất nóng, đầu có đau không?" Đương nhiên Tề Tĩnh sẽ không đi, anh giơ tay lên gạt tóc mai giúp hắn, đo nhiệt độ trên trán hắn.

"Có." Ánh mắt Thẩm Nhạn rã rời, đôi mắt rươm rướm nước, chớp chớp liên tục.

"Anh tự đứng được không?"

"Được." Câu trả lời của hắn rất đơn giản, rất mơ màng.

Tề Tĩnh không biết rốt cuộc hắn có hiểu lời anh nói hay không, đành phải luồn tay qua nách hắn, quàng tay hắn qua vai mình, nhẹ nhàng làm động tác hướng về phía trước, ý bảo hắn dựa vào vai mình mà đứng lên.

Quả nhiên Thẩm Nhạn nghe lời di chuyển đầu gối, hỗn loạn cúi đầu tìm kiếm điểm đặt chân trên sàn nhà, sau đó chống tay xuống mặt bàn, chậm rãi nâng thân thể lên. Được chừng phân nửa, hắn dừng lại nghỉ

ngơi một hồi. Tề Tĩnh nhận ra phần dưới hắn trở nên vô lực, cả người nghiêng sang để hắn có thể tựa vào anh, dồn trọng lượng lên người anh.

"Tề Tĩnh." Dường như Thẩm Nhạn đã tỉnh táo hơn, trong ánh mắt chất chứa hổ thẹn, "… Xin lỗi."

"Có gì đâu, thỉnh thoảng cũng phải để em chăm sóc anh chứ." Tề Tĩnh cười cho qua.

Thẩm Nhạn không cười, chau mày một lúc, dưới sự kiên nhẫn nâng đỡ của Tề Tĩnh mà đứng vững vàng hơn, nhưng đầu vẫn còn nặng nề. Cả người hắn như chìm trong nước sôi, nhiệt độ cơ thể rất cao, mỗi bước đi về phía trước, làn nước sôi trong cơ thể như xao động, muốn gạt hắn ngã xuống đất.

Sau khi đứng dậy, đèn treo trắng trong mắt hắn từ một hóa thành hai, hư hư thực thực, chói lóa tới mức không mở mắt ra được.

Thẩm Nhạn thở dốc, cúi đầu, tạm thời tựa đầu vào vai Tề Tĩnh, cực kỳ giống động vật nhỏ sợ ánh sáng.

Một Thẩm Nhạn như vậy, Tề Tĩnh chưa bao giờ nhìn thấy khiến anh không khỏi cảm thấy mới mẻ, thậm chí bất giác nảy ra suy nghĩ "hắn thật đáng yêu". Chờ tới khi anh kinh ngạc hồi hồn, lại bị suy nghĩ của chính mình chọc cười.

"Hóa ra anh không biết uống rượu."

Anh hừ giọng, nuốt câu nói sắp ra khỏi miệng trở lại, chuyển trọng tâm câu chuyện sang hướng khác.

Thẩm Nhạn nghe anh nói vậy, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, gần gũi nhìn thẳng vào anh. Đôi mắt đen huyền sâu thăm thẳm khó khăn chớp chớp, giọng nói suy yếu, "Anh không biết uống… Nhưng anh sẽ tập."

Dứt lời, hắn giống như một đứa trẻ biết lỗi, yên lặng cúi đầu.

Tề Tĩnh ngẩn người, giờ mới hiểu ra là Thẩm Nhạn sợ anh ghét bỏ tửu lượng của hắn, khóe miệng giật giật, nhịn không được bật cười. Phải nói là đáng yêu không chịu nổi.

"Không biết uống thì thôi, em không quan tâm. Anh tập làm cái gì?" Tề Tĩnh cong cong mắt, bàn tay ôm lấy lưng hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ, "Nào, em đỡ anh đi."

"Không cần đỡ, không cần, em còn bị thương."

Thẩm Nhạn liên tục lắc đầu, muốn tự mình chống tay lên ghế, nào ngờ mò mẫm mãi vẫn không tìm đúng chỗ.

Tề Tĩnh muốn cười cũng không cười nổi nữa rồi, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn khuyên nhủ: "Được rồi. Em không đỡ anh, em kéo anh có được không? Hả?"

Thẩm Nhạn nửa tỉnh nửa mê nhìn anh, môi mấp máy nhưng vẫn không nói gì, cuối cùng đành gật đầu.

Tề Tĩnh cười, rút cánh tay vòng dưới nách hắn ra, xác định hắn có thể tự đứng được mới cầm lấy tay hắn, dắt từng bước về phía trước. Ánh mắt anh không rời dẫu chỉ một giây, nắm tay Thẩm Nhạn chậm rãi hướng về phía cửa phòng. Thẩm Nhạn ngoan ngoãn bước theo anh, hoàn toàn giao ra quyền làm chủ đạo.

Người này say rồi, như vậy, ít nhất anh phải để hắn có thể ngủ thoải mái.

Tề Tĩnh lo lắng mãi, không dẫn Thẩm Nhạn tới phòng sách mà hướng về phòng ngủ. Dù sao cái giường trong phòng cũng khá lớn, rất dễ chịu.

"Qua bên này, chậm một chút, chậm chút, đừng gấp."

Thực ra Tề Tĩnh rất thích nắm tay hắn như vậy, quan tâm chăm sóc hắn.

Bởi vì anh đã nhận được quá nhiều sự quan tâm từ hắn, hiện tại có thể đáp lại, cảm giác rất thỏa mãn, trong lòng ấm áp hơn.

Lúc này, đêm đã khuya, trước đó bọn họ đã tắt hết đèn bên ngoài, nguồn sáng duu nhất ở trong phòng khách, càng tới gần phòng ngủ, xung quanh càng tối, tối tới mức không nhìn thấy rõ sàn nhà dưới chân.

Tầng ánh sáng bao quanh hai người dần biến mất, mỏng manh như một tờ giấy, lúc nào cũng có thể bị xé rách. Nhưng Tề Tĩnh hoàn toàn không lo lắng, ánh mắt anh vẫn nhìn Thẩm Nhạn, dáng dấp người kia đã khắc vào tận đáy lòng, chỉ cần cho anh một vài đường nét, anh cũng có thể vẽ nên trọn vẹn người đàn ông trước mặt này. Dù có tối tăm cách mấy cũng không sao hết.

Nhưng dường như Thẩm Nhạn rất để tâm, "Anh sắp không nhìn thấy em rồi."

Tề Tĩnh có thể cảm thấy tay hắn gắng sức nắm thật chặt, cứ như đứa trẻ lạc đường sợ mất đi ánh đèn pin trước mắt.

Người uống say dễ sinh ra cảm xúc tiêu cực, huống chi trước đó Thẩm Nhạn vẫn luôn thì thào kêu anh đừng đi.

"Anh chờ chút, em đi mở đèn phòng ngủ." Tề Tĩnh chỉ có tay phải để dùng, vì vậy dặn dò một tiếng mới chậm rãi thả tay Thẩm Nhạn ra, xoay người bật công tác trên tường.

Công tác ở bên kia bức tường.

Từ vị trí của Tề Tĩnh thì cần phải vòng qua khung cửa, với tay vào phía trong mới mở được. Trong bóng tối mịt mù, anh nhất thời không sờ tới, phải từ từ dò dẫm.

"Tề Tĩnh."

"Em đây, anh chờ một chút."

"Tề Tĩnh". Hắn như không nghe thấy lời anh, khổ cực hô hoan.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi mà đối với Thẩm Nhạn mà nói tựa như dài dằng dặc. Thanh âm của hắn bắt đầu run lên, không ngừng kêu tên Tề Tĩnh.

Trái tim anh bị hắn gọi cho mềm nhũn, đang định mở miệng an ủi thì thân thể đột nhiên không nhúc nhích được.

Bởi vì Thẩm Nhạn ôm lấy anh từ phía sau.

"A…"

Tề Tĩnh kinh ngạc hít ngược, cả người căng cứng.

Phía sau lưng dán sát vào ngực người kia, nhiệt độ nông rực truyền qua hai lớp quần áo, xâm nhập vào cơ thể anh. Xương cốt có cứng đến mấy cũng sắp bị hòa tan, mềm nhũn, không còn chút sức lực.

Bàn tay đang định bật đèn vẫn còn giơ giữa không trung.

Một tay Thẩm Nhạn lướt qua bên hông anh, mò mẫm lên khuỷu tay anh, dọc theo cánh tay cho tới cổ tay, cuối cùng vững vàng bắt được tay anh.

Lòng bàn tay rất nóng, nóng tới mức đổ mồ hôi, bất kể là tay người cầm hay bị cầm.

Cái tay kia cũng chậm rãi bị kéo lại, ấn vào trong ngực, hoàn thành cái ôm này.

Chiếc đồng hồ cũ kỹ trên tường đang tích tắc từng giây, ghi lại quãng thời gian im lặng giữa hai người. Tiếng mưa tí tách ngoài cửa sổ như lấp đầy mọi khoảng trống vắng lặng.

Bốn phía yên tĩnh, cùng với tiếng thở dốc nặng nề của người phía sau. Đêm mưa lạnh lẽo, cùng với cái ôm nóng như lửa. Hai thứ như trái ngược nhau lại hỗ trợ nhau, đan vào nhau, đến nỗi Tề Tĩnh chẳng thể nhớ nổi công tắc điện ở chỗ nào, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể nhớ được tên mình.

Bởi vì Thẩm Nhạn vẫn luôn lặp đi lặp lại hai chữ kia, thanh âm khàn khàn mà cố chấp: "Tề Tĩnh, Tề Tĩnh…"

Tề Tĩnh biết hắn chưa hoàn toàn say.

Hắn biết phải tránh chỗ bị thương của anh ra, ôm từ vị trí thấp hơn, vậy nên chắc chắn ít nhất hắn vẫn còn chút tỉnh táo, bản thân hắn vẫn cử động theo ý chí.

Nhưng điều quan trọng nhất là, anh cũng chẳng muốn giãy ra.

"Anh phải ôm em chặt một chút…" Tề Tĩnh bỗng nhiên nhỏ giọng nói, giống như trong tiếng mưa rơi rả rích mà đâm một nhát dao, đâm trúng hắn nhưng lại không muốn làm hắn bị thương, "Nếu không em sẽ đi mất đấy."

Người đàn ông phía sau như run rẩy hơn, hai tay siết chặt lấy anh, không để lại bất kỳ kẽ hở nào.

Cho dù đã say thì đó cũng là sức lực của người đàn ông trưởng thành.

Dưới tác dụng của ngôn từ, loại sức lực này càng trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí có cảm giác khẩn cấp cầu cứu ở trong đó, rồi lại chất chứ biết bao dịu dàng, kiềm nén chinh mình, không để anh bị đau.

Tề Tĩnh không cảm thấy sự áp bức từ Thẩm Nhạn. Anh chỉ thấy trong cái ôm này có khát vọng, không có ép buộc. Cảm giác bức bách duy nhất đến từ trong tim. Trái tim anh đang nảy lên kịch liệt, mạnh mẽ đập trong lồng ngực, thanh âm vang lên dữ dội như muốn lao ra bên ngoài. Huyết mạch toàn thân chảy cấp tốc, khiến anh choáng váng muốn ngất xỉu, đầu gối nhũn ra, không kiềm chế được cơn run, không phải vì sợ mà vì tất cả những điều này đều là mong muốn của anh.

Tất cả.

Có thể người say không chỉ có Thẩm Nhạn, mà còn có anh. Bởi vì men say sẽ khiến người ta thành thật hơn, thẳng thắn với trái tim mình.

"Tề Tĩnh."

Thẩm Nhạn dúi đầu vào cổ anh, âm thanh nghẹn ngào vang lên lần nữa, gọi tên anh.

Lúc này đây, âm tiết cuối nghe không rõ ràng, bởi vì môi hắn đang nhẹ nhàng dán trên cổ anh, nặng nề hôn một cái. Cho dù muốn kiềm nén tình cảm của mình tới cỡ nào, tiếng thở dốc trầm thấp kia đã làm sáng tỏ tất cả.

Tề Tĩnh run rẩy, vai rung lên, nhưng không giãy dụa.

Hoàn toàn không có.

Thẩm Nhạn hốt hoảng thâm nhập xuống dưới, mũi vùi vào làn tóc còn chưa khô hẳn của anh, hít lấy mùi hương ngọt ngào tươi mát sau khi tắm rửa. Đồng thời, môi hắn chia lìa làn da anh trong vài giây ngắn ngủi, rồi lập tức đặt nụ hôn thứ hai vào một nơi khác gần tai anh, phát ra âm hưởng ướt át nhẹ nhàng.

"Tề Tĩnh."

Giữa nụ hôn thứ hai và thứ ba, hắn lại hô tên anh.

Chủ nhân cái tên bị hắn ôm chặt trong lồng ngực, ánh sáng và men say khiến hắn mờ mắt, cảm nhận hoàn toàn bằng thính giác, khứu giác cùng xúc giác. Không thể phân rõ rốt cuộc nhiệt độ cơ thể ai cao hơn nữa rồi, vì nhiệt độ hai người đã hòa làm một. Nhiệt độ càng cao, mùi hương càng nồng, quyến rũ hơn, khiến hắn say mê hơn cả rượu.

Vì vậy, nụ hôn thứ ba rơi vào tai Tề Tĩnh.

Bắt đầu từ vành tai, đứt quãng hôn lên, trúc trắc mà khao khát. Hắn cảm thấy tai anh đâu đâu cũng nóng ran, chỗ giòn chỗ mềm, chỉ có vành tai hơi lành lạnh.

Vì vậy hắn nhịn không được, há miệng ngậm lấy.

"Ưm…" Đầu gối Tề Tĩnh suýt khụy xuống, không đứng thẳng nổi, cúi đầu thở gấp.

Mặc dù không nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Nhạn, nhưng anh vẫn nhớ rõ đôi mắt đen huyền như biển đêm kia. Giờ khắc này, anh như chìm đắm trong đó, bất kể là hít thở hay xúc cảm, hai chân vùng vẫy vô định ở trong nước đều trở nên chân thật.

Là anh tự lựa chọn nhảy vào biển sâu.

Vậy nên tất cả điều này, anh không hối hận.

"Tề Tĩnh, đừng đi." Thẩm Nhạn không quên câu nói kia, cho dù ở thời khắc này, hắn vẫn nhẹ nhàng nói bên tai anh.

Hắn nhẹ nhàng trở lại hôn lên gáy anh, vành tai và tóc mai chạm nhau, động mạnh chủ nảy lên phập phồng sát bên bờ môi hắn. Những thứ này đều là xúc cảm tốt đẹp nhất cuộc đời này hắn từng trải qua.

Nhất thời động tình, ngón tay hắn vô thức mò lấy nút áo anh, khẽ cởi hai cái ra, vươn tay vào trong lớp áo sơ mi.

Tề Tĩnh hít một hơi.

Tiếng thở dốc gấp gáp hơn, áp lực hơn, nhưng vẫn không hề có ý chống cự.

Tay Thẩm Nhạn khô ráo mà ấm áp, điều này anh đã biết từ lâu, bởi vì mỗi lần trước khi tắm, anh đều có ba mươi giây để cảm nhận thật rõ ràng.

Mà giờ đây, bàn tay Thẩm Nhạn lần đầu tiên trực tiếp chạm vào thân thể anh, chân thật hơn bao giờ hết. Dù biết rõ lúc này ý thức của Thẩm Nhạn không tỉnh táo, cũng biết rõ điều này không phải ngoài ý muốn, nhưng trong lòng anh vẫn bị chấn động, nhất thời hơi tê dại, vô thức hô lên: "Thẩm Nhạn…"

48. Chương 48

Thẩm Nhạn.

Chút sức lực cuối cùng như dồn hết để thốt lên hai chữ kia, mặc dù đã chẳng còn bao nhiêu.

Tiếng gọi ra cũng nhẹ giống như vậy, nhẹ tựa đang thì thào nói nhỏ.

Sau đó, Tề Tĩnh cảm thấy được động tác của Thẩm Nhạn ngừng lại, chỉ là ngừng lại, chưa từng buông ra.

Trong phòng lặng yên trong giây lát, để tiếng mưa rơi ngoài kia tranh thủ ào vào ồ ạt. Tay của Thẩm Nhạn và cơ thể anh giống như từng hạt mưa đang bám trên tấm cửa kính ngoài kia, cho dù đã ngừng lại vẫn gần gũi dán chặt.

Tề Tĩnh bình tĩnh dần trong hoảng hốt, tìm lại được chút sức lực, vẫn dùng để thốt lên hai chữ kia:

"Thẩm Nhạn…"

Thẩm Nhạn duy trì tư thế này, không chịu nhúc nhích.

Hắn như đang chờ một lời tuyên án cho tội lỗi của mình, chôn đầu bên gáy Tề Tĩnh, run nhè nhẹ. Hắn

không nói gì, cũng không giải thích gì, chỉ vô thức xiết chặt vòng tay, ôm lấy người trong ngực một lần nữa.

Bất kể Tề Tĩnh xử lý hắn như thế nào, hắn vẫn muốn quý trọng thời khắc gần gũi này.

Nhưng Tề Tĩnh không nói ra lời từ chối như trong tưởng tượng của hắn. Thay vì nói là từ chối, chi bằng nói là một cách ngầm đồng ý.

"Đừng ở đây…" Ngón tay Tề Tĩnh nhẹ nhàng cuốn lấy hắn, đốn ngón tay nhẹ nhàng ma sát, thanh âm khàn khàn có thể cọ tới tận đáy lòng, "Tới… Phòng ngủ đi."

Mưa dường như càng nặng hạt hơn, tiếng mưa gõ lộp bộp trên thủy tinh, hạt mưa không ngừng lại nữa, cứ như bị ánh sáng đèn đường mê hoặc, lóe lên trong nháy mắt rồi vẽ nên vệt ánh sáng thật dài.

Tay của Thẩm Nhạn bắt đầu run rẩy.

Dường như hắn đang đè nén điều gì đấy, không nói nên lời. Một lát sau, tóc mai trên cổ Tề Tĩnh mới chậm rãi ma sát.

Tề Tĩnh thấy ngứa, bất giác ngẩng đầu lên, cổ áo sơ mi vì tư thế này mà kéo trễ xuống. Thẩm Nhạn bỗng nhiên cúi xuống theo động tác của anh, im lặng hôn lên làn da trong cổ áo.

Nụ hôn này bao gồm tâm tình phức tạp hơn bất cứ cái gì trong quá khứ.

Có ấm ức, có trấn an, có khát vọng thật sâu, thật sâu. Khi khát vọng được dừng lại…

Tề Tĩnh nhắm mắt theo bản năng. Giờ khắc này, mỗi hơi thở của anh đều như một mồi lửa, thổi bùng lên ngọn lửa trong Thẩm Nhạn. Lửa trên tay hắn cũng đã nhen nhóm từ khi mò vào trong quần áo, hiện tại đang tràn ra khắp nơi. Đầu gối anh không chịu nổi, hơi chùng xuống, ngả về phía sau, cả người càng chìm trong lồng ngực của người kia.

Khi Thẩm Nhạn đang muốn tiếp tục, Tề Tĩnh gấp gáp thở dốc một tiếng, mở miệng ngăn lại.

"Thẩm Nhạn." Anh thấp giọng nói, "Trước tiên anh buông tay đã, có được không?"

Nếu cứ luyến tiếc dây dưa thế này, có khi bọn họ thật sự không về được phòng mất.

Tề Tĩnh vừa nói, ngón tay cái khẽ cọ vào hổ khẩu(1) trên lòng bàn tay Thẩm Nhạn, cả người hướng ra ngoài, cố tách ra một khoảng trống. Như vậy chí ít anh còn có không gian để cử động.

Nhưng Thẩm Nhạn nhất quyết không chịu buông ra.

"Không." Hiếm thấy hắn dùng một từ phủ định. Tác dụng của cồn quả nhiên còn chưa tan, tâm tình của hắn còn chìm trong bi quan, thanh âm bị đè xuống thật thấp, "Anh không buông… Anh không buông tay. Buông tay ra, em sẽ đi mất… Có phải không?"

Một câu nói ngập ngừng mãi mới xong, thể hiện rõ ràng ý không muốn buông tay, nhưng hai tay hắn lại không xiết chặt như vừa rồi nữa.

Hắn vẫn không nỡ ép buộc Tề Tĩnh.

Anh biết, chỉ cần mình giãy dụa, cho dù chỉ một chút thôi, người đàn ông này sẽ không tiếp tục giữ lấy anh nữa. Bởi vì Thẩm Nhạn chính là một người dịu dàng như vậy, cho dù lúc không tỉnh táo, hắn cũng sẽ không đánh mất bản tính nhẫn nhịn của mình. Lần duy nhất cưỡng ép anh chắc chỉ xuất hiện trong lời nói, nhưng đến cả giọng điệu vẫn cứ mềm nhẹ.

Khoảnh khắc thất lễ nhất của người này cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tề Tĩnh vừa muốn than thở, vừa muốn cười.

"Em sẽ không đi đâu." Anh nói, nhẹ giọng trấn an: "Cho dù anh buông tay, em cũng không đi."

"Em đã nói nếu như anh không ôm em thật chặt, em sẽ đi mất." Thanh âm Thẩm Nhạn nghẹn ngào, nhắc lại lời của anh nói lúc đó.

Không ngờ hắn lại nhớ chi tiết như trẻ con vậy.

Tề Tĩnh bật cười.

Không biết vì sao, cuộc đối thoại đầy ấu trĩ này lại khiến lòng anh cảm thấy đủ đầy, không biết là chua hay là ngọt, chỉ biết bức tường kiên cố nhất trong lòng đã sụp đổ, vì người kia, cũng chỉ có thể vì người kia.

"Sợ em đi thì nắm tay em nào."

Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng gõ trên mu bàn tay của Thẩm Nhạn, thản nhiên giao ra bàn tay phải còn tự do.

Đó là cái tay duy nhất có thể dùng được của anh, một khi bị hạn chế thì không thể nào bỏ trốn được. Thẩm Nhạn còn đang say, trong ý thức vẫn mờ mịt, không thể tự hỏi tự hiểu. Nhưng Tề Tĩnh đưa ra cách này rất đơn giản, rất rõ ràng, dường như hắn có thể hiểu được, rốt cuộc cũng chịu nghe lời buông tay ra,

làm như Tề Tĩnh nói.

Tất cả trở lại khởi điểm, chỉ khác là Tề Tĩnh không tìm công tác đèn điện nữa, bởi vì anh đã không cần ánh sáng.

Chậm rãi dẫn Thẩm Nhạn vào phòng ngủ, đóng cửa lại. Khi tiếng cửa rầm rầm khép lại, anh thừa nhận trái tim mình đang đập mãnh liệt, thậm chí còn thấy ù tai. Tâm tình này chỉ có thể che giấu Thẩm Nhạn khi không còn tia sáng nào.

Anh nhớ rất rõ sắp xếp trong phòng ngủ, từng bước hướng về phía giường. Lo lắng cho Thẩm Nhạn còn chưa tỉnh táo, bước chân của anh vô cùng chậm, cẩn thận dẫn đường.

Trong phòng không phải là hoàn toàn tối đen.

Một chút ánh sáng mơ hồ ngoài cửa sổ hắt vào, là ánh đèn đường hay từ nguồn sáng nào khác, Tề Tĩnh không có nhu cầu tìm hiểu.

Tia sáng cỏn con ấy như được nước mưa gột rửa, chỉ để lại chút sắc vàng mờ mịt, mông lung, làm anh bất giác ý thức được trời đã cuối thu. Chính vì vậy, hơi ấm từ người đàn ông bên cạnh càng trở nên quý giá.

"Qua đây." Anh nói, bước chân dừng trước giường, nhẹ nhàng đứng vững.

Thẩm Nhạn đứng tại chỗ một hồi, lặng lẽ đi tới.

Dọc theo con đường này, bước chân của hắn không quá ổn định, bước hai bước sẽ loạng choạng một chút. Mỗi lần như vậy, Tề Tĩnh sẽ gọi hắn lại, bước tới đỡ hắn đi tiếp. Nhưng tới bước cuối cùng này, hắn phải tự bước đi.

"Anh có sao không?" Tề Tĩnh lẳng lặng đưa mắt nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi.

"Ừ." Thanh âm của Thẩm Nhạn rất thấp.

Kiểu thanh âm này thường xuất hiện trong hai trường hợp, một là lúc nội tâm hắn vô cùng yên tĩnh, hai là hoàn toàn ngược lại.

Suy bụng ta ra bụng người, Tề Tĩnh biết không phải loại trước. Nhưng trên tất cả, anh quan tâm tới tình trạng sức khỏe hiện tại của Thẩm Nhạn hơn. Bởi vì dưới ánh sáng mỏng manh, gương mặt của hắn thật sự mệt mỏi, vùng lông nhíu lại dù không rõ ràng nhưng anh vẫn có thể đoán được Thẩm Nhạn không biết uống rượu, hôm nay uống một hơi nhiều rượu như vậy sẽ dẫn tới đau đầu.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng xoa gương mặt có chút tái nhợt của hắn: “Có phải khó chịu lắm không? Anh muốn nghỉ ngơi không?”

Thẩm Nhạn lắc đầu, không lên tiếng.

Tề Tĩnh rũ mắt, dường như khẽ mỉm cười, trong ý cười lại chất chứa tiếng thở dài. Anh không hỏi tiếp, chỉ nghiêng người sang, dựng một cái gối lên rồi tựa người trước giường, vén chăn sang một bên, để lộ một chỗ trống trên giường.

“Nằm xuống.”

Anh vỗ vỗ gối, bỗng nhiên đưa ra yêu cầu này với Thẩm Nhạn.

Đây là… ý muốn để hắn nghỉ ngơi sao?”

Thẩm Nhạn căng mắt nhìn, ánh mắt mê man trên gương mặt đó, bất động thật lâu cũng không nhìn ra được ý nghĩa sau nụ cười của Tề Tĩnh. Đầu đang âm ỉ đau, huyệt thái dương như có cái gai đang đâm chọc, mỗi suy nghĩ thoáng qua cũng khiến đầu đau đớn, ngăn cản hắn tiếp tục nghĩ sâu hơn.

Nhất thời hắn không biết phải làm thế nào mới đúng, bất an vươn hai tay, cuốn người kia vào lòng, ôm chặt lấy.

Tề Tĩnh không ngờ Thẩm Nhạn lại phản ứng như vậy, nở nụ cười: “Sao vậy?”

Người nằm trong lòng, không hề có ý chống cự, còn gối lên vai hắn không nhúc nhích, lấy tay vuốt ve sau lưng hắn như đang vỗ về, rất ấm áp.

Thẩm Nhạn hơi yên lòng, nhắm mắt không nói gì, chỉ là thật lòng thật dạ muốn xiết chặt vòng tay này.

Tề Tĩnh cũng không thúc giục. Hai người dựa sát vào nhau trong đêm mưa ào ạt, sưởi ấm lẫn nhau.

Hạt mưa thay cho kim đồng hồ treo tường cũ kỹ, từng giọt ứng từng giây, khắc ghi lại khoảnh khắc yên tĩnh này trên cửa sổ thủy tinh. Khi dấu mưa hòa vào nhau, bóng hình bọn họ sau cửa thủy tinh cũng hòa làm một thể, khung cửa sổ trở thành khung ảnh, để hình ảnh này dừng lại mãi mãi.

Anh biết, rất nhiều năm sau đó, anh có thể nhớ tới cảnh tượng này trong trí nhớ, chứng minh bọn họ đã từng có một hồi ức tuyệt đẹp.

Kỷ niệm giữa anh và Thẩm Nhạn giống như ảnh chụp vậy, tích dần dần, ngày một nhiều.

Nhưng, luôn có tấm đầu tiên.

"Anh còn nhớ… Đêm đầu tiên chúng ta quen nhau không?"

Tề Tĩnh bình tĩnh tựa đầu vào vai hắn, thì thào hỏi.

Thẩm Nhạn ngẩn người, dường như cũng lọt vào cuốn album của trí nhớ, bắt đầu tìm kiếm bức ảnh đầu tiên, chẳng mấy chốc đã tìm được: "Nhớ rõ, đó là lần đầu tiên anh và em đối kịch."

Tề Tĩnh cười nhẹ, giấu dưới cổ áo hắn, tiếp tục hỏi: "Anh còn nhớ lời kịch đầu tiên lúc ấy không?"

Thẩm Nhạn không biết vì sao Tề Tĩnh đột nhiên nhắc tới cái này, nhưng không quan trọng, điều quan trọng là… Tề Tĩnh tình nguyện ở lại bên cạnh hắn, thật sự ở trong vòng tay hắn. Thẩm Nhạn nhắm mắt trầm tư, bởi vì men say, hồi ức trở nên dài đằng đẵng, dẫu vậy vẫn không hề ảnh hưởng tới diễn xuất của hắn: "Từ đầu anh đã biết, em làm tất cả, chẳng qua chỉ để giăng bẫy anh—-"

Thật khiến người ta hoài niệm — Tề Tĩnh âm thầm cảm thán dưới đáy lòng.

Lời thoại này mở đầu bản ghi âm, anh đã lén lút nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần, vậy mà giờ đây, người đàn ông xa xôi trong bản thu âm đang gần trong gang tấc, thanh âm trầm thấp đoan chính kia lặp lại bên tai từng chữ, từng câu này.

Hàng loạt lời thoại quen thuộc hiện ra trong lòng, ý cười cứ thế tuôn ra.

"Biết rõ là cạm bẫy mà vẫn tự mình nhảy vào— Chẳng lẽ điều này không nói lên rằng… Anh có tình cảm với tôi sao?"

Thanh âm của anh cũng tự động thay đổi ngữ điệu, nhẹ nhàng tiếp lời.

"Anh không hề–" Thẩm Nhạn muốn nói tiếp, bỗng Tề Tĩnh ngẩng khỏi vai hắn, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt ám chỉ hắn tạm dừng, đồng thời mỉm cười lắc đầu.

"Sai rồi."

"Sai cái gì?" Thẩm Nhạn kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt mơ màng.

"Sai cảnh." Tề Tĩnh cười cười, bỗng nhiên dựa sát vào, gương mặt chậm rãi cọ vào mặt hắn, cọ vào tóc mai, ghé vào bên tai hắn nhỏ giọng nói: "Lời kịch sau đó, anh phải nằm nói mới đúng."

Ánh mắt Thẩm Nhạn khẽ động, dường như hiểu ra điều gì đó.

Tề Tĩnh khẽ cười bên tai hắn, bàn tay chạm vào ngực hắn, lặng lẽ đẩy một cái. Thẩm Nhạn không hề phản kháng, thoáng lui về phía sau, đụng phải mép giường.

"Nằm xuống." Tề Tĩnh nói lần nữa.

Thẩm Nhạn cũng không miễn cưỡng bản thân phải đứng, lúc này đầu còn chút choáng váng, đúng là nên nằm xuống.

Vì vậy, hắn không nói gì, khẽ rũ mắt, nghe lời ngồi xuống mép giường. Hắn tháo giầy, yên lặng nửa nằm nửa ngồi, tựa vào gối đầu đã được Tề Tĩnh dựng lên trước đó. Cái gối dựng thẳng khiến tư thế của hắn lúc này vừa có thể nghỉ ngơi, vừa có thể mặt đối mặt trò chuyện cùng Tề Tĩnh.

Nhưng bàn tay Tề Tĩnh đột nhiên đè lại cổ áo hắn, sức lực không nhẹ không nặng, đủ để hắn phải ngoan ngoãn nằm xuống, lại không tới mức không thể nhúc nhích.

Thẩm Nhạn phản ứng chậm chạp, tỉnh tỉnh mê mê, mặc anh xử trí.

Tề Tĩnh buông cổ áo hắn ra, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa yết hầu. Ngón tay miêu tả đường cong nơi đó, vuốt ve lên xuống khiến yết hầu hắn không tự chủ được bật ra tiếng kêu ngắn ngủi. Các ngón tay còn lại vừa vặn bám vào cổ hắn.

Đó là nơi có động mạch chủ, mạch đập rõ ràng giật giật, gõ vào bụng ngón tay.

Thợ săn và con mồi.

Đột nhiên bao giác quan trở nên mẫn cảm hơn.

Dường như nhất thời bị cái gì đó kích động, Tề Tĩnh mím môi, nhẹ nhàng cúi người, tách hai đầu gối chống xuống hai bên người Thẩm Nhạn. Quả thật chẳng khác nào muốn nhảy qua ngồi lên người hắn.

Ngay cả tư thế cũng không khác lắm so với trong kịch bản.

Toàn bộ quá trình chỉ ngắn ngủi có vài giây.

Mưa rơi tí tách trên mái hiên, tiếng vang quá ngắn, quá nhẹ, không đủ để khiến Thẩm Nhạn phân tâm. Hắn đã chẳng còn tâm trí thừa thãi để quan tâm tới mưa gió bên ngoài, toàn bộ đều cho Tề Tĩnh.

Trong bóng đêm, Tề Tĩnh không nói một lời, vẻ mặt có chút thay đổi, dáng cười rất nhạt, trong ánh mắt đen nhánh phản xạ ánh sáng, thâm sâu hơn bất cứ lúc nào, sâu không thấy đáy. Khi hắn kinh ngạc đi lạc vào đôi mắt kia, tất cả ý thức dường như bị ngừng lại, đầu óc trống rỗng.

"Anh xạo." Những lời này là lời kịch tiếp theo của Tề Tĩnh, nhưng trong hoàn cảnh này, dường như chính anh đang nói, mà người nghe chính là hắn. "Thật ra anh vẫn luôn muốn tôi, mỗi giây mỗi phút, ánh mắt anh luôn đuổi theo tôi."

Thẩm Nhạn nhớ rõ lời kịch nối tiếp.

Tiếp theo đó, câu trả lời của hắn là phủ định. Để che giấu đi sự chật vật, hắn sẽ quật cường nói – Sai rồi, đấy chẳng qua chỉ là lỗi giác của em.

Nhưng đối mặt với Tề Tĩnh đang nhìn chằm chằm, yết hầu còn đang nằm trong lòng bàn tay kia, hắn cảm thấy khô nóng. Lời nói ra lại thành: "Đúng, không phải lỗi giác của em đâu."

Tề Tĩnh đột nhiên cười rộ lên, cười tới mức hô hấp cũng khó khăn.

Một ngón tay đặt lên cổ họng hắn, như có như không cọ xát chút. Động tác này như làm tổn thương hắn, khiến hắn nhịn không được rên một tiếng đau đớn.

"Sau đó thì sao?" Đây là lời ngoài kịch, là bản thân Tề Tĩnh đang hỏi hắn.

"Sau đó?" Thẩm Nhạn mấp máy môi, mờ mịt nhớ lại. Thực chất hắn chỉ thành thật nói ra ý nghĩ của mình, nếu đoạn kịch này đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, tiếp theo không còn trong kịch bản nữa, tất cả đều là giấy trắng. Hắn không biết kế tiếp nên viết gì lên tờ giấy này.

Nhưng Tề Tĩnh biết.

Anh ngừng cười, vẻ mặt nghiêm túc. Ngón tay anh buông khỏi cổ họng Thẩm Nhạn, chạm vào gương mặt hắn, nhẹ nhàng giống như đang nâng niu báu vật trân quý nhất trong cuộc đời, kiên nhẫn, cẩn thận chạm vào. Anh không xuyên vào mái tóc đen, mà dịu dàng gạt từng sợi tóc mai đen nhánh.

"Sau đó…" Anh nói, "Thẩm Nhạn, nhắm mắt lại."

Không biết Thẩm Nhạn có nghe hiểu hay không, một khắc kia, hắn vẫn nhìn anh không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, trong ánh mắt hắn có điểm sáng lờ mờ, tựa như ngôi sao sáng duy nhất chìm trong mặt biển đen sâu thăm thẳm.

Khi ánh sáng nhỏ bé kia hoàn toàn chìm vào đáy biển, cặp mắt kia cuối cùng cũng chậm rãi nhắm lại.

Tề Tĩnh hít sâu một hơi, có chút run rẩy, cúi người từ từ như một pha quay chậm, im lặng hôn lên môi người kia.

Khô ráo – Xúc giác đầu tiên là cái này.

Trên môi có chút châm chích, hơi ngưa ngứa, dường như chỉ ma sát đôi chút thôi cũng có thể sinh ra đau đớn như bị đốt cháy.

Đang ngây ngất, sự khô ráo tạo thành lỗi giác khô cạn, khiến anh không tự chủ được muốn tìm nguồn giải khát, ngón cái đẩy hàm dưới đối phương, thân thể đè thấp xuống, dùng chút sức cắn nhẹ, dịu dàng mút lấy môi hắn, đầu lưỡi như có như không bôi trơn một chút.

"Ưm…"

Người đàn ông trước mặt dường như rất đau khổ, hô hấp khó khăn, tiếng thở dốc ồ ồ vì thiếu dưỡng khí.

Hắn muốn nói gì đó, nhưng chẳng kịp nói gì, cũng không nói nên lời.

Hoặc giả từ đầu tới cuối hắn đang cố tình dành cho đối phương nhiều không gian hơn để mượn cớ xâm nhập. Bọn họ ngây ngô trao đổi hơi thở, gấp gáp, nếm trải, đau khổ tìm kiếm hương vị chỉ thuộc về đối phương, đắm chìm trong đó. Lâu dần vẫn cảm thấy hương rượu vang, hơi ngọt lại hơi chát, nhưng được nếm từ miệng người kia, đặc biệt như vậy, còn khiến người ta say sưa hơn rượu.

Phần lồng ngực gần cổ họng như sắp nổ tung, như bị cái gì chặn lại, thở không thông, trái tim đập mạnh tại đây hết lần này tới lần khác.

Thật kỳ quái.

Rõ ràng một khắc trước khi Thẩm Nhạn nhắm mắt lại, Tề Tĩnh hoàn toàn không nghe thấy trái tim mình phát ra âm thanh gì, giống như đã ngừng lại. Lúc này, thứ trong lồng ngực lại sống dậy lần nữa, thình thịch, thình thịch, thậm chí còn mạnh mẽ hơn.

Có phải Thẩm Nhạn cũng cảm thấy thế hay không? Anh mơ màng nghĩ, đôi môi thoáng tách khỏi hắn, tay phải đang mù quáng sờ soạng trong cổ áo hắn, sau khi tìm được thì ấm chặt, vừa run rẩy vừa vụng về cởi cúc áo cổ của hắn. Lồng ngực sau lớp áo đó ấm áp giống như anh tưởng tượng, mau chóng phập phồng, cũng có một thứ đang nảy lên kịch liệt.

Giống như anh.

Giống như anh đã đắm chìm trong đó, không kiềm chế được tình cảm của mình.

"A…" Tề Tĩnh bất giác cười, định tiếp tục mò xuống, bỗng vai bị Thẩm Nhạn giữ chặt.

"Tề Tĩnh." Thẩm Nhạn khàn khàn gọi, hai tay run lên, ý thức còn mê đắm chưa tỉnh táo, cả người nóng như bị sốt cao. Đầu tiên, hắn nắm lấy vài cái cúc áo trên áo sơ mi của Tề Tĩnh, sau đó chậm rãi sờ dọc theo vai, đan vào tóc, kéo người quay về trong ngực mình.

Tề Tĩnh giống như được làm bằng cát, kéo nhẹ một cái liền sụp xuống, rơi thẳng vào trong ngực hắn.

Cái hôn vừa rồi vẫn rất trúc trắc.

Lúc này, hai người không vội vã, chỉ nương vào lần tạm nghỉ này, song song tựa vào trán đối phương, nhẹ nhàng thở dốc.

"Tề Tĩnh…" Thẩm Nhạn bối rối kêu tên hắn, hơi mở mắt ra.

Bọn họ dựa vào nhau rất gần, khi đôi môi phát ra thanh âm cũng rất dễ cọ vào đối phương. Tề Tĩnh run lên, tiếng thở thoáng trở nên dày đặc, lập tức mở mắt ra, thấy tia sáng xám xịt mờ mịt trong đôi mắt hắn, trán rịn mồ hôi. Anh lập tức lấy tay gạt mái tóc ẩm ướt mồ hôi, nhẹ nhàng trấn an.

"Có phải anh mệt rồi không?" Anh hỏi, không quên hiện giờ tình trạng thân thể của Thẩm Nhạn không quá tốt.

"Xin lỗi…" Thẩm Nhạn nhăn mày, không hề phủ nhận.

Tề tĩnh nghe ra trong giọng nói của hắn có chút áy náy, yên lặng nở nụ cười, nghiêng đầu hôn lên gò má hắn. Thẩm Nhạn hiểu ý, hai tay dần buộc chặt.

"Nhắm mắt lại." Tề Tĩnh thấp giọng dụ dỗ, "Đừng nghĩ gì hết."

Lần thứ hai không gấp gáp, không cuồng loạn như lần đầu. Chỉ có triền miên dịu dàng.

Vị ngọt từ đầu lưỡi truyền tới, trao đổi, hòa vào nhau, không phân rõ của ai.

Tề Tĩnh kéo chăn bông đắp lên hai người, khóa lại không gian nhỏ chỉ thuộc về bọn họ.

Cảm giác hôn môi nhẹ nhàng, mềm mại như bông, ấm áp khiến kẻ khác quyến luyến.

Cảm giác khô ráo ban đầu đã biến mất, dường như dần dần trở nên dính dấp. Thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng mút mát ướt át, nương theo môi hôn là tiếng hô hấp trầm thấp vang bên tai.

Thẩm Nhạn lẳng lặng nằm trên gối, hết thảy đều giao cho đối phương làm chủ, mình chỉ phối hợp đáp lại.

Tiếng mưa tí tách ngoài cửa sổ hòa nhịp cùng hô hấp, trong lòng thoảng buông xuống, an ổn chìm vào giấc ngủ giữa môi hôn dịu dàng.

49. Chương 49

Hiếm khi nào ở nhà, hắn tỉnh lại bởi vì nghe thấy tiếng mèo kêu. Cảm giác rất mới mẻ.

Tiếng kêu be bé da diết của nhóc con kia nghe như có móng vuốt đầy lông cào cào bên tai, chắc nó đói rồi. Hắn nghĩ vậy.

Lúc này, hắn phát hiện dường như mình có thể suy nghĩ khá tỉnh táo.

Mặc dù đầu óc còn nặng nề, phản ứng cũng chậm chạp hơn bình thường, nhưng ít ra cơn đau đầu đã biến mất, không gây trở ngại đến suy nghĩ.

Hắn nhíu mày, cố gắng nâng mí mắt lên. Lần đầu tiên đương nhiên không thành công, tia sáng trắng nhu hòa của sớm ban mai lóe lóe nơi hai mắt khép hờ, chỉ kịp duy trì trong một giây ngắn ngủi rồi vẫn bị cản ở bên ngoài.

Hắn lại nằm lặng yên trong chốc lát, hồi lâu sau mới mở mắt lần nữa.

Lúc này đây, hắn nhìn thấy trần của căn phòng. Nhưng trước mắt dường như không giống như cái trần nhà hắn luôn nhìn mấy ngày nay. Hắn hoảng hốt nhớ lại mới nhớ ra đây là phòng ngủ của hắn, không phải phòng sách.

Phòng ngủ?

Thẩm Nhạn khẽ run lên, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Hắn giật giật thân thể theo bản năng, bỗng nhiên phát hiện ra cánh tay của mình đang bị một người nhẹ nhàng kéo, coi như gối ôm mà ôm chặt. Đầu người kia còn gối lên trên, mái tóc đen tùy ý lòa xòa trên ống tay áo của hắn.

Lần đầu tiên, hắn nằm cạnh một người khác trên giường của mình mà ngủ.

Hai thân thể gắn bó thân mật không chút khoảng cách, lúc vải vóc ma sát nhẹ nhàng có thể nhận được xúc cảm ấm áp hiếm có vào mùa này. Không gian nho nhỏ trong chăn của hai người dường như lướt qua tháng sáu, mùa xuân đến sớm. Trong lòng hắn rung động không lời nào diễn tả được, cứ như xuân về hoa nở, từ từ nở rộ dưới đáy lòng.

Ánh mắt hắn rơi vào gương mặt người kia.

Người đẹp còn lẳng lặng say ngủ, có thể do nhiệt độ cơ thể hơi cao, hai gò má phiếm hồng, mặt mày an tường, khóe miệng hơi nhếch, dáng vẻ như đang mơ một giấc mộng mỹ lệ.

Còn hắn, vẫn chìm đắm trong xúc cảm tốt đẹp mộng mơ này tới tận hiện thực, không bởi vì tỉnh giấc mà bỏ dở cơn mơ.

Tề Tĩnh.

Yên lặng kêu lên cái tên này, hắn vô thức giơ tay còn lại lên, đụng vào môi mình.

Có chút ngỡ ngàng, chậm rãi vuốt ve.

Thật muốn tới gần hơn.

Gần hơn cả bây giờ, để đoạn ký ức ngắn ngủi đêm qua khi bọn họ gần gũi nhất sống lại.

Thẩm Nhạn dịch gối đầu, chop mũi nhẹ nhàng chạm vào tóc Tề Tĩnh, chỉ cần hơi nhúc nhích một chút là có thể ngửi được mùi sữa tắm giống của mình, cảm giác ấm áp yên ổn khi cùng chung sống ngập tràn. Chậm rãi, từng ngày từng ngày biến người này thành một phần trong gia đình mình, thật tốt đẹp biết mấy.

"Tề Tĩnh."

Hắn nhịn không được thốt lên.

Không biết có phải vì nghe thấy tiếng hắn hay bởi vì tiếng mèo kêu ngoài cửa, tiết tấu hô hấp của người gối đầu trên tay hắn chợt rối loạn, một lát sau, anh lười biếng nói mở một tiếng, dường như sắp tỉnh giấc. Thẩm Nhạn đoán đây là dấu hiệu sắp tỉnh dậy của anh, thoảng cách ra một khoảng.

Quả nhiên, đôi mi Tề Tĩnh rung động, hơi mở mắt, chớp chớp hai cái. Khi tỉnh hẳn, anh và hắn bốn mắt nhìn nhau, không khỏi ngẩn người.

Có lẽ bởi vì nhìn thấy biểu hiện kinh ngạc trên mặt hắn, Tề Tĩnh cười khẽ một tiếng, khóe mắt cong cong: "Chào buổi sáng."

Thẩm Nhạn ngẩn người, vô thức đáp lại: “Chào.”

Ánh mắt Tề Tĩnh vẫn có chút mơ hồ, ngay cả nụ cười cũng vậy, chắc còn chưa tỉnh hẳn. Lúc này, anh dụi đầu trên tay Thẩm Nhạn, hít lấy mùi hương của hắn giống như đứa trẻ được nếm món ngon ngọt, không nỡ buông bỏ, tham lam đòi hỏi nhiều hơn.

Thẩm Nhạn nhìn chăm chú từng động tác nhỏ của anh, ánh mắt thật lâu không rời.

Càng nhìn, hắn càng cảm thấy khung cảnh không chân thật trong mơ càng trở nên mờ nhạt, trong lòng dần dần nhận ra một niềm hạnh phúc vui sướng.

“Anh còn nhìn em nữa, em sẽ ngại không dám ngẩng đầu lên mất.” Khi hắn tưởgn rằng Tề Tĩnh đã ngủ tiếp, gương mắt dán trên cánh tay hắn bỗng nhiên phát ra câu này, thanh âm trầm thấp, ý cười như có như không.

Thẩm Nhạn giật mình, phục hồi lại tinh thần như thoát khỏi giấc mộng.

“Xin lỗi.” Sau đó, hắn lí nhí xin lỗi, nhưng hai mắt vẫn không rời khỏi đối phương dù chỉ nửa giây.

Dường như biết trước hắn sẽ không dời mắt khỏi mình, Tề Tĩnh chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt thấy đáy, đối diện gần gũi với hắn. Tay Thẩm Nhạn buông lỏng, dè dặt hướng về phía anh, ngón tay gạt tóc mai của Tề Tĩnh sang, bàn tay bao trùm lấy lỗ tai đang đỏ ửng của đối phương, nhẹ nhàng xoa xoa, cực kỳ thương tiếc vuốt ve tóc anh.

Tề Tĩnh vẫn mỉm cười nhìn hắn.

Thẩm Nhạn dịu dàng vỗ về một hồi, tay bất giác dời xuống, ngón cái chậm rãi di trên môi Tề Tĩnh. Lần này, bên môi Tề Tĩnh lộ ra núm đồng tiền nhàn nhạt.

“Rõ ràng có cách kiểm tra khác tốt hơn, thế mà anh lại dùng tay để sờ.”

Thanh âm của anh khàn khàn phát ra từ gối, khiến Thẩm Nhạn tưởng tượng ra gương mặt nóng bừng đang vùi vào gối đầu bên cạnh.

Hắn thu tay về, hơi nghiêng người đè vào vị trí nằm của Tề tĩnh, chậm rãi đứng dậy dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của đối phương. Hắn cúi xuống, im lặng hôn lên nơi ngón tay vừa chạm tới.

Tề Tĩnh nói rất đúng. Không có cách kiểm tra nào tốt hơn cách này. Không có cách nào hơn môi hôi hòa quyện, cọ sát thân mật. Không có cách nào mãnh liệt hơn, ấn tượng hơn. Trong khoảnh khắc này, dường như hắn nghe được tiếng mưa rơi rả rích đêm qua, nghe được tiếng quần áo cởi hờ hững trong không gian ngập tràn hương vị, nếm được vị rượu vừa chát vừa ngọt tối qua.

Thân thân mật mật làm sống lại một miền hồi ức.

Lúc đó, ý thức của bọn họ bị men say đốt cháy, quấn lấy nhau hết lần này tới lần khác tới đầu choáng mắt hoa, cả người như nhũn ra, chỉ biết dùng bản năng để đáp lại đối phương.

Còn bây giờ, hai người đều vô cùng tỉnh táo, hiểu rất rõ ràng mình đang làm cái gì, đối phương đang làm gì.

Bởi vì thế, trái tim đập càng thêm kịch liệt.

Lần này, Thẩm Nhạn không thâm nhập vào sâu hơn, chỉ cọ sát, liếm liếm, chẳng qua thời gian tương đối dài, giống như lời ân cần chào hỏi buổi sớm mai.

Tề Tĩnh nhắm mắt lại, lấy tay nhẹ nhàng kéo lấy chiếc áo đang rộng mở của hắn, cố gắng kéo thật thấp, duy trì cự ly gần gũi có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể giữa hai người. Cho dù tới khi nụ hôn này dừng lại, hai người cúi đầu thở dốc, anh vẫn không buông ra, trán và mũi dựa vào nhau, đối mặt với người kia mà điều chỉnh hơi thở.

"Vậy nên?" Một lúc lâu sau, Tề Tĩnh bỗng nhiên cất tiếng hỏi hắn.

"Vậy nên cái gì?" Thẩm Nhạn nhất thời không phản ứng kịp, hơi khó hiểu hỏi lại.

Người đàn ông được anh trao quyền duy nhất đang gần trong gang tấc, gần gũi tới mức Tề Tĩnh có thể thấy được bóng dáng mình trong đôi mắt hắn. Cảm giác được người ta đặt trong tầm mắt, cất sâu trong đáy lòng, hạnh phúc tới mức không nói ra được. Nhưng anh là một kẻ tham lam, muốn thêm thật nhiều đường vào phần hạnh phúc nhỏ nhỏ này, để tăng thêm vị ngọt. "Ngay cả hôn, anh cũng hôn rồi, còn không chịu chính thức trở thành bạn trai của em sao?"

Đã không biết bao nhiêu lần, anh tưởng tượng tới khoảnh khắc xóa đi ba chữ "đang xét duyệt" trên đầu hắn.

Thẩm Nhạn là một người đàn ông có ý thức trách nhiệm rất cao.

Vậy nên chuyển danh nghĩa sang chính thức như vậy, đối với anh, đối với Thẩm Nhạn mà nói, đều là thích hợp nhất, tự nhiên nhất.

Thẩm Nhạn kinh ngạc nhìn anh hồi lâu, Tề Tĩnh cũng nhìn hắn, nhìn hình bóng mình xao động trong mắt hắn. Cuối cùng, đôi mắt hắn chớp chớp, ướt át sáng bóng như phủ sương, lưu luyến bịn rịn.

"Được." Câu trả lời ngắn gọn cũng chính là đáp án chân thật nhất.

Tề Tĩnh im lặng, không có bất cứ động tác gì.

Khi một người nhận được đáp án mình đã chờ mong từ lâu, thường không dám lập tức phản ứng lại, bởi vì sợ đó chỉ là mơ, e sợ một thanh âm vang lên thôi cũng đủ chấm dứt giấc mơ này.

Thật ra, cái bị chấm dứt không phải là mơ, mà là tâm tình tiêu cực, lo được lo mất của anh dai dẳng cho tới bây giờ. Mưa đã tạnh, bất kể là trong nhà hay ngoài trời. Trong xanh quang đãng không chỉ có bầu trời ngoài kia mà thôi đâu.

Rốt cuộc anh cũng lặng lẽ cười rộ lên, ngẩng đầu, dán lên môi Thẩm Nhạn lần nữa.

Khi anh đang định tinh tế triền miên với người ấy giữa nắng sớm chủ nhật, ngoài cửa phòng truyền tới tiếng mèo kêu đầy oán giận.

"Meo meo! Meo meo! Meo meo!" Nếu như có thể dịch từ ngôn ngữ mèo thì câu này có nghĩa là "Tui rất đói." Ngày Về nhỏ rất coi trọng việc no bụng, một khi nó đã kêu thê lương như vậy, chắc hẳn bụng đã xẹp lép rồi.

Thân là chủ gia đình, Tề Tĩnh đành phải tạm thời buông vị chủ nhà khác ra, vừa cười vừa lắc đầu.

Thảo nào trước đây đồng nghiệp của anh suốt ngày than vãn, nói cái gì mà con cái là bóng đèn sáng rực trong cuộc sống vợ chồng. Quả nhiên không sai. Làm ba ba mèo thật không dễ chút nào.

Ngày Về nhỏ sung sướng gặm thức ăn mèo, uống từng ngụm sữa bột trộn với thuốc dinh dưỡng.

Ngày Về lớn vừa híp mắt nhìn con trai ăn cơm, vừa ăn bữa sáng của mình. Nhóc con kia chắc chắn không thể biết vì sao hôm nay bữa ăn lại nhiều hơn mọi hôm, gấp ba lần ngày thường. Nhưng Tề Tĩnh hiểu rõ trong lòng, bởi vì thức ăn trước mặt anh cũng phong phú hơn mọi hôm rất nhiều.

Thẩm Nhạn, người chuẩn bị tất cả, giải thích: Chủ nhật là ngày nghỉ, có nhiều thời gian thì có thể chậm rãi nấu bữa sáng cho cả người và mèo.

Nhưng Tề Tĩnh nhìn thấu tâm tư của hắn, chỉ cười cười không vạch trần.

May mắn là Thẩm Nhạn không còn say rượu.

Mặc dù sau khi rời giường, đầu hắn còn chút choáng váng, may mà không kéo dài quá lâu, rửa mặt bằng nước lạnh xong thấy thoải mái hơn rất nhiều. Để cho cẩn thận, Thẩm Nhạn còn bỏ canh cá nấu măng chua hôm qua vào nồi, đun lại một lần nữa, uống vào cho tỉnh rượu, cảm giác khó chịu cuối cùng cũng biến mất.

Tề Tĩnh rất quan tâm tới việc hắn có hồi phục hay không.

Không chỉ vì lo lắng cho thân thể hắn mà còn vì tối hôm nay là ngày diễn ra cuộc thi đầu tiên của hắn. Nếu trạng thái tinh thần không tốt, sợ rằng sẽ ảnh hưởng tới biểu diễn.

Trận đầu không tốt sẽ mang tới bóng ma cho các cuộc thi phía sau.

"Dựa theo trình tự đấu vòng loại để sắp xếp, đêm nay anh sẽ phải thử vai Tiêu sơn lão tẩu." Khi hai người ngồi xuống dùng cơm, Tề Tĩnh hơi do dự, quyết định vào thẳng vấn đề.

Vòng đấu loại của Tru Thiên Lệnh dựa theo NPC, các vai phụ, rồi tiến hành lựa chọn diễn viên theo trình tự.

Hiện nay phía ban tổ chức công bố bảng giờ đấu vòng loại các vai nam như sau:

Tối chủ nhật: 6h tới 8h – Liễu Tố Ngọc, 8h30 tới 10h30 – Tiêu Sơn lão tẩu.

Tối thứ hai: 6h tới 8h – Chưởng quầy khách điếm, 8h30 tới 10h30 – Lô Vi.

Tối thứ ba: 6h tới 8h – Diêm Bất Lưu, 8h30 tới 10h30 – Bạch Kha.

Tối thứ tư: 6h tới 8h – Xương Đế, 8h30 tới 10h30 – Thuận Dương Hầu.

Tối thứ năm: 6h tới 8h – Tần Thác, 8h30 tới 10h30 – Phương Di Thanh.

Thẩm Nhạn đăng kí một vai NPC và hai vai phụ, còn Tề Tĩnh đăng kí một vai phụ và hai NPC. Vậy nên Thẩm Nhạn có hai cuộc thi sẽ diễn ra trước Tề Tĩnh.

"Cố gắng giữ tâm trạng ổn định là được rồi." Thái độ Thẩm Nhạn từ đầu tới cuối đều không thay đổi.

"Nhưng tối nay là vòng đấu loại thứ nhất, hơn nữa còn trúng vào cuối cùng. Em nghĩ số người online sẽ không ít đâu, dự đoán có thể sẽ lên tới bảy, tám ngàn người." Trước đây Tề Tĩnh lượn lờ xem diễn đàn đã từng đọc được số liệu. Ở hai kỳ casting trước, số người lên mạng gần như qua mười ngàn – nói là dự đoán, thực ra đã trên cả dự đoán rồi.

Trong lúc tiến hành công tác thống kê, số phiếu của người nghe tại hiện trường chiếm tỉ trọng nhất định, ứng viên nào có điểm số chênh lệch càng nhỏ thì số phiếu đó càng quan trọng.

Cho dù điểm cao cũng sẽ bị ảnh hưởng, bầu không khí náo nhiệt ở hiện trường cũng là một bài kiểm tra tố

chất của ứng viên.

Thẩm Nhạn nói "cố gắng giữ tâm trạng ổn định" đương nhiên là tốt rồi, nhưng Tề Tĩnh vẫn không thể nào bình tĩnh được trăm phần trăm.

"Biết đâu tới lúc đó em còn khẩn trương hơn anh." Tề Tĩnh vừa cười vừa nói, có thể tưởng tượng được cảnh tượng chật vật đêm nay mình đeo tai nghe, vừa nghe Thẩm Nhạn thi đấu, lòng bàn tay vừa ướt đẫm mồ hôi.

"Em có muốn ra ngoài cùng anh, đi cầu xin chút an tâm không?" Thẩm Nhạn bỗng nhiên nhìn anh mỉm cười. Đêm nay tám rưỡi bắt đầu thi, trước đó họ còn rất nhiều thời gian để ở bên nhau.

Tề Tĩnh sửng sốt một chút. Anh không biết Thẩm Nhạn cầu an tâm kiểu gì, cầu ai.

"Anh muốn đi đâu?" Tề Tĩnh hỏi.

"Đi gặp hình mẫu của "Tiêu sơn lão tẩu" trong lòng anh." Thẩm Nhạn nhẹ nhàng nói ra đáp án, đuôi mày lộ vẻ ôn hòa, nét mặt và thanh âm an ổn như nhau.

Mưa thu lạnh lẽo giăng khắp chốn, nhiệt độ không khí giảm năm độ, bên ngoài phủ một màn sương trắng.

Tranh thủ lúc Ngày Về nhỏ đã no bụng, buồn ngủ gật gù, hai người đổi quần áo màu đen thích hợp để đi tảo mộ, cùng nhau ra ngoài.

Sau cơn mưa, mây đen chiếm giữ bầu trời thành phố đã bị gột bỏ, giống như vạch ra một tầng bông trắng, từng lớp bông trắng tinh dần phủ kín khắp nơi. Lớp bông này giống như hút đi nước mưa, nhưng lại không hút được hết sắc màu xám xịt phía chân trời, không tránh khỏi cảm giác se lạnh.

Thẩm Nhạn mua một bó hoa cúc trắng ở cửa hàng bán hoa, sau đó cùng Tề Tĩnh lên xe bus, đi tới nghĩa trang công cộng ở ngoại thành phía bắc.

Nghĩa trang công cộng này xây từ thời kỳ đầu, mặt tiền không mới như những nơi đang được khai thác, bảng tên đã sơn lại nhiều lần, bốn phía đã sờn, có chút cũ nát. Nhưng chỗ này ba mặt có núi vây quanh, một mặt gần song, hơn nữa công tác xanh hóa khá tốt, vẫn có thể coi như là một lựa chọn tốt để làm nơi chôn cất. Bốn mươi phút đi xe đã rủ bỏ hết tiếng động ồn ào của thành thị, bụi bặm tan biến sau trận mưa lớn, không khí mát mẻ ập tới khiến người ta có thể chậm rãi tĩnh tâm.

Tề Tĩnh quan sát hoàn cảnh của nơi này, dưới sự dẫn đường của Thẩm Nhạn mà đi dần xuống sườn núi, vòng qua một rừng tùng, trước mắt thoáng đãng, từng hàng bia mộ chỉnh tề dọc theo bờ đê bên sông.

"Tro cốt của ông nội anh được chôn cất ở nơi này." Thanh âm của Thẩm Nhạn rất nhẹ nhưng giọng nói lại

có vẻ trầm trọng.

Bởi vì trời mưa, quanh bọn họ không có người nào khác tới tảo mộ, xa xa chỉ có hai người nhân viên làm nhiệm vụ quét lá khô rụng. Tề Tĩnh vươn tay, thoải mái kéo Thẩm Nhạn, để hắn nắm tay mình. "Dẫn em đi thăm đi."

Thẩm Nhạn đáp: "Ừ."

Bia mộ của ông Thẩm Nhạn không khác gì các bia mộ khác.

Làm bằng đá trắng, mặt trên khắc chữ được làm bằng đá cẩm thạch đen, chữ tạc được sơn bạc, chữ trắng nền đen, cực kỳ trang trọng. Giữa bia mộ còn có một tấm ảnh chụp đen trắng – ông lão trong ảnh trẻ hơn so với tuổi thật, chắc là chụp khi còn trung niên, ánh mắt ấm áp, hơi mỉm cười, có thể tưởng tượng được thời còn sống ông là một người hiền hòa, đôn hậu.

Tấm bia mộ này được lập trên danh nghĩa thành viên gia tộc, bởi vì trên đó còn liệt kê tên của con trai, con gái, cháu trai, cháu gái.

Tề Tĩnh nhìn từ đầu tới cuối, rất nhiều người họ Thẩm, nhưng chỉ không có hai chữ "Thẩm Nhạn".

Khi nhận ra điều này, đáy lòng anh khẽ run lên, không nói nên lời, vội vã dời tầm mắt để tránh cho Thẩm Nhạn phát hiện ra mình đang tìm kiếm cái gì.

Quả thực Thẩm Nhạn không nhận ra anh đang mất tự nhiên, chỉ chăm chú dọn dẹp lá rụng trên bia mộ, phủi nước mưa trên bia, sau đó nhẹ nhàng đặt bó hoa cúc xuống.

"Ông nội, cháu tới thăm ông đây."

Thẩm Nhạn cúi người, quỳ xuống. Nhưng bởi vì mặt đất ẩm ướt, đầu gối hắn không chạm hẳn xuống đất.

Tề Tĩnh bắt chước hắn quỳ xuống, vẻ mặt nghiêm túc, lễ phép tự giới thiệu: "Ông Thẩm, cháu chào ông. Cháu là Tề Tĩnh, hôm nay là lần đầu tiền được gặp ông."

Lúc này, Thẩm Nhạn nhẹ nhàng nhìn Tề Tĩnh, ánh mắt dịu dàng, chất chứa ý cười, sau đó quay sang nói với tấm ảnh trên bia mộ: "Tề Tĩnh, cậu ấy… Là bạn trai của cháu."

Bốn chữ cuối cùng còn chưa thuận miệng lắm, nhưng vẫn có thể nói ra hoàn chỉnh, không hề hối hận.

Tề Tĩnh ngẩn người, mất nửa ngày mới hiểu ra Thẩm Nhạn đang nói cái gì. Mặt anh nóng lên, ngại ngùng không dám ngẩng đầu nhìn ông lão trên bia mộ. Trong trường hợp trang trọng như vậy, đối mặt với một

người đáng tôn kính như vậy, Thẩm Nhạn nói lời này chẳng khác nào ra mắt anh.

Anh biết Thẩm Nhạn là một người đàn ông rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Nhưng có thể tận tai nghe thấy hắn thừa nhận quan hệ của bọn họ trước mặt người khác, anh vẫn không kiềm chế được sự sung sướng.

Ông lão trong ảnh cười thật lâu, giống như một lời chúc phúc ấm áp nhất.

"Ông nội." Thẩm Nhạn an tĩnh trong chốc lát, chậm rãi nói, "Lúc lâm chung, ông vẫn lo lắng cháu không có ai bầu bạn, không ai nghe cháu nói, nhưng hiện tại thì ông không cần phải lo nữa. Tề Tĩnh rất tốt, có cậu ấy ở bên cạnh… Bệnh của cháu sẽ mau khỏi. Mong ông ở nơi suối vàng hãy yên tâm. Cháu và cậu ấy sẽ sống thật tốt, quý trọng tất cả những gì đang có."

Tề Tĩnh nghe tới đây, bất giác nghẹn ngào đau xót, cực lực kiềm chế, cố gắng không để mình rơi nước mắt vào lúc nào.

Không gian chìm vào yên lặng.

Hai mắt Thẩm Nhạn nhắm nghiền, tạm dừng khoảng ba phút rồi nói tiếp.

"Đêm nay, cháu sẽ bước một bước đầu tiên. Vì cậu ấy, cùng vì chính mình." Thẩm Nhạn hít sâu một hơi, nắm chặt tay Tề Tĩnh, mở mắt ra lần nữa chỉ còn kiên định, "Cháu sẽ sắm vai một người có tính cách và tuổi tác xấp xỉ ông. Mong ông hãy phù hộ cháu có thể khắc phục được rào cản tâm lý, dùng thanh âm và diễn xuất của cháu để mang sự quan tâm trước đây ông đã dành cho cháu tới tất cả người nghe, tới nhiều người hơn nữa. Cảm ơn ông."

Dứt lời, hắn cúi người thật sâu.

Tề Tĩnh cũng nắm chặt tau hắn, cúi người theo, nói thầm: "Ông nội, cảm ơn ông đã chăm sóc anh ấy."

Hai người lẳng lặng đứng trước bia mộ một hồi, không nói lời thừa thãi, bởi không cần thiết… Trầm mặc cũng là một phương thức giao lưu quen thuộc của Thẩm Nhạn.

"Về nhà đi." Một lúc lâu sau, Thẩm Nhạn nhẹ nhàng đứng dậy, kéo người bên cạnh lên.

"Ừ."

Hai người để lại bó hoa, nhẹ nhàng rời khỏi, dọc theo đường cũ mà về. Lúc này đã tới trưa, lục tục có vài gia đình tranh thủ ngày nghỉ tới tảo mộ. Tề Tĩnh suy nghĩ một chút, lôi tay của Thẩm Nhạn vào trong túi áo khoác của anh, lặng lẽ nắm lấy tay mình.

Hai người sóng vai bước đi, nếu người ngoài không nhìn kỹ sẽ không thể nhận ra bọn họ đang nắm chặt tay nhau.

Vừa rồi không khí trước bia mộ có chút sầu não, Tề Tĩnh thấy sắc mặt Thẩm Nhạn không tốt lắm, dường như tâm trạng chưa trở lại như trước. Anh cố ý nửa nghiêm túc nửa đùa giỡn nói: "Ban đầu em cho rằng lúc anh trở thành bạn trai chính thức của em, lần đầu tiên ra ngoài sẽ dẫn em đi hẹn hò. Không ngờ anh còn giỏi hơn em tưởng tượng, trực tiếp dẫn đi ra mắt người lớn luôn."

Những lời này quả nhiên có hiệu quả nhanh chóng. Thẩm Nhạn giật mình, bỗng dưng quay đầu lại nhìn anh, do dự hỏi: "Có phải… Anh quá đường đột rồi không?"

Nói thật, nghĩa trang không phải nơi mà mọi người thích tới.

Tề Tĩnh thấy vẻ mặt thấp thỏm của hắn, nhịn không được bật cười: "Trêu anh thôi. Anh dẫn em tới một nơi quan trọng như vậy, em rất vui."

Thẩm Nhạn nghe xong, thở phào một cái. Hắn cúi đầu, ánh mắt mất tự nhiên dời đi, muốn nói lại thôi.

"Lần sau, chúng ta sẽ tới nơi khác để…" Hẹn hò. Thẩm Nhạn không nói ra hai chữ cuối cùng kia, nhưng Tề Tĩnh biết hắn muốn nói gì, mím môi cúi đầu cười, gật đầu đồng ý.

Xe bus tới nghĩa trang chỉ có một chuyến, thời gian chờ cũng dài.

Hai người vừa chờ ở bến xe, vừa trò chuyện liên quan tới cuộc thi. Lúc này, điện thoại di động của Tề Tĩnh vang lên, là âm báo có tin nhắn.

"Xong đời… Liệu có phải cơ quan có việc gấp không?" Chuyện cuối tuần tăng ca ở ban tin tức thời sự xảy ra như cơm bữa, mà trước khi bị tai nạn giao thông, Tề Tĩnh luôn thuộc đối tượng bị ngắm trúng. Nửa tháng nay, nhờ có chủ nhiệm khai ân, anh mới được nhàn nhã một chút, nhưng nếu quá thiếu người, anh cũng khó thoát được kiếp này.

Tề Tĩnh đành phải tạm thời buông tay Thẩm Nhạn, lấy điện thoại ra xem, mở khóa màn hình.

May quá, tin nhắn của Ninh Tiêu Tiêu gửi tới.

Anh thở phào một cái, tới lúc nhìn thấy tin nhắn kia lại hút ngược lại, một luồng hơi lạnh xông thẳng vào phổi.

"Đàn anh!! Rốt cuộc anh có lên weibo hay không??!!! Mau lên xem đi!!"

Đó là nội dung tin nhắn của đàn em.

Loại giọng điệu này cùng với những dấu chấm than phô trương kia… Rõ ràng biểu thị đang có chuyện kinh khủng xảy ra.

Trước một cuộc thi trọng đại, bất kể cái gì xảy ra cũng không kỳ quái.

Tề Tĩnh giơ điện thại ra, mãi vẫn không dám mở weibo. Thẩm Nhạn đứng ngay cạnh anh, nhất định cũng đọc được nội dung tin nhắn, vì thế Tề Tĩnh ném cho hắn ánh mắt khổ sở.

"Em cứ xem đi, đừng xảy ra chuyện gì là tốt rồi."

Những lời này của Thẩm Nhạn quả thật thừa thãi. Ninh Tiêu Tiêu gào thét bảo anh mau chóng lên weibo, tuyệt đối là đã xảy ra chuyện.

Tề Tĩnh đành phải chấp nhận số phận, mở weibo ra xem.

Tốt lắm, tốt lắm. Còn hơn lịch sử thê thảm bị @ hơn ba ngàn cái lần trước, lần này không kinh khủng tới vậy.

Đàn em ơi là đàn em, em đúng là thích dọa người ta mà, mới có năm trăm cái chia sẻ thôi mà đã nhắn tin giục anh lên weibo. Tề Tĩnh oán thầm, bắt đầu dùng tinh thần AQ để an ủi bản thân.

Nhưng khi anh nhìn thấy nội dung trên weibo, hình tượng của Ninh Tiêu Tiêu thoáng cái trở nên vĩ đại vô cùng, thông minh vô cùng.

Cái dọa người không chỉ là weibo của bản thân, còn có weibo của người khác.

Quan trọng nhất là người này không phải Đồng Tước Đài đại thần, mà là…

CV – Bún qua cầu: *Đêm nay diễn ra cuộc thi phối âm "Tru Thiên Lệnh", tôi có một trận "Liễu Tố Ngọc", sáu giờ bắt đầu. Anh có thể tới cổ vũ tôi không? Hiện nay cũng chỉ có anh mới có thể cho tôi linh cảm. Cảm ơn nhiều.* ***@CV – Chẳng hỏi ngày về.***

Tề Tĩnh vốn có dự định vây xem trận đầu. Nhưng trước giờ anh không hề biết trong danh sách trúng cử "Liễu Tố Ngọc" có Bún qua cầu. Anh chỉ đơn thuần muốn tới nghe cuộc thi mà thôi, nhận xét, cân nhắc một chút để tới khi Thẩm Nhạn thi đấu có thể nhắc nhở hắn chú ý.

Kết quả là… Bún qua cầu dám quang minh chính đại mời anh tới cổ vũ cậu ta? Về lý thuyết, lẽ ra cậu ra phải gọi CP chính thức của mình tới mới đúng chứ?

Đồng Tước Đài biết giấu mặt đi đâu bây giờ?

Đảng Đài Bún biết giấu mặt đi đâu bây giờ?

Đây chính là cảnh vợ cả trong truyền thuyết và bồ nhí trong truyền thuyết ở chung với nhau, y như trong phim. Tin chắc cái weibo này có thể tranh cử giải thưởng scandal lớn hàng năm của giới võng phối.

Rốt cuộc là vì sao Bún qua cầu lại điểm danh anh?

Nghe giọng điệu của cậu ta, hoàn toàn không có ý làm nũng, giả vờ kệch cỡm để kêu gọi ủng hộ, cũng không phải đang cố ý nói xéo, cố ý để người ta chê cười mình. Nói trắng ra là vô cùng thẳng thắn, không giống như đang nói đùa.

Fan của anh và cậu ta so ra còn ít hơn fan của các cặp đôi không nổi tiếng, thế mà lại không bắt cặp với đại thần để hấp dẫn fan, không thể tạo thành tiêu điểm nóng, tăng độ nổi tiếng, thậm chí còn có khả năng đắc tội với đại thần, bị anti fan ném đá tới không ngóc đầu lên nổi. Trong giới võng phối, giữa những người chỉ thích CP đại thần, đối với cậu ta không hề có điểm nào tốt.

"Em thật sự không hiểu nổi…" Tề Tĩnh hoang mang lắc đầu.

Lần trước trên weibo đã đâm anh một phát, anh đã có cảm giác người này sẽ không hành động theo thông thường, hiện tại càng khiến người ta khó mà nắm bắt được. Bỗng nhiên anh rất muốn cùng đàm đạo chuyện đời với Bún qua cầu.

"Bún qua cầu?"

Thẩm Nhạn nhìn chằm chằm nội dung trên màn hình, cho tới lúc này mới nhẹ nhàng đọc ID này lên, ánh mắt khẽ động, tựa như có chút suy tư.

Hắn đã từng thấy fan của Bún qua cầu cãi nhau trong post kịch "Cạm bẫy", thấy toàn bộ quá trình yêu cầu đổi người.

Vậy nên tình huống hiện nay trở nên cực kỳ quái đản, huống hồ Thẩm Nhạn đang dùng thân phận "bạn trai" chính thức mà đứng bên cạnh anh.

"Em và người này hoàn toàn không có quan hệ gì, thật đấy." Tề Tĩnh thốt lên, chợt nhận ra trong giọng nói của mình có chút khẩn trương muốn phủi sạch quan hệ.

Thẩm Nhạn ngẩn người, nhìn bộ dạng nóng lòng giải thích của anh, nhẹ nhàng bật cười.

"Anh tin em." Ba chữ đó giống như thuốc trợ tim, còn lại chỉ là bổ sung đơn giản mà thôi, "Bất kể em quyết định thế nào, anh đều ủng hộ. Vậy nên em cứ yên tâm xử lý theo ý mình đi."

50. Chương 50

Tề Tĩnh quyết định liên lạc với vị Bún qua cầu này.

Nói là liên lạc, thật ra cũng không phải có ý muốn làm quen thân thiết gì. Trước khi biết được ý đồ thật sự của đối phương, cần phải giữ khoảng cách nhất định.

Nếu Bún qua cầu thật sự thành tâm thành ý mời anh tới xem, anh đành phải nể mặt đối phương, thuận tiện giúp Thẩm Nhạn kiểm tra xem vòng đấu loại này có gì khó, giám khảo chấm điểm nghiêm thế nào.

Trở về nhà, ăn xong bữa trưa, Thẩm Nhạn lấy áo sơ mi bọn họ thay từ buổi sáng ra, chuẩn bị ủi phẳng.

Loại áo như sơ mi không thể vo viên, bình thường trước khi đi ngủ sẽ thay ra mặc áo ngủ, nhưng đêm qua là ngoại lệ. Chờ tới lúc hai người thức dậy, áo sơ mi đã nhàu nhĩ kinh khủng, nếu không ủi phẳng căn bản không thể mặc ra ngoài được. Vết nhàu trên áo khiến Tề Tĩnh nhớ lại đêm qua, thân thể dây dưa cọ xát, anh ngượng ngùng hắng giọng một cái.

Thẩm Nhạn cúi đầu cười cười, không nói gì, chỉ đặt áo trên cầu là. Đợi tới khi bàn là phun ra hơi nước màu trắng, hắn bắt đầu đè cổ áo xuống, chậm rãi ủi.

Thật có cảm giác như đang tân hôn.

Tề Tĩnh hắng giọng lần nữa, che giấu vọng tưởng đang lóe lên trong lòng, mượn cớ muốn chơi với Ngày Về nhỏ mà đi ra ngoài.

Thừa dịp Thẩm Nhạn mặc quần áo, Tề Tĩnh quay về phòng ngủ, mở máy tính ra.

Weibo của Bún qua cầu được đăng vào tối qua, khi anh dùng điện thoại để xem vẫn chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào, bây giờ đăng nhập bằng máy tính lần nữa. Kinh khủng thật, sáng nay xem đã thấy có hơn năm trăm chia sẻ, qua hai, ba tiếng đồng hồ đã bay lên một nghìn.

Điều kỳ quái là Đồng Tước Đài không chia sẻ cái weibo kia.

Hơn năm trăm lượt chia sẻ có một phần là do fan của anh ta cống hiến, cảm xúc gói gọn trong ba kiểu: khiếp sợ, hoang mang, bất mãn. Nhưng bản thân Đồng Tước Đài lại không tỏ thái độ gì, khiến mọi chuyện còn chưa tới mức quá sôi sục.

Dưới tình huống này, Tề Tĩnh trả lời càng ngắn gọn càng tốt, tránh nói nhiều sai nhiều.

Vì vậy, anh dùng một chữ đáp lại lời mời của Bún qua cầu: Được.

Để cố gắng cư xử sao cho ít gây sự chú ý nhất, anh còn cố ý không chia sẻ weibo kia, chỉ bình luận bên dưới weibo ban đầu của Bún qua cầu. Không ngờ chưa tới ba phút ngắn ngủi, bình luận này của anh đã bị fan hâm mộ phát hiện ra, lập tức đưa lên top, nhanh nhạy chẳng khác nào đội ngũ paparazzi theo đuổi tin tức nóng hổi.

Bình luận 1: Σ(　A a a? Chẳng hỏi ngày về thực sự đồng ý rồi? Bún nhỏ của chúng ta quả nhiên ai cũng yêu thích mà!

Bình luận 2:… Đây là tình trạng gì vậy… Càng ngày càng không hiểu nổi. Thần tượng ơi, anh mau xuất hiện đi! Mặc dù không quan tâm anh treo mấy đèn lồng đỏ, nhưng kiên quyết không thể để hai đèn lồng nhà anh chơi bách hợp được!

Bình luận 3: Tui ngửi thấy mùi JQ, he he he he. Đây là tình địch hóa tình nhân trong truyền thuyết sao?

Bình luận 4: (_) Làm trò trước cuộc thi sao? Thật nhàm chán, hai người đâu có quan hệ gì với nhau. Tôi ăn ngay nói thật, chấp nhận ném đá.

Bình luận 5: Này nè, người bên trên đừng có há mồm ra là nói người ta làm trò có được không? Nếu như Ngày về thích làm trò thì anh ấy nổi tiếng từ lâu rồi. Yên lặng chờ nghe hiện trường cuộc thi, Bún nhỏ cố lên, Ngày về cố lên. Đám công chúa bệnh cao quý lạnh lùng về nhà uống thuốc đi!

Bình luận 6: Bún qua cầu, anh… Đồng Tước Đài phải làm sao bây giờ?? Em thích CP hai người cơ, thật bối rối

Bình luận 7: Tui thắc mắc rằng có phải hai người này đã gặp mặt ngoài đời đúng không?

Bình luận 8: o(v)o Ai chà chà, Ngày về nhất định là công! Tôi thích nhất công âm của anh ấy!

Tình hình phát triển ngày càng kỳ quái.

Ai là fan Đồng Tước Đài, ai là fan Bún qua cầu, ai là fan của anh, cùng với ai là người qua đường vây xem náo nhiệt, ai là đám anti tới hóng hót, đều xuất hiện không sót người nào.

Có điều Tề Tĩnh không thể không bội phục sự tò mò của các cô gái trong giới võng phối. Nếu như anh là phóng viên của kênh giải trí, anh nhất định sẽ vui vẻ hết sức trở thành Bá Nhạc, dẫn dắt họ, khai quật nhân tài moi móc thông tin nóng hổi trong nước.

Với tư cách là một người viết báo, thật ra bản thân Tề Tĩnh cũng có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, đặc biệt chuyện này lại xảy ra giữa mình và người khác, sự hiếu kỳ rục rịch tới mức có thể giết chết mèo.

Vài ngày sau, Bún qua cầu chính là đối thủ của anh trong trận "Phương Di Thanh".

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Ôm suy nghĩ như vậy, lần đầu tiên anh mở trang weibo chính thức của Bún qua cầu ra, kéo hết một đường, nghiên cứu xem thường ngày người này ăn nói và làm việc như thế nào.

Trong giới võng phối, Bún qua cầu được người ta gọi là "thiếu niên thuần khiết như nước", một số fan thường dùng biệt danh "Thỏ trắng nhỏ" để nói về cậu ta, lúc nào cũng cảm thán bằng các từ ngữ của con gái như "thật đáng yêu", "thật hồn nhiên". Đương nhiên, những cái này đều dựa trên đặc điểm chất giọng.

Nguyên nhân là thế, nhưng khi Tề Tĩnh phát hiện ra nội dung weibo và hai chữ "dễ thương" hoàn toàn không liên quan, đôi mày khẽ nhướng lên, nhẹ nhàng "ồ" một tiếng.

Đầu tiên, Bún qua cầu không bao giờ viết weibo qua hai mươi chữ. Lời mời của cậu ta cũng là một trong số đó.

Thứ hai, Bún qua cầu là một fan yêu thích phim truyền hình và điện ảnh thuộc thể loại trinh thám, đặc biệt là thích phim phân tích tâm lý tội phạm.

Cuối cùng, Bún qua cầu thường đăng một ít tin tức nóng, cái nào cậu ta cũng bảo là "vớ vẩn", về sau quả nhiên đều là tin đồn bị bác bỏ, thần kỳ vô cùng.

Đọc một lèo từ đầu tới cuối, giữa bọn họ vẫn có điểm giống nhau.

Điểm khác biệt là Tề Tĩnh sẽ không mắng chửi, chê bai, mà chỉ nhấn luôn vào mục "báo cáo" của weibo, tố cáo đây là tin tức không có thật mà thôi.

"Cũng được đấy." Anh xem xong hai, ba trang, tổng kết được ba điều, không khỏi cười khẽ.

Nói không chừng bọn họ thật sự có thể cùng trò chuyện về cuộc đời ý chứ.

Nhưng mà trước khi trò chuyện, Tề Tĩnh còn một cái nhất định phải xem – Diễn đàn võng phối.

Diễn đàn có một chỗ khác với weibo, đó là ID.

Trên weibo, bất kỳ ai phát biểu bất kỳ điều gì, cho dù thay ID, nhưng khi nhấn vào ID, địa chỉ trang weibo chính thức vẫn không thay đổi như cũ. Huống hồ còn chức năng tra lại ID đã từng dùng. Bởi vậy, mọi người phải chú ý nhiều hơn, không nói ra những lời quá kích động, trừ phi dùng acc clone hoặc thật sự không sợ bị block.

Nhưng trên diễn đàn thì không giống vậy.

Không yêu cầu đăng nhập, ID có thể thay đổi thoải mái. Trong các bài post nhạy cảm, đa phần mọi người sẽ chọn dùng loại nick name công cộng như "= =" để lên tiếng, chỉ cần ban quản trị không tra địa chỉ IP thì không thể nào biết được là ai.

Ở nơi như vậy thường thấy cái gọi là "không kiêng nể gì cả", cái gọi là "ba người thành hổ(1)".

Hiện tại, trước mặt anh quả nhiên có một con "hổ". Con hổ này có tên là "Thật ra Đồng Tước Đài chỉ là bàn đạp, Chẳng hỏi ngày về theo đuổi Bún qua cầu".

Thật là hổ dữ! Một câu nói hơn ba người, hơn nữa còn chế tác một câu chuyện đầy máu chó.

Nếu như trên tiêu đề không xuất hiện ID của anh, chắc Tề Tĩnh sẽ yên lặng nhấn 100 like. Đặt ra một cái tên bắt mắt như vậy, nếu người viết bài không làm phóng viên, quả thật là nhân tài không được trọng dụng.

Anh vừa khen vừa nhấn vào xem bài post.

Bất kể người đăng bài là ai, nếu không muốn làm tin tức cũng có thể viết kịch bản phim truyền hình, đảm bảo giàu to. Bởi vì lầu chính đã sáng tác ra một kịch bản còn hay hơn phim.

Câu chuyện như sau:

Đồng Tước Đài và Bún qua cầu vốn là một đôi thần tiên quyến lữ, ân ái ngọt ngào. Hai người là CP nổi tiếng nhất trong giới võng phối. Mà anh, Chẳng hỏi ngày về, vẫn luôn đau khổ thầm mến Bún qua cầu mà không được.

Vì vậy, trong quá trình chậm rãi đi lên ở giới võng phối, anh đã trăm phương ngàn kế kiếm một cơ hội được hợp tác với đại thần, tức là kỳ một của kịch "Cạm bẫy", lén lút quyến rũ đại thần, gây xích mích, ly gián, tạo ra các hiểu lầm để phá hoạt tình cảm của họ… Đồng thời, anh còn giả dạng làm bạn tốt tới an ủi Bún qua cầu đáng thương.

Ngày qua ngày, lòng Bún qua cầu thay đổi, cụ thể là thông báo lần trước "So với anh ta, em thích anh hơn".

“Ha ha ha ha…” Tề Tĩnh nhịn không được bật cười thật lớn. Anh buông chuột, gắng sức đập bàn.

Thần biên kịch đã like.

Thần đạo diễn đã like.

“Sao vậy?” Có vẻ là do tiếng động quá lớn, Thẩm Nhạn ở bên ngoài cũng nghe thấy. Tề Tĩnh lau nước mắt, tạm thời bỏ máy tính lại mà ra ngoài, cười hì hì bước tới bên người Thẩm Nhạn.

Hắn mới là áo được phân nửa, bị anh nhẹ nhàng kề sát phía sau, một tay vòng bên hông ôm lấy thật chặt.

Thẩm Nhạn sửng sốt, sau đó mỉm cười, gác bàn là lại, cầm lấy bàn tay đang dán trên bụng mình: “Chuyện gì làm em vui vẻ tới vậy?”

Tề Tĩnh chôn mặt trên lưng hắn, lười biếng cười nói: “Không phải là vui vẻ mà là bị chọc cười.”

Dù sức tưởng tượng của mạng ảo có phong phú, đặc sắc tới mấy cũng kém một cái ôm bình thường ngoài đời như thế này. Chỉ là mấy người đó không hiểu.

Cho dù anh không đăng weibo, không chia sẻ weibo, không lên YY giải thích, Thẩm Nhạn vẫn ở đây.

Đây mới là bạn trai thật sự của anh, sờ được, ôm cũng được—

“Đột nhiên em muốn đăng một bài post, tiêu đề là ”Câu chuyện không thể không nói giữa tôi và Nhạn Bắc Hướng“.” Tề Tĩnh cười, an phận tự lẩm bẩm trên lưng Thẩm Nhạn.

Hắn nghe vậy, dường như đoán được anh vừa nhìn thấy cái gì, thấp giọng hỏi: “Chuyện của em và Bún qua cầu truyền ra rồi sao?”

Tề Tĩnh không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Chỉ là bịa đặt, các cô gái ồn ào một chút là qua. Đàn em của em… chính là Tiêu Tiêu anh đã gặp lần trước, cô ấy nói với em Bún qua cầu là người ở Bắc Kinh, cách đây rất xa. Người hiểu rõ vừa nhìn cũng biết đây là bịa chuyện, không cần em phải quan tâm.”

Đáng tiếc trên diễn đàn không có mục “báo cáo”, muốn liên lạc với chủ diễn đàn và quản lí viên để yêu cầu xóa bài post cũng rất phiền phức, không bằng xem như chuyện cười.

Lúc này, anh chợt nhớ tới kỹ năng thần kỳ của Bún qua cầu.

Nếu như lúc này người đó có thể trả lời một câu trong bài post là “vớ vẩn”, có lẽ bài post này thật sự sẽ bị

vạch trần.

Không ngờ, Bún qua cầu thật sự làm như thế.

Trong một đám người hăng hái bừng bừng thảo luận về tình huống phát triển của nội dung câu chuyện máu chó này, ID của cậu xuất hiện lúc sang trang mới, bỏ lại hai chữ đơn giản – "Vớ vẩn".

Trong nháy mắt đã dập tắt ngọn lửa YY nhiệt tình của mọi người.

Tề Tĩnh muốn vỗ tay, lúc này mới nhớ ra tay trái của mình không dùng được, chỉ đành giơ ngón tay tượng trưng.

"Tôi nợ cậu một lần nha Bún qua cầu." Đêm nay tới xem thi đấu chỉ là một kế sách, trải qua chuyện này, anh lại thật sự muốn tới ủng hộ đối phương.

Quả nhiên "sức mạnh của Bún nhỏ" phát huy tác dụng. Bài post đó tuổi thọ không dài. Trong lúc Tề Tĩnh còn đang sung sướng nhấn nút F5, bất chợt thấy lag lag, nhìn lại mới biết hóa ra chủ diễn đàn nhận được tố cáo, đã khóa bài post. Đáng tiếc, đáng tiếc, vốn anh muốn nhìn xem miệng lưỡi dư luận.

Nhưng đám người hâm mộ Đồng Tước Đài hết sức vui mừng, bởi vì CP chính thức trong lòng các cô vẫn được bảo vệ.

Trước khi post kia bị xóa, các cô đều xoa đầu bạn trẻ "Bún nhỏ đáng thương" một cái, vuốt vuột lòng và trấn an hàng loạt, đồng thời khẳng định lòng trung thành của Đồng Tước Đài đại thần với cậu ta, mà Chẳng hỏi ngày về anh đây chỉ là khách qua đường.

Thích hóng hót.

"Vậy nên em muốn xem trận thi đấy sáu giờ chiều nay sao?" Thẩm Nhạn cất áo sơ mi đã ủi xong của hai người vào tủ, bước tới bên cạnh anh, lẳng lặng nhìn anh.

"Nếu anh không yên lòng thì chúng ta cùng công khai, em và anh cùng ngồi nghe." Tề Tĩnh trừng mắt nhìn.

Thẩm Nhạn cười nhàn nhạt.

"Không có gì không yên lòng, chỉ là sợ em không có thời gian, dù sao cơm tối đã chuẩn bị gần xong rồi." Những lời này của hắn khiến Tề Tĩnh tỉnh ngộ, phát hiện mình đã đắm chìm trong weibo của diễn đàn tới ba tiếng, hoàng hôn đã buông, quả thực nên nấu cơm.

"Xin lỗi, em quên nhìn đồng hồ, hôm nay đều để anh làm một mình." Anh hơi áy náy nói.

Bởi vì tay trái không tiện, mấy ngày nay mọi việc trong nhà đều do Thẩm Nhạn gánh vác, cho dù anh có tới hỗ trợ cũng không giúp được gì nhiều, đa phần đều chỉ làm chân chạy vặt.

"Không sao." Lời nói tiếp theo của Thẩm Nhạn khiến anh bất ngờ, "Bận bịu một chút có thể phân tán sức chú ý của anh."

"Anh muốn nói tới… cuộc thi sao?" Tề Tĩnh ngẩn người. Cuộc thi đang gần kề, hắn vẫn thấy căng thẳng à?

"Anh đang muốn nói tới… chuyện liên quan tới em."

Khi Thẩm Nhạn nói không lập tức phát ra âm thanh, chỉ hơi mấp máy một chút rồi dừng lại. Dường như hắn đang cố tình một giọng điệu thích hợp, ra vẻ mình không quá lo lắng. Hắn cúi đầu, cuối cùng cũng nói xong mấy chữ, thanh âm càng ngày càng nhỏ lại theo vẻ mặt trợn to mắt của Tề Tĩnh.

"Ý của anh là, thật ra anh vẫn để bụng một chút đúng không?" Tề Tĩnh bất giác nhếch khóe môi, cố ý đặt trọng âm vào hai chữ "một chút".

Kỳ thật dựa vào tính cách của Thẩm Nhạn, tới mức để hắn phải nói ra mấy lời này thì không chỉ để bụng một chút thôi đâu.

Nhưng mà trêu chọc hắn cũng vui—

Thẩm Nhạn bị anh nhìn chằm chằm, cúi đầu khẽ thở dài: "Em nhất định cảm thấy anh nói không giữ lời, rõ ràng đã nói sẽ giao tất cả cho em xử lý, nhưng anh vẫn không thoải mái, cứ miên man suy nghĩ."

Tề Tĩnh mỉm cười, cố ý hỏi: "Nhạn Bắc Hướng đại nhân, nói em nghe chút, anh đang băn khoăn cái gì?"

Thẩm Nhạn muốn nói lại thôi.

"Anh nghĩ, nhỡ đâu người kia thật sự có ý gì với em… thì phải làm sao bây giờ?"

"Còn gì nữa không?"

"Anh nghĩ, nhỡ đâu người kia không ở Bắc Kinh mà ở đây thì phải làm sao bây giờ?"

"Còn gì nữa không?"

Có lẽ nhận ra anh đang trêu chọc mình, Thẩm Nhạn bỗng nhiên ngẩng đầu, mô phỏng theo giọng nói của anh lúc đó, "Anh còn muốn đăng một bài post, tiêu đề là "Câu chuyện không thể không nói giữa tôi và

Chẳng hỏi ngày về“.”

“Phụt—”

Tề Tĩnh chọc hắn, không ngờ bị hắn chọc lại, nhất thời ôm bụng cười to.

Anh cứ tưởng rằng bức ghép hình đại biểu cho Thẩm Nhạn đã hoàn chỉnh, không ngờ các mảnh nhỏ ngày càng nhiều hơn — thậm chí, khi anh gắn vào còn tạo nên quang cảnh mĩ lệ hơn tất cả những gì anh hằng tưởng tượng.

“Nhỡ đâu, Chẳng hỏi ngày về chỉ trao quyền duy nhất cho Nhạn Bắc Hướng thì phải làm sao bây giờ?”

Thẩm Nhạn có thể bắt chước anh mà nói, anh cũng có thể học theo hắn, dùng câu nói của đối phương, cười cười hỏi.

Câu trả lời của Thẩm Nhạn không có thanh âm, chỉ có một cái ôm.

Tề Tĩnh cảm nhận được sức mạnh từ hai cánh tay hắn, lực tay vừa vặn, là một tư thế tiêu chuẩn. Anh cũng nhẹ nhàng thuận tiện làm động tác ôm.

Thật ra Tề Tĩnh còn muốn bổ sung thêm một câu.

Trao quyền này, không cần trả lại.

51. Chương 51

Đừng nói Thẩm Nhạn, cho dù là Tề Tĩnh cũng lần đầu được nhìn thấy số người trong kênh YY vượt quá năm con số.

Tại hiện trường vòng loại thứ nhất của cuộc thi casting “Tru Thiên Lệnh 5”.

Còn năm phút nữa là tới sáu giờ, số người có mặt đã phi thẳng tới mười hai nghìn người.

Hiện nay kênh được đặt hình thức quản lý, nhân viên phía nhà sản xuất Tru Thiên Lệnh đang trong giai đoạn điều chỉnh cuối cùng, thỉnh thoảng sẽ nghe được tiếng thử mic, tiếng thảo luận, thử âm thanh, cũng vì muốn cuộc thi diễn ra trôi chảy, không bị ảnh hưởng bởi vấn đề kỹ thuật.

Có ba mươi người trúng tuyển, mỗi lần được chia một khoảng thời gian không nhiều lắm, nếu gặp lại lỗi sẽ

ảnh hưởng tới người thi kế tiếp.

Lần này phía sản xuất có một MC, một hỗ trợ và ba vị khách quý trong vai trò giám khảo.

Khung thông báo đã đổi thành lịch trình của cuộc thi tối hôm nay:

Đầu tiên, MC sẽ chính thức mở màn lúc sáu giờ, giới thiệu sơ lượng về ban giám khảo của cuộc thi, đồng thời công bố ra ba cảnh được nhà sản xuất lựa chọn, tổng cộng có chín câu lời thoại. Những thứ này đều được giữ kín cho tới giờ để thử thách năng lực thật sự của thí sinh.

Tiếp theo, MC sẽ dựa theo số thứ tự được đặt ra trong giai đoạn sơ tuyển, lần lượt cho thí sinh lên mic, sau khi xác nhận thiết bị không có vấn đề gì thì được giữ mic 120 giây. Trong khoảng thời gian quy định, thí sinh phải nói xong lời thoại yêu cầu, nếu như không thể hoàn thành sẽ bị mất tư cách dự thi, nếu như hoàn thành sớm có thể tự do phát huy trong khoảng thời gian còn lại cho tới khi 120 giây kết thúc.

Cuối cùng, sau mỗi màn biểu diễn của thí sinh sẽ có 30 giây cho người nghe trong hiện trường bỏ phiếu, đồng thời giám khảo sẽ chấm điểm. Sau khi thống kê hoàn tất, MC sẽ công bố điểm số.

Như vậy trong cuộc thi nay, mỗi thí sinh trung bình sẽ có ba phút đồng hồ.

Sau khi tất cả mọi người thi xong, đại biểu ban giám khảo sẽ tiến hành nhận xét cho từng người, dự tính mất khoảng hai mươi tới ba mươi phút. Trong lúc đó, nhân viên công tác hậu trường sẽ dựa theo điểm số từ thấp tới cao mà liệt ra danh sách mười người điểm cao nhất, công bố ở khung thông báo.

Danh sách điểm được công bố sẽ không thay đổi, chỉ trong tình huống đặc biệt.

Đó là thí sinh đồng thời trúng tuyển ở ba vai thì vai có vị trí thấp nhất sẽ bị loại trừ. Lúc này sẽ dó tuyển thủ ở vị trí số mười một thay thế.

Tề Tĩnh mở loa ngoài, mở âm lượng to, kéo hai cái ghế tới cùng ngồi nghe với Thẩm Nhạn.

Lời kịch của "Tiêu Sơn lão đẩu" còn chưa được công bố, không thể luyện tập trước. Dù sao cũng phải chờ, không bằng vừa nghe vừa chờ.

"Anh không bị áp lực là tốt rồi." Tề Tĩnh nhắc nhở từ trước.

Đôi khi cứ không nghe gì hết mà thi đấu sẽ không khẩn trương quá mức. Anh hơi sợ Thẩm Nhạn tới nghe dễ tạo thành hiệu quả ngược.

"Không cần lo lắng, muốn phối âm tiến bộ thì nhất định sẽ phải tiếp thu một ít phê bình." Thẩm Nhạn

cười. Một MC, ba giám khảo, chỉ cần coi như không thấy những người khác, hắn có thể coi như chỉ có bốn người nghe. "Huống hồ lần này không phải phần thi của anh, nghe lời nhận xét về người khác, nếu như mình có lỗi giống vậy thì có thể lưu ý cẩn thận hơn."

Phối âm thương mại có những yêu cầu không giống với phối âm mạng, không quá khắt khe về chất giọng, nhưng đặc biệt nghiêm khắc trong phương diện diễn xuất.

Hơn nữa, "Tru thiên lệnh" là series trò chơi được nhiều người yêu thích, đại bộ phận người chơi đều không tiếp xúc với giới võng phối, không quan tâm ai là đại thần, ai là người mới. Ở đây, dùng thực lực mới là vương đạo.

"Sắp mở màn rồi." Tề Tĩnh liếc nhìn đồng hồ dưới góc phải, đã năm giờ năm mươi chín phút.

Người ta trò chuyện sôi nổi trên khung chat, chỗ nào cũng thấy được rất nhiều người hâm mộ các CV đang hô khẩu hiệu, tung hoa đỏ, tạo khí thế cho thần tượng của mình.

Ngoài Bún qua cầu, còn có một số CV khác của giới võng phối cũng thuận lợi vào vòng, ít nhiều cũng có fan hâm mộ tới cổ vũ.

Lúc này, MC áo cam đã lên mic.

"Chào các thí sinh, chào tất cả thính giả! Tôi là chủ trì cuộc tranh tài này, tôi là Khúc nhạc dương xuân. Bây giờ là sáu giờ tối giờ Bắc Kinh, cuộc thi casting "Tru thiên lệnh 5" chính thức bắt đầu, hoan nghênh quý vị!" Khúc nhạc dương xuân là một MC có tiếng, một cô gái trẻ tuổi có chất giọng mạnh mẽ đầy khí chất. Thanh âm của cô không khác với các MC chuyên nghiệp trên truyền hình lắm, đoan trang, rõ ràng.

Trên khung chat lập tức sôi trào, từng hàng hoa hồng liên tiếp tuôn ra.

"Đầu tiên, xin mời các thí sinh tham gia đổi tên của mình theo công thức "Số thứ tự _ ID tham gia". Nếu như không hiểu, xin mời tham khảo bảng thông báo phía trên, nếu như quên số thứ tự của mình cũng có thể tra trên bảng thông báo. Điều này vô cùng quan trọng để nhân viên của chúng tôi sẽ dựa theo mã số và ID của các bạn để sắp xếp thứ tự."

Sau đó, Khúc ca dương xuân giới thiệu một chút về lịch sử của trò chơi Tru thiên lệnh và hai cuộc thi casting trước đây, sau đó mời ba vị giám khảo ra mắt.

"Bây giờ, xin mời vị giám khảo đầu tiên, thầy Trường Cung, lên mic." Khúc ca dương xuân cười khanh khách để một người có áo đỏ lên.

"Xin chào mọi người, tôi là Trường Cung." Trường Cung khách khí lên tiếng chào hỏi mọi người, thanh nghe nói ra rất có lực tương tác.

Tề Tĩnh đã từng nghe danh người này.

Anh ta khá nổi tiếng trong giới phối âm thương mại, lúc đầu chủ yếu là lồng tiếng phim hoạt hình, cũng từng tham gia radio công ích online bằng ID "Trường Cung", dần dần trở nên nổi tiếng, sau đó đa số phối phim điện ảnh truyền hình. Mấy năm nay, những bộ phim truyền hình đứng đầu thường nghe thấy tên anh ta, nhưng mà trên mạng, anh ta vẫn thích dùng ID này.

"Vị giám khảo thứ hai là cô Bồ Ngọc Chi đến từ khoa Phát thanh và MC của đại học Truyền thông, xin mời cô."

"Chào các em học sinh." Không hổ là người xuất thân trong giới học thuật, mở miệng ra đã thấy giọng điệu dạy bảo người khác. Cô dường như cũng nhận ra mình nói ra, cười khẽ rồi nói tiếp, "Xin mọi người yên tâm, tôi sẽ đánh giá các thí sinh như đánh giá học sinh của mình – nghiêm khắc nhưng tuyệt đối công bằng."

Lời vừa nói ra, trên khung chat trầm trồ khen ngợi, không ít người hô khẩu hiệu "Cô Bồ thật ngầu."

Bản thân Bồ Ngọc Chi thật ra không quá nổi tiếng, nhưng trong số các học trò của cô có mấy người nổi danh trong giới phối âm thương mại, có thể thấy được đúng là cô giỏi dạy ra trò giỏi.

Khúc ca dương xuân tiếp tục giới thiệu:"Vị giám khảo thứ ba nhìn ID cũng nhận ra rồi, đúng vậy, đó chính là người đã đoạt giải quán quân trong cuộc thi lần thứ nhất của chúng ta, Tây Bắc Lộ. Hoan nghênh!"

Tây Bắc Lộ là một nhân vật điển hình xuất phát từ giới võng phối, thành danh nhờ cuộc thi, chậm rãi dung nhập vào giới CV phối âm thương mại.

Nhưng mà, trước đây Tây Bắc lộ ở trong một xã đoàn khá bài xích đam mỹ, vậy nên một người luôn ở làm đam mỹ như Tề Tĩnh tất nhiên chưa từng nghe tên.

"Chào buổi tối! Tây Bắc Lộ tôi đã về rồi đây!"

Người này có tính cách hào phóng, không hổ là quán quân mùa đầu tiên, chất giọng đầy từ tính, lời nói ra hữu lực ngắn gọn như đạn bắn. Trong số thính giả có rất nhiều fan hâm mộ của anh ta, nhất thời cả khung chat đều tung hô "Hoan nghênh Tây Bắc sama trở về ".

Tề Tĩnh vừa nghe vừa mở trình duyệt web, từ từ tìm tòi tư liệu về ban giám khảo, xem lướt ra bối cảnh từng người.

Bây giờ ba người này đóng vai trò làm giám khảo trong phần thi các vai nam, nói cách khác phần thi tiếp theo của Thẩm Nhạn cùng phần thi của anh cũng sẽ do ba người này chấm điểm.

Anh có ấn tượng khá tốt về Trường Cung, không biết tới khi chấm điểm có đổi người hay không?

Bồ Ngọc Chi là giảng viên có danh tiếng đã lâu, tuổi tác đã lớn, hơn nữa còn tuyên bố sẽ chấm điểm nghiêm khắc, đồng nghĩa với việc khi chấm sẽ rất khắt khe.

Tây Bắc Lộ từng là thí sinh tham gia thi, chắc sẽ nhẹ tay hơn?

"Đúng là còn rất nhiều ẩn số…" Anh tự lẩm bẩm.

Ban giám khảo tự giới thiệu xong, nhân viên hỗ trợ cũng đã tách riêng ba mươi thí sinh ra, cuộc thi lập tức chính thức bắt đầu.

"Được rồi, tiếp theo tôi xin công bố ba cảnh diễn chính thức, tổng cộng có chín câu, là lời kịch của chính vai "Liễu Tố Ngọc" được lựa chọn cho cuộc thi lần này." Khúc ca dương xuân lên mic lần nữa, để nhân viên hỗ trợ thay đổi nội dung thông báo.

Tề Tĩnh nghe tới đây, bỗng nhiên "a" lên một tiếng, nhẹ nhàng đẩy đẩy Thẩm Nhạn một cái.

"Thật ra đánh số thứ tự thế này cũng không tệ. Ít nhất anh ở phía sau có đủ thời gian để từ từ suy nghĩ về lời thoại."

"Cũng không hẳn, đôi khi nghe đi nghe lại một đoạn lời thoại đã từng nghe có thể sẽ khiến người ta cảm thấy chán ghét, không thể đánh giá khách quan." Thẩm Nhạn mỉm cười.

Tề Tĩnh ngẩn người, thấy hắn nói không phải không có lý.

Bất kể thế nào, người được xếp ở vị trí số một vẫn hơi xui xẻo.

Anh chắc chắn không thể ngờ được – Bún qua cầu chính là người số một cực kỳ xui xẻo kia.

Ban đầu, anh không quan tới danh sách thí sinh, sau khi lời kịch được công bố đã xóa đi danh sách thí sinh, khi Tề Tĩnh nghe thấy Khúc ca dương xuân hô lớn "Xin mời thí sinh số 1 – Bún qua cầu lên mic" mới kinh ngạc vô cùng, ngẩng đầu nhìn về phía tên trên mic, ngạc nhiên mở to hai mắt.

Thật sự là Bún qua cầu.

Người này thật quá… "may mắn" rồi.

Điều đáng mừng là lượng fan của Bún qua cầu quả nhiên không thể khinh thường được. Vừa nghe thấy

MC đọc ID của cậu ta, trên khung chat lập tức ồn ào, kết thành đội quân đi spam, cổ vũ thần tượng.

Người nghe 1: (3) Bún nhỏ cố lên!! Chúng em ủng hộ anh, moah moah~

Người nghe 2: (3) Dù là người thi đầu tiên cũng đừng sợ! Anh là tốt nhất! Hãy tin vào bản thân!

Người nghe 3: (3) Giữ đội hình, Bún nhỏ cố lên!

Người nghe 4: (3) Cố lên, cố lên!

Người nghe 5: (3) Hôn hôn Bún nhỏ, cho dù đêm nay Đồng Tước Tước không tới cũng không cần buồn, bọn em sẽ ghi âm cho anh ấy nghe! Moah moah~

Người nghe 6: (3) Bún nhỏ, mau chóng dùng chất giọng trong trẻo của anh chinh phục ban giám khảo đi!

…

Fan trung thành thì có trung thành đấy, nhưng hình như toàn người nhỏ tuổi, cả khung chat đều bị chiếm đóng bởi các icon đáng yêu và lời chúc phúc.

Phô trương như vậy, khung cảnh đồ sộ, MC đương nhiên sẽ chú ý tới.

"Thí sinh số 1 Bún qua cầu của chúng ta dường như đang được rất nhiều người hâm mộ cổ vũ, xem ra đêm nay mọi người rất nhiệt tình."Khúc ca dương xuân cười nói, "Vậy thì, Bún qua cầu, tôi đã đưa cậu lên mic. Xin mời thử thiết bị một chút, nói thử mấy câu xem."

Đèn trước tên Bún qua cầu lóe sáng, thanh âm dường như nổi lên từ đáy nước sâu thẳm.

"Ngại qua, tôi bị cảm nhẹ, giọng mũi khá nặng…Mic không có vấn đề gì." Nghe giọng cậu khác với chất giọng thiếu niêm trong trẻo ngày thường, có thể thấy cổ họng không khỏe, giọng nói trầm, lực hấp dẫn bị hao tổn nghiêm trọng.

Tề Tĩnh bắt đầu đồng tình với cậu ta.

Ngẫu nhiên bị sắp xếp thi đầu tiên đã đen lắm rồi, thế mà còn đúng lúc bị ốm.

Bún qua cầu không hề nhắc tới chuyện mình bị ốm ở bất cứ đâu, bởi vậy fan hâm mộ của cậu ra hoàn toàn kinh ngạc, lập tức hỏi thăm tình trạng của thần tượng trên khung chat.

Có lẽ nhận thấy được fan hâm mộ sắp gây nên một trận spam nữa, cậu lập tức nói: "Đây không phải kênh nhà mình, tôi không sao, mọi người yên lặng một chút."

Đám fan quả nhiên nghe lời, dừng lại ngay.

"Ô..." Tề Tĩnh ngoài ý muốn nhíu mày. Chỉ từ một điểm này, cậu ta xử lí tình hình tốt hơn Đồng Tước Đài nhà cậu ta nhiều.

Rõ ràng những lời này anh nói trước máy tính, nhưng dường như Bún qua cầu có thể nghe thấy được, đột nhiên làm trò trước mắt MC, ba vị giám khảo và hơn mười ngàn người nghe, bất thình lình nói ra một câu: "Chẳng hỏi ngày về, anh có ở đó không?"

Tề Tĩnh không thể ngờ cậu ta lại thản nhiên nói như vậy giữa cuộc thi chính thức này nên kinh ngạc vô cùng.

Nhưng Thẩm Nhạn lại nghiêng đầu, thấy ánh mắt ngơ ngác của anh, nghiêm túc hỏi: "Muốn anh đánh chữ trả lời giúp em không?"

Lúc này Tề Tĩnh mới hồi hồn, chần chờ một lúc rồi gật đầu. Lần này anh vào kênh bằng chính tài khoản của mình, ID "Chẳng hỏi ngày về", vậy nên có thể trực tiếp trả lời.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Tôi ở đây, cậu cố gắng lên.

Người nghe 1: Có có!! Em thấy rồi!!! Chính là người ở phía trên em!!

Người nghe 2: Em cũng nhìn thấy, các cô gái hỗ trợ chút đi, nếu không thì tôi sợ Bún nhỏ sẽ không nhìn thấy~

Người nghe 3: Bún nhỏ, Bún nhỏ, anh có nhìn thấy không?? Chẳng hỏi ngày về có tới! Anh ấy bảo anh cố gắng lên!!

Người nghe 4: (w)Bún nhỏ, Chẳng hỏi ngày về có tới!

Người nghe 5: (w)Bún nhỏ, nhìn bên này nè, người anh muốn tìm thật sự tới nghe hiện trường rồi, còn bảo anh cố lên.

Người nghe 6: (w)Bún nhỏ phối cho tốt nhé! Phối xong thì nghỉ ngơi cho mau khỏe, bất kể kết quả thế nào, bọn em đều ủng hộ anh!

...

"A, thấy rồi. Cảm ơn." Bún qua cầu nhẹ nhàng hắng giọng, điều chỉnh âm thanh một chút, rồi báo hiệu cho MC bắt đầu.

Không biết câu cảm ơn phía sau là nói với fan hâm mộ hãy là nói với anh.

Tề Tĩnh bỗng nhiên cảm thấy ngại ngùng khi không công mà được hưởng lộc.

"Đột nhiên em thấy người này thật sự rất cần được cổ vũ." Anh hơi hối hận khi không bảo Thẩm Nhạn viết nhiều hơn.

"Hay viết thêm mấy câu cổ vũ cậu ta?" Thẩm Nhạn dường như biết anh đang đắn đo cái gì, ngón tay đã đặt trên bàn phím. Tề Tĩnh là một người dễ đồng cảm, lòng rất mềm, cho dù là với một người đã từng khiến rất nhiều người ném đá mình trên diễn đàn, điều này hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai.

Nhưng Tề Tĩnh lại lắc đầu. Bây giờ nói gì cũng muộn rồi, sẽ ảnh hưởng tới cuộc thi, thôi vậy.

"Có lòng là được rồi." Anh nói, chuyện sau đó chỉ có thể dựa vào khả năng diễn xuất của Bún qua cầu.

Sau khi tất cả sắp xếp xong, MC Khúc ca dương xuân tắt mic, thời gian 120 giây bắt đầu. Ngay cả khung chat cũng ngừng lại như nín thở chờ đợi.

Liễu Tố Ngọc, phía ban tổ chức giới thiệu là một thanh niên thư sinh hào hoa phong nhã, bạn thân của vai Tần Thác.

Cảnh thứ nhất diễn ra khi hắn thi Hương xong, thấp thỏm tìm tên mình trên bảng vàng. Khung cảnh và lời thoại được viết rất rõ ràng, Tề Tĩnh cảm thấy vô cùng đơn giản. Phải biết rằng bình thường khi phối kịch, ngoại trừ lời kịch, bọn họ còn phải đánh dấu tâm trạng của nhân vật, nếu không đánh đúng rất dễ diễn sai.

Thời gian đếm ngược mới qua ba giây, cảm giác như rất dài.

Quả nhiên không khí của hiện trường đem lại áp lực rất lớn – rõ ràng không phải chỉ là ở phần thi của anh hay của Thẩm Nhạn. Tề Tĩnh cảm thấy trước đây anh đã đánh giá quá cao tố chất tâm lý của mình, hóa ra ở trong hoàn cảnh này, cảm giác hoàn toàn khác, sẽ căng thẳng, sẽ khẩn trương.

Khi anh đang yên lặng cảm thán, Bún qua cầu lên tiếng.

"Rốt cuộc… mình có nên tới xem hay không? Nhỡ đâu, nhỡ đâu mình thi rớt, còn mặt mũi đâu mà trở về gặp song thân?"

Thanh âm của cậu ấy giảm xuống thấp hơn chất giọng thiếu niên thường thấy trong kịch rất nhiều, là giọng

thanh niên, nghe vào có cảm giác trải đời chưa nhiều, chỉ mới nếm qua gian khổ học hành, hơi yếu ớt, nho nhã.

Mặc dù đúng là nghe có giọng mũi vì cảm mạo, nhưng đặt ở tình huống này lại vừa khéo.

Giọng nói dường như hơi băn khoăn gì đó, thanh âm truyền ra như bóng dáng một thư sinh vô cùng yếu đuối đang bi quan, uể oải thật sự xuất hiện trước mắt.

Lời thoại tiếp theo có yêu cầu giống hệt câu trước, đều là "thấp thỏm", nhưng giọng điệu của Bún qua cầu lại biến đổi: "Vị nhân huynh phía trước, anh có thể giúp tôi xem bảng kia xem có một người tên là "Liễu Tố Ngọc" hay không?"

Tuy rằng rất bi quan, nhưng đáy lòng vẫn ôm ấp chờ mong, trong giọng nói có thêm chút tích cực xung động, tốc độ nói cũng nhanh hơn.

Tiếp theo, Bún qua cầu mau chóng nói ra lời thoại cuối cùng của cảnh này.

Giọng điệu bất chợt nâng lên, hoàn toàn không nghe thấy nỗi buồn lúc trước, hô lớn mừng rỡ như điên: "Đỗ rồi! Đỗ rồi! Tôi thật sự đỗ rồi! Liệt tổ liệt tông nhà họ Liễu ở trên cao, cha mẹ ở trên, cuối cùng Tố Ngọc cũng được thi Đình rồi! Con—"

Thanh âm chợt ngưng, tự hỏi như lẩm bẩm: "… Mình? Đi thi Đình?… Trời ơi, liệu đây có phải mơ không, liệu đây có phải nằm mơ không?"

Tề Tĩnh nghe tới đây, bàn tay vốn đặt bên môi không tự chủ tuột xuống, nhất thời không nói nên lời.

Lúc này, Thẩm Nhạn bỗng nhiên nhẹ nhàng cất tiếng tổng kết: "Chuyển đổi giọng điệu rất tốt."

Rồi hắn chuyển sang nhìn anh, cẩn thận mà chăm chú: "Người này có tài, mấy ngày nữa thi đấu em phải cực kỳ chú ý."

Không sai, anh cũng nghĩ vậy.

Với ba câu thoại như trên trong tình huống này mà có thể phân chia chi tiết, đó là thực lực diễn xuất chân chính. Bước ngoặt cuối cùng quả thật khiến người ta muốn trầm trồ vỗ tay khen ngợi. Trên khung chat không ngoài dự đoán đều nhất trí tung hô, quả nhiên xứng danh.

Hai cảnh tiếp theo, Bún qua cầu đều vững vàng vượt qua.

Chất giọng của cậu bị ảnh hưởng bởi bệnh cảm, nhưng giọng điệu rất tốt. Nhưng vì lời thoại bị hạn chế,

tổng thể mà nói, đối với người đầu tiên thi đấu như vậy đã là rất xuất sắc.

"Hay lắm, hay lắm, người này giỏi hơn Đồng Tước Đài nhà cậu ta nhiều. Xem ra trận "Phương Di Thanh" của em phải cẩn thận hơn mới được." Tề Tĩnh nghe xong toàn bộ phần thi, lông mày vẫn hơi nhíu, cuối cùng thì bật cười một tiếng, mặt mày giãn ra, thoải mái thông suốt.

Thẩm Nhạn nhìn thấy tâm trạng anh thay đổi trong ánh mắt, cũng cười theo: "Không sợ thua sao?"

Tề Tĩnh không trả lời ngay mà chỉ lười biếng nghiêng người sang, lần thứ n coi vai Thẩm Nhạn như gối đầu.

Vừa ăn tối xong, thân thể hai người đều ấm áp, dựa vào nhau rất thoải mái. Anh có thể thoải mái cười nói: "Em sẽ cố hết sức. Nếu như cố rồi vẫn thua thì thôi. Sau này chậm rãi nhận thêm nhiều kịch hơn để tiếp tục rèn luyện."

"Ừ." Thẩm Nhạn cười nhàn nhạt, cúi đầu hôn lên tóc anh. Đối với Tề Tĩnh, đây là cách cổ vũ còn hữu dụng hơn lời nói.

Trước màn hình nhảy ra một cửa sổ bỏ phiếu. Phần biểu diễn của Bún qua cầu đã kết thúc, bây giờ là thời gian bỏ phiếu của người nghe.

"Thế nào, em có muốn bỏ phiếu không?" Thẩm Nhạn cười hỏi anh.

"Dĩ nhiên." Tề Tĩnh không hề do dự, thản nhiên nhấn nút. Một phiếu này đồng nghĩ với tán thưởng đối phương, cũng là nhắc nhở chính mình.

Thật ra không chỉ Bún qua cầu, anh phải nhớ kỹ, ngoài núi còn có núi cao hơn(1).

***Chú thích:**

(1) Nguyên văn là "thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân".

52. Chương 52

Một cuộc thi mà không có chút hồi hộp căng thẳng thì không thể hấp dẫn khán thính giả.

Một cuộc thi mà không điều bất ngờ thì không đủ hồi hộp.

Số điểm cuối cùng Bún qua cầu nhận được là điều cực kỳ bất ngờ đối với rất nhiều người, bao gồm cả Tề

Tĩnh.

"A?"

Khi nhìn đến số điểm được hiển thị trên cửa sổ, Tề Tĩnh không khỏi hơi kinh ngạc.

Dựa theo số thứ tự của ban giám khảo, số 1 là Trường Cung, số 2 là Bồ Ngọc Chi, số 3 là Tây Bắc Lộ mà sắp xếp, điểm cụ thể của Bún qua cầu như sau:

[Chất giọng]: 3.5, 3.0, 3.0. Trung bình: 3.17

[Phát âm]: 4.0, 3.0, 3.5. Trung bình: 3.5

[Kỹ năng cơ bản]: 4.0, 3.5, 3.5. Trung bình: 3.67

[Sức hấp dẫn]: 3.5, 3.0, 3.0. Trung bình: 3.17

Điểm của ban giám khảo: 3.17+3.5+3.67+3.17=13.51 điểm.

Điểm bỏ phiếu: 85.6% phiếu bầu. Tỷ lệ = 0.856 điểm.

Tổng điểm: 13.51+0.856=14.366 điểm.

MC Khúc ca dương xuân không đọc điểm chi tiết ra, chỉ thông báo kết quả cuối cùng.

Kết quả này nhất thời tạo nên tiếng vang không nhỏ giữa quần chúng, những fan hâm mộ bị đả kích sâu sắc, không biết phải làm sao. Về lý thuyết, Bún qua cầu là người đầu tiên thi đấu, hoàn toàn không thể so sánh được thành tích như vậy là tốt hay không tốt. Nhưng điểm số có vẻ như thấp hơn dự tính của mọi người.

"Có cảm giác điểm của cậu ta không cao lắm." Tề Tĩnh bất giác nói ra lời trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Nhạn.

Thẩm Nhạn không nói gì. Nhưng Tề Tĩnh chú ý thấy đôi mày hắn hơi nhíu lại, dường như cũng có chút hoang mang.

Nói thật, với điểm tối đa là 5, Tề Tĩnh cho rằng trình độ diễn xuất của Bún qua cầu ít nhất điểm trung bình cũng phải được 4. Bởi vậy khi thấy một đống số 3 nối đuôi nhau kia, anh quả thật có hơi bất ngờ.

Trong ba vị giám khảo, quả nhiên Bồ Ngọc Chi là nghiêm khắc nhất, nhưng không ngờ Tây Bắc Lộ cũng cho điểm thấp như vậy.

Trường Cung là người duy nhất cho điểm 4 trong ba người.

Tề Tĩnh nghĩ nếu mình là giám khảo, chắc sẽ chấm điểm giống như Trường Cung, thậm chí còn cao hơn.

Hiển nhiên fan hâm mộ của Bún qua cầu không chấp nhận kết quả này.

Trên khung chat xuất hiện dị nghị, giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Sau khi MC tuyên bố tổng điểm tối đa của thần tượng bọn họ, rất nhiều người bắt đầu đặt ra nghi vấn.

Người nghe 1: Σ(° °|||) Lỗi giác sao? Điểm của Bún hình như hơi thấp…

Người nghe 2: Trả lời bên trên, không chỉ mình cô đâu! Tôi cũng thấy điểm hơi thấp, rõ ràng lúc thi đấu trên khung chat nhận xét không tệ mà?? Nhất là phần sức hấp dẫn, điểm trung bình 3.17 thật không logic!!

Người nghe 3: Cầu giải thích! Cầu chỉ rõ!

Người nghe 4: Cầu giải thích! Cầu chỉ rõ!+10086

Người nghe 5: Hừ! Tôi mặc kệ! Dù sao Bún vẫn là tốt nhất! Ở trong lòng tôi được 5 điểm tròn!

Người nghe 6: Các cô gái!! Các cô gái, đừng spam khung chat! Bún qua nói trên nhóm rằng mọi người đừng spam, để cho người khác thi xong hẵng nói~ Các cô gái, nghe lời nào~ Đám "Cháo" chúng ta đều là bé ngoan mà, phải không? o(0)o

…

…

Bún qua cầu dường như đã nhắc nhở trên nhóm fan QQ, để fan hâm mộ bình tĩnh. Nếu đương sự đã nói vậy, các fan tất nhiên sẽ nghe theo.

Tràng kháng nghị điên cuồng trên khung chat cuối cùng cũng dễ dàng hóa giải.

Nhưng thân là người chủ trì cuộc thi lần này, MC Khúc ca dương xuân đương nhiên không thể không nhìn thấy những lời trên.

Vì vậy cô bình tĩnh nhẹ nhàng giải thích: "Tôi cũng biết các vị có những ý kiến bất đồng về điểm số của thí sinh số 1. Xin mọi người yên tâm, sau khi tất cả các thí sinh biểu diễn xong, chúng tôi sẽ mời thầy Trường Cung đại diện cho ban giám khảo giải thích lý do cho điểm như vậy. Tới lúc đó, chắc chắn sẽ có câu trả lời hợp lí cho mọi người. Cảm ơn."

Nếu đã nói tới vậy mà các fan còn tiếp tục làm loạn, bản thân CV cũng mất mặt.

Vì vậy mọi người đành phải kiên trì đợi—

Lúc này, Thẩm Nhạn luôn im lặng đột nhiên đứng dậy, lấy một cuốn sổ ghi chép trên bàn làm bút ký.

Tề Tĩnh tò mò nhìn hắn quay lại chỗ ngồi, lật một trang trắng, dùng bút viết số "1", sau đó bắt đầu viết chữ. Anh quan sát gần hơn, chỉ thấy Thẩm Nhạn viết mấy cụm từ liên quan tới diễn xuất "chuyển đổi lưu loát", "bối cảnh cần cân nhắc thêm", "tâm lí nhân vật hơi quá", vân vân…

"Anh muốn làm gì vậy?"

"Anh viết cảm tưởng của mình ra, sau đó so sánh với ý kiến của ban giám khảo, xem khác và giống nhau ở đâu." Thẩm Nhạn cúi đầu, chuyên tâm viết bút kí. Xem ra hắn định sẽ viết cảm tưởng về tất cả ba mươi thí sinh tham gia thi đấu, bao gồm cả Bún qua cầu.

Tề Tĩnh không ngờ Thẩm Nhạn lại nghiêm túc làm chuyện này, kinh ngạc cười cảm thán: "Nhạn Bắc Hướng đại nhân, hiện tại không có nhiều CV giống như anh đâu."

Thẩm Nhạn ngừng bút, thời gian ngòi bút dừng lại kéo dài tương đương với tâm trạng muốn nói lại thôi của hắn: "Người như anh… kỳ quái lắm sao?"

Tề Tĩnh cười nói: "Nếu là anh, em không thấy kỳ quái."

Nếu như là Thẩm Nhạn, bất kể trên mạng hay ngoài đời, hắn lúc nào cũng cẩn thận, tỉ mỉ, giống như cái nhìn của hắn về cuộc đời.

"Không chỉ không kỳ quái, em còn rất thích."

Tề Tĩnh vươn ngón út, câu lấy ngón út tay trái đang ghi chép của Thẩm Nhạn. Câu nói của anh giống như đang trêu chọc. Hai người ngồi vai kề vai, với khoảng cách này, dù là biểu tình nhỏ nhất của gương mặt cũng có thể nắm bắt được. Nương theo ánh đèn nhu hòa, Tề Tĩnh thấy mắt hắn chớp hai cái, khóe miệng khẽ giương, ánh mắt hơi hướng về chỗ khác, dường như có chút… ngượng ngùng.

"Đó là thói quen trước đây của anh." Thẩm Nhạn hắng giọng, nhẹ nhàng nói, "Hồi ấy học đại học, mới bắt đầu tiếp xúc với phối âm, nhiều người thường lên mạng đối kịch với nhau. Nếu như anh có cơ hội dự thính,

sẽ lấy giấy bút để ghi nhớ, sau khi logout sẽ tự nghiền ngẫm. Lâu ngày chậm rãi thành thói quen."

Điều này nghe thật hợp tình hợp lí, cực kì bình thường.

Nhưng kiên trì suốt bao nhiêu năm cho tới bây giờ dễ tới vậy sao?

Dáng cười của Tề Tĩnh chậm rãi ngập tràn trong ánh mắt, đuôi mày, dịu dàng mềm mại: "Vậy nên em mới nói người như anh khó có được. Hiện tại rất nhiều CV khi phối kịch, đừng nói tới việc tự mình phán đón, ngay cả bản phản âm mà đạo diễn khổ sở viết ra, cũng không thèm xem."

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng thở dài, "Thật ra… Anh đã hai, ba năm không quay lại, không quá thích ứng với giới võng phối, không biết phải giao tiếp với tổ kịch như thế nào. Anh sợ người khác sẽ thấy thói quen này thật kỳ quái… có lẽ chính con người anh rất kỳ quái."

Thảo nào ai cũng bảo CV Nhạn Bắc Hướng chỉ giao âm, không nói lời thừa.

"Còn có…" Nói tới đây, Thẩm Nhạn dừng lại.

"Còn có gì?"

"Ngày ấy, người của tổ kịch "Cạm bẫy" nhờ anh tới thay thế diễn viên chính đối kịch với em, đó cũng là lần đầu tiên anh phối kịch trực tiếp trên hiện trường sau một thời gian dài." Ánh mắt của hắn rơi vào nơi xa, giọng nói thả chậm, tựa như hồi ức tuôn rơi theo hạt cát nhỏ bé trong đồng hồ cát. "Lúc đó, anh đã do dự rất lâu mới đồng ý."

Tề Tĩnh sửng sốt, yết hầu hơi nóng, thanh âm nghẹn ngào cười rộ lên: "Hẳn là em nên nói may mà sau đó anh đã đồng ý?"

Cũng may, bọn họ có thể gặp nhau khi ấy, sau đó thấu hiểu nhau.

Bất kể bằng thân phận của Chẳng hỏi ngày về và Nhạn Bắc Hướng, hay thân phận của Tề Tĩnh và Thẩm Nhạn, anh cũng không cảm thấy hối hận.

Cuộc thi tiếp tục tiến hành.

Tề Tĩnh nghe phần sau mới biết, hóa ra điểm của Bún qua cầu đã thuộc vào top đầu.

Mấy thí sinh tiếp theo bình quân cũng chỉ được trên dưới 3.0, nhất là Bồ Ngọc Chi từ đầu tới cuối đều chẳng chấm ai được trên 3.5, thậm chí còn thường xuất hiện những điểm cực thấp như 1.0 hay 1.5.

Đương nhiên, không có nhiều người có diễn xuất tốt hơn Bún qua cầu.

Bồ Ngọc Chi nghiêm khắc thì nghiêm khắc, nhưng quả thật cô rất công bằng.

Tiêu chuẩn chấm điểm của hai giám khảo khác lại không như vậy. Tác phong của Trường Cung ôn hòa, trừ phi thí sinh thật sự phối quá tệ, nếu không điểm mà anh chấm không quá thấp, hầu hết di động trong khoảng 3.0-4.0. Trong khi đó, Tây Bắc Lộ có lúc lại cho điểm cao như 4.5, lúc lại ra điểm thấp như 2.0, làm người ta không đoán được tâm tư của hắn.

Trong cuộc thi, có thí sinh vô cùng khẩn trương, không nhìn kỹ lưu trình, vừa lên mic đã bắt đầu đọc thoại, xuất phát từ tính công bằng trong nguyên tắc thời gian, MC đành phải lên tiếng ngắt lời. Hoặc là có những người cực kỳ run rẩy, liên tiếp đọc sai lời. Còn có người mạng quá yếu tới mức bi kịch, internet đứt lên đứt xuống, cuối cùng đành phải từ bỏ.

Sau nửa giờ thi, Tề Tĩnh cảm thấy thu hoạch được nhiều thứ.

Năng lực của MC Khúc ca dương xuân thật đáng khích lệ, dưới tình huống nhiều biến hóa phức tạp như vậy, cô có thể thuận lợi sắp xếp thời gian tính điểm cho thí sinh cuối cùng, dành thời gian cho ban giám khảo nhận xét các thí sinh.

Bởi vì đây mới thật sự là phần được quan tâm nhất.

"Các vị thính giả, vòng đấu loại thứ nhất cuộc thi casting "Tru thiên lệnh", vai "Liễu Tố Ngọc" cuối cùng cũng kết thúc. Trong khoảng thời gian nửa tiếng, các thí sinh của chúng ta biểu hiện cực kỳ xuất sắc, tin rằng mọi người cũng có những cảm nhận riêng của mình. Nhưng mọi người xin chớ vội rời đi, bởi vì ngay sau đây thầy Trường Cung sẽ thay mặt các vị giám khảo nhận xét biểu hiện của các thí sinh trong đêm nay! Hoan nghênh!" Khúc ca dương xuân nâng cao giọng, khuấy động bầu không khí hiện trường lên cao trào.

Quả nhiên, áo đỏ của Trường Cung xuất hiện ở vị trí đầu tiên trên mic.

Là một đàn anh trong giới phối âm, còn có thời gian dài làm việc trong giới phối âm thương mại, mọi cử động của Trường Cung đều vô cùng nho nhã, lễ độ, trước tiên không tránh được vài lời khách sáo, thay mặt ban tổ chức gửi lời cảm ơn tới các thí sinh tham gia cuộc thi, nhấn mạnh rằng xếp hạng không quan trọng, quan trọng ở tinh thần cạnh tranh công bằng khi tham gia thi.

Sau đó mới chính thức nhận xét, "Đầu tiên, chúng ta bắt đầu từ thí sinh số 1."

Tề Tĩnh nghe tới đó, hơi ngồi thẳng lên, lực chú ý tập trung ở thính giác. Thẩm Nhạn yên lặng lật bút ký về trang đầu tiên, đặt trên đầu gối, chuẩn bị đối chiếu.

"Chất giọng của tuyển thủ số 1 rất phù hợp với tuổi tác, nhưng nghe ra không quá dịu dàng. Có thể bởi vì do chính cậu ấy đã giải thích rằng đang bị cảm mạo nên ảnh hưởng tới chất giọng. Bản thân tôi không

có khả năng phán đoán chính xác, đành cho 3.5 điểm, số điểm tôi cảm thấy cực kỳ thích hợp. Hai vị giám khảo khác cũng có lý do của riêng mình, đây chỉ là ý kiến cá nhân của tôi."

Những lời này của Trường Cung khiến Tề Tĩnh hơi thất vọng, bởi vì điểm thấp là do hai người còn lại, nhưng muốn tất cả giám khảo lên giải thích là điều không thể.

Hơn nữa, Trường Cung nói cũng có lý.

"Về phần phát âm của thí sinh số 1, tôi cảm thấy rất tốt, nắm chắc tiết tấu, nhả chữ chuẩn như rất quen thuộc, bởi vì giọng mũi nặng dẫn tới nhiều chữ nghe không gõ, nhưng không phải vấn đề lớn." Vậy nên Trường Cung mới cho điểm 4.0, điểm cao nhất trong số đó.

Fan hâm mộ của Bún qua cầu gõ rất nhiều biểu tình "TAT" dưới khung chat, đều tỏ vẻ tiếc nuối cho thần tượng phải tham gia thi khi bị ốm, không thể phát huy một trăm phần trăm thực lực.

Nhưng Trường Cung cũng chỉ ra những phần yếu của Bún qua cầu ngoài thanh âm.

"Mọi người đều biết, điểm Kỹ năng cơ bản và Sức hấp dẫn đều đánh giá trên diễn xuất, nhưng mà định nghĩa hơi khác nhau. Kỹ năng cơ bản tức là khả năng thấu hiểu, xem thí sinh có thể nói lên chất giọng mà kịch bản yêu cầu hay không, thể hiện tâm trạng của nhân vật, đồng thời chuyển đổi tâm trạng linh hoạt, tự nhiên mà không cứng. Còn sức hấp dẫn thì sâu hơn, xem thí sinh có tự nghiên cứu về bối cảnh và thân phận của nhân vật hay không, dựa trên tiền đề đó thể hiện vai diễn thông qua giọng nói trong từng chi tiết."

"Tôi đánh giá cao khả năng chuyển đổi tâm trạng của thí sinh số 1, đặc biệt là từ sau câu thoại thứ hai trong màn một, còn có thay đổi tình cảm ở câu cuối cùng, xử lý rất tốt, diễn xuất không tệ."

"Nhưng "Liễu Tố Ngọc" là một người có hoàn cảnh gia đình tốt, dựa theo giới thiệu về bối cảnh, có lẽ mọi người sẽ phát hiện ra hắn không phải thư sinh nghèo mà là công tử nhà thương nhân. Thời cổ đại, thương nhân bị ghét bỏ, làm quan mới là con đường làm rạng rỡ tổ tông, vậy nên hắn rất cố chấp trong việc học hành đạt công danh. Giọng nói của thí sinh số 1 có thể nghe ra khoảng thời gian đợi kết quả yết bảng, tâm trạng thấp thỏm bất an, muốn nhìn lại không dám nhìn. Biểu hiện của cậu ấy không quá giống một công tử nhà giàu, mà giống như một thư sinh nho nhỏ bình thường."

"Điểm này mọi người có thể thấy cực kỳ rõ ràng khi cậu ấy liên tiếp kêu to "Đỗ rồi, đỗ rồi". Có thể nói diễn xuất hơi xuất. Tự hỏi một nhân vật từ nhỏ được giáo dục nghiêm khắc, cho dù lúc cực độ vui sướng cũng sẽ không hét to như vậy, hơn nữa còn cất cao giọng rồi lại hạ giọng mâu thuẫn nội tâm."

Nghe xong lời Trường Cung, Tề Tĩnh chợt hiểu ra, bất giác gật đầu.

Lúc này, anh chợt nhớ gì đó, vội vàng quay đầu lại nhìn nội dung trong bút kí của Thẩm Nhạn, vài câu "Bối cảnh cần được xem trọng", "Tâm trạng hơi quá" đột nhiên trở nên nổi bật.

"Hóa ra anh nghe thấy." Tề Tĩnh mở to hai mắt. Không ngờ cách nghĩ của hắn và Trường Cung lại giống nhau như vậy.

"Chỉ là cảm giác. Sau khi nghe thầy Trường Cung phân tích, anh mới hiểu cảm giác này là do đâu." Thẩm Nhạn mỉm cười, sau đó lập tức thu hồi, cau mày nói: "Dù vậy anh vẫn nghĩ hai vị giám khảo còn lại cho điểm hơi thấp."

Các thí sinh sau đó còn không nắm bắt chi tiết tốt được như Bún qua cầu, nhưng tổng điểm không chênh lệch quá lớn.

Không biết là càng về sau giám khảo càng nhân từ, hay là điểm của người thi đấu đầu tiên bị chấm quá khắt khe… Nói chung, lần này, Bún qua cầu quả thật xui xẻo.

Toàn bộ nhận xét tốn hết ba mươi lăm phút. Trường Cung nói rất nhiều điều hữu dụng, Tề Tĩnh thu hoạch không tồi.

"Cảm ơn thầy Trường Cung đã nhận xét, cảm ơn." Khúc ca dương xuân điều khiển hiện trường lần nữa sau khi Trường Cung xuống, tuyên bố một sự kiện bọn họ đều không ngờ được. "Các vị thính giả, nếu như các vị tiếp tục đón nghe cuộc thi "Tiêu Sơn lão tẩu", nhất định phải nhớ kỹ, cuộc thi bắt đầu lúc tám giờ. Tới lúc đó, giám khảo nhận xét sẽ đổi thành cô Bồ Ngọc Chi. Xin đón chờ!"

Tề Tĩnh hít một hơi. Bồ Ngọc Chi? Dựa theo phong cách chấm điểm nghiêm khắc của cô, đến lúc đó lên nhận xét cũng mang lực sát thương trăm phần trăm, làm người ta từ nay về sau không gượng dậy nổi sao?

Chứng bệnh của Thẩm Nhạn còn chưa hoàn toàn khỏi hắn, nhỡ đâu tới lúc đó cô ấy chỉ ra một đống khuyết điểm, chẳng phải là họa vô đơn chí ư?

Trong lòng anh bỗng nhiên loạn cào cào.

"Thẩm Nhạn…" Anh lo lắng nhìn sang. Ánh mắt người bên cạnh vẫn bình tĩnh, không hoảng sợ như trong tưởng tượng.

"Không sao." Thẩm Nhạn an ủi ngược lại anh, nhẹ giọng nói, "Thật ra anh muốn nghe cô Bồ đánh giá, nghe xong vì sao cô ấy lại cho điểm thấp như vậy."

"Nhưng…" Anh vẫn cảm thấy sợ.

"Chỉ là nhận xét thôi, bất kể cô ấy nhận xét thế nào cũng không sửa được điểm số đã công bố, cũng không thay đổi được xếp hạng." Thẩm Nhạn cười dịu dàng. Tề Tĩnh âm thầm thở dài một hơi dưới đáy lòng, nói thì nói vậy nhưng anh vẫn cmả thấy lo lắng tác dụng tiêu cực của cuộc thi ảnh hưởng tới Thẩm Nhạn.

Nếu như vai Tiêu Sơn lão tẩu ăn chắc tới chín phần mười còn bị chê, thì tương lai của vai "Bạch Kha" khắc nắm chắc nhất và vai "Thuận Dương Hầu" mà Thẩm Nhạn muốn để "khắc phận một số điều" sẽ không lạc quan chút nào.

Nhất thời, Tề Tĩnh không dám mong chờ cuộc thi sau nửa tiếng nữa.

53. Chương 53

Tuy rằng Bún qua cầu không được may mắn cho lắm, nhưng cuối cùng tổng điểm vẫn xếp thứ tư, ngồi vững trong top đầu.

Xuất phát từ sự đồng cảm, Tề Tĩnh thở dài một hơi trước kết quả này.

Buổi thi diễn "Liễu Tố Ngọc" kết thúc lúc tám giờ, giữa hai buổi thi có nửa giờ nghỉ, rất nhiều người treo nick trong kênh luôn, không logout ra ngoài, còn hăng hái bừng bừng thảo luận về cuộc thi vừa diễn ra. Phía ban tổ chức cũng tắt mic, chuyển sang hình thức cấm nói, để MC và ban giám khảo có thể nghỉ ngơi.

Đối với Thẩm Nhạn, trong nửa tiếng này ngoại trừ nghỉ ngơi, hắn còn muốn tranh thủ thử thiết bị.

Để đạt được hiệu quả cao nhất của microphone khi nói trực tiếp trên YY, Tề Tĩnh để Thẩm Nhạn trở về phòng sách mở máy tính riêng, đăng nhập tài khoản, còn anh ở lại trong phòng ngủ, tạm thời rời khỏi kênh thi đấu, tới một kênh không người bình thường để thử âm. Đó là một kênh được lập ra từ khi anh còn chưa có danh tiếng gì, chuyên dùng cho những người chuyên nghiệp giúp các CV mới vào nghề luyện tập diễn xuất, hiện tại kênh này đã xuống dốc, nhưng anh vẫn rất hoài niệm không khí thời đó, vậy nên thỉnh thoảng vẫn tới đây để đối kịch.

Ngày hôm nay, số người trong kênh vẫn không nhiều hơn bình thường, chỉ được tính theo hàng đơn vị.

Hơn nữa, căn cứ theo kinh nghiệm của Tề Tĩnh, đa phần người ta chỉ treo nick ở đây để tích điểm mà thôi.(1)

"A, được rồi, anh nhớ đổi ID của anh thành "Ba ba mèo", nếu không sẽ bị lộ nick thật." Sau khi Thẩm Nhạn vào kênh, Tề Tĩnh bỗng nhiên nhận ra ID của hắn vẫn ghi ba chữ "Nhạn Bắc Hướng", anh vội vã nhấn F2 mở mic, nhắc nhở hắn đổi lại.

Thẩm Nhạn sửa theo lời anh, sau đó Tề Tĩnh kéo hắn tới một căn phòng nhỏ có mật mã.

Đây là phòng riêng mà anh đã xin chủ kênh tạo cho mình, đối phương cho anh làm quản lí kênh, có quyền đặt mật khẩu cho phòng, không để người khác quấy rầy.

Thẩm Nhạn dường như không quen sử dụng các tính năng của YY, Tề Tĩnh chỉ cho hắn từng bước một, điều chỉnh âm sắc, sau đó thiết lập cao cấp, tùy chỉnh cho tới khi Tề Tĩnh cảm thấy thanh âm gốc của hắn đã đạt tới chất lượng tốt nhất, không giống như các loại âm điện tử ngày nay, bối cảnh và tạp âm lẫn lộn không nghe nổi.

"Như vậy được chưa?" Sau lần điều chỉnh cuối cùng, Thẩm Nhạn hỏi.

Trong hiện thực, Tề Tĩnh đã nghe thanh âm trầm thấp kia vô số lần, nhưng giờ khắc này, trong giọng nói ấy xen lẫn âm hưởng của micro, có chút khàn khàn. Thanh âm này thổi bùng lên hồi ức trong tâm tưởng anh, những ngày hai người chậm rãi chuyện trò tới quên trời quên đất qua tai nghe.

"Được rồi." Tề Tĩnh thì thào đáp, hơi ngừng lại một chút rồi bỗng nhiên cười rộ lên: "Ha ha, thật kỳ quái. Đã lâu rồi chúng ta không trò chuyện như vậy."

Mỗi ngày, luôn ở bên nhau, trong phạm vi đối phương có thể chạm tới, bốn mắt nhìn nhau, trực tiếp mặt đối mặt mà nói.

Cuộc sống như vậy đã trở thành một thói quen. Vậy nên hiện tại, không biết vì sao anh lại có chút hoài niệm phương thức giao lưu lúc đầu giữa hai người họ.

Thẩm Nhạn hơi ngẩn người. Sau đó, trong tai nghe truyền tới tiếng hắn cười khẽ. Microphong bắt tiếng rất rõ ràng, thậm chí nghe ra được hơi thở ôn hòa hiền lành của hắn khi cười: "Chúng ta cứ tâm sự như vậy nhé? Dù sao trong lúc anh thi, em cũng ở bên đó nghe một mình."

Sao Tề Tĩnh có thể không đồng ý chứ, anh cười nói: "Được."

Điều này tạo có anh cảm giác mới mẻ chưa từng có. Rõ ràng chỉ cách một bức tường, hai người ngồi trong hai căn phòng khác nhau cùng dưới một mái nhà, ngồi trước máy tính của chính mình, trò chuyện qua internet.

Trước mặt Tề Tĩnh vẫn còn đặt cốc sữa nóng Thẩm Nhạn mang tới cho anh trước khi rời đi, hơi nóng lượn lờ bay lên. Bàn tay anh chạm vào thành cốc, nhiệt độ nóng rát cả tay. Anh nắm chặt lấy, dường như lòng bàn tay còn cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể Thẩm Nhạn lưu lại. Rồi anh bật cười vì suy nghĩ ngốc nghếch của mình.

Không có chủ đề gì để nói.

Muốn nói cái gì thì nói cía đó, dùng thanh âm của đối phương để làm ấm lòng mình.

"Đây là lần đầu tiên… chúng ta nói chuyện YY nhỉ." Tề Tĩnh chợt nhớ tới lần đầu tiên đối kịch với Thẩm Nhạn, thuận miệng lấy làm chủ đề.

"Ừ" Lúc đó tích điểm của tài khoản Thẩm Nhạn là 0, cấp bậc thấp nhất, khiến anh tưởng rằng Thẩm Nhạn cũng giống như các thành viên trong tổ kịch, hoàn toàn không có kinh nghiệm đối kịch. Thực tế là xét trên góc độ nào đó mà nói, Thẩm Nhạn cũng được coi là người mới. "Đúng là anh chưa từng dùng YY."

"Hả?" Tề Tĩnh bất ngờ nhướng mày, "Nhưng anh đã nói trước đây thường cùng người khác đối kịch mà."

"Đúng vậy, nhưng mà năm đó hay dùng skype, bây giờ chắc ít người dùng." Phần mềm SK đã từng được lưu hành trong giới võng phối từ rất nhiều năm trước đây, hiện tại đang dần dần bị thay thế bởi YY. Tề Tĩnh chợt hiểu ra – Cửu cô nương từng nói với anh, những người có thói quen dùng SK đều thuộc cấp bậc tiền bối.

"Vậy bây giờ có phải anh dùng YY không quen không? Nếu anh muốn thì nói với tổ kịch một tiếng, nhiều người vẫn có tài khoản SK mà." Cửu cô nương đã từng lôi kéo anh dùng thử, thế nên Tề Tĩnh có thể thích ứng được với cả hai bên.

"Không sao, hiện tại đã tốt lắm rồi." Thẩm Nhạn dịu dàng nói, "SK không thể ghi âm được, nhưng YY thì có thể – Đó cũng là một ưu điểm."

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Mặt Tề Tĩnh bỗng nhiên hơi nóng, âm thầm cảm thấy may mắn vì đối phương đang không ở trước mặt mình, không thấy bộ dáng bối rối của anh.

"Em…" Đã trót tự ý ghi âm hiện trường đối kịch lần đầu tiên của chúng ta rồi, xin lỗi anh.

Hai mươi chữ ngắn ngũi nhảy vọt lên tới cổ họng theo nhịp tim đập thình thịch ngày một rõ ràng của anh, nhưng mãi vẫn không cất tiếng được. Ngập ngừng mãi, anh vẫn không có dung khí thú nhận chuyện xấu kia. Lúc đó anh đã chối bay chối biến được, nói rằng mình không hề ghi âm, trong khi trên thực tế là anh đã nghe đi nghe lại bản ghi âm đó không biết bao nhiêu lần.

Quả thật, đây chính là hành vi phạm pháp.

Tề Tĩnh chột dạ liếc mắt nhìn góc phải bên dưới màn hình. Tám giờ hai mươi, còn khoảng mười phút nữa sẽ tới giờ mở màn cuộc thi.

"Khụ… Em sẽ ghi âm quá trình thi đấu của anh, coi như làm kỉ niệm." Không thể không nói, vào thời khắc mấu chốt này, điều Thẩm Nhạn là bình tĩnh chứ không phải hoảng sợ, vì vậy anh đổi giọng: "Anh chứ yên tâm thi đấy, đừng vừa thi vừa dùng giấy với bút ghi chép lại, cứ nghe là được rồi."

Thẩm Nhạn tham gia thi, chắc chắn không được phân tâm, vậy nên cần dùng ghi âm để thay thế, sau này hắn có thể nghe lại.

"Ừ, cảm ơn em." Cho tới bây giờ thanh âm của Thẩm Nhạn vẫn còn rất điềm tĩnh, trạng thái ổn định như trước.

Tề Tĩnh giảng giải cho hắn thêm một chút về các tính năng khác của YY như hình thức lên mic, xác nhận chắc chắn tới lúc đó hắn sẽ không thao tác sai, rồi nói thêm vào câu cổ vũ đơn giản. Lúc tạm biệt, Tề Tĩnh hít một hơi thật sâu, sau đó rời khỏi kênh, trở lại kênh thi đấu.

Vòng đấu loại đợt hai, cuộc thi casting phối âm "Tru thiên lệnh 5" – Màn "Tiêu Sơn lão tẩu", sắp bắt đầu.

Đối với hầu hết quần chúng mê game và mê phối âm mà nói, nhân vật Tiêu Sơn lão tẩu này không hề có lực hấp dẫn như Liễu Tố Ngọc, nguyên nhân chủ yếu là vai này cần có giọng kiểu ông già, không phải loại giọng thanh niên mà người ta thích nghe.

Nhưng mà đúng vào ngày chủ nhật, hơn nửa lượng người vẫn ở lại nghe từ trận trước, số người trên mạng vẫn vượt qua hàng vạn.

"Các thính giả thân mến, hoan nghênh mọi người tới hiện trường trận đấu vòng loại thứ hai của cuộc thi phối âm "Tru thiên lệnh 5"! Bây giờ là tám rưỡi tối giờ Bắc Kinh, tôi là MC Khúc nhạc dương xuân, xin được tuyên bố, cuộc thi chính thức bắt đầu!" Bởi vì không phải tất cả mọi người đều tới nghe ngay từ trận đầu, cho nên Khúc nhạc dương xuân phải nói lời dạo đầu và giới thiệu quy tắc một lần nữa.

Tề Tĩnh không quen biết với các CV phối âm ông già, ngoại trừ Nhạn Bắc Hướng ra, anh không quen biết ai phối được giọng này.

Nhưng nhờ có khung chat, anh thoáng nhận ra được một người.

Nếu trong cái khung bé bằng lòng bàn tay kia cứ mười giây lại xuất hiện một bình luận spam ID của một người, thì bất kể là ai cũng sẽ nhớ lấy nó.

MC vẫn còn đang đọc dở, trên khung chat đã xuất hiện cảnh tượng đồ sộ khiến người ta vây xem, nhất là loại người có lòng hiếu kì mãnh liệt như Tề Tĩnh.

Người nghe 1: Ai nha nha nha, chú Pháo của chúng ta mà lên sàn, chắc chắn sẽ được giải nhất ~

Người nghe 2: (~o)~o Chú Pháo V5!! Chú Pháo là đệ nhất thiên hạ!!!

Người nghe 3: Hu hu hu hu hu hu hu hu hu hu trận này không cần đấu cũng biết là chú Pháo sẽ thắng, bởi vì chú Pháo là dân chuyên nghiệp mà~

Người nghe 4: Chú Pháo, chú Pháo, cháu yêu chú! (ái chà, thổ lộ như vậy thật ngượng ngùng)

Người nghe 5: ( ) Chú Pháo đã từng chỉ được giải á quân bởi vì lòng dạ ban giám khảo quá hiểm độc, lần này chú nhất định phải chứng minh thực lực của mình với mọi người nha, chú Pháo! Chúng cháu vĩnh viễn ủng hộ chú!

Người nghe 6: ( ) Đừng nhắc tới cái chuyện xấu kia nữa, thực lực của chú Pháo như thế nào, chúng ta cứ chống mắt lên mà xem!

…

Càng về sau càng nhiều fan dùng khẩu hiệu "Chú Pháo thống nhất giang hồ, xưng bá võng lâm" để spam.

Xem ra nơi nào có CV, nơi đó có fan hâm mộ.

Chỉ khác nhau ở chỗ có phải là fan cuồng hay không thôi.

Tề Tĩnh lặng lẽ đỡ trán, cái tên "chú Pháo" này khiến anh liên tưởng tới một ông chú mặt đầy râu ria xồm xoàm, vạm vỡ đô con. Còn có khẩu hiệu thống nhất giang hồ gì đó, đây đâu phải là đại hội chọn minh chủ võ lâm, không nên quá đà.

Lúc này, có một bộ phận người nghe sẽ sinh ra bất mãn, cùng tham gia chat mỉa mai.

Người nghe 7: Mấy fan hâm mộ ơi, kiềm chế chút đi. Trừ chú Pháo của các cô ra còn có nhiều thí sinh khác dự thi mà (_)

Người nghe 8: Trả lời lầu trên, nhưng mà người ta là "Đại pháo vương" danh tiếng lẫy lừng, mấy ngày trước, người ta còn đăng weibo thông báo nhận được giải quán quân cơ *ngoáy mũi*

Người nghe 9: Ái ui ui, đó chính là chú Pháo mà mỗi lần chuẩn bị mời kịch đều yêu cầu chuẩn bị gửi ảnh tự sướng, thấy mặt mũi người ta xinh đẹp đáng yêu mới chịu nhận kịch sao? Chữ "Pháo" trong từ "chịch xã giao" sao? ( )

…

Tuy rằng các fan rất kiêu ngạo, nhưng những người phản bác càng nói càng khó nghe, Tề Tĩnh còn vã mồ hôi hột thay MC Khúc nhạc dương xuân chịu trách nhiệm giữ gìn hòa khí.

Từ lúc đăng ký tham gia, mấy cô nàng Cửu cô nương đã bơm cho anh liều thuốc dự phòng, nói trước rằng hiện trường cuộc thi có thể sẽ rất hỗn loạn.

Hỗn loạn là đương nhiên rồi, chẳng qua anh không ngờ mỗi màn thi đấu lại xảy ra tình huống khác nhau.

Rốt cuộc chú Pháo là người như thế nào?

Tề Tĩnh nhìn danh sách thí sinh tham gia trên bảng thông báo, tìm mãi mới thấy một ID có chứa chữ "Pháo", hóa ra tên đầy đủ là "Tiếng pháo vang trời", quả nhiên vô cùng khí phách. Hắn được ngẫu nhiên xếp vị trí thứ 19, ở trước Thẩm Nhạn.

Nhìn lên tiếng nói của quần chúng nhân dân, bỗng nhiên Tề Tĩnh rất xấu ra muốn thêm một số "4" vào phía trước số "19". (2)

Nhưng mà anh vẫn là một thanh niên tốt văn minh và đạo đức, vậy nên suy nghĩ như vậy chỉ lóe lên trong đầu một chút thôi.

Thừa dịp MC còn đang giới thiệu lưu loát như hoa trôi nước chảy, anh mở trang web lên, phát huy bản năng nghề nghiệp, tìm kiếm thông tin và sự kiện liên quan tới người này.

Tiếng pháo vang trời, nick name "chú Pháo", là một trong những CV nổi tiếng am hiểu giọng trung niên và cao tuổi của xã đoàn danh tiếng.

Người này từng có lời thề son sắt rằng sẽ không phối đam mỹ, nhưng sau đó lại phá lệ vì một chuẩn bị xinh đẹp, phối một số vai, nhưng chủ yếu vẫn theo hướng lồng tiếng trong trò chơi và phim hoạt hình.

Cái giúp hắn nổi tiếng nhất không phải là một tác phẩm cụ thể, mà là hắn từng một lần đạt được vị trí á quân với số phiếu bầu áp đảo trong cuộc thi casting phối âm "Tru thiên lệnh".

Nếu như không phải ban giám khảo chấm điểm không cao, rất có thể hắn sẽ đạt được quán quân.

Đương nhiên, những người hâm mộ hắn vẫn canh cánh chuyện này trong lòng, cho rằng ban giám khảo quá kém cỏi, báo hại chú Pháo của họ không được giải nhất. Vì vậy, với lần trở lại này, mục tiêu chính là quán quân "Tiêu Sơn lão tẩu".

"Chậc chậc chậc." Tề Tĩnh đọc tới đây, dùng ba tiếng tặc lưỡi để tổng kết tâm tình của mình.

Giữa lúc anh định tiếp tục vây xem khung chat hóng hớt sóng gió fan và anti mắng nhau, Khúc nhạc dương xuân tuyên bố đăng phần lời thoại cho màn tuyển chọn cho vai "Tiêu Sơn lão tẩu". Thời khắc mấu chốt đã tới, các thính giả cũng tự giác trở nên yên ắng, tất cả đều chăm chút nhìn vào thông báo.

Cảnh diễn và lời thoại được đăng lên, cũng bao gồm ba cảnh, chín câu lời thoại, thời gian giới hạn 120 giây.

Do Tiêu Sơn lão tẩu là sư phụ của nhân vật chính Tần Thác, toàn bộ các cảnh được chọn của vai này đều thuộc đoạn đối thoại với các đồ nhi, không có gì kỳ quái.

Đoạn đầu tiên được chọn là cuộc nói chuyện giữa ông và Tần Thác. Đoạn thứ hai là phân cảnh giữa ông và đồ đệ Bạch Kha. Đoạn thứ ba ở phần kết thúc, Tần Thác trở về bình an, nhưng Bạch Kha chỉ còn là nắm tro tàn, có vui vẻ có bi thương, biểu hiện được tình cảm trong lòng ông mới là điểm mấu chốt.

"Sau đây, xin mời thí sinh số 1 lên mic! Thí sinh số 1, thí sinh số 1, bạn có nói chưa? Xin hãy kiểm tra lại thiết bị của bạn…" Khúc nhạc dương xuân kiên trì dùng chất giọng nữ mạnh mẽ của mình để nói, người nghe lại không biết chán. Chẳng qua từ khi cô gọi tên thí sinh lên thi đấu, Tề Tĩnh vẫn không nhịn được mà thấy căng thẳng.

Đúng như dự đoán của anh, rõ ràng không phải anh thi, vậy mà tay anh run rẩy, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Mắt anh bất giác nhìn đi nhìn lại danh sách thí sinh, tìm cái tên "Ba ba mèo".

Đèn nhỏ trước ID của hắn vẫn xám xịt, điều này là đương nhiên rồi bởi vì còn lâu mới tới lượt Thẩm Nhạn lên mic. Nhưng anh vẫn vô thức lo sợ đèn sẽ không sáng bởi vì mic bị trục trặc, hoặc internet bị trục trặc, hoặc những nguyên nhân khác.

Còn rất lâu mới tới số 28, từng giây từng phút đều là giày vò.

Nhưng anh tuyệt đối không thể liều lĩnh chạy tới gõ cửa phòng sách. Gõ cửa chính là biểu hiện của thiếu niềm tin vào Thẩm Nhạn. Tâm trạng tiêu cực căng thẳng có thể lây nhiễm, anh phải giả vờ vô cùng tự tin mới được.

Tề Tĩnh nghĩ thầm, nếu như cái người tên chú Pháo gì đó không giỏi như lời đồn thì anh mới an tâm được.

Tiếc là chú Pháo này quả thật có tài.

"Tôi là Tiếng pháo vang trời, mong các bạn trai xinh gái đẹp hãy ủng hộ tôi nhiều hơn! Xin hãy bỏ phiếu cho tôi! Tôi cực kỳ tự tin có thể diễn trọn vẹn vai này." Lời giới thiệu rất khí thế, chất giọng trầm càng cộng thêm nhiều điểm cho hắn/

Điểm này lúc trước mọi người đều dự đoán được, bởi vì người ở độ tuổi thanh niên khi đóng vai ông già rất dễ để lộ sơ hở, nghe mất tự nhiên, không phù hợp, nếu không cẩn thận sẽ biến thành giọng thái giám. Độ tuổi của Tiêu Sơn lão tẩu vào khoảng 60 đến 70 tuổi, người tham gia ở độ tuổi này đã ít lại càng ít hơn.

Bởi vì hầu hết ba ban giám khảo đều không cho điểm tối đa ở mục "Chất giọng", luôn dao động giữa 2.0 và 3.0.

Tề Tĩnh cho rằng chú Pháo chỉ được cái miệng là giỏi, kêu gọi fan bỏ phiếu, nào ngờ hắn cất tiếng đọc lời thoại đầu tiên đã khiến lòng người rung động, "Ai ở ngoài cửa? Là Tần Thác sao?… Con đó nha, cuối cùng cũng trở về rồi à?"

Đúng tiêu chuẩn âm ông già.

Chất tuổi của giọng nói hoàn toàn vượt xa những thí sinh trước đó, rất chuẩn, khiến người ta tưởng tượng ra một ông lão tầm sáu mươi, bảy mươi tuổi.

"Xong đời rồi…" Tề Tĩnh thầm than một tiếng, vô cùng kinh hãi khi phát hiện ra mình đang công nhận đối phương. Anh vội vã che miệng lại, sợ Thẩm Nhạn ở phòng cách vách nghe thấy.

Cho dù lượng phiếu bầu thế nào đi chăng nữa, chú Pháo cũng từng giành được giải á quân, thực lực chắc chắn không tệ.

Quả nhiên suy nghĩ của anh rất ngây thơ…

Tề Tĩnh xiết chặt tay, đặt ở trên bàn, tiếp tục lắng nghe.

Chú Pháo nhanh chóng hoàn thành cảnh diễn số một, sau đó đến cảnh hai, đoạn đối thoại với Bạch Kha. Dựa theo lời kịch, màn này giống như Tiêu Sơn lão tẩu đang giao nhiệm vụ cho Bạch Kha, ghi chú chất giọng thể hiện sự "lo lắng".

Ghi chú rất đơn giản, rất thẳng thắn.

Vì vậy, chú Pháo dừng lại một chút rồi mới nói, tâm tình được điều tiết, chuyển sang trạng thái lo âu, dường như không quá yên tâm với năng lực làm việc của đồ nhi, tiếng nói chất chứa hoài nghi sâu sắc: "Bạch Kha, lần này con đi nhớ phải làm việc cẩn thận, nhất định không được khinh suất. Sư đệ con…"

Dừng ở đoạn này, sau đó tiếp tục.

"Sư đệ con đôi khi làm việc quá tùy tính, thường rước họa vào thân, lại giỏi thoát thân. Vi sư lo lắng cho con hơn…"

Không cần xét đến lời kịch, chỉ cần nghe giọng điệu cũng thấy được đang ám chỉ năng của Bạch Kha không bằng Tần Thác, muốn y phải tự hiểu rõ ý tứ.

Tiết tấu, tiếng động, thể hiện cảm xúc đều rất chuyên nghiệp. Tề Tĩnh rùng mình, các fan hâm mộ lại bắt đầu hưng phấn điên cuồng hò reo trên khung chat càng khiến lòng bàn tay anh rét lạnh.

Chú Pháo đã thuận lợi tiến vào cảnh diễn cuối cùng, đồng thời cũng là phân cảnh khó khăn nhất, phức tạp nhất.

"Vậy ư… Bạch Kha, nó…" Đây là đoạn đối thoại giữa Tiêu Sơn lão tẩu và Tần Thác mang theo tro cốt của

Bạch Kha, đến đoạn này, chú Pháo rất thông minh khi không dừng lại như trong ghi chú, thêm vào một tiếng thở dài, sau đó căm giận nói: "Cũng tốt, cũng tốt! Coi như sư môn bớt đi một nghiệt đồ! Từ nay về sau, phái Tiêu Sơn không còn người này nữa, lão phu… không cần phải nhìn thấy nó, lo lắng cho nó!"

Đoạn diễn được sửa lại này thể hiện một không khí bi thương, hào hùng, vì đại nghĩa diệt thân, sức bùng nổ cực lớn.

Ngay cả Tề Tĩnh cũng hơi khiếp sợ.

Trong lúc anh đang ngẩn người, cửa sổ bỏ phiếu nhảy ra trước mắt, trên khung chat lại rơi vào trạng thái điên cuồng lần nữa, ngay cả anti fan cũng không thể không thừa nhận thực lực của chú Pháo.

Tề Tĩnh giãy dụa trong chốc lát, cuối cùng mang theo cõi lòng ngổn ngang mà bỏ phiếu.

Nguyên nhân hoàn toàn không phải vì anh thích màn trình diễn của chú Pháo bao nhiêu, mà là khách quan so sánh với các thí sinh trước đó mà nói, đặc biệt là ba người anh đã bỏ phiếu, chất giọng và diễn xuất của chú Pháo quả thật vượt xa. Xuất phát từ nguyên tắc công bằng, anh phải thuyết phục chính mình nhấn vào nút bỏ phiếu.

Hơn nữa… Nếu như Thẩm Nhạn ở bên cạnh anh, hẳn hắn cũng sẽ đồng ý với quyết định này.

"Không sao đâu, không sao đâu, chỉ là vòng đấu loại. Có thể vào top 10 là tốt rồi." Tề Tĩnh vỗ nhẹ ngực, tự an ủi mình.

Sau khi thính giả bỏ phiếu, điểm của ban giám khảo cũng được công bố.

Lần này, số điểm còn khiến anh bất ngờ hơn Bún qua cầu…

Tổng điểm cuối cùng của thí sinh số 19:

[Chất giọng]: 4.0, 3.5, 5.0. Trung bình: 4.17

[Phát âm]: 4.0, 3.5, 4.5. Trung bình: 4.0

[Kỹ năng cơ bản]: 3.0, 2.5, 4.5. Trung bình: 3.33

[Sức hấp dẫn]: 2.5, 1.0, 4.0. Trung bình: 2.5

Điểm của ban giám khảo: 4.17+4.0+3.33+2.5=14.0 điểm.

Điểm bỏ phiếu: 76.1% phiếu bầu. Tỷ lệ = 0.761 điểm.

Tổng điểm: 14.0+0.761=14.761 điểm.

Cho tới thời điểm này của cuộc thi, đây là lần đầu tiên trong cùng một bảng điểm xuất hiện điểm tối đa 5.0 và điểm thấp nhất 1.0.

Tề Tĩnh ngẩn người.

Chuyện gì xảy ra vậy? Điểm số quá chênh lệch… Ban giám khảo bất đồng quan điểm sao?

***Chú thích:ss**

(1) QQ, weibo, YY đều có hệ thống tích điểm theo số giờ online.

(2) 419: tình một đêm.

54. Chương 54

Cho dù ba vị ban giám khảo chấm điểm chênh lệch nghiêm trọng, nhưng hiện nay Tiếng pháo vang trời vẫn là thí sinh có tổng điểm cao nhất.

Giả như Bồ Ngọc Chi không đưa ra số điểm thấp đáng sợ 1.0 kéo tổng điểm trung bình của hắn xuống, thì thành tích của hắn sẽ không chỉ có vậy.

Tề Tĩnh chú ý nhất là Trường Cung cho điểm thấp nhất trong mục "Sức hấp dẫn" – 2.5 điểm. Từ phần nhận xét lần trước, Tề Tĩnh thấy được Trường Cung là một người nguyên tắc và chuyên nghiệm, điểm anh ta đưa ra đương nhiên sẽ khiến người khác tin phục. Điểm số thấp như vậy chứng tỏ một điều, anh ta đồng ý với quan điểm của Bồ Ngọc Chi – tức là chú Pháo không có sức cuốn hút như fan hâm mộ trung thành vẫn tung hô.

Người nghe 1: Nhịn không được phải văng tục!! Giám khảo thứ 2 bị làm sao vậy!! ( )=

Người nghe 2: Giáo viên kiểu chó má gì thế? Kiến thức hạn hẹp thì tôi van cô đừng ra ngoài đường có được không! Đây là võng phối, không phải trường học của cô! Người ta phối tốt như vậy mà sức hấp dẫn chỉ chấm 1.0 điểm, đồ điên!!

Người nghe 3: Tôi không hiểu nổi, rốt cuộc chú Pháo của chúng ta đã làm gì sai? Cuộc thi nào cũng bị ban giám khảo ghét bỏ… Nhưng mà kệ thôi, tôi thấy điểm của mấy người thi trước còn thấp hơn, chú Pháo của

chúng ta vẫn yên ổn ở vị trí số một rồi phải không?? ( )

…

Dù sao cuộc thi là cuộc thi, nơi nào có tiếng phản đối, nơi đó sẽ có sự bất đồng ý kiến. Nhất là các quần chúng vây xem không thích phong cách nổi trội hay khoe khoang của chú Pháo, biểu hiện hả hê ra mặt luôn.

Người nghe 4: Ái chà chà, các fan hâm mộ thẹn quá hóa giận rồi~ Lại muốn công kích ban giám khảo nữa sao?

Người nghe 5: Like cho cô Bồ!! Thực ra tôi thấy anh ta phối hơi kỳ lạ, nhưng không nói rõ được chỗ nào. Tôi chưa đọc nguyên tác, nhưng bạn tôi là fan nguyên tác, cô ấy bảo rằng người này hoàn toàn không thích hợp vai sư phụ.

Người nghe 6: Trả lời lầu trên, tôi muốn bắt tay bạn cô, thân là fan nguyên tác, tôi xin nói một câu – đúng là hủy cả vai.

…

Một hồi đấu võ mồm kịch liệt gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới tiến trình bình thường của cuộc thi.

MC Khúc nhạc dương xuân đành phải đứng ra giảng hòa: "Các bạn thính giả thân mến, xin mọi người đừng kích động. Về vấn đề điểm số của các thí sinh, sau khi kết thúc cuộc thi, đại diện của ban giám khảo sẽ giải thích rõ. Sau đây, chúng tôi xin mời thí sinh tiếp theo, số 20…"

Nhưng sự thật chứng minh, fan của Tiếng pháo vang trời hoàn toàn có tư cách để tự hào.

Bởi vì bất kể là chất giọng hay diễn xuất, các thí sinh tiếp theo đều kém xa chú Pháo, thế nên vị trí của hắn vẫn vững vàng trên đầu bảng. Tề Tĩnh vừa nghe vừa nhíu mày, vươn tay với lấy cốc sữa trước mặt, đáng tiếc sữa đã nguội, anh chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay ướt mồ hôi, hơi lạnh lẽo.

Khi mỗi một thí sinh đọc lời thoại, ngón tay anh lại vô thức gõ vào thân cốc, lo lắng chờ đợi. Cho tới khi đầu ngón tay tê rần, cuối cùng thí sinh số 27 cũng hoàn thành phần thi của mình, hiện trường tiến vào giai đoạn kiểm kê lượng phiếu bầu.

Còn một phút nữa – Tề Tĩnh hít một hơi thật sau, tự nhủ: Đừng căng thẳng, đừng lo lắng, đừng xảy ra chuyện gì.

"Các thính giả thân yêu, cuộc thi ngày hôm nay đã tiến gần tới hồi kết, chúng ta còn ba thí sinh chưa biểu diễn. Chờ tới khi ba thí sinh này kết thúc phần thi, mong mọi người đừng vội rời đi, chúng ta sẽ được nghe

lời nhận xét của cô Bồ Ngọc Chi."

Khúc nhạc dương xuân làm tròn trách nhiệm nhắc nhở mọi người, phần cuối còn được nghe nhận xét từ giám khảo, những người cảm thấy thắc mắc về điểm số nên ở lại nghe.

"Được rồi, tiếp theo chúng tôi xin mời…" Nhìn xuống danh sách thí sinh, thanh âm của cô hơi ngừng lại, chợt nghe thấy tiếng phì cười nho nhỏ, dường như không kiềm chế được, "Hì… Xin mời thí sinh số 28, Ba ba mèo. Ha ha, đúng vậy, xin mời Ba ba mèo!"

Gương mặt Tề Tĩnh căng cứng vì quá mức thấp thỏm lo lắng, lúc này cũng không nhịn được mà bật cười, nét mặt cũng thả lỏng hơn.

Ở đây có rất nhiều thí sinh tham gia thi dẫn theo fan hâm mộ của mình, khi nghe thấy ID mà MC gọi, fan hâm mộ sẽ liên tục cổ vũ thần tượng trên khung chat. Nhưng Ba ba mèo hiển nhiên không được đãi ngộ như vậy. Bởi vì ngoại trừ Tề Tĩnh, không có ai quen biết hắn, mà giờ Tề Tĩnh đang dùng ID "Chẳng hỏi ngày về", không tiện công khai cổ vũ hắn.

Nhưng ID của hắn vẫn khiến một bộ phận người nghe cảm thấy hiếu kỳ, tích cực thảo luận.

Người nghe 1: Phụt phụt, cái ID Ba ba mèo này nghe đáng yêu quá (/ /)

Người nghe 2: Tôi chưa từng nghe tên người này, thuộc hệ dễ thương sao, ha ha ha. Dường như không có fan, chắc là không nổi tiếng lắm? Đừng lo lắng quá nha, chị đây sẽ ủng hộ em.

Người nghe 3: Σ(Tôi có cảm giác thí sinh này và ID không cùng một phong cách… Phụt, nhưng mà ID đâu thể nói lên điều gì, chỉ cần không phải thụ âm đáng yêu là được rồi.

Người nghe 4: ( ) Cái tên này chẳng có chút khí phách nào, quên đi, thi mau mau cho xong để chú Pháo của chúng ta sớm đứng đầu vòng loại.

Người nghe 5:… Lầu trên có thể dừng lại không, tên của người khác làm ngứa mắt cô sao?

Người nghe 6: Một số người nào đó đừng quá đắc ý! Ba ba mèo đừng quan tâm tới họ, cố gắng lên! Nhà tôi nuôi mèo, nhìn thấy ID cảm giác rất thân thiết, ha ha ~ 3

…

MC Khúc nhạc dương xuân hẳn cũng để ý nội dung trên khung chat, bản thân cô cũng bị chọc cười, trong giọng nói mang ý cười vui vẻ: "Vậy đi, thí sinh Ba ba mèo, xin mời kiểm tra thiết bị, có gì muốn nói với bạn bè đang có mặt tại đây thì có thể thử nói."

Tới rồi. Tề Tĩnh ngừng thở, đôi mắt nhìn chằm chằm ID bị kéo lên đầu danh sách.

Ngay cả chớp mắt một cái cũng không dám chớp.

Anh có ảo giác, tưởng như bất cứ lúc nào chiếc cốc bằng gốm trên tay cũng có thể bị bóp nát. Không có cách nào chịu nổi, anh thật sự muốn xiết cái gì đó thật chặt để giảm bớt áp lực.

Không gian yên tĩnh.

Tuy rằng chỉ có hai giây ngắn ngủi, nhưng cái đèn trước ID vẫn xám xịt khiến Tề Tĩnh đứng ngồi không yên. Khi anh đang nghiêm túc tự hỏi liệu có nên sang phòng bên cạnh xem thế nào không, kiểm tra xem có phải thiết bị của Thẩm Nhạn xảy ra vấn đề gì không, trong tai nghe chợt truyền ra tiếng rè nhỏ nhỏ. Sau âm thanh đó, tiếng hít thở nhẹ nhàng như có như không của một người vang lên.

Đúng, chính là giọng nói trầm thấp của người kia.

"Tôi đã chuẩn bị xong, hiện tại có thể bắt đầu."

"Phù…" Xem ra không phải do thiết bị. Tề Tĩnh chậm rãi ngồi lại, co quắp trên ghế, thở phào một cái.

Nhưng khung chat lại sôi trào một lần nữa.

Người nghe 1: Đệch mợ!! Giọng thật làm tôi giật cả mình! Tôi còn tưởng Ba ba mèo là giọng đại thúc chứ (° °;)

Người nghe 2: Đệch mợ!! Thanh âm của người này siêu hay, cực kỳ thích!! Hoàn toàn là kiểu tôi thích! Tuy rằng tôi không thể nào tưởng tượng ra cảnh chất giọng này phối giọng ông già *quỳ*… Nhưng thật sự có thể thử nghe~

Người nghe 3: Ba ba mèo, anh có phối kịch không?? Cầu phối kịch!! Có chuẩn bị nào ở đây không, mau tới quyến rũ đi!! *ôm ngực*

Người nghe 4: Tôi muốn nói… Có phải người này đăng kí thi nhầm vai không… Rõ ràng nên phối giọng thanh niên chính trực! *cùng ôm ngực*

Người nghe 5: Không ngờ ở phần thi âm ông già cũng có thể nghe được chất giọng thanh niên hay tới vậy! (° °;)

Người nghe 6: Giọng thanh niên cực hay +10086! Nhưng nếu phối nhân vật này sợ rằng không có cảm giác đúng độ tuổi…

…

“Ha ha”. Tề Tĩnh bất giác khẽ nở nụ cười trước màn hình.

Giống hệt anh, phản ứng của các thính giả vào lần đầu tiên nghe được thanh âm thật của hắn giống hệt anh. Kỳ thật, chất giọng của Thẩm Nhạn không thuộc vào loại cực kỳ xuất chúng, song ấn tượng trong lòng anh luôn là chất giọng “ông già tiên phong đạo cốt”, cho nên lúc phát hiện ra giọng thật vốn có của Thẩm Nhạn, anh khó lòng phòng bị, không thể xóa nhòa được.

Mà tình huống ngày hôm nay không giống vậy.

Cái người nghe để ý đầu tiên là ID cực kỳ đáng yêu của hắn, sau đó lại nghe thấy thanh âm của một nam thanh niên chính trực mạnh mẽ, họ lo lắng chất giọng trẻ tuổi này làm sao diễn được vai một ông già. Ba hình tượng này không thể nào dung hợp được với nhau, thế nên họ mới kinh ngạc tới vậy.

Dường như Khúc nhạc dương xuân cũng nhất thời mất hồn, một lát sau mới nhớ ra mình còn đang treo mic, vội vàng ho khan hai tiếng: “Khụ khụ… Trước khi chính thức bắt đầu, số 28, anh có gì muốn bổ sung không?”

Đèn của người nọ vẫn luôn trong trạng thái tắt, cho tới tận khi Khúc nhạc dương xuân đặt câu hỏi, nó mới sáng lên lần nữa.

Chỉ nghe thấy người kia nhẹ nhàng cất tiếng: “Tôi chọn nhân vật này… Là để kỉ niệm ông nội tôi, cảm ơn.”

Đến tận giờ phút này, hắn không nói thừa một câu nào.

Hắn không giống như các thí sinh khác tranh thủ phát biểu, xin mọi người ủng hộ, kéo thêm phiếu bầu, nịnh bợ ban giám khảo… Hắn đơn giản, ngắn gọn đến thế, đồng thời nhìn vào hoàn cảnh đi thi không có ai hỗ trợ của hắn, hoàn toàn không nằm trong dự kiến của mọi người – ngoại trừ Tề Tĩnh.

Anh biết vì sao Thẩm Nhạn nói như vậy, tất cả âu lo trong lòng anh bất tri bất giác bị thổi bay, ngũ vị tạp trần.

Đột nhiên, dường như xếp hạng và lọt top trở nên chẳng là gì.

Chỉ cần Thẩm Nhạn tới được nơi này, lên đài biểu diễn trước hàng vạn đôi mắt đang nhìn vào, cho dù cảm thấy không quen, bất kể ngọn đèn sân khấu vô cùng chói mắt, nói ra những lời hắn thực lòng muốn nói, biểu lộ tình cảm hắn thực lòng muốn biểu lộ… Chỉ cần vậy, sẽ chẳng còn thời khắc nào trân quý hơn lúc này.

Phản ứng của người nghe đối với những lời này cũng không nhỏ, đa số đều ủng hộ.

Chỉ có một số ít người ném đá cũng bị ném ngược lại.

Người nghe 1:… Đột nhiên cảm thấy thật ấm áp… Tuyến lệ của tôi quá yếu hu hu hu hu

Người nghe 2: Số 28 khiến tôi cảm thấy rất đặc biệt, nói cũng rất hay. Tôi thấy chất giọng, cách nói, nhân vật và ID của anh ấy khá phù hợp, phụt. Ha ha ha, nhưng mà không sao, cá nhân tôi rất thích!! w

Người nghe 3: Số 28 khiến tôi cảm thấy anh ấy không hợp với cuộc thi này ← nghĩa tốt!

Người nghe 4: Cố ý nói mấy lời như vậy để kiếm thêm chút phiếu tình thương sao?? Bịa ra lí do vì ông nội thì ai chẳng làm được? (_)

Người nghe 5: Ai đó nói năng tích đức chút đi! Nhà cô không có ông bà sao? Ba ba mèo, đừng để ý tới mấy người này, cố gắng lên!

Người nghe 6: Chất giọng này hoàn toàn chọc trúng điểm yếu của tôi rồi!! Cho dù trận này không lọt được vào top, cũng xin Ba ba mèo để lại phương thức liên lạc!! Tôi là một chuẩn bị kịch truyền thanh, tôi muốn quyến rũ ngài! /(tot)/~~

…

Xem ra để Thẩm Nhạn dùng nick phụ là quyết định rất chính xác, nếu không QQ Nhạn Bắc Hướng của hắn sẽ bị các chuẩn bị chọc hỏng luôn.

Tề Tĩnh nhìn chằm chằm khung chat không rời mắt, bỗng nhiên sinh ra cảm giác tự hào.

Anh rất ích kỉ, không muốn chia sẻ cảm giác này với bất cứ ai.

Anh rất muốn nói, thật ra mỗi ngày anh đều được nghe thanh âm này mà chìm vào giấc ngủ, được chủ nhân của giọng nói này sưởi ấm trong lòng… Đáng tiếc, hạnh phúc như vậy mà không được nói ra. Đôi mắt anh cong cong, cười thỏa mãn gian xảo, định tiếp tục vây xem bộ dáng nôn nóng muốn quyến rũ hắn của những người kia.

Nhưng lúc này còn có chuyện quan trọng hơn.

"Được rồi, tôi tắt mic đây, thí sinh số 28, xin hãy bắt đầu khi thời gian bắt đầu đếm." Khúc nhạc dương xuân tắt mic, thời gian lên mic của hắn bắt đầu đếm ngược 120 giây.

"Bạn trai, cố gắng lên." Tề Tĩnh lẩm bẩm, hết sức chăm chú lắng nghe tất cả thanh âm phát ra từ tai nghe.

Vật trong ngực dường như nảy lên theo mấy giây này, mỗi giây một cái, xung lượng mạnh mẽ đánh vào anh.

Ban đầu không có thanh âm gì.

"Ai ở ngoài cửa?"

Khi tất cả mọi người đều cho rằng sự yên tĩnh này sẽ kéo dài mãi, một giọng nói già nua trầm thấp, đoan chính vang lên. Thanh âm rất khí phách, bình tĩnh, uy mà không nộ.

Lúc này còn mang theo khí thế của chưởng môn phái Tiêu Sơn.

Chỗ này có một khoảng trống giữa lời thoại.

Trên khung chat dường như cũng chìm vào khoảng trống ấy, lặng ngắt như tờ.

Sau đó, khí thế của người đứng đầu môn phái biến mất, trong tai truyền tới tiếng thở phào khi người kia bỗng dưng tỉnh ngộ, vui sướng thay thế cho kinh ngạc, — Đó là niềm vui khi gặp lại người thân, không còn mang tư thế một vị chưởng môn nữa: "Là… Tần Thác sao?"

Giữa câu lời thoại này có một đoạn ngập ngừng nho nhỏ, rõ ràng cho thấy sự chần chừ của nhân vật.

Có thể tưởng tượng ra sự mâu thuẫn tâm lí của lão tẩu khi đoán được người ở bên ngoài là ai, nhưng không dám khẳng định, vừa mừng rỡ vừa sợ hãi đó chỉ là lầm tưởng.

Đáp lại câu này là lúc hai người nhận lại nhau.

"Con đó nha…" Trong giọng nói có chút bất đắc dĩ, có chút than thở, nhưng vẫn nhẹ nhàng cười hiền hòa, "Cuối cùng cũng trở về rồi à?"

Tề Tĩnh nghe những lời này xong, giật mình phát hiện mình đã nín thở từ lâu, vội vã thở hổn hển từng chút.

Đó chính là Nhạn Bắc Hướng.

Đó chính là chất giọng ông già ấm áp đã lâu không được nghe của Nhạn Bắc Hướng. Trong thanh âm không có chút xa cách nào, vô cùng tự nhiên bình ổn, không chỉ tái hiện hình ảnh một ông lão có diện mạo hiền lành trước mắt anh, quan trọng hơn là còn khiến anh tưởng tượng ra được từng thần thái của nhân vật.

Đương nhiên không chỉ có mình anh cảm thụ được điều này, còn có những người nghe khác nữa.

Khung chat ban nãy vẫn bị vây trong trạng thái khiếp sợ, bây giờ mới chấn động, vội vã hiện ra từng hàng chữ.

Người nghe 1:… Đệch mợ!! Số 28, anh là nick phụ của đại thần nào?? Giọng ông già thật quá hiền lành!! TAT

Người nghe 2: Σ(° °|||) Ngay khoảnh khắc anh ấy cất tiếng, tôi đã ngây người rồi… Thật sự cùng một người sao? Quá đáng sợ đó… Trước đó tôi còn sợ rằng giọng anh ấy không hợp tuổi, tôi đúng là đồ ngu cry…

Người nghe 3: Tôi cũng thế!! Cửa sổ bỏ phiếu mau hiện ra đi!! Bà đây không nhịn được muốn bỏ phiếu rồi!!

Người nghe 4: Quá chân thật… Đột nhiên có xúc động muốn hô "Xin ông xoa đầu cháu một cái"… _(:3 」∠)_

Người nghe 5: Thật muốn cho 100 like!!! Cực kỳ phù hợp, cảm giác như chưởng môn chân chính, một ông lão rất uy nghi, đồng thời rất yêu thương đệ tử, mấy câu đó còn khiến tôi nhớ tới ông nội mình huhuhu /(tot)/~~

Người nghe 6: Đệch mợ, đệch mợ, đệch mợ!! Đó chính là Tiêu Sơn lão tẩu!! Cầu chưởng môn thu tôi làm đồ đệ!! (tôi thật sự xong đời)

…

Phản ứng còn tốt hơn trong dự đoán.

Trái tim Tề Tĩnh rung động kịch liệt, luôn cảm thấy nếu mình không vươn tay ôm lấy, trái tim đó sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng, nhìn khung chat không ngừng nảy lên bình luận mới, cổ họng anh chua xót nhưng khỏe miệng lại cong lên.

Màn một mau chóng kết thúc. Màn hai bắt đầu. Đó là đoạn đối thoại giữa Tiêu Sơn lão tẩu và Bạch Kha. Từ khi nhìn thấy lời thoại trên bảng thông báo, Tề Tĩnh đã vô cùng mong chờ, bởi vì trận tranh tài kế tiếp của Thẩm Nhạn chính là "Bạch Kha", vì thế diễn xuất của hắn khác với sự lí giải của những người ở đây.

Cùng làm CV, Tề Tĩnh rất muốn nghe cách xử lí khác với chú Pháo của hắn, từ đó học tập được thêm cho mình.

"Bạch Kha, lần này con đi nhớ phải làm việc cẩn thận, nhất định không được khinh suất."

Câu thoại đầu tiên mở đầu màn hai khiến Tề Tĩnh giật mình, bởi vì anh còn chưa kịp thu hồi tâm tình vương vấn từ màn trước, còn đắm chìm trong bầu không khí tình cảm thầy trò hòa thuận, bình an. Đến lúc này, giọng của Thẩm Nhạn đột nhiên sinh ra biến hóa, khiến lòng người chấn động, thần kinh thính giác bỗng trở nên căng thẳng như cánh cung.

Hóa ra… Do trong thanh âm của hắn mang theo xúc cảm nặng nề.

Vô cùng nghiêm túc, vô cùng thân thiết, dường như muốn Bạch Kha phải khắc ghi thật sâu từng lời từng chữ của mình vào lòng.

"Sư đệ con…" Giống như chú Pháo, Thẩm Nhạn cũng lộ vẻ muốn nói lại thôi ở đây, nhưng nửa đoạn sau, thanh âm của hắn thả nhẹ, dường như nhận ra mình lỡ so sánh hai đồ nhi với nhau, biết là không đúng nhưng không thể không nói, "Sư đệ con đôi khi làm việc quá tùy tính, thường rước họa vào thân,… lại giỏi thoát thân."

Khi nói về Tần Thác, giọng điệu hắn mang chút bất đắc dĩ và tiếng thở dài. Tin vào năng lực của y, nhưng vĩnh viên vẫn không thể có được tác phong của Tần Thác.

Mà khi nói về Bạch Kha, lời của hắn xuất phát từ tình thương đồ đệ nhiều hơn.

"Vi sư lo lắng cho con hơn…" Nỗi quan tâm chân thành, không chút giả tạo.

Nếu như so với chú Pháo và màn một anh vừa nghe trước đó thì giọng nói của hắn có độ nông sâu khác nhau. Còn bây giờ, đã hoàn toàn trở thành một chất giọng khác biệt.

Hơn nữa, hoàn toàn không giống với đa số các thí sinh thi trước.

Mặc dù Tề Tĩnh cho rằng cách xử lí của hắn rất có sức thuyết phục, nhưng anh vẫn lo ban giám khảo sẽ phủ quyết cách làm này, cho điểm không lí tưởng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút không khỏi khiến lòng anh trĩu nặng, chỉ có thể tiếp tục nghe. Màn cuối cùng khó phát huy hơn hai màn trước, bởi vì trong lời thoại không có gợi ý về chất giọng, cần thí sinh phải dựa vào nội dung vở kịch mà tự do sáng tạo, sử dụng cách diễn mà bọn họ cho là thích hợp.

Thời gian còn thừa chỉ hơn bốn mươi giây, nhưng khoảng tĩnh lặng lúc này lại dài nhất.

Ngay cả quần chúng vây xem cũng bắt đầu sốt ruột thay hắn, trên khung chat liên tục hỏi "Có phải anh ấy rớt mạng rồi không?".

Chợt, trong tai nghe truyền tới tiếng hít thở đè nén tới rất nhẹ, cách hô hấp không giống với hai màn trước, vị chưởng môn uy nghiêm và người thầy ân cần không thể cùng tồn tại nữa, thêm một chút suy sụp tinh

thần. Hô hấp ngày càng nhanh, bắt đầu run rẩy, có cảm giác như mất rất nhiều sức lực mới có thể mở miệng nói chuyện.

"Vậy ư… Bạch Kha, nó…"

Dừng lại một chút.

Nhưng hắn không giống như chú Pháo ngửa mặt lên trời mà thở dài, cũng không hét lên đầy bi thương, chỉ khẽ cười khổ hai tiếng, dĩ nhiên vẫn mang theo vài phần đau đớn, tự lẩm bẩm: "Cũng tốt, cũng tốt! Coi như sư môn bớt đi một nghiệt đồ! Từ nay về sau, phái Tiêu Sơn không còn người này nữa, lão phu… không cần phải nhìn thấy nó, lo lắng… cho nó!"

Nói xong lời cuối cùng, tiếng động cũng trở nên không rõ ràng, dần dần cháy rụi rồi biến mất như tro tàn trước gió.

Anh nghe thấy, dường như trước mắt cũng nhìn thấy được một ngọn lửa ngày càng yếu, hô hấp cũng ngưng lại, sợ rằng chỉ một hơi thở cũng có thể thổi tắt ngọn lửa này.

Nhưng đúng lúc đó, thanh âm già yếu hơn trước kia bắt đầu nặng nề cười – Đó là một tràng cười khổ kèm theo sự tuyệt vọng, tiếng cười qua đi, bỗng nhiên nhuốm theo tiếng nghẹn ngào. Nỗi đau người đầu bạc tiễn người tóc xanh đến giờ khắc này mới hoàn toàn trào ra, từng chút từng chút, đứt quãng vang lên trong sự tĩnh lặng đầy áp lực.

Đôi mắt Tề Tĩnh chớp một cái, nước mắt bất giác rơi xuống, suýt nữa hù dọa anh.

Anh vội vã giơ tay lên, lau qua loa.

Không biết vì sao, nghe nửa đoạn đầu, anh chỉ thổn thức không thôi. Nhưng khi nghe tới câu cuối cùng, anh chợt nhớ tới tấm di ảnh trên bia mộ, chợt nhìn thấy nét mặt bi thương của ông lão kia. Nội dung vở kịch và hiện thực chồng chéo lên nhau, khiến anh có lỗi giác tưởng mình chính là ông già đang đưa tiễn Thẩm Nhạn. Trong lòng không chịu nổi sự liên tưởng này, mũi chợt chua xót.

Lúc này, 120 giây đếm ngược kết thúc. Tiếng nghẹn ngào đột nhiên biến mất, bởi vì khi hết thời gian, mic của thí sinh sẽ tự động tắt.

Khung chat đang yên lặng sôi sục lần nữa.

Người nghe 1: Hu hu, tôi thật đau lòng, thật đau lòng, thật đau lòng, thật đau lòng!! Bạch Kha đúng là một tên khốn nạn, chết không có gì đáng tiếc!

Người nghe 2: Thương tâm + MAX!! Tôi thật thương sư phụ!! Đoạn cuối cùng đã bắn trúng tuyến lệ

của tôi rồi huhuhuhu… Vậy mà tưởng anh thuộc hệ đáng yêu!! Bị ngược chết rồi huhuhuhuh.

Người nghe 3:… Nhất thời không biết nói gì, cũng chỉ có thể dùng biểu cảm "/(tot)/~~"

Người nghe 4: Tôi nghĩ nếu số 28 có điều gì khiến tôi muốn ném đá, thì đó chính là ID của anh ấy!! (sau đó tôi mới không thừa nhận tôi đã khóc)

Người nghe 5: Đáng nguyên tác khóc lóc nước mặt giàn dụa trước màn hình máy tính đây!! Nghe cả đêm rồi mới nghe được một người hoàn toàn giống với Tiêu Sơn lão tẩu trong nguyên tác! Không phải là thí sinh thi trước không tốt, thực ra họ cũng không tệ, nhưng vẫn hơi khác so với nguyên tác. Còn người này tuyệt đối là bước ra từ trang sách!

Người nghe 6: Chỉ đọc lời thoại thì không có cảm giác gì, nhưng nghe xong đã bị ngược sâu sắc… Số 28 thật sự rất giỏi! Quá kinh khủng!! Like điên cuồng!

…

Đọc tới đây, Tề Tĩnh không khỏi nín khóc mà mỉm cười.

Thật tốt quá… Xem ra người nghe đã chấp nhận Thẩm Nhạn rồi, chấp nhận Ba ba mèo rồi. Rốt cuộc cũng thuận lợi hoàn thành toàn bộ quá trinh phối âm lần đầu tiên trước hơn một vạn người.

Anh ngửa đầu hít sâu, khi tâm trạng bình tĩnh hoàn tàon mới khẽ mỉm cười, vươn tay cố gắng bấm vào nút bỏ phiếu ở cửa sổ trước mặt, xác nhận, gửi đi.

Trong thời gian ba mươi giây chờ điểm của ban giám khảo, cảm xúc vẫn dâng trào không ngớt.

Không phải bởi vì sắp có kết quả, anh cảm thấy kết quả ra sao không quan trọng, quan trọng là quá trình.

Dù cho toàn bộ ban giám khảo cho 0 điểm, anh vẫn sẽ không buồn lòng, bởi vì tất cả mọi người đều nghe rõ thanh âm của hắn và sự rung động trong tâm hồn chính mình. Chỉ cần có thế… đã đạt được ý nghĩ của cuộc thi này.

"Ting" một tiếng, bảng điểm cuối cùng cũng xuất hiện.

Tề Tĩnh tựa lưng vào ghế, nhắm mắt một hồi, vững vàng, chậm rãi mở mắt ra nhìn.

Ngoài dự tính.

Nhưng là phát triển theo chiều hướng tích cực ngoài dự tính—

[Chất giọng]: 4.5, 4.0, 4.0. Trung bình: 4.17

[Phát âm]: 4.5, 4.0, 4.0. Trung bình: 4.17

[Kỹ năng cơ bản]: 4.5, 4.0, 3.5. Trung bình: 4.0

[Sức hấp dẫn]: 4.5, 4.0, 3.0. Trung bình: 3.38

Điểm của ban giám khảo: 4.17+4.17+4.0+3.38=16.17 điểm.

Điểm bỏ phiếu: 92.2% phiếu bầu. Tỷ lệ = 0.922 điểm.

Tổng điểm: 16.17+0.922=17.092 điểm.

Điều ngoài dự tính số một là, tổng điểm cuối cùng của hắn cao hơn Tiếng pháo vang trời tròn hai điểm.

Điều ngoài dự tính số hai là, mục nào cũng được Bồ Ngọc Chi cho bốn điểm. Từ đầu cuộc thi tới giờ, cô chẳng bao giờ cho điểm trên 3.5, bởi vậy người nghe ai cũng gọi cô là "Sát thủ bốn điểm". Thế mà vị "sát thủ" này đã phá lệ.

Điều ngoại dự tính số ba là, trên bảng điểm có hai điểm rất lạ, lấy số 3 mở đầu, kéo điểm trung bình xuống dưới bốn. Đồng thời, xem xét kỹ mới thấy, vị giám khảo này mục nào cũng chấm điểm cao cho Tiếng pháo vang trời, rõ ràng là thiên vị.

Nhưng mà không sao. Tề Tĩnh hoàn toàn không quan tâm tới phần sau, quyết đoán tháo tai nghe xuống, đứng lên, cũng không đọc những lời khen ngợi tán dương, lời cảm thán, lời tranh luận trên khung chat nữa.

Anh chỉ muốn nghe thanh âm ở phòng bên cạnh.

Chân chân thật thật, không qua microphone và tai nghe, trực tiếp nghe bằng tai và trái tim của mình – thanh âm của Thẩm Nhạn.

55. Chương 55

Cửa phòng sách đang đóng nhưng không khóa trái, Tề Tĩnh thử vặn chốt cửa thấy có thể vặn được.

Bên trong tĩnh lặng như tờ.

"… Thẩm Nhạn?" Anh hỏi, gõ nhẹ vào ván cửa hai cái, cẩn thận mà nhẫn nại.

"… Ừ." Đáp lại câu hỏi của anh là một tiếng trả lời còn nhỏ hơn.

Tề Tĩnh vội vàng dè dặt mở cửa ra, đèn trong phòng không biết đã tắt từ khi nào, chỉ còn màn hình máy tính phát ra ánh sáng xanh lạnh lẽo hắt lên vách tường. Cho dù nguồn sáng ít ỏi, nhưng vẫn thấy được Thẩm Nhạn đang chôn đầu vào hai tay, ngồi cúi người không nhúc nhích như tảng đá, còn ghế của hắn quay lưng với màn hình.

Dường như Tề Tĩnh nhận ra điều gì, vội vã chạy tới trước mắt hắn, đỡ lấy bờ vai hắn, thấp giọng hỏi: "Anh không sao chứ?"

"Không sao." Khoảng cách càng gần, anh mới nghe ra giọng Thẩm Nhạn hơi khàn, chắc còn chưa hoàn toàn khôi phục sau mấy phút nghẹn ngào, nhưng ít ra bọn họ vẫn có thể đối thoại bình thường. "Tâm trạng… tạm thời vẫn chưa trở lại bình thường. Xin lỗi, cho anh thêm chút thời gian nữa."

Quả nhiên là vậy. Tề Tĩnh nhíu mày.

Thật ra trước đây anh cũng đoán được Thẩm Nhạn thường nhập vai quá sâu, cần mất nhiều thời gian để thoát khỏi vai diễn. Nhưng bây giờ hắn vẫn nói chuyện được, chứng tỏ ý thức của hắn tỉnh táo, đồng thời đang cố điều khiển chính mình. Tề Tĩnh thở phào một cái.

"Anh cứ từ từ, em đã giúp anh ghi âm cuộc thi, sau này có thể nghe lại."

Tuy rằng thật có lỗi với hai thí sinh diễn sau, nhưng hiện tại ngoại trừ ở bên Thẩm Nhạn, anh không có tâm tư làm việc khác.

"Nào, đưa tay cho em."

Tề Tĩnh giúp Thẩm Nhạn tháo tai nghe ra, đặt xuống một bên, rồi nhẹ nhàng đụng vào đôi tay đang ôm đầu, thử đẩy nhẹ. Hai vai Thẩm Nhạn khẽ run lên, lưng dần dần dựng thẳng, ngẩng đầu, ngoan ngoãn buông tay theo động tác của hắn. Tề Tĩnh không giục giã, kiên trì đợi tới khi tay hắn rời khỏi đầu, mới chậm rãi nắm lấy.

Lòng bàn tay Thẩm Nhạn hơi ẩm ướt.

Đương nhiên Tề Tĩnh hiểu đó là cái gì, cũng không hỏi vì sao, không lau cho hắn, chỉ yên lặng lấy tay kéo đầu hắn tựa vào lồng ngực vững chãi của mình.

Ban đầu Thẩm Nhạn không hề có phản ứng gì, chỉ yếu ớt tựa đầu trên ngực anh. Một lát sau, hai tay hắn mới chậm rãi sờ lên hông Tề Tĩnh, im lặng ôm lấy anh.

Tề Tĩnh không nhịn được bật cười, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn như dỗ trẻ em, tay và miệng đồng thời an ủi.

"Anh phối rất hay, tất cả mọi người đều bị cảm động."

"Vậy sao…" Thẩm Nhạn tự lẩm bẩm, dường như hoàn toàn không nhìn thấy những lời khen nức nở của các thính giả trên khung chat.

Tề Tĩnh ngẩn người, cười nói: "Sao hả, lẽ nào lúc diễn anh đã xoay người lại, không nhìn vào màn hình à?"

Không ngờ câu trả lời của Thẩm Nhạn còn khiến anh kinh ngạc hơn: "Từ đầu anh đã không nhìn màn hình, toàn bộ quá trình đều quay lưng lại với máy tính, chỉ nghe từng bước chỉ thị của MC mà thôi."

"Anh nói từ đầu đến cuối đều không nhìn màn hình sao?" Tề Tĩnh hỏi lại lần nữa như không thể tin nổi.

"Ừ…"

"Vậy lời thoại thì sao?" Lời thoại của vòng loại được phía ban tổ chức công bố ngay trước khi diễn ra, chỉ đăng trên bảng thông báo.

"Lúc công bố lời thoại, anh có xem một chút. Sau đó nghe các thí sinh khác diễn đi diễn lại, nghe nhiều đương nhiên sẽ nhớ kỹ." Thẩm Nhạn trong lòng anh hít một hơi, hai tay buông khỏi eo anh, ngồi thẳng người lên, nhíu mày chà xát mặt mình, dường như đã hoàn toàn bình tĩnh.

Tề Tĩnh cúi đầu quan sát sắc mặt hắn. Cũng ổn, không quá tái nhợt, chỉ là trông như kiệt sức.

"Anh… vẫn không thể nào phối âm trước nhiều người sao?" Điều này cũng khó trách, khi có hơn mười ngàn người xa lạ vây xem, người bình thường đều căng thẳng cứng ngắc, huống chi là Thẩm Nhạn. Loại áp lực to lớn trong lòng như vậy nếu không phải là hắn, không phải đích thân trải nghiệm thì không thể hiểu được.

"Chỉ cần hoàn thành là được rồi." Thẩm Nhạn thấp giọng nói, vẫn không có ý muốn nhìn màn hình.

Tề Tĩnh nghe thấy câu này, đột nhiên muốn nói gì đó, lại không biết phải mở miệng như thế nào, chỉ đành yên lặng nhìn chằm chằm Thẩm Nhạn, cho tới khi động thái trên màn hình thu hút sự chú ý của anh lần nữa.

Lúc này, dường như kết quả của thí sinh cuối cùng đã có rồi, nhân viên của ban tổ chức đang thực hiện công tác phân chia thứ tự.

Kế tiếp chính là lúc Bồ Ngọc Chi đưa ra lời nhận xét về từng thí sinh – Tề Tĩnh nghĩ tới đây, bỗng nhiên nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Thẩm Nhạn, chẳng đợi đối phương phản ứng đã vươn tay rút tai nghe ra, đổi sang nghe loa ngoài.

Khúc nhạc dương xuân cất lên giọng nói ngự tỷ êm tai lần nữa.

"Thưa các vị thính giả, các thí sinh, vòng loại số 2 của cuộc thi casting "Tru thiên lệnh" vai Tiêu Sơn lão tẩu đêm nay đã có hơn một giờ thật đặc sắc, rốt cuộc cũng tiến vào giai đoạn cuối cùng! Tin rằng mọi người đều chờ mong thời khắc này từ rất lâu rồi – Đúng vậy, sau đây chúng ta xin mời đại diện ban giám khảo, cô Bồ Ngọc Chi lên nhận xét cuộc thi lần này! Hoan nghênh cô!"

Trên khung chat cũng hoan hô tưng bừng, liên tục spam tên Bồ Ngọc Chi.

Nick mang áo đỏ của Bồ Ngọc Chi lên mic, đầu tiên cô hắng giọng một cái, còn theo thói quen nói một câu "Chào các em học sinh", chọc cho mọi người cười vang.

Khác với tác phong văn vẻ lịch sự của Trường Cung, cô không nói nhiều lời khách sáo, đi thẳng vào vấn đề chính, giống như đang giảng bài trên lớp, chậm rãi nói: "Tôi biết có rất nhiều người dị nghị cách chấm điểm của tôi, muốn hỏi tôi vì sao chấm điểm có người cao có người thấp. Đừng gấp, trước tiên chúng ta nói phân tích vai diễn này. Xin MC hãy đăng đặc điểm chi tiết của nhân vật "Tiêu Sơn lão tẩu" lên khung thông báo."

Khúc nhạc dương xuân nghe vậy, lập tức thay đổi nội dung trên thông báo, đăng phần yêu cầu của nhân vật do ban tổ chức công bố ban đầu.

"Được rồi, như mọi người thấy, nhân vật "Tiêu Sơn lão tẩu" là một ông lão chừng sáu mươi, bảy mươi tuổi, hơn nữa còn là chưởng môn, thương yêu đồ đệ như con mình. Đây là do ban tổ chức nói." Bồ Ngọc Chi đọc một đoạn. Cô là giảng viên ngành phát thanh và dẫn chương trình, tiếng nói bình thường vốn rất vang khiến người ta bất giác phải nâng cao tinh thần lên mà nghe. "Dựa theo nguyên tắc của phối âm thương mại mà nói, người phối âm nhất định phải tìm hiểu nguyên tác, có thể đọc sách, xem phim điện ảnh và truyền hình để nắm bắt được nội dung, chuẩn bị đầy đủ rồi mới bắt đầu. Người có tốn nhiều công sức ở phương diện này hay không, vừa nghe đã biết."

Tề Tĩnh ngồi nghe mà thấy xấu hổ.

Trước đây, khi Thẩm Nhạn muốn đọc nguyên tác "Tru thiên lệnh", anh còn nghĩ Thẩm Nhạn quả là một người nghiêm túc vô cùng, cứ nghĩ chỉ cần dựa vào phần miêu tả nhân vật của ban tổ chức là đủ.

Nhưng lời của Bồ Ngọc Chi khiến anh cảm thấy mình còn thiếu rất nhiều, bởi vì nguyên tác miêu tả nhân vật toàn diện hơn, nhiều góc cạnh hơn, điều này không thể chỉ dùng vài câu tóm tắt mà có thể thay thế được. Sau khi nghe Thẩm Nhạn phối Tiêu Sơn lão tẩu, anh càng nhận thức rõ được điều này.

Anh nhất định phải dành thời gian nghiên cứu nguyên tác thật kỹ, dốc hết sức ứng phó với cuộc thi sau.

Những lời sau đó của Bồ Ngọc Chi làm giảm bớt cảm giác tội lỗi của anh: "Nhưng nghĩ tới đa phần thí sinh tham gia đều là người phối âm nghiệp dư vì sở thích, hơn nữa đọc một cuốn tiểu thuyết hơn năm trăm nghìn chữ thật không dễ dàng. Vậy nên chúng tôi hạ thấp tiêu chuẩn xuống, chỉ cần người đọc thật kĩ phần yêu cầu về nhân vật của ban tổ chức."

Tề Tĩnh gật đầu, cái này thì anh đã đọc kỹ rồi.

"Nhân vật này chỉ cần đọc miêu tả cũng có thể phân tích được những yếu tố then chốt: cần có cảm giác tuổi tác. Tôi biết đa phần thí sinh đều còn rất trẻ, khó mà phối được giọng một ông già, đây là một hạn chế khá lớn. Hai là thân phận, người này không phải là một ông cụ tùy tiện ở bên cạnh mình, cũng không phải một nông dân thông thường, tiều phu, người đánh cái, mà là một vị chưởng môn. Chưởng môn phải có khí thế và khí chất." Bồ Ngọc Chi chậm rãi phân tích, "Cái thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất – yêu đồ đệ như con. Xin mọi người hãy nhớ kĩ ba điểm này khi nghe tôi nhận xét."

Lúc này, trong loa phát ra tiếng ồn xột xoạt cùng với tiếng lật giấy, chắc là Bồ Ngọc Chi đang tìm gì đó. Có lẽ cô ấy cũng giống như Thẩm Nhạn, vừa nghe vừa ghi chép lại biểu hiện của các thí sinh.

"Đầu tiên, chúng ta nói về thí sinh số 1…"

Cô dựa theo số thứ tự mà nhận xét, không khác so với dự đoán của Tề Tĩnh cho lắm. Lời cô không dịu dàng như Trường Cung mà chuẩn xác, sắc bén, từng từ từng chữ đều đúng trọng điểm, nhưng người nghe cũng tiếp thu được nhiều thứ. Nếu như trong lúc nói, trên khung chat xuất hiện câu hỏi của người nghe, cô sẽ dừng lại, từ từ giải thích vì sao cô lại đánh giá như vậy, cho tới khi mọi người tâm phục khẩu phục mới thôi.

— Không hổ là giảng viên nổi tiếng.

Lúc này, Tề Tĩnh hơi cúi đầu nhìn Thẩm Nhạn.

Hắn vẫn ngồi lặng yên, thần thái hết sức chăm chú này anh rất quen thuộc. Anh biết Thẩm Nhạn đang nghiêm túc nghe, nhưng mặt vẫn không hướng về phía màn hình.

"Tiếp theo là thí sinh số 19." Bồ Ngọc Chi đọc ra số báo danh của Tiếng pháo vang trời, những fan hâm mộ đang bất bình cuối cùng cũng đến lúc trút giận trên khung chat, bắt đầu lải nhải kêu la ban giám khảo cho điểm quá thấp, khiến cho thần tượng của họ phải ở vị trí số hai.

Bồ Ngọc Chi không đáp lại bất cứ lời này, chỉ theo nguyên tắc bắt đầu đánh giá chung về biểu hiện của Tiếng pháo vang trời.

"Đầu tiên, tôi phải nói là thí sinh này có cảm giác tuổi tác xuất sắc hơn những người trước đó, thanh âm ông lão rất chuẩn, thể hiện rằng người này đã bỏ công sức để luyện tập, điều này không tệ."

Ngắt câu tại đây, bước ngoặt kinh điển.

"Nhưng cảm giác tuổi tác chỉ là một trong số các tiêu chuẩn dùng để đánh giá chất giọng có phù hợp hay không, ngoại trừ cái đó, còn cần có các đặc điểm khác. Đặc điểm của nhân vật này là tính cách trầm ổn, vừa uy nghiêm vừa thân thiết. Thanh âm của số 19 nghe giống như một vị chưởng môn ở ẩn trong núi, không tranh đoạt với đời, hoặc giống như một vị minh chủ võ lâm thường ra lệnh, có khí thế là đủ, nhưng không thực tế, bên ngoài thì thừa, bên trong thì thiếu."

Cho nên cô chấm 3.5 điểm, ý là hầu hết đều hài lòng, nhưng thể hiện khí chất không đúng.

"Về phát âm, thí sinh này cũng tốt hơn những người trước đó, bình thường chắc có luyện đọc, từng chữ được phát âm rất rõ ràng, tiếng phổ thông tiêu chuẩn, hơn nữa có những lời thoại biết tự tìm điểm ngắt câu, có thể thấy được đã tính toán về tiết tấu khi phối âm. Những điểm tốt đó tôi tin rằng mọi người đều có thể nhận ra." Cách nhận xét của Bồ Ngọc Chi luôn là khen ngợi như không có khuyết điểm, khi nói lời sắc bén cũng vậy, "Nhưng thật đáng tiếc, hai mục sau đó "Kỹ năng cơ bản" và "Sức hấp dẫn" thật khiến người ta thất vọng."

Lời này vừa nói ra, khung chat lập tức nổ tung.

Người nghe 1: Chú Pháo nhà chúng tôi phối rất hay, tôi cảm thấy rất hấp dẫn! Vì sao lại bị 1.0 điểm??? Tại sao lại nói "đáng tiếc"?? Khiến người ta buồn lắm đó biết không hả?? Nhiệm vụ của giáo viên không phải là cổ vũ học sinh sao??

Người nghe 2: Tôi không hiểu, vừa rồi còn nói có thể thông cảm đa phần thí sinh đều là người phối âm nghiệp dư, bây giờ lại dùng cách đánh giá chuyên nghiệp để chấm điểm cho thí sinh, có phải hai mặt quá không?? ( )=

Người nghe 3: Mạnh mẽ yêu cầu đổi người nhận xét!! Ai tới nhận xét cũng được, sao lại cho người đánh giá điểm thấp hết lần này tới lần khác ra nhận xét, đây rõ ràng là muốn bắt nạt chú Pháo của chúng tôi!!

…

Bồ Ngọc Chi yên lặng khoảng ba giây rồi đột nhiên nói: "Có nhiều người không thích nghe nhận xét mang tính phê bình, điều này rất bình thường. Chịu ấm ức sẽ cảm thấy khó chịu, đây là bản năng của con người. Trong một cuộc thi như thế này, khả năng bị phê bình là rất lớn, từ ban giám khảo, từ người nghe, từ đối thủ."

Tình hình lập tức yên ắng lại, cô bình tĩnh nói tiếp.

"Phê bình, phải nghe – nhưng không phải loại phê bình nào cũng nghe, phê bình cũng chia tốt và xấu. Có những người nghe cả tốt và xấu, nghe xong thì để bụng, chịu đả kích càng thụt lùi, đó gọi là tự ti. Có những người không nghe cả tốt và xấu, tiếp tục làm theo ý mình, loại người này nói dễ nghe thì là tự tin, nói khó nghe thì là tự phụ. Bản thân tôi chủ trương nghe theo lí trí, tiếp thu các nhận xét phê bình tốt,

không quan tâm tới phê bình ác ý – đây gọi là nỗ lực."

Một câu cuối cùng mới là trọng điểm.

"Có thể tôi rất không khiêm tốn khi nói những lời nhận xét phê bình của tôi đều tốt. Về phần những người quá tự ti hay quá tự phụ, tranh cãi rằng phê bình không tốt, không cần thiết, thì có thể lựa chọn không nghe. Ngược lại, những ai lí trí thì hoan nghênh ở lại."

Một cái tát đánh thật vang dội, những lời ác ý trên khung chat biến mất sạch sẽ.

Nếu như không phải vì trước mặt không phải tài khoản của mình, hơn nữa thân là một CV không thích hợp phát biểu ý kiến công khai, Tề Tĩnh thật sự muốn xếp hàng trên khung chat hò hét "Cô Bồ V5".

"Vậy tôi tiếp tục nói về số 19." Bồ Ngọc Chi bình tĩnh quay lại chủ đề vừa rồi, "Màn một, Tần Thác lưu lạc đã lâu quay về, những lời thoại của sư phụ không biến hóa cảm xúc quá nhiều, từ đầu tới cuối đều dùng một chất giọng, bất ngờ mừng rỡ và tình cảm yêu thương hiền từ đều không thể hiện được, làm cho người ta có cảm giác đồ đệ này ngày nào cũng trở về, không có gì đặc biệt. Có lẽ vì phải khống chế cảm giác tuổi tác, cần đè nén giọng nên không chú ý tới ngữ điệu – Đây là bệnh chung của những người thay đổi kiểu giọng."

Chất giọng của Tiếng pháo vang trời được trổ hết tài năng trước đông đảo thí sinh khác làm nền, có thể nói rằng mở màn rất hoàn hảo, đó là chỗ tốt.

Chỗ hỏng là nhầm lẫn cái quan trọng và cái thứ yếu, quá tập trung vào cảm giác tuổi tác mà quên mất biểu đạt tình cảm, ngữ điệu của giọng nói – Về điểm này, lúc đó Tề Tĩnh cũng không chú ý, bây giờ nghe Bồ Ngọc Chi phân tích mới nhận ra.

"Bắt đầu từ màn bốn, nhân vật này xuất hiện thành kiến, hơn nữa còn là thành kiến rất lớn." Bồ Ngọc Chi đang lật trang giấy, xem ra lúc nghe cô đã ghi chép lại rất nhiều, viết không ít chữ. "Thành thật mà nói, tôi cho rằng ban tổ chức miêu tả chất giọng quá đơn giản, nhưng đơn giản cũng có chỗ tốt, quan trọng là muốn kiểm tra xem thí sinh có bỏ công sức ra tìm hiểu hay không, có từng đứng trên lập trường của nhân vật mà luyện giọng hay không."

"Ấn tượng đầu tiên mà số 19 tạo cho tôi là vị sư phụ thiên vị đồ đệ cực kì, cưng chiều Tần Thác, coi thường Bạch Kha, thậm chí còn để đồ đệ nhỏ dạy bảo đồ đệ lớn. Thử nghĩ mà xem, một người vô cùng yêu thương đồ đệ sao có thể làm những chuyện tổn thương lòng tự trọng của đối phương như vậy? Suy bụng ta ra bụng người, tôi là một người mẹ, tôi hy vọng nhất là được thấy các con của mình hòa thuận chung sống, chứ không phải nhìn thấy họ tranh cãi, quan hệ tan vỡ. Huống chi đứng trên góc độ một chưởng môn, thiên vị như vậy là không được phép, đối đãi với người dưới không công bằng thì làm sao khiến người ta kính trọng được? Làm sao mà gắn kết được môn phái?"

"Nếu như tất cả mọi người đều đọc nguyên tác rồi sẽ phát hiện thật ra Bạch Kha là một người có thiên hướng tự ti, vị sư phụ hiểu được phần thiếu hụt trong tính cách của hắn càng không thể cố ý xát muối vào đó. Đây là sai lầm lớn nhất, màn này vừa bắt đầu đã đi sai hướng, vậy nên cậu ấy càng nói càng sai."

Cô chỉ ra lỗi sai chí mạng của Tiếng pháo vang trời, đó chính là phần lí giải thái độ của Tiêu Sơn lão tẩu với Bạch Kha.

Bất kể là màn hai hay màn ba, cách diễn của Tiếng pháo vang trời đều khác hẳn nguyên tác.

"Đoạn cuối cùng mới là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi chấm 1.0. Bản thân tôi cho rằng tình tiết đoạn đó cực kỳ quan trọng, là một trong những màn tình cảm nhất, tác động đến tâm tình của người nghe nhất. Giống như tôi đã nói trước đó, số 19 khiến tôi có cảm giác Tần Thác mới là đồ đệ ông nuôi từ nhỏ đến lớn, Bạch Kha chỉ là đồ đệ giữa chừng thu nhận, trong khi nguyên tác hoàn toàn ngược lại. Từ "sư phụ" có "sư" cũng có "phụ", cách diễn của số 19 chỉ thể hiện "thầy nghiêm" chứ không có "cha hiền", tạo cảm giác ân hận khi dạy dỗ ra một đồ đệ phản nghịch tội ác tày trời, hận không thể tự mình đánh chết nó để rửa sạch sư môn."

Thanh âm của Bồ Ngọc Chi trầm xuống, trong giọng nói biểu lộ sự nghiêm khắc hơn trước: "Còn một điều then chốt – khi đó Bạch Kha đã chết. Đối với một ông già tuổi tác đã cao mà nói, điều đau khổ nhất là kẻ đầu bạc tiễn người tóc xanh, thấy đứa trẻ mình tự tay nuôi lớn chỉ còn một hộp tro tàn, cho dù nó có mang tội nghiệt sâu nặng hơn, giận thì giận, nhưng sẽ không thờ ơ trước người đã chết không thể sống lại nữa, càng sẽ không lạnh lùng vô cảm như số 19."

Lý do vì sao bị điểm thấp như vậy đã rất rõ ràng.

Lúc này, ngay cả những fan hâm mộ của Tiếng pháo vang trời đều câm như hến, dường như biến mất hoàn toàn trên màn hình, không bóng không hình.

Nhận xét tiếp tục.

Cho tới khi Bồ Ngọc Chi đánh giá xong thí sinh số 27, Thẩm Nhạn trước giờ vẫn trầm mặc đột nhiên cất tiếng rất rất nhỏ: "Bọn họ… chấm anh bao nhiêu điểm? Điểm cao không?"

Nghe lời hắn thật khiến người ta bàng hoàng.

Tề Tĩnh trợn mắt nhìn thẳng vào hắn: "Ngay cả tổng điểm của mình mà anh cũng không nghe đã tháo tai nghe ra sao?"

Thẩm Nhạn nặng nề thở dài một hơi, "Xin lỗi, anh hơi sợ… Sợ kết quả sẽ làm em thất vọng."

Nếu như biết người có tổng điểm cao nhất nói câu này, không hiểu có bao nhiêu thí sinh sẽ tức tới ngất xỉu đây? Tề Tĩnh vừa bực mình vừa buồn cười, nhiều loại cảm xúc đan xen vào nhau, cuối cùng cái chiến thắng lại là cảm giác đau nhói ở đáy lòng, ở trên ngón tay anh mơn trớn gương mặt Thẩm Nhạn: " Anh đó, phải tự tin một chút mới được."

Cúi đầu, anh tiếc thương hôn lên trán Thẩm Nhạn một cái, nhẹ nhàng tựa mặt vào đó, quyết định nói lời

đã chôn giấu từ lâu.

"Thật ra em còn muốn nói với anh rằng —"

Đúng lúc này, giọng Bồ Ngọc Chi cắt ngang Tề Tĩnh: "Tiếp theo, tôi sẽ nhận xét về số 28, cũng là thí sinh duy nhất trong tối nay được tôi chấm toàn 4 điểm."

Thẩm Nhạn nghe thấy "toàn 4 điểm", cả người run lên, mê mang ngẩng đầu.

Đáp lại hắn chính là nụ cười nhàn nhạt của Tề Tĩnh.

"Anh nghe đi." Anh nói, "Giờ anh đã biết điểm của mình chưa?"

"Chất giọng của số 28 thật ra không quá đặc sắc, thuộc về loại phổ thông, nhưng nghe vào khiến người ta có ấn tượng về chất giọng rất trầm ổn, rất đoan chính. Loại giọng này cho dù diễn vai ông già cũng không thay đổi, điểm này cực hiếm giữa các thí sinh thay đổi kiểu giọng."

Bồ Ngọc Chi nở nụ cười hiếm hoi khi nhận xét.

"Về phối âm, trọng điểm là chữ "phối". Cái này khác biệt cực lớn với biểu diễn sân khấu, hơn nữa vì "Tru thiên lệnh" là một trò chơi, trong mắt người chơi chỉ có hình ảnh nhân vật, thanh âm sẽ dựa trên cơ sở hình tượng nhân vật, người phối âm phải có trình độ che giấu bản thân, để thanh âm hợp nhất với nhân vật, diễn mà không phải diễn – từ điểm này mà nói, chất giọng không quá đặc sắc lại là chuyện tốt."

Bất kể phối hợp với hình ảnh nào, thanh âm đều phải phù hợp, nếu không hợp nhau sẽ rất khó nghe.

Đó là chỗ khác biệt lớn nhất giữa phim điện ảnh, phim truyền hình, phối âm game và kịch truyền thanh truyền thống.

"Thanh âm của số 28 khá giản dị ôn hòa, khiến tôi có thể tưởng tượng được hình ảnh một ông lão ẩn cư trong núi, nhàn vân dã hạc, không màng danh lợi. Đây là một trong những điểm đặc thù của Tiêu Sơn lão tẩu. Khi nhập vai không có cảm giác đột ngột, hơn nữa có thể khiến thanh âm trở nên rất tự nhiên, không hề cứng nhắc giống như người trẻ tuổi giả làm người già sáu, bảy mươi tuổi. Rất tốt."

"Cái khó hơn là cậu ấy khống chế được thanh âm rất vững vàng, đồng thời còn có thể chú ý dựa vào lập trường thân phận của nhân vật để biến hóa giọng của mình, đây là điều rất nhiều người quên. Ví dụ như trong màn một có sự chuyển biến từ một vị chưởng môn sang một người thầy, rồi đến một người cha già tha thiết hy vọng con mình trở về, tôi nghĩ cần phải xử lý thật kỹ. Dấu chấm câu trong lời thoại mà ban tổ chức đưa ra chỉ dùng để tham khảo, có những thí sinh cứ nghe theo răm rắp, không để ý tới hoàn cảnh và không khí trong cuộc đối thoại. Nhưng tôi nhận ra cậu ấy đã chú ý đến điểm này."

Tiếp theo, cô nêu ví dụ thể hiện rõ cái gọi là đem lời kịch dung nhập vào hoàn cảnh.

"Mọi người nhắm mắt lại ngẫm thử xem, nửa đêm canh ba, Tiêu Sơn lão tẩu chợt phát hiện bên ngoài có người, liên hệ với bối cảnh trong nguyên tác, thời điểm khi ấy giang hồ chuyển biến bất an, triều đình phái người truy nã người trong giang hồ, làm một chưởng môn tất nhiên phản ứng đầu tiên phải là cảnh giác. Nhưng vào lúc này, ông đột nhiên phát hiện ra đồ đệ nhỏ của mình đã trở về bình an, thân phận lập tức thay đổi, tâm trạng đương nhiên cũng thay đổi theo, nhất là câu cuối cùng rõ ràng như oán trách lại tràn đầy quan tâm… Đây chính là mâu thuẫn tâm lí của người già mong con trở về, tới khi con về lại nói những câu giận dỗi, nắm bắt rất chuẩn."

"Màn này ngay cả điểm dừng cũng rất đúng, lời kịch lên xuống cũng đúng, những tiếng hít thở nho nhỏ thêm vào cũng rất tốt, làm người nghe thể nghiệm được quá trình tâm trạng thay đổi của nhân vật."

Tề Tĩnh nghe tới đây, khoe miệng không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên.

Đúng vậy, trước đây khi anh đối kịch với Thẩm Nhạn đã có cảm giác này – dường như đặt mình trong hoàn cảnh của nhân vật, có thể nhìn thấy rõ ràng động thái và sắc mặt của đối phương, dựa vảo đó giúp anh phản ứng hợp lí.

"Tiếp theo nói tới sự đối thoại. Đây là điểm tôi ít khi nhắc tới, bởi vì thí sinh có thể thể hiện được sự đối thoại không nhiều lắm. Sự đối thoại tức là trong quá trình phối âm, bạn phải chú ý tới đối tượng đang nói chuyện với mình là ai, căn cứ vào cảm xúc trong giọng nói của đối phương, cho dù không có đối kịch với bạn cũng khiến người ta tưởng tượng ra có một người như vậy tồn tại." Nếu Thẩm Nhạn đã diễn được điều mà những người trước đó không làm được, đương nhiên Bồ Ngọc Chi sẽ không ngại chỉ cho mọi người, "Trong quá trình nói, tôi cảm nhận được Tiêu Sơn lão tẩu của cậu đang vừa nói chuyện vừa suy tư tâm tình của người kia, hơn nữa từ giọng nói của cậu mà suy đoán được tính cách của đối phương."

"Rõ ràng nhất là màn hai, cuộc đối thoại với Bạch Kha. Rất nhiều người dường như không biết Bạch Kha trời sinh tính tự ti lại đa nghi, đặc biệt khi bị người ta lôi ra so sánh. Vậy nên khi tôi nghe cách xử lí của cậu, chợt thấy trước mắt bừng sáng, thầm nghĩ, "À, hóa ra cũng có người chú ý thông cảm cho tâm trạng của Bạch Kha"."

"Phần xuất sắc nhất là điểm dừng sau câu "sư đệ con…". Các thí sinh trước cũng có người dừng ở đó, nhưng rất nhiều người chỉ là nói chậm lại, không chú ý tới việc hạ thấp giọng xuống. Khi nghe thấy cậu hạ giọng, thậm chí tôi còn có thể thấy được hình ảnh Bạch Kha đang đứng ở đối diện, gương mặt biến sắc khi nghe sư phụ nhắc tới sư đệ. Giọng của cậu thay đổi giống như bởi vì thấy sắc mặt Bạch Kha không tốt, trong lòng hổ thẹn, đành phải đổi sang phương thức uyển chuyển hơn để nói hết lời. Hơn nữa, đoạn trước nâng sau dìm Tần Thác xử lí rất đung, đầu tiên phải trách cứ đồ đệ nhỏ vài câu để đứa lớn hơn nghe xong mới nghĩ thoáng được, sau đó sẽ nói điểm tốt của đứa nhỏ, như vậy mới dễ tiếp thu. Về phần thể hiện được nỗi lo lắng của người cha hiền lành với đứa con sắp xuống núi… Không cần tôi nói, tin rằng mọi người đều nghe được."

Bồ Ngọc Chi nói một đoạn thật dài, rồi bắt đầu lật giấy xột xoạt, truyền vào tai Tề Tĩnh lại thành tiếng động thanh thúy êm tai không gì sánh được.

Cô vừa lật vừa tự lẩm bẩm: "Thí sinh số 28 khó mà đánh giá chất giọng, phát âm, kỹ năng cơ bản, sự hấp dẫn giống như những người khác được, bởi vì tất cả đều dung hợp lại, hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được. Tôi sẽ nhận xét chung tất cả, vì vậy sẽ nói theo từng màn."

Như vậy, tiếp theo là màn ba.

"Màn ba của số 28 là màn mà tôi khắc sâu ấn tượng nhất trong cuộc thi hôm nay. Tại sao tôi nói vậy, tôi nghi mọi người đều biết. Nếu không thì số phiếu bầu tại hiện trường cũng sẽ không vượt lên trên 90%."

Bồ Ngọc Chi đang nói lên suy nghĩ thật của mình. Cô luôn quan sát phản ứng của thính giả, chỉ là bây giờ mới nói mà thôi.

"Một vai diễn muốn trở nên sống động cần phải có tình cảm, nhưng chỉ biểu hiện tình cảm này ra ngoài còn chưa đủ, có thể đạt được sự đồng cảm của người nghe hay không mới quyết định sự thành công hay thất bại của nhân vật này. Trước đó tôi đã giải thích sự khác nhau giữa điểm "Kỹ năng cơ bản" và "Sức hấp dẫn", có nhiều thính giả không hiểu, thật ra "Kỹ năng cơ bản" để đánh giá thí sinh có thể biểu hiện ra tình cảm hay không, đương nhiên là có thể biểu hiện chính xác hoặc sai lầm. "Sức hấp dẫn" là dựa trên cơ sở biểu đạt tình cảm chính xác, có thể lôi kéo người nghe hay đông, khiến người nghe bị chấn động không."

"Vậy nên cần tình cảm chính xác vì như thế mới phù hợp với diễn biến tâm lí nhân vật, nếu không phù hợp thì không cần xét, vĩnh viễn không thể tác động được tới mọi người. Nhưng chỉ có "chính xác" vẫn chưa đủ để chạm vào trái tim người nghe, còn cần "sự chân thực"." Cô chậm rãi kể lại, "Rất nhiều người cho rằng trong quá trình phối âm, thanh âm là quan trọng nhất, điều này không sai nhưng khoảng trống cũng rất quan trọng. Trước khi số 28 bắt đầu nói đã tạo một khoảng trống rất dài. Ban đầu tôi cũng tưởng là đoạn dừng khi chuyển cảnh, nhưng bởi vì nó quá dài, tôi mới đột nhiên nhận ra cậu ấy đang biểu hiện tâm tình đau đớn mãi không nói được thành lời của nhân vật. Khi cậu ấy khó khăn nói câu đầu tiên, tôi càng chắc chắn điều này."

"Về chất giọng của cậu ấy vững như thế nào, trước đó tôi đã nói rất nhiều, không cần phải nói rõ nữa. Đối với các thí sinh mà nói, lời thoại giống nhau đọc lên đương nhiên sẽ giống nhau, để xem mọi người sẽ biến hóa nó như thế nào, thêm vào những phần đặc sắc của chính mình để lời kịch trở nên hoàn thiện hơn mà không nhạt nhòa, để làm được điều này cần có những thứ không lời, ví dụ như tiếng khóc, tiếng cười, vân vân…"

"Phần cười khổ chuyển sang tiếng nghẹn ngào ở cuối cùng trong kịch bản hoàn toàn không yêu cầu, vốn chẳng cần diễn ra, nhưng nhờ có cái này bất chợt tạo nên cảm giác chân thực vô cùng. Tôi làm giảng viên nhiều năm như vậy, vừa nghe đã phân biệt được khóc thật hay khóc giả… Tôi nghĩ, ở đoạn này, cậu ấy thật sự nghẹn ngào. Phải biết rằng, người phối âm có thể nhập vai trong thời gian là chuyện cực kì giỏi, đoán được cậu ấy đã nghiên cứu về vai diễn, hiểu được tâm trạng của nhân vật, lý giải cõi lòng nhân vật. Những điều này nếu không thật lòng thật dạ thì không thể nào làm được – cậu đã làm được rồi."

"Thẩm Nhạn." Tề Tĩnh bám vào bên vai hắn, cúi đầu nhắc lại một lần, "Thẩm Nhạn, anh nghe thấy chưa? Anh làm được rồi… Thật sự, không những làm được mà còn làm rất tốt."

Mí mắt Thẩm Nhạn khẽ động, vùi đầu xuống, hai tay vẫn nắm chặt góc áo Tề Tĩnh.

Anh đặt tay lên tấm lưng rộng của hắn, nhẹ nhàng đẩy về phía trước, “Nào, đứng lên.”

Khi đèn trong phòng không sáng, ánh sáng yếu ớt từ màn hình trở nên vô cùng quý giá, nhưng từ góc độ của Thẩm Nhạn vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy bóng của chính mình. Vậy nên Tề Tĩnh muốn hắn quay lại, không quay lưng với ánh sáng, dùng chính mắt mình xem kỹ những đánh giá của thính giả.

Thế nhưng trước đó, Tề Tĩnh tưởng rằng đã kết thúc thì Bồ Ngọc Chi lại nói ra điều làm anh giật mình: “Tiếp theo, tôi muốn nói về lí do vì sao tôi trừ điểm của số 28.”

56. Chương 56

Tề Tĩnh giật mình, động tác nâng Thẩm Nhạn dậy cũng vô thức dừng lại.

Bởi vì anh hoàn toàn không dự đoán được câu nói tiếp theo của Bồ Ngọc Chi sẽ ảnh hưởng lớn tới cỡ nào, không biết bây giờ có phải thời cơ thích hợp để vực Thẩm Nhạn dậy hay không.

Nhưng Thẩm Nhạn lại nhẹ nhàng lắc đầu, tự mình đứng lên: “Không sao, anh muốn nghe.”

Tề Tĩnh quan sát ánh mắt của hắn, đôi mắt sẽ không nói dối, thể hiện hết cõi lòng hắn. Đôi mắt hắn đen huyền, sâu thẳm, vững vàng hơn anh tưởng tượng – anh quên mất đó chính là biển rộng mênh mông bao la, trăm sông đổ về biển, dù dòng chảy có cuộn trào mãnh liệt tới cỡ nào, về đến biển cũng sẽ trở nên hiền hòa.

Thẩm Nhạn kiên cường hơn anh nghĩ.

Tề Tĩnh “ừ” một tiếng, buông tay khỏi lưng hắn, đổi sang cầm tay hắn. Nếu như không cần anh đỡ đần, vậy thì kề vai làm bạn cũng được.

Lúc này, tiếng nói của Bồ Ngọc Chi vang vọng trong phòng thông qua máy tính: “Đầu tiên, tôi muốn nói vài lời cảm tưởng về cậu ấy trước.”

Điều cô nói không chỉ khiến người nghe bất ngờ mà còn khiến Tề Tĩnh thấy ngoài dự đoán.

Anh cho rằng cô sẽ phê bình kỹ thuật phối âm của Thẩm Nhạn, nhưng mà nghe xong lại thấy dường như không phải như thế.

“Có một thính giả từng nói, cậu ấy không hợp với cuộc thi này, không sai, tôi cũng nghĩ vậy. Tôi thấy cậu ấy cực kỳ nghiêm túc trong việc phối âm, đây là điểm tốt, cần phải có thái độ nghiêm túc trong tất cả các lĩnh vực, bất kể nghề nghiệp nào cũng đáng được tôn trọng. Nhưng không biết trực giác của tôi có đúng không… tôi có cảm giác sự nghiêm túc của cậu xuất phát từ ”trách nhiệm“, chứ không xuất phát từ ”yêu thích“.”

Vẻ mặt Thẩm Nhạn hơi thay đổi.

Đột nhiên có cảm giác như bị vạch trần. Hắn dường như chợt tỉnh táo, bất giác nhẹ nhàng che miệng mình.

— Thẩm Nhạn, đừng nói chuyện, đừng lên tiếng.

— Thế nhưng, khi sắm vai một "người khác", hắn được phép nói chuyện.

Đó là lời ám chỉ đã bén rễ trong lòng hắn hơn hai mươi năm, tuy rằng trên ý nghĩa đã không còn tồn tại, nhưng trong tiềm thức vẫn bị ảnh hưởng sâu sắc.

Động cơ ban đầu tham gia phối âm là để hắn "quên đi chính mình", thoát khỏi thân phận "Thẩm Nhạn". Lâu dần, nó trở thành một cách để chữa trị hội chứng suy giảm ngôn ngữ, dùng phương thức biểu diễn để tiếp thêm sức mạnh và dũng khí cất tiếng nói.

Sau đó, dưới sự yêu cầu đối kịch của bạn bè, được chuẩn bị mời đóng vai phụ…

Hắn nhận lời tất cả, thật ra hắn không có biểu cảm phong phú, chỉ nhờ vào "trách nhiệm" và "phương pháp chữa trị" mà thôi.

"Tôi có cảm giác cậu không cảm thụ được niềm vui sướng trong quá trình phối âm." Âm lượng của Bồ Ngọc Chi không cao, nhưng sức nặng của lời nói thật kinh khủng, đập thẳng vào đáy lòng hắn. "Cậu chỉ đơn thuần muốn hoàn thành nghĩa vụ, hoàn thành sự thấu hiểu của mình với nhân vật, tựa như cậu đã nói, để kỷ niệm ông nội của mình. Về phần kết quả cuối cùng có ra sao, phản hồi thế nào, tôi nghĩ cậu chưa từng quan tâm, cũng không thèm quan tâm."

Đích thật là vậy.

Khi Bồ Ngọc Chi phân tích tới đây, Tề Tĩnh không khỏi thầm thở dài một hơi – Đúng thế, Thẩm Nhạn có suy nghĩa như vậy, lên sân khấu như đang hoàn thành nhiệm vụ, tận chức tận trách, diễn xong thì chào cảm ơn, sau đó không nói gì đã rút lui.

Thật ra những điều anh muốn nói với hắn, không ngờ Bồ Ngọc Chi cũng hiểu.

Thật ra… Phối âm không nên chỉ là nghĩa vụ, nó còn có nhiều ý nghĩa tồn tại hơn thế.

"Trước đó tôi đã đánh giá kỹ thuật phối âm của cậu, chắc hẳn tất cả thính giả đều cảm nhận được, biểu hiện tối hôm nay của cậu vô cùng xuất sắc, có thể tưởng tượng được bình thường cậu đã dành rất nhiều thời gian để luyện tập, phân tích tâm lý nhân vật rất cẩn thận. Nhưng nếu như sau này cậu tiếp tục phối âm, thật đáng tiếc, lượng vai diễn cậu có thể lựa chọn bị hạn chế rất lớn, mà khả năng biểu diễn cũng chỉ tiến thêm được một bước rất nhỏ." Bồ Ngọc Chi ra vẻ tiếc nuối thở dài, "Hơn nữa, bây giờ cậu lúc nào

cũng có thể từ bỏ."

"Ưm…" Cổ họng Thẩm Nhạn phát ra tiếng kêu ngắn ngủi, ngón tay run run.

Tề Tĩnh cảm nhận được hắn có dấu hiệu muốn xoay người lại.

Bồ Ngọc Chi nói tiếp: "Có lẽ là bản năng của giáo viên, tôi cho rằng tài năng của cậu rất đáng quý, nhưng tùy ý lãng phí tài năng như vậy thật đáng tiếc – quyền quyết định thuộc về cậu."

Tề Tĩnh lặng lẽ gật dầu.

"Thế nhưng trước khi đưa ra quyết định, hãy xem thử cách diễn của cậu đã tác động tới thính giả như thế nào." Bồ Ngọc Chi mỉm cười, thanh âm cao lên, "Các học sinh của tôi có rất nhiều người làm phối âm thương mại, lúc bọn họ còn đi học luôn vui vẻ vì mình có thể chinh phục được thầy cô giáo, sau này đi làm lại thấy vui vẻ vì mình có thể chinh phục được thính giả, nói cách khác – khi việc mình làm có thể khiến người khác vui vẻ, chính cậu cũng sẽ cảm thấy vui vẻ. Có như thế, tài năng của cậu mới phát triển được."

"Có như thế, anh mới có thể khỏi hẳn." Tề Tĩnh bỗng nhiên bổ sung một câu.

Thẩm Nhạn ngây người, bỗng quay về nhìn anh.

Tề Tĩnh nghiêng mặt nhìn hắn, ánh mắt phản chiếu lại ánh sáng màn hình, sáng sủa mà bộc trực, nhẹ nhàng nhìn hắn cười.

Hóa ra… Chỉ thích ứng với việc nói trước mặt nhiều người xa lạ, biểu diễn vẫn chưa tính là khỏi hẳn sao?

Lúc này, Tề Tĩnh nhẹ nhàng hất cằm về phía màn hình, dùng ánh mắt dẫn đường cho hắn. Dường như Thẩm Nhạn hiểu ra điều gì, chớp mắt hai cái, cuối cùng cũng quay lại nơi phát ra ánh sáng.

Màn hình phát sáng trong bóng đêm có vẻ nổi bật hơn, mãnh liệt hơn.

Hắn hơi nghiêng người về phía trước, do dự trong chốc lát rồi chậm rãi đưa mắt nhìn khung chat.

Người nghe 1: ~( )/~ Ba ba mèo cố gắng lên! Tôi rất thích cách phối âm của anh!! Nghe xong cực kì cảm động, hy vọng sau này anh sẽ tiếp tục phối âm!!

Người nghe 2: ~( )/~ Cô Bồ nói rất đúng, Ba ba mèo khiến tôi có cảm giác như hoàn thành nhiệm vụ xong lập tức biến mất, nào nào nào, nhìn sang đây đi!! Tôi tuyên bố tôi rất thích cách biểu diễn của anh, thật sự khiến tôi thấy tai dễ chịu nhưng lòng bị ngược đau đớn (hu hu hu hu do đoạn đó quá bi thương)… Khụ khụ, không phải, thật ra tôi muốn nói là – xin anh hãy tiếp tục phối âm, anh rất tuyệt, thật đấy!!

Người nghe 3: Ha ha ha ha, Ý của cô Bồ là tuy rằng số 28 nghiêm túc là rất tốt, nhưng anh ấy lại cam tâm không chịu nổi bật, thật ra những CV như anh nên có nhiều người nghe hơn ~ Tôi xin được giơ một móng vuốt, mong rằng số 28 có thể tiếp tục phối âm, trải nghiệm nhiều vai diễn hơn, cho mình vui vẻ nhiều hơn, tôi đảm bảo trong số những người nghe của anh tuyệt đối có tôi!!

Người nghe 4: Đồng ý với lầu trên!! Câu "anh ấy không hợp với cuộc thi này" là do tôi nói đó~ Ha ha ha, khi đó còn không hiểu vì sao, hiện tại nghe cô Bồ phân tích mới chợt nhận ra (quả nhiên tôi quá ngu mà _(:3)_)… Ba ba mèo, thấy chúng tôi bị diễn xuất của anh ngược tơi tả, nước mắt nước mũi ròng ròng, hẳn anh phải thấy kiêu ngạo!! Đây không phải chuyện xấu, không phải kiêu căng, đây là chứng minh cho năng lực của anh!!

Người nghe 5: Cái gì? Lúc nào cũng có thể từ bỏ? Hiện tại tôi sẽ khóc cho anh xem! Chân thành mong gương mặt nước mắt chảy thành sông của tôi có thể khiến Ba ba mèo suy nghĩ lại, cách phối âm của anh rất chân thật, tuy rằng có thể làm người nghe chúng tôi rất thỏa mãn, nhưng anh cũng hài lòng mới là tốt nhất!!

Người nghe 6: Ử, tôi cũng có cảm giác "anh phối âm không phải vì yêu thích mà vì nghĩa vụ". Tuy rằng không biết nguyên nhân là vì sao, nhưng mong anh có thể cảm nhận được niềm vui sướng khi phối âm, giống như chúng tôi nghe anh phối sẽ thấy vui vẻ ~ w

…

…

Được rồi…

Trước đây hắn một mực yên lặng đứng sau màn, cho dù thỉnh thoảng xuất hiện ở một góc sân khấu cũng chỉ cam tâm làm nền mà thôi.

Hôm nay, hắn bất chấp chướng ngại tâm lí bước ra giữa sân khấu, nhưng ánh sáng ở nơi đó quá mạnh mẽ, quá chói mắt, làm hắn sợ hãi. Trong lòng hắn chỉ nghĩ cố gắng hoàn thành vai diễn sau đó lập tức trở về với bóng tối.

Nhưng đó không phải là khỏi hẳn.

Chỉ đứng lên sân khấu, hoàn thành vai diễn, vẫn không thể khỏi hẳn.

Khỏi hẳn thật sự có nghĩa là — hắn càng đi về phía trước, ánh đèn càng sáng, thoát khỏi bóng ma ám ánh của sợ hãi và mù quáng, kiên trì đi tới mép sân khấu. Chỉ khi đó hắn mới nhìn rõ được thính phòng phía dưới, thấy được nụ cười thỏa mãn của thính giả, nghe được tiếng vỗ tay không dứt của họ.

Khi hắn ý thức điểm này, hắn sẽ hiểu được thanh âm của mình có thể mang tới niềm vui cho người khác,

chứ không giống như người đàn bà năm đó đã nói hắn chỉ biết mang tới phiền phức.

Chỉ khi hắn hiểu ra điều này, hắn mới có thể thật sự... muốn cất tiếng, muốn nói.

Thẩm Nhạn bình tĩnh nhìn chăm chú vào những lời cổ vũ của mọi người trên màn hình, thấy cổ họng đau đớn, nhất thời không nói nên lời.

Tề Tĩnh chỉ cười, nhẹ nhàng cù lòng bàn tay hắn.

Cùng lúc đó, phần nhận xét của Bồ Ngọc Chi tiến tới đoạn cuối: "Trong cuộc thi casting "Tru thiên lệnh" lần này cũng như trong bất kì cuộc thi nào khác, đối với bất kì thí sinh nào, tôi cũng sẽ không chấm 5.0 điểm. Tức là điểm tối đa tôi chấm sẽ là 4.5, mọi người có thể coi như đây chính là điểm "tối đa" của cá nhân tôi. Lý do là tôi tin rằng ai cũng sẽ tiến bộ lên. Trừ đi 0.5 điểm không phải vì bất mãn với các bạn, mà là mong chờ tương lai của các bạn, mong rằng các bạn có thể nhớ kỹ đạo lí "không có hay nhất, chỉ có hay hơn" này."

Cô ngừng lại trong chốc lát, rồi khẽ cười.

"Tôi vừa xem danh sách thí sinh, số 28 còn báo danh ở cuộc thi khác, như vậy tin rằng chúng ta còn cơ hội gặp lại. Nếu như đến lúc đó cậu vẫn duy trì được tiêu chuẩn như hôm nay, đồng thời khiến tôi cảm nhận được cậu đã bắt đầu hưởng thụ quá trình phối âm, thế thì tôi sẽ rất vui vẻ cho cậu 4.5 điểm. Chờ mong ngày đó sẽ đến."

Lời vừa dứt, trên khung chat đã tung hoa dày đặc.

Người nghe 1: Mẹ nó!! Từ hôm nay tôi là fan cuồng của cô Bồ!

Người nghe 2: Fan cuồng của cô Bồ +1!

Người nghe 3: Fan cuồng của cô Bồ +2! (Tôi thấy cô Bồ rất giống với chủ nhiệm lớp tôi trước đây, đều là các thầy cô nghiêm khắc nhưng rất tốt với học sinh).

Người nghe 4: Fan cuồng của cô Bồ +3! A, đúng rồi, coi như tôi cũng là fan cuồng của Ba ba mèo!

Người nghe 5: Không ngờ nghe cuộc thi casting của "Tru thiên lệnh" lại có thể thu hoạch lớn như vậy, đáng giá!! Phong cách nhận xét của cô Bồ xứng vote 5 sao!! Phong cách biểu diễn của Ba ba mèo xứng vote 5 sao!! Chờ mong các cuộc thi khác và trận chung kết!

Người nghe 6: Nghe cô nói mới chạy đi xem trang chủ của cuộc thi, Ba ba mèo còn báo danh vai "Bạch Kha" và "Thuận Dương Hầu"!! Thật bất ngờ! Rất chờ mong! Tôi nhất định sẽ tới ủng hộ, cố gắng lên!! ~( )/~

…

“Cảm ơn cô… Cô Bồ.”

Biết rõ đối phương không thể nghe thấy nhưng Thẩm Nhạn vẫn nhẹ nhàng cúi đầu, thấp giọng nói trước màn hình, bày tỏ lòng biết ơn chân thành.

“Cảm ơn cô Bồ.” Tề Tĩnh cũng cười nhẹ, cất tiếng.

“Tề Tĩnh.” Ánh mắt Thẩm Nhạn rời khỏi màn hình, trở lại trên người anh, dùng thanh âm nghẹn ngào nói, “Cảm ơn em, đã cùng anh đi tới đây.”

“Là anh khiến em thấy hạnh phúc trước, anh quên rồi sao?” Tề Tĩnh nghiêng đầu như trẻ con, nhướng mi cười. “Khi đó em vừa bị tai nạn xe cộ, anh liên lạc với em. Chúng ta trò chuyện về lần đầu tiên đối kịch với nhau, anh còn nhớ không?”

Nhớ chứ.

Đối kịch rất thoải mái – Tề Tĩnh từng nói, hắn cũng từng nói.

Hóa ra cảm giác này đã có từ lâu, nhưng lúc này không đơn thuần chỉ là ở trước mặt một mình Tề Tĩnh, mà là trước hàng ngàn hàng vạn người, niềm vui sướng khi được công nhận.

Nhưng niềm hạnh phúc lớn nhất mà phối âm mang lại cho hắn không phải cái này.

“Có thể gặp được em… Anh rất hạnh phúc.” Thẩm Nhạn thấp giọng nói, chậm rãi kéo tay Tề Tĩnh ôm vào ngực, dường như đang tuyên bố quyền sở hữu. Hắn nhắm mắt lại, phát ra một tiếng nghẹn ngào, cúi đầu dựa vào vai Tề Tĩnh, bình ổn tâm trạng vừa ngọt ngào vừa xót xa của mình.

“Em cũng vậy.” Tề Tĩnh nỉ non bên tai hắn.

Lướt qua vai Thẩm Nhạn, anh nhìn về kênh YY vẫn còn náo nhiệt. Sau đó không lâu, danh sách xếp hạng đã được công bố.

Ví trí số 1: Số 28 Ba ba mèo, tổng điểm 17.092 điểm.

Vị trí số 2: Số 19 Tiếng pháo vang trời, tổng điểm 14.761 điểm.

…

…

Tin rằng đây mới chỉ là khởi đầu.

Bất kể là anh hay Thẩm Nhạn, con đường phối âm này còn rất dài, rất thênh thang – có niềm vui, cũng có rất nhiều ẩn số.

Đối với Tề Tĩnh mà nói, những ẩn số đó đã bắt đầu xuất hiện trong cuộc thi, đồng thời hiện ra càng ngày càng nhiều.

Thứ hai là ngày đầu tiên làm việc trong tuần, vẫn bận rộn và phong phú như những thứ hai trước đó. Thẩm Nhạn đi làm ở bệnh viện, còn anh dẫn Ngày Về nhỏ ra đường, tiếp tục thực hiện phóng sự về bệnh viện thú y.

Mặc dù tối hôm qua nghe xong hai cuộc thi, nhưng được dựa vào vai người kia an ổn ngủ một giấc, bao nhiêu uể oải mệt mỏi trong anh đều bị quét sạch, trạng thái tinh thần hồi phục hoàn toàn. Huống hồ buổi sáng anh còn được người kia chuẩn bị bữa sáng nóng hổi cho, Tề Tĩnh cảm thấy bất kể tiến độ hay chất lượng công việc hôm nay của anh đều tiến lên một tầng cao mới.

"Người có việc vui, tinh thần thoải mái." Trong lúc nghỉ trưa, một đồng nghiệp quan sát anh từ đầu tới chân, tổng kết lại bằng một câu.

"Coi như vậy." Tề Tĩnh híp mắt cười.

Tự mình chứng kiến Thẩm Nhạn bước một bước ra khỏi bóng ma, thậm chí còn đạt được vị trí số một, có thể nói là song hỷ lâm môn, đương nhiên anh sẽ vui thay Thẩm Nhạn.

"Có phải là chuyện cậu xin làm biên tập không?" Đồng sự nắm bắt tin tức nhanh nhạy, chủ nhiệm lại là đồ miệng rộng, xem ra ai trong kênh cũng biết.

"Không phải…" Tề Tĩnh cười lắc đầu, "Cái đó còn chưa biết được. Nếu có cơ hội, tôi muốn cố gắng thử xem sao. Nếu không được, chỉ có thể tiếp tục phấn đấu."

Cuộc sống ngoài đời thường không thuận lợi như trên mạng.

Nhưng chuyện của Thẩm Nhạn cũng cho anh thêm động lực, nếu người kia có thể tiến thêm một bước, hẳn anh cũng có thể đi về phía mục tiêu, bất kể trắc trở gì cũng khắc phục được, chỉ cần kiên trì và giữ vững niềm tin.

Ăn trưa xong, còn một tiếng nữa mới tới giờ phỏng vấn.

Tài xế muốn ngủ một giấc, mấy đồng nghiệp đi cùng muốn tới khu buôn bán gần đó mua sắm. Tề Tĩnh không đi cùng, một mình ngồi nghỉ ngơi ở phía sau, vừa để Ngày Về nhỏ chơi trong lòng mình, vừa rút điện thoại ra xem.

Trong điện thoại anh mở hai cửa sổ, một là nguyên tác bộ thứ năm của tiểu thuyết "Tru thiên lệnh", tổng cộng hơn 500000 chữ, dự định từ hôm nay sẽ chậm rãi đọc hết, nghiêm túc nghiên cứu về ba vai diễn của mình. Một cửa sổ nữa là diễn đàn võng phối mới mở ra một bài post hot, tiêu đề là "Mọi người mau tới xem cuộc thi casting Tru thiên lệnh".

Thật ra bài post này được mở từ hôm qua.

Lúc đó anh đang nghe diễn, không xem diễn đàn. Vì vậy bỏ lỡ hiện trường bình luận và tranh cãi.

Bởi vì có Bún qua cầu, Tề Tĩnh khó tránh khỏi trở thành một trong số các đề tài thảo luận. Trên thực tế, khi anh vừa mở diễn đàn ra đã thấy tên mình và Bún qua cầu nằm trong lầu CP "Gió vàng sương ngọc ngày hẹn tới, chỉ làm uyên ương không làm tiên", anh hiểu ngay.

Lầu 24: Cuối cùng cũng bắt đầu rồi!! Nhưng mà sau Bún qua cầu xui xẻo như vậy, xếp thứ tự ngẫu nhiên thành người đầu ra trận… _(:3 」∠)_ Tôi rất có cảm tình với chị gái MC, còn ba vị giám khảo thì… xem thì thấy bọn họ đáng tin hơn ba vị giám khảo cuộc thi trước. Cuộc thi lần trước chỉ có một vị giám khảo nghiêm túc nhận xét, những người còn lại chán chết luôn. Tôi rất thích chất giọng và diễn xuất của Bún qua cầu, mong rằng anh ấy có thể thuận lợi leo top.

Lầu 25: Σ(゚□゚) Mẹ nó!! Bún qua cầu vừa lên đã hỏi Chẳng hỏi ngày về có tới không?? Thể loại tim hồng bay phấp phới này là sao vậy? Đồng Tước Đài đại thần bị hai tiểu thụ nhà anh ấy liên thủ phản bội sao, ha ha ha ha… Sao bây giờ, tôi chỉ có thể ngồi nghe ngóng.

Lầu 26: Hu hu hu, tôi cũng nghe được! (Tôi muốn nói là Bún qua cầu bị cảm mạo, thanh âm trở thành công rồi, phụt…). Chẳng hỏi ngày về hình như còn đáp lại, mau nói tôi biết có đúng như thế không!

Lầu 27: Đúng vậy!! Chẳng hỏi ngày về còn nói với anh ấy là "cố gắng lên"… Dường như tôi thấy được vẻ mặt Đồng Tước Đài đại thần đang khóc không ra nước mắt!! (゜□゜)

Lầu 28: o(*//// ////*)o Không xong rồi… tôi thích CP này quá, làm sao đây! Tưởng tượng một đôi "phong lưu công X ngây thơ thụ"… Ngày nào cũng tượng tượng như vậy không dừng lại được, cứu với!!

Lầu 29: Trả lời lầu trên, cô có thể tới thảo luận ở lầu CP bên cạnh! Chính là topic tên "Gió vàng sương ngọc ngày hẹn tới, chỉ làm uyên ương không làm tiên". Bọn họ đã đăng rất nhiều tài liệu, đủ để cô thỏa mãn ~o(￣o￣)o

…

Những nội dung liên quan tới anh thật sự không đành lòng nhìn thẳng.

Tề Tĩnh lặng lẽ lướt qua, lật sang trang mới, tiếp tục đọc, cho tới khi có một bình luận trong số đó vững vàng bắt lấy ánh mắt anh, vô thức ngừng thở.

Lầu 410: Tôi cực kì muốn biết – "Ba ba mèo" rốt cuộc là ai!! Lấy danh dự ra cược, nếu như đó là nick clone, tôi nhất định phải lột nó xuống!! (-_-)

57. Chương 57

Trong giới võng phối, một chuẩn bị xuất sắc cũng là một thợ săn xuất sắc.

Lúc nào bọn họ cũng vểnh tai dòm ngó tất cả các diễn đàn, các post kịch, ẩn núp trong các kênh YY, độ nhạy cảm cực lớn, nắm bắt thanh âm mình thích cực chuẩn, giăng lưới chiêu mộ các CV và STAFF.

Hiện nay các CV trong giới hơi nổi bật một tý đều nợ nần chồng chất, kịch chưa hoàn thành còn rất nhiều, thế nên có những người trực tiếp đổi sang trạng thái "không nhận kịch mới".

Vì vậy tìm kiếm người mới trở thành đối sách cấp thiết của các chuẩn bị.

Một cuộc thi phối âm cực kì nổi tiếng như "Tru thiên lệnh" chính là địa điểm hoàn hảo để tìm kiếm CV.

Từ đầu Tề Tĩnh đã biết – Nếu Thẩm Nhận phô diễn thực lực thật sự trong cuộc thi này, chắc chắn hắn sẽ trở thành người bị theo dõi.

Về phần kết quả của nó tốt hay xấu, còn phải chờ xem chuẩn bị tìm ra hắn là hạng người gì.

Giống như Bồ Ngọc Chi đã nói, muốn mở rộng con đường phối kịch của mình, hắn phải tìm nhiều cơ hội để phối âm hơn, đối với một CV mà nói, đó là chuyện tốt. Nhưng Tề Tĩnh ở trong giới võng phối hơn ba năm, trải qua bao thị phi, anh biết có những việc không đơn giản như tưởng tượng, muốn gặp được một tổ kịch đáng tin, mà tổ kịch này phải chấp nhận được hoàn cảnh của hắn, thật sự cực kì khó.

Thẩm Nhạn không giống như anh.

Khi hắn bắt đầu phối âm, giới võng phối còn khá đơn giản, mà bản thân hắn cũng thích nghiêm túc phối kịch, không thích hợp với tình trạng hơi tý là xảy ra gió tanh mưa máu như hiện tại.

Bây giờ nhìn giới võng phối có vẻ sóng êm biển lặng, nhưng ai biết được phía sau có phải một cơn bão tố không.

Nếu như sau khi cuộc thi này kết thúc, rất nhiều chuẩn bị tới mời kịch, trước không tính tới chuyện ngoài đời Thẩm Nhạn vốn không có nhiều thời gian để phối kịch, dựa theo tính cách cầu gì được nấy của hắn mà nói, nhất định sẽ không từ chối người ta. Vậy thì trong một thời gian ngắn, kịch sẽ phát hành liên tục, độ nổi tiếng và lượng fan sẽ tăng lên không ngừng, cây to đón gió, sẽ có người nhìn ngứa mắt, bắt đầu nói lung tung.

Đó chính là trạng thái bị ném đá.

Nếu như chọn lựa rồi mới nhận kích, thế thì sẽ có những chuẩn bị cho rằng hắn kiêu ngạo, không nể mặt, nói hắn "kì thị tổ kịch nhỏ của người ta", hoặc là "rõ ràng chưa nổi tiếng đã biết tự cho mình là ngôi sao", treo hắn lên đầu diễn đàn, chửi hằng ngày.

Đó vẫn là trạng thái bị ném đá.

Nếu như không gặp phải hai trường hợp trên, Thẩm Nhạn khiêm tốn muốn rút lui ở ẩn, sẽ có người nói CV này không có lòng nhiệt tình với "phối âm", "không kiên trì", thậm chí là "không có trách nhiệm".

Thế nào cũng có thể vào trạng thái bị ném đá.

Tề Tĩnh hiểu được điều này bởi vì anh gia nhập giới được ba năm, đã tự mình trải nghiệm tất cả các tình huống trên rồi.

Liệu Thẩm Nhạn có thể thong dong đối mặt như anh hay không, Tề Tĩnh cười nhẹ, anh không tin tưởng lắm.

"Haizz…" Tiếng thở dài của Tề Tĩnh khiến con mèo nhỏ đang chơi trong lòng anh nhanh nhạy vểnh tai lên, ánh mắt tròn vo nhìn chằm chằm đôi mày đang nhíu chặt của chủ nhân mình. Dường như ý thức được điều trong điện thoại khiến chủ nhân không vui, nó quyết đoán vung móng vuốt.

Tề Tĩnh nhanh tay vội vàng giơ điện thoại lên cao, tránh một kiếp bị xước màn hình vì móng vuốt mèo cào vào.

"Meo meo!" Ngày Về nhỏ cào vào khoảng không, căm giận kháng nghị kêu la bên hông anh.

"Xuỵt… con trai ngoan, đừng nghịch, đừng nghịch." Vào lúc này, dùng đồ ăn để hối lộ nó là tốt nhất. Tề Tĩnh giấu tay cầm điện thoại ra sau, tay còn lại lấy thức ăn cho mèo đã chuẩn bị sẵn ra, dụ dỗ được Ngày Về nhỏ nhảy xuống khỏi người anh, vui sướng thỏa mãn hưởng dụng phần thưởng.

Tề Tĩnh cười vui vẻ, cực kì cưng chiều.

Nhóc con này càng ngày càng nghịch, nếu như có thêm bạn chơi cùng, anh sẽ không cần bận tâm nhiều

như vậy. Vấn đề là anh ngại tăng thêm gánh nặng cho Thẩm Nhạn, hơn nữa con đường tương lai của anh vẫn còn chưa xác định được, suy nghĩ này chỉ đành gác lại.

Thừa dịp Ngày Về nhỏ đang vùi đầu vào ăn, anh tiếp tục vây xem nội dung bài post.

Về cơ bản, bình luận trong post cập nhật theo tình hình cuộc thi. Quan sát một lúc, chắc hẳn lầu 410 bắt đầu từ lúc Thẩm Nhạn tự giới thiệu, bị chất giọng "thanh niên" đầy dễ chịu của hắn hấp dẫn, phía sau mới thật sự bị diễn xuất của hắn rung động.

Lầu 415: Trời ạ! Cô bạn chuẩn bị 410 ơi, nếu như cô có thể tìm ra thân phận người này, tôi van cô hãy thông báo cho mọi người!! Vừa nghe anh ấy phối màn một xong, cả người run rẩy không ngừng được – – Chất giọng của Ba ba mèo nắm bắt rất chuẩn!! Khi nghe tới cuối màn thật sự bị chấn động… Tôi đã từng nghe không ít kịch, bộ nhớ máy tính còn chưa hơn 1Gb kịch truyền thanh, nhưng gần đây chưa nghe được kịch nào khiến tôi rung động, ngay cả kịch của thần tượng cũng bình thường thôi… Cảm thấy thẩm mĩ đang đi xuống OTZ Không ngờ tới nghe phần thi âm ông lão lại có thể khiến tôi rơi nước mắt!!

Lầu 416: Tôi vừa nghe xong phần thi của Ba ba mèo đúng lúc thái hậu nhà tôi vào phòng lấy đồ thấy tôi khóc thút thít còn tưởng xảy ra chuyện gì, cuống quít hỏi thăm thôi…_(:3)_ Khụ khụ, nghiêm túc mà nói, số 28 thật sự rất cuốn hút!! Tối hôm nay tôi vốn không đinh bỏ phiếu cho ai, bởi vì không thấy được người nào thật sự hợp, ngay cả chú Pháo gì đó cũng không được ( ) Cứ tưởng sẽ tiết kiệm được một phiếu, không ngờ đụng trúng số 28 khiến tôi quyết đoán vote! Thật lòng mà nói, chất giọng của số 28 thuộc thể loại bão hòa, cho người mù nghe bao nhiêu lần cũng không nhớ được. Nhưng kỹ thuật rất vững, trong từng câu nói đều tràn đầy tình cảm, tình thầy trò trong đó khiến tôi rơi nước mắt, nếu như phối nội dung liên quan tới tình yêu hẳn cũng rất hợp ~ w Thật muốn nghe thêm nhiều kịch tình cảm do anh ấy phối… Tốt nhất là tác phẩm tôi thích!! May mà nguyên tác "Tru thiên lệnh" cũng không tệ, hu hu mong anh ấy được làm quán quân, như vậy khi tôi chơi game sẽ có thêm động lực!!

Lầu 417: Tôi cũng khóc… tôi cần ra ngoài cho bình tĩnh chút… Nếu lầu 410 mời được người về, tôi muốn làm fan cuồng của anh ấy.

Lầu 418: Liệu có phải người này không ở trong giới võng phối không? Thứ nhất, nếu anh ấy có chơi võng phối, trình độ như vậy không thể không có tiếng tăm gì. Thứ hai, nghe cách anh ấy tự giới thiệu, tôi thấy không giống với bất cứ CV nào tôi biết cũng không có cảm giác muốn thu thêm danh tiếng như các CV bây giờ. Nói thế nào nhỉ… Có thể anh ấy không ở trong giới, hoặc là phối âm thương mại… Nếu như không phải, anh ấy chính là kiểu thế ngoại cao nhân, không vướng bụi trần khói lửa =.= Được rồi, thật ra tôi rất muốn nghe anh ấy phối kịch truyền thanh hu hu hu hu… Hơn nữa có một vấn đề – nhỡ đâu anh ấy không phối đam mỹ thì sao? Thanh âm chính trực như vậy, tôi có cảm giác anh ấy sẽ không phối đam mỹ hu hu hu hu (tự túm tóc mình rơi vào luẩn quẩn)

…

"Các cô gái, các cô đều sai rồi." Tề Tĩnh bất giác bật cười, thầm nói với cái điện thoại.

Thật ra Thẩm Nhạn đã gia nhập giới võng phối từ lâu, chỉ là đã rời khỏi được một khoảng thời gian, hơn nữa hắn rất khiêm tốn, không phối vai chính, chỉ nhận vai quần chúng mà thôi.

Các vai quần chúng của Thẩm Nhạn hầu như đều là vai ông già, hắn không dùng giọng thật, chỉ đọc có hai, ba câu thoại, không phát huy được cái gì. Huống chi hắn chưa bao giờ kén chọn tổ kịch, ngoại mấy tổ kịch như "Bẫy rập" ra, còn lại đều là các tổ kịch nhỏ không nổi tiếng, tất nhiên sẽ chẳng ai chú ý.

Về phần liệu hắn có phối đam mỹ hay không…

Nếu như các cô gái này biết hắn là "bạn trai ngoài đời của Chẳng hỏi ngày về", chắc chắn sẽ vô cùng khiếp sợ.

"Nhưng không thể nói ra." Tề Tĩnh vừa cười vừa thở dài. Trước đây anh bị ném đá nhiều như vậy, thành thật mà nói thì danh tiếng không hề tốt đẹp chút nào.

Nếu nói ra, chỉ mang đến cho Thẩm Nhạn thêm nhiều phiền toái không cần thiết mà thôi.

Mình bị người ta nói phá vỡ CP chỉ là chuyện nhỏ, khiến Thẩm Nhạn bị hạ thấp nhân phẩm mới là chuyện lớn.

Còn có một việc này, Tề Tĩnh không có dũng khí nói với Thẩm Nhạn.

Tuy rằng trước đây chỉ biết trong giới võng phối, "Chẳng hỏi ngày về" là đàn em của "Nhạn Bắc Hướng". Nhưng hiện tại hai người đang yêu nhau, lại không thể sánh vai với nhau, cảm giác thật khó chịu.

Thực lực của Thẩm Nhạn bây giờ, anh không thể sánh được.

Độ cao thấp chênh lệch lớn như lòng sông so với mặt biển.

Chênh lệch cao thấp.

Khoảng cách rất lớn.

Anh muốn mình trở nên xứng đôi với hắn hơn, cho anh gần hắn thêm chút nữa.

Ngón tay trượt trên màn hình của anh dần chậm lại rồi dừng hắn, cúi đầu mỉm cười chua xót: "Tề Tĩnh ơi là Tề Tĩnh, nếu như mình cứ tiếp tục thế nào, chỉ sợ thua ngay từ vòng loại."

Tâm tình đột nhiên suy sụp, nội dung thảo luận trong bài post càng làm cảm giác này thêm nặng nề. Vì vậy, anh tắt đi, định tranh thủ thời gian nghiên cứu "Tru thiên lệnh".

Địa điểm phỏng vấn cách nơi đỗ xe khoảng hai, ba mươi phút đi đường, Tề Tĩnh tranh thủ được tối đa thời

gian. Công việc của phóng viên giúp anh luyện được khả năng đọc với tốc độ cao, 500000 chữ đọc từ sáng sớm tới trưa đã được ba phần tư, hiểu thêm nhiều hơn về nhân vật và cốt truyện.

"Sau khi xong việc thì về thẳng đơn vị, đi thôi, không cần đưa tôi về phía bắc thành phố trước đâu. Tôi cần tìm thêm chút tư liệu. Sau đó tôi sẽ đón xe về."

Tề Tĩnh đưa ra một yêu cầu mà ai cũng bất ngờ.

"Tư liệu gì mà gấp vậy?" Có xe chùa không đi, còn đòi đi xe riêng. Từ đài truyền hình về phía bắc thành phố không tiện bắt xe, các đồng nghiệp đều thấy không thỏa đáng.

"Ừ, tôi nhớ trước đây kênh pháp luật từng phát sóng về chủ đề này, nhưng đã từ rất lâu rồi, trên web chắc sẽ không tìm được, vì vậy tôi muốn chạy sang nhờ bọn họ cho xem các chương trình được lưu trước đây." Tề Tĩnh cười giải thích, "Đúng là hai ngày nay cần gấp. Mấy ngày nữa chúng ta không có kế hoạch phát sóng, đành tranh thủ hôm nay."

Trở lại đài truyền hình, Tề Tĩnh chào tạm biệt người của kênh tin tức, quay đầu chạy tới phòng của kênh pháp luật.

Cô gái phụ trách sửa chữa tư liệu ban đầu còn miễn cưỡng, Tề Tĩnh lôi Ngày Về nhỏ ra làm nũng với cô. Nhóc con này thường cùng Tề Tĩnh ra ngoài thực hiện phỏng vấn, càng ngày càng thông minh, nằm ngửa ra mặt bàn, lộ cái bụng lông mềm trắng tinh, làm nũng thu mua trái tim cô, khiến cô đồng ý giúp anh tra tư liệu từ hai năm trước.

Tề Tĩnh cười tươi rạng rỡ, gửi cho nhóc con kia một ánh mắt tán thưởng, ghi nhớ công lao.

"Tiến vào Trung tâm cai nghiện ma túy" – Đây chính là cái anh cần nghiên cứu.

Hai năm trước, anh từng đi theo tổ làm phim tới phỏng vấn ở trung tâm cai nghiện, nhưng khi đó anh chỉ phụ trách phỏng vấn phía cảnh sát, không thật sự vào trung tâm cai nghiện nên không được tiếp xúc với người nghiện. Sau đó, chương trình được phát sóng, anh chỉ xem qua một lần, ấn tượng cực sâu với cảnh người nghiện lên cơn trong đó.

Trong "Tru thiên lệnh", nhân vật "Xương đế" mà anh chọn uống thuốc nhiều năm, lúc nào cũng uể oải không có tinh thần, hay nổi nóng. Lúc đầu, anh chỉ tưởng rằng nhân vật này trúng độc, nhưng khi đọc miêu tả trong nguyên tác, Xương đế dùng thuốc do đạo sĩ chế, khiến người ta nghiện. Tác giả tả Xương đế khi lên cơn đã dùng những từ ngữ khiến anh nhớ tới chương trình này.

Tề Tĩnh cảm thấy mình có thể tham khảo thử xem sao, để diễn xuất của mình trở nên chân thật hơn.

Xong việc, thời gian đã qua sáu giờ. Ngày dài đêm ngắn, bầu trời đã phủ màu tro tối, vài ngọn đèn đường không thể chiếu sáng rộng rãi, không ngăn được màn đêm buông xuống. Hàng người vội vã tan tầm về nhà

trên đường, trong lòng anh cũng gấp gáp hơn, ôm cái rương chứa mèo nhỏ, bước đi thong thả trên lớp lá ngô đồng khô khốc phủ kín đường.

Nhưng Tề Tĩnh không được may mắn cho lắm, đúng lúc tới giờ giao ban của taxi, đứng hứng gió lạnh ngoài đường hơn hai mươi phút vẫn không bắt được xe.

Lúc này điện thoại của Thẩm Nhạn tới.

"Anh đã về rồi, em vẫn đang bận à? Có đói không, muốn ăn gì không?" Thanh âm kia hơi trầm, mang theo sự thân thiết và lo lắng.

"Ừ, hôm nay không đi xe của đơn vị về nên phải tự bắt xe, đúng lúc taxi đang giao ban, nên có lẽ tới tối mới về được. Cơm tối cứ đơn giản là được rồi, anh biết em không kén ăn mà." Chỉ cần nghe giọng đối phương, Tề Tĩnh cảm thấy tâm trạng phiền muộn từ trưa đã vơi đi rất nhiều, không khỏi mỉm cười.

Anh thật đúng là không mạnh mẽ — Ngày Về nhỏ phải cố gắng làm nũng mới lấy lòng được cô gái ở phòng pháp luật, còn Thẩm Nhạn chẳng cần làm gì, chỉ hỏi thăm một câu đã nắm được trái tim anh.

"Được rồi, anh chờ em về." Mùa thu tới, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày về đêm khá lớn, bản năng bác sĩ của Thẩm Nhạn nổi lên, luôn miệng dặn dò, "Em nhớ tìm chỗ nào đó mà tránh gió, đừng để mình bị cảm lạnh."

Tề Tĩnh nghe tới đó, cố ý hạ thấp âm thanh thành giọng điệu mờ ám, cười hỏi: "Nếu như em cảm lạnh thật, đêm nay anh có tình nguyện làm túi sưởi cho em không?"

Thẩm Nhạn ở đầu bên kia dường như ngẩn người, nhất thời không trả lời được.

Từ sau đêm say rượu đó, tự nhiên là Thẩm Nhạn không dùng cái giường nhỏ trong phòng sách nữa. Tề Tĩnh thay anh viện một cái cớ rất hợp lí – "Trời trở lạnh, ngủ cùng nhau sẽ ấm hơn", sau đó thoải mái dựa vào lí do này mà coi tay hắn như gối ôm, nghe hơi thở của hắn mà chìm vào giấc ngủ.

Đợi một lát vẫn không thấy Thẩm Nhạn nói gì, Tề Tĩnh biết hắn bị mình làm cho ngại, không khỏi bật cười một tiếng, cố gắng không cười to trước cửa đơn vị, tránh làm mất hình tượng lịch lãm xây dựng bấy lâu nay: "Không đùa anh nữa, về nhà chúng ta chậm rãi trò chuyện."

Sau khi ngắt điện thoại, Tề Tĩnh còn đứng thêm một lúc lâu, cúi đầu cười khẽ, cúi đầu xách cái rương chứa mèo lên.

Lúc này, anh nghe thấy cách đó không xa có người kêu lên tên anh: "… Tề Tĩnh?"

Ngón tay khẽ buông, cái rương rơi lại xuống đất, phát ra tiếng "bộp bộp" trầm thấp.

Ngày Về nhỏ ở bên trong đương nhiên càng hoảng sợ hơn. Nó bị lăn lông lốc trong đó, lăn vào góc của rương, vất vả lắm mới dừng lại được. Nó hoang mang ngẩng cái đầu nhỏ, hai mắt tròn vo nhìn về phía Tề Tĩnh.

Sắc mặt của anh hơi tái nhợt.

Khi anh nhận ra động tác của mình cứng đờ, ngón tay khẽ run lên, xách rương lên lần nữa, dùng sức lực thật lớn để nắm chặt. Trong đầu thì trống rỗng, không biết nên làm gì tiếp theo, phải làm sao đây? Thứ suy nhất quẩn quanh trong đầu anh là một câu hỏi.

—- Vì sao người này lại xuất hiện ở đây?

Thật ra đáp án chỉ cần suy nghĩ một chút là ra.

Bọn họ từng là bạn học, chuyên ngành gần nhau, nghề nghiệp của họ sẽ có sự tiếp xúc trên phương diện nào đó.

Nơi này là cửa đơn vị, đài truyền hình tỉnh, giữa các tỉnh thường có hoạt động giao lưu, hôm nay khi anh trở về đơn vị có nghe mang máng, chỉ là khi đó lo tìm tư liệu, không để tâm tới… Xâu chuỗi những điều này rồi tổng hợp lại là có thể hiểu ra logic trong đó.

Nếu như vào lúc bình thường, anh có thể dễ dàng làm được.

Nhưng hiện tại…

Hiện tại, tư duy của anh rất khó khăn, thậm chí hô hấp bình thường cũng có trở ngại, phổi hoàn toàn bị khí lạnh trời thu chiếm cứ, lạnh lẽo cả người.

"Tề Tĩnh". Lần này đối phương dùng giọng điệu khẳng định, tiếng bước chân càng gần hơn, "Em… Còn nhớ anh chứ?"

58. Chương 58

Đương nhiên Tề Tĩnh còn nhớ rất rõ.

Nhưng hồi ức này giống như một bức ảnh cũ kĩ bạc màu trong cuốn sách trí nhớ, phủ đầy bụi bặm, trên trang sách viết về một Tề Tĩnh đã từng rất ngây thơ, lạc quan, và ngu xuẩn – Hiện tại xem ra chỉ là một trò cười nhưng không cười nổi mà thôi.

Mỗi lần khi anh muốn bắt đầu lại lần nữa, quyển sách kia sẽ tự động mở ra, lật tới trang đó, buộc anh phải quay đầu lại nhìn.

Bây giờ, Thẩm Nhạn đã giúp anh khép quyển sách đó lại, những tưởng anh có thể hoàn toàn quyên nó, cất nó vào đáy hòm, không bao giờ mở ra nữa.

Nhưng không ngờ bức ảnh trong đó lại đột nhiên xuất hiện, bất chợt rõ ràng đứng trước mặt anh.

Tề Tĩnh nhớ lại lần đầu tiên mình đứng trước ống kính quay phim. Cứng nhắc như thế, chuẩn bị thiếu sót như thế, tóm lại là rất nực cười.

Rốt cuộc tay anh cũng động đậy, chậm rãi ôm rương chứa mèo đặt bên người mình. Tư thế như vậy cho anh thêm chút tự tin.

"Đã lâu không gặp." Tề Tĩnh quay đầu lại, lịch sự đồng thời cũng không kém phần xa lạ chào hỏi người kia. Cho dù ở trước mặt không có cái gương nào, anh cũng biết nụ cười của mình chính là nụ cười bình thường anh hay dùng trước ống kính, ôn hòa mà xa cách. "Bạn học cũ, gần đây vẫn ổn chứ?"

Người đàn ông kia nghe thấy anh dùng ba chữ "bạn học cũ" để xưng hô với mình, sắc mặt trắng hơn, bước chân cũng bất giác dừng lại, không tiến gần thêm nữa.

Sau rất nhiều năm, Tề Tĩnh mới gặp lại con người này. Đã lâu không gặp mặt, ngoại hình không khác với trước đây, chỉ là ra ngoài xã hội vài năm, trông hắn càng thêm khí thế của người làm truyền thông, giày da với vest, tóc chải bóng mượt. Khi trở thành chồng, thành cha, hắn bắt đầu bước trên con đường của một người đàn ông thành thục, chắc hẳn hắn của hiện tại còn được phái nữ yêu thích hơn hồi còn đi học.

"Anh vẫn bình thường, cũng làm việc ở đài truyền hình giống như em vậy." Hắn ngừng một chút, dường như cố gắng giải thích sự xuất hiện của mình không phải do cố ý, "Lần này hai đơn vị tổ chức giao lưu, anh sang bên này công tác hai ngày… Anh nghe bạn học nói em cũng làm việc ở đây… Không ngờ thật sự có thể gặp được em."

Nói đến đây, ánh mắt hắn rơi vào cánh tay bị bó thạch cao của Tề Tĩnh, muốn nói lại thôi.

"Kia… là bị làm sao vậy?"

"Tại nạn giao thông." Tề Tĩnh trả lời vô cùng ngắn gọn, không nói thêm bất kỳ chi tiết nào, giọng nói bình thản như đang báo cáo công tác. "Trên đường đi công tác, tay trái bị gãy xương, cần phải nghỉ ngơi ở nhà nên không đến đơn vị được."

"Thương tích có nghiêm trọng không?" Hắn vẫn hỏi chuyện về cánh tay, đường nhìn cũng chuyển lên mặt anh, kinh ngạc bất động, dường như nhìn tới mất hồn.

"Có nghiêm trọng tới mấy thì cũng sắp khỏi rồi." Cho dù có để lại di chứng cũng không gây trở ngại trong sinh hoạt.

Tề Tĩnh thong dong trả lời.

Anh đã từng nghĩ mình sẽ không nói ra được những lời này, không ngờ hôm nay có thể thuận lợi nói được. Đây là điều mà trước đây anh không tài nào tưởng tượng nổi. Khi anh mở miệng, anh chợt phát hiện đối mặt với quá khứ thật dễ dàng, không khỏi có cảm giác nhẹ nhõm vui sướng khi được giải thoát. Dù cho sự giải thoát này phải trả giá bằng gánh nặng trong lòng đối phương, anh cũng không cảm thấy áy náy.

Người kia không ngờ anh lại trả lời như thế, hai người đều là người thông minh, ám chỉ không cần giải thích, vì vậy sắc mặt càng xấu thêm.

Tề Tĩnh trong trí nhớ của hắn không phải như vậy.

Tề Tĩnh trong trí nhớ của hắn rất nhiều năm trước là một người sạch sẽ và sáng sủa, quan hệ rộng, trước mặt ai cũng nở nụ cười chào đón. Khi đối với hắn, anh sẽ ngại ngùng không ngờ, tích cực không ngờ, lại không dây dưa lằng nhằng như đàn bà. Sự tương phản kỳ diệu này khiến hắn nhịn không được mà lén lút thử xem. Hơn nữa, bất kể hắn có làm sai điều gì, chỉ cần hạ mình xin lỗi sẽ được anh tha thứ.

Còn bây giờ, cách nói chuyện giấu kim trong bông như này làm hắn không thích ứng được.

Hắn vẫn cực kì hoài niệm một Tề Tĩnh ngây ngô, ngoan ngoãn trước đây.

Hai bên cùng im lặng.

Tề Tĩnh nghĩ cái gì cần nói đều đã nói, nhưng người kia không nghĩ vậy, dù sao trước đây bọn họ còn có quan hệ tình cảm.

"Chúng ta quả thật đã lâu không gặp, từ lúc đám cưới tới giờ." Người kia do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định nhắc tới chuyện không nên nói. Khi một người nhận ra trong lòng đối phương mình chỉ còn là chút vết tích nhàn nhạt, hắn sẽ bất giác muốn tô thêm vài đường nét – Đó chính là lòng hiếu thắng đáng sợ của đàn ông.

"Hối hả ngược xuôi kiếm tin tức, công việc bề bộn nhiều việc." Tề Tĩnh không muốn hắn đi sâu vào vấn đề này, nói một câu nhẹ nhàng cản lại.

Người kia nhìn anh một lát, dường như hoài nghi người trước mắt mình không phải Tề Tĩnh.

Nhưng đáng tiếc là bề ngoài của anh không thay đổi mấy, ngoại trừ phong cách chuyên nghiệp, ổn trọng hơn trước đây, đường nét anh tuấn mà cứng cáp hơn. Tuy rằng anh đang bị thương, nhưng mà toàn thân

gọn gàng, sạch sẽ, thoải mái, không hề chật vật. Ánh mắt không chứa ý cười, xóa tan cảm giác nhẹ nhàng mềm mại ngày xưa, hơi lộ ra sự sắc bén.

"Em, có còn nhớ anh không vậy?" Hấn không cam lòng, hỏi lại lần nữa.

"Chẳng phải tôi đã chào hỏi anh rồi sao?" Tề Tĩnh nhìn thấy hắn tiến tới, cằm hơi nâng lên, dùng câu hỏi ngược để cản hắn tiếp cận mình.

"Em biết không phải anh đang hỏi điều này." Nhớ không chỉ là "ghi nhớ" đơn thuần, mà còn là "thương nhớ".

Tề Tĩnh không trả lời ngay, nhíu mày đứng bất động.

Dường như người kia cảm thấy có cơ hội, vội vã tiến thêm hai bước nữa, dịu dàng tạ lỗi: "Anh biết lúc đám cưới không liên lạc với em đúng lúc là anh sai. Lúc ấy kết hôn nhiều việc ngổn ngang, còn phải thăm hỏi cha mẹ vợ, chờ tới lúc anh rảnh rỗi thì không gọi được cho em nữa rồi…"

Không gọi được bởi vì anh đã đổi số.

Khi đó, anh đã bỏ nhà, một mình đi tới thành phố xa lạ, sống một mình, để làm lại cuộc đời. Số điện thoại cũng không ngoại lệ.

Tề Tĩnh yên lặng nghe, ngón tay đang xách rương bất giác xiết chặt, vỏ rương cứng rắn bị anh nắm tới mức hơi lõm.

Không phải do bất kì tâm trạng gì, chỉ là vô thức mà thôi.

"Sau đó anh nghe nói em đi làm, rời khỏi nhà, không biết đã đi đâu, lại không tham gia họp lớp. Trong một khoảng thời gian rất dài, anh không hề biết em sống thế nào, cho nên…"

"Tôi biết anh sống thế nào." Lúc này Tề Tĩnh đột nhiên ngắt lời hắn. "Sau khi anh kết hôn, hết thảy đều thuận lợi, năm đầu tiên được thăng chức, năm thứ hai sinh cho các cụ một thằng cu mập mạp, hiện tại chắc đang học tiểu học rồi nhỉ? Đúng là tôi không đi họp lớp, nhưng mà chuyện của anh, mọi người thường hay nhắc tới."

Nếu như thật sự muốn biết được tin tức của một người, có rất nhiều cách, huống chi bọn họ đều là người làm truyền thông.

Người đàn ông kia nghe vậy, hơi sững sờ.

Sau đó, trong mắt hắn không giấu đực sự mừng rỡ: "Quả nhiên… em còn nhớ anh."

Khóe miệng Tề Tĩnh khẽ nhếch, bất thình lình tạt cho hắn một chậu nước lạnh: "Bởi vì tôi với anh là bạn học thân thiết, đương nhiên muốn biết tin tức của anh. Trong công việc, tuy rằng tôi không được nổi tiếng như anh, nhưng lãnh đạo đơn vị rất quý tôi, đồng nghiệp đối xử với tôi không tệ. Hơn nữa, tôi đã tìm được một người bạn trai rất tốt, hiện nay tiến triển rất thuận lợi— Nói không chừng, sau này sẽ là anh nhớ thương tôi."

Vẻ mặt người kia cứ như bị sét đánh, ngạc nhiên nhìn Tề Tĩnh, dường như rất khiếp sợ khi nghe thấy Tề Tĩnh nói câu cuối cùng.

"Em… còn chưa sửa được sao…"

Tề Tĩnh giật mình.

Khi anh hiểu được ý của đối phương, chậu nước lạnh đã hắt đi kia lại đổ lên đầu anh, lạnh lẽo tới cực điểm, khiến anh có lỗi giác đau đớn. Đáy lòng bốc lên cơn giận, giận dữ cười ha ha hai tiếng trước mặt hắn.

Sửa?

Cái gì gọi là sửa? Giống như hắn ư? Lấy vợ sinh con, rửa sạch "lịch sử đen tối" mà người đời không chấp nhận được, triệt để trở lại làm "người bình thường" ư? Ở phương diện này, hắn có cùng quan điểm giống bố mẹ hắn.

"Người không có tư cách hỏi câu nhất chẳng lẽ không phải anh sao?" Tề Tĩnh cười, lạnh lùng đáp. "Xu hướng tình dục của tôi là gì, năm đó anh biết rất rõ ràng. Cho dù qua bao nhiêu năm, tôi vẫn tìm bạn trai, không cần bạn gái."

Dường như người đàn ông kia cảm thấy khó xử, vội vã nhìn xung quanh, xác định không có ai rồi mới tiếp tục nhỏ giọng nói: "Tề Tĩnh… Anh không có ý gì khác, anh chỉ nghĩ cho em thôi. Thật ra… sau này anh có tra tư liệu, hiểu thêm về cái giới kia. Em cứ tiếp tục như vậy… không tốt cho cơ thể."

— Không tốt cho cơ thể.

Suy nghĩ kỹ mà nói, đó thật sự là một câu nói vô cùng có nội hàm.

Tề Tĩnh nghe tới đó, khẽ cười phì một tiếng, đột nhiên bước một bước dài tới trước mặt hắn.

Người kia không kịp đề phòng, bị anh làm cho lùi về sau một bước, nhưng Tề Tĩnh đã tới thật gần, đôi mắt chăm chú nhìn hắn, giọng điệu ai oán: "Hóa ra anh biết à — Đúng vậy, từ sau khi anh kết hôn, tôi không gượng dậy nổi, nhưng bản tính không đổi được, đành phải ra ngoài tìm trai mỗi ngày, sinh hoạt cá nhân

hỗn loạn, lạm giao, qua lại với không biết bao nhiêu người, hơn nữa vì đều là đàn ông nên không cần tránh thai, ngay cả bao cao su cũng không cần. Kết quả đúng như anh nói, hiện tại tôi đã bị dương tính với HIV rồi."

Sắc mặt người kia trắng bệch như tờ giấy.

Nghe thấy hai chữ "dương tính", hắn còn hít sâu một hơi, nhận ra Tề Tĩnh đang ở rất gần mình, hắn vội vã thất thểu lùi vài bước, suýt nữa trượt chân.

Lúc này, vẻ ai oán của Tề Tĩnh đã biến mất không thấy bóng dáng, hơi nhướng mày lạnh lùng cười: "Sao nào, anh tưởng rằng tôi sẽ nói như vậy sao?"

Mồ hôi lạnh của hắn đang túa ra bị trở mặt này làm cho dừng lại.

Hắn kinh sợ nhìn Tề Tĩnh, còn anh thì bình tĩnh nhìn hắn.

Thấy bộ dạng tay chân luống cuống của hắn, Tề Tĩnh mỉm cười, lùi thân thể đang hướng về phía trước lại, khôi phục dáng đứng đoan chính bình thường của mình. Tháo bỏ gánh nặng trên vai, dùng vẻ mặt thoải mái tự nhiên, tươi cười của mình mà nói: "Thật đáng tiếc, tôi quý trọng chính mình hơn anh nghĩ đấy. Những chuyện tôi vừa nói, tôi chưa từng làm."

Trong giới đồng tình, quả thật quan hệ rất hỗn loạn, nhưng anh không phải như vậy,

Thành thật chăm chỉ làm việc kiếm tiền, nuôi sống chính mình, sinh hoạt độc lập, chẳng khác gì người lúc nào cũng oang oang khoe khoang mình là "người bình thường".

"Còn thân thể, bởi vì công việc nên thỉnh thoảng bị chút bệnh vặt, nhưng không nặng. Lần này bị tai nạn giao thông cũng chỉ là ngoài ý muốn mà thôi. Sau này tôi sẽ bỏ thói quen làm việc và nghỉ ngơi không đúng quy luật, để sức khỏe tốt hơn."

Tề Tĩnh tiếp tục nói.

Nhận thấy trong mắt đối phương có sự khó xử, tâm trạng hoảng loạn khi gặp lại hắn ban đầu đã biến mất hoàn toàn, thậm chí còn sinh ra chút thương hại với kẻ ngu xuẩn kia.

"Tề Tĩnh…" Rốt cuộc hắn cũng hiểu ra anh cố ý lừa mình, vội vã tiến thêm vài bước. Nhưng Tề Tĩnh lắc đầu.

"Anh chỉ đang để ý địa vị của mình trong lòng tôi, muốn biết anh có thể ảnh hưởng đến tôi tới mức nào —- tính cách hư vinh này của anh bao năm rồi vẫn không thay đổi." Giọng anh hơi khàn, nhưng phát âm rõ ràng, từng câu xé mở vết thương cũ nhưng lại không thấy đau đớn mà còn thấy sung sướng. "Bây giờ tôi

sẽ không lừa anh nữa — Cuộc sống của tôi quả thật vì anh mà xảy ra nhiều chuyện, come out sớm, bỏ nhà, bị người nhà đoạn tuyệt quan hệ. Những chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, anh chỉ khiến nó xảy ra nhanh hơn mà thôi. Vậy nên tôi không trách anh. Cũng vì anh mà tôi biến thành một kẻ nhát gan, không dám dễ dàng yêu ai nữa, mấy năm nay vẫn cô đơn một mình. Nhưng hôm nay nghe anh nói mấy lời này xong, tôi thấy mình đúng là đồ ngu."

May thay anh không vì bóng ma mà hắn lưu lại trong lòng mà từ chối nắm lấy hai tay Thẩm Nhạn.

May thay… Anh kiên cường đi tới tận bây giờ, gặp được người thật sự yêu thương mình, đau lòng vì mình.

"Tôi không biết có phải anh còn đang hoài niệm tôi của trước đây không, nhưng tôi khẳng định với anh, tôi của trước đây đã chết rồi. Bây giờ tôi sẽ tiến về phía trước, vui vẻ sống cùng bạn trai tôi. À, đúng rồi, gần đây tôi còn đang xin thăng chức làm biên tập viên, tuy rằng chỉ là mong muốn nhưng có thể thử cố gắng." Tề Tĩnh nói một lèo tới đây, trong lòng rũ bỏ hết phiền muộn, nhẹ nhõm vô cùng, nở nụ cười tươi sáng với hắn. "Thế nên anh cũng nên sống sao cho tốt đi. Bạn học cũ, hẹn gặp lại."

Dứt lời, anh xoay người bước về phía đường cái.

Thời gian giao ban của taxi đã qua, đã tới lúc về nhà. Thẩm Nhạn còn đang chờ anh về ăn cơm.

Lúc này, cánh tay trái đột nhiên bị người phía sau mạnh mẽ giữ lại: "Tề Tĩnh."

Tề Tĩnh kinh hãi, không thể động đậy.

Tay phải đang ôm rương chứa mèo con nên không thoát ra được, tay trái là tay bị gãy xương. Nếu như cố gắng giãy dụa, tất nhiên sẽ bị động tới vết thương, nhỡ đầu khớp xương vừa lành lại bị gãy tiếp, cái được không bù nổi cái mất.

"Tề Tĩnh, đừng đi." Người đàn ông kia thở hổn hển, nghe thật không cam lòng. Bàn tay hắn xiết chặt lấy tay Tề Tĩnh, chặt tới mức đau đớn." Anh chỉ muốn nói chuyện với em, em khoan đi đã. Anh ở khách sạn cách đây một con phố, em đi theo anh đi. Chỗ này không phải chỗ nói chuyện, theo anh về, anh không thể để em đi như vậy."

"Anh điên rồi à, buông tay!" Tề Tĩnh bị đau, mày chau lại, lạnh lùng bảo hắn buông. Nhưng đối phương không chịu.

"Em đừng lộn xộn… Nhỡ đâu ảnh hưởng đến chỗ gãy xương thì không có lợi." Người kia vươn tay nắm lấy cánh tay phải của anh, ép buộc hắn xoay người lại nhìn hắn. Tề Tĩnh nghe vậy, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của hắn, lúc này mới phát hiện ra ánh mắt của hắn có gì đó kỳ lạ, hoàn toàn không có ý cười. Trong lòng anh hoảng hốt nhưng thân thể không thể cựa quậy. Người kia nhỏ giọng nói: "Ở đây là trước cửa đơn vị của em, người đến người đi, chắc em sẽ không muốn làm to chuyện đâu nhỉ. Chẳng phải em đang muốn thăng chức sao?"

Đúng là như vậy.

Đứng trước cửa đơn vị của anh, không phải của hắn, làm lớn chuyện sẽ có hại cho anh. Hắn quả là thông minh, biết cách uy hiếp người khác.

"Anh đang uy hiếp tôi sao?" Tề Tĩnh tức giận tới mức thanh âm có chút run rẩy, cười giận.

"Không phải." Hắn vừa đấm vừa xoa, nhẹ nhàng dỗ dành anh như trước đây, "Lâu lắm mới gặp nhau, anh không ngờ em bất mãn với anh như vậy… Anh rất khó chịu. Có nhiều việc khiến em hiểu lầm, anh muốn nói rõ ràng với em."

"Tôi không muốn nghe, buông tay."

"Tề Tĩnh, theo anh về." Hắn hoàn toàn không quan tâm tới sự chống cự của anh, lực ngón tay mạnh thêm. Cánh tay trái của Tề Tĩnh mấy ngày nay không cần dùng tới, nhẹ nhàng che chở còn không kịp, lúc nào cũng được Thẩm Nhạn cẩn thận chăm sóc, bây giờ bị hắn kiềm giữ, nửa cánh tay đau tới tê dại.

Tề Tĩnh hơi hối hận.

Anh quên mất bản tính kẻ này rất hiếu thắng, những lời anh vừa nói đã tát thẳng vào mặt hắn, hiển nhiên hắn sẽ không bỏ qua. Nếu như bây giờ bất chấp mặt mũi mà kêu lên, có khi kẻ kia sẽ đẩy anh ngã xuống, khiến tay lại gãy thêm lần nữa.

Tề Tĩnh rối loạn bước theo hắn.

Rõ ràng điện thoại nằm ở trong túi, nhưng không có cơ hội gọi. Còn kẻ kia, chắc chắn sẽ không cho cơ hội.

Chuyện tới nước này, chỉ có thể hành động tùy theo hoàn cảnh —-

59. Chương 59

"Năm đó anh thật lòng thích em."

Đây là một câu thoại rất hay dùng trong những bộ phim truyền hình tình cảm rẻ tiền mà mỗi khi nhân vật người yêu cũ xuất hiện đều có. Tầm thường, nhưng rất hay đường sử dụng.

Hôm nay, ở ngoài đời, cũng có một người nói với anh như vậy.

Dùng chất giọng trầm thấp, sám hối mà nói ra.

Nếu như người nói không phải đang nắm chặt lấy cánh tay anh, khiến anh không thể động đấy, thì cũng có chút lãng mạn đấy.

Khách sạn ở rất gần đài truyền hình, Tề Tĩnh đã từng tới chỗ này. Khi đó, anh phụ trách chiêu đãi các đồng nghiệp ở nơi khác tới giao lưu học tập. Lần này chắc hẳn người kia cũng được đơn vị bọn họ sắp xếp cho ở đây.

Chính xác mà nói thì chỗ này chỉ là một khách sạn rẻ tiền, không được đánh giá số sao, giá cả phải chăng. Bởi vậy điều kiện cơ sở vật chất ở đây không thuộc hàng cao cấp, ở tạm thì không sao. Bước vào cửa, vách tường sơn trắng, bên trên dán giấy tường chẳng bao giờ thay đổi, tản ra mùi nước vệ sinh phòng chuyên dụng.

Bấy giờ, Tề Tĩnh đang bị ép dựa vào tường, ép phải ngửi cái mùi ấy.

Ngoại trừ màu trắng và màu đen, anh không nhìn thấy gì hết, nhưng có thể nghe được tiếng cửa ở phía sau lưng tự động khóa "cạch" một tiếng. Khác với loại cửa truyền thống, loại cửa khóa điện tử này không thể dễ dàng mở được từ bên ngoài.

Hơn nữa, nút "Xin đừng quấy rầy" đã được bật sáng, nhân viên vệ sinh sẽ không tới đây.

Thẻ mở cửa phòng duy nhất đã nằm trong tay người khác, chính là người đàn ông đang dán sát sau lưng anh, nói chuyện bên tai anh.

"Tề Tĩnh". Mùi hương trên người hắn đã không còn giống với ngày xưa. Trước đây, hắn không phải có mùi nồng nặc như vậy mà là hương vị tươi mát như ánh mặt trời ngày hè, không giống như bây giờ đầy mùi nước hoa Eau de cologne kiểu nam đậm đặc. Nhưng cách nói chuyện giống trước đây như đúc, tiếp tục lặp lại, "Năm đó… anh đã thật lòng thích em."

Nếu như thời gian đảo ngược trở về mấy năm trước, những lời này có thể sẽ khiến anh mềm lòng.

Nhưng vào lúc này, ở đây, trong hoàn cảnh này, ngoại trừ cười nhạt, Tề Tĩnh không nghĩ ra được mình nên mang vẻ mặt nào khác: "Thật sao, vậy thì cảm ơn anh nhé. Bây giờ anh có thể buông tay ra chưa?"

"Tề Tĩnh, em đừng giả ngu." Kẻ kia hoàn toàn không có ý định buông ra, cầm chặt lấy cổ tay anh, đồng thời còn dùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay, "Chẳng phải đã nói rồi sao, chúng ta cần nói chuyện tử tế."

"Nói chuyện tử tế của anh là dùng tư thế như vậy mà nói sao?"

“Em không vui sao?” Lời của hắn vẫn giống như trước đây, tuy rằng nghe vào là câu hỏi, nhưng trên thực tế là một câu khẳng định chắc chắn.

Cả người Tề Tĩnh run lên, không phải bởi vì sợ mà vì giận.

Thích?

Đúng vậy, năm đó, những lúc bạn cùng phòng đi phòng, người kia thừa cơ sẽ tiến tới, khóa trái cửa, sau đó cũng đột ngột ôm lấy anh từ phía sau như vậy, áp lên tường.

Ký túc xá của họ rất cũ, tường mỏng, tiếng cười nói của phòng sát vách truyền tới, hắn còn thấy hưng phấn khi yêu đương vụng trộm, trên cả tâm lí và sinh lí. Khi đó, anh rất ngây ngô, biết rằng đồng tính là trái với luân thường đạo đức, không dám gây ra tiếng động, không dám để người khác phát hiện. Bất kể kẻ kia làm động tác gì, anh chỉ có thể yên lặng nhẫn nại, đầu gối mềm nhũn.

Bây giờ hắn lại dùng chữ “thích” nhắc lại tâm tình của hắn lúc đó.

Loại “thích” đơn phương như vậy, ôm ấp, động chạm một cách cưỡng ép?

“Đừng tự cho rằng mình đúng, anh không sợ tôi kêu lên sao?” Mặc dù cách làm của đối phương là sai, nhưng Tề Tĩnh nghĩ tới người vợ vô tội không biết gì của hắn, còn có đứa con nhỏ năm tuổi, rốt cuộc vẫn phải chừa cho hắn chút mặt mũi, lạnh lùng nói, “Mau buông tay, muốn nói gì thì nói mau, tôi không có nhiều thời gian.”

Dù sao cũng từng là người trong lòng mình, anh không muốn quá tuyệt tình.

Không ngờ hắn hoàn toàn không cần anh nể mặt.

“Ha ha, em muốn kêu cái gì, gọi ai tới? Nhân viên của khách sạn hay là cảnh sát?” Kẻ sau lưng nở nụ cười, từ từ phun hơi thở nóng hổi bên gáy anh khiến anh chán ghét, “Cho dù cảnh sát tới thì sao? Em sẽ nói họ rằng giữa hai chúng ta xảy ra chuyện gì đây? Họ sẽ tin sao? Cho dù tin, cảnh sát chỉ cần kiểm tra cũng biết chúng ta là bạn học, hỏi thăm bạn bè sẽ biết chúng ta còn là ”bạn rất thân“, thậm chí em còn làm MC trong đám cưới của anh… Vậy em nói được gì với họ đây? Huống hồ anh chẳng làm gì em, chỉ muốn nói chuyện.”

Loại chuyện này, trong “xã hội bình thường” mà nói thật rất vô lí, không thể tin được.

Vợ hắn sẽ không tin.

Bố mẹ hắn sẽ không tin.

Bạn bè hắn cũng sẽ không tin.

Điều châm chọc nhất là những người này đều quen biết anh.

Cảnh sát sẽ chỉ cho rằng hai người tranh cãi vì tiền bạc, hoặc là có ân oán cá nhân gì đó… Nhưng cả hai điều trên đều không có bằng chứng, bởi vì đó không phải là sự thật.

Nói ra sự thật, đến lúc đó e rằng người chịu trận chỉ có một mình anh.

Chính anh sẽ bị xã hội này coi như một thằng điên—

"Nếu như anh… đã từng thích tôi dù chỉ một chút… thì lập tức cút ngay cho tôi." Thanh âm của Tề Tĩnh không nhịn được bắt đầu run rẩy, cảm giác phẫn nộ nhưng không thể trút ra, chỉ xông thẳng lên yết hầu, khiến giọng nói khàn khàn.

"Tề Tĩnh, anh biết thật ra em không phải không muốn, đúng không?" Hắn lại tự quyết định.

Trong mắt hắn, Tề Tĩnh là gay, không có gì khác với đàn bà, những lúc như này thường ngại ngùng, không thích thẳng thắn. Hơn nữa do cảm thấy xấu hổ, e thẹn nên anh hơi phản kháng, chỉ cần hắn dịu dàng dỗ dành là được.

"Nếu như tôi nói không muốn, anh sẽ nghe sao?" Nụ cười của Tề Tĩnh hoàn toàn không có độ ấm.

"Vì sao lại không muốn…" Quả nhiên hắn không thèm nghe, thân thể tiến thêm một chút, áp lên anh, quần áo hai người hơi ma sát. Tề Tĩnh cảm giác được tay trái bị bó bột của mình bị áp lên tường, giãy dụa sẽ gây nguy hiểm cho nơi gãy xương. Anh đành cắn răng nhẫn nhịn, nhưng kẻ kia vẫn không cam lòng, hỏi: "Hay là… bây giờ em có bạn trai rồi, đã quen với những chuyện này? Tiến triển của hai người tới đâu rồi, sờ rồi hay ngủ rồi?"

"Anh ấy là bạn trai của tôi, làm gì cũng không kỳ quái."

Những lời này chỉ là nói lẫy.

Thẩm Nhạn quý trọng anh tới mức nào, người này sẽ không hiểu, tất nhiên không cần phải giải thích cho hắn hiểu.

"Hóa ra em là người dễ dãi như vậy, dễ dàng tìm được người mới?" Không ngờ giọng điệu của hắn bỗng nhiên lạnh lẽo hơn, dường như đang căm tức, "Trước đây, anh chấp nhận em rồi, chính em đã nói anh là người đàn ông đầu tiên của em. Thế mà em định thoải mái quên anh như vậy sao?"

Dễ dãi.

Thoải mái.

Bao nhiêu năm cô độc của anh trong mắt người này chỉ là những từ ngữ như vậy thôi.

Lúc này, Tề Tĩnh bật cười nặng nề, dường như nghiến răng nghiến lợi nói: "Sao nào, hóa ra chấp nhận một người thích đàn ông như tôi là sự bố thí của anh sao? Quả thật nên cảm ơn anh đã làm từ thiện."

Có vẻ do thanh âm của anh quá sắc bén, kẻ kia thu lại khí thế của mình, trở nên mềm mỏng hơn: "Tề Tĩnh… Em đừng giận, anh sai rồi. Khi đó, anh thật lòng thích em."

Giằng co lâu như vậy lại quay về điểm khởi đầu.

Tề Tĩnh chẳng còn sức đâu mà dây dưa với hắn, trong lòng hoàn toàn lạnh lẽo, mặt không thay đổi nói: "Anh biết không, khi anh kết hôn… Tôi đã thật lòng chúc phúc cho anh."

Hắn ngẩn người, hai tay dường như hơi buông lỏng.

"Tôi biết mình chọn con đường này sẽ rất trắc trở, thậm chí tôi còn thấy vui mừng vì anh không đi cùng tôi, có thể trở về với cuộc sống "bình thường"." Tề Tĩnh tự lẩm bẩm tới đây, ánh mắt trở nên sáng hơn, nhẹ nhàng cười nhạo. "Nhưng mà hôm nay nghe anh nói xong những lời này… Tôi không chỉ cảm thấy xót xa vì mình trước đây, còn cực kì xót xa vì anh bây giờ."

Trong câu nói sau cùng kia, mỗi chữ đều như một con dao vô cùng sắc bén.

Sắc mặt kẻ kia hơi đổi, lông mày nhíu chặt, thanh âm lạnh xuống: "Tề Tĩnh, em…"

Tay hắn mạnh mẽ bẻ hàm dưới của Tề Tĩnh, ép anh nghiêng đầu, thở hổn hển đè tới, một lòng muốn chặn miệng anh lại, để anh không nói nên lời nữa.

Lúc này, điện thoại di động trong túi quần Tề Tĩnh đột nhiên vang lên.

Hai người không hẹn mà cùng ngơ ngẩn. Tiếng chuông vang từng hồi xen lẫn tiếng thở hào hển, ngăn trở động tác tiếp theo của hắn. Mà Tề Tĩnh thấy hắn ngẩn người, lập tức giãy dụa khỏi tay hắn, cắn răng gian nan hít thở.

Đây là lần thứ ba điện thoại của Tề Tĩnh kêu.

Lần đầu tiên, trên đường hắn kéo anh tới khách sạn, đương nhiên hắn không cho anh nghe máy.

Lần thứ hai, trước khi vào phòng, tất nhiên cũng không được nghe.

Hiện tại, tiếng chuông vang lên lại cắt đứt đợt giằng co giữa họ.

"Ghê tởm…"

Hắn vốn không định làm như vậy với Tề Tĩnh, nhưng vừa rồi bị anh dùng lời nói kích thích, nhất thời xúc động nảy sinh dục vọng, nhưng chỗ khí thế bừng bừng kia bị tiếng chuông ngăn lại. Tuy rằng hiện tại Tề Tĩnh vẫn đang bị hắn áp chế, nhưng muốn hắn hôn một người cùng giới tính sau nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng thấy xấu hổ.

Vừa thẹn vừa giận, hắn dùng tay trái kiềm giữ tay phải của Tề Tĩnh, tay phải của hắn vói vào trong túi quần của anh, rút điện thoại ra.

"Nhạn?" Hắn nhìn cái tên đang nhấp nháy trên màn hình điện thoại, trầm giọng hỏi: "Đây chính là bạn trai của em?"

Nào ngờ Tề Tĩnh một mực phủ nhận, thậm chí lạnh lùng nói: "Bạn trai cái gì, đó là điện thoại công việc, mau để tôi nghe!"

Hắn hơi bối rối, cực kì hoài nghi nhìn anh.

Từ góc độ của hắn không thể quan sát kĩ nét mặt của Tề Tĩnh, nhưng nghe thanh âm của anh dường như rất nghiêm túc, không phải đang nói đùa. Nhưng hắn vẫn không tin.

"Em nói đây là điện thoại công việc? Liên quan tới công việc sao lại lưu tên mỗi một chữ thế này, em đừng lừa anh."

"Anh làm rối loạn cuộc sống riêng của tôi, bây giờ còn muốn gây khó khăn cho công việc bình thường của tôi ư?" Tề Tĩnh hỏi ngược lại hắn, mỗi câu mỗi chữ đều cẩn thận, "Ngoại trừ làm bên kênh tin tức, đôi khi tôi còn hỗ trợ bên kênh khoa giáo. Hiện tại ở đó đang làm một chuyên đề về chim muông, tôi phụ trách phần "Nhạn". Người phụ trách bên kia không phải người quen thường xuyên liên lạc, chỉ khi có việc mới tiếp xúc, tôi ngại phiền phức nên lấy tên chuyên đề để thay thế. Tôi muốn thăng chức đều phải dựa vào họ giúp đỡ, anh muốn phá hủy sự nghiệp của tôi đúng không?"

Dường như hắn hơi dao động, nhưng vẫn không chịu giao điện thoại ra: "Làm sao anh biết được có phải em đang nói thật không?"

Tề Tĩnh cười lạnh: "Anh không tin? Vậy anh nghe máy đi, bật loa ngoài lên. Nếu như anh nghe thấy tôi

nói gì sai, anh có thể tắt máy luôn."

Ngoài miệng nói năng hùng hồn đầy lí lẽ, trong lòng anh lại run rẩy kịch liệt.

Trái tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Hắn trầm mặc trong chốc lát, rốt cuộc chịu ấn vào nút nghe, làm theo lời Tề Tĩnh, mở loa ngoài ra, đặt gần bên sườn mặt anh. Ngón tay giơ trên màn hình, lúc nào cũng có thể ngắt máy.

Tề Tĩnh ngừng thở, máu xống lên não, cảm giác choáng váng như muốn hôn mê.

Quả nhiên, thanh âm mà anh quen thuộc lo lắng vang lên.

"Tề Tĩnh…"

"Giang Húy! Cấp trên giao cho anh đi cùng Lâm Thủ, sao anh lại quên mất chuyện này?" Anh đột nhiên trầm giọng ngắt lời, trách cứ nói.

Thanh âm trong điện thoại lập tức ngừng lại, chỉ thỉnh thoảng truyền ra tiếng rè nho nhỏ.

Trừ lời đó, người trong điện thoại không nói được gì.

Đây là tên nhân vật và một câu lời thoại trong kỳ một kịch "Cạm bẫy".

Giang Húy chính là nhân vật cảnh sát, Lâm Thủ là tên của ông chủ hộp đêm kiêm mafia. Người nói ra câu thoại này là vị cảnh sát cấp trên, đoạn đối thoại phát sinh khi Lâm Thủ được đồng bọn mafia ép bỏ đi, biến mất dưới sự giám sát của cảnh sát.

Chỉ có bọn họ mới biết lời thoại.

Chí có bọn họ mới biết nội dung vở kịch.

Lúc này, thanh âm trong điện thoại vang lên lần nữa, bĩnh tĩnh hơn, trầm thấp hơn: "Xin lỗi, là tôi sơ xuất trong công việc… Bây giờ Lâm Thủ đang ở đâu, tôi đi tìm hắn."

Đến giờ, kẻ kia vẫn không có ý muốn ngắt điện thoại, đây là khởi đầu tốt.

Tề Tĩnh chậm rãi tiếp tục: "Hôm nay Lâm Thủ đi cùng với Mạnh Ca, chính là chỗ đó."

Trong kịch, Mạnh Ca là một trùm một nhánh của bang mafia, đối nghịch với Lâm Thủ, viện cớ Lâm Thủ lén lút tiếp xúc với cảnh sát mà dẫn người tới một phòng trong quán rượu xa hoa. Trong lúc đó, Lâm Thủ bị đối phương uy hiếp, kèm hai bên mà đi. "Chỗ đó" là một địa điểm, chỉ người biết nội dung kịch, biết bối cảnh nhân vật mới hiểu.

"Tôi biết rồi…" Thanh âm ở đầu dây bên kia dường như càng trầm hơn, còn hít sâu một hơi, "Vậy chỗ đó là trong hộp đêm sao?"

Hộp đêm chính là địa điểm làm việc của Lâm Thủ.

Tề Tĩnh cẩn thận lựa chọn từ ngữ thích hợp trong đầu mình, cố gắng ám chỉ cho đối phương.

"Không phải." Anh nói, "Nhưng mà ở xung quanh đó thôi. Anh tới gần hộp đêm hỏi thăm một chút, xem có ai nhìn thấy Xương Cá không?"

Xương Cá là một đàn em của Lâm Thủ, thường bám theo Lâm Thủ như cái đuôi nhỏ.

Khi anh lên lầu, Ngày Về nhỏ bị nhân viên lễ tân khách sạn nhìn thấy, lịch sự bảo anh rằng không được mang mèo vào khách sạn. Kẻ kia ngại con mèo vướng chân vướng tay, vì vậy gửi nó ở tầng một. Chỗ lễ tân cũng vì thế mà ghi lại số phòng người gửi mèo.

"Hiểu rồi." Ý của anh đã nhắn nhủ qua, đối phương cũng cho một câu trả lời thuyết phục.

"Giang Húy." Tề Tĩnh vẫn duy trì giọng nói bình tĩnh như giải quyết việc chung, cho tới câu này mới bắt đầu sản sinh cảm giác sốt sắng, thanh âm hơi run, "Anh phải nhanh lên… Anh biết Mạnh Ca là hạng người gì mà. Cần phải mau chóng tìm được Lâm Thủ…"

Mạnh Ca là hạng người gì?

Mạnh Ca là một kẻ không từ thủ đoạn, hận Lâm Thủ sâu sắc. Trong kịch, ở nơi đó, lần đầu tiên tính mạng của Lâm Thủ bị uy hiếp, hơn nữa Mạnh Ca còn để đàn em tra tấn Lâm Thủ.

Trong điện thoại, hơi thở của người kia không nén được, dồn dập hơn rõ ràng. Tiếng nói ngừng lại, chỉ có tiếng thở vang lên trong điện thoại.

Tiếng rè và câu trả lời cảu đối phương đều run rẩy.

"Nhất định, hãy chờ tin tốt của tôi."

"Hẹn gặp lại." Tề Tĩnh không biết vì sao đột nhiên cổ họng nghẹn đắng, miễn cưỡng nở nụ cười, nói lời tạm

biệt hắn.

"Hẹn gặp lại." Đối phương đáp lại ngắn gọn, cuộc trò chuyện kết thúc.

Nghe Tề Tĩnh trò chuyện xong, kẻ kia như rơi vào sương mù. Cả cuộc đối thoại không hề có ý muốn giúp đỡ, hắn thở phào một hơi.

Tuy rằng không hiểu nội dung, nhưng chắc là chuyện không liên quan tới hắn.

Công việc của Tề Tĩnh, quả thật hắn không nên quấy rầy — cái hắn muốn "nói chuyện tử tế" với anh là việc tư.

Hắn thấy đầu dây bên kia đã cúp máy, vì vậy hắn cũng thu tay, nhẹ nhàng vứt điện thoại xuống giường không quan tâm nữa, chậm rãi ôm lấy người trước mặt. Ngoài dự đoán, Tề Tĩnh nhìn như mệt lả, cả người không còn tý sức lực nào, ngay cả miệng cũng không mở, cũng chẳng phản kháng.

Hắn cho rằng anh đang khen ngợi vì mình không làm phiền công việc của anh, vì vậy nhỏ giọng dụ dỗ: "Em xem đi, em muốn nghe điện thoại, chẳng phải anh cho em nghe rồi sao? Anh không hề quấy rầy kế hoạch thăng chức của em nhé."

Tề Tĩnh yên lặng, chậm rãi chớp mắt, lát sau mới cười nói: "Chẳng phải tôi cũng nghe lời anh rồi sao?"

Hắn phụ họa: "Đúng, đúng, đúng… Lúc nãy nghi ngờ em, là anh sai."

Bây giờ trời đã tối, bên trong phòng chỉ còn chút ánh sáng héo hon từ ngọn đèn hành lang.

Ánh sáng mỏng manh hắt lên nửa bên mặt Tề Tĩnh, từ góc độ của hắn, tóc anh rối loạn, áo quần xộc xệch, cổ gáy ướt đẫm vì mồ hôi, dính dấp, mang cảm giác nhẫn nhụi tinh tế.

Anh một mực nhìn chằm chằm vào tường, bộ dạng phục tùng khiến hắn vô cùng hoài niệm, nhất thời động tình, nhịn không được giơ tay xoa gò má anh.

"Anh muốn làm gì?" Tề Tĩnh nhẹ nhàng nhíu mày.

"Tề Tĩnh." Chỉ gọi tên anh thôi, hắn đã thấy miệng lưỡi khô khốc, hơi thở nóng rực lên.

Một mình hắn đi công tác, người nhà không biết chuyện bên này, huống hồ Tề Tĩnh là gay. Không có gì an toàn hơn, bí mật hơn.

"Anh biết, những lời em nói trước đó chỉ là nói lẫy mà thôi… Từ giờ trở đi, chúng ta nói chuyện tử tế được không?"

Tề Tĩnh yên lặng.

Hắn thấy anh chẳng quan tâm, coi như anh hiểu ý hắn, mừng rỡ lấy tay xoay người anh lại, hướng về phía mình — Nếu muốn nói chuyện tử tế, ít nhất phải bắt đầu từ đối mặt với nhau, đúng không?

"Tề Tĩnh…" Một tiếng gọi này càng thêm thuần túy, là khao khát, dục vọng.

"Chờ chút." Tề Tĩnh không ngẩng đầu, ánh mắt vẫn nhìn vào một điểm không tồn tại trên mặt đất, đôi mắt như tro tàn, không có chút ánh sáng, môi mấp máy: "Để tôi tắm trước đã."

60. Chương 60

Kẻ kia không tỏ ra mừng rỡ, trái lại còn trầm mặt: "Tề Tĩnh, lẽ nào em đang kiếm cớ?"

Giờ khắc này, mắt Tề Tĩnh hơi hướng lên trên, ánh mắt châm chọc như đập một phát nặng nề vào lòng hiếu thắng của hắn. Anh nhếch mép: "Tôi hành động không tiện, điện thoại lại không có, anh còn sợ tôi đục tường trốn ra ngoài được sao? Là do anh đánh giá tôi quá cao, hay là không có tự tin với chính mình?"

Then chốt là câu nói cuối cùng kia.

Bản năng của đàn ông là gặp cứng hóa cứng, gặp mềm hóa mềm. Thái độ của Tề Tĩnh dường như không còn quá sắc bén như trước, hắn cũng không cần phải làm chuyện đôi bên cùng bất lợi.

Gặp được Tề Tĩnh chỉ là ngoài ý muốn, nghe thấy anh mắng mỏ, sỉ nhục mình còn ngoài ý muốn hơn.

Bao điều ngoài ý muốn chồng chất cũng đủ làm dấy lên dục vọng chinh phục của đàn ông.

"Được rồi, em đi đi." Không việc gì phải gấp, dù sao hắn có rất nhiều thời gian, hơn nữa ép buộc anh quá cũng không có gì tốt.

"Điều làm tôi bất ngờ nhất là… anh thay đổi rồi, không còn cảm thấy cơ thể đàn ông buồn nôn nữa sao?" Lúc này Tề Tĩnh lại cười nhạo một tiếng, không nhìn ra được nét mặt anh là ấm áp hay lạnh lùng.

Hắn sửng sốt.

Năm đó, khi còn đi học, tuy rằng hắn và Tề Tĩnh có một đoạn thời gian hẹn hò, nhưng đối mặt với thân thể đàn ông, bản năng sinh lí vẫn bài xích, khi an ủi lẫn nhau cũng không muốn chạm vào bất cứ bộ phận nào nhắc nhở hắn rằng anh là một người đàn ông, nhắm mắt lại tưởng tưởng anh thành đàn bà mới có cảm giác. Xuất phát từ hiếu kì, hắn xem GV, kết quả là chưa xem xong đã nôn. Trong lòng hắn nghĩ – Hắn vẫn là một người đàn ông bình thường, chỉ mới tiếp xúc bên ngoài thân thể vẫn chưa tính là "có bệnh".

Cũng may Tề Tĩnh là một người dễ thỏa mãn.

Lúc đó, một cái ôm cũng có thể khiến anh vui vẻ mấy ngày, thỉnh thoảng hứng trí lên cao, hắn hôn anh một cái cũng được. Nhìn anh dùng tay che đi lỗ tai đỏ bừng lên, trong lòng hắn đắc ý vô cùng.

Nhưng bây giờ, Tề Tĩnh trước mắt đã hoàn toàn khác, cứng rắn như tảng băng.

Hắn tin rằng chỉ cần phá vỡ được vỏ bọc bên ngoài, bên trong anh vẫn là con người đơn thuần và mềm mại như trước, để cho hắn thoải mái nắm trong lòng bàn tay.

"Con người đều sẽ thay đổi." Hắn giải thích sự chuyển biến trong tư tưởng của mình.

Trải qua nhiều năm sống cuộc sống hôn nhân, thất niên chi dương(1), bởi vì sinh con đẻ cái, tình cảm vợ chồng dần dần không còn như xưa, xung quanh lại toàn đồng nghiệp nam giống như mình, cuộc sống gia đình làm hắn cảm thấy đơn điệu, thậm chí nhàm chán, luôn không kiềm chế được muốn làm gì đó khác.

Hoặc là tìm một ít cảm giác kích thích mới mẻ.

Tề Tĩnh im lặng không lên tiếng, nghe tới đó, cười như không cười, nhắc lại một lần.

"Xem ra con người đúng là sẽ thay đổi."

"Đương nhiên chủ yếu vẫn là vì đối tượng là em, em khác biệt." Hắn vội vã bổ sung. Hắn không nhận ra vẻ mặt Tề Tĩnh còn chứa đựng hàm nghĩa gì, nhưng vẫn không quên cho thêm một câu tự cho là thân mật, che giấu ý đồ thật sự của bản thân, đồng thời cũng có thể làm đối phương vui vẻ. Bất kể trước đây hay hiện tại, cái hắn không keo kiệt nhất chính là mấy lời dỗ ngon dỗ ngọt.

Tề Tĩnh không đáp lời, chỉ lạnh lùng kéo kéo tay phải, hắn do dự một lát mới chậm rãi buông ra.

Dưới cái nhìn chằm chằm của hắn, anh bước từng bước về phía phòng tắm, lúc qua cửa mới lạnh lùng đóng chặt cửa lại.

Trong nháy mắt cửa đóng lại, động tác đầu tiên của anh là sờ vào nút khóa trái.

Mau chóng nhấn xuống nút đó, anh chống tay lên cửa, gần như sắp chết đuối mà hít một hơi thật sau, ngón tay run rẩy không biết vì phẫn nộ hay vì cái gì. Ép buộc bản thân phải tỉnh táo, anh vội vã vặn tay nắm cửa một lần nữa, xác nhận đã khóa, sau đó mới thất tha thất thểu bước về phía trước hai bước, mệt lả kiệt sức ngồi xuống bên bồn tắm.

"Ha ha…"

Không biết tại sao lại cười, tại sao lại dùng thanh âm khó nghe như vậy.

Anh suy sụp tinh thần cúi gằm mặt, nhìn sàn nhà, gạch men sứ trắng tinh lạnh như băng khiến anh nhớ tới rất nhiều chuyện trước đây.

Ví dụ như váy cưới cô dâu trắng tinh trong đám cưới. Khi đó, anh còn nhớ rõ từng câu chúc phúc mình nói ra, còn nhớ rõ nụ cười xinh đẹp thường trực trên gương mặt cô gái kia, một cô gái rất tốt, không đáng.

Ví dụ như sau tai nạn xe, anh nằm trong phòng bệnh viện trống rỗng. Hiện tại cổ họng còn cảm giác như đang nuốt xuống những hạt cơm khô khốc, mỗi lần nuốt là một lần khổ sở, dày vò. Dạ dày vặn xoắn đau đớn, giống như bị cái gì đó đào rỗng, nhưng không muốn ăn, lại còn muốn nôn.

Tựa như người sắp chết, từng mảnh ký ức nhỏ ùn ùn xẹt qua như đèn kéo quân, xác nhận quá khứ không đáng một đồng của anh.

Không… Phải nói là anh đã chết rồi.

Chí ít trong thân thể này có cái gì đó đã bị mai tang, mặc dù toàn bộ quá trình tang lễ rất u ám, nhưng anh may mắn được giải phóng, không phụ chút tình cảm còn sót lại của người đàn ông vốn chỉ còn bụi bặm chồng chất.

Tề Tĩnh chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt hướng về phía tấm gương thủy tinh to lớn trong phòng tắm.

Sắc mặt anh vàng như nến, không phải loại ánh nến lung linh rực rỡ — ấy vậy mà kẻ kia vẫn nảy ý xấu với bộ dạng xấu xí như quỷ này. Anh châm chọc cười nhạt hai tiếng, cười đối phương, cũng cười chính mình, sau đó khóe miệng hạ xuống, khôi phục lại bộ dạng vô cảm.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã qua bảy giờ.

Anh trốn trong này quả thật không có cách nào đào được tường để chui ra, nhưng chỉ cần kẻ kia thả lỏng để anh khóa cửa, anh có thời gian vô hạn.

Thỉnh thoảng nghe thấy tiếng hắn đi qua đi lại bên ngoài phòng tắm, nghe thấy âm thanh của sự kiên nhẫn đàn dần xói mòn.

Tề Tĩnh đợi chừng thêm mười phút, để không làm đối phương sinh nghi, anh mở vòi nước trong bồn tắm, để vòi hoa sen phun nước. Trong chốc lát, trong phòng tắm tràn đầy tiếng nước chảy.

Quạt thông gió được mở lên.

Từ vị trí của anh có thể cảm nhận được từng luồng khí lạnh len qua khe cửa, chui vào ống quần, hai bên chân thấy man mát, phía sau lưng lại bị hơi nước quấn quít, vừa lạnh vừa nóng. Tề Tĩnh lấy tay kéo áo mình, cong lưng lại như một con ốc đang chui vào vỏ.

—— Đã lâu không trải qua cảm giác run rẩy lạnh lẽo tứ chi vì thiếu máu.

Đó là bệnh của anh vào cái hồi ngày đêm điên đảo, công tác triền miên. Từ sau khi ở cùng Thẩm Nhạn hoàn toàn không tái phát. Thẩm Nhạn sẽ chuẩn bị cơm nước nóng hổi thơm ngào ngạt cho anh, mỉm cười nhìn anh ăn từng miếng cơm no đủ mềm dịu.

Hiện tại, có lẽ cơm nước đã nguội…

"Dù lạnh em cũng muốn ăn." Lúc trước, cõi lòng như tro tàn, anh cũng không rơi một giọt nước mắt, nhưng khi hồi tưởng lại Thẩm Nhạn nấu cơm, đột nhiên không kiềm nén được cái gì đó chật vật trào ra từ hốc mắt. Bờ môi anh cắn chặt đến trắng bệch, run giọng nói: "Thẩm Nhạn, em muốn ăn…"

"Rầm rầm."

Lúc này, ngoài cửa phòng tắm, Tề Tĩnh chợt nghe cửa phòng khách sạn có tiếng vang.

Vô thức nhìn đồng hồ, từ khi anh vào nhà tắm vẫn chưa tới mười lăm phút… Không thể nào, quá nhanh. Không có khả năng…

Rõ ràng tự nói với bản thân như vậy, nhưng trái tim anh vẫn không nhịn được mà đập nhanh hơn, lập tức đứng dậy khỏi bồn tắm.

Người đàn ông bên ngoài hoàn toàn không ngờ sẽ có người gõ cửa, có tật giật mình, hắn hoảng hốt kêu: "Ai vậy? Là ai?"

Tề Tĩnh bước nhanh tới phía sau cửa, tai dán lên cửa, hết sức chăm chú nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Lúc này, giọng một ông già vang lên: "Mở cửa, tôi muốn lấy đồ để quên…"

Kẻ kia nghe thấy ngoài cửa là một ông già, hơi thả lòng thân thể căng cứng. Hắn đoán là khách cùng tầng đi nhầm phòng thôi.

“Ông à, đây không phải phòng của ông, ông nhìn lầm rồi.” Hắn không chút nghĩ ngợi đáp lại.

Nhìn qua mắt mèo, dường như có gì đó chắn lại, ngoài cửa tối đen như mực không thấy gì. Nhưng hắn cũng không để ý, chỉ hy vọng đối phương mau chóng rời đi, đừng làm nhiều người chú ý.

“Hả?” Cách nói chuyện chậm rì rì của người lớn tuổi là cái mà hắn ghét nhất.

“Ông nhầm phòng rồi.”

“Không nghe thấy.” Dường như ông già này không chỉ mắt kém mà tai cũng không tốt.

“Tôi nói là ông đi nhầm phòng rồi!! Đây không phải phòng của ông, không có đồ của ông!” Hắn nhíu mày, hét to hơn.

“Không nghe thấy.” Ông lão vẫn nói câu này, tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên.

“Hừ.” Kẻ kia liếc nhìn cửa phòng tắm vẫn đóng chặt, nghĩ thầm một ông già thì chẳng có gì nguy hiệm, vì vậy hắn mở chốt cửa, phẫn nộ nói: “Tôi đã nói rồi, sao mà ông…”

Cửa vừa hé ra, kẻ kia lập tức thấy ván cửa bật lại về phía mình, bị sức lực mạnh mẽ đẩy ngược tới mức ngã ngửa ra sau!

Điều đáng kinh ngạc hơn là khi hắn cố gắng đứng vững được, đang định ngẩng đầu lên, hai tay lại bị một người giữ lại, đau đớn tới mức hắn muốn rụt tay về theo bản năng, nhưng không ngờ khớp xương khuỷu tay bị nắm chặt, bị người ta khống chế nơi phát lực của tay.

Đây là điểm yếu nhất trong số các điểm yếu của cơ thể người.

Tay của hắn đau đớn không gì sánh được, không khỏi hét thảm một tiếng, nhưng một giây sau, cả cánh tay đều bị bẻ ngoặt lại, sau đó đầu gối cũng bị thúc một cái, ngã nhào xuống đất.

“Tôi đã nói trong phòng này có đồ của tôi, tôi muốn lấy về.” Giọng một thanh niên trẻ tuổi vang lên nặng nề, hoàn toàn khác với giọng ông lão trước đó, hơi lộ ra cơn giận, “Cậu không nghe thấy sao?”

Cuối cùng hắn cũng hiểu ra đối phương đang nói gì.

“Mày…”

Lời còn chưa dứt, bên sườn bị đánh mạnh một cái, hai mắt tối sầm, ngất đi.

Bác sĩ dù sao cũng là bác sĩ, ra tay dù mạnh hay nhẹ cũng được suy tính cẩn thận, không đến mức tạo thành vết thương quá mạng. Thẩm Nhạn buông người kia ra, gấp gấp thở, chậm rãi đứng lên.

"Tề Tĩnh?"

Trong phòng yên tĩnh, loáng thoáng truyền tới tiếng nước chảy.

"Tề Tĩnh". Thẩm Nhạn nhẹ giọng gọi tên anh, "Không sao rồi… Ra đi."

Lúc này, cửa phòng tắm mới mở ra, lúc đầu chỉ hé một khe hở nhỏ, ngập ngừng mấy giây, người bên trong mới chậm rãi ló đầu ra. Nương theo ánh đèn trong phòng tắm, mặt Tề Tĩnh phản chiếu ánh sáng, trông hơi tái nhợt, mặt mày lạnh lẽo, chết lặng như cái tên đang nằm trên mặt đất kia.

"Anh ta chết rồi sao?" Khi anh nói câu này, vẻ mặt không biểu lộ bất kỳ đều gì.

"Chỉ ngất xỉu mà thôi." Thẩm Nhạn hơi giật mình, chưa kịp mở miệng nói câu gì, Tề Tĩnh bỗng nhiên vươn tay, giống như một người mù, quờ quạng một chút mới tìm thấy tay hắn, gắt gao nắm chặt như ôm một cây gỗ nổi giữa đại dương mênh mông.

Sau đó, anh cười rộ lên.

"Ha ha ha." Thanh âm của Tề Tĩnh run rẩy dữ dội, hắn biết anh đang cố gắng khống chế tâm tình. "Phải, thật tốt quá… Nếu anh ta chết sẽ liên lụy tới anh, anh ta không xứng."

Nói đến đây, anh sững sờ một chút, bàn tay đang nắm tay Thẩm Nhạn bỗng nhiên lại buông ra.

"Em cũng làm liên lụy tới anh." Tề Tĩnh nói, "Em cũng không xứng."

Dứt lời, anh lảo đảo bước về phía trước, vẻ mặt trống rỗng.

Anh cũng không biết mình muốn đi đây, chắc là tới nơi tối nhất, sâu nhắc, nơi mà anh có thể chôn cất chính mình, mai táng ở một nơi Thẩm Nhạn không nhìn thấy.

Khi bước được ba bước, thân thể anh bỗng nhiên bị một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy, rơi vào lồng ngực đối phương.

"Tề Tĩnh". Thanh âm khàn khàn của người phía sau nhẹ nhàng truyền tới, trên lưng rất ấm, ấm áp tới mức anh đau đớn phát khóc. "Tỉnh lại đi, tỉnh táo lại… chúng ta về nhà thôi."

“Ưm…” Anh nghẹn ngào, không đáp lại rõ ràng.

Nước mắt nóng hổi cay đắng rơi xuống mu bàn tay Thẩm Nhạn, chảy vào khe hở giữa hai bàn tay đang đan xen mười ngón vào nhau, hợp làm một thể.

Giống như được cứu chuộc.

Tề Tĩnh rất muốn tiếp tục ở lại trong lồng ngực này, nhưng người nằm trên mặt đất khiến anh không muốn ở lại đây dù chỉ một giây. Vì vậy, anh cố nén tâm tình, kiên trì thu dọn đồ đạc của mình, lúc đi cũng không thèm liếc mắt nhìn kẻ kia, nhìn rồi chỉ thấy buồn nôn. Anh chỉ xiết chặt góc áo Thẩm Nhạn, vừa đi vừa kéo, cho tới khi rời xa căn phòng khiến người ta không thở nổi ấy.

Hai người không dùng thang máy mà rời đi bằng cầu thang thoát hiểm với ngọn đèn u ám.

Sau cánh cửa hành lang là khoảng không đen kịt, ngay cả nhịp cầu thang cũng không thấy rõ.

Thẩm Nhạn đi trước hai bậc, quay đầu lại đỡ Tề Tĩnh. Nhưng Tề Tĩnh vẫn chôn chân tại chỗ, sức lực chỉ đủ rời khỏi chỗ kia, đến đây đã không nhấc nổi chân lên nữa. Không bước lên được, cũng không thể lùi lại phía sau, chỉ có thể nắm chặt cái tay kia, mãi mãi không buông ra.

Thẩm Nhạn biết áp lực tinh thần anh chưa tan, quay trở lại, không kéo anh nữa, chỉ yên lặng ôm anh trong bóng tối. “Không đi nổi thì dừng một chút.”

Một lát sau, Tề Tĩnh mới có phản ứng, ngón tay run rẩy túm lấy vai hắn, chôn đầu bên vai hắn, run rẩy nhè nhẹ.

Thẩm Nhạn không nói gì, cũng không làm gì, chỉ nhẹ nhàng ôm đầu anh an ủi.

Sau một khoảng thời gian yên lặng rất dài, người trong ngực hắn đột nhiên nói ra ba chữ: “Bạn trai cũ.”

Thẩm Nhạn sửng sốt.

Thật ra hắn cũng đoán được một ít, không cần phải nói rõ. Nhưng giọng Tề Tĩnh rất trịnh trọng, rất kiên trì, vì vậy hắn chỉ nhẹ nhàng “ừ” đáp lại, động tác cũng không thay đổi.

Thanh âm của Tề Tĩnh lại biến mất một lúc.

Nhưng Thẩm Nhạn cảm giác được đầu gối của anh di chuyển, thân thể hướng về phía trước, càng dán chặt ôm lấy hắn.

“Thẩm Nhạn.”

“Ừ.”

“Thẩm Nhạn, anh đến rồi sao…” Người rõ ràng ở gần trong gang tấc, anh vẫn máy móc đặt câu hỏi.

“Ừ, anh tới rồi. Anh ở đây.” Thẩm Nhạn lặp lại nhiều lần cho anh một đáp án an tâm, mặc dù tiếng nói hơi nghẹn.

Cuộc đối thoại không hề ăn khớp, lẻ tẻ tản mạn, làm người ta không hiểu người nói có tỉnh táo hay không.

“Em tưởng rằng… Anh cần nhiều thời gian hơn.” Khi nghe thấy tiếng đập cửua, trái tim anh gần như ngừng đập vì căng thẳng.

“Khi em không nghe điện thoại của anh lần thứ hai, anh đã rất lo lắng lao ra đường rồi. Khi em nghe cuộc điện thoại cuối cùng kia, anh đã trước cửa đài truyền hình.”

Thì ra là thế.

Tề Tĩnh yếu ớt cười, cười tới lúc không cười nổi nữa, chỉ run rẩy dựa ở vai hắn.

“Em quen vợ anh ta.”

Bắt đầu vào trọng tâm câu chuyện, bắt đầu là cách duy nhất để kết thúc nó hoàn toàn.

Tề Tĩnh nói liên tục như một chuỗi dây chuyền trân châu, từng hạt từng hạt xếp hàng, ở giữa có khoảng cách, không thể nào nối liền.

“Một cô gái có hoàn cảnh không tệ, vẻ ngoài xinh đẹp, tính cách cũng tốt. Năm đó, quen cô ấy trong trường đại học mà em và anh ta cùng học… Khi cười trông cô ấy rất ngây thơ, trong sáng, thậm chí cam tâm nghỉ việc ở nhà chăm con cho anh ta. Bọn họ kết hôn sau khi tốt nghiệp không lâu. Nực cười là anh ta còn muốn em làm MC đám cưới… Em đã nghĩ, cho dù không quý trọng em, anh ta cũng phải quý trọng con gái nhà người ta… Em đã nghĩ như vậy… cho tới bây giờ.”

Hơi thở đến đây thì cạn, Tề Tĩnh thở hổn hển, kiềm chế tiếp tục nói.

“Em quen cả cha mẹ hắn.” Anh nói, “Lúc chuẩn bị cho hôn lễ đã gặp mặt rất nhiều lần. Hai vợ chồng họ rất tốt bụng, bác gái lúc nào cũng cười vui vẻ, thích khen người ta. Khi em làm Mc, bác ấy gặp ai cũng khen, nói em rất ngoan ngoãn, hiểu chuyện, lễ phép, thấy con trai mình kết hôn rồi còn muốn giới thiệu bạn gái cho em…”

Không biết phải đối mặt với những người này như thế nào, nếu sự thật bại lộ.

Không biết nên nói thế nào mới tránh được tổn thương, bởi vì chỉ cần mở miệng là đã tổn thương.

Gia đình, vợ con, cha mẹ am hiểu lòng người.

Kẻ kia có rất nhiều thứ mà anh không có.

Bản thân hắn không biết quý trọng, mà anh lại phải thay hắn lo lắng, kết quả cũng chỉ là một câu chuyện nực cười.

"Em thật ngu xuẩn…" Tề Tĩnh nói tới cuối, mỗi chữ đều như nghiến răng mà nói, tiếng cười thê lương truyền ra, "Em cho rằng người như thế… vẫn còn có lương tâm và uy tín."

"Em đã nhẫn nại quá nhiều." Thẩm Nhạn ngăn cản anh tiếp tục tự trách, "Em không đẩy kẻ đó ra ngoài đã là sự tha thứ dễ dàng nhất, thế là đủ."

Vốn kẻ kia nên bị trừng phạt nhiều hơn, chứ không phải chỉ đánh ngất một lúc.

Nhưng hắn hiểu lòng Tề Tĩnh.

Bỗng nhiên, thanh âm hắn càng thêm trầm.

"Tuy rằng nói như thế này rất ích kỷ… Nhưng thay vì lo lắng cho gia đình kẻ kia, em nên lo cho chính mình nhiều hơn." Hắn nâng đầu Tề Tĩnh dậy, trán dán vào trán anh, lẩm bẩm nói, "Nếu như em cảm thấy mình không được người nhà yêu thương, hãy coi anh là người nhà của em đi."

***Chú thích:**

(1) Thất niên chi dương: Chỉ những cặp tình nhân, vợ chồng lâu năm sẽ sinh ra cảm giác nhàm chán đối phương.

61. Chương 61

Người nhà.

Lời này quả thật giống như lời cầu hôn.

Mặc dù người nói không có ý này, nhưng điều đó không quan trọng, anh chỉ cần yên lặng ghi tác lời hứa hẹn không dễ dàng này vào đáy lòng là được rồi.

Tề Tĩnh hoảng hốt cười một tiếng. Khi nụ cười còn chưa hoàn toàn thành hình, môi bị thiêu đốt bởi hơi thở nóng rực ở cự li gần của Thẩm Nhạn, nhất thời tình cảm trào dâng. Anh không cười nữa, thậm chí không muốn nghĩ gì nữa.

Điều duy nhất anh có thể làm là nhắm mắt lại, xóa tan khoảng cách cuối cùng giữa hai người, biến thành một nụ hôn.

Một nụ hôn khác với tất cả những gì đã làm trong dĩ vãng.

Tự nhiên hơn, yên bình hơn, giống như một loại bản năng của con người.

Giờ khắc này, tìm kiếm hơi thở của Thẩm Nhạn dường như đã trở thành bản năng của anh, sau khi tìm được thì càng cố chấp đòi hỏi. Anh như bị dìm xuống đáy biển sâu thăm thẳm, hoàn toàn ỷ lại vào hơi thở của đối phương mà duy trì hô hấp, trong mấy giây ngắn ngủi vì người đó mà sống — Tựa như hai người đang trải qua một tang lễ của cuộc đời, tìm được lí do sinh tồn trân quý hơn bất cứ thứ gì.

Vừa nghĩ như vậy, anh vừa thỏa thích để nước mắt lẳng lặng rơi, im ắng chạy giữa hai đôi môi đang dính vào nhau.

Vừa chua chát vừa mặn.

Nhưng thật ra… lại giống như vị của biển.

Ngày Về nhỏ mơ màng tỉnh lại, bởi vì anh cảm nhận được cái rương đang động đậy.

Nó trợn tròn mắt, phát hiện một người ba ba khác của mình cũng tới rồi, lông lá đang dựng thẳng vì cảnh giác cũng ngoan ngoãn rũ xuống, thỏ thẻ "meo meo" hai tiếng, quơ quơ chân vừa như chào hỏi vừa làm nũng.

Nó nghiêng đầu, thấy một người ba ba đang nhìn mình, cảm giác thỏa mãn vì được quan tâm vọt tới cực đại.

"Chúng ta về nhà thôi."

Thẩm Nhạn nhẹ giọng nói, quay về phía Ngày Về lớn và Ngày về nhỏ.

Tề Tĩnh yên lặng nhìn động tác ôm lấy rương của hắn, im lặng nở nụ cười nhẹ. Trong bóng tối, anh vươn

tay mình ra, để hắn dắt mình bước về phía trước, chậm rãi đi về đường lớn.

Hai người dừng ở ven đường bắt taxi, sau khi ngồi vào ghế sau, Tề Tĩnh lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Thẩm Nhạn đang nghiêm túc ôm rương chứa mèo, bỗng nhiên nói ba từ: "Lần thứ hai."

Thẩm Nhạn ngơ ngác.

Tề Tĩnh lại nhẹ nhàng cong khóe môi, hỏi hắn: "Anh không cảm thấy tình cảnh này dường như rất quen sao?"

Thẩm Nhạn nghe tới đây, bỗng nhiên hiểu ra "lần thứ hai" mà Tề Tĩnh nói là cái gì. Xuất phát từ phía bắc thành phố, tự mình tới chỗ Tề Tĩnh, ôm một con mèo, trước đây cũng từng xảy ra chuyện này.

"Lần đó… chúng ta cũng ngồi trên taxi như vậy, ngay cả vị trí ngồi cũng giống nhau." Tề Tĩnh lẩm bẩm, trong mắt toát ra vẻ hoài niệm. Bởi vì anh đã khóc nên giọng nói lúc này vẫn có vẻ khàn khàn, tiếng cười vô cùng ôn hòa, "Khi đó, thậm chí em còn không dám để anh nắm tay em."

Nghe thấy anh nói những lời này, tài xế taxi lặng lẽ liếc họ qua kinh chiếu hậu, nhưng Tề Tĩnh không quan tâm.

Có thể những chuyện xảy ra hôm nay với một người "bình thường" trong xã hội khiến anh sinh ra tâm lí phản nghịch. Hoặc là "chết" một lần khiến anh cởi mở với chuyện này hơn, thoải mái tới mức không muốn tiếp tục che giấu tình cảm quyến luyến của mình với Thẩm Nhạn nữa.

Anh muốn hoàn toàn vứt bỏ ánh mắt lạ lùng, thản nhiên mà sống.

Có lẽ Thẩm Nhạn cũng có suy nghĩ giống như anh, bởi vì bàn tay hắn lặng lẽ xiết chặt tay anh hơn, nắm thật chặt, không hề có ý muốn lảng tránh ánh mắt người ngoài.

Điều bất ngờ là người tài xế kia nhìn thấy mà không có phản ứng gì đặc biệt, sau khi hỏi điểm đến thì khởi động xe tiến về đường lớn, lái về phía bắc thành phố. Ông đang lặng lẽ khinh thường họ, hay là không quan tâm, hay là có suy nghĩ gì khác? Tề Tĩnh không tài nào biết được, sau khi trải qua một phen sóng to gió lớn, giờ trái tim anh yên bình như mặt hồ tĩnh lặng, bao nhiêu cảm xúc kịch liệt đã lắng xuống đáy hồ, chỉ còn chút tia sáng phản chiếu loang loáng trên mặt nước.

Người mang những tia sáng tới cho anh đang ngồi ngay cạnh anh đây, hai tay vẫn nắm chặt lấy anh, không rời không bỏ.

Trừ cái đó ra, anh không quan tâm đến điều gì khác.

Tối đến, cả thành phố giăng đèn đóm sáng trưng rực rỡ. Trong buồng xe lại có vẻ tối tăm, nhưng ngăn cách

với thế giới loài người ngoài kia, yên lặng mà ngắm nhìn khung cảnh hào hoa xa xôi. Tề Tĩnh ngồi trong xe nhìn ra ngoài, bóng đêm như nước, còn những ngọn đèn vội vã lướt qua cửa sổ là cá, xuyên qua màn đêm, lưu lại từng gợn sóng khi vẫy đuôi rẽ nước.

Còn ngón tay anh đang nhẹ nhàng vẽ vời trong lòng bàn tay Thẩm Nhạn.

Từng nét, từng nét, cứ như tằm nhả tơ, vây kín tình cảm của hai người ở bên trong, từ khi chậm rãi làm quen tới lúc thân thuộc, mà anh muốn đẩy nhanh quá trình này.

"Thẩm Nhạn." Tề Tĩnh bỗng nhiên cất tiếng, "Em muốn vay tiền mua xe."

Những lời này nói ra vô cùng đột ngột.

Thẩm Nhạn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, mê man trong đáy mắt mau chóng tan biến, dường như hiểu ra điều gì. Ánh mắt hắn khôi phục sự tỉnh táo, vẫn nhìn chằm chằm vào anh, không nhúc nhích.

Tề Tĩnh quay đầu lại, đón nhận ánh mắt hắn, vẻ mặt kinh định mà trịnh trọng, chậm rãi trình bày kế hoạch tương lai của mình.

"Mấy năm nay em đi làm, mặc dù tiền lương không cao, nhưng bình thường em chi tiêu không nhiều, không mua thứ gì quá xa xỉ, vẫn có tiền tiết kiệm. Hiện tại, hơn mười vạn có thể mua được một chiếc xe khá kinh tế, lãi vay khoảng trên dưới 30%, hơn nữa còn phí làm thủ tục, phí bảo hiểm, thuế, vân vân… Tất cả vào khoảng thêm bốn, năm vạn nữa. Số tiền này em có thể xoay xở được. Tới kỳ trả tiền, với thu nhập trung bình của em hiện này thì hơi khó khăn, nhưng hàng tháng tiết kiệm một chút vẫn chậm rãi trả được."

Thẩm Nhạn chỉ lẳng lặng lắng nghe.

Nói tới điều kiện tài chính không quá lạc quan của mình, Tề Tĩnh vẫn duy trì thái độ lạc quan: "Nhưng nếu như có thể thuận lợi thăng chức, tiền lương của em cũng sẽ tăng lên, tiền thưởng cuối năm chắc chắn nhiều hơn bây giờ, vậy thì cũng không tới nói quá khó khăn."

Thẩm Nhạn nghe tới đó, thấp giọng hỏi: "Vì sao đột nhiên muốn mua xe?"

Tề Tĩnh cười nhẹ: "Trước đây chẳng phải hai ta từng bàn về chỗ ở sao? Vấn đề là nếu tới lúc em tháo bột, phải quay lại đi làm hằng ngày, ở chỗ anh sẽ quá xa cơ quan, không tiện đi lại, nhất định phải chuyển về nhà cũ của em. Nhưng nếu mình có xe, không cần dùng phương tiện công cộng, có thể tiết kiệm thời gian di chuyển, giải quyết được vấn đề này."

Trước đây anh đã uổng phí rất nhiều cho một người không quý trong anh, thật là một kết cục nực cười. Bây giờ, anh đã gặp được một người thật sự yêu anh, đau lòng vì anh, đáng để anh nỗ lực vì tình cảm của hai người hơn trước gấp trăm lần, đáng để anh phải giữ chặt, cố gắng duy trì mối quan hệ giữa hai người.

"Em muốn nghiêm túc chuẩn bị cho tương lai của chúng ta, nghiêm túc giải quyết các vấn đề trước mắt." Vẻ mặt Tề Tĩnh cố chấp, giữa cặp lông mày lộ ra cảm xúc kiên định không giải thích được bằng lời. Anh nhỏ giọng, chậm rãi nói, "Em… muốn ở bên anh, đồng thời muốn giữ anh ở bên em."

Thẩm Nhạn quý trọng anh như thế nào, anh phải đáp trả hắn gấp bội.

Ngày đó, hai người uống rượu, bộ dáng Thẩm Nhạn say thì thào cầu xin anh đừng đi vẫn còn khắc sâu trong đầu anh, không tài nào quên được.

Dùng lời nói để an ủi còn chẳng bằng dùng hành động thực tế để thay đổi hiện trạng bây giờ.

Những chướng ngại vật trong hiện thực nhiều không đếm xuể, không thể nào thoáng cái đã giải quyết được tất cả, nhưng anh có thể gỡ bỏ từng cái một. Thẩm Nhạn đã cho anh một "mái nhà", tất nhiên anh cần phải nỗ lực vì "mái nhà" đó.

"Nhà cũ của em ký hợp đồng một năm, cuối năm mới tới kỳ, tiền thuê nhà đã đặt trước, dù sao cũng không thể đòi lại được, thế nên không thể nói là em không có nhà để ở." Anh hít sâu một hơi, thấp thỏm nhẹ nhàng nắm lại tay Thẩm Nhạn, "Nếu như… nếu như tới kỳ trả nhà, em dọn ra ngoài, mà anh đồng ý nhận lời em… Như vậy tiền thuê nhà kia có thể bớt một phần tiền vay để mua xe. Chúng ta vẫn có thể ở cùng nhau…"

Nói xong, Tề Tĩnh hơi cúi đầu, cố gắng không quan sát biểu hiện của Thẩm Nhạn lúc này — Anh sợ sẽ thấy sự xấu hổ hay chần chờ của hắn.

Lời nói ra có chút đột ngột, nhưng vẫn không quên để đường lùi cho đối phương.

"Đương nhiên, điều kiện tiên quyết vẫn là anh đồng ý…" Đồng ý để em trở thành một phần trong mái nhà của anh.

Ngôi nhà đó là nơi Thẩm Nhạn đã sống cùng với ông nội mình, đối với hắn mà nói, ngôi nhà không chỉ có ý nghĩ là nơi để ở. Muốn hắn đồng ý cho người lạ chính thức bước vào nhà, tham gia vào cuộc sống của hắn, cũng là tham gia vào quá khứ của hắn, coi người này trở thành "người nhà". Đó không phải điều dễ dàng quyết định được.

"Tề Tĩnh." Người đàn ông bên cạnh khàn khàn nói, nhẹ nhàng gọi tên anh, tựa như đang cười, lại như đang than, "Câu trả lời của anh là gì, em đã biết từ lâu rồi… Anh đã nói rồi, để anh trở thành người nhà của em, đương nhiên cũng bao gồm cả chỗ ở."

Thật ra Tề Tĩnh đã biết đáp án từ trước.

Nhưng cảm giác được nghe chính miệng hắn nói ra thì không giống.

"Anh không cảm thấy em quá đường đột là tốt rồi." Mũi Tề Tĩnh cay cay, muốn miễn cưỡng gượng cười, để mình không quá mức chật vật.

"Không, hoàn toàn không." Thẩm Nhạn nắm chặt tay anh, cười khổ, "Thật ra nghe những lời em nói vừa rồi, anh rất hạnh phúc… Anh vốn tưởng muốn giữ được em còn cần một khoảng thời gian rất dài, rất dài, hơn nữa tình hình hiện tại lại không cho phép, em đang trong thời kì then chốt của sự nghiệp, anh không muốn vì tâm tư cá nhân của mình ngăn cản tiến trình của em. Nghe được những lo toan trong lòng em, còn lên kế hoạch cho tương lai xa như vậy… Anh cực kì hạnh phúc."

Làm sao có thể không vui được cơ chứ?

Trong quá khứ, phần lớn "người nhà" của hắn đều lựa chọn bỏ hắn mà đi, hoặc là chọn đuổi hắn đi. Ông nội hắn là người đầu tiên chấp nhận làm người nhà của hắn, hôm nay… Tề Tĩnh là người đầu tiên chấp nhận cho hắn làm người nhà của anh.

"Anh chỉ băn khoăn một điều, gánh nặng kinh tế của em quá lớn." Dù đang xúc động, hắn cũng không quên sự chênh lệch giữa hiện thực của lì tưởng. Không phải hắn nghi ngờ năng lực làm việc của Tề Tĩnh, chỉ là nếu anh muốn một mình vay tiền mua xe thì sẽ cực kì khổ cực. "Nếu có thể, anh muốn san sẻ khoản tiền đó với em."

"Anh đã góp "nhà", đương nhiên em không thể để anh góp cả "xe"." Tề Tĩnh nửa đùa nửa thật uyển chuyển từ chối hắn.

Lúc này, người tài xế vẫn luôn im lặng đột nhiên chen vào, "Cậu này, nếu như cậu muốn mua xe, tôi có thể đề cử cho cậu mấy nơi bán, phí thủ tục và phí dịch vụ không qua đắt mà chất lượng lại tốt. Với tình hình của các cậu, tôi đề cử nên mua xe cũ, bình thường đi làm thì lái một chút, ngày nghỉ có thể đi chơi gần gần, bảo dưỡng tốt, đến lúc có tiền rồi đổi xe khác cũng dễ dàng hơn."

Tề Tĩnh và Thẩm Nhạn đồng thời sửng sốt.

Bọn họ không sợ tài xế nghe được cuộc đối thoại của họ, chỉ là tài xế chủ động tiếp lời, còn không thể hiện thái độ kì thị mới là điều bất ngờ nhất.

Tề Tĩnh tưởng rằng người ngoài nhìn vào quan hệ của họ, đa phần đều mang thành kiến.

Vì vậy tới khi lấy lại tinh thần, anh mỉm cười, ngồi thẳng dậy, "Bác tài, ngoài vấn đề xe cộ ra… Bác không cảm thấy bọn cháu rất kỳ quái sao?"

Nếu đối phương đã chủ động nói, anh cũng không ngại đáp. Bản năng tiến hành phỏng vấn của nhà báo nổi lên khiến anh không nhịn được, muốn nghiên cứu tâm trạng của người kia.

Người tài xế vừa lái xe vừa áy náy cười: "Ngại quá, từ khi các cậu lên xe tôi đã quan sát suốt rồi. Khi đó

tôi đoán các cậu là một đôi, nhưng mà không dám tùy tiện kết luận. Dọc đường nghe các cậu nói chuyện mới biết hai người thật sự là một cặp."

Một cặp—-

Lần đầu tiên, một người hoàn toàn xa lạ dùng một từ mang ý nghĩa hình dung như vậy nói về bọn họ.

Hai gò má Tề Tĩnh bỗng nóng lên, bất giác quay mặt sang chỗ khác. Còn Thẩm Nhạn vẫn nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, ngón tay rắn chắc bọc lấy tay anh, dường như đang khẳng định với đối phương.

"Ái chà, nếu khiến các cậu tưởng tôi đang kì thì thì ngại quá." Tài xế nói xin lỗi lần nữa, tự lẩm bẩm, "Bởi vì ngoài con gái tôi ra, tôi chưa từng gặp người giống các cậu ở ngoài đời… cho nên là…"

Tề Tĩnh là một người cực giỏi nắm bắt thông tin, lúc này hơi ngẩn ra, "a" một tiếng ngắn ngủi.

Bấy giờ người tài xế mới nhận ra mình lỡ miệng, vỗ đầu bất đắc dĩ cười: "Đúng vậy, con gái tôi cũng… Cũng giống như vậy. Mặc dù bây giờ còn không có nhiều người chấp nhận được chuyện này, nhưng tôi vẫn hiểu được, dù sao cũng giống với tình hình trong nhà mình."

Tề Tĩnh bị những lời nói của bác tài kéo về trong đoạn hồi ức năm đó mình cắt đứt quan hệ với người nhà, cõi lòng đau đớn.

"Thật ra không phải người làm cha làm mẹ nào cũng thế thấu hiểu được chuyện này." Anh nhỏ giọng nói. Con gái của người tài xế này thật may mắn, ít nhất là may mắn hơn anh.

Nhưng bác tài lại thở dài nói: "Haizz, chàng trai, tôi nói cậu nghe nè— Năm đó con gái tôi nói thật với hai vợ chồng tôi, tôi cũng không chấp nhận nổi. Phải mất rất nhiều năm tôi mới chậm rãi thông suốt. Mẹ bọn trẻ tới giờ vẫn chưa chấp nhận, nhưng dù sao cũng là cha mẹ, chẳng còn mong gì hơn ngoài hạnh phúc của bọn trẻ."

Trước đó còn không sao, tới khi nghe được những lời này, tâm trạng Tề Tĩnh dâng trào, bàn tay nắm tay Thẩm Nhạn khẽ run, "Cha mẹ cháu… sẽ không nghĩ được như vậy."

"Chàng trai à, không thể nào hoàn toàn trách cha mẹ cậu được. Người của thời đại của chúng tôi, tư tưởng cực kỳ theo truyền thống, khó thay đổi. Ai làm cha làm mẹ cũng vậy hết, không tính những người ngoài chỉ thích nhòm ngó chê cười chuyện nhà người ta." Bác tài nói được phân nửa lại kéo đề tài về Thẩm Nhạn. "Nhưng nói thật, vừa rồi tôi nghe hai người nói chuyện cũng thấy cảm động. Đám trẻ tuổi bây giờ dù là nam nữ yêu nhau cũng không nghiêm túc suy nghĩ về tương lai như hai người. Tốt lắm, phải cố gắng lên…"

Tề Tĩnh ngẩn người, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng tràn đầy, cực kỳ đầy đủ.

Thẩm Nhạn vẫn luôn im lặng nghe họ nói cũng cất lời: "Cảm ơn bác đã cổ vũ."

Tài xế nghe vậy, cười vang hai tiếng: "Đừng khách khí, con gái tôi bây giờ dọn ra ngoài ở cùng người yêu nó, hai đứa đều có công việc đàng hoàng, sống rất tốt. Bởi vì nhà tôi cũng có đứa con như vậy nên mới quan tâm tới phương diện này. Hôm nay chở hai cậu, âu cũng là có duyên, nên tôi nhịn không được mới lắm miệng nói vài câu."

Hai người cùng tài xế chậm rãi trò chuyện, nửa tiếng đi đường trôi qua trong nháy mắt, taxi đã tới khu vực phía bắc thành phố.

Lúc xuống xe, bác tài khăng khăng không chịu thu tiền xe của họ, chở họ miễn phí tới tận cửa nhà rồi lái xe đi.

"Thật không ngờ có thể gặp được một người sống phóng khoáng như vậy." Tề Tĩnh đứng ở con đường nhỏ trước khu nhà nhìn xe đi xa, cảm khái một câu. Thế giới này có lạnh lẽo, tất nhiên cũng sẽ có ấm áp —-Ngày hôm nay nhờ chuyện này mà tâm trạng bất lực trong anh được tạm thời giải phóng, nhẹ nhõm hơn hẳn.

"Người chấp nhận được chúng ta nhiều hơn so với anh tưởng tượng." Những lời này của Thẩm Nhạn là điều hắn mới nhận ra, trước đây chưa từng có.

"Đúng vậy, đây là lần đầu tiên em thẳng thắn thừa nhận xu hướng tình dục của mình trước một người xa lạ." Tề Tĩnh cười tự giễu, "Nhưng mà tâm trạng rất tốt."

Thẩm Nhạn lẳng lặng nhìn anh một lúc lâu, muốn nói lại thôi.

"Tề Tĩnh, em có nghĩ tới việc nói chuyện tử tế với người nhà một lần không?"

62. Chương 62

Tề Tĩnh chưa từng nghĩ tới điều này.

Trước đây chưa từng nghĩ tới, tương lai chắc cũng sẽ không nghĩ tới… Nếu như Thẩm Nhạn không hỏi anh như vậy.

Anh lặng im một lúc lâu, cuối cùng vẫn không đáp lời.

"Anh nghĩ, em nên ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện với người nhà một lần."

Thẩm Nhạn thay anh trả lời câu hỏi ấy, đó là khi hai người đang ăn cơm.

Trước mặt là những món ăn gia đình đầy ắp mặt bàn gỗ đen, những món ăn được Thẩm Nhạn hâm nóng lần nữa, tất cả đều là hương vị gia đình — cực kì thích hợp để bàn chuyện "gia đình" trong bầu không khí hiện tại.

Tề Tĩnh ngừng đũa. Anh thả lại món ăn đang gặp dở xuống bát, khẽ than: "Thẩm Nhạn, em biết anh có ý tốt, nhưng nếu có thể dễ dàng khiến họ hiểu như vậy, em cũng chẳng cần cắt đứt liên lạc với họ nhiều năm."

Tề Tĩnh là một người biết ăn nói, tính tình lại khéo léo, linh hoạt, đủ kiên trì."

Một người như anh còn phải lựa chọn bỏ đi, nghĩa là đã tới nông nỗi không tài nào nhẫn nhịn được nữa, bất đắc dĩ mới phải làm vậy.

Thẩm Nhạn cũng ngừng đũa, ngập ngừng không biết có nên tiếp tục đề tài này hay không.

Điều hắn không muốn làm nhất là khiến Tề Tĩnh cảm thấy khó xử, huống chi hôm nay anh vừa trải qua một chuyện kinh khủng như vậy, hắn không đành lòng làm khổ anh thêm nữa.

"Anh hiểu rồi… Ăn cơm đi." Hắn thấp giọng nói.

Miệng nói lời an ủi, Thẩm Nhạn còn vươn tay nhẹ nhàng gỡ tóc mai của Tề Tĩnh, vuốt ve nhẹ nhàng, nở nụ cười dịu dàng với anh. Đây là động tác theo thói quen của hắn khi làm bác sĩ thú y nhiều năm ở bệnh viện, khi nhìn thấy những con thú nhỏ bị thương, hắn sẽ vuốt ve như vậy để chúng bình tĩnh hơn.

Tề Tĩnh đã từng quan sát tỉ mỉ Thẩm Nhạn khi làm việc, tất nhiên anh cũng phát hiện ra thói quen này.

Nhưng anh không nói ra, còn ngoan ngoãn để hắn trấn an như vậy.

Dù sao bây giờ chỉ có mình hắn mới cho phép anh tỏ ra mềm yếu, để anh an tâm tự liếm vết thương.

Bữa cơm này tốn thời gian hơn bình thường, cho tới hai tiếng sau, hai người thu dọn chén đũa xong, trời đã về khuya. Tề Tĩnh trải qua một ngày làm việc mệt mỏi, còn đụng phải người đàn ông kia, bất kể thân thể hay tinh thần đều vô cùng uể oải, chỉ mong mau chóng tắm rửa cho khoan khoái, để nước rửa trôi hết bụi bẩn và kí ức đáng ghét kia đi.

Thẩm Nhạn vẫn giúp anh cởi áo như mọi hôm, nhẹ nhàng cởi từng cúc áo.

Tề Tĩnh hơi nâng cánh tay trái lên, để Thẩm Nhạn giúp anh kéo tay áo ra, đột nhiên thấy tay đau đớn, anh nhịn không được kêu lên.

Thẩm Nhạn ngẩn người, cau mày hỏi: “Em bị thương à?”

Vừa nói vừa lo lắng đỡ tay trái của anh, để tay anh gác lên tay mình, không cho anh tiếp tục động đậy.

“Không, chỗ bị gãy xương không sao, chỉ là phía trên hơi đau.” Tề Tĩnh lắc đầu. Nãy giờ vẫn cố định tay một chỗ nên không cảm thấy gì, giờ hơi động đậy mới thấy ở gần vai hơi đau đớn, “Khi tên kia uy hiếp em đã túm chặt lấy chỗ đó, chắc chỉ bị bầm tím thôi, anh đừng lo.”

Anh cố gắng tỏ ra hời hợt, Thẩm Nhạn lại không hề yên tâm. Hai hàng lông mày vẫn nhíu chặt, hắn yên lặng kiểm tra cánh tay anh.

Nương theo ánh sáng từ ngọn đèn, hắn có thể nhìn thấy dấu vết từng bị người ta xiết chặt.

Ngoại trừ tay trái, cổ tay phải cũng có.

Mặc dù nhìn bề ngoài không thấy có tổn thương gì nghiêm trọng, nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy. Huống chi, thân thể bị thương vốn không hề đơn giản.

“Kẻ kia… Có làm vậy với em không?”

Câu hỏi hắn không nói nên lời bấy lâu cuối cùng cũng hỏi được. Trước đó, trạng thái tinh thần của Tề Tĩnh vẫn không ổn định, hắn không muốn hỏi, nhưng giờ khắc này, hắn chẳng tài nào kiềm chế nổi nữa.

Tề Tĩnh hơi ngẩn ra, ngẩng đầu đối diện với tầm mắt hắn.

Trong ánh mắt hắn, có quan tâm săn sóc, có bất an lo lắng, chỉ không hề có sự trách cứ. Tề Tĩnh rất cảm kích sự chu đáo của hắn, nhờ vậy mà việc thẳng thắn nói sự thật không còn quá khó khăn.

“Có.”

Khi Thẩm Nhạn nghe thấy câu trả lời, hô hấp như ngừng lại. Nhưng Tề Tĩnh chỉ cười khổ, nhẹ nhàng lắc đầu, tay phải bóp nhẹ bàn tay hắn, thấp giọng nói: “Nhưng hắn không thực hiện được ý đồ, vì em tránh được.”

Thẩm Nhạn nghe xong, cả người cứng đờ trong chốc lát, mí mắt nháy nháy, mãi mới chậm rãi thở phào.

Tề Tĩnh yên lặng quan sát từng động tác của hắn. Trên thực tế, đối với người đang có quan hệ yêu đương với mình, bất kể cái gì liên quan tới đề tài này đều cực kì nhạy cảm. Anh sợ Thẩm Nhạn sẽ thấy phản cảm với điều này, nhưng anh không muốn giấu diếm hắn. Anh mong mối quan hệ của hai người sẽ được vun đắp trên sự thành thực chứ không phải lừa dối.

Nhưng tay của Thẩm Nhạn vẫn nhẹ nhàng đặt trên vai anh, không hề có bất cứ phản ứng tiêu cực nào. Vì vậy, anh chậm rãi bước thêm một bước, khiến hai người gần như dựa sát vào nhau.

"Thẩm Nhạn… Anh để tâm tới quá khứ của em sao?"

Không chỉ là chuyện tối nay, còn có quá khứ trước đây mà anh không muốn nhắc lại.

"Không." Thẩm Nhạn nhận ra sự thấp thỏm trong giọng nói của anh, giật mình mỉm cười, thở dài nói: "Anh chỉ không muốn tiếp tục nhìn thấy em bị kẻ đó làm tổn thương."

Bất kể là ai cũng có một phần quá khứ không muốn bị vạch trần, ngay cả hắn cũng vậy.

Từng chuyện, từng chuyện cũ đã xảy ra, rồi một ngày nào đó Tề Tĩnh cũng sẽ biết, vấn đề chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi. Vậy nên hắn rất hiểu tâm trạng của Tề Tĩnh lúc này, đứng trên lập trường của anh mà suy nghĩ, làm sao hắn có thể xát muối lên vết thương của anh được.

"Em trân trọng mối quan hệ của chúng ta, vậy nên em muốn nói rõ ràng." Tề Tĩnh cúi đầu, mãi mới nói tiếp bằng chất giọng buồn bã.

"Anh hiểu." Điều này hắn biết ngay từ lúc bắt đầu.

"Suy nghĩ của anh rất quan trọng đối với em." Anh lại nói thêm.

"Anh hiểu."

Hai từ đơn giản lại có thể đập tan bao uất ức chồng chất trong lòng Tề Tĩnh bấy lâu, cảm giác đau đớn dần tan biến, chỉ còn lại thỏa mãn. Có thể tìm được một người thấu hiểu, tín nhiệm mình như vậy, là điều khiến người ta cảm thấy thỏa mãn hơn bất cứ thứ gì.

"Vậy đêm nay… anh còn muốn làm túi sưởi ấm cho em nữa không?" Biết bao bực dọc đè nén cả một ngày đã không còn, anh muốn lén lút làm nũng một chút, "Chắc em bị cảm lạnh rồi."

Nói xong, anh còn cố ý rụt vai, giả bộ như bị lạnh.

Thẩm Nhạn bật cười, nhẹ nhàng nói: "Được, vậy em tắm trước đi. Anh giúp em trải giường."

Cuối thu, đêm tối, trời lạnh.

Khi ba điều này cũng xảy đến, Tề Tĩnh càng khát vọng sự ấm áp hơn.

Trong ổ chăn rất ấm, nhưng điều anh mong muốn là một người còn ấm hơn chăn. Người kia giúp anh trải chăn, rồi tự giác lấy máy sấy, tóm lấy anh vừa bước ra khỏi phòng tắm, đè lên ghế, cẩn thận tỉ mỉ sấy tóc cho anh, sau đó nhét vào trong chăn.

"Anh cũng vào đây đi." Tề Tĩnh nhẹ giọng nói.

Trên người anh còn hầm hập hơi nước ấm chưa tan, da dẻ phiếm hồng, tóc mai hơi ướt có vẻ đen nhánh hơn, mềm mại hơn bình thường.

Đối mặt với người yêu như vậy, lại nghe được câu kia, Thẩm Nhạn khó mà tìm được lí do từ chối.

Huống chi, hắn vốn chẳng hề có ý định từ chối.

"Em buồn ngủ rồi à?" Trước khi lên giường, Thẩm Nhạn hỏi, "Nếu buồn ngủ thì anh tắt đèn nhé."

"Chưa đâu, em muốn đọc nốt nguyên tác "Tru thiên lệnh" đang đọc dở từ sáng." Lúc này hãy còn sớm, Tề Tĩnh định hoàn thành kế hoạch hôm nay, kéo cuộc sống sinh hoạt trở lại như trước khi bị kẻ kia quấy rầy. Anh vừa nói vừa dựng gối đứng lên, mắt cong cong, tay lắc điện thoại nói với Thẩm Nhạn. "Nếu anh rảnh rỗi, có thể đọc cùng em không?"

Thẩm Nhạn gật đầu.

Nhưng hắn vẫn tắt đèn phòng ngủ đi, chỉ để lại một ngọn đèn bàn nơi đầu giường. Ánh đèn mờ nhạt không quá sáng sủa, nhưng vậy cũng đủ để đọc sách rồi.

Vốn tưởng sẽ giống như hôm qua, ngồi sóng vai với Tề Tĩnh mà đọc, nhưng vừa mới kéo chăn lên, Tề Tĩnh đã xê dịch thân thể dựa sát lại, thậm chí còn chui vào trong ngực hắn. Thẩm Nhạn rất tự nhiên giang hai tay ôm lấy anh, nhẹ nhàng bao bọc anh từ phía sau, để anh dựa trong ngực mình mà đọc.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm tưởng chừng như vô tận.

Khu phố cũ yên ắng giữa đêm đen, chỉ có cây bồ đề dưới lầu nhẹ nhàng xào xạt trong gió thoảng, bình yên đến lạ.

Từ chỗ bọn họ ngồi chỉ có thể nhìn ra ngoài thông qua một cửa sổ vuông nhỏ, kính thủy tinh bị ngọn đèn hắt lên ánh sáng mờ nhạt, có vẻ nổi bật giữa hàng loạt ô cửa sổ tối đèn, mang cảm giác gia đình. Từ trong nhìn ra, thế giới của bọn họ thu nhỏ trong ánh sáng vàng nhàn nhạt, rất nhỏ nhưng rất ấm, rất dễ chịu. Vừa đủ để chứa đựng hai trái tim hòa quyện.

Tề Tĩnh đang đọc sách.

Còn Thẩm Nhạn chẳng đọc gì, mười ngón tay đan chặt đặt trên bụng anh, siết anh thật chặt trong vòng tay mình, nhắm mắt hít sâu hương thơm trên người Tề Tĩnh. Cái hương vị ngọt ngào sau khi tắm, bất kể là từ mái tóc còn chưa khô hẳn, hai từ hõm vai mà chóp mũi hắn đụng vào, tất cả đều có.

Không muốn để người khác thấy được.

Không muốn để người khác có được.

Không muốn để giữa cái ôm này có bất cứ khe hở nào, cũng tức là không muốn để bất cứ ai có thể chen vào giữa tư thế này và mối tình này. Như vậy, dù chỉ là lẳng lặng ngồi một vài tiếng đồng hồ cũng được, Thẩm Nhạn đã thấy đủ rồi.

Không biết qua bao lâu, người trong lòng đặt điện thoại di động xuống, nhẹ nhàng nói: "Em đọc xong rồi."

"Vậy à?" Thẩm Nhạn phục hồi tình thần, dịu dàng cười, "Bây giờ còn chưa quá muộn, nếu em mệt thì ngủ sớm một chút. Nghỉ ngơi cho khỏe."

Dứt lời, hắn vươn tay định tắt đèn ở đầu giường.

Lúc này, Tề Tĩnh chợt im lặng nắm lấy cổ tay hắn, kéo trở lại trước người mình, không để cho hắn tắt đèn, cũng không có ý định nằm xuống đi ngủ. "Chờ chút… Em muốn nhìn tay của anh một chút."

Nhìn tay?

Yêu cầu đặc biệt như thế khiến Thẩm Nhạn giật mình.

Hắn thấy Tề Tĩnh thật sự bắt hắn xòe tay ra cho anh chăm chú xem, không khỏi bật cười: "Sao vậy? Em muốn xem cái gì?"

"Xem chỉ tay." Tề Tĩnh dường như dán lại gần hắn hơn, giống như con thú nhỏ sợ lạnh, hoàn toàn chui vào lòng hắn, tìm kiếm hơi ấm trong vòng tay hắn. Anh vươn ngón trỏ, chậm rãi phác họa đường chỉ tay phía dưới ngón út của hắn, thanh âm khàn khàn. "Đường tình duyên của anh… Vừa mảnh vừa dài."

"Vậy có nghĩa là gì?" Thẩm Nhạn để mặc anh, nhẹ nhàng tựa cằm lên vai anh, đóng vai một người nghe chân thành.

"Có nghĩa anh là một người chung tình, hơn nữa rất tinh tế trong chuyện tình cảm."

Tề Tĩnh vừa nói, đầu ngón tay vừa vuốt ve theo đường tình duyên trong lòng bàn tay hắn, hơi ngứa. Thẩm Nhạn vô thức nắm tay lại, dịu dàng bao bọc ngón tay của Tề Tĩnh.

Tề Tĩnh không rút tay ra, không nhúc nhích, để cho hắn nắm.

"Em nghĩ về anh như vậy sao?" Hắn cười hỏi.

"Ừ." Dường như người ngồi trong lòng hắn cũng đang cười, sau đó thanh âm của anh trầm hẳn xuống, "Chẳng qua đôi khi… anh không chỉ không tinh tế, mà còn rất ngốc nghếch."

Thẩm Nhạn sửng sốt.

"Ví dụ như khi nào?" Hắn thừa nhận có những lúc mình rất ngốc, không hiểu được lời ám chỉ bóng gió của Tề Tĩnh.

Tề Tĩnh không nói gì, im lặng một lúc lâu. Tới khi Thẩm Nhạn tưởng rằng anh đã ngủ quên trong lòng hắn, Tề Tĩnh bỗng nhiên cất tiếng, như cười lại như thở dài.

"Ví dụ như lúc này… Em ngồi trong lòng anh lâu như vậy, anh chẳng có tý phản ứng nào… Đây không phải rất ngốc sao?"

Đúng vậy, Thẩm Nhạn thật ngốc.

Nếu như hắn không ngốc đến thế, hắn sẽ phát hiện ra khi anh nói những lời này, bàn tay hơi run rẩy, hắn sẽ nhận ra lòng bàn tay anh đổ đầy mồ hôi.

Câu nói không mang theo lửa, nhưng lại đốt lên một ngọn lửa nhỏ.

Điều anh có thể làm, chỉ có như vậy mà thôi.

Điều Thẩm Nhạn có thể làm, rất nhiều… Nếu như ngọn lửa kia bùng cháy.

Thân thể đột nhiên ngả xuống, dường như ngã vào đám bông mềm, lưng nhẹ nhàng chạm xuống đệm, sau đó gáy được một cánh tay rắn chắc vững vàng lót phía dưới, ngưỡng cổ nằm trên giường.

Ngọn đèn nơi đầu giường vẫn tản ra ánh sáng mỏng manh.

Nhưng tia sáng trong mắt anh biến mất ngay chốc lát, bởi vì người đàn ông kia đã nghiêng người sang, chậm rãi cúi xuống, bao trùm lấy anh. Hai người trán kề trán, anh nghe thấy hắn gọi tên mình. Thanh âm của người kia trầm thấp nỉ non như cầu xin, nhẹ nhàng hô: "Tề Tĩnh."

Lửa, đã bùng cháy.

Bởi vì thanh âm của người kia đã mang theo lửa, vừa khô vừa nóng.

Trái tim anh rung động, không thể không đáp lại: "Ừ."

"Tề Tĩnh." Thẩm Nhạn gọi tên anh lần nữa, ánh sáng phản chiếu hiện trên gương mặt hắn sự thống khổ, ngón tay run rẩy men theo gò má anh. Mỗi một chữ bật ra, hơi thở lại gần như tổn thương hắn thêm một lần. "Chuyện hôm nay em gặp phải… không sợ sao?"

Sợ chứ.

Cái anh sợ không phải sự gần gũi của Thẩm Nhạn, mà ngược lại, anh sợ hắn sẽ rời xa. Ngoại trừ điều này, Tề Tĩnh không biết mình phải sợ cái gì nữa.

"Nếu như lo em sẽ sợ, vậy anh hãy khiến cho đầu óc em trống rỗng, không thể nghĩ lung tung là được rồi." Anh rũ mắt, tay bất giác đặt ở gò má mình. Cho dù chỉ trong chốc lát cũng được, cho dù tự lừa dối bản thân cũng được, anh vươn tay muốn che khuất hai má đã đỏ rực như thiêu đốt, nhưng không che giấu được thanh âm khàn khàn, "Dùng cách của "bạn trai"… là được rồi."

Câu nói cuối cùng kết thúc, tay phải bỗng dưng bị Thẩm Nhạn nhẹ nhàng nắm lấy, giật lại.

Ngay cả muốn giấu cũng không được, anh chỉ có thể nhắm mắt lại, quay mặt vùi đầu vào gối, không dám nhìn. Nhưng dù không nhìn vẫn có thể cảm giác được nụ hôn của Thẩm Nhạn bên gáy. Trên thực tế, anh không chỉ có cảm giác, mà thân thể còn hơi run rẩy, bất giác ngẩng đầu lên, phát ra tiếng thở nhẹ.

"Thẩm Nhạn…"

"Tề Tĩnh…" Thẩm Nhạn thấp giọng đáp lại anh.

Cách này có thể khiến anh đầu óc trống rỗng được hay không, anh không biết. Hoặc là bởi vì ở trước mặt người này, anh đã mất đi khả năng suy nghĩ, không hề nhận thức được mình đã làm điều gì. Tất cả đều giao cho bản năng, giao cho đôi tay ấm áp mang theo nhiệt độ cơ thể của người kia, giao cho khao khát nhiều nụ hôn hơn.

Tay phải Tề Tĩnh dường như mất sức, thuận theo động tác của hắn mà đặt bên gối, cả người trở nên suy yếu hơn.

Khi Thẩm Nhạn nhẹ nhàng hôn lên yết hầu anh, Tề Tĩnh chỉ hơi giẫy nhẹ tượng trưng, khép hờ mắt, thở nhẹ gấp gáp, hốt hoảng nhìn lên trần nhà.

Anh không nói gì, cũng không kêu ngừng lại.

Bởi vì anh không thể không thừa nhận, Thẩm Nhạn hôn rất dễ chịu.

Mặc dù không phải đang an ủi, nhưng khiến anh khó kiềm chế được dục vọng, thoải mái cực kì. Anh cam tâm tình nguyện chấp nhận tất cả, chỉ cần Thẩm Nhạn tiếp tục hôn anh.

63. Chương 63

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng đè lên anh, thậm chí còn hơi đẩy về phía trước một chút. Hắng dùng tay nâng gáy anh, kéo anh sát về phía mình.

Giờ anh không thể lui bước được nữa, thân thể hai người hoàn toàn quấn vào nhau.

Chiếc gối hơi lõm xuống. Tề Tĩnh hơi ngửa ra sau, tư thế này khiến cơ thể anh căng ra, phô bày tất cả – đó là tư thế dụ dỗ người ta xâm nhập. Nhiệt độ càng ngày càng cao, Thẩm Nhạn bắt đầu mất lí trí, không thể chống cự được trước sự mê hoặc này, hơi cúi người xuống dán sát vào khối thân thể đang bày ra đường cong quyến rũ kia, đuổi theo tiếng thở dốc của đối phương, dùng môi mình chặn nó lại.

"Ưm…"

Nụ hôn khiến cho ngôn ngữ trở nên vô lực, cũng khiến cho hơi thở trở nên rối loạn, lúc sâu lúc cạn, dồn dập vang lên trong căn phòng mờ tối.

Tề Tĩnh nhíu mày, yếu hầu khô khốc phát ra tiếng thở hào hển, phân nữa tan biến bên môi Thẩm Nhạn, bị cuốn vào trong nụ hôn của hắn. Đầu gối của anh vô thức hướng lên, bàn chân bất giác nhẹ nhàng ma sát chăn đơn dưới người, hai chân hơi mở ra, cho phép thân thể đối phương tiến vào.

Thẩm Nhạn buông tay phải của anh ra.

Buông ra, nhưng không rời bỏ.

Ngón tay chậm rãi vuốt ve dọc lên trên theo cánh tay anh, lướt qua vai, lướt qua sau mang tai, luồn vào trong tóc. Chỉ có ngón cái sờ vành tai anh, từng chút từng chút.

Đó là chỗ hay bị đỏ ửng lên nhất của Tề Tĩnh. Đặc biệt là bây giờ – sờ lên đó vừa mềm vừa nóng, xúc cảm thoải mái không thể diễn tả được bằng lời.

"Anh lại… Coi em như mèo sao…" Tề Tĩnh khàn khàn hỏi, đuôi lông mày toát lên ý cười nhàn nhạt. Khi anh mở miệng, một nụ hôn còn chưa hoàn toàn kết thúc, mỗi một chữ thốt ra là một lần hai bờ môi cọ xát vào nhau, cho đến khi Thẩm Nhạn vùi đầu hôn xuống phía sau mới bổ sung nốt.

"Không phải." Trong lòng hắn rõ ràng hơn ai hết, người mình đang ôm là ai. Chính bởi vì biết rất rõ nên động tác mới có thể chứa đựng nhiều tình cảm trìu mến như vậy.

Tề Tĩnh lặng nghe hắn nói, mí mắt rũ xuống, cười mà chẳng hé môi.

Dường như muốn đáp lại hắn, tay phải anh bất giác mò vào eo Thẩm Nhạn, lật vạt áo hắn đang mặc, chui vào bên trong. Ngón tay trực tiếp chạm vào làn da ở nơi đó, bắt đầu từ eo dần dần mò lên trên, xoa toàn bộ lưng hắn. Đường cong lưng hắn khá dẻo dai và rắn chắc, vừa cứng vừa đàn hồi, phập phồng theo tiếng thở của hắn dưới bàn tay anh.

"Tề Tĩnh…" Thẩm Nhạn nghẹn ngào kêu lên. Hắn ghé xuống bên tai anh, nói nhỏ như cầu khẩn, "… Đừng sờ anh."

"Vì sao?" Tề Tĩnh cười rất dịu dàng, biết rõ còn cố hỏi.

Thẩm Nhạn không trả lời.

Dưới ngọn đèn, hắn thấy được nét mặt của Tề Tĩnh lúc này. Mắt nửa khép nửa mở, khóe mắt ửng hồng như lan ra tận tai, khóe miệng khẽ nhếch. Hắn biết điều Tề Tĩnh muốn tuyệt đối không phải câu trả lời của hắn, mà là một thứ khác.

"Thẩm Nhạn, anh có muốn thử… nhìn một chút hay không?" Thanh âm của anh đè ép rất trầm, gần như không nghe rõ, kết hợp với ngón tay đang chậm rãi trêu đùa trên vai Thẩm Nhạn, đủ để khuấy động lòng người. Thân thể hai người chỉ cách nhau một lớp vải, cúc áo ma sát vào ngực tạo ra kích thích liên hồi, phát ra tiếng động thật nhỏ, gần như đứt lìa, nhẹ nhàng cọ vào da.

Như vậy chẳng phải rất khó chịu sao? Anh nghĩ, muốn tìm cho mình một cái cớ.

Thẩm Nhạn nhỏ giọng thở gấp, quả nhiên chậm rãi nhổm dậy, tay hướng về phía cúc áo phía trên của anh.

Đã không biết bao nhiêu lần hắn giúp anh cởi cúc áo. Những thao tác vốn phải trở nên thuần thục mà giờ khắc này lại vụng về như người mới học, mất kha khá thời gian mới cởi xong một cái.

Hô hấp của Tề Tĩnh bất giác dồn dập hơn. Anh nhắm mắt không nhúc nhích, mặc kệ ngón tay của hắn cởi thêm cúc áo của mình, cái thứ hai, cái thứ ba… Trình tự chậm rãi chuẩn như quá trình cởi quần áo trước khi tắm bình thường, nhưng hoàn cảnh khác biệt, độ nóng trên tay đối phương cũng khác biệt, làn da chỗ xương quai xanh bị Thẩm Nhạn đụng phải cũng có lỗi giác nóng bỏng.

Tới khi cái cúc áo cuối cùng được cởi ra, vạt áo bị vén sang một bên, hoàn toàn mở rộng.

Đây không phải lần đầu tiên hắn cởi áo cho anh, nhưng là lần đầu tiên hắn để bàn tay mình nhẹ nhàng bao

trùm lồng ngực anh, lẻn vào trong đồng thời kéo quần áo anh xuống, lần đầu tiên hắn được nhìn thấy một Tề Tĩnh mà hắn chưa từng quen biết – chỉ xuất hiện trước mặt mình, chỉ vứt bỏ mọi phòng bị vì mình, một Tề Tĩnh duy nhất.

"Thẩm Nhạn."

Tề Tĩnh kia gọi tên hắn, dường như hô hấp quá gấp gáp khiến nói không ra hơi, thanh âm rất nhỏ, như có như không.

Bàn tay đang ôm lấy phía sau lưng hắn mê loạn cào hai cái. Không đau, chỉ là khiến hắn run rẩy.

Thật muốn bất chấp tất cả biến người này thành của mình.

Cứ ích kỷ, buông thả, thậm chí là cưỡng ép giữ lấy anh – nếu như bản chất hắn không phải là một vị bác sĩ không được phép gây tổn thương tới người khác.

Thẩm Nhạn hít sâu một hơi, dường như chỉ trong chốc lát đã giãy dụa thoát khỏi biển lửa, trái tim đập kịch liệt trong lồng ngực như vỡ tan đầy đau đớn.

Hắn cùi đầu nhìn Tề Tĩnh vẫn không nhúc nhích nằm trên gối, thân thể được bao bọc bởi một quầng sáng vàng mỏng manh, quần áo xộc xệch mà vẫn nhẹ nhàng nở nụ cười, cười đẹp tới mức hắn không tài nào dời mắt sang chỗ khác được, chỉ có thể kinh ngạc nhìn anh. Nhiệt độ cơ thể Tề Tĩnh cũng rất cao, mỗi cái chạm tay đều có thể đụng tới lửa nóng đang chôn giấu, dễ dàng thiêu hủy hết lí trí của hắn. Khi trong đầu hắn nảy sinh ra nỗi niềm luyến tiếc bàn tay ấy, có nghĩa là lí trí đã gần như cạn kiệt.

Còn một tia lí trí cuối cùng là để ý tới cánh tay trái đang bị thương của Tề Tĩnh.

Bởi vì vẫn mở đèn, mắt thường hoàn toàn có thể thấy được.

Tuy rằng cánh tay được bó bột lẳng lặng nằm im trông có vẻ khá an toàn, nếu động tác của hắn không quá mạnh mẽ, cố gắng cẩn thận thì có thể tránh được. Nhưng tay anh vẫn chưa khỏi hẳn, nếu chút lí trí cuối cùng này mà biến mất, không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì, làm tới mức nào.

"A…" Thẩm Nhạn nhắm mắt lại, cười khổ một tiếng, chôn đầu vào lòng Tề Tĩnh, xiết chặt vòng tay ôm lấy đối phương.

"Thẩm Nhạn?" Tề Tĩnh hốt hoảng nghiêng đầu, dán sát bên tai hắn mà hỏi.

Thẩm Nhạn không đáp, chỉ yên lặng lắc đầu, thở dài một tiếng gần như không nghe thấy rồi hôn nhẹ vào gáy anh một cái. Tề Tĩnh vô thức thở ra, thân thể căng cứng uốn lên lại sụp xuống, tay phải kéo đầu hắn áp vào người mình, dùng ngón tay chải tóc hắn như an ủi.

“Tề Tĩnh.” Lúc này, Thẩm Nhạn nhỏ giọng nói một câu, “Anh thích em.”

Thanh âm trầm thấp quen thuộc lại nói ra ba chữ chẳng hề quen thuộc, trong lòng biết rất rõ nhưng chưa từng chính thức được nghe.

Tề Tĩnh giật mình, bỗng nhiên hốc mắt cay cay, ánh đèn trong tầm mắt đều bị ánh nước ướt át xua tan, chậm rãi trào dâng.

Anh chỉ ngẩn người trong chốc lát, lặng lẽ nghẹn ngào mãi không thốt nên lời, chỉ ôm Thẩm Nhạn chặt hơn.

Lúc này, Thẩm Nhạn chậm rãi hướng người về phía trước, không đợi Tề Tĩnh phản ứng, bỗng nhiên nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai anh, dùng đôi môi dịu dàng cắn một cái.

“… Thích em.” Tiếng thì thào của Thẩm Nhạn kề sát bên tai, gần trong gang tấc, lặp lại câu nói kia.

Hơi thở của hắn thổi vào tai anh, cũng thổi vào lòng anh, ấm áp như muốn hòa tan anh.

Trong khi Tề Tĩnh đang đắm chìm không thể kiềm chế được, tay Thẩm NHạn nhẹ nhàng trượt từ bên sườn anh, dần dần mò mẫm xuống dưới bụng, cách một lớp vải, im lặng đè xuống nơi đã thức tỉnh nổi lên phản ứng của anh. Vào khoảnh khắc ấy, Tề Tĩnh run lên, bất giác nhắm mắt, không nén được tiếng rên rỉ ngắn ngủi.

Hai người vẫn kề sát bên nhau, thân thể quấn quít gần gũi lâu như vậy, đàn ông bình thường tất nhiên sẽ xảy ra phản ứng sinh lý.

Chẳng qua bị đối phương đụng vào như vậy, phản ứng trong lòng còn mãnh liệt hơn.

Đầu gối Tề Tĩnh như nhũn ra, bàn tay vịn trên đầu vai Thẩm Nhạn hơi run rẩy, tai đỏ rực giống như lúc nào cũng có thể bị cắn rớt bên môi hắn. Tiếng thở dốc của Thẩm Nhạn rất trầm, động tác vuốt ve vô cùng trúc trắc, chậm chạp, đồng thời khẽ hé môi, lần này hắn dùng răng cắn vành tai anh, phát ra tiếng mút mát ướt át thật nhỏ.

“Như vậy… là được rồi.” Hắn nói.

“Ưm…” Tề Tĩnh sửng sốt, dường như đã hiểu ra ý hắn. Mãi lâu sau, anh mới hơi buồn rầu bật ra một tiếng “ừ” trong tiếng thở khàn khàn.

Tay anh cũng không nhịn được nữa, lần mò xuống dưới, nắm lấy nơi giống thế. Anh hành động trực tiếp hơn hẳn, chậm rãi không thò vào trong áo mà theo đường viền cơ thể hắn âm thầm sờ soạn, đụng đến chỗ giữa hai chân, nhẹ nhàng nắm lấy.

Thân thể Thẩm Nhạn hơi căng lại, nhưng Tề Tĩnh không buông tay, vẫn nắm thật chặt.

Nghe tiếng thở của người kia dần trở nên dồn dập hơn, trong lòng Tề Tĩnh bỗng dưng thấy thỏa mãn vô cùng, miệng lưỡi khô khốc cũng thấy ngọt ngào hơn. Anh còn cố ý nâng đầu gối, nhẹ nhàng cọ vào đùi trong của hắn, lập tức được nghe thấy tiếng thở dốc bị đè nén lại đúng như ý nguyện.

"Như vậy là được rồi… không phải sao?" Anh dụi đầu vào tóc hắn, tựa như cười, như thở than, cũng như đang khẽ khàng thì thào.

Lúc này đây, không nhớ được đã bắt đầu thế nào, hoặc là sẽ kết thúc ra sao.

Chỉ biết là thân thể ướt mồ hôi, quần áo và ga giường đều ướt. Một hộp khăn giấy đầy đặt trên tủ đầu giường, qua một đêm thôi mà ít đi rất nhiều.

Ngọn đèn là do Thẩm Nhạn tắt.

Tề Tĩnh chỉ lẳng lặng nằm đó, nhìn hắn vươn người sang nhấn nút tắt, sau đó im lặng nhẹ nhàng kéo tay áo hắn, để hắn quay về nằm bên cạnh mình, ôm cánh tay hắn mà ngủ như ôm gối. Điểm khác biệt duy nhất là lần này Thẩm Nhạn nghiêng hẳn người sang, dùng một tư thế nâng niu dịu dàng ôm anh chìm vào giấc ngủ.

Tề Tĩnh biết mình sẽ ngủ thật ngon.

Ngày hôm sau.

Lúc Thẩm Nhạn tỉnh lại, tư thế của hai người gần như không hề thay đổi.

Hắn mở mắt ra, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Ánh nắng sớm cuối thu hơi mờ mờ, sắc trời dường như trong vắt hơn. Trong phòng vẫn còn tối tăm, hơn nữa thời tiết trở lạnh, bất tri bất giác khiến người ta lưu luyến giấc ngủ thêm một chút.

Thẩm Nhạn không nhắm mắt lại nữa, hắn chỉ cúi đầu, im lặng chăm chú nhìn người bên gối.

Gương mặt Tề Tĩnh gần như chôn trong tay áo hắn, hô hấp đều đặn, hít vào thở ra, dường như còn chưa muốn tỉnh giấc.

"Tề Tĩnh…"

Thẩm Nhạn nhỏ tiếng gọi tên anh, nhưng anh không phản ứng. Hắn cúi người hôn một cái vào má anh.

Người ấy vẫn không nhúc nhích. Nếu như không phải nhìn thấy tai anh đỏ lên, Thẩm Nhạn đã thật sự tin rằng anh vẫn đang ngủ say. Lí do vì sao anh phải giả vờ ngủ, đương nhiên hắn biết rõ, hơi sửng sốt một chút rồi rũ mắt gượng gạo – hắn nhớ tới chuyện tối qua, quả thật khiến người ta thấy ngại ngùng.

"Tề Tĩnh." Thẩm Nhạn khẽ đặt tay lên tóc anh, gỡ ít tóc rối, dịu dàng hỏi, "Em vẫn muốn ngủ nữa sao?"

"Ừ…" Rốt cuộc Tề Tĩnh cũng đáp lại hắn, nhưng đầu vẫn không dám ngẩng lên.

Đáp án rất mơ hồ, nhưng dưới tình huống này vẫn có thể khẳng định.

Thẩm Nhạn mỉm cười, rút tay khỏi tóc anh, dùng ngón cái nhẹ nhàng xoa bóp vành tai anh như tối hôm qua, bụng ngón tay chạm vào vành tai mà thấy nóng bừng, nhất thời không nỡ rời xa: "Em ngủ thêm một lát đi. Ngủ tới khi nào không ngủ nổi nữa thì hãy dậy. Anh sẽ để bữa sáng của em ở trên bàn."

"Ừ…" Lại là một tiếng đáp lời rất nhỏ.

Nhưng dường như biết hắn muốn rời đi, cái tay đang ôm tay hắn xiết càng chặt hơn.

Thẩm Nhạn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cười.

"Anh vẫn phải đi làm nên phải dậy trước." Rõ ràng hắn không làm gì sai, nhưng trong giọng nói lại chứa đầy áy náy. Nói xong, Thẩm Nhạn còn tiếp tục duy trì tư thế dựa sát vào nhau như vậy thêm mấy phút, sau đó mới chậm rãi rút tay lại, xuống giường. Hắn còn không quên lấy tay gạt tóc trên trán giúp Tề Tĩnh, vén lại gọn gàng rồi xuống xốc chăn rời giường.

Nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ "cạch cạch" khép lại, tay Tề Tĩnh lặng lẽ kéo góc chăn, che đầu mình. Thân thể chầm chập rúc sang vị trí Thẩm Nhạn vừa nằm, nằm xuống nơi còn lưu lại nhiệt độ cơ thể hắn.

Trái tim đập quá nhanh.

Trước khi nó trở lại đập bình thường, anh vẫn duy trì tư thế này không hề động đậy.

Trong đầu tràn đầy từng chi tiết diễn ra tối qua, khi đó chỉ cảm thấy còn chưa đủ, vẫn muốn tiếp tục nữa. Bây giờ nhớ lại, mặt mũi nóng bừng như bị lửa đốt.

Rõ ràng chưa làm tới bước cuối, thậm chí ngay cả nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn Thẩm Nhạn lấy một cái, ngượng chín cả người, lại nhớ tới xúc cảm khi chạm vào thứ đó… Anh đúng là gan quá rồi. Tề Tĩnh lặng lẽ suy nghĩ miên man, thẹn thùng chết đi được, không thể nào ép bản thân thức dậy ra khỏi giường khi Thẩm Nhạn vẫn còn ở nhà.

Bệnh viện thú ý mở cửa làm việc lúc tám giờ mỗi ngày, bây giờ mới bảy giờ mười lăm phút.

Thanh âm Thẩm Nhạn ở bên ngoài phòng ngủ chuẩn bị bữa sáng loáng thoáng vọng tới, mùi thơm nồng lan tỏa, nhất định là thức ăn nóng hổi vừa ngon miệng vừa đầy dinh dưỡng. Tề Tĩnh chui trong chăn nghẹn thở buồn bực vô cùng, vì vậy hơi nhấc góc chăn, lắng nghe tiếng bát đũa và đồ làm bếp truyền tới từ bên kia. Chỉ chốc lát sau, mọi thanh âm biến mất, qua gần mười phút sau, từ cửa chính truyền tới tiếng đóng cửa nặng nề, chắc là Thẩm Nhạn đã đi làm rồi.

Tề Tĩnh sờ ngực, cái thứ nhảy loạn xạ không có tiết tấu đã biết ngoan ngoãn, tuy rằng nhiệt độ cơ thể vẫn không chịu giảm xuống.

Bất kể thế nào, buổi trưa này trước khi Thẩm Nhạn quay về, anh nhất định phải điều chỉnh được tâm trạng.

Tề Tĩnh hít sâu một hơi, nghiêm mặt lắc đầu, đứng dậy rửa mặt đánh răng.

Đi tới bồn rửa mặt ngoài phòng tắm, anh đang định cầm lấy dụng cụ đánh răng, bỗng nhiên mắt liếc tới trước gương, không khỏi ngẩn người.

Tay bất chợt ngừng lại giữa không trung, không lấy đồ nữa, còn rút về nhẹ nhàng vén áo mình lên, chỉ thấy dưới cổ áo hiện một ít dấu vết mờ nhạt. Trên cổ có, trên xương quai xanh cũng có. Cho dù trước đây anh chưa từng nhìn thấy, nhưng bình thường đọc tiểu thuyết, đọc tư liệu, ít nhiều gì cũng biết đây là dấu gì.

Ý thức được nguồn gốc của mấy dấu vết này, mặt anh lại đỏ rực lên, còn trầm trọng hơn lúc nằm trên giường nữa.

Tề Tĩnh hắng giọng một cái, bất giác vuốt tóc, dường như không dám đối mặt với cả chính mình trong gương, vội vàng kéo áo xuống.

Anh luôn tưởng ràng chỉ những người mới cưới, còn đang trong trạng thái yêu đương cực kỳ cuồng nhiệt mới tạo ra dấu vết như vậy, không ngờ người đàn ông trông có vẻ dịu dàng như Thẩm Nhạn, khi động tình cũng có thể làm được.

Quan trọng nhất là khi anh nhìn thấy nó, trong lòng chợt thấy mừng rỡ. Đúng là hỏng bét rồi.

Cũng may Thẩm Nhạn phải đi làm, không để cho hắn nhìn thấy.

Cũng may hôm nay anh được nghỉ làm, không để cho đồng nghiệp nhìn thấy.

"Quả nhiên là hỏng bét rồi…"

Tề Tĩnh vừa lẩm bẩm vừa chậm rãi mơn trớn dấu hôn dưới áo, khóe môi lơ đãng nhếch lên.

Để có thể điều chỉnh lại tâm trạng, anh quyết định dời lực chú ý sang việc phối âm.

Từ hôm tắt chương trình phát sóng trực tiếp cuộc thi "Tru thiên lệnh", anh không hề lên diễn đàn. Những chuyện xảy ra sau đó khiến anh không có cơ hội lên mạng, không biết được hai cuộc thi sau diễn ra thế nào. Một cuộc thi lớn như vậy chắc chắn sẽ có người ghi âm lại, anh định hôm nay nhân lúc rảnh rỗi sẽ nghe lại xem sao.

Tuy rằng bọn họ không đăng kí tham gia hai cuộc thi tối qua, nhưng nghe để rút kinh nghiêm từ phần thi của người khác cũng tốt, huống chi phần anh cảm thấy hứng thú nhất là phần nhận xét của ban giám khảo.

Khởi động máy xong, Tề Tĩnh mở diễn đàn trước tiên, bởi vì anh rất để ý tới vị chuẩn bị tuyên bố sẽ tìm ra thân phận thật sự của "Ba ba mèo", không biết cuối cùng cô có làm được không, kết quả thế nào. Điều đáng mừng là qua hơn một ngày sau phần thi của Thẩm Nhạn, anh lướt xem rất cả các bài post cũng không thấy ai phát hiện ra chân tướng.

Chất giọng của Thẩm Nhạn khác với của anh, độ phổ biến không cao, hơn nữa còn ít hợp tác với các chuẩn bị.

Muốn nhận ra được thân phận thật sự của hắn chắc phải mất một khoảng thời gian.

Hơn nữa, hai cuộc thi tối qua cũng thu hút lực chú ý của người nghe. Trong đó có cuộc thi phối vai "thư đồng Lô Vi", trong số những người tham gia có một ID mà Tề Tĩnh quen biết.

"Hả? Bún qua cầu…" Tề Tĩnh ngẩn người, trong chốc lát đã khôi phục tinh thần, không quá bất ngờ.

Trong trận của "Liễu Tố Ngọc", Bún qua cầu bị bệnh và thứ tự thi đấu gây ảnh hưởng khiến phát huy không hiệu quả, mặc dù phần thi thứ hai là giọng thiếu niên mà cậu am hiểu nhất, trên lý thuyết mà nói cuộc thi thứ nhất xảy ra do tình thế bắt buộc, nhưng dường như tình trạng của cậu còn chưa điều chỉnh kịp thời, lần này chỉ đạt hạng ba.

Nếu Bún qua cầu đã thi xong hai phần, vậy cuối cùng có phải sẽ theo sát anh tranh hạng nhất của "Phương Di Thanh" hay không?

Trước mắt, cậu ta đã có một vai hạng tư, một vai hạng ba, đã đạt được tư cách vào vòng. Nhưng nếu phần thi "Phương Di Thanh" đạt thứ tự thấp hơn, dựa theo quy tắc của cuộc thi, dù đạt được trong mười hạng đầu, cậu ta vẫn sẽ bị loại.

"Phương Di Thanh" là vai chính, đường đường là nhân vật chính mà bị loại bởi vì hai nhân vật NPC, thật chẳng đáng.

Nghĩ tới đây, Tề Tĩnh chợt nhớ ra gì đó, vội vã đăng nhập tài khoản weibo của mình.

— Không có ai tag anh như trong tưởng tượng.

Tề Tĩnh thấy Bún qua cầu không tiếp tục mời anh tới xem cậu ta thi đấu nữa, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Xem ra ngày đó cậu ta chỉ nhất thời có hứng thú mà thôi.

Tâm tình trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều, anh chẳng chút nghĩ ngợi, tắt weibo đi, hoàn toàn quên mất một tin nhắn trong mục "tin nhắn từ người follow" không được thông báo.

Bún qua cầu: Ngày đó mạo muội mời anh tới cổ vũ, thật ngại quá. Nhưng em cảm ơn anh rất nhiều. Đây là số QQ của em, nếu như thuận tiện, xin hãy add em. Có mấy lời… em muốn nói trực tiếp với anh.

64. Chương 64

Nguyên nhân Bún qua cầu không tag anh có ba khả năng:

Một, Bún qua cầu chỉ có hứng thú với mối quan hệ giữa anh và Đồng Tước Đài,muốn đâm ké một dao, đùa giỡn một chút, chán rồi không thèm để ý tới anh nữa.

Hai, Bún qua cầu đã hết hứng thú gì với anh, bởi vì cậu nhận ra dây dưa vớimột kẻ không nổi tiếng chẳng có lợi.

Ba, Bún qua cầu hoàn toàn chẳng có hứng thú gì với anh.

Đương nhiên Tề Tĩnh chọn lí do lí tưởng nhất là cái thứ ba, nhưng anh biếtthực tế nguyên nhân không phải một thì chính là hai – cũng may là tất cả nhữnggì xảy ra trên mạng chỉ cần rút dây diện đều trở thành mây bay.

Không thấy Bún qua cầu nhắn tin cho mình trên weibo, anh yên tâm vỗ ngực,quay trở lại diễn đàn, chăm chú xem mọi người bình luận về cuộc thi.

Ngoại trừ phát biểu cảm nghĩ về các trận đấu đã qua, quần chúng rất hăng háidự đoán tình hình các cuộc thi sắp tới.

Kể ra thì nguyên nhân chủ yếu là mỗi lần diễn ra cuộc thi casting "Tru thiênlệnh" đều sẽ cho ra lò mấy CV danh tiếng, dù không được giải quán quân, tiếng tămcũng vượt xa trước đây. Vậy nên mọi người đều muốn lợi dụng lần này, coi đây làcơ hội cực kì quý giá "quyết định tương lai danh tiếng trong giới võng phối".

Rất nhiều CV khát vọng thành danh sau một đêm.

Rất nhiều chuẩn bị mong muốn tìm được người có năng lực.

Rất nhiều thính giả chờ đợi được nghe nhiều chất giọng hay, sướng tai.

Có thể nói là ai cũng có lập trường và mục đích của mình.

Có người tải danh sách đăng kí trên trang web chính thức của "Tru thiên lệnh"xuống, trong đó đương nhiên có cả danh sách các vai diễn sau của anh và Thẩm Nhạn.

Cuộc thảo luận xung quanh "Ba ba mèo" từ trận đấu vòngloại "Tiên sơn lão tẩu" vẫn chưa dừng lại. Mọi người quan tâm nhất là phần thitiếp theo của Thẩm Nhạn – "Bạch Kha" và "Thuận Dương Hậu".

Lầu 462:

Tóm lại là trong cuộc thi này, tôi mong chờ nhất là hai phần thi còn lại của"Ba ba mèo"!

Phần thi âm ông già trước đó tuy rằng rất tốt, cực kì cảm động, nhưng dùsao tôi vẫn thích nghe giọng thanh niên hơn (che mặt)… Giọng thật của anh ấymang lại cho tôi cảm giác cực kì thoải mái, rất chính trực, không thể nào liêntưởng tới loại nhân vật tiểu nhân hèn hạ "Bạch Kha". Tôi nghĩ rằng anh ấy thíchhợp với "Thuận Dương Hậu" nhất.

Lầu 465:

Bắt tay với lầu trên của lầu trên của lầu trên một cái! Tôi cũng cảm thấykhó hiểu khi "Ba ba mèo" đăng kí nhân vật "Bạch Kha".Ngay cả phong cách của anh ấy cũng cực kì hợp với "Thuận Dương Hậu". Vai "Tiêusơn lão tẩu" của anh ấy rõ ràng rất hiền từ, dễ gần, đăng kí "Bạch Kha" thật lãngphí slot(1), không bằng chỉ đăng kí hai vai thôi!!… Nghĩ lại mà tiếcghê!! Vì sao anh không đăng kí vai chính hả Ba ba mèo??? ( )

Lầu 466: Tỉnh lại đi =.= Phần thi "Thuận Dương Hậu" có Đồng Tước Đài đại thầnđứng sừng sững ở đó, những người khác tới tham gia thi chỉ làm nền thôi, nên sángsuốt bỏ qua nhân vật này.

Được rồi, tôi thừa nhận tôi là fan cuồng của đại thần… Tôi chỉ đang ăn ngaynói thật mà thôi ( )

Trong hai vai chính, chất giọng của Ba ba mèo dường như chỉ hợp với "Tần Thác"?Đại thần cũng đăng kí vai đó, chắc Ba ba mèo biết không cạnh tranh được nên khôngdám chọn. Dù sao trong giới võng phối này, danh tiếng là quan trọng nhất. NếuBa ba mèo không phải là acc clone của đại thần nổi tiếng nào thì khó mà thắng được.

Cứ ngoan ngoãn thành thật thử vai “Bạch Kha” có khi còn có cơ hội, đó là sựthật (ngoáy mũi).

Lầu 467:

… Fan của đại thần ở lầu trên mơ đẹp nhỉ… Tuyên ngôn chiến thắng nói hơi sớmđấy, cẩn thận trèo cao ngã đau nha (_)

Tuy rằng tôi cũng rất thích chất giọng của Đồng Tước Đài, nhưng mà trong mộtcuộc thi như vậy, chỉ dựa vào giọng nói và fan hâm mộ thì khó mà thắng. Chắc gìban giám khảo đã nể mặt các cô. Cá nhân tôi cho rằng nếu như Ba ba mèo phát huytốt trong phần thi “Thuận Dương Hậu” thì có khả năng thắng. Còn “Bạch Kha” thì…Tôi vốn ghét loại nhân vật này, không đáng để bình luận.

Lầu 468”

Nước mắt đầm đìa xếp hàng sau lầu trên… Tên khốn Bạch Kha là nhân vật mà tôimuốn giết nhất khi đọc nguyên tác… Phương Di Thanh nhà tôi bị hắn đầu độc cho tànphế huhuhuhu!!

…

Cuộc thảo luận tới lúc này, hướng gió đột nhiên chuyển sang Tề Tĩnh, bởi vìanh cũng là một trong số thí sinh đăng kí thử vai “Phương Di Thanh”.

Đương nhiên, bạn trẻ Bún qua cầu cũng ghi danh vai này khó tránh khỏi bị kéotheo.

Lầu 470:

Nhắc tới Phương Di Thanh, tôi đã xem danh sách những người tham gia, trong đócó rất nhiều ID quen thuộc của giới võng phối!! Những người này đều rất nổi tiếng,nổi nhất chắc là Bún qua cầu. Bình thường kịch của Bún qua cầu hầu hết đều là giọngthiếu niên, nhưng mà giọng thanh niên của anh ấy cũng rất tuyệt (quả nhiên tôi cuồnggiọng thụ…). Phương Di Thanh thuộc hệ giọng mỹ nhân lạnh lùng, rất hợp với anh ấy!!~( )/~

Lầu 471:

Đảng Đài Bún phẫn nộ spam!! Nếu như Đồng Tước Đài trúng vai “Tần Thác”, Búnqua cầu trúng vai “Phương Di Thanh”, có thể vừa chơi game vừa ship CP nam chínhvà nam chính số hai!! (O)

Mỏi mắt mong chờ hai trận đấu vai chính!!

Nhưng mà Chẳng hỏi ngày về cũng ghi danh tham gia phần thi “Tần Thác” và “PhươngDi Thanh”, anh ta

đang nghiêm túc đấy hả? Phong cách của hai vai này hoàn toànkhác nhau mà? Thật ra khi nghe "Cạm bẫy", tôi cũng chú ý tới anh ta, rất thíchgiọng của anh ta trong kịch này. Vì vậy tôi đã tìm thử kịch trước đây của anh,phát hiện không giống với tưởng tượng… hơi thất vọng. Vốn tôi muốn ship anh tavới Đồng Tước Đài, nhưng loại giọng 0.5 đầy quyến rũ này thì… (tôi cuồng giọngnhược thụ).

Hai phần thi của anh ta cũng không hy vọng lắm, đúng là tôi thích chất giọngcủa anh, nhưng muốn cạnh tranh với hai thần tượng của tôi, đó là điều tuyệt đốikhông thể thực hiện được!!

Lầu 472:

Hả? Chẳng hỏi ngày về muốn cạnh tranh với chồng chồng "Đài bún" ư? Đây là tìnhtiết 3P yêu nhau giết nhau sao? ( )/

Ban đầu tôi không để ý tới danh sách đăng kí, nghe mọi người nói xong mớichạy đi xem, cảm giác thật sự rất đáng để mong chờ! Ha ha ha!

Nghiêm túc mà nói tôi đã để ý Chẳng hỏi ngày về từ trước khi nghe "Cạm bẫy",tôi có thể nói là tôi thích giọng công của anh ấy hơn không? Đúng là tôi cuồnggiọng công, nhưng điều quan trọng nhất là tôi cuồng giọng công phong lưu! Chấtgiọng của Chẳng hỏi ngày về rất hoa lệ, trong sáng, đó chính là điểm tôi thíchnhất. Không hiểu khi phối "Cạm bẫy", anh ấy nghĩ cái gì mà phối thành giọng nhưvậy…

Nói chung ra tuy không hy vọng lắm, nhưng tôi vẫn muốn nghe anh ấy thi đấu,bất kể thử vai "Tần Thác" hay "Phương Di Thanh". <( )>

Lầu 473:

Yếu ớt bay ra từ giữa đám fan của Đồng Tước Đài và Bún… Tôi là một fan nhonhỏ của Ngày về.

Tôi thích Ngày về từ rất lâu rồi. Tuy rằng anh ấy rất thành thạo giả chết,nhưng weibo của anh ấy rất thú vị, cảm giác anh ấy hiểu biết rất nhiều, đặc biệttrên phương diện tin tức thời sự. Tôi thường thấy anh ấy forward lại tin tức gìđó rồi bình luận, nói rất đúng trọng tâm! (trọng điểm của tôi hình như bị lệchrồi…)

Thấy em gái lầu 471 mong anh ấy là thụ, nhưng khí chất công trên weibo củaanh ấy đầy ắp luôn! Đứng cùng Đồng Tước Đài thì anh ấy sẽ biến thành cường thụ,đứng cùng Bún qua cầu, anh ấy sẽ là công phong lưu. Tôi không ngại đâu~ (hú húhú)

…

"Hú hú hú… Mấy bạn ơi, không phải đang thảo luận về cuộc thi à, sao lạichuyển sang bàn về chuyện tình cảm rồi?" Tề Tĩnh nhàm chán đập trán xuống bànhai cái, muốn khóc không được, muốn cười chẳng xong. Từ sau khi phối xong kịch "Cạmbẫy" và trận sóng gió trên weibo vừa qua, mỗi khi người ta nhắc tới anh trên diễnđàn đều nhắc kèm theo Đồng Tước Đài hoặc Bún qua cầu, hoặc là nhắc tới cả haingười.

“Haizz, tôi thà rằng các cô ghép tôi với Ba ba mèo.” Anh bất lực thở dài mộthơi, cười khổ. Anh biết rất rõ đây là tình huống hoàn toàn không có khả năng xảyra.

Hiện nay cuộc thi đang diễn ra đúng như dự đoán, anh đã có tính toán rồi.

Bất kể là vai “Tần Thác” hay “Phương Di Thanh”, không có ai đặt hy vọng vàoanh, nguyên nhân vì danh tiếng và tần xuất xuất hiện của anh không cao.

“Nhưng mà như vậy mới đáng mong đợi chứ.” Tề Tĩnh cười nói.

Chờ mong thời khắc cục diện thay đổi.

Nhưng một khi fan xuất hiện, anti fan sẽ bám sát phía sau.

Tề Tĩnh đã xem quá nhiều post ném đá mình, nói tới nói lui cũng chỉ có ba loạingười: Fan CV chân chính, anti fan CV chân chính, và anti fan CV giả mạo fanCV.

Anti fan chân chính, không quan tâm gì hét, chỉ cần được thoải mái mắng chửingười mà mình muốn ném đá, không cần bất cứ lí do hay chất xúc tác nào.

Anti fan giả thành fan thoạt nhìn như muốn xả giận cho CV mình thích, nhưngthật ra đang mượn danh nghĩa fan để công kích người khác, chưa hẳn đã là thật lòngthích CV này, vì nếu thật sự yêu thích một người thì sẽ không đẩy anh lên đứngmũi chịu sào. Mục đích chủ yếu vẫn là gây xích mích, ly gián, thưởng thức fanhai nhà cãi nhau, từ đó tìm được niềm vui trong cuộc sống mà thôi.

Bình luận cuối cùng kia hẳn là thuộc về loại sau…

Lầu 484:

Buồn cười thật, thấy người bị mấy lầu trên gán ghép CP chắc ghê tởm muốn chếtrồi.

Chẳng hỏi ngày về là kẻ thích ôm đùi đại thần, trước đây dây dưa với Đồng TướcĐài, hiện tại lại xúi giục fan ra ship CP sao? Nếu như tôi nhớ không lầm, hồitrước anh ta giữ âm khiến đại thần bị liên lụy, bị người ta vạch trần là đồ haimặt mà?

Tuy rằng bài post đó đã bị xóa bỏ, khi “Cạm bẫy” được phát hành, anh ta cũngnổi tiếng theo, không có ai tìm hiểu lại, nhưng chuyện đã làm, trời cao trông thấy.Gần đây anh ta lại giở mánh cũ, chạy đi ôm đùi Bún qua đầu đại thần à? Bún quacầu cũng thật là ngây thơ, dễ dàng mắc câu như vậy, uổng công tôi luôn thích anhấy… Từ fan chuyển thành người qua đường.

Lầu 485:

(“) Ha ha ha, lầu trên buồn cười ghê? Tự dưng xưng là ”fan Bún“? Cô có biết kẻchửi kinh nhất trong post ”Cạm bẫy” chính là đám fan Bún các cô hay không?

Chưa nói tới chuyện bài post tố cáo Chẳng hỏi ngày về sống hai mặt không hềcó chứng cứ, bây giờ còn muốn thêu dệt thêm cái gì. Tôi có thể hoài nghi người đăngbài post đó chính là cô hay không? Hơn nữa, Bún qua cầu mới là kẻ đi ôm đùi. Cônhìn lại đi, weibo anh ta tag Chẳng hỏi ngày về vẫn còn sờ sờ đấy, hơn nữa còncông khai nói trước mặt Đồng Tước Đài – CP chính thức của anh ta. Tôi có thể nóirằng Bún qua cầu rất thủ đoạn hay không? Đương nhiên, dây dưa với đại thần sẽ đượcnổi tiếng theo, bây giờ quay mặt lại đã muốn dụ dỗ người khác, nói anh ta là đồvô ơn cũng không quá đáng.

Cô tự nhìn xem, bài post về CP “Kỳ Hạn(2)” chẳng phải đều là đámfan Bún lập ra hay sao? Tự vả vào mặt mình, đám fan Bún thật đáng ghê tởm.

Ngày về cố gắng lên, đoạt lại đại thần để cho đám fan Bún khóc đi!

Lầu 486:

Nhìn hai lầu trên mà tôi chỉ muốn cười. Thực lực của Bún qua cầu đến đâu màcần phải mượn ai đó để nổi tiếng? Đừng truyền bá tư tưởng ngu ngốc.

Tuy rằng fan Bún qua cầu không đông như fan Đồng Tước Đài, nhưng trên số followtrên weibo ít nhiều gì cũng lên tới năm con số, hơn nữa số lượng kịch của Búnnhiều hơn Đồng Tước Đài, chất lượng cũng tốt, không phải nhờ fan nâng. Đám fan ĐồngTước Đài thật vô liêm sỉ, luôn miệng nói đây là công lao của đại thần. Bớt ảo tưởngsức mạnh đi.

Chẳng hỏi ngày về cũng thế, dây dưa với Đồng Tước Đài thì thôi đi, còn @ Búnqua cầu trên weibo để làm gì??

Lượng fan của anh ta mới hơn mấy nghìn người, nếu mọi việc trót lọt thì sẽlãi được rất nhiều fan, vở kịch “Cạm bẫy” nổi tiếng nhất cũng phối không tốt, xì~ (_)

Lầu 487:

… Tôi nhắc lại, đây là post thảo luận về cuộc thi “Tru thiên lệnh”. Ai muốntrút bầu tâm sự về yêu hận tình thù của mình thì mời sang post khác!!

Đồng Tước Đài cũng được, Bún qua cầu cũng được, Chẳng hỏi ngày về cũng thế.Cái gì liên quan tới cuộc thi thì thoải mái thảo luận, việc tư tự kéo nhau về giảiquyết riêng, đừng làm bẩn mắt tôi!! (vốn tôi có ấn tượng không tệ về ba CV trên,nhưng bị các fan làm cho thành người qua đường rồi…)

Lầu 488:

Vốn tôi có ấn tượng không tệ về ba CV trên, nhưng bị các fan làm cho thànhngười qua đường rồi + 10086

Tôi chẳng có hứng thú gì với cuộc sống cá nhân của các CV, tôi thuộc đảng nghekịch. Ai có giọng nói hay, diễn xuất tốt sẽ được cộng điểm, có fan hâm mộ lí tríthì có điểm bonus. Nhưng ba CV trên thật bất hạnh, chỉ vì fan mà mất sạch điểm…Xem đi, trong cuộc thi tôi sẽ giữ quan điểm khách quan, ai có thể làm tôi cảm độngthì bỏ phiếu cho người đó, không quan tâm người đó ôm đùi đại thần nào hay thuộcCP. Bản cô nương chỉ quan tâm tới thực lực, mặt kệ nhân phẩm.

…

Các lầu sau trở lại quỹ đạo vốn có của bài post, nhưng những lời trước đó vẫnkhiến người ta không thể nào quên được.

Tề Tĩnh thở dài lần nữa.

Anh có một thói quen xấu, trước đây Cửu cô nương từng nói với anh, những ngườikhác cũng từng nói, chỉ là anh không thể nào sửa được. Đó là thói quen hay áp dụngchính sách nhường nhịn "chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không" đối với nhữngchuyện trên mạng. Anh không muốn đối mặt tranh chấp với người ta, lại để cho ngườita tóm lấy cơ hội, nói anh chột dạ, đẩy mọi chuyện tới mức không thể nào cứu vãnđược nữa.

Nếu như trước đây anh có thể kiên trì với quyết định của mình thì vở kịch "Cạmbẫy" sẽ không phối tệ như vậy.

Nếu như trước đây anh có thể phân rõ giới hạn thì sẽ không liên tục bị ngườita nói anh ôm đùi ai đó, ghép CP với ai đó.

"Xem ra vẫn phải nói rõ ràng." Anh lẩm bẩm. Không chỉ vì sự trong sạch củamình, mà còn vì Thẩm Nhạn.

Thái độ của Bún qua cầu đối với fan, anh đã thấy tận mắt, thành thật mà nói…Tuy rằng toàn các cô gái trẻ, nhưng lực sát thương rất mạnh. Hơn nữa, từ một chútthái độ đó cũng có thể thấy bình thường Bún qua cầu vẫn hay nhắc nhở họ, khônggây ra việc ác ý công kích người khác.

Đối với anh, hai người cần phải cùng nhau lên tiếng thanh minh, làm sáng tỏsự thật, cũng để tránh các ngôn luận mang tính công kích.

"Bạn Bún, tôi thật sự muốn đàm đạo chuyện đời với cậu đó…"

Anh vừa nói vừa mở weibo lần nữa, hít sâu một hơi mới tìm trang chủ của Búnqua cầu. Lúc này, anh mới để ý thấy giữa anh và Bún qua cầu có dấu tích – đó làkí hiệu người này đã follow anh. Tề Tĩnh hoảng hốt,

anh hoàn toàn không biết ngườinày follow mình từ lúc nào.

Trước khi "Cạm bẫy" được phát hành, anh thuận theo phép lịch sự nên follow ĐồngTước Đài, nhưng anh chưa hề follow Bún qua cầu.

Bây giờ thật xấu hổ.

Đúng lúc đó, bên cạnh phần tin nhắn có một chấm tròn màu xanh, biểu hiện đốiphương đang online.

Tề Tĩnh nhấn follow, biến trạng thái của hai người thành follow lẫn nhau.Anh thấy Bún qua cầu đang online, mở khung chat ra, chuẩn bị dùng tay phải củamình chậm rãi mổ bàn phím gửi cho cậu. Nào ngờ chưa tới một giây sau, một tinnhắn nhảy ra.

CV – Bún qua cầu: Anh có onl không?Em vừa thấy anh follow em.

Người lớn như vậy mà sáng sớm còn online đúng là không nhiều lắm.

Tề Tĩnh đành phải tắt khung chat trước đó, trả lời tin nhắn của cậu.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Có.

CV – Bún qua cầu: Anh không thêm QQcủa em vì không tiện sao?

CV – Chẳng hỏi ngày về: QQ gì? Tôi khôngbiết số QQ của cậu.

CV – Bún qua cầu: Hôm trước em gửitin nhắn riêng tư cho anh, chắc là anh không thấy rồi.

Hôm trước chính là ngày diễn ra cuộc thi "Liễu Tố Ngọc".

Tề Tĩnh đọc tới đây, chợt nhớ ra weibo còn có một chức năng là "tin nhắn củangười bạn chưa follow", vội vã lộn trở lại nhìn, quả nhiên thấy được tin nhắn củacậu nằm trong đó.

"Ưm…" Hít một hơi sâu, hóa ra cậu mới là người muốn đàm đạo chuyện đời vớianh à? Tội lỗi quá.

Chắc đối phương cũng thấy mấy lời nói khó nghe trên diễn đàn, nên muốn bànbạc với mình – Tề Tĩnh nghĩ thầm.

Vì vậy, anh lao lực gõ từng chữ gửi cho cậu.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Xin lỗi, tôi khôngđể ý nên không đọc được. Tôi không tiện gõ bàn phím, có thể lên QQ chat voicekhông?

CV – Bún qua cầu: OK, nhưng mà chíngiờ em phải đi làm rồi nên không nói chuyện được lâu đâu.

Hóa ra cậu cũng là dân đi làm… Nghe giọng trẻ như vậy, anh còn tưởng chỉ làtân sinh viên đại học trắng trẻo nõn nà, hoặc là học sinh cấp hai, cấp ba trunghọc. Thật bất ngờ.

Tề Tĩnh vô thức nhìn đồng hồ – Bây giờ là tám giờ rưỡi, vẫn còn nửa tiếng.

Anh mở phần mềm QQ, vừa mới đăng nhập đã nghe thấy tiếng "tích tích tích"vang vọng khắp nơi, khiến anh bỗng đau hết cả đầu. Không sao, trước hết cứ mởchat voice với Bún qua cầu đã, tin nhắn của người khác có thể vừa nói chuyện vừaxem.

Dựa theo dãy số mà đối phương đưa, Tề Tĩnh nhấn thêm bạn.

Không ngờ Bún qua cầu còn cài đặt ba câu hỏi xin kết bạn:

1. Bạn là ai?

2. Tìm tôi có việc gì?

3. Không nhận kịch mới, còn muốn tiếp tục không?

Tề Tĩnh nhíu mày, thầm nghĩ một chút rồi viết đáp án của mình.

1. Chẳng hỏi ngày về.

2. Không có ý xấu.

3. Không sao, cậu đã nhận kịch rồi.

Vừa nhận gửi đi đã lập tức được chấp nhận. Tề Tĩnh khều khều tai nghe mãi mớiđeo được, Bún qua cầu mau chóng gửi lời mời chat voice. Kết nối xong, trong tainghe truyền tới một giọng nói xa lạ, nhưng quả thật "trong suốt như nước" giốngcác fan đồn đại.

"Alo? Anh có nghe thấy không?" Giọng nói của cậu đã không còn nặng nề như hômthi đấu, xem ra khỏi bệnh rồi.

"Có." Tề Tĩnh nhất thời không biết phải nói gì, đành phải chào hỏi khách sáo,"… Buổi sáng tốt lành."

Dường như Bún qua cầu hơi ngẩn người, một lát sau mới đáp: "Buổi sáng tốt lành."

May mà bầu không khí giữa hai người không căng thẳng như anh tưởng tượng, kháhòa bình, không đến mức sặc mùi thuốc súng.

"Anh vừa nói em đã nhận kịch rồi, là có ý gì?" Sau khi yên lặng trong giâylát, Bún qua cầu đột nhiên đột ngột đổi chủ đề.

Tề Tĩnh nghe vậy, buồn bực ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chăm chú vào ô sóng âmxanh lục biểu hiện âm lượng.

Chẳng lẽ người này hoàn toàn quên mất vở kịch CP cùng với mình sao? Còn làmột vở kịch cực kì drama, cậu ta đã loại bỏ khỏi trí nhớ rồi. Nhưng đúng là thểloại tình cảm ba xu mang điện áp trăm ngàn vôn đó quả thật khiến người ta khôngmuốn nhớ lại.

"Có thể do cậu nhận kịch quá nhiều, không nhớ rõ." Tề Tĩnh giải thích.

Nói vậy, anh mở mấy cái avatar đang nhấp nháy dưới góc phải màn hình, dự địnhvừa chat voice vừa trả lời tin nhắn.

Thật trùng hợp, cái đầu tiên anh mở ra chính là tin nhắn của chuẩn bị kịchgiữa anh và Bún qua cầu, Bươm Bướm Ngọc.

Tề Tĩnh thấy ID này lâu không xuất hiện, yên lặng cảm thán – cô nàng tới thậtđúng lúc.

"Chuẩn bị của kịch đó tên là Bươm…"

Ba chữ "Bươm Bướm Ngọc" chưa kịp nói ra miệng, anh bỗng nhiên đọc tới nộidung tin nhắn của cô, thanh âm ngưng lại.

Trợn mắt nhìn một lúc, thân thể anh chậm rãi ngồi thẳng dậy, lông mày nhíuchặt.

Bươm Bươm Ngọc: Ngày về, Bún quacầu rất xảo quyệt, thật khiến người ta thất vọng. Dù cậu ta nói gì với anh cũngđừng tin. Nhất định không được tin…

Chú thích:

(1) Slot: vị trí, chỗ trống.

(2) Kỳ Hạn: Chữ "Hạn" có phát âm giống chữ "Tuyến" trong "quá kiều mễ tuyến"= Bún qua cầu.

65. Chương 65

"Chuẩn bị của kịch đó tên là gì?"

Giọng của đối phương nghe có vẻ vô cùng bình tĩnh, cứ như một cái đầm sâu không thấy đáy, thản nhiên đến đáng sợ.

Tề Tĩnh ngập ngừng, đôi môi mấp máy mãi mà không phát ra tiếng, mắt ngày càng trĩu nặng.

"… Tôi quên rồi." Anh nhẹ giọng trả lời, "Tôi đã quên mất rồi."

Dứt lời, ánh mắt anh hơi hạ xuống.

Ngoại trừ câu nói kia, Bươm Bướm Ngọc còn gửi thêm một cái ảnh, nói rằng chụp được từ những người biết rõ sự việc, còn dặn dò anh đừng để cho Bún qua cầu biết, cẩn thận bị cắn ngược. Bởi vì cô gửi hình ảnh offline nên mất kha khá thời gian chờ load ảnh, khiến anh phải ôm tâm trạng phức tạp vô cùng, nhẹ nhàng nhấn chuột vào ảnh.

Bức ảnh hiện ra trên màn hình là ảnh chụp màn hình chat.

Một ID trong đoạn chat bị xóa, chắc sợ bị người ta trả thù.

Người còn lại trong đoạn chat chính là ID "Bún qua cầu" cực kỳ rõ ràng dễ thấy, sử dụng font chữ Phỏng Tống(1) cỡ 14 màu xám tro. Nội dung như sau:

Bún qua cầu: *Chẳng hỏi ngày về? Đùa à? Ai thèm phối kịch với loại người không biết xấu hổ đó chứ? Định tự hủy hoại danh tiếng chắc?*

XX: *Nhưng mà anh ta từng hợp tác với CP của cậu đó.*

Bún qua cầu: *Tôi biết anh ta từng hợp tác với Đồng Tước, sau này chắc chắn sẽ nổi, nhưng tôi có hơn mấy ngàn fan, cần phải ké fame của anh ta sao? Hơn nữa, chỉ cần nghĩ tới chuyện ở cùng một tổ kịch với anh ta, tôi đã thấy khó chịu rồi. Các staff quen biết tôi đều biết chuyện này, có tôi trong tổ kịch thì đừng hòng mời Chẳng hỏi ngày về.*

XX: *Ha ha, cậu thật tuyệt tình, làm sao mà anh ta có thể nổi tiếng được?*

Bún qua cầu: *Chắc là dựa vào "Cạm bẫy" để nổi. Ha ha, nếu muốn nhất quyết muốn lôi kéo quan hệ với tôi, tôi sẽ đáp lễ anh ta cho phải đạo. Buông dây câu dài, bắt con cá lớn, cuối cùng khiến cho anh ta mất mặt trước mọi người.*

XX: *Trước tiên cậu có thể lấy lòng anh ta, sau đó tìm cơ hội tố cáo anh ta lừa dối cậu trên diễn đàn, muốn ôm đùi cậu. Làm vậy đảm bảo anh ta sẽ bị ném đá chết.*

Bún qua cầu: *Cách này được đấy.*

XX: *Bún qua cầu, tôi hoàn toàn ủng hộ cậu, loại vô liêm sỉ như anh ta không nên tồn tại trong giới võng phối.*

Bún qua cầu: *Nói chung, tôi sẽ không nhường Đồng Tước Đài cho người khác, huống chi là một tên hai mặt như anh ta. Bất kể hiện tại hay tương lai, chỉ cần tôi không lui giới, nhất định là có tôi không có anh ta, có anh ta không có tôi.*

…

Hóa ra, trước đây mình bị tổ kịch "mời" ra ngoài không có lí do, là bởi vì cậu ta?

Khi đọc được những dòng này, Tề Tĩnh lạnh cả người. Anh cảm thấy máu như chảy ngược, choáng váng muốn ngất xỉu.

Không biết dùng lời nào để diễn tả cảm xúc lúc này, chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc, tay nắm chuột xiết chặt khiến con trỏ chuột trên màn hình máy tính cũng run rẩy theo.

Không, chờ đã.

Chờ một chút, chờ anh làm một phép thử đơn giản.

Tề Tĩnh im lặng di chuột về nút "Kết thúc" của cửa sổ chat voice, không báo trước một câu đã chấm dứt cuộc trò chuyện của hai người. Sau đó, anh cứ ngồi im không nhúc nhích, khoảng chừng hai, ba giây sau, đối phương gửi lời mới chat voice lần nữa, anh vẫn tiếp tục từ chối.

Hai lần liên tiếp bị từ chối, Bún qua cầu gõ chữ trên khung chat, bày tỏ nỗi niềm hoang mang.

Bún qua cầu: Sao vậy? Đột nhiên anh ngắt kết nối.

Cỡ chữ 14, màu xám tro, font Phỏng Tống —

Giống hệt như trên ảnh chụp màn hình.

Tề Tĩnh nín thở, chậm rãi dựa vào ghết, trái tim trong lồng ngừng đập từng nhịp một cách nặng nề, suy nghĩ trong đầu hỗn loạn.

Lâu sau, anh gửi lời mời chat voice lần nữa, chậm rãi giải thích cho đối phương chuyện vừa xảy ra: "… Xin lỗi, mạng bên tôi có chút vấn đề, vừa rồi bị đứt kết nối hai lần. Bây giờ chắc không sao rồi."

"Vậy à?" Bún qua cầu dường như không lộ ra bất cứ cảm xúc đặc biệt nào, ung dung nói tiếp, "Được rồi, chuyện lần trước em còn chưa cảm ơn anh trực tiếp."

"Bún đại nhân quá khách sáo rồi." Xem ảnh chụp màn hình kia xong lại nhìn thấy hai chữ "Cảm ơn" này, cảm giác thật sự quá kỳ quái.

"Đừng thêm "đại nhân" vào. Giữa CV và CV, gọi như vậy rất kỳ quái." Bún qua cầu ngập ngừng đề nghị, "Anh gọi em là Bún đi. Đổi lại, em có thể gọi anh là Ngày về không?"

"Có thể, tùy cậu."

Tề Tĩnh vững vàng tiếp tục hàn huyên cùng cậu, mặt khác, anh im hơi lặng tiếng mở diễn đàn võng phối, tìm lại post kịch của tổ kịch đá anh ra sớm nhất, bao gồm cả "Lưu vân tá nguyệt", "Cuộc chiến chốn thâm cung" và "Thời gian hạnh phúc nhất của người". Sau khi mới bài post, anh lướt qua tất cả danh sách cast và staff.

Trong "Lưu vân tá nguyệt", Bún qua cầu không có vai diễn nào, nhưng đạo diễn Cỏ lau nổi tiếng là "fan cuồng Bún", trong giới võng phối ai ai cũng biết, thậm chí còn được phong là mẹ đẻ của Bún qua cầu, nghe lời con trai răm rắp cũng không lạ.

Trong "Cuộc chiến chốn thâm cung", Bún qua cầu vào vai phụ, phần diễn rất nhiều.

Trong "Thời gian hạnh phúc nhất của người", hóa ra Bún qua cầu là vai chính.

Liên kết các đầu mối lại với nhau, dường như tất cả mũi dùi đều chỉ vào sự thật mà Tề Tĩnh không muốn tin.

Ấn tượng tốt đẹp về người này đã thành hình trong lòng anh, bỗng nhiên trở nên khó mà phân biệt, cứ như một tảng băng đã trồi lên mặt nước, rồi đột nhiên lại chìm xuống càng ngày càng sâu.

Bươm Bướm Ngọc nói cậu ta là người rất xảo quyệt, ám chỉ điều này sao?

Năng lực phối kịch của Bún qua cầu, anh đã được chứng kiến, nhưng loại năng lực diễn xuất này lại được sử dụng nhuần nhuyễn trong hiện thực khiến anh nổi hết cả da gà.

Người này, trong giờ khắc này, vẫn đang nhẹ nhàng thản nhiên nói chuyện với anh: "Ngày về, em có đôi lời muốn nói với anh."

Tề Tĩnh yên lặng tắt post kịch, chần chờ hồi lâu mới quyết định chăm chú lắng nghe: "Được, cậu nói đi."

Bún qua cầu không lên tiếng ngay lập tức mà tiến vào giai đoạn ngập ngừng, một lát sau mới nói ra một câu mà Tề Tĩnh không thể nào ngờ được.

"Em muốn hỏi, rốt cuộc anh có thành kiến gì đối với em?"

Những lời này lẽ ra phải do anh nói mới đúng? Tề Tĩnh trợn mắt, vô cùng hoài nghi phải chăng mình đã nghe lầm rồi? Anh cực kì kinh ngạc, muốn hỏi ngược lại.

Nhưng Bún qua cầu vẫn tiếp tục nói: "Trước đây… Có người nói cứ tổ kịch nào có em tham gia, anh đều sẽ rời đi. Có phải có nguyên nhân gì không?"

Chẳng lẽ đây chính là "vừa ăn cắp vừa la làng" trong truyền thuyết?

Tề Tĩnh hoàn toàn không biết phải nói gì về việc này.

"Bún." Anh chậm rãi thở dài một hơi, quyết định hạ xuống nước cờ đầu tiên: "Cậu có chắc chắn là tôi cố tình rời khỏi tổ kịch không? Làm sao cậu biết được chuyện này?"

Bún qua cầu ngừng lại trong giây lát, giọng nói trở lên cẩn thận hơn: "… Ngại quá, vì tránh phiền phức nên em không thể nói ra tên người đã cho em biết chuyện này. Giới võng phối nhỏ như vậy, nếu sau này hai người hợp tác với nhau khó tránh khỏi khó xử. Nhưng khi cô ấy nói cho em biết, em đã tự mình kiểm tra, phía tổ kịch cũng nói giống vậy."

"Cậu chắc chắn?"

"Em chắc chắn."

Giọng điệu của đối phương nghe cực kì đáng tin, không có bất cứ điều mờ ám nào, không hề chột dạ. Rốt cuộc có phải cậu đang diễn hay không? Tề Tĩnh không thể nào hiểu được, cũng không đoán ra. Câu "nhất định không được tin" của Bươm Bướm Ngọc giống như một cái gai đâm sâu trong đầu anh, mỗi khi anh

muốn tin tưởng vào lời nói của cậu ta, cái gai kia lại khiến anh đau nhói, không dám dễ dàng đặt niềm tin.

Thanh âm của con người cực kì có tính lừa dối, cho dù giọng nói trong vắt hay ngây thơ, chất phát cũng vậy. Anh là một CV, anh hiểu rõ điều này hơn ai hết.

"Được rồi." Tề Tĩnh lùi một bước để tiến ba bướcc, "Thực tế thì tôi không có thành kiến gì với cậu, hoàn toàn không có."

Đây là lời thật lòng, việc người hâm mộ ném đá anh trong post kịch "Cạm bẫy", đó là hành vi của fan, bản thân CV không cần thiết phải gánh trách nhiệm trực tiếp. Còn về trách nhiệm gián tiếp thì mỗi người một ý, có những người không thèm quan tâm tới những tổn thương người ta mang đến trên thế giới ảo.

"Không phải là thật thì tốt rồi." Sáng sớm yên tĩnh, âm thanh Bún qua cầu truyền qua tai nghe càng rõ ràng hơn, dường như đã thả lỏng hơn so với lúc ban đầu, "Em biết có một số fan của em đã nói lời quá đáng với anh, em còn tưởng đó chính là nguyên nhân."

"Nếu như cậu đang ám chỉ post kịch "Cạm bẫy" thì chuyện này xảy ra sau khi tôi rời khỏi tổ kịch." Tạm thời coi như may mắn là anh đã rời khỏi tổ kịch.

Bún qua cầu nghe tới đây, giọng bỗng trầm xuống: "Xảy ra sau khi rời khỏi tổ kịch?"

"Đúng vậy." Tề Tĩnh thành thật trả lời, đồng thời phát hiện ra phản ứng của cậu hơi lạ.

"A…" Bỗng nhiên Bún qua cầu phát ra một tiếng than, dường như nhận ra điều gì đó, nhỏ giọng nói, "Hình như em đã bỏ sót chi tiết quan trọng nào đó rồi… Chờ em quay lại hỏi cho rõ ràng đã."

Tề Tĩnh yên lặng nghe tới đây, quyết định lấy lại quyền chủ động.

"Bún, nếu cậu đã hỏi xong rồi, tôi cũng có một câu hỏi. Trên weibo, mấy câu cậu nói thích tôi gì gì đó, không phải là thật, đúng không?"

Không ngờ anh lại hỏi thẳng như vậy, Bún qua cầu đáp: "Không, so với Đồng Tước Đài, em thích anh hơn."

Có cần thổ lộ trực tiếp như vậy không? Tề Tĩnh đau đầu nghĩ.

"Vậy rốt cuộc cậu thích tôi ở điểm nào nhất? Trước giờ chúng ta không hề tiếp xúc với nhau." Nếu đối phương đã gọn gàng dứt khoát, anh cũng chỉ có thể đi thẳng vào vấn đề.

"Thanh âm." Bún qua cầu trầm mắc một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói: "Giọng nói của anh giống với giọng của người mà em thích."

Tề Tĩnh sửng sốt.

Chờ chút…

Đồng Tước Đài là bạn trai của cậu ta.

Nhưng thanh âm của Đồng Tước Đài không giống chất giọng của người mà cậu ta thích.

Còn giọng của anh lại giống giọng của người mà cậu ta thích hơn Đồng Tước Đài.

Ở đây có một mệnh đề sai lầm. Tề Tĩnh tiêu hóa mất một lúc lâu mới đưa ra được kết luận: "… Khoan đã, Đồng Tước Đài đại thần không phải là bạn trai cậu à? Cũng không phải là người cậu thích sao?"

Bún qua cầu đáp lại bằng một câu đủ để đảng Đài Bún tan nát cõi lòng: "Vớ vẩn, em nói anh ta là bạn trai em lúc nào?"

Hóa ra thế giới ngoài đời và thế giới ảo không hề giống như trong truyện.

Người của giới võng phối thường cho rằng tin đồn là thật, không ngờ lại như vậy.

Kể từ đây, mấy câu khó nói cũng thuận lợi nói ra dễ dàng hơn, "Vốn trong cuộc thi ngày hôm đó, cậu nói chỉ có tôi mới có thể cho cậu linh cảm, ý của cậu là…"

"Trước đây khi em nghe kịch của anh đã luôn cảm thấy giọng của anh giống với người đó, nghe rất cuốn hút. Khi anh tới cổ vũ em, khi anh nói em cố lên, em có thể tưởng tượng thật sự được nghe thấy người đó nói với em hãy cố gắng lên."

"Hóa ra cậu là một tên cuồng giọng nói không hơn không kém thôi sao…" Tề Tĩnh yên lặng đỡ trán.

"Trước đây em quen biết người đó cũng là vì thích giọng nói của người đó." Bún qua cầu thẳng thắn.

Không đơn thuần chỉ là cuồng giọng nói, hơn nữa còn thuộc thể loại cuồng giọng nói nặng – Tề Tĩnh bật chợt cảm thấy thương hại người mà cậu ta thích.

"Vì sao không mời chính người đó tới cổ vũ cho cậu?"

Bún qua cầu lặng yên trong chốc lát, lâu sau mới chậm rãi nói: "Bởi vì… Chỉ là em đơn phương thích, người ấy không có tình cảm đó với em."

Tề Tĩnh ngẩn người. Hóa ra hai người không phải một đôi, thảo nào chỉ có thể tìm thế thân.

Trong suốt cuộc đối thoại, Bún qua cầu tỏ ra khá bình tĩnh, cho tới khi nhắc tới chuyện riêng cá nhân của mình mới nhỏ giọng hơn: "Người đó rất xảo quyệt, chưa bao giờ cho em một lời khẳng định, cũng không ghi âm cho em, kiên quyết nói cẩn phải trực tiếp nói trước mặt em mới có ý nghĩa, ngay cả gọi điện thoại cũng không tính. Thật ra, suy cho cùng cũng là bởi vì em đơn phương thích, còn người đó thì không muốn hãm sâu vào vũng bùn này."

"Được rồi, nhắc mới nhớ hôm đó cậu còn bị ốm nữa."

"Đứng thế."

"Hơn nữa, trong cuộc thi thứ nhất, cậu còn xui xẻo phải diễn đầu tiên."

"Đúng vậy."

"Tôi hiểu mà..." Tuy rằng có thể thấu hiểu nỗi lòng tình đơn phương, nhưng mà bạn Bún à, cậu có thể suy nghĩ của cảm giác và gánh nặng của người bị đem ra làm thế thân hay không? Tề Tĩnh hít sâu một hơn, yên lặng khuyên nhủ bản thân phải bao dung, phải rộng lượng, không nên mắng chửi người đáng thương như vậy.

Anh định nói thêm gì đó, bất chợt dừng lại, tự dưng cảm thấy vô cùng kỳ quặc.

Anh mở lại bức ảnh chụp màn hình Bươm Bướm Ngọc gửi cho anh lần nữa, mấy điểm nghi ngờ trong lòng ngày càng lớn hơn.

Nếu như Đồng Tước Đài không phải là người yêu của Bún qua cầu, như vậy kẻ luôn miệng nói sẽ không nhường Đồng Tước Đài cho anh là thật sao?

Hoặc là cậu ta thích cả người ở trên mạng và người ngoài đời thật, bởi vì sĩ diễn nên muốn giữ khư khư CP trên danh nghĩa của mình?

Hoặc là, ngay cả việc giải thích rằng giọng của anh giống với giọng của người nào đó cũng là giả, tất cả là một âm mưu?

"Dù cậu ta nói gì với anh cũng đừng tin." Tề Tĩnh vẫn chưa hề quên lời nhắn nhủ của Bươm Bướm Ngọc.

Nếu như toàn bộ cuộc đối thoại ngày hôm nay đều là giả dối, vậy thì thật đáng sợ.

"Ngoại trừ giọng nói, còn một nguyên nhân khác." Giữa lúc anh đang trầm tư, Bún qua cầu cất tiếng nói

lần nữa, quay trở lại vấn đề họ đang thảo luận, "Đồng Tước Đài là một người cực kì hống hách, lại hay dung túng fan, làm phiền người khác mà không tự ý thức. Những người trong post "Cạm bẫy" là một ví dụ. Cách nói chuyện của anh khiến em thấy thoải mái hơn."

Tề Tĩnh ngẩn người.

Khi anh lấy lại tinh thần, lòng hiếu kỳ bị khơi dậy, bất giác đáp: "Thật sao? Mấy người bạn của tôi đều cho rằng tôi xử lí tình huống không tốt."

"Đúng là đó không phải phương pháp tối ưu, nhưng nếu so với Đồng Tước Đài, đương nhiên anh vẫn tốt hơn hẳn." Bún qua cầu không phủ nhận, chỉ nhấn mạnh tiền đề đối lập.

"Cảm ơn." Ánh mắt đảo qua đảo lại giữa khung chat với Bún qua cầu và Bươm Bướm Ngọc, không đưa ra được kết luận.

"Em cảm thấy anh là một CV rất thẳng thắn, vậy nên nếu giữa chúng ta có hiểu lầm gì… Em mong có thể nhanh chóng làm sáng tỏ."

Bún qua cầu nói vậy.

Chẳng qua có thể tin được hay không, thì còn cần suy nghĩ thêm.

Chớp mắt đã qua nửa tiếng đồng hồ, bọn họ nói chuyện không quá hăng say, Bún qua cầu vội vã logout.

Tề Tĩnh biết trong ba mươi phút trò chuyện ngắn ngủi không thể phân rõ thật giả trắng đen nên không giữ cậu ta lại.

Khi tự mình tiếp xúc với Bún qua cầu, ngoại trừ bị cuồng giọng nói nặng và tự ý coi anh là thế thân ra, cậu ta không hề có điểm nào khiến anh phản cảm. Nhưng trong bức ảnh lại có một Bún qua cầu với phong cách khác, thậm chí khiến Tề Tĩnh liên tưởng tới các nhân vật nhân cách phân liệt thường xuất hiện trong phim bom tấn của Hollywood.

Nhưng mà trên thế gian này, kẻ am hiểu diễn kịch trước mặt người khác còn nhiều hơn người bị nhân cách phân liệt.

Tề Tĩnh suy nghĩ một chút, quyết định gửi lại tin nhắn cho Bươm Bướm Ngọc.

Chẳng hỏi ngày về: Bươm Bướm, về tấm ảnh chụp màn hình kia… Có thể dành chút thời gian để trò chuyện với tôi không?

***Chú thích:**

(1) Font chữ Phỏng Tống: Font mặc định thường có trong MS word.

66. Chương 66

Khi Bươm Bướm Ngọc online, đã qua mười giờ sáng.

Người online vào giờ này chỉ có hai loại, một là người lén lút lên mạng làm chuyện riêng trong giờ làm việc, một là người ở nhà vô cùng rảnh rỗi.

Đương nhiên Bươm Bướm Ngọc thuộc loại thứ hai, bởi vì cô chấp nhận lời mời chat voice của Tề Tĩnh, hơn nữa qua tai nghe, Tề Tĩnh còn nghe thấy tiếng cô nàng sử dụng mấy lọ mỹ phẩm dưỡng da, xem ra cô đang ở trong nhà thực hiện các bước dưỡng da theo thông lệ.

"Xin chào Bươm Bướm Ngọc." Tề Tĩnh nhớ tới trước đây cô từng khen anh rất lịch thiệp, vì vậy không thể thiếu màn chào hỏi ân cần.

"Ngày về, anh đã xem ảnh chưa? Bún qua cầu quả là một kẻ âm hiểm, may mà chúng ta phát hiện sớm." Bươm Bướm Ngọc lập tức vào chủ đề chính, bộ dạng vô cùng bất bình, căm phẫn, nhưng động tác xoa vỗ da mặt không hề gián đoạn.

Tề Tĩnh ngừng lại, quyết định làm rõ vấn đề thời gian.

"Cô nhận được bức ảnh này từ lúc nào? Tôi không hỏi người gửi ảnh cho cô là ai, nhưng mà có thể cho tôi biết thời gian nhận được ảnh hay không?"

"Khoảng hai ngày trước."

Hai ngày trước… Chính là lúc Bún qua cầu mời anh tới xem trận đấu vòng loại để cổ vũ cho cậu ta.

Giới võng phối từ trước đến nay vẫn luôn là nơi giấy không gói được lửa, có chuyện xấu gì xảy ra đều lan truyền nhanh như dịch bệnh.

Dựa theo lời của ID bị xóa trong bức ảnh, hành vi của Bún qua cầu quả thật phù hợp với câu "Trước tiên cậu có thể lấy lòng anh ta"… Nghĩ tới đây, đoạn đối thoại này dường như trở nên hợp tình hợp lí hơn rất nhiều.

Nhưng mà nếu Bún qua cầu dám nghe lời xúi giục mà chạy đi lừa gạt anh, chắc hẳn người kia là một người

mà cậu ta vô cùng tin tưởng, không phải là fan hâm mộ bình thường. Điều kiện tiên quyết là người "bạn thân" kia sẽ không đánh lén cậu ta, gửi ảnh chụp màn hình cho kẻ khác… Có thể thấy, nhân phẩm người này không tốt lắm.

Hơn nữa, hiện nay cuộc thi casting "Tru thiên lệnh" là thời điểm mấu chốt để các CV kiếm thêm danh tiếng, không thể không khen người "bạn thân" này rất nhẫn tâm "vì lợi nước quên lợi nhà(1)".

Ngoài ra, anh vô cùng thắc mắc muốn biết rốt cuộc Bươm Bướm Ngọc và Bún qua cầu nói chuyện với nhau kiểu gì.

"Bươm Bướm Ngọc, nếu tôi nhớ không lầm, lần đầu tiên chúng ta nói chuyện với nhau, cô nói hai ngày sau sẽ liên lạc với Bún qua cầu, yêu cầu tôi ghi âm trước." Tề Tĩnh tiện tay mở lịch sử trò chuyện trước đó của họ, hiển thị từ mấy tuần trước, có một đoạn đối thoại như vậy, "Sau đó tôi ghi âm rồi gửi âm thô vào mail của cô, nhưng không thấy hồi âm. Tôi tưởng cô đã gửi cho hậu kì rồi."

"Đừng nói nữa, khi đó tôi tìm Bún qua cầu, cậu ta đã đồng ý nhận kịch. Nào ngờ đồng ý xong rồi lại biến mất tăm, nhất quyết không chịu giao âm." Thanh âm của Bươm Bướm Ngọc nghe như chứa nỗi căm giận rất sâu nặng.

Tề Tĩnh rất đồng cảm với tâm trạng của một chuẩn bị như cô, dù sao anh cũng từng nổi tiếng là "đại thần giả chết". Anh hiểu rõ loại hành vi kéo âm này sẽ nhận được biết bao oán giận.

"Vốn tôi tưởng cậu ta đang kiêu ngạo muốn đùa giỡn, định nhịn cho qua chuyện. Nhưng sau đó nhận được ảnh chụp màn hình mới biết cậu ta khó chịu khi thấy anh vào vai chính, muốn hại kịch này bị hủy." Cô kín đáo nói, vừa vặn nắp lọ kem dưỡng da, vừa trách, "Ngày về, anh thật đáng thương… Đụng phải loại tiểu nhân này."

Tề Tĩnh khách khí cười, trong lòng không để tâm tới câu nói này.

Bươm Bướm Ngọc nói cô ta đã liên lạc với Bún qua cầu.

Nhưng phản ứng ngày hôm nay của Bún qua cầu dường như hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của vở kịch này. Chẳng lẽ cậu ta đang giả ngu?

Theo góc nhìn của học thuyết động cơ(2), dựa trên phân tích về lời nói và hành vi của Bún qua cầu trong ảnh chụp màn hình, ban đầu cậu ta nói kẻ "vô liêm sỉ" như anh không xứng đáng được phối kịch cùng cậu ta, chứng minh cậu ta biết rõ sự tồn tại của Bươm Bướm Ngọc và vở kịch này. Mặt khác, điều này càng chứng tỏ hành vi của cậu ta xuất phát từ nguyên nhân cho rằng nhân phẩm của anh có vấn đề.

Vấn đề về nhân phẩm đại khái có thể nói là "kẻ hai mặt".

Đây là danh từ kinh điển mà các antifan trên diễn đàn thường dùng để chửi anh, không có bằng chứng,

nhưng mà Bún qua cầu vẫn tin.

Cuối cùng, trong động cơ của cậu ta dường như chứa đựng sự đố kị, ghen ghét khi anh có quan hệ với Đồng Tước Đài, cho nên cậu ta đã nói "sẽ không nhường cho người khác".

Như vậy, Bún qua cầu có hai điểm đặc thù: Cả tin và ghen tị.

Đôi mày Tề Tĩnh dần dần nhíu chặt.

Một kẻ cả tin có thể liên tiếp đăng weibo để bác bỏ tin đồn, còn "mò" lại một tin tức cũ rích từ rất lâu rồi hay sao?

Phải biết rằng, để đánh giá được tin tức là thật hay giả, trừ kinh nghiệm từng trải của bản thân còn cần có sức quan sát xuất sắc và khả năng phán đoán.

Một người hay ghen tị sẽ có đôi mắt rất cẩn thận, tựa như cậu bạn Cháu Rùa ở cơ quan anh vậy, không có chuyện gì thì gây chuyện, bới lông tìm vết.

Hành vi ngày thường của Bún qua cầu thế nào, anh hoàn toàn không biết. Nhưng thân là đối tượng CP chính thức của "đảng Đài Bún" khổng lồ, cậu ta vẫn không chấp nhận được những đối tượng tin đồn mà đại thần chỉ hợp tác một lần, chứng tỏ ghen tuông đã đạt tới cảnh giới cực cao. Một kẻ ghen tị như vậy, trong giới võng phối chắc chắn ít nhiều gì cũng phải có đôi lời dèm pha, đặc biệt là từ các STAFF đã từng hợp tác. Vậy mà, Tề Tĩnh đã ẩn nấp hóng hớt trong diễn đàn ba năm lại chưa từng nghe thấy điều gì về chuyện này.

Hoặc là, cậu ta giả vờ cực kì tốt.

Hoặc là cậu ta không giả vờ, kẻ giả vờ là người khác.

"Bươm Bướm Ngọc." Tề Tĩnh đột nhiên nói, "Cô chắc chắn lúc ấy cậu ta đã đồng ý nhận kịch phải không?"

"Đúng vậy."

"Vậy có thể chụp ảnh màn hình cuộc trò chuyện của hai người cho tôi xem không?" Giọng điệu của anh rất bình thản, thái độ thành khẩn khiến lời yêu cầu này không quá đột ngột. "Cô mở ứng dụng quản lí thông tin ra, chụp màn hình cả ngày trò chuyện nữa. Tôi muốn xem rốt cuộc cậu ta đã lừa tôi bao lâu rồi."

Dường như Bươm Bướm Ngọc bất chợt ngẩn người, thanh âm sử dụng mỹ phẩm dưỡng da cũng biến mất.

"Hôm ấy, tôi và cậu ta chat voice, nên không có lịch sử trò chuyện." Một lát sau, tiếng vỗ mặt của cô lại

vang lên lần nữa, “Hơn nữa, chat voice của QQ không ghi âm được.”

Chat voice…

Được rồi.

“Cô thử nhớ lại xem, ngoài đồng ý nhận kịch ra, cậu ta còn nói gì khác không?” Nếu như hai người không giao lưu gì nhiều, chỉ trả lời yes hoặc no, thì không cần thiết phải dùng đến chat voice. Bún qua cầu không phải người bị thương ở tay, không tiện gõ chữ như anh.

“Không hề, cậu ta chỉ đồng ý nhận.”

“Nhưng cô đã nói ra ID của tôi phải không? Nếu không thì cậu sẽ không biết vai chính là tôi.”

“Đúng vậy, tôi đã nói tôi mời anh phối vai công.” Bươm Bướm Ngọc không phủ nhận.

Tề Tĩnh mở lại ảnh chụp màn hình ra xem lần nữa. Ngôn từ của Bún qua cầu khá kịch liệt, có thể thấy được cậu chán ghét anh sâu sắc. Theo lý thuyết, không có khả năng xảy ra chuyện ngay từ đầu cậu ta cố ý nhận kịch rồi kéo âm để hãm hại cả tổ kịch, bởi chỉ vì nhắm vào anh thì không cần thiết phải hy sinh danh dự của một CV nổi tiếng. Nếu quả thật cậu ta muốn “buông dây câu dài, bắt con cá lớn” như đã nói, vậy thì anh chỉ có thể kết luận một câu: “Bún qua cầu là một kẻ quá nhẫn tâm, quá đáng sợ.”

Nghe thấy anh đánh giá như thế, Bươm Bướm Ngọc bỗng nhiên mỉm cười.

“Anh nói đúng, Ngày Về à! Anh bị cậu ta bắt nạt như vậy, nhất định không thể bỏ qua dễ dàng.” Cô đóng nắp lọ mỹ phẩm dưỡng da lại, đặt sang một bên, bắt đầu cố ý hướng dẫn từng bước một. “Tôi nghĩ với tư cách là người bị hại trực tiếp, anh nên đăng bức ảnh chụp màn hình này lên diễn đàn và weibo, ghim lên đầu trang để mọi người nhìn ra bộ mặt thật của cậu ta.”

Tề Tĩnh nghe tới đây, mày hơi nhướng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào khung chat không thay đổi.

“Ý của cô là… Tự tôi lên diễn đàn và weibo ghim cậu ta?”

“Đúng vậy.” Bươm Bướm Ngọc kiên nhân khuyên bảo, “Loại chuyện này, đã là đàn ông thì không thể nhẫn nhịn được. Ngày về, sao anh phải nhịn chứ? Hơn nữa, nếu anh cứ dung túng cậu ta như vậy, sau này cậu ta sẽ còn đi bắt nạt người khác.”

Diễn đàn là nơi tập trung tin tức.

Weibo là nơi phát tán tin tức.

Bất kể ở chỗ nào, chỉ cần anh mở miệng nói một câu, đó là bát nước hắt đi không hốt lại được. Hiện tại cuộc thi casting "Tru thiên lệnh" đang diễn ra, nhất định sẽ gây ra một vụ long trời lở đất.

"Bươm Bướm Ngọc." Thanh âm Tề Tĩnh hơi trầm xuống, giọng nói vô cùng nghiêm túc. "Diễn đàn có thể dùng nick clone thì không sao, nhưng ID weibo là cố định, cô có biết nếu tôi ghim cậu ta sẽ có hậu quả gì không?"

"Ha ha." Bươm Bướm Ngọc cười nhạt, dường như chê cười sự lo lắng của anh, "Anh sợ cậu ta trả thù sao? Anh không cần lo. Tuy rằng cậu ta có đông fan hơn anh nhiều, nhưng chỉ cần anh dám đứng ra vạch trần sự thật, nhất định có thể chiếm được sự đồng tình của mọi người, bởi vì ai cũng có thói quen nghiêng về phía yếu thế mà."

Tề Tĩnh lặng lẽ lắc đầu trước màn hình.

Không. Mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Đầu tiên, hậu quả trực tiếp nhất là tạo ra một vụ scandal lớn trong giới võng phối, tất cả cùng tấn công chỉ trích Bún qua cầu. Dựa theo kinh nghiệm hóng hớt nhiều năm của anh, nội dung trong bức ảnh này tuyệt đối có thể khiến Bún qua cầu bị ném đá tới mức lui giới, xóa ID, không thể bắt đầu lại từ đầu.

Sau đó, đương nhiên Bún qua cầu cũng không thể tiếp tục tham gia cuộc thi casting được nữa, vì chắc chắn sẽ có người tới làm loạn.

Cuối cùng, người ghim cậu ta có thể nhất thời nhận được sự đồng tình của mọi người, nhưng chờ tới khi tất cả tỉnh táo nhìn lại, anh sẽ biến thành một kẻ lấy oán báo oán, không ai dám tới gần. Mọi người sẽ nghĩ, "Hôm nay Chẳng hỏi ngày về ghim Bún qua cầu, biết đâu ngày mai sẽ ghim người khác, tuyệt đối không được đắc tội anh ta, nếu không sẽ tiêu đời." Dần dần khiến anh bị cô lập.

Ngoài ra, ba điều trên hoàn toàn thành lập trên cơ sở sự thật đúng là Bún qua cầu đã nói những lời như trong ảnh.

Giả sử nếu đó không phải là sự thật thì sao?

Giả sử sau khi đăng ảnh lên, Bún qua cầu bị hủy hoại danh tiếng phải lui giới, sau đó đột nhiên có người nhảy ra tố cáo bức ảnh này có vấn đề, tố cáo anh vu oan cho người tốt thì sao?

Nếu vậy, người tiếp theo phải lui giới chính là anh.

Anh không thể nào dự đoán được chuyện xảy ra trong tương lai, hơn nữa bất kể kết quả thế nào cũng đều tổn hại cả người và mình, không hề có lợi.

“Bỏ đi.” Tề Tĩnh nhẹ nhàng nói một câu, ý muốn bỏ qua mọi chuyện, “Không hợp tác thì thôi, không cần thiết phải ghim cậu ta làm gì. Cho dù cậu ta muốn vu oan cho tôi trên diễn đàn, tôi sống không thẹn với lương tâm, không sợ cậu ta đâu.”

“Ngày về, sao anh có thể nhịn được chuyện này cơ chứ?” Giọng điệu Bươm Bướm Ngọc thoáng nâng cao hơn, biểu hiện vô cùng kinh ngạc. “Anh là người bị hại mà, cần phải mạnh mẽ lên, đòi lại công bằng.”

Ngừng lại một chút, cô tiếp tục liệt kê lí do cho anh nghe.

“Hơn nữa, anh và cậu ta cùng đang cạnh tranh nhân vật ”Phương Di Thanh” trong “Tru thiên lệnh”. Đây là vai chính, chắc chắn anh rất muốn nhận được vai này có đúng không?” Tới đây, cô thản nhiên cười, chậm rãi nói, “Bún qua cầu nổi tiếng trong giới võng phối như vậy, điều đó chứng mình cậu ta có tài năng diễn xuất. Nếu như cậu ta bị loại, chẳng phải anh sẽ bớt được một đối thủ cực mạnh hay sao? Biết đâu còn không chiến mà thắng, tốt quá rồi còn gì?”

Tề Tĩnh giật mình.

Anh chưa từng có suy nghĩ khao khát chiến thắng và sẽ không bao giờ có. Ân oán là ân oán, trong cuộc thi, anh muốn dùng thực lực để nói chuyện.

Vì vậy, anh uyển chuyển thể hiện quan điểm của mình: “Không cần. Bớt đi một đối thủ như cậu ta cũng chưa chắc là tôi sẽ thắng. Không cần thiết phải làm lớn chuyện.”

Bươm Bướm Ngọc vẫn dịu dàng nói, “Về điểm này, Ngày về, anh yên tâm đi. Tây Bắc Lộ là một trong số các ban giám khảo. Tôi là người quen cũ của anh ấy. Chỉ cần tôi lên tiếng, anh ấy nhất định sẽ nể mặt. Tôi có thể nhờ anh ấy tạo điều kiện để anh nhận được vai ”Phương Di Thanh“.”

Từng câu từng chữ tiến vào tai Tề Tĩnh giống như một cái then cài “cạch cạch” mở ra, có gì đó bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Tề Tĩnh tưởng như mình đang ngồi trên một chiếc xe, bên ngoài mưa gió bão bùng, cần gạt nước bị hỏng mãi mới chịu chuyển động, gạt đi làn nước mờ mịt, mở ra hình ảnh trước mắt.

Tuy rằng không thể nhìn được phương xa, nhưng vẫn có thứ hiện ra rõ ràng trong nháy mắt.

Tề Tĩnh chậm rãi ngồi thẳng người dậy.

“Bươm Bướm Ngọc.” Thanh âm của anh rất nhẹ, giống như đang cẩn thận cảnh giác, lại giống như thật sự động lòng, “Chuyện này không thể nói đùa được đâu.”

“Tất nhiên không phải nói đùa.” Giọng nói của cô cũng nghiêm túc hơn, dường như muốn chứng minh điều

đó.

"Tại sao lại có lòng giúp tôi như thế?" Anh hỏi.

"Bởi vì anh tham gia vào vở kịch bị Bún qua cầu hãm hại của tôi. Hơn nữa, tôi cực kì bất bình trước hành vi của cậu ta, mặt khác, cũng muốn bồi thường cho anh. Ngày về, anh là một người tốt, đáng giá được nâng đỡ." Bươm Bướm Ngọc muốn nâng đỡ anh, chuyện này Ninh Tiêu Tiêu từng đề cập tới. Lí do là sau khi nghe vở kịch "Cạm bẫy" của anh và Đồng Tước Đài, cô rất có hứng thú với anh.

"Nhưng, vẫn còn hai vị ban giám khảo khác, tổng điểm cuối cùng rất khó đoán." Anh biểu thị ý đã chấp nhận chuyện này.

"Mấy cái điểm đó, trừ phi diễn xuất của anh quá kém, chúng tôi không thể giúp được. Nhưng nếu anh có thể diễn được vai chính trong "Cạm bẫy", chắc chắn sẽ diễn được vai này." Cô cười tủm tỉm, gạt bỏ lo lắng trong lòng anh. "Bên ban tổ chức cũng không cần phải lo, tôi có người quen, sẽ không ai phản đối."

Đúng vậy, nếu như bây giờ anh ghim Bún qua cầu, sẽ ảnh hưởng tới tương lai của cậu, cuối cùng còn có thể đoạt được vai chính…

Đó chính là "động cơ".

"Ha ha." Tề Tĩnh đột nhiên nhẹ nhàng cười, đổi trọng tâm câu chuyện sang hướng khác. "Bây giờ tất cả mọi người đều biết tôi và Bún qua cầu đang cạnh tranh vai "Phương Di Thanh", nếu tôi ghim cậu ta, để tránh hiềm nghi, tôi phải có thêm vài hành động khác. Hay là thế này. Nếu như Bươm Bướm Ngọc muốn nâng đỡ tôi, có thể giúp tôi giành vai "Tần Thác" không? Nhắc đến vai chính, đương nhiên tôi muốn có được vai chính số một cơ."

Bươm Bướm Ngọc hoàn toàn không ngờ được anh sẽ nói như vậy, nhất thời lặng thinh.

Một lát sau, cô cũng cười theo, không ân cần như vừa rồi, "Ngày về, làm người không nên quá tham lam."

Những lời này rất hay. Tề Tĩnh nhíu mày.

"Hai vai đều là vai chính, tôi vào vai "Tần Thác" cũng được, "Phương Di Thanh" cũng thế. Sao cô phải phân biệt rạch ròi?" Anh tiếp tục giả vờ ngây thơ hỏi.

"Ha ha." Bươm Bướm Ngọc cười, "Vai "Tần Thác" đã có sắp xếp nội bộ, anh đừng mơ tưởng nữa."

Sắp xếp nội bộ?

Cuộc thi mang tính chất thương nghiệp có sắp xếp nội bộ không phải điều gì đáng ngạc nhiên, nhưng điều bất ngờ là cô biết được chuyện này. Dựa theo nội dung trò chuyện trước đó với Bươm Bướm Ngọc mà phán đoán, nếu như cô thật sự biết rõ tình hình thì chuyện sắp xếp nội bộ này tám phần mười là do người cô quen biết, và anh cũng biết người này.

Tề Tĩnh chợt hiểu ra, "A" một tiếng, lịch thiệp cười nói: "Tôi hiểu rồi… Đúng vậy nhỉ, tôi không nên và cũng không có bản lĩnh tranh giành với người kia."

Anh không hề đề cập tới tên của "người kia", nhưng trong giọng nói thể hiện mình hiểu rõ mọi chuyện.

Bươm Bướm Ngọc khôi phục lại nụ cười xinh đẹp, "Tôi biết Ngày về là một người khiêm tốn mà. Thành thật mà nói, mấy cuộc thi bình thường như này, người như anh tham gia phối âm cũng không có ý nghĩa. Bắt anh thổ lộ tình cảm với một cô gái, chẳng khác nào làm khó anh, đúng không?"

Tề Tĩnh nghe đến câu cuối cùng, tay nắm chuột vô thức mở trang web chính thức của "Tru thiên lệnh" ra, nhìn lại phần vai nữ chính vẫn luôn bị anh sơ sót bỏ qua. Trong danh sách những nữ thí sinh đăng kí tham gia vai "Tô Diệu Ngữ" được ghép đôi với "Tần Thác", rõ ràng có ID của Bươm Bướm Ngọc.

Khi nhìn thấy ba chữ kia, Tề Tĩnh cười vang lên.

Hiển nhiên Bươm Bướm Ngọc không hiểu anh đang cười cái gì, hai người đều không nói chuyện với nhau một lúc. Bỗng anh lên tiếng: "Bươm Bướm Ngọc, tôi hiểu rồi… Nếu như bắt cô thổ lộ tình cảm với một tên gay, chắc cũng là làm khó cô rồi. Tôi đã hiểu ý cô vừa nói."

"Ngày về." Cô nàng dò xét thái độ của anh, cảm thấy dường như anh đã hiểu ý mình mới nhẹ nhàng cười rộ lên, "Tôi nói vậy là bởi vì lo lắng cho anh. Chắc hẳn anh cũng muốn thổ lộ với đàn ông hơn, phải không?"

Tề Tĩnh không trả lời thẳng câu hỏi này, chỉ cong khóe miệng: "Nói thì nói thế, nhưng Bươm Bướm Ngọc à, người tham gia thi đấu nhiều đến thế, trong đó cũng có người là đồng loại của tôi. Mọi người phối âm đều như nhau, không quan tâm bạn thích gì, ghét gì, để phân biệt rõ ràng được thật mệt mỏi."

Bươm Bướm Ngọc lại mở một lọ mỹ phẩm khác, chậm rãi bôi. Cô cười đầy ý tứ sâu sắc: "Ái chà, thật ra nghe kỹ thì vẫn nhận ra mà. Gay ấy mà… Trong giọng nói luôn có cảm giác phong trần. Ha ha, tôi nói vậy anh đừng giận. Có những người phong trần nhưng đầy khí chất, ví dụ như anh."

Phong trần.

Quả là một tính từ tuyệt diệu. Nghe hay hơn từ "bóng lộ", tuy rằng ý nghĩa như nhau.

"Vậy sao? Bình thường người ta hay nói tôi hợp với những vai như ông chủ quán bar này nọ, có phải cũng bởi vì cảm giác phong trần hay không?" Trong giọng nói anh chất chứa ý cười, nhưng nét mặt không có. "Tôi rất hiếu kì, rốt cuộc giọng nói như thế nào mới khiến cô chắc chắn người này tuyệt đối không phải

gay?"

"Tôi nghĩ…" Động tác của Bươm Bướm Ngọc hơi ngừng lại, chậm rãi trầm ngâm trong chốc lát, đưa ra một ví dụ. "Được rồi, có một người đàn ông khá được. Sau khi cuộc thi kết thúc, tôi muốn tìm cơ hội hợp tác với anh ta. Thanh âm của anh ta rõ ràng rất thẳng — Ba ba mèo, anh có biết ID này không?"

***Chú thích:**

(1) Nguyên văn là "quân pháp bất vị thân", ý chỉ vì việc lớn không nghĩ tới bản thân. Nhưng tui thích dùng lời của Bác Hồ để dịch nghĩa hơn.

(2) Học thuyết động cơ:

Tóm tắt theo ý hiểu của tui thì học thuyết động cơ giải thích lí do dẫn tới hành vi của con người. Học thuyết gồm hai hướng: Động cơ tiến trình và động cơ nhằm tìm kiếm sự thỏa mãn.

Động cơ nhằm tìm kiếm sự thỏa mãn tóm lại là hành vi diễn ra để thỏa mãn nhu cầu (ví dụ như nhu cầu thể lí: đồ ăn, thức uống, oxy; nhu cầu an toàn; nhu cầu về tình cảm, cảm xúc; nhu cầu về tôn trọng;…). Ngoài ra học thuyết của McClelland còn chỉ ra ba nhu cầu cơ bản là nhu cầu liên kết (nhu cầu thiết lập quan hệ với người khác), nhu cầu quyền lực (nhu cầu kiểm soát môi trường xung quanh và tạo ảnh hưởng), nhu cầu đạt thành tích (nhu cầu nhận trách nhiệm và được ghi nhận).

Động cơ tiến trình bao gồm hành vi diễn ra dựa trên niềm tin (con người thực hiện hành vi vì cho rằng điều đó sẽ tạo ra kết quả mà họ mong muốn); hành vi diễn ra dựa trên sự nhận thức về công bằng (con người thực hiện hành vi để làm giảm sự bất công); hành vi dựa trên mục tiêu (con người thực hiện hành vi vì những mục tiêu cụ thể); hành vi dựa trên sự củng cố (con người thực hiện hành vi vì kết quả được củng cố từ những hành vi trước đó).

Tui nghĩ rằng ban đầu Tề Tĩnh cho rằng "động cơ" của Bún qua cầu là sự ghen tuông, nhưng anh đã phản biện điều này. Sau đó, anh nhận ra có khả năng "động cơ" của Bún qua cầu là để thỏa mãn nhu cầu đạt thành tích cũng như dựa trên động cơ vì một mục tiêu cụ thể, đó là giành vai chính trong "Tru thiên lệnh".

Cụ thể thì mọi người tham khảo.

67. Chương 67

Đương nhiên là tôi biết ID này, vì nó do chính tôi đặt mà.

Mà người đàn ông đằng sau ID này chính là bạn trai ngoài đời của tôi.

Đúng vậy, bạn trai tôi đấy. Hơn nữa, tôi tuyệt đối sẽ không để cô liên lạc được với anh ấy, tuyệt, đối, không!

Tề Tĩnh rất muốn nói những lời này, để xem Bươm Bướm Ngọc sẽ phản ứng thế nào.

Nhưng cuối cùng thì anh vẫn không nói gì.

Vì Thẩm Nhạn, ít nhất là thời điểm hiện tại anh không thể nói gì, chỉ có thể xiết chặt tay, một mình yên lặng chịu đựng cảm giác nặng nề nghẹn lại như có tảng đá lớn trong lòng. Mắt anh lạnh lùng nhìn khung chat, chờ tới khi hai người kết thúc cuộc trò chuyện này. Ngôn ngữ sử dụng vô cùng lịch sự, nho nhã, tạm thời đeo lên chiếc mặt nạ lịch lãm.

Nhưng ngay khoảnh khắc khung chat kia biến mất, mặt nạ lập tức vỡ tan. Trong lòng rối như tơ vò, ngay cả máy tính cũng không muốn nhìn nữa, anh trực tiếp bật trạng thái sleep, sau đó trên màn hình tối đen kia phản chiếu gương mặt lạnh lùng của anh, không hề có chút nho nhã nào.

Thật đáng ghét!

Trước đây khi bị antifan ném đá trên diễn đàn, anh cũng chẳng hề thấy đáng ghét như vậy.

Đối với anh, phối âm chỉ là một nơi để anh trốn tránh hiện thực, đơn thuần chỉ là chỗ vui đùa. Vậy mà giờ đây, lần đầu tiên trong đời, anh nảy sinh cảm giác mâu thuẫn, sự tự trách trào dâng, hối hận vì đã đẩy Thẩm Nhạn bước lên sân khấu đầy sóng ngầm mãnh liệt kia.

Tề Tĩnh nhíu chặt lông mày, dựa vào ghế để làm mình tỉnh táo lại.

"… Đừng để ý, không cần để ý đến cái khác. Chỉ cần cổ vũ Thẩm Nhạn là được rồi."

Anh ép buộc bản thân phải chấp nhận tính hai mặt của cuộc thi. Có những người như Bươm Bươm Ngọc và Tây Bắc Lộ thì nhất định cũng sẽ có những người như Trường Cung và Bồ Ngọc Chi. Những điều đen tối ấy cứ để anh gánh chịu, Thẩm Nhạn chỉ cần phối âm thật tốt là được. Tùy cơ ứng biến, không có vấn đề gì.

"Haiz…" Tề Tĩnh thở dãi, ổn định lại tâm trạng.

Ngước lên nhìn đồng hồ, thời gian đã gần tới trưa rồi. Anh ngồi trên ghế trăn trở mãi, cuối cùng ngồi không yên nổi, lập tức đứng dậy, khoác thêm áo khoác rồi chạy ra cửa.

Không hiểu vì sao, anh muốn gặp "Ba ba mèo" ngay lập tức, không kịp đợi hắn về nhà.

Tề Tĩnh kéo mạnh cửa ra, đột nhiên nghe thấy tiếng chùm chìa khóa "lạch cạch" va chạm.

Anh giật mình hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn thì càng kinh ngạc hơn, hóa ra Thẩm Nhạn đang mang vẻ mặt ngạc nhiên đứng trước mặt anh, tay vẫn còn vươn ra giữa không trung.

Chìa khóa còn cắm ở cửa, xem ra Thẩm Nhạn đang định mở cửa vào nhà, chưa kịp mở khóa thì bị anh cắt ngang, vậy nên tạo thành trạng thái bốn mắt nhìn nhau như bây giờ.

"Á… Anh tan làm rồi à?" Tề Tĩnh hắng giọng, nương theo động tác này mà nghiêng đầu hỏi.

Mặc dù từ sáng tới giờ đã qua mấy tiếng, nhưng khi đối mặt với Thẩm Nhạn, quả nhiên anh vẫn đỏ mặt thẹn thùng.

"Em định ra ngoài à?" Điều đầu tiên Thẩm Nhạn quan tâm không phải là thần thái mất tự nhiên của anh, mà là nhìn anh mặc quần áo chỉnh tề thì hơi sững người.

"Hì hì." Tề Tĩnh nhận ra trong giọng nói của đối phương có chút ngỡ ngàng, không nhịn được mà bật cười. Anh gỡ chìa khoác còn cắm trên cửa xuống rồi vươn tay kéo người vào nhà trong ánh mắt kinh ngạc của hắn. "Giờ thì em không cần ra ngoài nữa, vì vốn người em muốn đi tìm đã về rồi."

Trong khoảnh khắc hiểu ra ý Tề Tĩnh nói, Thẩm Nhạn cũng cười theo, để mặc anh dắt mình.

Vẫn còn kịp thời gian nấu cơm, trên tay Thẩm Nhạn xách theo mấy túi nguyên liệu nấu ăn mới mua từ chợ về, hai người không vội tán ngẫu mà đi thẳng vào bếp, dọn dẹp đồ đạc. Tề Tĩnh tự biết thân biết phận không giúp được gì, chỉ lẳng lặng nhìn Thẩm Nhạn lấy thức ăn trong túi ra phân loại.

Nhìn hắn, anh lại có chút thất thần, những lời Bươm Bướm Ngọc nói hồi sáng không tài nào xóa đi được.

Anh bất thình lình hỏi một câu: "Thẩm Nhạn, anh có thấy em mang cảm giác phong trần không?"

Thẩm Nhạn sững người.

Lúc này Tề Tĩnh mới phát hiện ra mình nói sai, vốn muốn nói đến chất giọng, nhưng người nghe nhất định sẽ hiểu lầm. Còn chưa kịp bối rối sửa lời, chỉ thấy Thẩm Nhạn yên lặng đặt tay bên khóe môi, cúi đầu như đang kiềm nén điều gì đó. Cuối cùng, hắn vẫn khẽ cười ra tiếng, tiếng cười vang lên khá rõ ràng trong không gian yên ắng.

Tề Tĩnh nóng cả mặt.

"Không phải, ý em là…" Chất giọng.

Thẩm Nhạn quay đầu lại đối mặt với anh, vẫn mang nụ cười nhẹ nhàng, chẳng đợi anh nói hết câu đã vươn tay nhẹ nhàng kéo anh vào lòng.

Lúc này Tề Tĩnh đang rất cần một chỗ nơi yên ổn để dựa dẫm, chữa trị vết thương lòng, mà ôm ấp ấm áp của người này chính là nơi phù hợp nhất. Anh chẳng có lí do gì để cự tuyệt, nhắm mắt lại tiếp nhận chốn bình yên. Tay Thẩm Nhạn dịu dàng mơn trớn tóc anh, gò má tựa vào trán anh, trầm giọng nói: "Không hề, anh thấy em cực kỳ tốt, rất tự nhiên."

Tề Tĩnh nghe vậy, quả nhiên cảm giác khó chịu trong lòng vơi bớt rất nhiều. Anh cười cười, bắt chước giọng điệu của Bươm Bướm Ngọc mà trêu hắn: "Em thì lại muốn mình có cảm giác phong trần hơn, như vậy mới có thể vấy bẩn một trai thẳng chính trực như anh."

Thẩm Nhạn hoàn toàn không hiểu ý anh, hoang mang hỏi: "Cái gì mà trai thẳng chính trực?"

Tề Tĩnh chỉ cười, chậm rãi lắc đầu.

Lúc này, ánh mắt của anh rũ xuống, bỗng nhiên nhìn vào cổ áo Thẩm Nhạn ở trước mặt, chợt nhớ ra vết hôn mình dấu trong cổ áo. Đáy lòng nóng lên, nhất thời không kiềm chế, dốc hết can đảm tiến tới hôn một cái lên cổ Thẩm Nhạn.

Hắn không kịp phòng bị, cả người run lên. Tề Tĩnh giữ chặt tay hắn, không cho phép động đậy.

Môi anh chạm vào mạch máu nổi lên bên gáy hắn, không rõ là mình nóng hay hắn nóng, cắn cũng đã cắn rồi, anh bỏ qua tiếng trái tim đang đập mạnh mẽ trong lòng, kiên nhẫn mút một cái, cho tới khi tạo ra dấu vết nhàn nhạt.

Lát sau, Tề Tĩnh mới thở gấp buông hắn ra.

Anh nhìn nhìn, tốt lắm, cuối cùng cũng lưu lại một dấu ấn chỉ thuộc về anh.

"Như vậy thì anh đã bị em vấy bẩn rồi."

Anh hài lòng cười rộ lên, khóe mắt cong cong, nhẹ nhàng tựa trán vào vai Thẩm Nhạn, an tâm chìm đắm trong sự ấm áp mà hắn mang đến.

Thẩm Nhạn ổn định tâm trạng một lúc lâu, sau đó mới ôm lấy anh một lần nữa thật chặt, nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy? Sao tự nhiên… em lại làm vậy?"

"Trả thù anh." Anh cười nói, "Trả thù những dấu hôn đêm qua anh để lại trên người em."

Anh vẫn dựa đầu vào vai Thẩm Nhạn, sau đó ngẩng đầu lên, lùi về sau kéo ra cự li nửa bước, sau đó dùng một ngón tay nhẹ nhàng kéo cổ áo mình, khẽ mỉm cười để lộ hai, ba dấu hôn trên cổ cho hắn xem.

Lúc này, Thẩm Nhạn ngẩn người.

Tề Tĩnh nói toẹt hết ra, ấy vậy mà không hề thấy xấu hổ, mỉm cười nhìn sắc mặt hắn. Cho tới khi hắn mất tự nhiên lảng tránh nhìn sang chỗ khác, mặt hơi đỏ lên, anh mới bật cười. Tâm tình u ám trong lòng biến mất, cũng không có cảm xúc tiêu cực gì về cuộc thi sắp tới.

Tâm trạng tốt đẹp hơn, ăn cơm cũng thấy ngon hơn, đạo lí này quả nhiên không sai.

Bữa trưa phong phú bất ngờ. Bình thường hai người nấu cơm chỉ làm một món mặn, hai món chay, thỉnh thoảng sẽ có thêm canh. Hôm nay, Thẩm Nhạn chuẩn bị bốn món một canh, rõ ràng không giống như thường ngày.

Tề Tĩnh vừa giúp hắn dọn bát đũa, vừa kinh ngạc nhìn Thẩm Nhạn bưng thức ăn từ trong bếp ra, đặt đầy trên bàn ăn cơm, không khỏi buồn bực hỏi: "Sao anh nấu nhiều vậy? Trưa nay chắc chắn không ăn hết."

"Ừ, chỗ này có cả phần cho bữa tối của em đấy." Thẩm Nhạn trả lời.

Tề Tĩnh quan sát bàn cơm hoành tráng, quả nhiên tối nay không cần nấu thêm gì nữa, có khi còn đủ cho bọn họ ăn tới sáng mai.

Nhưng bình thường Thẩm Nhạn luôn muốn anh ăn cơm ngon canh ngọt nên bữa nào cũng nấu đồ mới, không bao giờ nấu một lần ăn nhiều bữa. Hôm nay, hắn về sớm nấu cho hai bữa như vậy thật khiến người ta thấy hiếu kỳ.

"Sao hôm nay anh lười vậy? Ngại nấu cơm tối à?" Dọn mâm xong, hai người song song ngồi xuống, Tề Tĩnh cười đùa hắn.

Hiện nay, người có khả năng nấu cơm trong nhà chỉ có Thẩm Nhạn, vậy nên chắc chắn nguyên nhân là do hắn.

Dường như Thẩm Nhạn đoán trước được anh sẽ hỏi vậy, không trả lời ngay mà chỉ im lặng xới cho anh bát cơm, lại gắp thêm thức ăn, sau đó mới chậm rãi nói: "Thật ra... Tối nay anh làm ca đêm, không thể về nấu bữa tối. Thế nên anh nấu trước, lúc đó em chỉ cần hâm nóng là được."

Những lời này đều vô cùng bình thường, nhưng sau khi nghe xong, Tề Tĩnh lập tức kinh ngạc trợn tròn hai mắt.

"Ca đêm?"

“Đúng vậy, từ chiều đến tối.” Thẩm Nhạn không ngờ anh sẽ phản ứng như vậy, chỉ đành cười khổ.

“Thẩm Nhạn.” Tề Tĩnh gác đũa, vội vã túm lấy tay áo hắn, “Anh… Anh đừng nói với em là anh muốn bỏ cuộc thi ”Bạch Kha” tối nay nhé.”

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng nắm tay anh, an ủi: “Không, anh không bỏ cuộc. Em đừng lo, anh chỉ về hơi trễ một chút, chắc sẽ kịp giờ thi.”

“Ca đêm của anh tới mấy giờ?”

“Chính xác mà nói thì từ sáu giờ tới mười giờ. Nhưng anh đã bàn với đồng nghiệp rồi, dùng thời gian ăn tối để bù, từ năm giờ tới sáu giờ anh không đi ăn mà ở lại bệnh viện, như vậy thì chín giờ có thể về sớm. Chậm nhất là chín rưỡi anh sẽ về.”

Tề Tĩnh nghe xong, thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Trùng hợp là cuộc thi “Bạch Kha” tối nay diễn ra sau, tám giờ rưỡi mới bắt đầu, hơn nữa số thứ tự của Thẩm Nhạn lại ở cuối. Theo như kinh nghiệm từ hai trận mà Tề Tĩnh đã nghe trước đó, tới lúc các thí sinh cuối cùng thi đấu thì đã qua chín rưỡi.

Anh buông tay đang túm áo Thẩm Nhạn, cầm đũa lên lần nữa, suy nghĩ một lát lại đặt xuống.

“Haiz.” Tề Tĩnh biết mình không nên xen vào chuyện công việc của Thẩm NHạn, nhưng vẫn thở dài, tạm thời không có tâm trạng ăn cơm. “Bao nhiêu ngày thì chẳng trúng ca đêm, lại trúng đúng hôm có cuộc thi, thật không khéo. Hay là buổi chiều anh tới bệnh viện hỏi xem, liệu có đồng nghiệp nào có thể đổi ca với anh không?”

“Thật ra ca đêm hôm nay là do anh đổi.” Thanh âm của Thẩm Nhạn nhỏ vô cùng.

Tề Tĩnh kinh ngạc hỏi, “Vì sao?”

Nếu biết rõ bị trùng giờ, vì sao hắn còn muốn đổi ca?

Thẩm Nhạn thở dài nói: “Em quên rồi à? Ngày mai em phải đi bệnh viện tái khám, chụp X quang và kiểm tra lần cuối trước khi gỡ bó bột. Anh…”

Nói đến đây, hắn ngập ngừng, dường như muốn cân nhắc cách dùng từ, tránh khiến cho Tề Tĩnh cảm thấy áp lực.

“Sau khi xảy ra chuyện ở nhà nghỉ lần trước, anh… hơi lo lo. Trước khi em gỡ bó bột, anh không muốn để

em ra ngoài một mình. Hơn nữa, em đi từ đây chỉ có thể đi xe bus, người đông lộn xộn, cần có người đi cùng để hỗ trợ em. Vậy nên anh cố ý hỏi đồng nghiệp, xem có ai đồng ý đổi ca sáng mai với ca đêm nay cho anh không. Tiếc là chỉ đổi được ca từ sáu giờ tối nay đến mười giờ."

Bình thường Tề Tĩnh ra ngoài đi làm sẽ có đồng nghiệp đi cùng, vậy thì không sao. Nhưng khi anh đến bệnh viện một mình, xung quanh đều là người lạ, chỉ sợ lại gặp phải người xấu, hắn không thể yên lòng.

Tề Tĩnh rất thấu hiểu những điều này, nở nụ cười áy náy: "Xin lỗi, chuyện lần trước do em không xử lý tốt, khiến anh bận tâm."

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng ra dấu tay, ngăn cản anh tiếp tục nói những lời liên quan đến hai tiếng "xin lỗi": "Em đừng nói vậy, không phải lỗi của em. Hơn nữa, cũng không hoàn toàn do chuyện đã xảy ra lần trước. Vốn anh đã định sẽ đi cùng em, hiện tại chỉ coi như làm đúng theo kế hoạch."

Tề Tĩnh nhíu mi, không nói tiếng nào.

Thẩm Nhạn dịu dàng an ủi: "Em yên tâm, nhà mình cách bệnh viện chỉ mười phút, đi nhanh có khi chưa mất đến mười phút. Anh nhất định sẽ về kịp trước khi tới lượt biểu diễn."

Tề Tĩnh bất đắc dĩ cười: "Vậy được rồi… Em sẽ giúp anh đăng nhập vào YY, điều chỉnh thiết bị, chờ anh về nhà."

Anh thầm nghĩ, chỉ cần không gặp phải tình huống đặc biệt bất ngờ là tốt rồi.

Nhưng mà trên thực tế, những tình huống đặc biệt thường được gắn thêm hai tiếng "bất ngờ" là bởi vì nó khó lòng phòng bị.

Tề Tĩnh một lòng mong rằng Thẩm Nhạn không gặp phải chuyện không may khi trực đêm, thỉnh thoảng còn nhắn tin hỏi han, nhưng một sự việc bất ngờ xảy ra còn trước khi trời kịp tối, hơn nữa còn xảy ra ở một nơi không thể tưởng tượng được, bằng một cách không thể tưởng tượng được.

Sau khi nói chuyện với Bươm Bướm Ngọc, trong lòng Tề Tĩnh quyết định phải duy trì quan hệ "đối địch" trên danh nghĩa với Bún qua cầu để che mắt Bươm Bươm Ngọc. Vì vậy, Tề Tĩnh đăng nhập weibo, gửi tin nhắn riêng cho Bún qua cầu: "Vì một vài lí do, tôi sẽ tạm thời bỏ follow cậu trên weibo. Về những chuyện cậu nói sáng nay, tôi không tiện nhắc tới trong tin nhắn weibo, có gì tôi sẽ nhắn trên QQ cho cậu."

Gửi tin xong, anh nhận bỏ follow, thể hiện như mình tỏ ra đối địch với Bún qua cầu.

"Cứ như vậy thì ít nhất trong giai đoạn vòng loại có thể giấu được Bươm Bươm Ngọc." Anh tự lẩm bẩm trước màn hình.

Tắt phần tin nhắn, anh tiện tay mở phần “Tin nhắn từ người lạ”.

Thông thường, anh không xem tin nhắn trong này, bởi vì weibo của anh có hơn mấy ngàn fan, rất hay có fan giả nhắn tin quảng cáo cho anh. Từ sau khi bỏ lỡ tin nhắn của Bún qua cầu, anh tự nhắc nhở chính mình phải chú ý kiểm tra phần tin nhắn này, để tránh không bỏ lỡ thêm điều gì quan trọng mà mình không biết.

Nào ngờ, quả thật trong mục này có một tin nhắn.

Tên người gửi vô cùng đơn giản, đơn giản tới mức nếu như Tề Tĩnh không đọc kỹ nội dung, chắc chắn anh sẽ coi đây là tin rác mà xóa đi – “ Lão ngũ ”. Đây là ID weibo của người gửi tin, bởi vì cái tên quá đơn giản nên mới thêm hai ngôi sao to bự vào để phân biệt.

Đối với những ID như thế này, bất kể ai cũng sẽ thấy không đáng tin, so với đeo thêm một chữ “vương” vào phía trước còn không đáng tin hơn.(1)

Tề Tĩnh cũng nghĩ vậy.

Anh vô thức đặt con trỏ chuột vào phần xóa bỏ bên tay phải, nhưng ngón tay anh bỗng chốc ngừng lại. Không chỉ ngón tay, ngay cả hô hấp cũng gần như gián đoạn, thậm chí cả trái tim cũng đình chỉ.

Lão ngũ : Chào anh Chẳng hỏi ngày về, tôi biết “Ba ba mèo” là ai… Chắc anh cũng biết anh ấy. Tôi muốn hỏi anh một câu, anh ấy tự nguyện tham gia cuộc thi hay có nguyên nhân khác? Sau khi nhận được câu trả lời, tôi sẽ quyết định có nói tiếp hay không. Cảm ơn.

Tề Tĩnh nhất thời toát mồ hôi lạnh, thân thể hơi run lên, cứng ngắc ngồi trước máy tính.

Không thể nào…

Trong đầu anh nảy ra ba tiếng này đầu tiên, điên cuồng bay trong lòng, bồi hồi không chịu biến mất. Không thể nào, không thể nào, không thể nào…

Đa phần weibo của các CV đều đặt theo ID trong giới võng phối, ví dụ như “CV – Chẳng hỏi ngày về” chắc chắn là weibo của Chẳng hỏi ngày về. Người tên “ Lão ngũ ” này dám trực tiếp tìm tới cửa, hơn nữa còn dùng giọng điệu cực kì khẳng định nói rằng “Tôi biết ”Ba ba mèo” là ai… Chắc anh cũng biết anh ấy”. Đây tuyệt đối không phải đang ám chỉ giọng nói của Thẩm Nhạn.

Nếu như người này là một thành viên trong tổ kịch mà Thẩm Nhạn từng hợp tác, chỉ dựa vào giọng nói cũng không đoán ra được hắn.

Chuyện Thẩm Nhạn = Nhạn Bắc Hướng = Ba ba mèo, ngay cả đàn em cực kì thân thiết Ninh Tiêu Tiêu

của anh cũng chưa được biết.

Rốt cuộc… làm sao người này biết được?

Hiện tại không phải thời gian để khiếp sợ. Tề Tĩnh khắc chế phản xạ có điều kiện của bản thân, cố nén mồ hôi lạnh đang toát ra, dùng ngón tay run rẩy nhấn chuột vào ID này, mở trang cá nhân ra xem đây là thần thánh phương nào.

Thật đáng thất vọng là trang chủ của " Lão ngũ " trống không, chẳng có gì cả, ngay cả follower cũng không có, hiển nhiên là một acc mới tạo. Tề Tĩnh suy đoán, tài khoản này đăng kí chỉ để gửi tin nhắn cho anh, chắc chắn là acc clone, không phải acc chính.

Nhưng mà điều đó không quan trọng.

Cái quan trọng là… Tề Tĩnh phát hiện ra người này đang online, bởi vì trong avatar có dấu chấm tròn xanh.

"Đừng logout, đừng logout!" Tề Tĩnh lần đầu ghét cay ghét đắng kỹ năng mổ cò trên bàn phím của mình, trong lòng thầm niệm những lời này, mau chóng dùng ngón tay chọt chọt, khó khăn gửi vài chữ.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Bạn là ai?

" Lão ngũ " đang online mau chóng trả lời anh.

Lão ngũ : Tôi là ai không quan trọng. Xin anh hãy trả lời thẳng vào câu hỏi trước đó của tôi. Anh ấy tự nguyện tham gia cuộc thi phải không?

CV – Chẳng hỏi ngày về:… Đúng vậy.

Lão ngũ : Quả nhiên là vậy, tôi hiểu rồi.

Lão ngũ : Tiếp theo, tôi biết chắc chắn anh có rất nhiều vấn đề muốn hỏi tôi. Nhưng tôi không thể nói cho anh biết được nhiều, chỉ muốn nhắc nhở anh một chút, khi dùng YY phải cẩn thận. Nếu như anh ấy muốn dùng acc clone, chi bằng hãy đăng kí một acc mới chuyên dùng cho cuộc thi, như vậy mới không lo bị người ta vạch trần ra.

Lão ngũ : Đề nghị của tôi là nhắc anh ấy đừng sử dụng tài khoản YY kia cho cuộc thi đêm nay, đổi acc khác để diễn. Ngày đó, anh ấy bộc lộ tài năng lần đầu tiên, còn chưa có nhiều người biết đến, có rất nhiều chuẩn bị lâu sau mới được nghe ghi âm, vì vậy sẽ không có cách liên hệ. Trong hiện trường cuộc thi chắc cũng không ai đủ thông minh đi liên lạc với anh ấy. Thật ra chỉ cần tỉ mỉ nghiên cứu sẽ biết acc chính của anh ấy từng tham gia "Cạm bẫy", liên hệ tới danh sách cast, nếu có người để ý tới vai ông già trong kịch thì sẽ đoán ra anh ấy là ai. (Hiện nay trừ tôi thì vẫn chưa có ai biết, ha ha)

Lão ngũ : Xin lỗi vì mạo muội liên lạc với anh, bởi vì tôi nghĩ anh ấy rất tin vào anh, vậy nên mới cố ý tới nhắc nhở anh. Yên tâm đi, tôi chỉ là một người qua đường, không phải người xấu. Tất cả những gì tôi biết sẽ không nói cho ai khác, tôi xin thề. Cuối cùng, chúc hai người thi đấu thuận lợi ~(3)

Tề Tĩnh thấy được câu cuối cùng, cảm giác lo lắng treo trong lòng rơi xuống, thở phào một hơi, thoải mái hơn nhiều. Cách thức nói chuyện của "Lão ngũ" khá đáng tin. Tuy rằng anh không biết mục đích của đối phương là gì, nhưng chỉ cần đọc những lời này, quả thật rất hợp lí.

Đổi tên của acc chính không an toàn bằng việc đổi luôn một acc mới(2)… Hôm nay anh sẽ giúp Thẩm Nhạn tạo một tài khoản khác, tránh lại bị những người thông minh như "Lão ngũ" phát hiện ra.

Sau câu cuối cùng trong đoạn chat, Tề Tĩnh gõ hai tiếng "Cảm ơn", ánh mắt đọng lại ở những lời đối phương nói, tỉ mỉ tìm kiếm dấu vết.

Nhưng mà không có thu hoạch gì.

Lúc này, anh bỗng nhiên nhìn sang điện thoại di động, ngẩn người. Anh vội vã gửi cho Thẩm Nhạn một tin nhắn: "Thẩm Nhạn, anh có biết ai tên là "Lão ngũ" không?"

***Chú thích:**

(1) Lão ngũ thêm chữ Vương vào thành Vương lão ngũ aka đàn ông giàu có.

(2) Dành cho ai không hiểu thì trước đó Thẩm Nhạn dùng acc Nhạn Bắc Hướng, đổi tên thành Ba ba mèo để tham gia thi.

68. Chương 68

Chuyện còn khiến Tề Tĩnh giật mình hơn cả "Lão ngũ" là Thẩm Nhạn không trả lời tin nhắn của anh mà lập tức gọi điện thoại về.

"Lão ngũ? Em gặp cậu ta ở đâu?" Giọng nói của Thẩm Nhạn rất trầm, hoàn toàn ngược lại với vẻ kinh ngạc của hắn.

Mặc dù đây là một câu hỏi, nhưng nó đã giải đáp thắc mắc của Tề Tĩnh.

Hiển nhiên là hai người họ quen nhau.

"Hóa ra anh thật sự biết người này là ai." Tề Tĩnh bị lòng hiếu kỳ áp đảo nỗi lo lắng, dù sao cũng hiếm khi

thấy Thẩm Nhạn gọi điện thoại về nhà trong giờ làm việc.

Anh kể lại cho hắn về việc mình nhận được tin nhắn của Lão ngũ trong mục tin nhắn weibo, thuật lại toàn bộ nội dung đối thoại giữa hai người. Thẩm Nhạn từ đầu tới cuối chỉ yên lặng lắng nghe, không nói một lời, nhiều lần ngập ngừng muốn ngỏ ý nhưng vẫn không thành câu, tới khi nghe hết mới khe khẽ thở dài.

"Nếu cậu ấy đã nói vậy, cứ làm theo là được. Cậu ấy không có ác ý đâu."

Đây là kết luận của Thẩm Nhạn.

Sau phần kết luận sẽ là bước phát triển cao hơn, mà bước phát triển này cực kì hiếm thấy đối với Tề Tĩnh. Anh không nhịn được mà hỏi thẳng vào trọng điểm: "Vậy rốt cuộc "Lão ngũ" là ai?"

Thẩm Nhạn chỉ cười dịu dàng: "Là một người quen của anh trước đây khi phối âm. Lúc đó cậu ấy cũng dùng tên "Lão ngũ". Cái tên này chỉ có mấy người bọn anh biết, nếu cậu ấy đã cố ý tạo acc clone bằng tên này, anh nghĩ cậu ấy không có ý giấu diếm thân phận."

Thì ra là thế.

Nếu như là bạn phối âm của Thẩm Nhạn, vậy sự nghi ngờ trong lòng anh có thể xóa bỏ.

Nhưng Tề Tĩnh vẫn có chút nghi hoặc không giải thích được: "Tạm thời bỏ qua lí do vì sao cậu ta biết được chuyện hai đứa mình quen nhau… Nếu cậu ta quen biết anh, vì sao không liên lạc thẳng với anh?"

Thẩm Nhạn muốn nói lại thôi, mãi không lên tiếng.

"Bởi vì… Anh luôn luôn không trả lời tin nhắn của cậu ấy. Có thể là cậu ấy tưởng rằng anh đã chặn cậu ấy rồi." Nói đến đây, Thẩm Nhạn khẽ thở dài một tiếng, lại không nói rõ lý do vì sao không đáp lại đối phương. "Xin lỗi, làm liên lụy đến em. Nếu như em thấy cách làm của cậu ấy gây phức tạp mọi chuyện, anh sẽ nói thẳng với cậu ấy."

Tề Tĩnh còn đang kinh ngạc tự hỏi rốt cuộc là tội lỗi thế nào mới khiến một người ôn hòa dịu dàng như Thẩm Nhạn phải chặn thì chợt nghe được câu cuối cùng, vội nói: "Không sao đâu. Ít nhất thì lời của cậu ấy rất có lý. Em thấy nên cảm ơn cậu ấy mới đúng."

Thẩm Nhạn nghe vậy, nhẹ nhàng nở nụ cười, cũng không tiếp tục đi sâu vào trọng tâm câu chuyện.

Lúc này, trong điện thoại truyền ra tiếng sủa, tiếng kêu của chó mèo, cùng với tiếng dỗ dành, hỏi han của các y tác khiến cuộc điện thoại của hai người phải ngừng lại. Thẩm Nhạn còn đang trong giờ làm việc, Tề Tĩnh không muốn kéo dài thời gian của hắn, đành vội vã giục hắn quay lại công việc, không quên nhắc nhở hắn nhất định phải dành thời gian ăn cơm tối.

Sau khi ngắt máy, Tề Tĩnh ngồi trước bàn trầm tư, lực chú ý dời từ điện thoại di động sang máy tính.

Tính anh không tán thành hành vi cố ý dò hỏi.

Bất kỳ CV nào trong giới võng phối cùng biết loại hành vi này cực kì khiến người ta phản cảm.

Nhưng trong thời đại công nghệ thông tin hiện nay, một bài báo viết ra chỉ trình bày một nửa thông tin, khán giả xem có thể hiểu đại khái nội dung chính, nhưng không thấy được toàn bộ câu chuyện. Đối với người xuất thân là phóng viên như Tề Tĩnh, loại cảm giác chỉ biết được một nửa sự thật này giống như có trăm móng vuốt đang cào trong lòng, ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

"Rất muốn biết rõ lý do vì sao "Lão ngũ" suýt chút nữa bị anh ấy chặn…"

Tề Tĩnh lẩm bẩm, cố gắng kiềm nén suy nghĩ trong đầu, đờ người nhìn con trỏ chuột đang nhấp nhảy trong khung chat trống. Không biết đây là lần thứ mấy anh mở khung chat ra rồi lại tắt đi. Rốt cuộc anh vẫn không nhịn được chạy đi hỏi vấn đề không liên quan gì đến mình, hơn nữa còn cực kì riêng tư: "Vì sao cậu biết tôi quen "Ba ba mèo"?"

Nhấn tin xong, Tề Tĩnh quay sang lướt diễn đàn trong chốc lát, rồi lại lướt hòm thư trong chốc lát, sau đó vừa lướt vừa nhàm chán nghe cuộc thi đầu tiên của tối hôm nay.

Anh nghĩ, nếu "Lão ngũ" đã cố tình tạo ra một acc clone để liên lạc với anh, chắc sẽ không dùng một lần rồi bỏ.

Quả nhiên, đến buổi tối khoảng hơn tám giờ, tài khoản này được đăng nhập lần thứ hai, vừa lúc cuộc thi tiến vào thời gian nghỉ ngơi.

Người kia không trả lời trực tiếp vào câu hỏi, còn hỏi ngược lại Tề Tĩnh.

Lão ngũ : (") Ha ha, chẳng phải tôi đã nói cần phải cẩn thận khi sử dụng YY sao? Anh muốn biết lí do cụ thể hả? Được thôi, nhưng chỉ có mình tôi trả lời cho anh thì thật bất công. Có qua có lại, nếu như anh tình nguyện tiết lộ một chút về mối quan hệ giữa hai người, làm sao quen được nhau, tôi sẽ cho anh biết lí do tôi phát hiện ra sự thật coi như là báo đáp. Được không? Giao dịch đáng giá chứ?"

"Lão ngũ" này quả thật rất sắc bén, câu hỏi nào cũng đúng vào điểm mấu chốt.

Nhưng mà điều này ít nhất cũng chứng minh được rằng cậu ta không biết nhiều về mối quan hệ giữa anh và Thẩm Nhạn, chắc từ YY đã tìm được manh mối gì đó.

Hiện nay, mối quan hệ giữa "Chẳng hỏi ngày về" và "Ba ba mèo" không thể công khai trước công chúng, bởi vì anh còn phải đề phòng âm mưu của Bươm Bướm Ngọc, hơn nữa còn lo rằng âm mưu này sẽ ảnh

hưởng rất lớn đến tương lai trong cuộc thi của hai người họ. Vậy nên cho dù là bạn bè của Thẩm Nhạn cũng không được, bất kỳ ai cũng không được biết.

Tề Tĩnh âm thầm ngẫm nghĩ một hồi, quyết định thành thật đưa ra một câu trả lời hợp lý, điều kiện tiên quyết là không lệch quá xa khỏi sự thật.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Chúng tôi là bạn. Nếu cậu đã xem post kịch "Cạm bẫy" sẽ biết được tôi nằm trong danh sách cast nhỉ? Tôi và anh ấy quen nhau quay kịch đó.

Lão ngũ : Thật sự chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Chỉ vậy mà cũng có thể khiến anh ấy tự nguyện tham gia cuộc thi sao? Tôi không tin.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Đây là câu hỏi thứ hai của cậu rồi. Tôi đã trả lời câu hỏi thứ nhất, cậu cũng phải cho tôi đáp án tương xứng. Nếu không tôi sẽ không trả lời câu hỏi thứ hai của cậu.

Lão ngũ :… Sặc, ha ha ha! Like điên cuồng! Xem ra anh cũng không phải kẻ đơn giản.

CV – Chẳng hỏi ngày về: (")

Lão ngũ : Ha ha, được rồi, tôi sẽ trả lời anh – Còn nhớ cái kênh mà hai người đã vào trước cuộc thi "Tiên sơn lão tẩu" không?

Tề Tĩnh đọc tới đây, trước mắt như lóe lên một tia sáng, trong phút chốc chiếu rọi cả trí nhớ.

Anh chợt hiểu ra, vô thức bật ra một tiếng "a".

Kênh đó… Chính là kênh mà anh đã kéo Thẩm Nhạn vào để kiểm tra thiết bị. Tên kênh rất thú vị, gọi là "Lảm nhảm". Mấy năm trước, nơi đây đã từng là kênh dành cho những CV nhỏ không nổi tiếng tới luyện tập phối âm, hai năm gần đây đã trở nên hoang phế. Tề Tĩnh vẫn tưởng rằng các nick trong kênh đều chỉ là "thi thể" treo máy kiếm điểm, nâng level, không ngờ vẫn còn "người sống".

CV – Chẳng hỏi ngày về: Hóa ra cậu ở trong kênh "Lảm nhảm"?

Lão ngũ : Ừ… Quả thật rất trùng hợp, kênh đó hai năm trước là nơi tôi thường xuyên vào nghe (đương nhiên là không dùng ID "Lão ngũ" này). Hôm trước sau khi nghe xong cuộc thi "Liễu Tố Ngọc", tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, tôi quay lại kênh để ôn lại kỷ niệm xưa. Bởi vì… tôi biết có một người cũng thường tới đó, vậy nên tôi treo nick, đợi xem người ấy có tới hay không.

Lão ngũ : Nào ngờ tôi đột nhiên nghe thấy trong kênh có người lên mic nói "Anh nhớ đổi ID…" gì đó (không sai, người kia chính là anh), vì vậy tôi thử nhìn xem thì phát hiện ra hai người.

CV – Chẳng hỏi ngày về:… Hóa ra đều do tôi bất cẩn mà thành… _(:3 」∠)_

Lão ngũ : Vậy nên tôi mới nói để phòng ngừa tình huống tương tự phát sinh, dùng acc clone là đảm bảo nhất. Clap clap clap ~ (”)

CV – Chẳng hỏi ngày về:… Tôi hiểu rồi, nhất định sẽ đổi sang acc nhỏ… _(:3 」∠)_

Lão ngũ : Nhưng mà chuyện này cần bản thân anh ấy đồng ý mới được.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Tôi đã hỏi rồi, anh ấy nói đồng ý.

Cuộc đối thoại tiếp diễn đến đây, “Lão ngũ” đột nhiên yên lặng một lúc lâu, mãi sau mới gửi tiếp một câu.

Lão ngũ : Thưa anh Chẳng hỏi ngày về, khi anh truyền đạt lại điều này có nói ra ID của tôi chăng?

CV – Chẳng hỏi ngày về: Ừ, có nói.

Lão ngũ : Vậy anh ấy phản ứng thế nào?

CV – Chẳng hỏi ngày về: Anh ấy nói cậu không có ác ý, cứ nghe theo cậu là được.

Lão ngũ :…

Lão ngũ :…

Lão ngũ : Vậy vì sao anh ấy lại chặn tôi lâu như thế!! Hự!!

CV – Chẳng hỏi ngày về:… Thật ra anh ấy không hề chặn cậu.

Chỉ là không muốn đáp lại cậu mà thôi.

Tề Tĩnh tự động bổ sung một câu trong lòng.

Không thể giải thích được bằng lời, chẳng hiểu tại sao đột nhiên anh cảm thấy “Lão ngũ” trước mặt anh đây khá là đáng yêu, khiến anh muốn cười, còn bất giác sinh ra đồng cảm.

Lão ngũ : Không chặn tôi??

CV – Chẳng hỏi ngày về: Ừ, chính anh ấy nói vậy.

Lão ngũ : Ngay cả điều này mà anh ấy cũng nói cho anh biết?? Chậc chậc, anh ấy cho anh biết nhiều như vậy… Quan hệ của hai người tuyệt đối không đơn giản.

Tiêu đời…

Tề Tĩnh thầm nghĩ không ổn rồi. Anh quên mất đối phương có thể dựa vào lượng thông tin Thẩm Nhạn cung cấp ra nhiều hay ít để phán đoán quan hệ của hai người sâu cạn thế nào, nói nữa sẽ lộ.

Nào ngờ tinh thần hóng hớt của "Lão ngũ" không yếu ớt như bản thân cậu, liên tiếp truy hỏi.

Lão ngũ : Được rồi, tôi đã trả lời câu hỏi của anh, vậy anh cũng nên cho tôi đáp án thứ hai — Quan hệ của hai người đơn giản thế thôi sao?? (xin hãy nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của tôi)

CV – Chẳng hỏi ngày về: Đúng vậy, trả lời xong rồi.

Lão ngũ :… Tôi không tin… ( )

CV – Chẳng hỏi ngày về: Là thật đó.

Bạn trai cũng là một loại "bạn", mà quan hệ yêu đương cũng coi như một mối quan hệ đơn giản.

Tề Tĩnh không đỏ mặt, không nóng tai, lén lút đánh tráo khái niệm. Nhìn khung chat trước mắt liên tiếp nảy ra tin nhắn mới, khóe miệng anh hơi giương lên, ngón tay chọt chữ trên bàn phím cũng không còn quá cực khổ nữa.

Cho dù chỉ là ảo giác, anh và "Lão ngũ" dường như càng nói chuyện càng thấy thân thiết hơn.

Từ cuộc trò chuyện này, anh nhận ra đối phương đúng như Thẩm Nhạn nói, không hề có ác ý. Chẳng qua anh không biết đã xảy ra chuyện gì mà "Lão ngũ" chỉ dám lén lén lút lút giúp đỡ hắn. Tề Tĩnh muốn giúp hai người hòa giải với nhau, bởi vì một người bạn thật lòng quan tâm mình rất khó có được.

Đáng tiếc là cuộc thi "Bạch Kha" sắp bắt đầu, Tề Tĩnh cần có thời gian để giúp Thẩm Nhạn chuẩn bị trước khi thi đấu, không thể tiếp tục trò chuyện nữa, đành vội vã tạm biệt. Đối phương không giữ anh lại, chỉ mong anh đừng cho Thẩm Nhạn biết nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người, lí do là "Nếu không anh ấy không chỉ sẽ chặn tôi, thậm chí còn kéo tôi vào sổ đen".

Khi gửi những lời này, cậu ấy còn kèm theo icon hai hàng nước mắt mì sợi chảy ròng ròng.

Tề Tĩnh vừa cười vừa đồng ý.

Tắt weibo, anh đăng nhập vào tài khoản YY chiều hôm nay mình tới tạo ra, tên và thông tin cá nhân đã điền xong, tiến vào kênh chính thức chuyên dùng cho cuộc thi. Anh đăng nhập acc này bằng máy tính của Thẩm Nhạn, còn máy tính trong phòng anh cùng để đăng nhập acc của chính mình, khiến cho "Ba ba mèo" và "Chẳng hỏi ngày về" cùng ở trong kênh này, khi Thẩm Nhạn trở về, anh có thể lập tức chạy về phòng nghe tiếp.

Xem qua vài vòng thi đấu trước, đến bây giờ, Tề Tĩnh gần như đã hoàn toàn thích ứng được với bầu không khí ồn ào náo nhiệt khi hơn mười ngàn người cùng tụ tập, mỗi lần Khúc nhạc dương xuân lên tiếng giới thiệu đều tạo ra phản ứng lớn nhỏ, trước khi cuộc thi chính thức bắt đầu, bất kể thí sinh hay thính giả đều khá thoái mái thả lòng tâm trạng.

Nhưng từ giây phút lời kịch thi đấu được công bố, cảm giác nhẹ nhõm kia không còn tồn tại nữa.

"Các thí sinh xin hãy chú ý! Bây giờ là tám giờ hai mươi mốt phút tối giờ Bắc Kinh, chúng tôi đã giới thiệu về quy tắc thi đấu và thành phần ban giám khảo, tiếp theo đây, tôi xin công bố lời thoại thi đấu của vòng đấu loại "Bạch Kha", mong mọi người chú ý xem bảng thông báo!" Khúc nhạc dương xuân là MC của cuộc thi ba ngày liên tiếp, nhưng tinh thần vẫn dồi dào như trước, thật khiến người ta kính nể.

Tề Tĩnh nhìn chằm chằm vào khung thông báo. Anh muốn gửi lời thoại cho Thẩm Nhạn, để trước khi về đến nhà, hắn có thể tự ngẫm trong lòng xem nên diễn thế nào mới phải.

Nội dung thông báo mau chóng được thay đổi từ danh sách thí sinh sang lời thoại thi đấu. Dường như là nằm trong dự đoán của anh, căn cứ vào cảnh kịch được đưa ra, có hai màn đều là đối đáp với "Phương Di Thanh", màn cuối cùng là đối thoại với sư phụ "Tiêu Sơn lão tẩu".

Thẩm Nhạn đoán không sai, nhân vật này quả thật có rất nhiều cơ hội đối kịch với "Phương Di Thanh".

Trận chung kết được thi đấu dưới hình thức đối kịch, ngoại trừ vai quen thuộc của mình, thấu hiểu được vai của đối thủ cũng là một việc quan trọng.

Nhưng cũng chính bởi vì trong màn kịch có "Phương Di Thanh", trên khung chat bắt đầu có fan nguyên tác xông ra trút giận, nhất là số lượng người hâm mộ khổng lồ của nhân vật này.

Người nghe 1: ( ) Tôi chỉ quan tâm rằng trong lời thoại được chọn có một đoạn ngắn liên quan tới Phương Di Thanh!! Vừa nhìn lại nhớ tới tình tiết trong nguyên tác, hận tới ngứa răng!!

Người nghe 2: ( ) Lầu trên ơi, không chỉ mình cô!! (Hu hu hu hu rõ ràng tôi ghét Bạch Kha như vậy mà vẫn tới nghe hiện trường thi đấu, tôi nhất định là siêu M(1)).

Người nghe 3: Phụt ha ha ha, ngẩng đầu nhìn các fan nguyên tác bên trên. Người không phải fan nguyên

tác tiết lộ rằng tôi chẳng có chút áp lực nào, chỉ cần là giọng thanh niên dễ nghe tôi đều chấp nhận (che mặt)

Người nghe 4:… Không phải đả kích lầu trên đầu nhưng giọng của Bạch Kha nhất định không phải chất giọng dễ nghe.

Người nghe 5:… Giọng của Bạch Kha nhất định không phải chất giọng dễ nghe +1. Chẳng phải mô tả trong nguyên tác Bạch Kha là một kẻ tiểu nhân xảo trá hay sao? Tôi tưởng tượng rằng giọng của loại người này khá bén nhọn, không đứng đắn, vừa nghe đã biết là người xấu.

Người nghe 6: Tôi đã nghiên cứu danh sách thí sinh, trong đó quả thật có khá nhiều người có loại giọng thanh niên "vừa nghe đã biết là người xấu"! Ha ha ha ha~

…

"Vậy thì đối với Thẩm Nhạn mà nói chẳng phải rất bất lợi sao?" Tề Tĩnh vô thức lắc đầu.

Thật ra không chỉ có thính giả, ngay cả bản thân anh cũng cho rằng giọng của Thẩm Nhạn thật sự không hề "tà ác".

Bươm Bươm Ngọc nói cũng có chỗ đúng, Thẩm Nhạn vừa cất tiếng nói đã khiến người ta nhận thấy đây là một thanh niên chính trực, điều này không thể nghi ngờ. Huống hồ, trong thực tế cuộc sống, ấn tượng của anh về Thẩm Nhạn đã định hình, thành thật mà nói khi đọc được lời thoại này, anh không tài nào tưởng tượng được Thẩm Nhạn sẽ phối như thế nào.

Chắc sẽ không đến mức khiến anh cười chứ…

Tề Tĩnh yên lặng đỡ trán.

Lúc này còn nửa tiếng nữa mới tới giờ Thẩm Nhạn tan làm. Hắn nói ca tối không bận lắm, chắc hẳn có thể nghe điện thoại được.

Tề Tĩnh thừa dịp thí sinh đầu tiên còn chưa lên diễn, tháo tai nghe xuống, gọi vào số di động của Thẩm Nhạn.

"Tít… Tít… Tít…"

Tiếng chuông điện thoại dai dẳng hồi lâu, bởi vì không có người nghe máy, tiếng báo tự động của tổng đài vang lên, chuyển vào hộp thư thoại.

Tề Tĩnh ngẩn người, lập tức ngắt máy gọi lại lần nữa, vẫn không ai nhấc máy.

Anh đột nhiên cảm thấy lo lắng, ngồi thẳng người dậy, không cam lòng nhấn lại số máy kia lần thứ ba. Cuối cùng, một giây trước khi chuyển sang tổng đài lên tiếng, cuộc gọi được kết nối.

Tề Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, vội hỏi: "Thẩm Nhạn, rốt cuộc thì anh cũng…"

Không ngờ trong điện thoại truyền ra tiếng của y tá giòn giã nói: "Ngại quá, tôi không phải bác sĩ Thẩm Nhạn. Xin hỏi anh có phải là anh Tề không?"

Tề Tĩnh ngẩn người một lúc mới đáp: "Đúng, tôi họ Tề."

Y tá nói tiếp: "Hiện tại bác sĩ Thẩm đang ở bệnh viện, tôi là y tá ở đây. Chúng tôi vừa nhận được một ca cấp cứu, tình hình khá nghiêm trọng, trực tiếp đưa vào phòng mổ. Năm phút trước bác sĩ Thẩm đã vào trong đó, bây giờ vẫn đang tiến hành phẫu thuật. Anh ấy nói nếu anh Tề gọi điện tới, nhắn tôi chuyển lời với anh rằng có thể ca mổ sẽ làm lỡ chút thời gian, nhưng anh ấy sẽ cố gắng về đúng hẹn."

Phẫu thuật…

Trái tim Tề Tĩnh nặng nề hạ xuống, bất giác gấp gáp hỏi thăm: "Xin hỏi, ca mổ này cần khoảng bao nhiêu thời gian?"

Y tá suy nghĩ một lát rồi nói: "Không biết chắc được, cần phải xem tình trạng vết thương của động vật như thế nào. Có thể chỉ mất nửa tiếng, cũng có thể sẽ mất một tiếng. Bác sĩ Thẩm là bác sĩ trực ban duy nhất hôm nay, vậy nên không có bác sĩ nào khác hỗ trợ, chắc sẽ mất nhiều thời gian hơn."

Anh hiểu rất rõ phong cách phẫu thuật của Thẩm Nhạn, quyết không vì việc riêng mà làm có lệ qua loa, hơn nữa còn sẽ tỉ mỉ, cẩn thận làm đến phút cuối.

Vậy nên không thể nào rút ngắn thời gian phẫu thuật được.

"Tôi hiểu rồi." Tề Tĩnh hít sâu một hơi, cố gắng không để giọng nói của mình quá thất lễ, miễn cưỡng cười, "Xin cô nhất định không được cho Thẩm Nhạn biết tôi đã gọi điện cho anh ấy trước khi phẫu thuật kết thúc. Tôi không muốn giục anh ấy, cứ để anh ấy từ từ làm."

"Được." Y tá mau chóng đáp.

Tề Tĩnh đặt điện thoại xuống, trong lòng rối loạn ngổn ngang.

Anh nhìn những chữ cái sinh động nhảy nhót trong khung chat, cùng với ánh đèn nhấp nháy trước tên của

MC Khúc nhạc dương xuân, bỗng nhiên ham muốn đeo tai nghe lên tụt hẳn xuống đáy vực.

Hóa ra điều tồi tệ nhất không phải không hợp vai.

Tệ nhất là căn bản không thể tham gia biểu diễn.

"Haiz…" Nhưng công việc là công việc, không thể lấy tính mạng của động vật ra làm trò đùa được.

Cho tới khi thí sinh thứ nhất chính thức lên mic, Tề Tĩnh mới lặng lẽ đeo tai nghe lên, cố gắng thuyết phục bản thân phải nghe hết trận đấu này vì cuộc thi "Phương Di Thanh" sau này. Hiện nay khả năng xấu nhất có thể xảy ra là Thẩm Nhạn không về kịp, nếu lúc đó tới lượt hắn, anh đành phải giả vờ như thiết bị xảy ra vấn đề, internet trục trặc mà rút lui.

***Chú thích:**

(1) M = Masochism, thống dâm. Trái ngược với S = Sadism, bạo dâm.

69. Chương 69

Rừng trúc, giờ Dậu, trời mưa.

Sức cùng lực kiệt, ngã vào giữa vũng bùn lầy lội, tình cảnh này chỉ có thể dùng bốn tiếng "tham sống sợ chết" để hình dung.

Quân của triều đình không đuổi theo, nhưng hắn cũng đã tới bước đường cùng, không thể động đậy.

Màn mưa dày đặc giăng mắc đầy trời, trút xuống vũng nước nước mắt. Hắn lao lực mở to mắt nhìn trừng trừng, nước động trên lông mi cũng không có sức mà dụi, rơi vào trong mắt, đau tới mức không nhìn được sóng nước, càng không nhìn thấy máu đỏ đang hòa trong đó. Mùi máu tươi loáng thoáng truyền tới.

— Sắp chết rồi ư?

Đây là kiểu chết khiến người ta không cam lòng hơn bất cứ thứ gì.

Tại nơi rừng trúc hẻo lánh không biết tên, vào cái giờ trời đất mịt mù, chết đi một cách chật vật, thê thảm, cô độc.

"Ta… không muốn chết. Ta không muốn chết…"

Ý thức hắn chìm vào mơ màng vẫn lẩm bẩm những lời này không dứt.

Tiếng mưa rơi vang lên to hơn, thanh âm và dòng nước như rót ngược vào trong lòng, từng đợt từng đợt như đang thúc giục.

Lúc này, hắn chợt nghe một giọng nói vang lên: "Không muốn chết ư? Vậy ngươi còn vương vấn điều gì?"

Hắn kinh hãi trợn mắt, từ vũng nước đang lăn tăn dậy sóng phản chiếu hình ảnh một người đàn ông mặc đồ trắng, còn khoác áo tơi, chẳng biết đến từ đâu, đến từ khi nào, lù lù lẳng lặng đứng trong mưa gió lạnh lẽo.

Tới đây, đột nhiên có khoảng trống.

Tề Tĩnh ngẩng mạnh đầu lên.

"A…"

Ngòi bút ngưng lại trên giấy, vẫn không viết ra được nửa chữ.

Thí sinh trong tai nghe đã bắt đầu chuyển sang đoạn lời thoại thứ hai, nhưng Tề Tĩnh vẫn đảo bút một vòng, dùng dằng mãi không thể quyết đoán viết ra lời nhận xét trên sổ tay. Điều quan trọng nhất là anh không thể nào liên tưởng ra được giọng nói đáp lời "Bạch Kha" của "Phương Di Thanh" vào lúc đó.

Kỳ quái…

Rõ ràng thí sinh này phối không tệ lắm, cảm giác suy yếu, giãy dụa cầu sinh đều thể hiện rất tốt, nhưng anh vẫn cảm thấy người này còn thiếu gì đó trên phương diện cảm xúc. Một ý nghĩ nảy ra như vậy lập tức khiến tư duy đứt đoạn.

Lời thoại ban tổ chức đưa ra chỉ có phần của "Bạch Kha", không có lời kịch của "Phương Di Thanh". Nhưng Tề Tĩnh đã đọc xong nguyên tác "Tru thiên lệnh" từ lâu, chỉ cần hồi tưởng lại cũng biết được lời kịch đang nói tới đoạn nào.

Màn một là cảnh Bạch Kha bị triều đình đuổi giết, tới lúc gần chết thì được Phương Di Thanh cứu.

Vì thế, anh còn cố ý thu nhỏ cửa sổ YY, mở lại nguyên tác phần 5 của "Tru thiên lệnh" trên mạng để xem lại đoạn này, nhìn xem lời thoại tiếp theo của "Phương Di Thanh" là gì, sau đó tự mình đối kịch theo.

Nào ngờ lại xảy ra tình huống không đáp lại được.

Tề Tĩnh phối kịch đã ba năm, bởi vì thời gian của công việc quá lộn xộn nên thường không có thời gian rảnh để đối kịch trực tiếp. Anh thường ghi âm sẵn, sau đó gửi tổ kịch chờ nhận xét, rồi dựa theo ý kiến của đạo diễn để phản âm.

Thật ra trong giới võng phối rất ít khi lựa chọn hình thức đối kịch trực tiếp, "Cạm bẫy" là một trong số ít.

Mà quá trình phối âm như vậy rất phiền phức, hay xảy ra tình huống bị đứt đoạn, giống như hồi anh đối kịch với Đồng Tước Đài vậy. Hôm nay, cảm giác đó lại xuất hiện lần nữa.

"Đã bốn người rồi mà vẫn thế…" Anh cực kì ảo não, lẩm bẩm trước máy tính.

Đối mắt với trang giấy trắng chỉ ghi bốn con số, trong lòng anh dần dâng lên sự lo lắng bâng khuâng.

Có phải bởi vì mình lo liệu Thẩm Nhạn về kịp hay không nên mất tính kiên trì?

Có phải bởi vì mình cứ thấp thỏm không yên, chẳng tài nào bình tĩnh nghe thi đấu, thoải mái nhận xét?

Có lẽ là vậy…

Nhưng cũng không loại trừ khả năng vấn đề nằm ở cách diễn của thí sinh.

Tề Tĩnh lắc đầu, miễn cưỡng viết vài câu lời bình. Đây là cách để anh tự bình tĩnh lại, noi theo cách Thẩm Nhạn viết bình luận cho mỗi tuyển thủ hồi trước.

Đáng tiếc là đầu óc anh loạn cào cào, quá nhiều suy nghĩ tạp nham, sở trường suy luận logic ngày thường biến đâu mất.

Cứ ba phút mắt lại liếc sang đồng hồ một lần, điện thoại di động luôn thủ sẵn trong tay, mong Thẩm Nhạn đột nhiên gọi điện về thông báo ca mổ đã kết thúc, anh ấy sắp về… Nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Tề Tĩnh như đứng trong đống lửa, ngồi trong đống than, dẫu vậy vẫn chỉ có thể tiếp tục lặng lẽ nghe, tiếp tục viết.

"Không sao, dù sao Thẩm Nhạn cũng đã có một vai đứng đầu, dù trận này không tham gia cũng không mất gì." Tề Tĩnh tự an ủi.

Nhưng thành thật mà nói, hai phần thi casting vai "Bạch Kha" và "Tiên Sơn lão tẩu" khác nhau hoàn toàn.

Thí sinh muốn nổi tiếng nhờ kịch không phải chuyện dễ dàng, dù sao giọng thanh niên không cần giả giọng, yêu cầu về khả năng điều khiển giọng điệu thấp, tiêu chuẩn cũng thấp theo. Khả năng diễn xuất cao dù lời thoại đơn giản sẽ quyết định người này có thể chiến thắng được hay không.

Tề Tĩnh mới nghe xong bốn thí sinh đầu tiên, màn một ai cũng diễn rất dập khuôn, không có lỗi cũng không có điểm đột phá.

Chẳng trách…

Loại lời thoại cũ rích như "Ta không muốn chết" căn bản không có yêu cầu đáng nói về kỹ thuật, hiển nhiên không thể hiện được thực lực của thí sinh.

Lấy thí sinh thứ tư vừa rồi làm ví dụ, người này chính là điển hình của loại giọng "vừa nghe đã biết là người xấu", mở miệng ra đã khiến người nghe mường tượng ra được hình ảnh hỗn độn của nhân vật phản diễn đang kéo chút hơi tàn. Phần gợi ý của ban tổ chức chỉ ghi chú rằng "gần chết", tức là có cũng được mà không có cũng được, bởi vì tại cảnh này chỉ cần hơi yếu ớt một chút, nói ngắt quãng một chút, là có thể dễ dàng đạt được yêu cầu.

Trái với màn một, màn hai và màn ba là nơi để phát huy thực lực của thí sinh.

Màn hai, Bạch Kha nổi lên suy nghĩ muốn giết người, là đoạn đối thoại trước khi hạ độc Phương Di Thanh. Tuy rằng không có miêu tả rõ ràng về giọng nói, nhưng từ nội dung lời kịch có thể thấy được, đáng để nghe.

Màn ba, Bạch Kha đang giải thích về hành vi đê hèn của mình trước mặt sư phụ Tiêu Sơn lão tẩu. Trong màn này có phần gợi ý chất giọng, ghi rằng tâm trạng kịch liệt, thích hợp với kiểu giọng nhân vật phản diện lạnh lùng, hô to gọi nhỏ đầy đủ hết, các thí sinh có thể thoải mái phát huy, trút hết giận dữ.

Đáng tiếc, tới cuối màn ba vẫn không xuất hiện "Phương Di Thanh", như vậy thì chỉ còn có màn hai để luyện tập.

Đó là cảnh hai người ngồi uống trà đối diện nhau.

"Phương quán chủ, trước đây nếu không nhờ quán chủ ra tay cứu giúp, chỉ e tại hạ đã chết dưới tay quân triều đình, ân đức to lớn suốt đời này không thể nào quên."

Trước khi dùng bữa, Bạch Kha nâng ly nói lý do. Khi nói câu này, hắn đã lén châm kim độc vào chén rượu.

Ở đây, không có ghi chú gì về chất giọng, tạo cơ hội cho thí sinh tự do sáng tạo.

"Trước đây, ta đã từng nói, chỉ là chút việc cỏn con. Bạch huynh không cần mãi nhớ." Phương Di Thanh thong dong đáp, nhẹ nhàng nhận chén rượu, uống cạn một hơi. — Phần này là đoạn miêu tả trong nguyên tác, không bao hàm ở lời thoại kịch, Tề Tĩnh trực tiếp dùng lời thoại trong tiểu thuyết.

Đến đây, khả năng diễn xuất của các thí sinh "Bạch Kha" đều khá ổn, Tề Tĩnh thấy tương đối phù hợp với tình tiết diễn biến trong nội dung kịch, có thể chấp nhận được.

Nhưng tiếp theo, lời thoại ban tổ chức đưa ra gợi ý là “nghi vấn”, mà hầu hết các thí sinh đều dùng giọng điệu nghi vấn để diễn.

“Chút việc con cỏn… Sao quán chủ có thể nói là chút việc cỏn con được chứ? Nơi ta trúng mai phục hồi đó cách ”Thính phong quán” hơn mười tám dặm, đường núi gồ ghế, mưa to như trút nước, quán chủ đã rất khổ cực rồi.”

…

“Không đúng.” Đến đây lại bị đứt đoạn.

Không phải là một câu nghi vấn thực sự, phải là hỏi ngược lại mới đúng. Tề Tĩnh phẫn nộ lắc đầu, anh không thể đồng tình với cách xử lí của các thí sinh trong phần này. Từ sau khi đọc xong nguyên tác, anh luôn bất giác tưởng tượng các cảnh diễn ra trong truyện. Hôm nay đụng tới cách diễn không thích hợp với tưởng tượng của mình, anh không chấp nhận được.

Từ khi bắt đầu tới giờ, anh thấy có mấy người diễn “Bạch Kha” rất tốt, có thể giúp anh đối tiếp được một hai câu, tạm thời thoát khỏi trạng thái trống rỗng ngắt quãng.

Nhưng mỗi khi tới phần cần chú trọng xử lí chi tiết này lại bị thoát vai.

Để chứng minh không phải do anh quá xoi mói, Tề Tĩnh liếc xuống nhìn khung bình luận.

Phản ứng của người nghe dường như cũng giống anh.

Người nghe 1: (_ |||) Ừm… Có phải do lỗi giác hay không mà tôi thấy các thí sinh lên diễn cho tới giờ đều có chút OCC(1).

Người nghe 2: (_ |||) Chắc không phải là ảo giác đâu nhỉ. Tôi cũng thấy vậy đấy… Thật ra các thí sinh có thể chú ý vào bối cảnh, nội dung vở kịch và đối tượng đang nói chuyện cùng mình. Có những lời kịch không đơn giản như trên mặt chữ, nếu chỉ chăm chăm theo những gì ban tổ chức đưa ra thì rất khó để nắm bắt được nhân vật, huống hồ có nhiều chỗ không ghi chú về chất giọng. (fan gnuyên tác hận không thể dán cả nguyên tác lên)

Người nghe 3: Chỉ có màn ba được hô to gọi nhỏ mới khiến người nghe đồng cảm theo, còn hai màn trước… cứ thấy là lạ.

Người nghe 4: Cứ thấy là lạ +10086

Người nghe 5: Màn ba có phần đối thoại khá kịch liệt, tâm trạng của thí sinh thoải mái hơn thì sẽ dễ nghe hơn. Hơn nữa không dễ mắc lỗi về giọng điệu. Nhưng người ta quan tâm nhất là phần đối kịch của Bạch

Kha và Phương Di Thanh mà!! Vai phản diện cũng đáng để nghiên cứu thật kỹ chứ!! (-_-)

Người nghe 6: Thật ra có mấy người phối Bạch Kha rất tệ, ai cũng phát huy theo phương hướng kỳ quái… Hơn nữa tất cả mọi người đều cùng một hướng đi. Lẽ nào vai phản diễn nào cũng cùng một khuôn mẫu sao?? Được rồi, thật ra nói như vậy thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới điểm của ban giám khảo. Chỉ là phiếu vote trong tay tôi sẽ không trao cho ai, rất buồn phiền… _(:3 」∠)_

…

…

Đúng vậy, phần thi "Bạch Kha" có hai chỗ khó. Một là không có đối tượng đáp lời trong kịch, không biết được nội dung vở kịch tiếp theo sẽ phát triển như thế nào, dễ sinh ra lí giải lệch lạc. Hai là cách diễn vai phản diện bị hình thức hóa, "xấu" chung một tiêu chuẩn.

Điểm của ban giám khảo đưa ra cơ bản đều ở mức trung bình ba điểm, thỉnh thoảng mới có người được trung bình bốn điểm, nhưng tổng điểm chênh lệch giữa các thí sinh rất nhỏ, cạnh tranh xếp hạng sẽ càng khó khăn hơn.

Nhưng có cơ hội được cạnh tranh còn hơn là hoàn toàn không có gì.

Tề Tĩnh thấp thỏng liên tục thay đổi tư thế ngồi, ánh mắt không nhịn được lại liếc về phía đồng hồ ở góc phải.

Mười giờ hai mươi.

Đã sắp qua một tiếng…

Hai phần ba thí sinh đã hoàn thành phần thi, số người còn lại chưa tới năm người. Mà điện thoại trong tay anh vẫn yên lặng, không hề có cuộc gọi, ngay cả tin nhắn cũng không có. Chắc chắn là ca mổ vẫn chưa kết thúc.

Huống hồ, từ bệnh viện về nhà dù chạy nhanh đến mấy cũng mất một khoảng thời gian.

"Không có hy vọng rồi…" Tề Tĩnh lẩm bẩm, khó khăn thuyết phục bản thân cần phải đối mặt với thực tế tàn khốc. "Ca phẫu thuật tới giờ này vẫn chưa xong, tuyệt đối không có hy vọng."

Tề Tĩnh rất muốn đứng lên, tháo tai nghe xuống, một mình rúc vào góc phòng để tỉnh táo hơn.

Nhiều lần muốn làm động tác này, anh vẫn luôn do dự ở phút cuối… Rốt cuộc tì anh vẫn không chịu bỏ

cuộc ở mấy phút ngắn ngủi cuối cùng này.

Anh không dám nói diễn xuất của Thẩm Nhạn rất tốt, dù sao thì phong cách của hắn cũng không phù hợp với nhân vật.

Nhưng giọng của Thẩm Nhạn không tồi, dù "phần cứng" không phù hợp thì vẫn trông cậy được vào "phần mềm", tức là đánh cược vào khả năng diễn xuất, cố gắng chen chân vào top 10?… Mặc dù bây giờ có muốn cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi.

"Số 30…"

Đúng vậy, dù có trình tự lên diễn xếp số 30 cuối cùng thì cũng không thể nào kéo dài được thời gian hơn nữa. Tề Tĩnh hoảng hốt nghĩ.

Sai.

Sai rồi, hình như có người đang gọi số này.

Bỗng nhiên, anh phát hiện ra thanh âm đó truyền tới từ tai nghe.

"Số 30…"

Ý thức lập tức trở lại đại não, giọng nói của Khúc nhạc dương xuất bất chợt trở nên rõ ràng hơn bất cứ thứ gì, khiến anh chấn động cả người, phút chốc bừng tỉnh!

"Thí sinh số 30, anh có nghe thấy tôi nói gì không?" Không nhận được lời đáp lại, Khúc nhạc dương xuất hoang mang nhắc lại số thứ tự này, lần này cô còn không quên nhắc thêm cả ID của thí sinh, "Số 30 Ba ba mèo, anh có nghe thấy không? Xin hãy mở mic kiểm tra thiết bị của mình—"

Tề Tĩnh hít ngược một hơi.

Quả nhiên trong lúc anh giãy dụa đấu tranh tâm lý, thời gian đã bất tri bất giác trôi đi, đến mười giờ rưỡi.

Hóa ra đã tới phiên thí sinh cuối cùng, cũng chính là Thẩm Nhạn?

… Hết thật rồi.

Trái tim của anh nhất thời như bị cái gì bóp chặt một cái, máu toàn thân như dừng lại, tay chân lạnh lẽo, cứng ngắc ngồi yên không biết nên phản ứng thế nào.

Nhưng thính giả trên khung chat hiển nhiên biết nên phản ứng ra sao, tất cả đều đồng thời nhiệt liệt hoan nghênh, mỏi mắt mong chờ.

Người nghe 1: (*° °*) Yo!! Ba ba meo!! Rốt cuộc cũng chờ tới lượt anh!

Người nghe 2: Hừ, tôi sẽ không nói là thật ra tôi hoàn toàn không ôm kỳ vọng rằng Ba ba mèo sẽ diễn được Bạch Kha, tôi chỉ cố ý tới để được nghe giọng thanh niên của anh ấy!! Clap clap clap~ (Đúng rồi, lần trước tôi nghe giọng ông già của anh ấy mà cảm động phát khóc)

Người nghe 3: Dù sao thì với nhân vật Bạch Kha này, tôi nghĩ một thanh niên tốt như Ba ba mèo diễn không hợp, tôi cũng chỉ thuần túy tới để hưởng thụ giọng nói cực hay của anh ấy. Hơn nữa tôi nghĩ… biết đâu tôi lại được nghe một Bạch Kha thành thật, tốt bụng, hiền lành… phụt (~)~

Người nghe 4: o(*) Bạch Kha thành thật, tốt bụng, hiền lành, ha ha ha ha. Lầu trên khiến tôi cười tụt quần! Ba ba mèo~ Trước đây tôi chưa từng nghe thấy ID này, nhưng bạn bè giới thiệu cho tôi nghe ghi âm của phần thi Tiêu Sơn lão tẩu, tôi từng nghĩ giọng ông già có gì hay mà nghe, nào ngờ nghe xong tôi quỳ luôn! Cực kì mong chờ giọng thanh niên của anh! Cho dù anh là người xấu tôi cũng mong chờ!

Người nghe 5: (_) Tôi sẽ nói bây giờ tôi vẫn chưa lên giường đi ngủ vì chờ nghe phiên bản Bạch Kha của anh ấy…

Người nghe 6: (_)Giống lầu trên. Thân là fan nguyên tác, tôi không có cảm giác căm ghét Bạch Kha như các fan của họ Phương, vì người đáng trách tất sẽ có chỗ đáng thương. Đêm nay nghe kịch, có mấy thí sinh diễn không tệ, tôi đều vote. Nhưng trên phương diện diễn xuất vẫn có điểm khiến tôi thấy tiếc nuối. Tôi từng nghe danh tiếng của Ba ba mèo, có người nói là anh ấy xếp hạng nhất trong phần thi Tiêu Sơn lão tẩu?? Chờ mong có thể nghe được cách diễn xuất khác biệt.

…

…

"Rất… rất xin lỗi, Ba ba mèo… anh ấy, anh ấy không thể tham gia thi…"

Tề Tĩnh nhìn từng dòng chữ đầy chờ mong trên khung chát, trong lòng như một cái gai đang cắm chặt, khiến anh không ngẩng đầu nổi trước máy tính, chỉ có thể chán nản thốt ra lời xin lỗi mọi người.

Microphone vẫn chưa mở, những lời này chỉ là lần luyện tập cuối cùng của anh trước khi dật tắt sự mong mỏi của mọi người.

Nhưng dù không muốn đối mặt thì vẫn phải đối mặt…

Anh chậm rãi hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại rồi mở mắt ra.

Di chuột tới nút mở mic, nhấn một cái, biểu tượng tần số âm thanh lên xuống bắt đầu xuất hiện.

Chuyện tới nước này, chỉ có thể giả vờ như thiết bị gặp vấn đề.

Tề Tĩnh để móng tay ở mic, bất đắc dĩ nhẹ nhàng cọ cọ, chế tạo ra tạp âm "cạch cạch" một cách thủ công.

"Thí sinh số 30?" Khúc nhạc dương xuân nghe thấy thanh âm như vậy thì ngẩn người, vội vàng hỏi, "Tôi nghe thấy tạp âm rất lớn, không nghe được tiếng anh. Xin hỏi có phải thiết bị của anh xảy ra sự cố hay không?"

Đương nhiên là Tề Tĩnh không trả lời.

"Cạch… Cạch…"

"Xem ra thí sinh số 30 quả thật gặp vấn đề rồi…" Khúc nhạc dương xuân chần chờ một lúc, không biết có nên tuyên bố với người nghe rằng: Nếu như không thể lập tức giải quyết vấn đề kỳ thuật, thí sinh số 30 Ba ba mèo sẽ tự động mất tư cách dự thi.

Quần chúng đang nghe biểu hiện cực kì khiếp sợ.

Người nghe 1: Mẹ nó!! Đùa gì vậy!! Microphone, mày tỉnh lại cho tao!!

Người nghe 2: Mẹ nó!! Vì sao trúng ai không trúng lại trúng đúng thí sinh tôi muốn nghe nhất chứ?? Ba ba mèo, anh mau xử lí thiết bị của anh đi, tôi không muốn lãng phí công sức chờ đợi cả buổi tối!

Người nghe 3: _(:3)_ Thiết bị trục trặc ư? Sao lại khổ vậy chứ…

Người nghe 4: _(:3)_ Tan nát cả cõi lòng… Không được nghe Ba ba mèo diễn Bạch Kha, đêm nay làm sao tôi ngủ được?

Người nghe 5: Ba ba mèo, anh có điện thoại di động không? Di động cũng dùng YY được! Tôi không quan tâm tới chất lượng âm thanh, chỉ cần giữ được tư cách dự thi là tốt rồi!! Dù sao anh cũng là thí sinh cuối cùng, mong ban tổ chức có thể sắp xếp một chút, cho anh ấy thời gian tải phần mềm về máy…

Người nghe 6: Tuy rằng cũng rất muốn xin ban tổ chức, nhưng quy định là quy định, không thể có ngoại lệ. Haizz… Đáng tiếc thật, có rất nhiều cuộc thi mất đi một thí sinh tốt chỉ bởi vì thiết bị trục trặc… Không ngờ Ba ba mèo cũng dính đạn.

…

…

Đợi mười giây, Khúc nhạc dương xuân với tư cách là MC của ban tổ chức dường như không thể kéo dài thời gian hơn được nữa.

Cô tiếc nuối lên tiếng: “Thật đáng tiếc, dường như thiết bị của thí sinh số 30 không thể dùng được. Nếu đã vậy, vòng loại cuộc thi ”Bạch Kha” tối nay chỉ có thể dừng tại đây—”

Dừng tại đây…

Nếu vào khoảnh khắc ấy, Tề Tĩnh không nghe thấy tiếng chìa khóa lạch cạch vang lên ở cửa chính, anh cũng cho rằng cuộc thi sẽ dừng tại đây.

Mặc dù âm thanh rất nhỏ, rất lộn xộn, nhưng là âm thanh mở cửa vô cùng quen thuộc.

Tề Tĩnh run cả người, lập tức mừng như điên.

“MC!!” Anh thốt ra không chút nghĩ ngợi, cất cao giọng hô lớn trong mic, “Chờ một chút! MC xin hãy chờ một chút!”

Mọi thanh âm trong tai nghe nhất thời biến mất. Tiếp theo đó, Khúc nhạc dương xuất hỏi một câu.

“Ồ, bạn là ai vậy?”

***Chú thích:**

(1) OCC: out of character.

70. Chương 70

Dù người này là ai, chắc chắn không phải “Ba ba mèo”.

Bởi vì giọng nói hoàn toàn khác nhau.

Tề Tĩnh nhận ra mình đã cuống quá nên lỡ cất tiếng, anh nín thở, phản ứng đầu tiên là vươn tay bịt miệng

mình lại.

Thân thể bật dậy ngay lập tức, không ngờ do đứng dậy quá mạnh mà đầu gối đập vào bàn, phát ra tiếng "cộp" rất to! Tiếng động này hiển nhiên cũng truyền vào mic, bởi vậy khiến cho Khúc nhạc dương xuân kinh ngạc "A" lên. Đau đớn khiến Tề Tĩnh lập tức lấy lại lí trí, vội vã buông tay, mau chóng nhấn vào phím tắt mic.

Đáng tiếc là nước đổ khó hốt, hiện tại dù có tắt mic cũng không cứu vãn được lời đã lỡ cất lên.

Dù sao người nghe thấy không phải chỉ mình MC mà còn có ngàn vạn thính giả.

Người nghe 1:… Mẹ nó, bạn trẻ này là ai vậy?? Tuy rằng tôi không quá quen thuộc với giọng nói của Ba ba mèo, nhưng tuyệt, đối, không, phải, là, bạn này! (tôi còn nghe thấy tiếng đụng vào đâu đó, bạn trẻ ơi, bạn có sao không?)

Người nghe 2: Σ(° °) Dọa tôi hết hồn, giọng nói này hoàn toàn khác với Ba ba mèo… Là ai? Là ai?

Người nghe 3: Σ(° °) Không thể không nói là giọng của người này cũng rất hay~ (trong trẻo, bắt tai)

Người nghe 4: Chẳng lẽ là…

Người nghe 5: Chẳng lẽ là người nhà? Hu hu hu hu!! Tôi biết rằng đây chỉ là cuộc thi thử giọng bình thường, nhưng vẫn không kiềm chế được máu sói sôi trảo!! Cầu chân tướng, cầu sự thật!! °. °(((p( )q)))°. °

Người nghe 6:…Có lẽ… Tuy rằng tốc độ nói quá nhanh nên nghe không rõ lắm… Nhưng tôi khẳng định là đã từng nghe thấy giọng nói này ở đâu đó rồi. Rất quen tai!! Nhưng nhất thời không nhớ ra… (cào tường)

…

…

Nhất định đừng nhớ ra, cầu xin cô đấy—

Tề Tĩnh ôm trái tim đang đập loạn vì hoảng sợ, mắt nhìn chằm chằm nội dung chat đang không ngừng đổi mới trên khung bình luận, các kiểu suy đoán khiến anh thở không thông.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Độ nhận diện của giọng nói anh rất cao, dù anh nói nhanh như vậy, dẫu cho ở hiện trường không ai nhận ra, nhưng chưa chắc các fan nghe lại ghi âm sẽ không nhận ra — Làm sao bây giờ?

Lúc này, cửa phòng sách mở ra, Thẩm Nhạn thở hồng hộc vội vã chạy vào.

Hắn thở rất gấp gáp, giày và áo khoác còn chưa kịp cởi, trong tay vẫn cầm chùm chìa khóa cửa, kêu leng leng rộn rã theo bước chân vội vàng của hắn. Không biết là do cuống quít chạy về nhà hay bị gió lạnh trên đường thổi mà mặt hắn phiếm hồng, dấu vết mồ hôi khô còn đọng lại, nét mặt uể oải nhưng ánh mắt rất kiên cường.

"Xin lỗi…"

"Xin lỗi…"

Hai người đồng thời mở miệng, lại đồng thời ngơ ngác. Nhưng cả hai đều hiểu vì sao đối phương lại nói lời xin lỗi.

"Xin lỗi. Thẩm Nhạn, em xin lỗi. Vừa rồi sốt ruột quá nên em đã lỡ nói…" Tề Tĩnh run rẩy nói, dùng ngón tay chỉ chỉ microphone.

"Đừng sợ." Thẩm Nhạn vừa cố gắng điều hòa nhịp thở, vừa bỏ hết đồ đạc trong tay xuống. Hai tay hắn đặt trên vai anh, mạnh mẽ xoa bóp hai cái, dường như đang an ủi. Thật ra khi vào nhà, hắn cũng nghe thấy tiếng Tề Tĩnh, liên hệ nội dung với tình trạng hiện tại, hắn cũng đoán được tám, chín phần. Vì vậy, hắn chỉ nói nhỏ: "Lỗi tại anh, do anh về muộn… Đừng sợ, mau mà vẫn còn kịp."

Những lời này rất đúng.

Đi được bước nào hay bước đó.

Tề Tĩnh cam chịu nhắm mắt lại, yên lặng gật đầu, để Thẩm Nhạn tháo tai nghe đang đeo trên tai anh xuống.

Trong kênh, Khúc nhạc dương xuân vẫn còn đang ngơ ngác. Cô thấy đèn xanh trước tên của "Ba ba mèo" lại tắt, thử gọi vài tiếng vẫn không có ai đáp lại. Người nghe đồng loại spam xin cô "Chờ một chút", cô bất đắc dĩ phải chờ thêm một lát.

Đúng lúc này, đèn biểu tượng của đối phương sáng lên, một tiếng thở hơi gấp truyền tới, vẫn là giọng nói cương nghị trầm thấp của hắn: "Ngại quá, MC… Bây giờ có thể bắt đầu rồi."

Vừa cất tiếng, cả khung chat đồng loạt nhảy cẫng lên hoan hô.

Người nghe 1: Thật tốt quá!! Đúng là Ba ba mèo rồi!! (quả nhiên giọng thật siêu hay w)

Người nghe 2: Hu hu hu kích động quá, thiết bị của anh sửa xong rồi hả? Không uổng công chờ đợi, đêm nay rất đáng giá!

Người nghe 3: Hù chết tôi, còn tưởng rằng sẽ không được nghe anh thi đấu~

Người nghe 4: Ba ba mèo, cầu giải thích! Người vừa này rốt cuộc là ai vậy? Không có đáp án, đêm nay tôi không ngủ được! (lăn qua lăn lại trên đất)

Người nghe 5: Cầu giải thích, không có không ngủ được! +1

Người nghe 6: Cầu giải thích, không có không ngủ được! +2

…

Khúc nhạc dương xuân ngẩn người, cuối cùng cũng nhận ra đây mới đích thức là "Ba ba mèo" hàng thật giá thật đã tham gia phần thi "Tiêu sơn lão tẩu". Cô vội vàng hỏi: "Ồ, lúc này mới là thí sinh số 30 thật nè. Thiết bị không còn vấn đề gì chứ?"

"Ừ, lúc nãy rất xin lỗi." Thẩm Nhạn vội vã đáp, đồng thời cởi áo khoác xuống, tháo cúc áo, từ từ điều hòa hô hấp. Ánh mắt hắn bình tĩnh dán chặt vào người Tề Tĩnh đang giúp hắn giữ áo khoác, chủ động giải thích, "Người vừa rồi… là bạn cùng phòng của tôi. Trong lúc thiết bị đột ngột có vấn đề, tôi cuống quá, cậu ấy giúp tôi sửa, bất cẩn lên mic, xin MC tha lỗi."

"À, ra là vậy." Khúc nhạc dương xuân cười, "Thế là tốt rồi, có thể kịp thời sửa được thiết bị."

"Ừ."

Bây giờ là mười giời rưỡi tối, nếu nói là bạn bè bình thường thì không giải thích được. Khi hắn nhìn sang Tề Tĩnh trưng cầu ý kiến, anh ra dấu tay "suỵt", ý bảo hắn không được nói thật. Vì vậy, Thẩm Nhạn chuyển sang loại quan hệ bạn cùng phòng nửa thật nửa giả mà hợp tình hợp lí.

Nhưng suy nghĩ của các thính giả thì bay xa hơn Khúc nhạc dương xuân nhiều.

Đồng thời còn kéo dài về hướng mờ ám…

Người nghe 1:… Bạn cùng phòng… = =

Người nghe 2:… Bạn cùng phòng… Tuyệt đối chỉ là lấy cớ = = (Tôi cũng cảm thấy giọng của người bạn cùng phòng này rất quen)

Người nghe 3: Bạn cùng phòng cũng có nghĩa là sống chung nha! Ha ha ha, sống cùng một nhà thật khiến người ta nghĩ lung tung! (/ /)

Người nghe 4: Thanh âm của bạn cùng phòng không tệ, có thể cầu Ba ba mèo và bạn cùng phòng cùng tới làm một phát nữa không!!

Người nghe 5: Phụt, lầu trên nói "tới làm một phát" là theo nghĩa nào~ Đáng ghét quá đi, người ta nghe xong thấy ngượng quá~ (điêu quá, rõ ràng sướng muốn chết)

Người nghe 6: Phụt, cùng cầu Ba ba mèo và bạn cùng phòng cùng tới làm một phát nữa, ý nghĩa nào cũng được = =+

…

Phương hướng phát triển càng ngày càng xa.

Khúc nhạc dương xuân hắng giọng một tiếng, nhắc nhở mọi người cuộc thi vẫn còn đang tiếp tục: "Các bạn thính giả thân mến, tiếp theo đây chúng ta xin dành thời gian cho thí sinh số 30 chuẩn bị bắt đầu. Trước khi bắt đầu, theo thông lệ, xin hỏi thí sinh số 30 có điều gì muốn nói với mọi người hay không?"

Cuộc thi lại tiếp tục tiến hành theo trình thường, mình đã không còn cần phải đứng ở đây nữa rồi — Tề Tĩnh nghĩ vậy, tự giác nhấc chân định rời khỏi phòng, tránh ảnh hưởng tới sự phát huy của Thẩm Nhạn. Nhưng đúng lúc này, Thẩm Nhạn bắt lấy tay anh, sức không lớn nhưng rất kiên định.

Tề Tĩnh ngẩn người, cúi đầu đón ánh mắt lẳng lặng của hắn.

Trong đôi mắt đen huyền sâu lắng kia, cùng với sức lực trầm ổn mà kiên định trên tay, anh muốn ngừng lại nhưng không được.

Chờ một chút.

Thẩm Nhạn mấp máy nói, không phát ra tiếng động nào mà nói với anh.

Tề Tĩnh ngẩn người, nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng, nhưng tay Thẩm Nhạn vẫn không buông, còn nắm chặt không cho anh nhúc nhích.

Người nghe trên khung bình luận rất mong chờ, bởi vì lần nào lời dạo đầu trong cuộc thi của "Ba ba mèo" cũng khiến người ta bị ấn tượng rất sâu, thậm chí Bồ Ngọc Chi đặc biệt nhận xét, góp ý thêm cho hắn, các thính giả cũng cổ vũ nhiệt liệt.

Khi ban giám khảo nhận xét, thí sinh không thể lên mic đáp lời.

Vậy nên, lời nhận xét đó có khiến suy nghĩ của hắn thay đổi hay không vẫn là vấn đề mà mọi người khá quan tâm.

Lần này Thẩm Nhạn nhìn thẳng vào màn hình, nhìn mọi người đang ủng hộ hắn, giống như đang đứng trên một sân khấu lấp lánh ánh đèn sáng rực, đứng trước hàng triệu khán giả đang mỉm cười với hắn. Thẩm Nhạn hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Đầu tiên… Tôi xin được cảm ơn những đánh giá và góp ý lần trước của cô Bồ, có rất nhiều chỗ đúng, giúp tôi thu hoạch được nhiều điều, khiến tôi tự nhìn lại thái độ của mình với phối âm, cùng nhận ra nhiều điều mà trước giờ không thấy được. Cảm ơn cô."

Lúc hắn nói chuyện, ngón tay không phải không cử động. Hắn dùng ngón cái chậm rãi vuốt ve trên mu bàn tay của Tề Tĩnh.

Tề Tĩnh mỉm cười nhẹ nhàng, ngón tay cũng cong cong, cố ý nắm chặt hơn, nhưng đang ủng hộ những lời hắn nói trong thầm lặng.

"Sau đó, tôi muốn cảm ơn thính giả đã cổ vũ." Giọng nói dịu dàng của Thẩm Nhạn truyền vào mic, đối với Tề Tĩnh, thanh âm của hắn vẫn luôn như mặt biển, an tường, yên tĩnh, nhưng lần này không phải mặt biển trong đêm đen dày đặc mà là dưới ánh mặt trời ấm áp, khi thủy triều đã lùi dần.

"Trước đây tôi luôn không nhìn vào màn hình, bởi vì tôi không dám. Nhưng sau này, khi tự mình nhìn thẳng vào nó, tôi mới biết được… hóa ra có nhiều người đang lắng nghe mình, đang ủng hộ mình. Tôi xin chân thành cảm ơn." Anh thủ thỉ, "Mong rằng ngày hôm nay cũng có thể mang đến cho mọi người một màn biểu diễn vừa ý."

Thẩm Nhạn nói tới đây, trên khung chat ầm ầm đồng loạt đăng hoa hồng.

Người nghe 1: ( ) Hất bàn! Cái gì gọi là "màn biểu diễn vừa ý"! Tuyệt đối là màn biểu diễn cao cấp!

Người nghe 2: ( ) Đúng vậy! Ba ba mèo, anh phải tin tưởng chính mình!

Người nghe 3: Anh còn nói không dám nhìn màn hình… Không xong rồi, tôi đau lòng quá!! Tình thương của mẹ dâng trào!!

Người nghe 4: Mỗi lần nói lời dạo đầu đều khiến tôi rơi nước mắt là sao… Ba ba mèo, mau bồi thường tôi cái khăn tay!!

Người nghe 5: Rơi nước mắt +1. Nhưng không thể không nói là giọng này chẳng hợp với Bạch Kha gì cả! Bạch Kha là thằng khốn nạn điển hình!! Chất giọng dịu dàng như vậy làm sao mà phối được!! (hình như trọng điểm của tôi sai rồi)

Người nghe 6: Lầu trên, trọng điểm của cô không sai… Ba ba mèo, rốt cuộc là vì sao anh lại chọn nhân vật này! Thật là lãng phí slot! (căm giận cào tường)

…

…

Phản ứng của mọi người đều nằm trong dự tính, hoặc là so với dự tính còn nồng nhiệt, ấm áp hơn.

Tề Tĩnh mỉm cười.

Thẩm Nhạn đã thay đổi rất nhiều so với trận đấu lần trước, tin rằng mọi người đều có thể nhận ra từ lời nói của hắn. Bất kể kết quả ra sao, có thật là đã lãng phí lựa chọn hay không, cho tới giờ đều không quan trọng. Thẩm Nhạn đã dũng cảm bước về phía trước, anh là người chứng kiến.

Vậy thì anh có thể yên tâm rời đi, trở về phòng ngủ dùng máy tính của mình để nghe. Về việc có công khai sự thật hay không, hiện tại anh không rảnh để suy tính, chờ cuộc thi kết thúc rồi tính tiếp.

Đang định lùi lại, không ngờ Thẩm Nhạn vẫn không nhúc nhích, còn nắm tay anh chặt hơn.

Tề Tĩnh khó hiểu vô cùng.

"Cuối cùng, tôi muốn nói lí do vì sao tôi chọn nhân vật này." Tương tự như lần trước Thẩm Nhạn đã nói ra lí do chọn vai, lần này cũng vậy, "Tôi chọn "Bạch Kha", thật ra là vì "Phương Di Thanh"…"

Lời này vừa nói ra, cả khung chat đều "ồ" lên kinh ngạc. Quần chúng cực kì không thể hiểu nổi lí do này.

Nhưng Thẩm Nhạn vẫn tiếp tục.

"Ở bên cạnh tôi cũng có một người có ơn với tôi như vậy. Tuy rằng không giống ơn cứu mạng của "Phương Di Thanh" đối với "Bạch Kha" như trong sách, nhưng cậu ấy đã cho tôi rất nhiều thứ, không phải về mặt vật chất, mà còn quý báu hơn thế nữa."

Lúc này, Thẩm Nhạn bỗng nhiên kéo tay Tề Tĩnh quá, kéo tới trước ngực mình, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tay anh.

Tề Tĩnh khẽ run, dường như có một ngọn lửa rực cháy đốt thẳng tới gò má, khiến anh nóng hừng hực.

Thật là… hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lí.

Nụ hôn kết thúc, Thẩm Nhạn nghiêng đầu sang nhìn anh, cười nhẹ nhàng đặt tay anh lên vị trí trái tim hắn, tiếp tục nói: "Vậy nên, để thời thời khắc khắc nhắc nhở bản thân không được biến thành "Bạch Kha", tôi muốn sắm vai nhân vật này. Vậy đó, cảm ơn mọi người."

Dù hàm ý thật sự trong lời hắn nói chỉ có Tề Tĩnh mới hiểu, nhưng không thể khinh thường sức tưởng tượng của quần chúng nhân dân được.

Trên khung bình luận đã hình thành bầu không khí nhốn nháo.

Người nghe 1: o(*//// ////*)oÀi chà chà~~

Người nghe 2: o(*//// ////*)oĐây là tình huống gì thế này?? Ý của anh ấy là trong hiện thực Ba ba mèo cũng có một ân nhân như Phương Di Thanh sao? (Mẹ nó, ảo tưởng không thể dừng lại được)

Người nghe 3: o(*//// ////*)oLí do này quá hay! Nghe anh nói vậy, tôi có cảm giác nguyên tác bỗng trở thành một màn yêu nhau lắm cắn nhau đau đầy máu chó! Cái kiểu "không chiếm được em thì thà giết em" ý!

Người nghe 4: (////// //////) Hóa ra còn có thể hiểu theo cách đó… Không xong rồi, tôi lỡ chấp nhận giả thiết đó rồi…

Người nghe 5: Ba ba mèo, nói vậy mà đã xong rồi á?? Như vậy sao được?? Anh mau nói cho tôi biết người giống "Phương Di Thanh" trong hiện thực có phải bạn cùng phòng của anh hay không?? (như thế này càng không ngủ được)

Người nghe 6: Như thế này càng không ngủ được +10086. Chắc là bạn cùng phong – kun rồi? Hu hu hu, nếu thật sự là bạn cùng phòng – kun thì tôi có cảm giác như một thế giới mới đã mở ra… Tôi biết trong nguyên tác có nhân vật nữ chính, nhưng… Bạch Kha và Phương Di Thanh cũng có thể làm thanh doujinshi mà!

…

…

"Khụ khụ… Vậy thí sinh số 30, tôi chuẩn bị tắt mic đây."

Khúc nhạc dương xuân rõ ràng đọc hiểu lời trên khung chat, nhưng tránh để làm mất thời gian nhận xét của ban giám khảo, cô đành phải lên tiếng cắt đứt sự ảo tưởng hăng hái của mọi người.

Thấy đèn biểu tượng của Khúc nhạc dương xuân liên tiếp nhấp nháy, Tề Tĩnh biết mình thật sự phải đi rồi.

Trên mặt anh còn rất nóng, nhẹ nhàng rụt tay về, vỗ vỗ vai Thẩm Nhạn, không nói gì mà rời khỏi phòng sách, bước nhanh chân về phòng ngủ, đeo tai nghe của mình.

Tề Tĩnh vừa đeo tai nghe xong, trên mic bắt đầu đếm ngược 120 giây.

Để không làm lãng phí thời gian, anh gần như chạy về phòng, ngay cả thở cũng không kịp, lập tức nín thở hết sức chăm chú nghe.

Điều kì quái là, đã trôi qua ba giây, trong tai nghe vẫn không thấy bất cứ động tĩnh gì. Tề Tĩnh nhấn thời không nín thở được nữa, nhẹ nhàng hổn hển hít thở vài cái, sau đó mới nhận ra trong tai nghe loáng thoáng truyền tới tiếng thở dốc rất nhỏ, chẳng qua là so với tiếng thở của anh thì tiếng của người này khó khăn hơn, đau đớn hơn, dường như trong lồng ngực có gì đó chặn lại.

Tiếng thở trầm thấp, cứ như đang phả xuống đất.

Cổ họng đối phương như bị tắc, hơi thở khàn khàn.

Giống như… ở trong mưa.

Tề Tĩnh chợt cảm thấy cả người lạnh lẽo, dường như trong đầu đang hiện ra một màn mưa dày đặc trút xuống mặt đất. Đúng vậy, đó là một cơn mưa rào rất to, dù chưa từng đọc qua nguyên tác cũng biết, bởi trong lời thoại của màn kịch có miêu tả.

Hơn nữa, khi đó Bạch Kha đang nằm trong vũng máu.

Mặt dán xuống bùn, trời mưa như trút nước, về cơ bản một người nằm như vậy sẽ bị nước mưa và bùn đọng trên mặt đất khiến cho khó thở.

Bên tai Tề Tĩnh chợt vang lên một giọng nói anh chưa từng nghe bao giờ.

Không phải là một chất giọng chưa từng nghe thấy, thật ra về chất giọng thì không có biến hóa gì nhiều, chỉ là nâng tông cao hơn, khác biệt rõ ràng với giọng thật.

Giọng nói chưa từng nghe bao giờ tức là về mặt phong cách.

Bình thường, giọng nói của hắn giống như thanh gươm cùn, chạm vào không đau, hơn nữa còn nặng nề, kiên cố.

Nhưng bây giờ, hắn giống một thanh đao đã tuốt vỏ, lưỡi đao sắc bén.

"Ta không muốn chết…"

Khi tiếng nói đầu tiên cất lên, tiếng thở dưới không gian ẩm ướt càng kịch liệt thêm, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng hít vào mạnh mẽ, thanh âm nức nở khiến lời kịch tiếp theo càng kịch liệt hơn…

"Ta không muốn chết…" Hắn nghiến răng nghiến lợi, cực kì không cam tâm mà nói, "Không muốn chết… Ta không muốn chết…"

Cùng một lời thoại, sau khi nghe hai mươi chín lần, tới lần thứ ba mươi lại hoàn toàn khác biệt.

Đa phần các thí sinh đều sử dụng cách nói yếu ớt, thỉnh thoảng đứt quãng giống như lời gợi ý "gần chết" của ban tổ chức, tạo ra hiệu quả khắc họa một người sắp tắt thở.

Điều này không sai.

Nếu như là một cảnh kịch đơn độc rút ra từ câu chuyện, sẽ không ai cảm thấy có vấn đề.

Tề Tĩnh đột nhiên nhớ tới phần miêu tả trong nguyên tác "Tru thiên lệnh", vốn Bạch Kha phải nằm đây chờ chết bởi vì trúng mai phục của quân triều đình, mà nguyên nhân triều đình đuổi giết hắn chính do thân phẩn "sư huynh của quân phản bội Tần Thác". Binh lính truy đuổi đã nói rõ điều này.

Bạch Kha vẫn luôn tự ti về thân thế của mình, luôn đố kí với sư đệ có xuất thân cao quý, nhưng hôm nay chỉ bởi vì quan hệ sư huynh đệ mà phải bỏ mạng nơi núi hoang hẻo lánh.

Làm sao cam lòng cho được?

Làm sao có thể không hận?

Vậy nên tất nhiên là… trước khi chết, ý nghĩ sinh ra trong đầu hắn sẽ là không muốn chết, muốn sống sót để báo thù sư đệ.

Tề Tĩnh cảm giác như trong lòng có vật gì nặng nề va chạm, cả người chấn động.

Không phải hắn đang phối một đoạn kịch ngắn.

Hắn đang liên kết với cả tình tiết trước và sau vở kịch, dùng phương pháp phối âm toàn cục.

Dần dần, trong tiếng thở suy tàn như con thú bị nhốt dần kiệt quệ, chậm rãi lặng lẽ hơn, sau khi ho khan đầy đau đớn, người kia bỗng nhiên phát ra tiếng nức nở rất nhỏ: "… Hức…"

Sau khi giận dữ đau đớn, dường như hắn cảm thấy rằng mình sắp chết, mất hết can đảm.

Vào thời điểm này, thông thường đầu óc sẽ tỉnh táo hơn. Người hắn nhớ tới không phải là sư đệ, mà là sư phụ – người hắn ỷ lại nhất, người đã một tay nuôi dưỡng hắn, người đang hoàn toàn chẳng hay biết hắn sắp chết trong cơn mưa lạnh lẽo này.

"Ta không muốn chết…"

Ta muốn gặp sư phụ một lần nữa.

Cùng là không cam lòng, nhưng lời này càng tuyệt vọng hơn, bi thương hơn, "Ta, không muốn chết… Không muốn chết."

Tề Tĩnh không ý thức được hô hấp mình như ngừng lại vào khoảnh khắc này, hoàn toàn tập trung lắng nghe thanh âm của đối phương.

Trong mắt anh dường như nhìn thấy một người chuyển ngoặt từ phẫn nộ sang bi thương, cảm thấy rất tò mò về người này.

Anh không nhịn được… muốn cứu hắn, muốn biết lí do vì sao hắn cố chấp đến thế…

Nghĩ vậy, lời đối kịch rất tự nhiên mà thốt ra.

"Không muốn chết?" Thật thú vị, rốt cuộc vì lí do gì chứ, "… Vậy ngươi còn vương vấn điều gì?"

71. Chương 71

Tiếng động của người đàn ông trong tai nghe hơi dừng lại một chút, hô hấp vốn suy yếu đột nhiên trở nên dồn dập, hổn hển hít thở.

"Là ai.. Ngươi là ai? Là ai??"

Câu nói không liền mạch, nửa chừng bị tiếng hít thở ngắt quãng kịch liệt làm cho rối loạn, hàm răng như

đánh vào nhau. Tiếng nói trong tai làm người ta liên tưởng được rằng người này vừa giãy dụa vừa nói, dường như chính mắt nhìn thấy từng động tác vũng vẫy kịch liệt đầy đau khổ trong vũng bùn của hắn.

Lời kịch ban tổ chức đưa ra chỉ vỏn vẹn một câu "Là ai? Ngươi là ai?", hơn nữa còn dùng dấu chấm hỏi để kết thúc. Vì vậy rất nhiều thí sinh kéo dài cảm giác kiệt quệ gần chết, chỉ sử dụng phương thức hỏi đáp thông thường. Tình huống đặt ra là Phương Di Thanh cứu mạng Bạch Kha, vì vậy thậm chí có thí sinh còn biểu hiện tâm tình mừng rỡ khi được cứu vớt.

Thế nhưng, phiên bản hiện tại hoàn toàn khác với hướng đi đó.

"Bạch Kha" có tính đa nghi nặng, thử nghĩ nếu loại người như vậy lọt vào mai phục, gần như sắp chết, đột nhiên xuất hiện một người xa lạ, làm sao có thể khiến hắn thở phào nhẹ nhõm được, ngược lại còn khiến hắn càng tuyệt vọng hơn.

Ngươi là ai, có phải chó săn của triều đình đuổi tới giết ta?

Ngươi hỏi ta còn vương vấn điều chi, có phải muốn hỏi ta còn lời gì trăng trối hay chăng?

Thanh âm vang lên biểu hiện hiệu quả này.

Trong giọng nói của người sắp chết mang theo tâm lí cầu sinh mãnh liệt vô cùng rõ ràng, từng lời từng chữ đều kích động.

Như vậy, trong tình huống này, "Phương Di Thanh" sẽ trả lời thế nào?

Trước mặt là một người đàn ông đang thoi thóp, nếu anh không làm gì, chỉ lẳng lặng đứng nhìn, người này chắc chắn phải chết.

Rõ ràng hắn đã rơi vào hoàn cảnh vô cùng chật vật, mà sự xuất hiện của anh khiến tình trạng của hắn càng éo le hơn.

Điều đáng cười là, anh thấy hơi… đáng thương.

Thanh âm bất giác nhỏ dần, nhẹ nhàng, nhàn nhạt, không hề mang ý bức bách, tựa như đang an ủi, "Chỉ là dân giang hồ, đi ngang qua nơi này, không có ý hại ngươi."

Đáp lại lời kịch lúc nãy, Tề Tĩnh chậm rãi dựa vào phía sau, cứ như người liệt ngồi trên ghế, im lặng không lên tiếng.

Thì ra là vậy.

Hóa ra các thí sinh trước đó khiến anh không thể thuận lời đối kịch, bởi vì đoạn đối thoại của họ dập khuôn, không ăn khớp, khi đối đáp sẽ cảm thấy có chỗ kỳ quái, vì vậy anh mới bị nghẹn lại.

Không ngờ còn có thể diễn như thế – anh nghĩ.

Trái tim đập kịch liệt, ngoại trừ do khẩn trương vì chìm đắm trong nội dung vở kịch ra, còn vì niềm hưng phấn của một CV khi tham gia đối kịch.

Thời gian chuyển màn kịch rất ngắn, ngắn tới nỗi sự hưng phấn kia còn chưa kịp biến mất đã bị kích thích cho dâng cao hơn.

Trước đó còn là một người thê thảm, bẩn thỉu trong đống hỗn độn, khoảnh khắc sau thanh âm của hắn bỗng trở nên trong vắt như được gột rửa, phong cách bén nhọn biến mất, thậm chí còn mang theo phong độ quân tử.

Nếu như những lời nói sau đó không mang sự lạnh nhạt, chế giễu, thì nó đích thực là lời của một đấng quân tử.

"Phương quán chủ, trước đây nếu không nhờ quán chủ ra tay cứu giúp, chỉ e tại hạ đã chết dưới tay quân triều đình."

Đến đó thì tạm dừng trong chốc lát.

Khi hắn cất tiếng lần nữa, giọng nói trở nên lạnh hơn, mỗi câu mỗi chữ tựa như rít từ kẽ răng mà ra: "Ân đức to lớn… suốt đời này không thể nào quên."

Tề Tĩnh hơi cứng đờ.

Không hiểu vì sao anh cảm thấy sự áp bách vô hình, từ giữa những hàng chữ kia bất ngờ bật ra một cây đao sắc nhọn đâm vào cổ họng, khiến anh không thốt nên lời.

Không được…

"Phương Di Thanh" là người đã trải qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời, dưới tình huống như vậy cũng có thể mặt không biến sắc, thong dong đáp lời.

"Trước đây, ta đã từng nói, chỉ là chút việc cỏn con… Bạch huynh không cần mãi nhớ." Ngăn chặn sự dao động dưới đáy lòng, anh cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh, nhàn nhạt tiếp lời.

Lúc này, trong tai nghe bỗng nhiên truyền tới tiếng cười nhẹ nhàng.

Đầu tiên là tiếng "hừ" rất nhỏ như bật ra từ mũi, sau đó là hai chữ.

"Ha ha."

Trong kịch bản không có đoạn này, trong gợi ý chất giọng cũng không có. Không hề có dấu hiệu nào, tiếng cười vang lên rất nhỏ, rất trầm, giống như một tảng băng trồi lên giữa mặt nước lạnh lẽo tĩnh mịch.

Tề Tĩnh giật mình, bất giác rùng mình một cái.

"Chút việc con cỏn… Sao quán chủ có thể nói là chút việc cỏn con được chứ?"

Nụ cười còn chưa biến mất, kết hợp với câu thoại này truyền vào trong tai, che giấu ý muốn giết người bằng vẻ khách sáo – Nhưng mà ý tứ sâu kín được giấu rất kỹ, cất rất sâu, miệng nam mô bụng bồ dao găm, khiến người nghe cảm nhận được sự kì lạ, nhưng lại không quá rõ ràng.

"Nơi ta trúng mai phục hồi đó cách "Thính phong quán" hơn mười tám dặm." Ai tới không tới, cứ nhất định phải là Phương Di Thanh ngươi đi ngang qua.

"Đường núi gồ ghề, mưa to như trút nước." Cứ nhất định phải là ngày hôm ấy, ở tại nơi ấy, gặp được nhau.

Sao có thể chỉ là trùng hợp?

Một câu nói lưu loát bật ra, kết hợp với dáng tươi cười nhẹ nhàng, nhưng người nói ra lời đó đã vứt bỏ vẻ ngụy trang, thẳng thắn chế giễu: "Quán chủ đã rất khổ cực rồi."

Phương Di Thanh, ta đã biết chuyện ngươi dốc sức phục vụ triều đình, ngươi còn muốn tiếp tục đùa giỡn ta nữa sao?

Trước đây cứu ta chỉ là ngụy trang, mục đích thật sự của ngươi là muốn từng bước từng bước lừa gạt ta, lợi dụng ta.

Ta đã từng biết ơn ngươi sâu sắc, thật quá ngu ngốc mà.

Anh câm lặng không trả lời được.

Lần này thật sự là không đáp lại được. Một câu cũng không nói được.

Rất lạnh lùng.

Rất đáng sợ.

Hoàn toàn không còn là "Thẩm Nhạn" ấm áp. Hiện tại, ở trước mặt anh là một người đàn ông xa lạ, không hề mang bóng dáng Thẩm Nhạn, chỉ hé một nụ cười nhạt vì bị phản bội.

Tề Tĩnh biết tiếp theo đó "Phương Di Thanh" có lời thoại, nhưng nhất thời anh không nhớ ra nổi nữa.

Trong nguyên tác, đoạn hội thoại của hai người tiếp diễn tới đây thì rơi vào trầm mặc, nhưng dưới hình thức đếm người thời gian của cuộc thi, hắn không thể diễn như vậy được.

Tuy vậy, quả thật hiệu quả rất tốt.

Đương nhiên, ngoại trừ Tề Tĩnh, còn rất nhiều người khác cũng nhận ra điều này.

Người nghe 1:… Sợ cry luôn… (thật đó… tôi cứ nhích về phía sau đến nỗi suýt chút nữa thì lọt khỏi ghế)

Người nghe 2:… Hu hu hu hu hu Ba ba mèo thật đáng sợ!!

Người nghe 3: Suýt nữa phát bệnh tim rồi!! Thanh niên nghiêm túc kia đâu mất rồi?? Bạch Kha thành thật trung hậu chất phác đi đâu mất rồi?? Trả lại Ba ba mèo dịu dàng hệ chữa trị cho tôi, phối loại nhân vật này thật đáng sợ!!

Người nghe 4: (đỡ trán) Anh ấy vừa "ha ha" một cái, tôi rùng cả mình…

Người nghe 5:… Lần đầu tiên nghe thí sinh này biểu diễn tại hiện trường… Mẹ nó trước đây ai nói với tôi rằng giọng anh ấy thuộc hệ chữa trị(1)… Dám, lừa, dối, tình, cảm, của, tôi!!! Lời dạo đầu ấm áp ngọt ngào như vậy chỉ dùng để làm nổi bật khả năng diễn xuất phía sau sao?? "Ba ba mèo", anh thắng!! (mồ hôi lạnh đều ứa ra như tắm, không chịu nổi _(:3)_)

Người nghe 6:…Quá… đồng… cảm… Thật lòng mà nói thì cảm giác tương phản này không thể like hơn được nữa!!

…

…

Tề Tĩnh nhìn bình luận trên khung chat, bản thân anh cũng vươn tay ra, quả nhiên lòng bàn tay lành lạnh, đổ một tầng mồ hôi.

Vừa rồi anh hoàn toàn chìm đắm trong giọng nói của Thẩm Nhạn, chính trực gì đó, chữa trị gì đó, anh không chú ý tới.

Chỉ mỗi phong cách thay đổi đã quá đủ rồi.

Màn hai kết thúc, anh hoàn toàn không hề có nghi vấn gì với "Bạch Kha" của Thẩm Nhạn. Có lẽ bởi vì trước đây anh từng nghe nhiều vai ông lão cao quý của Thẩm Nhạn nên khá chắc chắn yên tâm với cuộc thi thứ nhất, hoàn toàn không bất ngờ trước kết quả. Nhưng lần này… anh không thể không nói mình bị dọa sợ luôn.

"Tuy nhiên nếu màn ba không có gì đột phá thì…" Tề Tĩnh tự lẩm bẩm.

Trong màn ba, các thí sinh đều phát huy rất tốt, sức bật ổn định, diễn biến tâm lí không có lỗi lớn, e rằng hiệu quả phối âm của Thẩm Nhạn sẽ không có nhiều chênh lệch với họ.

Nhưng mà không sao. Chỉ dựa vào hai màn trước, Thẩm Nhạn đã lưu được ấn tượng cực kì sâu cho thính giả. Cho dù màn cuối không có điểm sáng nào…

"Người ngoài không hiểu con, nói con gieo gió gặt bão… Vậy mà… ngay cả người cũng không hiểu con sao?"

Lúc này, trong tai nghe vang lên tiếng chất vấn lạnh lùng. Đây là lời thoại đầu tiên của màn ba, trong giọng nói còn hơi run rẩy, nói xong còn vang lên tiếng thở dốc không ngừng, tựa như giận phát điên rồi.

Tề Tĩnh hồi phục lại tinh thần, lắng nghe không nhúc nhích.

Giữa lúc tất cả mọi người nín thở chờ đợi lời thoại tiếp theo của "Bạch Kha", bỗng nhiên một giọng nói già nua chậm rãi vang lên: "Bạch Kha… Vì sao con cứ mãi cố chấp như vậy?"

A…

Tề Tĩnh chấn động, không thể tin được tháo tai nghe xuống ngoáy ngoáy tai, hoài nghi mình nghe thấy ảo giác.

Là "Tiêu Sơn lão tẩu".

Là lời thoại của "Tiêu Sơn lão tẩu". Phía ban tổ chức không công bố đoạn này, đây là một câu thoại xuất hiện trong nguyên tác.

"Ha ha ha ha ha…"

Tiếng cười của "Bạch Kha" bật ra đầy âm hiểm, chứa đựng sự điên cuồng. Cười xong, hắn đột nhiên lớn tiếng quát: "Con cố chấp? Rốt cuộc ai mới là người cố chấp? Người luôn cho rằng con thua kém Tần Thác! Người luôn coi thường con! Qua bao nhiêu năm, người lúc nào cũng thiên vị nó, chẳng phải bởi vì người cho rằng nó thích hợp kế thừa môn phái này, chứ không phải con…"

Đoạn lời thoại này tác động rất mạnh, còn chưa kịp tán đi thì lại nghe tiếng thở dài nhẹ nhàng của ông lão.

"Vi sư chưa từng nghĩ như vậy…"

"Nói dối!" Lời nói của ông lão bị cắt đứt, hầu như không dừng lại dù chỉ một giây, đối đáp liên mạch lưu loát, không hề có kẽ hở, "Nếu không phải vì người đối xử với con như vậy, nếu không phải vì… trước đây người nhất quyết bắt con xuống núi tìm nó, con sẽ tới nông nỗi này hay sao?"

Từng lời nối tiếp nhau vô cùng trôi chảy, tựa như có hai người đang đối kịch.

Thanh âm của "Bạch Kha" và "Tiêu Sơn lão tẩu" chuyển đổi linh hoạt, hoàn toàn không có chỗ hở.

Cuối cùng Tề Tĩnh cũng phản ứng, hít ngược một hơi.

Đó là Song Hoàng(2).

Có một không hai, chỉ có Thẩm Nhạn mới làm được Song Hoàng.

Tề Tĩnh vô thức bịt miệng mình, nhưng không kiềm chế được khóe miệng cứ giương lên, niềm vui mừng như làn sóng lớn ập tới trong lòng, trái tim kích động không ngừng đập rộn rã.

Không được rồi.

Không được rồi, quá sung sướng.

Rõ ràng không phải anh đang biểu diễn, nhưng khi nghe được màn này, anh rất muốn đứng lên vỗ tay kịch liệt.

Trên khung bình luận cũng nổ tung.

Người nghe 1:… Mẹ nó!!! Là Song Hoàng!!! Thay đổi trong nháy mắt… Mẹ nó, quá cảm động!! (　　)

Người nghe 2:… Mẹ nó!!! Sao tôi không nhận ra là anh ấy đang phối song song cả vai "Tiêu Sơn lão tẩu"?? Vừa rồi tôi còn tưởng có một người nữa đang diễn, thật giống như có hai thí sinh đang đối kịch!! (không

được rồi, từ hôm nay trở đi tôi chính thức trở thành fan cuồng của Ba ba mèo!!!)

Người nghe 3:… Để cho tôi khiếp sợ đi… Anh ấy đọc cả lời thoại trong sách?? (đúng vậy, tôi thuộc đảng nguyên tác, tôi nhớ mang máng lời thoại trong truyện chính là như vậy)

Người nghe 4: Lầu trên nói thật à?? Tôi còn nghĩ rằng trên thông báo không có lời thoại của sư phụ nên Ba ba mèo bịa thêm vào. Hóa ra là có thật?? Song Hoàng đã vượt qua kỳ vọng của tôi rồi, cực, kỳ, thích! Cầu thêm tôi vào Hội fan cuồng của Ba ba mèo!! Meo~ ——( )

Người nghe 5:… Đã kinh ngạc không nói nên lời… Tôi cảm thấy đợi đến giờ phút này thật đáng giá, không chút thất vọng… _ (:3)_

Người nghe 6: Nghe kịch linh tinh đã hai, ba năm, tôi dám khẳng định thực lực "Ba ba mèo" còn mạnh hơn các đại thần của giới võng phối gấp trăm lần!! Thật lòng mong anh tiếp tục phối âm, chờ mong các cuộc thi tiếp theo của anh!!

…

…

Nếu có Hội fan cuồng của Ba ba mèo, anh nhất định phải là người đầu tiên gia nhập, ngày nào cũng post bài.

Tề Tĩnh cười rộ trước màn hình, không biết vì sao vành mắt nóng rực lên, đôi môi mím chặt, cố gắng kiềm chế tình cảm đang trào dâng mãnh liệt: "Thẩm Nhạn, anh khiến em quá kinh ngạc…"

Đây không còn là biểu diễn cho xong nữa.

Nếu chỉ đơn thuần muốn hoàn thành nhiệm vụ, hắn không cần phải để tâm suy nghĩ như vậy. Nhất định là Thẩm Nhạn đã nghĩ cách đáp lại sự ủng hộ của mọi người.

"Muốn không vote cho anh cũng khó." Tề Tĩnh cười nói, con trỏ chuột vững vàng bấm vào ô bỏ phiếu.

Ba mươi giây tiếp theo chỉ cần im lặng chờ đợi công tác thống kê kết quả cuối cùng là được.

Lúc có kết quả, phản ứng đầu tiên của Tề Tĩnh là sửng sốt, phản ứng thứ hai là nhíu mày.

Tuy rằng anh đã chuẩn bị tâm lí từ sau khi nói chuyện với Bươm Bươm Ngọc, nhưng mờ ám một cách rõ ràng như vậy… Thật đúng là ngoài dự đoán.

[Chất giọng]: 4.0, 4.0, 2.0. Trung bình: 3.33

[Phát âm]: 4.5, 4.0, 3.0. Trung bình: 3.83

[Kỹ năng cơ bản]: 4.5, 4.0, 3.0. Trung bình: 3.83

[Sức hấp dẫn]: 4.5, 4.5, 2.0. Trung bình: 3.67

Điểm của ban giám khảo: 3.33+3.83+3.83+3.67=14.66 điểm.

Điểm bỏ phiếu: 94.1% phiếu bầu. Tỷ lệ = 0.941 điểm.

Tổng điểm: 14.66+0.941=15.601 điểm.

Ép điểm trắng trợn như vậy luôn hả — Tề Tĩnh nhìn điểm, vừa nở nụ cười nhạt vừa lắc đầu.

Dưới tình huống hai vị ban giám khảo kia đều cho điểm rất cao, điểm số phía sau càng không thích hợp, thậm chí còn có điểm bắt đầu bằng số "2", mạnh mẽ kéo tổng điểm trung bình xuống dưới 4.

Giỏi thật.

Quả giỏi—-

Mặc dù tỷ lệ phiếu bầu ở hiện trường rất cao, giúp Thẩm Nhạn kiếm thêm được ít điểm, nhưng tổng điểm vẫn chỉ xếp hạng hai. Dĩ nhiên Tề Tĩnh công nhận thí sinh thắng hiểm với tổng số điểm 15.733 có thực lực, nhưng đánh giá khách quan mà nói… Diễn xuất của thí sinh kia kém Thẩm Nhạn rất nhiều.

Đối mặt với kết quả như vậy, mọi người tại đây đều khiếp sợ và không phục.

Người nghe 1: = =… Giám khảo cuối cùng là Tây Bắc Lộ nhỉ… Không có não à?

Người nghe 2: = =… Chất giọng thì mỗi người một quan điểm, cá nhân tôi nghĩ Ba ba mèo không có vấn đề, tuy rằng không đúng kiểu "vừa nghe đã biết là người xấu", nhưng quả thật chất giọng rất khốn nạn (theo nghĩa tốt). Thế những mục còn lại chỉ được 2 điểm là sao???

Người nghe 3: Cô Bồ còn cho 4.5 điểm!! Cô Bồ nói đó sẽ là số điểm cao nhất mà cô chấm!! Đến cô Bồ còn chấm 4.5 điểm, hai điểm 2.0 kia chói mắt tới cỡ nào!! (-_-)

Người nghe 4: Lần đầu tiên có xúc động muốn giết ban giám khảo… Đêm nay ai lên nhận xét vậy?? Mạnh mẽ yêu cầu giải thích điểm số này!!

Người nghe 5: Trả lời lầu trên, ban giám khảo nhận xét theo hình thức thay phiên, do thầy Trường Cung và cô Bồ Ngọc Chi thay phiên. Tây Bắc Lộ chưa bao giờ lên nhận xét, trận đấu này đến phiên cô Bồ… Nhưng cô Bồ cho điểm rất chuẩn rồi!! Tôi muốn người chấm điểm 2.0 và 3.0 kia lên giải thích cơ! Rõ ràng Ba ba mèo có thể đạt hạng nhất…

Người nghe 6: Tôi muốn nói là tôi cho rằng hai vị ban giám khảo kia chấm điểm cũng chưa đủ khách quan… Đáng lẽ ra tất cả các mục đều phải được 5.0 mới đúng!! Chưa tính đến những cái khác, chỉ bằng cách diễn "Song Hoàng" cũng đủ được điểm tối đa!! (-_-) (ghê tởm, tôi rất tức giận, đêm nay chắc chắn không ngủ yên)

…

…

Tây Bắc Lộ không tham gia nhận xét, Tề Tĩnh đã từng thấy người ta thảo luận tin tức này trên diễn đàn.

Lý do phía ban tổ chức đưa ra là dù Tây Bắc Lộ là quán quân cuộc thi mùa một, nhưng dựa trên lí lịch, kinh nghiệm thì không thể so sánh với hai tiền bối Trường Cung và Bồ Ngọc Chi. Để bảo đảm tính chuyên nghiệp của cuộc thi, Tây Bắc Lộ chỉ phụ trách chấm điểm.

Trông có vẻ Tây Bắc Lộ phải chịu ấm ức, nhưng thật ra hắn có thể chấm điểm tùy thích mà không phải đứng ra giải thích.

Có phải "người trong ban tổ chức" mà Bươm Bướm Ngọc nhắc tới với anh lợi dụng điểm nay hay không?

"Ghê tởm…" Tề Tĩnh nhịn không được vỗ vào bàn, dùng đau đớn nhất thời để làm chết lặng nỗi tức giận đang dâng lên trong lòng.

Nếu như suy đoán của anh là thật, vậy thì cuộc thi của mình, cuộc thi tiếp theo của Thẩm Nhạn, của Bún qua cầu, thậm chí của bất cứ thí sinh nào tham gia thi cũng đều bị ảnh hưởng. Chẳng qua tùy theo họ ghét ai mà mức độ ảnh hưởng sẽ khác nhau.

***Chú thích:**

(1) Hệ chữa trị: là kiểu giọng nghe vào thấy thoải mái, kiểu được trị khỏi bệnh ý.

(2) Song Hoàng: là một loại nghệ thuật dân gian, một diễn viên ngồi cử động miệng ở phía trước, một người trốn phía sau nói hoặc hát, phối hợp với nhau, trông như diễn viên ngồi phía trước đang tự diễn tự hát.

72. Chương 72

Trong lòng nặng nề như đeo đá, buồn phiền tới không ngủ được. Anh lật qua lật lại, tới khi hai mắt khép lại đã là hơn một giờ sáng.

Đã từ rất lâu rồi mới mất ngủ, cho dù có Thẩm Nhạn nằm bên cạnh.

Tề Tĩnh ít khi để tâm trạng tiêu cực kéo dài tới ngày hôm sau, nhưng lần này là ngoại lệ.

Mỗi người đều có giới hạn cuối cùng của chính mình. Mà giới hạn của anh là Thẩm Nhạn.

"Em vẫn còn nghĩ về chuyện tối hôm qua sao?"

Đang cau mày suy nghĩ, trên mặt anh bỗng nhiên có gì đó nóng hầm hập chạm vào, một vật mềm nhũn khiến Tề Tĩnh hoảng sợ, giật mình quay đầu lại.

Nhìn kỹ mới thấy, hóa ra Thẩm Nhạn đang cầm trên tay bánh bao mới ra lò còn nóng hổi được gói bằng giấy, mùi thơm cùng hơi nóng thoát ra dù cách một lớp giấy. Thấy anh đã hồi hồn, Thẩm Nhạn mỉm cười, bóc giấy ra giơ trước mặt anh, "Anh gọi mãi mà em không đáp, cuối cùng cũng phản ứng rồi."

Tề Tĩnh nhất thời dở khóc dở cười: "Bữa sáng mà lại dùng như vậy, phục anh luôn."

Thẩm Nhạn khẽ cười, không đáp lại, chỉ bóc giấy đưa bánh cho anh, "Mau tranh thủ ăn khi còn nóng đi. Anh đi mua hai cốc sữa đậu nành."

"Ừ."

Tề Tĩnh nhận lấy cái bánh bao trắng trẻo mập mạp kia, nhẹ nhàng cắn, trong miệng tràn ngập hơi ấm, có thể giúp anh tạm thời bỏ quên phiền não.

Thẩm Nhạn chỉ xin nghỉ buổi sáng, thời gian có hạn, phải mau chóng đến bệnh viện xếp hàng lấy số tái khám. Cho nên bữa sáng hôm nay bọn họ không ăn ở nhà mà giải quyết ngay tại cửa hàng bán đồ ăn bên ngoài khu nhà. Bốn cái bánh bao nhân nấm hương và thịt, hai cốc sữa đậu nành, lại ăn thêm hai bát cháo đậu đen, hai người ngồi bàn gỗ nhỏ của cửa hàng từ từ ăn.

Tề Tĩnh gặm bánh bao, ánh mắt vẫn không tự chủ được mà dán dính trên mặt Thẩm Nhạn. Quan sát hồi lâu, anh không kiềm được mà hỏi: "Thẩm Nhạn, anh thật sự không thèm để ý sao?"

Đối phương nghe vậy, chỉ cười nhẹ.

"Quả nhiên là em vẫn còn để tâm tới chuyện tối hôm qua." Giọng nói của hắn vô cùng bình tĩnh, giống như một người ngoài cuộc, "Đừng… suy nghĩ nữa. Em đã nghĩ hết cả một đêm, còn chẳng nghỉ ngơi thoải mái. Đây mới là điều anh để ý."

Dứt lời, hắn buông bát cháo trên tay xuống, chậm rãi xoa bóp ở ấn đường(1)Tề Tĩnh, cứ như muốn vuốt phẳng nơi đang nhấn nhó của anh.

Tề Tĩnh bị động tác của hắn chọc cười, vùng lông mày cũng thả lỏng hơn.

"Khi đó em rất giận." Câu này là thật, nếu không thì anh cũng chẳng cần phải bận lòng tới bây giờ.

"Anh hiểu." Thẩm Nhạn gật đầu, sắc mặt không thay đổi. "Nhưng mà quyết định cuối cùng thuộc về ban tổ chức. Phía bên kia cũng đưa ra hai lí do rất khó phản bác… Dù sao cũng chỉ là đấu vòng loại, chỉ cần lọt top đầu là được rồi, anh không thấy ấm ức gì cả. Hơn nữa… Chẳng phải cô Bồ cũng nói vậy sao?"

Đúng vậy, Bồ Ngọc Chi cũng nói như thế.

Lúc đó, sau khi công bố tổng điểm của "Ba ba mèo", các thỉnh giả đồng loạt phản đối, không ngừng spam yêu cầu ban tổ chức đưa ra lời giải thích hợp lí.

Mùa trước của cuộc thi casting "Tru thiên lệnh" cũng từng xuất hiện tình trạng như vậy, nghiêm trọng tới mức có người đòi kiện cáo lên tổng công ty. Phía ban tổ chức với tư cách một công ty game thương nghiệp, làm sao có thể không suy nghĩ tới yêu cầu của người tiêu thụ. Vì vậy khi Bồ Ngọc Chi đứng ra bình luận về Thẩm Nhạn, câu đầu tiên cô nói là "Tôi vừa nhận được thông báo từ nhân viên hậu trường, xin thay mặt ban tổ chức nhắn nhủ vài câu."

Tề Tĩnh hiểu ý của cô.

Điều này tức là những gì cô nói chỉ là truyền lời, đồng thời cũng vạch ranh giới rõ ràng giữa mình và "người trong ban tổ chức".

"Thí sinh số 30." Khi nhắc tới số báo danh của Thẩm Nhạn, cô cúi đầu cười, nhất thời không nói được gì, lát sau mới tiếp tục: "Ừ… Tôi không biết nên nói thế nào mới tốt."

Những lời này, tiếng cười này, dường như chứa đựng cả sự bất đắc dĩ và thở than.

Điều kì quái là Tề Tĩnh nghe cô nói vậy mà bất giác cong cong khóe môi. Chí ít, vị giám khảo này rõ ràng đứng về phía Thẩm Nhạn.

Khi đó, chắc hẳn những người đang nghe cũng hiểu, ai cũng xếp hàng dùng icon hai hàng nước mắt mì sợi để thổ lộ tâm trạng tiếc nuối rầu rĩ của mình.

Người nghe 1: Cô Bồ… Rốt cuộc ban tổ chức nói gì? Cầu giải thích!

Người nghe 2: Cô Bồ, đừng có không nói gì mà!! Em lúc nào cũng thích nghe lời bình của cô Bồ, mong cô hãy đánh giá công bằng Ba ba mèo!!

Người nghe 3: Rốt cuộc cũng đợi tới lúc nhận xét về Ba ba mèo… Mấy lời gì đó của ban tổ chức có vẻ rất khủng khiếp, tuy rằng không muốn nghe nhưng tôi vẫn muốn cầu lời giải thích rõ ràng!!

…

…

"Phía ban tổ chức cho rằng…" Bồ Ngọc Chi nhấn mạnh vào cụm từ "ban tổ chức" một lần nữa, "Giám khảo chấm cuối cùng có lí do hợp lí. Thứ nhất, thí sinh số 30 cố tình kéo dài thời gian trước khi biểu diễn, theo luật mà nói đáng lẽ ra phải hủy bỏ tư cách dự thi của cậu ấy, vậy nên trừ điểm coi như cảnh cáo."

Những lời nặng nề chặn đứng lời muốn nói của Tề Tĩnh, khiến anh muốn mở miệng trước máy tính, nhưng không tài nào nói nên lời.

Không có cách nào.

Không có cách nào khác, khi ấy thật sự anh đã cố tình kéo dài thời gian, bọn họ đuối lí rồi, không thể ngụy biện.

Chỉ là không ngờ ban tổ chức sẽ dựa trên điều này mà trừ điểm… Loại cảm giác không thể phản bác này thật sự rất nghẹn khuất.

"Thứ hai…" Bồ Ngọc Chi hơi ngừng lại rồi trầm giọng nói tiếp, "Phía ban tổ chức và một vị trong ban giám khảo đều nhất trí nghi ngờ rằng trong màn ba của thí sinh số 30 đã đầu cơ trục lợi." *(lợi dụng khả năng, quyền hạn để trục lợi)*

"Đầu cơ trục lợi…"

Đây quả thật là một cách nói vô cùng kỳ diệu, thời cơ và động cơ đều rất thích đáng, khiến Tề Tĩnh lạnh lẽo cả cõi lòng.

Ngay cả Bồ Ngọc Chi cũng phải chấp nhận, anh có thể từ cách nói này để đoán được tám, chín phần ý nghĩa thật sự ẩn giấu bên trong.

"Trong màn ba, thí sinh số 30 sử dụng hình thức "Song Hoàng" để biểu diễn, lợi dụng chất giọng khác và

tự động sử dụng lời thoại bên ngoài… Theo một mức độ nào đó, cách tự ý cải biên này đã làm giảm tiêu chuẩn về "sức hấp dẫn" của giám khảo, không công bằng với các thí sinh khác."

… Phía ban tổ chức đã nói như vậy.

… Bọn họ cắn chặt vào việc "tự ý cải biên" không tha.

Bản thân định nghĩa của "đầu cơ trục lợi" cũng rất chủ quan, cách giải thích như vậy trông có vẻ rất hợp lí, nhưng trên thực tế muốn hiểu thế nào thì hiểu. Tề Tĩnh yên lặng bóp cổ tay trước bàn, chỉ hận bản thân nhất thời không tìm được lời nào để bác bỏ toàn bộ quan điểm trên.

Các thính giả dường như cũng bị dao động, không còn kiên trì muốn đòi công bằng cho "Ba ba mèo" nữa.

Có thể thấy được hai lí do nửa uy hiếp nửa lừa gạt kia đã đạt được hiệu quả tuyệt vời.

Người nghe 1:… Đầu cơ trục lợi… Được rồi, nghe cũng rất có lý… Nhưng, nhưng tôi vẫn rất thích cách biểu diễn của Ba ba mèo!! Song Hoàng là đoạn tôi thấy tốt nhất, cho dù là đầu cơ trục lợi đi chăng nữa thì cũng rất tuyệt!! (mặc dù đúng là không công bằng với các thí sinh khác…)

Người nghe 2: Theo ý của ban tổ chức là trước đó đã từng muốn hủy bỏ tư cách dự thi của Ba ba mèo sao?? Tuyệt, đối, không, được!!! Rồi rồi, tùy các người thích viện lí do gì cũng được, cố ý kéo dài thời gian hay đầu cơ trục lợi cũng được, dù sao anh ấy cũng lọt top rồi (xếp hạng hai cũng rất tốt). Chúng ta cứ an tâm chờ trận chung kết!! Ba ba mèo, cố gắng lên, em luôn ủng hộ anh ~(3)/

Người nghe 3: Đoạn đầu đúng là đã kéo dài thời gian rất lâu, nhưng không thể đổ hết lỗi lên đầu Ba ba mèo được. Ai bảo tự nhiên thiết bị có vấn đề cơ chứ? Hơn nữa, khi đó chúng tôi cũng spam rất nhiều, mong MC chờ một chút. Nếu chỉ vì điều này mà hủy bỏ tư cách dự thi của anh ấy thì quá đáng tiếc… Đồng ý với quan điểm của lầu trên, lọt top muôn năm!! Chờ mong trận chung kết và trận "Thuận Dương Hầu" ngày mai!!

…

…

Khi Bồ Ngọc Chi truyền lời của ban tổ chức, bản thân cô cũng nặng nề thở dài một hơi, không giống mọi khi lập tức tinh tế bình luận về diễn xuất của Thẩm Nhạn, mà chỉ lời ít ý nhiều nói: "Đã truyền xong lời của ban tổ chức, tiếp theo đây, tôi vốn nên nhận xét về biểu hiện của thí sinh số 30 trong cuộc thi… Nhưng tôi nghĩ, thật ra tôi có nhận xét nhiều tới mấy cũng không bằng được chính bản thân các bạn thính giả nghe được."

Sau đó, chất giọng ảm đảm của cô bỗng nâng lên, ung dung hơn.

“Đây là lần thứ hai tôi được nghe màn biểu diễn của thí sinh số 30, vai diễn lần này hoàn toàn khác với lần trước, từ chất giọng cho tới phong cách đều có chênh lệch vô cùng lớn, trước khi nghe, tôi và rất nhiều người đều giữ một lòng hiếu kì, thậm chí là hoài nghi.” Nói tới đây, cô nở nụ cười nhẹ, “Hiển nhiên là tất cả chúng ta đều đánh giá thấp thực lực của thí sinh số 30. Diễn một vai có tốt hay không, giống nguyên tác hay không quả thật rất quan trọng, nhưng điều quan trọng nhất là ”nhân vật đó có sống hay không“. ”Bạch Kha” của số 30, lúc đó tôi nghe chỉ có một cảm giác, “Bạch Kha” thật sự đang đứng trước mặt tôi.”

Những lời này vừa nói ra, trên khung chat lập tức ồn ào hẳn lên, một loạt hoa hồng nói tiếp nhau nhảy tưng bừng trên màn hình.

Bởi vì quy trình bị kéo dài, sau khi bình luận về hai mươi chín thí sinh trước đó, thời gian còn lại dành cho Thẩm Nhạn không nhiều, vậy mà đúng lúc này Bồ Ngọc Chi còn yên lặng một hồi.

Cuối cùng, cô chậm rãi nói: “Các bạn thân mến, khi nhận xét về các thí sinh, hầu như tôi đều chỉ ra những chi tiết đáng nghiên cứu, tin rằng nghe tới bây giờ, mọi người đều hiểu rõ hơn tôi điểm nào đáng cải thiện, điểm nào đáng được điểm cao. Tôi chỉ có thể nói, muốn làm sống một vai diễn không hề dễ dàng.”

“Lần trước ai nghe tôi nhận xét đều biết, 4.5 là điểm cao nhất mà tôi có thể chấm. Đối với màn ba bị nghi ngờ đầu cơ trục lợi, nói thật, đó chính là phần tôi thích nhất.”

Cho dù lời nói công khai trái ngược với ban tổ chức, Bồ Ngọc Chi vẫn thong thả nói rất rõ ràng.

“Bởi vì tôi nhận ra lần này số 30 không hề coi phối âm như nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành, mà theo như lời cậu ấy nói, cậu ấy thật lòng thật dạ muốn mang đến cho thính giả một màn biểu diễn hợp ý. Đây là điều tôi mong mỏi nhất, mà cậu ấy đã làm được. Vậy nên, người khác đánh giá thế nào không quan trọng, xin hãy nhận lấy điểm 4.5 của tôi. Không chỉ là ”hợp ý“, mà trong từ đầu cuộc thi tới giờ, đây là màn kịch đặc sắc nhất mà tôi nghe được. Công bằng sống trong lòng người, cảm ơn.”

…

Cảm ơn.

Không chỉ là Bồ Ngọc Chi cảm ơn Thẩm Nhạn vì màn trình diễn hắn mang tới cho người nghe, mà Tề Tĩnh cũng thầm cảm ơn cô trong lòng.

Lời cảm ơn của cô khiến anh vô cùng vui vẻ, “công bằng sống trong lòng người”. Anh tin rằng tất cả người nghe ở đây đều có suy nghĩ giống anh, đều cảm thấy biết ơn.

“Có những lời đó của cô Bồ, anh đã rất thỏa mãn.”

Còn thỏa mãn hơn đạt được hạng nhất trong cuộc thi. Thẩm Nhạn đã nói vậy đêm qua, ánh mắt hắn từ đầu tới cuối vẫn bình thản như nước, yên tĩnh cười trước những gì đã xảy ra.

Tề Tĩnh nhìn hắn từ tối hôm qua tới sáng hôm nay vẫn không hề có chút mất mát nào, bản thân không cần phải oán giận như vậy.

"Được rồi." Anh không thể không nói ra lo lắng trong lòng, "Nhưng hai lí do ban tổ chức đưa ra quả thật rất miễn cưỡng. Em cảm thấy có gì đó không ổn ở đây, chỉ mong tình huống tương tự sẽ không xảy ra lần nữa."

Thật ra Tề Tĩnh không phải đang cảm thấy, mà là chắc chắn có gì đó không ổn.

Tin tức Bươm Bướm Ngọc tiết lộ cho anh hẳn là thật, hơn nữa cuộc thi thương nghiệp luôn luôn có những chuyện mờ ám như vậy. Thân là một phóng viên, anh đã quen với những điều này. Nhưng anh không muốn tùy tiện nói những điều anh biết được từ Bươm Bướm Ngọc cho Thẩm Nhạn, không muốn để hắn lo lắng.

"Rồi rồi, em mau ăn đi, ăn xong còn phải đi đón xe bus. Hôm nay em phải tái khám, đừng lề mề." Thẩm Nhạn thấy Tề Tĩnh vẫn ôm bát cháo không nhúc nhích, bất giác cười, thúc giục.

Hai người ăn sáng xong, cùng nhau lên xe bus đi tới bệnh viện nhân dân tỉnh.

Bởi vì hôm nay là ngày thường, lại đúng vào giờ cao điểm đi làm, tuyến xe tới bệnh viện nhân dân có rất nhiều điểm dừng, trên xe đông đúc chật như nêm. Tay Tề Tĩnh bó bột, không thể chen lấn cũng không thể bị va chạm, càng không thể té ngã, cần có một người ở bên cạnh giúp đỡ. Vì vậy Thẩm Nhạn cảm thấy lần này kiên trì đi cùng anh quả là quyết định sáng suốt.

"Xem ra đêm qua tăng ca rất đáng giá."

Từ khi lên xe, Thẩm Nhạn vẫn luôn yên lặng vươn tay giúp anh ngăn cản hành khách chen lớn tới lui, cho tới khi hộ tống anh vào một góc an toàn, đứng vững hai chân, mới cất tiếng nói.

Tề Tĩnh chau mày, trêu chọc ngược lại: "Anh còn nói nữa, suýt nữa là mất tư cách dự thi."

Thẩm Nhạn cười nhạt: "Cho dù bị hủy tư cách cũng không sao… Đối với anh, em là quan trọng nhất."

Những lời này nói ra rất nhỏ, cũng rất trầm, vậy mà Tề Tĩnh lại nghe rõ ràng, không sót một từ. Từng từ từng chữ truyền thẳng vào tai anh, tình cảm ấm áp dường như lấp đầy trái tim anh. Mượn cớ trong xe chật chội, anh lẳng lặng nhẹ nhàng nghiêng người qua, lén lút ôm nhau ở góc người ta không chú ý tới.

Trên xe không còn chỗ trống, ngay cả ghế ưu tiên dành cho người già và người khuyết tật đều bị ngồi kín, Tề Tĩnh đứng ở nơi chuyện dành cho hành khách bình thường, rất nhỏ hẹp, còn có một tai vịn bằng inox. Anh nắm chặt tay bịn, mặt hướng về phía Thẩm Nhạn. Hai tay hắn đặt ngang hai bên anh, tách anh khỏi các hành khách khác, bao bọc anh trong một không gian riêng.

Trong không gian nhỏ bé ấy, cho dù hai người dán sát vào nhau cũng không ai thấy kỳ quái.

Vậy nên suốt chặng đường, Tề Tĩnh thoải mái chậm rải hưởng thụ nhiệt độ cơ thể của đối phương. Chuyện chen chúc trên xe bus bỗng trở thành niềm vui, hoàn toàn khiến anh quên mất thời gian đứng dài đằng đẵng.

"Thẩm Nhạn…" Ngoài trừ thích hợp để mặt kề sát mặt, tư thế này còn hợp để thủ thỉ với nhau.

"Ừ?"

"Thật ra cuộc thi tối qua giúp em nhận ra em có một nhược điểm trí mạng." Tề Tĩnh ngẩng đầu nhìn hắn. Anh khẽ cười khổ nói tiếp, "Có khả năng em sẽ thua trong trận chung kết… Đấy là giả sử em vào được đến trận chung kết."

Trong đôi mắt Thẩm Nhạn hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hắn nhỏ giọng hỏi: "Vì sao đột nhiên nói thế?"

Tề Tĩnh không hề uể oải, anh bình tĩnh nói ra nguyên nhân: "Hai màn trước của vai "Bạch Kha" đều cùng đối thoại với "Phương Di Thanh". Trước khi anh trở về, thật ra em đã bắt chước với cách diễn đối kịch, đáp thử từng câu lời thoại với các thí sinh. Kết quả không quá lí tưởng."

Anh đã từng gặp trường hợp như vậy một lần.

Cùng một vai, cùng một lời thoại, khi phối cùng với demo của Đồng Tước Đài, anh ghi âm bao nhiêu lần cũng không được. Nhưng mỗi lần biểu diễn cùng Nhạn Bắc Hướng, lời kịch bật ra vô cùng trôi chảy.

"Em phát hiện ra… Em phối âm một mình thì không sao, nhưng nếu đối kịch với người khác, diễn xuất của đối phương sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến khả năng phát huy của em." Khi nhận thức được điều này, Tề Tĩnh đã nghĩ tới những bất lợi trong trận chung kết của mình. "Tới khi anh lên biểu diễn, em rất dễ bị anh kéo nhập vai… Trước đây khi phối "Cạm bẫy" cũng vậy, chắc là liên quan tới năng lực diễn xuất của anh. Nhưng nếu không đối kịch với CV có trình độ tương đương với anh, em sẽ không nói được… Kết quả vô cùng thảm."

Vòng đấu loại còn có thể phát huy năng lực cá nhân của thí sinh.

Trận chung kết thì khác. Trận chung kết sử dụng hình thức đối kịch, nhưng không phải ai cũng có được năng lực nhập vai trong nháy mắt như Thẩm Nhạn.

"Nhỡ đâu… gặp trúng thí sinh không giỏi lắm, có thể em sẽ phát huy kém hơn bình thường."

Tề Tĩnh thừa nhận ở phương diện phối âm, anh không xuất sắc như Thẩm Nhạn.

Nhược điểm này có tính giới hạn vô cùng lớn, nếu như không thể khắc phục, không gian phát triển của anh sau này sẽ thu hẹp nhiều.

Thẩm Nhạn im lặng nghe anh nói xong, một lát sau vẫn không lên tiếng. Tề Tĩnh tưởng rằng ngay cả hắn cũng bó tay hết cách, nào ngờ hắn lại chậm rãi mở miệng hỏi một câu: "Vì sao… em không thử cướp lại quyền chủ động về tay mình?"

Tề Tỉnh ngẩn người.

"Cướp lại quyền chủ động về tay mình…" Tức là sao?

"Ví dụ như trong kỳ một của "Cạm bẫy", em đang phối hợp với đối phương, quyền chủ động nằm trong tay hắn." Thẩm Nhạn nhỏ giọng nói, "Thật ra nếu em hành động trước hắn, thay vì bị hắn dẫn dắt, em có thể thử dẫn dắt ngược lại…"

Đúng lúc này, loa thông báo trên xe vang lên, cắt đứt cuộc đối thoại của họ.

"Trạm tiếp theo, Bệnh viện nhân dân, Bệnh viện nhân dân. Xin các hành khách xuống xe kiểm tra đồ đạc, xuống từ cửa sau."

"Sắp tới rồi." Thẩm Nhạn nhẹ nhàng lùi ra sau, tiện cho Tề Tĩnh xuống ở cửa sau.

"Trước tiên tái khám đã, chuyện phối âm có thể từ từ giải quyết." Tề Tĩnh cười nói. "Tối nay chúng ta mỗi người có một trận, ngoại trừ trận chung kết thì đây là lần duy nhất, phải cùng nhau cố lên."

"Ừ."

Hai cuộc thi tối nay đối với họ đều có rất nhiều ý nghĩa.

Ban đầu Tề Tĩnh nói muốn đấu với Đồng Tước Đài đại thần một lần, trận "Xương Đế" đêm nay chính là cơ hội của anh.

Còn Thẩm Nhạn, tuy rằng không biết nguyên nhân là gì, nhưng dường như hắn rất để tâm tới nhân vật "Thuận Dương Hầu". Mong rằng hắn có thể bù đắp được phần bị chèn ép trước đó.

Bệnh viện nhân dân tỉnh chia làm hai tòa nhà của khoa Khám bệnh và khoa Nội trú, một ở hướng nam, một hướng bắc, ở giữa cách một khoảnh sân lớn, cùng các khu phụ thuộc khác.

Xe bus dừng ở trạm trên đường cái gần cửa hông của bệnh viện chứ không phải cửa chính.

Sau khi xuống xe, Tề Tĩnh và Thẩm Nhạn đi vào từ cửa hông, vòng qua sân vườn được xanh hóa, đi bộ về phía khoa Khám bệnh.

Nơi đây dù sao cũng là bệnh viện xếp hạng ba toàn tỉnh, cơ sở vật chất rất ổn, giữa khu Khám bệnh và khu Nội trú có vườn hoa để dạo chơi, có ao cá chép, núi giả, một dãy hành lang tạm nghỉ, xung quanh bố trí ghế đá, thích hợp cho người bệnh nghỉ ngơi.

Bọn họ đi đường tắt, vì vậy xuyên qua dãy hành lang.

"Trước đây khi nằm viện vì tai nạn, em thường tới chỗ này ngồi nghỉ." Tề Tĩnh hồi tưởng lại quãng thời gian trước, đi được phân nửa thì nhịn không được muốn ngồi xuống nghỉ chân.

Thẩm Nhạn cũng dừng bước, lẳng lặng đứng bên anh.

Trên hành lang có rất nhiều bệnh nhân và người nhà đi qua đi lại, nhưng Thẩm Nhạn đứng nép một bên, hầu như không gây cản trở đường đi của người khác. Bỗng nhiên có một người phụ nữ trung niên cúi đầu đi tới, bước chân tập tễnh, có vẻ như đã già, chậm chạp như đang cố gắng nhìn rõ cái gì.

Rõ ràng không gian xung quanh rất rộng rãi, nhưng người kia vẫn cứ tới gần đây.

Càng ngày càng bước tới gần, gần tới mức muốn đụng vào người Thẩm Nhạn.

Hắn đang chăm chú nghe Tề Tĩnh nói, không để ý có người tới gần, cho tới khi bóng người nhẹ nhàng quét tới, hắn mới vô thức ngẩng đầu.

"Cẩn thận…"

Theo bản năng của bác sĩ, hắn nhẹ nhàng nhắc nhở.

Bước chân của đối phương dường như run rẩy hơn, lảo đảo bước thêm hai, ba bước, gần như ngã sụp xuống. Hắn vội vã vươn tay ra đỡ.

Vào khoảnh khắc ấy, bốn mắt nhìn nhau.

Khi hắn nhìn rõ gương mặt của người đàn bà kia, sắc mặt đột nhiên cứng đờ, đôi tay đang đỡ bà cũng run lên. Hắn không buông tay, cũng không rút tay, chỉ cứng ngắc giữa không trung.

Người phụ nữ kia nhìn chằm chằm vào hắn, mấp máy môi.

"… Thẩm Nhạn?"

***Chú thích:**

(1) Ấn đường: Chỗ giữa hai lông mày.

73. Chương 73

Người đàn bà ấy cố gắng đè giọng xuống thấp nhất, khiến giọng nói phát ra khàn khàn, chỉ lặp lại hai tiếng…

"Thẩm Nhạn… Thẩm Nhạn?"

Trừ hắn ra, không ai nghe thấy.

Trừ hắn ra, không ai biết người trước mắt này là ai.

Thẩm Nhạn không tài nào ngoảnh mặt đi được.

Đôi mắt của người đàn bà đó đã không còn sắc bén như nhiều năm trước, năm tháng đã khiến cho nó ảm đạm đi rất nhiều, nhưng trong mắt vẫn tràn đầy cố chấp đáng sợ như vậy. Bị đôi mắt ấy nhìn chằm chằm, cả người hắn cứng ngắc, không nhúc nhích nổi dù chỉ một li.

Cho dù không đáp lời, ngoại hình và sự biến đổi sắc mặt của hắn đã bán đứng hắn.

Tay của người đàn bà ấy đột nhiên chạm vào tay hắn, nắm thật chặt, bước tới gần hắn hơn nữa: "Là… cậu đúng không?"

Hô hấp Thẩm Nhạn dồn dập hơn, chỉ bị bà ta nhìn thôi mà cổ họng hắn như bị vật gì chặn nghẹn, không tài nào thở nổi, cũng không thể phát ra thanh âm. Hắn biết mình có thể lắc đầu, nhưng làm như vậy chỉ khiến bản thân càng trở nên chật vật hơn, vì vậy hắn không dám phủ nhận.

"Tề Tĩnh…"

Hắn vô thức bật ra.

Lần đầu tiên hắn bật ra được thanh âm nhẹ đến thế, nhẹ tới mức gần như không phát ra tiếng, chỉ hơi mở miệng lại vội vàng đóng chặt, hít thêm chút oxy mà thôi.

Không nhận được bất kỳ sự đáp lời nào, hắn mới giật mình nhận ra dường như dây thanh quản của mình không còn sức, thanh âm bị kiềm chặt ở trong họng không thoát ra được.

Lúc này, người đàn bà trước mặt gần như áp cả người vào hắn, ngón tay kéo tay áo hắn tới mức căng ra, càng ngày càng tới gần, gấp gáp muốn kéo hắn lại.

"Tề Tĩnh…"

Lần thứ hai, cuối cùng hắn cũng gọi thành tiếng, mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng vẫn khiến người đó chú ý.

"Gì vậy?"

Tề Tĩnh vẫn đang mải ngắm nhìn nơi mình đã từng đi qua khi nằm viện vì tai nạn giao thông, nghe thấy Thẩm Nhạn gọi mới quay đầu lại. Anh nhìn thấy Thẩm Nhạn đã đỡ một người phụ nữ trung niên, hơn nữa tư thế của đối phương còn nghiêng ngả như sắp dán lên người Thẩm Nhạn, anh vội vã tiến tới.

"Ôi trời, cô gì ơi, cô có sao không?" Anh thân thiết hỏi thăm.

Người đàn bà kia run lên, không ngờ tới chuyện Thẩm Nhạn đi cùng với người khác, vội vã rụt tay về.

Tề Tĩnh không chú ý tới cử chỉ mờ ám của bà ta, còn cẩn thận nhẹ nhàng nâng tay bà, săn sóc hỏi: "Cô gì ơi, có phải cô đau ở đâu không? Có cần cháu gọi bác sĩ tới không?"

Người đàn bà ấy vội vã liếc nhìn Tề Tĩnh. Sau đó, bà ta lúng túng cúi gằm mặt, yên lặng lắc đầu, chẳng nói chẳng rằng, bàn tay đang túm tay áo Thẩm Nhạn cũng chậm rãi buông ta.

Lẽ nào… cô này không thích bị người xa lạ nâng sao?

Tề Tĩnh nhận ra điều đó, vì vậy sau khi chắc chắn bà ta đã đứng vững, anh cũng buông tay. Anh quan sát bộ quần áo giản dị mà bà ta đang mặc, không giống một người phụ nữ thành phố, dường như là từ bệnh viện huyện lên bệnh viện trung ương để khám bệnh. Anh nghĩ chắc có lẽ bà ta vẫn còn lạ lẫm với cuộc sống thành phố nên dịu dàng cười: "Cô ơi, có phải cô không tìm được đường không? Cô muốn đăng kí khám bệnh hả? Đúng lúc chúng cháu đang định tới khu khám bệnh, có cần chúng cháu dẫn cô đi không?"

Người đàn bà kia chỉ yên lặng nghe, mím chặt môi rồi cúi mặt lắc đầu.

Chẳng đợi Tề Tĩnh hỏi tiếp, bà ta lùi bước, ánh mắt lén lút nhìn Thẩm Nhạn trong chốc lát, không dám ngẩng đầu, lặng lẽ loạng choạng bước tới ngồi xuống băng ghế trên hành lang, tinh thần vô cùng suy sụp.

"Cô này là bệnh nhân sao? Chẳng có người thân đi cùng, thật khiến người ta lo lắng…"

Tề Tĩnh không yên lòng, do dự không biết có nên gọi bác sĩ tới hay không.

Sắc mặt Thẩm Nhạn tái nhợt, vẻ mặt hoang mang như bị người ta tát hai cái, rõ ràng đang quay lưng với người đàn bà ngồi trên băng ghế, nhưng dường như vẫn thấy bóng hình bà ta ở kế bên.

"Thẩm Nhạn?"

Tề Tĩnh nhận ra vẻ mặt hắn hơi lạ lùng, ngón tay lơ đãng chạm tay hắn, chợt giật mình phát hiện tay hắn lạnh như băng, không khỏi hoảng sợ kêu lên.

"Thẩm Nhạn, anh sao vậy?" Tề Tĩnh nhíu mày, lo rằng hắn mặc quá ít áo nên bị lạnh.

"Không sao." Thẩm Nhạn cố gắng mau chóng thu lại tầm mắt, nhưng không đặt tiêu điểm lên người Tề Tĩnh mà chỉ cúi đầu nhìn mặt đất, "… Hôm nay em phải tái khám, đừng để trễ giờ. Đi thôi."

Tề Tĩnh đang định gật đầu, lúc này, từ phía băng ghế hành lang bỗng truyền tới tiếng khóc nức nở.

Là người đàn bà kia.

Là bà ta đang khóc.

Không biết vì sao bà ta lại lấy hai bàn tay ôm mặt mà nghẹn ngào khóc một mình. Thanh âm rất thê lương, cho dù ai đi ngang qua cũng không nhịn được mà nhìn bằng ánh mắt đồng tình, tưởng rằng bà ta có người thân bị chuẩn đoán mắc bệnh nan y.

"Em… Hay là để em tới hỏi thăm một chút…" Tề Tĩnh không đành lòng, vừa định quay lại hỏi han thì bị Thẩm Nhạn nhẹ nhàng ngăn cản.

"Em đi đăng kí khám trước đi, để anh hỏi." Thanh âm của Thẩm Nhạn khàn khàn khô khốc, giống như phải dốc hết sức mới nói nên lời, câu được câu mất. Hắn vẫn luôn cúi đầu, giữa hai hàng lông mày hiện ra nỗi đau đớn không quá rõ ràng. "Nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh… Anh sẽ lên lầu tìm em sau."

"Được." Tề Tĩnh nghe hắn nói tình nguyện ở lại thì an tâm hơn nhiều, cười bảo: "Dù sao cũng tới bệnh viện rồi, em đăng kí một mình cũng không sao, anh chăm sóc cô kia nhé."

Anh hơi ngừng lại, thở dài một hơi rồi mỉm cười.

"Thật ra trước đây khi em nằm viện một mình, tâm trạng cũng rất tệ. Em nghĩ… chắc cô này cũng gặp phải chuyện thương tâm nào đó. Nếu quả thật như vậy, anh cần phải an ủi cô ấy, dù sao nếu có người chịu lắng nghe mình nói, tâm trạng sẽ tốt hơn nhiều."

Đối với người cùng cảnh ngộ với mình, Tề Tĩnh vẫn rất bận tâm.

Thẩm Nhạn yên lặng lắng nghe, lát sau mới gật đầu, "…Ừ, anh hiểu rồi. Em đi đi."

Tề Tĩnh tạm biệt hắn, bước đi khoảng chừng ba mươi mét thì quay đầu nhìn lại, phát hiện Thẩm Nhạn vẫn đứng đó nhìn theo. Anh cười, phất tay bảo hắn không cần phải lo lắng, thuận tiện giục hắn qua bên kia.

Thẩm Nhạn vẫn đứng nhìn anh mãi, cuối cùng mới quay đầu, hướng về phía người đàn bà ngồi trên băng ghế.

Tề Tĩnh vui vẻ thoải mái, một mình tới khu khám bệnh, đi tới tầng một nơi mình đã nằm viện khi bị tai nạn giao thông, đăng kí tái khảm, rồi lại một mình ngồi đợi trong sảng khám bệnh, lẳng lặng chờ tên mình hiện thị trên màn hình thông báo.

Trong sảnh có những tấm cửa thủy tinh lớn và sáng sủa, từ vị trí của anh còn có thể nhìn thấy những áng mây trời ảm đạm đu đưa trên bầu trời thành phố. Sáng sớm còn có lúc trời quang, giờ đây đã hoàn toàn biến mất, từng đám mây đen tích tụ như mời gọi mùa đông giá rét sớm về… Hôm nay nhất định là một bầu trời đầy mây.

… Chỉ mong rằng là trời đầy mây chứ không phải một ngày mưa tầm tã.

Anh thầm nghĩ.

Bởi vì hai người bọn họ không có ai mang ô, ai cũng không ngờ rằng trời sẽ đổ mưa. Nếu như trời mưa thì nguy rồi.

Một cơn gió lạnh thổi qua, lạnh thì lạnh, nhưng không có chút hơi nước nào.

Sắc trời u ám, không phải bầu không khí thích hợp để đoàn viên.

Thẩm Nhạn nhắm mắt hít một hơi thật sau, sau đó chậm rãi bước tới, ngồi xuống bên cạnh người đàn bà kìa. Tư thế ngồi vô cùng câu nệ.

Dường như bà ta cảm nhận được hắn, âm thanh khóc nức nở dần dần dừng lại, mười ngón tay che kín mặt

cũng mở ra, lộ ra ánh mắt ai oán sau khe hở.

"Thẩm Nhạn…"

Bà ta gọi lần nữa.

Đây là cái tên do bà ta đặt, mặc dù mang họ của người đàn ông bà ta yêu nhất và căm thù nhất, nhưng vẫn là cái tên thuộc về bà ta, cả đời không tài nào quên được.

Tay hắn đặt trên đầu gối, hơi run lên, khó khăn bật ra một tiếng: "… Mẹ."

Ngay khi nghe vậy, bà ta ngẩng phắt đầu.

"Không được gọi như vậy ở ngoài!"

Giọng nói nghiêm khắc, cách nói chuyện không bởi vì sợ hãi mà bớt vẻ sắc bén, giống hệt như ngày ấy. Làm sao hắn quên được… Hắn không thể quên.

"Xin lỗi…" Lát sau, hắn nói lời thứ hai, tiếp theo là một khoảng trống rỗng.

Khả năng sáng tạo ngôn ngữ dường như bị khoảng trống đó ăn mòn, dần dần biến mất trong cổ họng. Cả người hắn bỗng nhiên hoảng hốt, tay bất giác siết chặt, bởi vì dường như cảm thấy lòng bàn tay đau đớn… Tay hắn ghi nhớ còn tốt hơn đầu óc, vẫn còn nhớ cảm giác khi ấy bị thước đánh vào lòng bàn tay.

Vậy nên gọi là gì?

Đúng rồi, khi còn bé, thỉnh thoảng hai người sẽ cùng ra chợ, người đàn bà kia đã dạy hắn cách gọi.

"… Cô." Hắn nhẹ nhàng gọi thành tiếng. Sử dụng cách xưng hô giống một người xa lạ như Tề Tĩnh vậy mà lại có thể tiếp tục cuộc đối thoại này. "Cô sống có ổn không?"

Người đàn bà kia nghe hắn gọi như vậy, hơi sững sờ, hô hấp nhất thời rối loạn.

Bà ta thở gấp gáp, hít sâu vài lần mới kiềm nén được dòng nước mắt, nhưng vẫn không ngăn được vành mắt ửng đỏ: "Không ổn, không hề ổn chút nào."

Không ổn.

Chỉ vỏn vẹn hai tiếng mà nặng như ngàn cân đè trong lòng hắn, khiến hắn hít thở không thông.

Hai người ngồi cạnh nhau, ánh mắt hắn chưa từng liếc sang, chỉ cùi đầu nhìn ngón tay đang siết chặt tới mức trắng bệch trên đầu gối mình, cứng rắn hỏi: "Vì sao?"

Nhiều năm cắt đứt liên lạc trôi qua, không hề có tin tức, hắn tưởng rằng ít nhất bà ta cũng có cuộc sống mỹ mãn.

Bởi vì gánh nặng vô dụng khiến bà ta mệt mỏi nhất đã biến mất.

Nhưng những gì người đàn bà này nói ra lại hoàn toàn khác với những gì hắn nghĩ: "Vì sao… Cậu hỏi tôi vì sao ư? Cậu thử nhìn xem, tôi đã tới mức này, chẳng có ai cùng tôi lên thành phố khám bệnh. Nhà mẹ đẻ không ai quan tâm, bố tôi từ mặt, mẹ tôi bị bệnh liệt giường đã nhiều năm, bản thân bà ấy còn không tự lo được. Họ hàng thân thích đều nói không rảnh, chồng tôi cũng bảo không có thời gian, tôi biết bọn họ chỉ ngại phiền…"

Nói tới đây, thanh âm bà ta trở nên nghẹn ngào: "Bây giờ nhìn kết quả khám bệnh này, tôi cũng không biết nên làm gì bây giờ? Chẳng dám nói cùng ai, làm sao có thể sống ổn được…"

Bà ta lại khóc.

Tới bấy giờ, Thẩm Nhạn mới phát hiện ra mình đã nín thở hồi lâu. Hắn hơi choáng váng, vội vã hít mạnh, thở hổn hển, lồng ngực đau đớn: "Kết quả khám bệnh."

Hắn không tài nào hỏi thẳng vào vấn đề.

Dưới tình huống chưa biết được câu trả lời, hắn không thể hỏi được. Hắn chỉ có thể bật ra những từ then chốt, không ngừng lặp lại.

"Kết quả khám bệnh…"

"Kết quả khám bênh… biết từ hôm qua." Bà ta nói tiếp. Giọng nói bởi vì khóc cộng thêm tuổi tác mà trở nên già yếu hơn, tiều tụy hơn, "Bác sĩ nói là trong đầu có khối u, chưa xác định được có phải ác tính hay không… Bác sĩ muốn tôi ở lại bệnh viện quan sát, sau khi biết chính xác mới quyết định có phẫu thuật hay không."

Thẩm Nhạn cảm thấy mình như được vớt lên từ dưới đáy biển, chờ đợi dưới đáy biển sâu thẳm tối đen quá lâu khiến hắn chợt rùng mình rét lạnh.

Chỉ khi mở miệng, mới cảm nhận được vị mặn chát: "U não…"

Trước mắt hắn trắng xóa, dường như không nhìn thấu xung quanh. Hắn vội vã nhắm mắt, khó khăn lắc lắc đầu như muốn rũ bỏ gì đó. Thứ bị rũ ra chỉ có nỗi sợ hãi khi gặp lại, còn lại một nỗi sợ khác hoàn toàn khác khiến hắn không muốn nghĩ tới.

"Lúc nào… có báo cáo bệnh án?"

"Bác sĩ nói ngày mai."

Kết quả PET-CT chỉ cung cấp kết quả phán đoán ban đầu, muốn biết có phải u ác tính hay không còn cần báo cáo bệnh án.

Thẩm Nhạn mờ mịt sắp xếp lại suy nghĩ, lục lại những kiến thức y học mà mình biết, cố gắng tìm một ít thông tin dễ nghe. Nhưng hắn chợt phát hiện ra suy nghĩ bỗng trở thành một việc vô cùng khó khắn, huống chi là nghĩ về kiến thức chuyên khoa.

"Nếu như cô phải phẫu thuật… Sẽ có người tới chăm sóc cô chứ?" Hắn hỏi.

Trong mắt người đàn bà kia đầy tơ máu, trợn to nhìn thẳng hắn, cười lạnh: "Ai mà biết. Có phải phẫu thuật hay không còn chưa biết được. Cho dù bắt buộc phải phẫu thuật, chỉ sợ cũng chẳng đủ tiền. Chồng tôi cờ bạc mấy năm nay, đã bán hết đồ đạc trong nhà, căn bản không chịu nhả tiền ra đâu."

Thẩm Nhạn nghe tới đó, lí trí nhất thời quay về.

Đầu gối còn mềm nhũn, hắn mất một chút thời gian mới có thể chậm rãi đứng lên, nhỏ giọng nói: "Cô đợi ở đây một chút, tôi sẽ quay lại ngay."

Để tiện cho người bệnh, trong sân bệnh viện có một số quầy của ngân hàng nằm ngay bên cạnh tòa nhà, đi đi lại lại khoảng năm phút.

Hạn mức rút tiền cao nhất của ATM mỗi ngày khoảng hai vạn, Thẩm Nhạn đi thẳng tới quầy rút tiền, rút ra bốn vạn tệ trong tài khoản tiết kiệm, dùng phong bì gói lại, dán thật chặt. Hắn im lặng trở lại băng ghế, im lặng nhét phong bì vào trong tay người đàn bà kia.

"Số tiền này bà giữ lại dùng lúc khẩn cấp. Phẫu thuật u não cần khoảng chừng này, mong rằng… có thể chống đỡ được khoảng thời gian này."

Phẫu thuật u não cũng phải phối hợp với các phương pháp trị liệu khác, tới lúc đó tiền thuốc men rất cao, thậm chí cao hơn con số này tới ba, bốn lần.

Nhưng năng lực kinh tế của hắn có hạn, không thể làm gì khác ngoài cố gắng hết sức, qua được ngày nào hay ngày đó.

"Thẩm Nhạn…" Người đàn bà kia siết chặt phong bì, run rẩy trợn mắt nhìn hắn. Còn hắn chỉ khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa. Bà ta hoảng hốt hồi lâu, đột nhiên chợt nhớ ra gì đó, ném tiền lại, vừa thở dốc vừa kích động hét lên, "Không được! Không được! Tiền này có phải bố cậu đưa cho cậu hay không… Tôi không lấy tiền của ông ta!"

Thẩm Nhạn sửng sốt, hiểu được ý của bà ta. Giọng nói của anh trầm xuống rất thấp, lông mày nhíu chặt: "Không, tôi chưa bao giờ nhận tiền của ông ta. Số tiền này do tôi kiếm ra, không có một đồng nào là của ông ta."

Người đàn bà kia bàng hoàng lùi bước, đứng ra xa, lẳng lặng nhìn vẻ ngoài ung dung của hắn.

Dù cố gắng phủ nhận tới cơ nào đi chăng nữa, cũng không phủ nhận được dòng máu của người đàn ông kia đang chảy trong người hắn, không phủ nhận được… người đàn ông kia thật sự là cha ruột của hắn.

"Thẩm Nhạn…" Đột nhiên bà ta cười rộ lên tự mỉa mai, "Con nói đúng, ông ta vốn không cần con."

74. Chương 74

Tề Tĩnh cứ tưởng rằng trời mưa.

Ánh mắt anh bị cơn gió lạnh thấu xương thổi tới hấp dẫn, chỉ thấy tầng tầng mây đen giăng mắc, không thấy giọt mưa nào.

Ảo giác mà thôi.

Lời của bác sĩ khiến sự chú ý của anh quay trở lại tấm phim chụp X quang: "Anh Tề, tình trạng hồi phục của anh không tệ, đối với người bệnh bị gãy hai xương mà nói, tốc độ này rất nhanh."

Bác sĩ đặt ngón tay chỉ vào vị trí gãy xương mờ nhạt trong phim chụp, chỗ máu đọng trước đây đã tan hoàn toàn, gần như không nhìn thấy dấu vết gãy, ngón tay bác sĩ phải vẽ vòng tròn vài lần anh mới thấy được. Xung quanh chỗ gãy xương sinh ra một lớp vảy xương nguyên thủy, trong ngoài kết hợp, có thể nói là đạt được tiêu chuẩn của hồi phục lâm sàng.

"Dựa theo tốc độ phục hồi này, cuối tuần có thể tháo bó bột, bắt đầu chậm rãi rèn luyện cổ tay và ngón tay. Cánh tay anh có thể thực hiện những động tác đơn giản, nhưng nhất định phải tránh vận động mạnh và bẻ tay góc rộng."

Cuối tuần.

Hai mắt Tề Tĩnh sáng ngời, vui vẻ không kiềm chế được: "Thật sao? Tốt quá rồi… Như vậy thì sinh hoạt

bình thường sẽ tiện hơn rất nhiều. Lúc nào cũng làm phiền người khác chăm sóc, tôi rất bối rối."

Bác sĩ nghe vậy bèn bồi thêm một câu: "Anh hồi phục nhanh như vậy nhất định là nhờ người nhà chăm sóc tốt."

Tề Tĩnh cười: "Ừ… Ăn uống, làm việc, nghỉ ngơi đều tốt hơn trước đây rất nhiều, bình thường anh ấy luôn cẩn thận chú ý không để tôi bị té hay đụng vào đâu, chắc là nhờ vậy đấy."

Bác sĩ "ồ" một tiếng như chợt hiểu ra gì đó, vừa viết vào báo cáo tái khám vừa nói: "Vợ anh đối với anh thật tốt."

Tề Tĩnh nghe thấy hai tiếng kia, ngẩn ngơi, sau khi lấy lại tinh thần, khóe môi anh bất giác nhếch lên, gật đầu cười nói: "Đúng vậy… Đúng là vợ tôi rất tốt… Vô cùng tốt."

Khám xong, Tề Tĩnh ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, điều đầu tiên là bước nhanh về phía sảnh đợi khám bệnh.

Trong lúc đợi anh đã nhắn tin cho Thẩm Nhạn, chỉ rõ vị trí của mình ở tầng trệt, nhưng gửi hai tin nhắn vẫn không thấy hắn đáp lại. Khi anh định gọi điện thoại, trên màn hình thông báo đúng lúc hiện ra số thứ tự của anh, còn có một y tá tới dẫn anh đi chụp X quang. Lúc đó anh đành phải gửi tin nhắn thứ ba: "Em đi vào khám. Anh lên tới nơi thì chờ em ở sảnh đợi là được."

Hiện tại đã khám xong, anh vừa mau chóng bước về phía trước, vừa tìm đọc tin nhắn và lịch sử điện thoại. Vẫn không có trả lời.

Lẽ nào hai người kia vẫn còn trò chuyện?

Đang định gọi điện sang, bỗng nhiên anh bắt gặp một bóng hình quen thuộc đang lẳng lặng ngồi trong sảnh, nét mặt buồn bã vô cớ, ánh mắt nhìn mông lung ngoài khung cửa xám xịt, lặng lẽ không tiếng động.

"Thẩm Nhạn." Tề Tĩnh thở phào một cái, buông điện thoại xuống nghênh đón hắn, "Hóa ra anh đến rồi."

Nghe thấy thanh âm của anh, người ngồi trên ghế khẽ run lên, hoảng hốt quay đầu lại. Sau đó, không biết vì sao, hắn đột nhiên giơ tay lên, quờ quạng phía trước.

Tề Tĩnh không hiểu, nhưng rất thản nhiên nhẹ nhàng cầm tay hắn.

Tay hắn rất lạnh.

Tề Tĩnh thầm nghĩ, bất giác nắm chặt hơn, muốn truyền nhiệt độ từ tay mình cho hắn.

Động tác này dẫn tới rất nhiều ánh mắt kì lạ trong đại sảnh, thậm chỉ có người còn kề tai nói nhỏ, chỉ trỏ về phía bọn họ. Nhưng Thẩm Nhạn không quan tâm, Tề Tĩnh cũng vờ như không thấy, vẫn ngồi xuống cạnh hắn, hoàn toàn không có ý định buông tay.

"Làm sao vậy? Sao trả lời tin nhắn của em?" Tề Tĩnh cười hỏi.

"Tin nhắn…" Thẩm Nhạn máy móc lặp lại, ngừng một chút, dường như cuối cùng cũng hiểu được, mệt mỏi nhắm hai mắt: "Xin lỗi… Vừa rồi anh không để ý tới điện thoại."

Dứt lời, tay kia của hắn vuốt mắt, giống như muốn ép bản thân tỉnh táo lại.

Tề Tĩnh rất ít khi thấy hắn như vậy.

Huống hồ sáng sớm hôm nay khi ra khỏi nhà, Thẩm Nhạn vẫn rất bình thường, bây giờ thì khác một trởi một vực. Trong lòng Tề Tĩnh lo lắng, nghĩ tới nghĩ lui, dựa trên thời gian mà phân tích, chỉ có một nguyên nhân duy nhất.

"Anh và người phụ nữ kia…" Có phải đã nói chuyện gì không?

"Em tái khám thế nào?" Lúc này Thẩm Nhạn bỗng cất tiếng ngắt lời, chặn đứng lời vừa nói ra được một nửa của anh.

Tề Tĩnh thấy hắn hỏi vậy, đành phải thuật lại lời của bác sĩ một cách đơn giản: "Kết quả khám rất tốt, từ khi giải phẫu tới giờ không xuất hiện tình trạng lệch vị trí, vết gãy trên phim chụp X quang cũng đã liền lại, đầu khớp xương cũng nối liền. Bác sĩ nói… Khoảng cuối tuần là có thể tháo bột."

Câu cuối cùng, Tề Tĩnh vô thức nói chậm lại.

Anh biết, thời gian tháo bột là một đề tài vô cùng nhạy cảm, bởi vì điều này có liên quan tới thời gian anh ở nhờ trong nhà Thẩm Nhạn.

Mặc dù anh đã lên kế hoạch mua xe, nhưng việc thanh toán cần phải chuẩn bị trước, hơn nữa thủ tục mua xe cũng không thể hoàn thành trong một khoảng thời gian ngắn. Nếu như lãnh đạo đài truyền hình yêu cầu anh lập tức trở lại vị trí công tác, có thể anh sẽ phải thật sự chuyển về nhà mình, phải rời xa Thẩm Nhạn. Bản thân Thẩm Nhạn cũng nhận thức được điều này.

Nghe xong, Thẩm Nhạn không nói gì, chỉ có bàn tay đang nắm tay anh siết càng chặt hơn.

"…Anh… phải làm gì?"

Một lát sau mới nghe được tiếng nói khàn khàn của hắn.

Tề Tĩnh ngẩn người, nhất thời mờ mịt nhìn hắn, không hiểu hắn hỏi cái gì.

Mây trời xám xịt cuồn cuộn bên ngoài dường như chôn sâu cả trong mắt Thẩm Nhạn, không còn chút ấm áp, không còn sức sống. Thay vì nói là hỏi, chẳng bằng nói là hắn đang tự lẩm bẩm: "Phải làm gì… để em cần anh hơn nữa?"

Câu nói kia là câu cuối cùng Thẩm Nhạn nói trong cả buổi sáng.

Trên đường về, hắn vẫn lặng thinh, bất kể Tề Tĩnh hỏi gì, hắn cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, biểu thị mình không sao.

Đương nhiên Tề Tĩnh không tin.

"Em vẫn luôn rất cần anh."

Khi hai người đứng đối mặt nhau trên xe, Tề Tĩnh nhẹ nhàng dựa vào ngực hắn, bốn mắt nhìn nhau, nhỏ giọng lặp lại câu trả lời của mình khi ấy trong bệnh viện. Thẩm Nhạn im lặng nhìn anh, chỉ cười nhẹ nhàng, không đáp lời. Bất kể Tề Tĩnh nói bao nhiêu lần, hắn vẫn chỉ phản ứng như thế.

Tề Tĩnh biết vấn đề của hắn không đơn giản như trên mặt chữ mà còn phức tạp hơn, tối nghĩa hơn.

Rõ ràng anh ý thức được, nhưng lại không nói ra được lời nào thuyết phục.

Loại mâu thuẫn này khiến Tề Tĩnh lo lắng không thôi.

"Nhóc con, chẳng phải mày cũng rất cần anh ấy hay sao? Nếu là mày, làm sao mày có thể khiến anh ấy hiểu được?"

"Meo meo?"

Tất nhiên Ngày Về nhỏ không hiểu câu hỏi của anh, tiếp tục vô tâm lăn lộn trong lòng anh, bộ dạng lười biếng phơi bụng không quan tâm chuyện đời.

Tề Tĩnh bắt đầu hâm mộ thế giới tinh thần của bọn mèo này.

Sau khi về đến nhà, ngoại trừ không nói lời nào, tất cả cử chỉ hành động của Thẩm Nhạn đều bình thường, không có gì khác biệt. Đầu tiên, hắn im lặng bước tới ổ mèo, đổ thêm thức ăn cho nhóc con đang kêu đói

meo meo, rót thêm sữa, rồi lẳng lặng ngồi xuống nhẹ nhàng chải chuốt bộ lông tơ của nó, khiến nhóc con kia thoải mái tới mức mắt híp thành hai sợi chỉ.

Hắn nhìn Ngày Về nhỏ vùi đầu ăn, Tề Tĩnh nhìn hắn.

Nhìn thấy mèo con thoải mái hưởng thụ sự săn sóc của mình, bên môi hắn treo một nụ cười nhàn nhạt. Dường như cảm giác "được cần đến" đang trống rỗng bỗng đầy lên một chút, rồi lại hụt dần đi.

"Anh đi nấu cơm trưa."

Một lúc lâu sau, Thẩm Nhạn đứng dậy.

Thẩm Nhạn chỉ dùng một câu duy nhất để phá vỡ sự trầm mặc, biểu hiện một ý tứ duy nhất. Hơn nữa lúc nói, mắt hắn không hề nhìn về phía Tề Tĩnh.

Em giúp anh, vốn Tề Tĩnh định nói vậy.

Nhưng anh chợt nghĩ tới câu "Phải làm gì… để em cần anh hơn nữa?" của Thẩm Nhạn, nếu anh muốn giúp có khi còn gây ra hiệu quả ngược. Tề Tĩnh do dự, vẫn nuốt lời muốn nói lại, một mình ngồi trong phòng khách trêu Ngày Về nhỏ. Chẳng qua, ánh mắt anh vẫn thường hướng về phòng bếp, nhìn bóng lưng cô độc lặng yên kia.

"Có phải bởi vì tao nói sắp được gỡ bột khiến anh ấy sợ tao sẽ bỏ đi nên bất an hay không?"

Ngày Về nhỏ ngốc nghếch vểnh tai lên, dùng đôi mắt to ướt át nhìn chủ nhân, không hiểu nổi vì sao chủ nhân lại nhăn mặt lẩm bẩm, khiến nó cùng móng vuốt đầy lông mềm mại của mình xoa xoa nơi đó.

"Hay là… anh ấy nghĩ tao thiếu sự ỷ lại vào anh ấy?" Chí ít thì trên mặt chữ có thể phân tích như vậy. Nhưng rốt cuộc điều Thẩm Nhạn muốn là gì?

Ngày Về nhỏ nghe một lúc, sau đó mệt mỏi đánh một giấc.

Thanh âm Tề Tĩnh thở dài đối với nó không có ý nghĩa gì ngoài tác dụng thôi miên, vì vậy nó vươn người, chủ động chui xuống dưới vạt áo anh để ngủ cho ấm.

Đột nhiên, trong phòng bếp truyền ra một tiếng "choang", dường như là dao rơi xuống bàn bếp.

Tề Tĩnh hoảng hốt, lập tức xoay người đứng lên, khiến Ngày Về nhỏ đang thiu thiu ngủ lăn lông lốc trên sàn nhà, trở thành một quả cầu lông.

“Meo meo.” Nó vô tội dựng lông, nhỏ giọng kêu ai oán, hờn dỗi động tác thô lỗ của chủ nhân.

Nhưng mà chủ nhân của nó chẳng hề quay đầu lại, chỉ lo lắng vội vã vào phòng bếp.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tề Tĩnh còn chưa vào đến bếp, thanh âm lo âu đã vang lên.

Từ góc độ của anh có thể nhìn thấy lưng của người kia, hai vai hơi thu lại, đầu cúi thấp, đang tự cầm tay của mình.

Tư thế này có ý nghĩa gì, Tề Tĩnh đoán được.

Bước tới gần nhìn, trên bàn bếp quả nhiên có một con dao, lưỡi dao dính máu, chuỗi máu nhỏ giọt rơi trên sàn gạch men sứ trắng, ngay cả trên thớt gỗ của có. Tề Tĩnh hít sâu, “Anh cắt vào tay à? Mau cho em xem…”

Thẩm Nhạn xoay đầu lại. Nét mặt hắn vô cùng bình tĩnh, dường như không cảm nhận được sự đau đớn trên tay, chỉ mơ màng không hiểu điều gì đang diễn ra. Tay phải cầm tay trái, không hề có ý muốn cầm máu. Tề Tĩnh lo vô cùng, cầm lấy bàn tay bị thương của hắn, ép buộc kéo hắn cho mình nhìn kỹ hơn.

May mà không phải cắt quá sâu.

Tề Tĩnh nhất thời cấp bách, không kịp suy nghĩ đã cúi đầu ngậm vào. Lưỡi anh nhẹ nhàng đặt trên vết thương, mùi máu tràn trong miệng, vị rỉ sắt khiến hai hàng lông mày của anh nhíu chặt.

Hành động của Tề Tĩnh khiến Thẩm Nhạn tỉnh táo lại, thất thanh kêu lên: “Tề Tĩnh, anh không sao…”

Anh hoàn toàn bỏ ngoài tai, kiên trì liếm hết máu.

“Tề Tĩnh.”

Thẩm Nhạn gọi tên anh lần nữa, thanh âm trở nên khàn hơn, trầm thấp hơn, có thể khiến lòng anh mềm nhũn. Nghe như vậy, Tề Tĩnh bất giác nhả ra.

Ngay khoảnh khắc Thẩm Nhạn nhẹ nhàng rút tay ra, Tề Tĩnh ngẩng đầu, đang định hỏi “Vì sao anh lại cắt vào tay” thì chợt cái tay kia chuyển hướng, giữ hàm anh. Tề Tĩnh sửng sốt, không kịp nhìn rõ tâm tình hiện lên trong đôi mắt kia, chỉ kịp kinh ngạc hít một hơi vì kinh ngạc, rồi lập tức bị chặn lại.

Trong tất cả những nụ hôn mà hai người có với nhau từ trước đến nay, hiếm thấy khi nào Thẩm Nhạn chủ động một lần.

Tuy rằng thời gian và địa điểm hơi ngoài dự đoán, nhưng không thể phủ nhận rằng Tề Tĩnh có thể cảm nhận được tình cảm đầy ắp trong nụ hôn. Vừa cố chấp, vừa mãnh liệt.

"Ưm…"

Anh thở dốc vài cái, thuận theo hắn, nhắm mắt lại, chậm rãi cọ xát.

Cả người Thẩm Nhạn đều áp tới.

Tề Tĩnh không có đường lui, eo tựa vào bàn bếp, tay phải mơ màng sờ soạn dọc theo cánh tay hắn, hướng về phía trên, bất giác ôm lấy bả vai kiên cố.

Nồi nước trên bếp đang từ từ sôi, lửa nhỏ đun nửa giờ, lúc này thoát ra một làn hơi trắng lượn lờ giữa tia sáng mờ nhạt của phòng bếp. Nắp nồi hơi bật lên vì nước canh sối, phát ra tiếng va chạm, nhất thời che đi tiếng hít thở dồn dập của họ.

"Thẩm Nhạn." Tề Tĩnh tranh thủ một lần hít thở gấp gáp, nhắc nhở hắn, "Vết thương của anh còn chưa…"

Xử lí xong.

Dư lại ba tiếng còn chưa kịp nói, Thẩm Nhạn đã cúi người xuống chặn miệng anh, hai đôi môi ẩm ướt lại dán chặt vào nhau, dây dưa trong nhịp thở không đều đặn.

Trong miệng còn mùi máu, chan chát, khiến anh vô thức không muốn hôn sâu, nhưng Thẩm Nhạn vẫn xông vào.

Mùi vị đó, Thẩm Nhạn cũng nếm được…

Tề Tĩnh mơ màng mở mắt, nhìn người đàn ông nghiêm nghị đang gần gũi mình.

Quá gần, ngược lại không thể nhìn rõ.

Chỉ biết rằng trên gương mặt hắn không mang biểu tình đắm chìm trong sung sướng, mà mang theo sự thống khổ.

"Meo meo?"

Ngày Về nhỏ nghe tiếng động trong phòng bếp mà đến, ngây ngốc nhìn hai vị ba ba, cái đuôi lắc lư lúc ẩn lúc hiện.

Dưới chân truyền tới tiếng mèo kêu khiến Tề Tĩnh tỉnh táo lại, trên mặt nóng lên, cuối cùng cũng quyết định nhẹ nhàng đẩy Thẩm Nhạn ra.

"Vết thương của anh còn chưa xử lí xong."

Anh vừa thở dốc vừa nói, kéo bàn tay còn đang chảy máu của Thẩm Nhạn.

Thời khắc này, vẻ mặt Thẩm Nhạn dường như đã thoát khỏi đê mê, khôi phục lí trí. Hắn yên lặng nhìn Tề Tĩnh giúp hắn rửa vết thương, muốn nói lại thôi.

Lát sau, hắn bỗng nhiêu dựa lại gần, dường như rất yếu đuối, chôn đầu trên vai Tề Tĩnh.

Tề Tĩnh ngẩn người, nhỏ giọng hỏi: "Có phải anh thấy khó chịu ở đâu không? Hay là trưa nay chúng ta ra ngoài ăn nhé?"

Thanh âm của Thẩm Nhạn nghe như người bị cảm, giọng mũi hơi nặng: "Không cần, cơm sắp nấu xong rồi. Anh đi lấy đồ tiêu độc cầm máu trước, em ôm Ngày Về nhỏ ra ngoài đi. Trong phòng bếp nhiều đồ nguy hiểm, cẩn thận làm nó bị thương."

Tề Tĩnh nghiêng đầu quan sát tình trạng của hắn, trông khá là bình thường, anh do dự gật đầu.

Trong nhà Thẩm Nhạn, Tề Tĩnh thích nhất là ngọn đèn treo trên bàn cơm, bởi vì ánh sáng của nó rất ấm áp, người ngồi phía dưới có thể dễ dàng thẳng thắn bày tỏ nỗi lòng.

Có một câu từ khi về nhà tới giờ anh vẫn giữ trong lòng, cuối cùng cũng nói ra.

"Buổi chiều anh quay về làm việc, em có thể tới thăm anh không?"

Bàn tay đang bê bát của Thẩm Nhạn chợt khựng lại. Trên tay hắn còn dán một miếng băng vết thương, do hắn vừa mới dán lên.

Tuy chỉ là một miếng băng nhỏ, nhưng ít nhất cũng khiến cho lời nói của Thẩm Nhạn trở nên thiếu thuyết phục hơn: "Em đừng lo lắng, anh không sao… Em cứ ở nhà nghỉ ngơi đi."

"Làm sao em có thể không lo lắng được?" Tề Tĩnh cười khổ.

Thẩm Nhạn là một người cẩn thận tới vậy, ấy thế mà vẫn thất thần tới mức cắt vào tay, làm sao có thể không khiến anh lo lắng. Tề Tĩnh kiên trì đổi lí do tiếp tục kế hoạch của mình: "Dù sao em ở nhà cũng rảnh rỗi, anh cứ làm việc của anh, không cần quan tâm đến em. Em có thể trò chuyện với y tá Bàng. Nếu như cô ấy cũng bận, em sẽ mang notebook theo, ở trong phòng làm việc của anh lên mạng giải trí."

Thẩm Nhạn im lặng một lúc. Cho dù im lặng, trong không gian hết sức yên tĩnh này, Tề Tĩnh vẫn nghe thấy tiếng hít thở mất đi quy luật của hắn rất rõ ràng, ngắn ngủi hơn bình thường, cũng trầm trọng hơn bình thường.

"Không, Tề Tĩnh." Cuối cùng Thẩm Nhạn vẫn lắc đầu, khô khốc nói: "Hôm này… không được."

"Vì sao?" Cái anh muốn biết nhất là nguyên nhân.

"Bởi vì… Hôm nay quả thật anh hơi khó chịu, trạng thái làm việc cũng sẽ không tốt." Vậy nên không muốn để em nhìn thấy.

Sau khi nói xong, Thẩm Nhạn thở dài một hơi.

Tề Tĩnh từng nói, dáng vẻ làm việc của hắn là cái mà anh tôn kính nhất, cũng yêu thích nhất. Hắn không thể tự mình hủy diệt ấn tượng tốt đẹp của anh về mình. Hiện giờ, ngoại trừ lấy lí do làm việc, hắn muốn được ở yên tĩnh một mình, tiếp thu tâm trạng mâu thuẫn, không suy nghĩ gì khác.

"Không sao đâu. Anh có thể tự điều chỉnh tâm trạng. Hơn nữa, tối nay là cuộc thi đầu tiên của em mà? Em nên ở nhà chuẩn bị mới đúng." Thẩm Nhạn nhẹ nhàng cười với anh, mặc dù nụ cười vô cùng miễn cưỡng.

"Vậy em đi theo anh một tiếng đồng hồ. Một tiếng thôi, có được không?"

Lúc này đột nhiên Tề Tĩnh hỏi lại.

Thẩm Nhạn không ngờ anh lại mặc cả với mình, ngẩn người nhìn anh, mãi vẫn không lay chuyển được, đành phải đồng ý.

Lúc ra khỏi nhà, Tề Tĩnh quyết định mang theo cả Ngày Về nhỏ.

Dù sao nhóc con này lớn đến bây giờ rất ít khi được vui chơi cùng đồng loại, biết đâu có thể gặp bạn bè trong bệnh viện.

Không biết có phải nhờ nụ hôn vừa nãy hay không, Thẩm Nhạn không còn u uất như trước, dọc đường vẫn lắng nghe Tề Tĩnh nói, thỉnh thoảng còn đáp lại vài ba câu.

Đến bệnh viện, Tề Tĩnh không quên tới chào hỏi y tá Bàng trước.

Dường như bà hiểu lầm Tề Tĩnh là hàng xóm của Thẩm Nhạn, hoàn toàn không hề kinh ngạc khi thấy Tề Tĩnh xuất hiện cùng Thẩm Nhạn, còn liên tục cảm thán thật trùng hợp, nói rằng hai người bọn họ thật có duyên, có thể ở gần nhau. Khi bọn họ đang hàn huyên, một y tá khác đi tới, nói với Thẩm Nhạn vừa mặc áo blouse vào: "Bác sĩ Thẩm, con chó con phẫu thuật tối qua đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, xin anh tới kiểm tra xác nhận."

Tề Tĩnh nghe nói về ca phẫu thuật đêm qua, trong lòng rung lên, vội hỏi: "Em có thể đi cùng không?"

Thẩm Nhạn khẽ gật đầu.

Hắn dẫn Tề Tĩnh tới khu phòng bệnh cách ly. Mở cửa ra, chỉ thấy một con chó ta(1) lớn khoảng hai, ba tháng tuổi, cả người được bọc trong lớp chăn bông mềm mại, chỉ có cái đầu đầy lông vươn ra ngoài, màu lông rất nhạt, màu vàng kim nhàn nhạt của lúa mì, nhìn rất ấm áp.

Chó con yếu ớt vẫy vẫy hai tai, mắt nhắm lại, nghe thấy tiếng chân của bọn họ mới miễn cưỡng nhếch mí mắt lên coi, thân thể vẫn nằm im như trước.

"Nó bị đụng xe, khi nhập viện, nội tạng bị tổn thương, tình trạng xuất huyết trong rất nghiêm trọng." Thẩm Nhạn nhẹ nhàng giải thích.

Tề Tĩnh chỉ nghe hắn tả lại thôi đã thấy hoảng hốt, chắc hẳn bộ dạng của chó con lúc đó rất đáng thương. Trong lòng anh tự nhủ như vậy, càng cố gắng nhẹ chân tới gần, tỉ mỉ quan sát nó.

Lúc này, Ngày Về nhỏ trong lòng anh ló đầu ra, hướng về con chó kia kêu "meo meo" vài tiếng.

Đối phương không đáp lại nó, vì vậy Ngày Về nhỏ càng cố gắng vươn móng, quơ quơ giữa không trung, muốn vồ lấy tai chó con.

"Ngoan nào, đừng nghịch. Bạn chó bị ốm, cần phải nghỉ ngơi." Tề Tĩnh vội vàng lùi lại, để tránh Ngày Về nhỏ chạm vào con chó.

"Meo meo meo meo meo!" Ngày Về nhỏ ấm ức đập chân lên tay anh lên án.

Nhắc tới cũng lạ, con chó con kia nghe thấy tiếng mèo kêu loạn xạ, vậy mà lại mở to mắt, tròng mắt đen nhánh ươn ướt vô cùng trầm tĩnh, bình thản nhìn một người một mèo trước mặt mình.

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng đặt tay lên người nó, vuốt ve đầu nó. Đầu ngón tay xoẹt qua, vuốt qua vuốt lại, dịu dàng tột cùng.

Ánh mắt của nó bình tĩnh nhìn một lúc, cuối cùng lại nhắm vào, tiếp tục tiến vào trạng thái yên giấc.

"Tuy rằng đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, không có dấu hiệu sốt nhiễm trùng, nhưng vẫn phải ở lại bệnh viện quan sát mới đảm bảo được."

Tề Tĩnh nghe vậy, chợt nhớ tới bài phỏng vấn trước đây của mình, trọng điểm là vấn đề bố trí cứu trợ động vật nhỏ. Anh hỏi: "Chờ tới khi nó khỏi hẳn, chủ nhân của nó sẽ tới đón nó hả?"

Lúc này, Thẩm Nhạn khững lại.

Tề Tĩnh chú ý thấy vẻ mặt hắn thay đổi, hơn nữa không phải là thay đổi tốt đẹp.

Nhận ra hình như mình đã nói gì sai, Tề Tĩnh định đổi chủ đề khác, Thẩm Nhạn lại chậm rãi nói: "… Không. Người đưa nó tới bệnh viện chỉ là người qua đường tốt bụng, nói rằng lúc đó chủ nhân nó không muốn cứu nó, cho dù cứu cũng nghĩ rằng không sống lâu được, nên… không cần nó nữa."

Chú thích:

(1) Chó ta: nguyên văn là chó bản địa Trung Quốc.

75. Chương 75

Thẩm Nhạn nói xong câu kia rồi cúi đầu rũ mắt, không nói gì nữa, chỉ rút bút máy từ trong túi áo ra, tập trung ghi chép lại vào bảng báo cáo treo trên đầu giường bệnh của chó con.

Cho tới khi hắn viết xong, trong phòng vẫn luôn yên lặng. Lúc này hắn mới phát hiện ra Tề Tĩnh cũng im lặng theo hắn.

"Ha ha." Khi anh mở miệng, lại là nở một nụ cười tự mỉa mai.

Thẩm Nhạn ngẩn người, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn anh.

Tề Tĩnh đứng thẳng, miệng cười nhưng ánh mắt không nhiễm chút ý cười, duy chỉ có khóe môi vẽ một đường vòng cung mà thôi.

"Năm đó ba em cũng nói những lời này." Anh nói, thanh âm rất bình tĩnh, nghe vừa thản nhiên vừa đơn điệu, cứ như dùng máy đánh chữ mà gõ ra từng lời, hoàn toàn không giống người đang nói về chính mình. "Ông ấy nghĩ em không "sửa" được, cho dù có sửa, cũng nhất định sẽ tái phạm. Bởi vậy dứt khoát bỏ em luôn."

Nói xong, ngay cả khóe môi cong cong cũng chậm rãi hạ xuống, gương mặt anh không có cảm xúc, yên lặng nâng Ngày Về nhỏ lên, vùi đầu vào lớp lông mềm mại của nó mà cọ cọ.

Thẩm Nhạn thấy thế, sắc mặt chợt thay đổi, miệng mấp máy mà không nói nên lời.

Lúc này, Tề Tĩnh lại cười rộ lên, nhưng lần này là một nụ cười chân thật, cười một cách thản nhiên: "Nhưng mà không sao. Con chó này nhất định sẽ tìm đượcmột chủ nhân mới… Còn em, em đã có anh rồi. Em tin rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp hơn."

Dường như Ngày Về nhỏ hiểu được lời của Ngày Về lớn, cũng kêu meo meo phụ họa.

Trong đôi mắt Thẩm Nhạn xuất hiện chút dao động, lặng yên nhìn Tề Tĩnh hồi lâu. Ngón tay hắn khẽ động, lơ đãng vuốt ve miếng băng vết thương buổi trưa mình tự tay dán lên, khiến hắn nhớ tới tay Tề Tĩnh cũng từng có một vết thương như vậy, cũng từng dán một miếng băng như vậy. Nhận ra điểm giống nhau này, hơi thở của hắn bỗng trở nên thật nhẹ nhàng.

"Bây giờ, trước hết cứ để cho chó con nghỉ ngơi đi đã. Tối hôm qua nó vừa phẫu thuật, trạng thái còn chưa ổn định, không thể giao lưu như bình thường."

Thẩm Nhạn chậm rãi đè lên vết thương trên tay, sau khi yên lặng một hồi, hắn quay lại chủ đề ban đầu. Nói tới đây, hắn đưa tay xoa cái đầu lông mềm mại của Ngày Về nhỏ, yếu ớt cười.

"Chờ tới khi chó con hồi phục, chúng ta lại mang nhóc con này tới chơi với nó. Nếu không nhóc con này sẽ tưởng chó con không thèm chơi với nó, sẽ buồn."

Tề Tĩnh nghe hắn nói, đôi mắt bỗng lóe sáng lên, dường như ngộ ra điều gì. Anh bình tĩnh nhìn Thẩm Nhạn, nhìn thật lâu.

Nhìn một lúc, anh lẳng lặng kéo Ngày Về nhỏ về, bọc chặt lại.

"Nếu đã vậy, bọn em về trước đây." Tề Tĩnh đột nhiên kên tiếng, tự mình bác bỏ kế hoạch ở lại bệnh viện một tiếng của mình. "Anh nói đúng. Đêm nay có cuộc thi, em phải về nhà chuẩn bị thật kỹ mới được."

Thẩm Nhạn ngẩn người, nhưng hắn không quá kinh ngạc, chỉ đứng im nhìn Tề Tĩnh.

"Anh tan làm rồi về nhà nhé." Tề Tĩnh cười với hắn, không giải thích gì thêm. "Em chờ anh ở nhà."

Thẩm Nhạn chưa kịp đáp lại, Tề Tĩnh đã ôm Ngày Về nhỏ tới gần chó con, hướng dẫn nó: "Nào, mau tạm biệt bạn chó đi. Nói cho bạn ấy biết, chờ bạn khỏi ốm, mày sẽ quay lại chơi với nó."

Ngày Về nhỏ mơ mang bị Tề Tĩnh giơ ra giữa không trung, phát hiện con chó lông vàng kim kia đang ở rất gần. Nó lập tức vươn móng ra vẫy vẫy, đầu chúc xuống dưới, muốn thoát khỏi Tề Tĩnh. Sau vài lần bị uốn nắn, cuối cùng nó cũng hiểu được, nhẹ nhàng dùng đệm thịt mềm mại chạm vào đầu chó con, vỗ vỗ như trấn an.

"Con trai ngoan, đúng vậy đó." Tề Tĩnh cúi đầu cọ mặt vào lỗ tai Ngày Về nhỏ vài cái, tỏ vẻ khen ngợi.

"Meo meo!" Ngày Về nhỏ xôn xao không ngừng, hưng phấn vỗ thêm vài cái nữa.

Chó con hoàn toàn không thèm nhếch mi, chỉ híp chặt mắt tới mức hai tai hơi rung, ngủ vô cùng an ổn.

— Anh tan làm rồi về nhà nhé.

Khi đưa anh tới cửa bệnh viện, Thẩm Nhạn đã nói như vậy. Anh chỉ đang lặp lại câu nói của hắn trên mặt chữ, nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Cõi lòng Tề Tĩnh nặng trịch, một thân một mình ôm Ngày Về nhỏ đi bộ về nhà.

Dưới chân có đường, trong lòng cũng có đường.

Con đường trong lòng không sáng sủa rõ ràng như trước mặt, phía xa mờ mịt, chỉ có vài tia sáng mỏng manh, không nhìn thấy gì, chỉ có một mảng đen như mực.

Anh không biết cuối con đường này là cái gì.

Nhưng anh có cảm giác rất xấu, cảm giác không nên tùy tiện bước về phía trước. Chỉ ít là khi Thẩm Nhạn còn chưa muốn bước ra ngoài ánh sáng.

Đột nhiên, chuông điện thoại của anh vang lên. Suy nghĩ của Tề Tĩnh bị đứt đoạn, đành phải tạm thời buông Ngày Về nhỏ xuống, rút điện thoại ra xem. Trên màn hình hiển thị hai chữ "Tiêu Tiêu", anh bất giác run lên. Không biết vì sao, mỗi lần Ninh Tiêu Tiêu gọi điện thoại cho anh đều không mang đến tin tức tốt gì, chắc chắn đêm qua lại xảy ra điều gì ngoài ý muốn rồi.

Tề Tĩnh đau khổ do dự ba giây, quyết định nhắm mắt mặc kệ cuộc gọi này.

Bây giờ còn ở giữa đường, vứt Ngày Về nhỏ ở một bên mà nghe điện thoại thì không ổn. Vì vậy anh bấm nút tắt tiếng, bỏ điện thoại vào túi, ôm Ngày Về nhỏ lên, tiếp tục vội vã bước đi.

Từ khi nhận được cuộc điện thoại đầu tiên cho tới khi tới trước cửa nhà chỉ mất năm phút đồng hồ, vậy mà lúc anh rút chìa khóa ra, đặt Ngày Về nhỏ xuống, mở di động ra xem, số cuộc gọi nhỡ đã tăng đến mười

một.

Tề tĩnh bó tay, đành phải nghe cuộc gọi thứ mười hai.

“Alô? Tiêu Tiêu? Có chuyện gì gấp vậy?”

“Đàn—- Anh——” Bên đầu dây kia phát ra tiếng rú vô cùng không duyên dáng, biểu lộ sự oán giận tột cùng với hành vi nghe điện thoại chậm trễ của anh. Nhưng oán giận của cô mau chóng bị dẹp qua một bên, thay vào đó là sự tò mò sốt ruột. “Đàn anh! Người kia có phải là anh không?”

Quả nhiên, không phải là tin tức tốt.

Tề Tĩnh hít sâu một hơi, giả ngây giả ngô hỏi: “Người nào là anh? Anh chẳng hiểu em đang hỏi cái gì?”

Thanh âm của Ninh Tiêu Tiêu lớn tới mức anh phải kéo điện thoại cách xa tai vài cm, “Chính là người xuất hiện trong cuộc thi ”Bạch Kha” đêm qua!”

Tiêu đời rồi, anh tự nhủ.

“Hôm qua anh có tới nghe cuộc thi.” Những lời này là nói thật, câu tiếp theo thì thật giả lẫn lộn, “Nhưng mà anh đâu có đăng kí tham gia ”Bạch Kha“. Rốt cuộc là em đang nói ai?”

Ninh Tiêu Tiêu bị anh nói vòng vo như vậy, âm lượng giảm hẳn xuống mấy bậc, bình tĩnh hơn, “Anh… thật sự chỉ tới nghe?”

“Ừ.” Tuy nhiên anh đã bất cẩn nói vào mic, Tề Tĩnh yên lặng oán thầm.

“Ặc, lẽ nào thật sự em nghe nhầm rồi sao…” Câu lẩm bẩm của cô khiến thần kinh Tề Tĩnh căng thẳng, rất sợ cô ấy nghe ra điều gì. “Đêm qua em không rảnh nghe hiện trường, hôm nay tranh thủ giờ nghỉ trưa để nghe ghi âm. Càng nghe về cuối càng sợ, có một giọng nói cực kì giống của anh!”

“Tiêu Tiêu, rốt cuộc là em đang nói thí sinh nào? Anh không nhớ rõ.” Quả thật giữa các thí sinh không có ai có giọng nói giống anh, vậy nên anh đáp như vậy không tính là lừa đảo.

“Không phải là thí sinh.” Cô ngập ngừng, giọng nói bỗng trở nên tích cực hơn, “Đàn anh, anh nhớ người có ID ”Ba ba mèo” không? Trong giới võng phối chưa từng thấy ID này, biểu hiện của người này trong cuộc thi casting “Tru thiên lệnh” quả thực… bây giờ ai ai cũng nhắc tới anh ta.”

“Anh biết.” Nếu mà để em biết thật ra em đã gặp anh ấy ngoài đời, chắc chắn em sẽ lên cơn đau tim. “Nhưng mà giọng của anh ấy đâu có giống anh.”

Ninh Tiêu Tiêu dường như đã chấp nhận sự thật rằng anh không hề liên quan, tùy tiện nói: "Ôi, em không nói anh ta, em muốn nói tới bạn cùng phòng của anh ta. Khi anh nghe trực tiếp có phải cũng nghe được không? Chính là người bảo MC hãy chờ thêm một chút."

Tề Tĩnh yên lặng nghe đàn em nói về lịch sử đen tối của mình, trong lòng đau đớn thương tiếc chỉ số thông minh âm vô cực của mình lúc đó.

"Anh nghe thấy…"

"Đúng không? Đúng không? Có đúng là rất giống không?"

"Không giống." Bởi vì đó chính là anh. Tề Tĩnh yên lặng nhìn trời lắc đầu.

"Rõ ràng là rất giống mà." Ninh Tiêu Tiêu hoàn toàn không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, lẩm nhẩm một mình, "Anh biết không, người bạn cùng phòng kia đang được người ta bàn tán ầm ầm trên diễn đàn ấy. Có rất nhiều người nghi ngờ đó chính là anh. Thật ra em cũng biết không phải anh đâu… Nhưng em vẫn hơi lo lo, nên mới gọi điện thoại hỏi thẳng anh."

Cái khác nghe không vào, chỉ có câu "Có rất nhiều người nghi ngờ đó chính là anh" giống như một tia sét đánh rầm xuống, khiến đầu óc Tề Tĩnh ong ong.

Nhanh vậy ư?

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý là sẽ bị phát hiện, nhưng không ngờ mới ngày hôm sau đã bị người ta tìm ra.

"Em cứ mặc kệ họ bàn tán là được rồi. Đừng có tham gia góp vui." Tề Tĩnh không thừa nhận, cũng không phủ nhận, nhắc nhở Ninh Tiêu Tiêu thi hành chính sách ba phải.

Lần trước trong post kịch "Cạm bẫy", bởi vì Ninh Tiêu Tiêu đứng ra bênh vực Tề Tĩnh mà kéo tới nhiều anti fan hơn, trong lòng thấy chột dạ, đương nhiên lần này không dám tự ý xông ra.

Giờ này là giờ hành chính, các cơ quan đều đang làm việc, Ninh Tiêu Tiêu đang lén lút gọi điện thoại trong giờ làm việc, vì vậy không dám gọi quá lâu đã vội vã gác máy. Trong lòng Tề Tĩnh rối bời, anh bỏ điện thoại xuống, lập tức vào phòng mở máy tính, trực tiếp mở bài post thảo luận về cuộc thi casting "Tru thiên lệnh" trên diễn đàn.

Qua vài ngày thi đấu, bài post đã trở thành một trong những topic hot nhất diễn đàn, dài tới tám trang.

Đồng thời, ở lầu cuối không ngừng tăng thêm cái mới.

Cuộc thi cuối cùng của tối qua hiển nhiên trở thành chủ đề bàn tán, mà cái tên của thí sinh cuối cùng – Ba ba mèo hoàn toàn xứng đáng trở thành từ then chốt.

"Bạn cùng phòng của Ba ba mèo" cũng dẫn tới nhiều vấn đề.

Lầu 2082:

Tôi dám chắc đã từng nghe giọng của "bạn cùng phòng" ở đâu đó rồi!!

Hôm qua tập trung nghe cuộc thi, nhất thời quên mất chuyện này. Hiện tại hồi tưởng lại… Mẹ nó, tôi rất muốn biết có phải "bạn cùng phòng" cũng là người trong giới võng phối hay không?? Có phải cũng là CV hay không?? (chẳng lẽ tôi phải nghe lại toàn bộ kịch đã nghe sao… Vậy thì quá kinh khủng rồi)

Lầu 2083:

Tốc độ nói của bạn cùng phòng quá nhanh… Thật ra tôi nghe không rõ. Nhưng mà nếu như Ba ba mèo tham gia cuộc thi casting, bạn cùng phòng cũng biết chuyện, vậy khả năng cao là bạn cùng phòng biết rõ về giới võng phối, cho dù không quá quen thuộc thì cũng không bài xích… Biết đâu còn là CV? (chất giọng hay như vậy, không phối kịch thì thật đáng tiếc)

"Bạch Kha" của Ba ba mèo thật quá tuyệt vời. Song Hoàng của anh ấy hoàn toàn khiến tôi muốn ngừng thở đó biết không? Không ngờ anh ấy phối vai phản diện cũng xuất sắc như vậy!! Hu hu hu hu đang trong tình trạng hoàn toàn hóa thân thành fan cuồng rồi… Về việc bị ban tổ chức chèn ép thì ha ha ha. Nhưng mà không sao, tôi tin rằng bạn cùng phòng sẽ an ủi anh ấy.

Nếu hai người họ có thể cùng nhau phối kịch thì thật tốt biết mấy! ~( )/~

Lầu 2084:

Phụt phụt phụt, tuy rằng xem lầu trên nói xong, trong lòng tôi cũng xôn xao… Nhưng mà trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy?

Giọng nói hay ở ngoài đời rất nhiều, giới võng phối nhỏ như vậy, biết đâu núi cao còn có núi cao hơn? Tôi quen biết rất nhiều người có giọng nói hay, nhưng hoàn toàn không có quan hệ gì với giới võng phối.

Hơn nữa, giọng nói hay không có nghĩa là phối kịch giỏi (đương nhiên tôi vẫn cực kì thích Ba ba mèo, miễn cưỡng chấp nhận bạn cùng phòng của anh ấy cũng được đi…)

Lầu 2085:

Đồng ý với cô bạn lầu trên.

Tôi nghĩ mọi người quá kích động rồi đó. Người ta chỉ là bạn cùng phòng bình thường thôi có được không? Chỉ là có giọng nói hay đã bị mọi người nói thành người trong giới CV… Bỏ ngay mấy phỏng đoán không có chứng cớ đi.

Hôm qua "Ba ba mèo" thi đấu quá xuất sắc!! Ban tổ chức nói anh ấy đầu cơ trục lợi thì tôi cũng… ( )

Mọi người nên đặt trọng điểm vào thí sinh, không phải vào bạn cùng phòng.

Tôi không thấy giọng của bạn cùng phòng giống ai, chắc chỉ là ảo giác mà thôi.

…

…

"Cô bạn 2085 nói rất chuẩn!" Tề Tĩnh quả thật rất muốn giơ ngón cái cho vài like.

Nhưng mà tâm trạng vui mừng khi đọc tới đây thoáng cái bị mấy lầu dưới dìm cho tới đáy.

Lầu 2086:

Cho dù là ảo giác của tôi cũng được… Tôi vẫn không kiềm chết được. Giọng nói của bạn cùng phòng rất giống Chẳng hỏi ngày về.

Thật… sự… là… anh… sao…

Tề Tĩnh chợt cảm thấy mình không thở nổi, cổ họng như bị nghẹn lại.

Từ khi lầu 2086 đưa ra quan điểm, phía dưới mau chóng xuất hiện rất nhiều người phụ họa. Hơn nữa, điều khiến tâm trạng Tề Tĩnh mâu thuẫn nhất là đa phần những người đồng tình đều là những fan hâm mộ thầm lặng trung thành của anh.

Lầu 2091:

A!! Rốt cuộc cũng có người nói ra! Thật ra lầu 2086 đã nói ra tiếng lòng của tôi!!

Tôi còn tưởng chỉ có mình tôi thôi…

Tôi đã nghe tất cả kịch của Ngày Về, mỗi vở kịch không dưới ba lần, cho dù anh ấy chỉ có một câu thoại tôi cũng có thể nhận ra!! Tối hôm qua nghe hiện trường, khi bạn cùng phòng lên tiếng, tôi còn tưởng rằng mình xuyên việt rồi!! Thật sự đấy, nếu không phải do tai tôi hỏng thì là do đối phương sử dụng thiết bị thay đổi âm thanh, giọng của anh ấy giống hệt giọng của Chẳng hỏi ngày về!! (fan trung thành yên lặng bịt mắt)

Lầu 2092:

Lầu trên ơi, không chỉ mình cô…

Thật ra tôi luôn F5 bài post này, băn khoăn không biết có nên nói ra suy đoán trong lòng tôi hay không, nhưng lại sợ làm các CV trúng đạn. Nhưng nếu đã có người nói thì tôi cũng muốn giơ tay ủng hộ. Tôi cho rằng giọng nói kia rất giống với Chẳng hỏi ngày về.

Tuy rằng Ngày Về không phải là thần tượng của tôi, nhưng cũng là một CV tôi vô cùng thích. Hơn nữa tôi rất tự tin với thính lực của mình, thanh âm bắt tai như vậy không thể nào nghe lầm được… Trừ phi ngoài đời thật sự có một người có giọng nói giống hệt anh ấy, nếu không… (hu hu hu thật ra người ta rất hy vọng anh ấy hợp tác với Ba ba mèo, vậy thì quá đẳng cấp rồi!)

Lầu 2096:

Cái gì? Người kia là Chẳng hỏi ngày về?

A ha ha ha, tôi chỉ muốn hóng hớt thôi!! (*° °*)

Tôi rất thích cuộc thi tối qua của Ba ba mèo, giống như lầu trên đã nói, hoàn toàn bị cuốn hút theo nội dung vở kịch. (Nhắc tới đoạn Song Hoàng, thật không thể bình tĩnh nổi). Lúc đó tôi chẳng còn tâm tư đâu mà quan tâm tới việc bạn cùng phòng có phải CV hay không, bây giờ nghe mọi người nói… máu nóng sục sôi.

Càng nghĩ càng thấy… Mau nói cho tôi biết có thật vậy không? Chừng nào còn chưa biết sự thật, chừng đó còn bị giày vò vô cùng (lăn lộn)

Tôi không thừa nhận mình là fan của Chẳng hỏi ngày về đâu!!

Tôi không thừa nhận gần đây tôi rất thích Ba ba mèo đâu!!

Tôi không thừa nhận tôi đột nhiên mạnh mẽ hy vọng hai người bọn họ thật sự có quan hệ với nhau đâu!!

…

…

Dựa theo phương hướng phát triển này, chẳng lẽ anh nên làm giống như trong các clip ngắn lưu truyền trên internet… Chân thành thâm tình nói "cảm ơn mọi người, thật ra tôi và anh ấy đang yêu nhau"?

Tề Tĩnh nhắm mắt trước màn hình.

Ngoài trừ biết ơn sự ủng hộ của người hâm mộ với mình, tâm trạng của anh bây giờ chẳng khác gì phạm nhân.

Thật ra trên diễn đàn bàn tán gì cũng được, chẳng ảnh hưởng gì tới bọn họ, nhưng nếu Bươm Bướm Ngọc và tấm màn đen phía sau ban tổ chức biết được, anh có thể dự đoán được hậu quả mà mình và Thẩm Nhạn phải gánh chịu. Nhất là Bươm Bướm Ngọc luôn miệng khen Thẩm Nhạn có giọng nói "chính trực" và muốn hợp tác với hắn, liệu cô có thờ ơ?

Vào thời điểm này, anh không khỏi kính nể các anti fan của mình trước đây, lần đầu tiên cảm thấy bị người khác ném đá cũng vui.

Ví dụ như mấy người dưới đây.

Lầu 2103:

( ) Có phải cuộc thi của Chẳng hỏi ngày về sắp bắt đầu không? Tôi đã xem lại lịch trình thi đấu, đúng vậy đấy… Vậy các fan hâm mộ ra đây làm gì? Có thể đổi cách khác mới mẻ hơn không? Lần nào cũng gán ghép CP với người khác, không biết ngại hả?

Không phải tôi phê bình gì, nhưng các fan tự hỏi bản thân đi, tin đồn gán ghép Chẳng hỏi ngày về đâu phải chỉ có một, hai cái?

Đồng Tước Đài cũng vậy, Bún qua cầu cũng thế, đều là các CV nổi tiếng, chạm vào bỏng tay… Hiện tại Ba ba mèo mới nổi lên cũng trúng đạn rồi? Chỉ có ba từ gửi cho các cô – Vô liêm sỉ.

Lầu 2104:

( ) Xếp hàng theo lầu trên.

Chỉ là giọng nói hơi giống nhau mà thôi đã chắc chắn đó là Chẳng hỏi ngày về? Fan Chẳng hỏi ngày về thật quá ảo tưởng sức mạnh…

Như đã nói, tôi không biết hóa ra anh ta nhiều fan tới vậy, tôi còn tưởng anh ta chỉ là một kẻ chẳng có

tiếng tăm gì (ngoáy mũi). Xem thử weibo của anh ta, chỉ mới có vài ngàn fan mà thôi, suốt ngày ôm đùi đại thần để nổi tiếng, phối kịch thì dở tệ, rất thủ đoạn đó.

Chẳng hỏi ngày về sama, anh trực tiếp casting "Chân hoàn truyện" là được, tôi ủng hộ anh~

Lầu 2105:

Đảng Đài Bún ôm Đồng Tước Đài và Bún đi!!

Sao cứ phải kéo họ vào? Hai người bọn họ chỉ là bất đắc dĩ mà thôi!! Ghét nhất Chẳng hỏi ngày về! Âm mưu muốn phá hoạt CP chính thức của người ta thì thôi đi, còn bắt cá hai tay, hiện tại còn muốn bắt cá ba tay… Hừ!!

…

…

"Tôi mới bất đắc dĩ nè…" Tề Tĩnh không biết nên khóc hay nên cười khi đọc mấy bình luận không phân biệt đúng sai này.

Hết cách rồi, giọng nói quá bắt tai cũng là điểm chí mạng của anh.

Cho dù hôm nay không ai nhận ra, đến ngày mai, ngày kia, thậm chí mấy ngày sau… Tuyệt đối sẽ có người nhận ra thân phận thật sự của anh, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Trong lúc anh cho rằng mình hoàn toàn không thể nào phủ nhận chuyện này, một phát ngôn của phái trung lập bất chợt mở ra một cánh cửa mới cho anh.

Lầu 2108:

Nè… Xin phép cắt đứt cuộc thảo luận khí thế ngất trời bên trên.

Thật ra, tuy rằng giọng nói của Chẳng hỏi ngày về rất đặc biệt, nhưng mà có thể bạn cùng phòng là một người khác. Nói trước, tôi không phải fan cũng không phải anti fan, tôi chỉ xem mọi người thảo luận mà thôi… Đột nhiên tôi nhớ ra một giọng nói trong giới võng phối rất giống với người này, không biết có ai nghĩ giống tôi không.

Khoái Mã Khinh Cầu – Chắc chắn sẽ có người nhớ ID này, đúng không?

76. Chương 76

Khoái Mã Khinh Cầu.

Tề Tĩnh luôn nhớ kỹ ID này.

CV cấp bậc đại thần lui giới đã nhiều năm, thần tượng tối cao của người dẫn anh gia nhập giới võng phối – Cửu cô nương.

Vì sao lại là "thần tượng tối cao" chứ không phải "thần tượng", lí do là Cửu cô nương có trái tim vô cùng bao la, thần tượng rất nhiều CV. Nhưng "thần tượng tối cao" thì vĩnh viễn chỉ có một người, điều đó chứng tỏ địa vị cao nhất của người này.

Vì sao Tề Tĩnh lại cực kì ấn tượng về Khoái Mã Khinh Cầu… cũng có một nguyên nhân khác.

Nếu bạn vừa mới gia nhập giới võng phối, liên tục có người nói rằng "giọng của bạn và ai đó rất giống nhau", vậy thì tự nhiên bạn sẽ nhớ kĩ người này.

Anh và Khoái Mã Khinh Cầu nằm trong tình huống đó.

Trước đây, khi anh còn là một CV mới tinh chân ướt chân ráo bước vào nghề, Cửu cô nương tìm cho anh mấy vai quần chúng để luyện tập diễn xuất. Sau đó kịch được phát hành đã khiến rất nhiều fan Khinh Cầu xôn xao. Bởi vì lúc đó Khoái Mã Khinh Cầu đã lui giới, loại hình giọng nói rất đặc biệt, cơ bản không ai thay thế được, khiến các fan hâm mộ thương nhớ anh ta mãi không quên vô cùng đau khổ. Trong lúc tuyệt vọng, chợt phát hiện có một người mang giọng nói tương tự, đương nhiên họ mừng rỡ khôn cùng.

"Khinh Cầu nhỏ", "Khinh Cầu trẻ tuổi", "Em trai Khinh Cầu", những cách gọi này đều là nick name mà họ gán cho ID "Chẳng hỏi ngày về" lúc anh còn chưa có tiếng tăm gì.

Về sau, phong cách cá nhân của anh được người ta công nhận, hiểu rõ, nhưng vẫn không thể phủ nhận những danh tiếng mà vị đại thần đã lui giới này gián tiếp mang đến cho anh.

Thậm chí, không hề khoa trương khi nói, các fan thời kì đầu của "Chẳng hỏi ngày về" gần như đều từng là fan Khinh Cầu.

Nói cho cùng, trước đây Tề Tĩnh bị kéo vào giới võng phối cũng bởi vì Cửu cô nương yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Tới bây giờ, anh đã gia nhập giới được hơn ba năm, vị đại thần này cũng lui giới được hơn bốn năm… Cho dù các fan hâm mộ không xuất hiện, nhưng anh ta vẫn là truyền kỳ trong lòng rất nhiều người, sức ảnh

hưởng trong giới vẫn rất lớn.

Bởi vì ít khi được nhắc tới nên nhất thời Tề Tĩnh không nhớ ra người này, càng không nghĩ tới chuyện lấy người này làm tấm bình phong che đậy sự thật.

Nhưng mà tạm thời đánh lạc hướng dư luận cũng tốt…

"Xin lỗi nhé, Khinh Cầu đại nhân." Tề Tĩnh cười khổ.

Nếu Bươm Bướm Ngọc biết được chuyện anh và Thẩm Nhạn quen nhau, chắc chắn sẽ rất sợ hãi, đồng thời sẽ lợi dụng quan hệ giữa cô và Tây Bắc Lộ để động tay động chân vào hai màn diễn trong trận chung kết của Thẩm Nhạn, như vậy thì tiêu đời. Ngược lại, nếu anh lấy một vị đại thần chẳng biết đang ở nơi đâu ra làm lá chắn, chắc chắn cô nàng sẽ bó tay thôi.

Trong tình huống này, chỉ cần anh kiên quyết không thừa nhận, lời đồn sẽ chậm rãi biến mất.

Sau khi suy đoán của lầu 2108 xuất hiện, các fan của Khoái Mã Khinh Cầu nhịn không được đồng loạt xuất hiện, nước mắt lưng tròng.

Dù sao đối với họ mà nói, chuyện nam thần trở về là một giấc mộng vĩnh viễn không thể thành hiện thực.

Cho dù chỉ là suy đoán cũng được, ảo tưởng một chút chẳng ảnh hưởng gì tới toàn cục.

Lầu 2111:

… Đáng ghét, cô bạn 2108… Vì sao lại nhắc tới ID này? Vì sao?? (khóc lóc)

Trước khi lui giới, anh ấy là một trong số những CV mà tôi thích nhất!! Nhưng anh ấy đã rời đi rất nhiều năm rồi… Số lượng tác phẩm thì ít, tính đi tính lại cũng chỉ có hai bộ (ngất). Đều do thời kì ấy giới võng phối mới hình thành, tổ kịch và người nghe không nhiều, tới lúc số người đông lên thì anh ấy đột ngột lui giới.

Lầu 2112:

Lầu trên là một tôi khác trên thế giới này sao? Nắm tay nắm tay!!

Thật ra hiện tại một số staff nổi tiếng trong giới võng phối đều là fan của Khinh Cầu đại nhân, nếu như anh ấy trở lại, chắc chắn có thể nổi tiếng ngay lập tức trong giới, đỏ cả trong lẫn ngoài giới!! (tuy rằng anh ấy đỏ đủ rồi…)

Hơn nữa, tôi cũng cảm thấy giọng của anh ấy và Ngày Về khá giống nhau… Vì vậy tôi cũng thích Ngày Về, hi hi…

Lầu 2114:

Tôi vẫn luôn là fan của Khinh Cầu đại nhân… Chưa bao giờ thay lòng đổi dạ…

Nhưng anh ấy ở ẩn hoàn toàn, QQ gì đó chỉ có người thân quen biết, cái duy nhất công khai là weibo. Từ khi lui giới tới giờ, anh ấy chỉ đăng hai cái weibo mới… Nhiều năm như vậy mà chỉ có hai cái weibo thôi!!! (-_-)

Lầu 2115:

Không ngờ trong diễn đàn vẫn còn nhiều fan của Khinh Cầu đại nhân như vậy, hu hu hu hu tôi không cô đơn…

Các cô có biết tôi thê lương thế nào không, dẫu biết rõ sau khi lui giới anh ấy chỉ đăng hai cái weibo mới, tôi vẫn tới đó xem mỗi ngày…

…

…

Tề Tĩnh cũng từng xem weibo của Khoái Mã Khinh Cầu vì tò mò.

Thật đáng tiếc là trước khi rời đi, anh ta đã xóa sạch weibo, chỉ để lại mỗi tuyên bố lui giới, đến nay đã được hơn mấy chục ngàn fan repost hơn hai chục ngàn lần, con số bình luận cũng rất kinh khủng, đa phần đều khóc lóc tiếc hận và lưu luyến không rời.

Cái tuyên bố lui giới đó được đăng từ bốn năm trước.

Khi ấy, Khoái Mã Khinh Cầu bất ngờ đăng hai weibo mới: Một là hai năm trước đăng một câu "Rất xin lỗi", hai là một năm trước đăng một câu "Làm sao đây?".

Cả hai lần đều đính kèm một icon khóc lóc, khiến người ta hoang mang vô cùng.

Cả hai lần đều chỉ đăng có ba từ, nhưng số lượng repost và bình luận vượt lên cái trước rất nhiều.

Mấy năm gần đây, weibo có phong trào đánh dấu "V", một số fan trung thành ghé thăm weibo của anh ta

hằng ngày chợt phát hiện weibo của anh ta cũng bất thình lình có thêm chữ "V", chứng minh thật ra anh ta vẫn hay đăng nhập tài khoản này. Điều đó khiến các fan hưng phấn vô cùng.

Lúc này, thấy họ nhắc tới, Tề Tĩnh cũng bất giác mở weibo ra xem.

Vừa đăng nhập vào đã thấy dưới góc phải màn hình xuất hiện mấy cái tin nhắn, liên tiếp nhấp nháy.

Tề Tĩnh có thể đoán được nội dung tin nhắn… Đa phần là muốn anh chứng thực chuyện "bạn cùng phòng của Ba ba mèo ". Quả nhiên, vừa mở ra, một số staff anh quen đều lặng lẽ chạy tới hỏi anh, nhưng anh giả ngu gửi lại một cái "?".

Tuy nhiên, có một người, cho dù anh muốn lừa cũng không lừa được. Anh mà gửi dấu chấm hỏi cho người này, chắc chắn đối phương sẽ bám riết không tha…

Lão ngũ :… Thì ra hai người đã chính thức ở chung?? Bạn cùng phòng kia chắc chắn là anh?? Chậc chậc chậc…

Quả nhiên là người biết cả mình và Thẩm Nhạn, luôn biết rõ chân tướng hơn người bình thường.

Tề Tĩnh âm thầm giữ bình tĩnh.

Không sao, trừ phi đối phương tận mắt nhìn thấy anh ngồi trong phòng Thẩm Nhạn, bằng không chỉ cần anh kiên quyết phủ nhận, đối phương cũng không có bằng chứng.

Nghĩ vậy, anh trả lời lại một câu "Đó là suy đoán của cậu mà thôi" rồi gửi đi.

Chốc lát sau, "Lão ngũ" lên mạng, đọc được câu này.

Lão ngũ : ( )… Đúng là tôi đoán, nhưng tôi đoán đúng, phải không?

CV – Chẳng hỏi ngày về: Nếu đã là đoán thì không nên dùng từ "chắc chắn". Trước khi mọi việc sáng tỏ, không nên có thói quen như vậy…

Lão ngũ : ( )… Đương nhiên là tôi có bằng chứng. Thanh âm của bạn cùng phòng kia và anh cực kì giống nhau~

CV – Chẳng hỏi ngày về: Người có giọng nói giống nhau rất nhiều…

Lão ngũ : Không, không, không… Chất giọng của anh rất đặc biệt, hiếm có ai giống được. Hơn nữa, quan

hệ giữa hai người tốt như vậy, trừ anh ra còn có thể là ai?

CV – Chẳng hỏi ngày về: Làm sao cậu biết được giọng nói của tôi đặc biệt? Cậu từng nghe tôi nói rồi sao?

Lão ngũ : Tôi đã nghe kịch của anh rồi nhá. (")

CV – Chẳng hỏi ngày về:…

Lão ngũ : Chẳng giấu gì anh, trước đây tôi đã cố ý tìm tất cả tác phẩm của anh, dài ngắn gì cũng nghe hết rồi, há há há (")

CV – Chẳng hỏi ngày về: Vinh hạnh quá… Vậy cậu cảm thấy tác phẩm của tôi thế nào?

Lão ngũ : Phối rất tốt, thật đấy… Đáng tiếc là ít diễn vai chính, nếu không thì…

Lão ngũ : Không, đợi đã…

Lão ngũ : Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, suýt chút nữa bị anh đánh lạc hướng rồi!! ( )

"Ái chà" Tề Tĩnh tiếc nuối chép miệng, "Suýt chứt nữa đánh lạc hướng được rồi."

Người này còn có tính cảnh giác hơn so với tưởng tượng của anh.

Lão ngũ : ( )Không ngờ suýt nữa bị anh đổi chủ đề. Anh quá giảo hoạt, tôi sẽ không bị lừa nữa đâu.

CV – Chẳng hỏi ngày về:…

Lão ngũ : ( )Ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của tôi đi. Rốt cuộc bạn cùng phòng kia có phải là anh không?

CV – Chẳng hỏi ngày về: Tôi đã nói rồi, nếu chỉ vì giọng nói giống nhau mà kết luận là tôi thì quá tùy tiện…

Lão ngũ : Tôi cũng nói rồi, người có giọng nói giống anh hoàn toàn không tồn tại, bởi vì độ bắt tai quá cao.

"Lão ngũ" cứ nhất quyết tóm lấy cái tính chất đặc biệt này không tha.

Lúc này, bỗng nhiên Tề Tĩnh nghĩ tới những suy đoán trên diễn đàn, trong đầu chợt lóe lên, quyết định lợi dụng linh cảm mà các fan mang lại, để "Lão ngũ" không có cơ hội phản bác.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Ai bảo cậu người đó không tồn tại? Cậu tự lên diễn đàn mà xem, các fan đã tìm ra ID của người đó rồi.

Lão ngũ : Hả? Người đó là ai?

CV – Chẳng hỏi ngày về: Chắc cậu cũng biết người này – Khoái Mã Khinh Cầu, chính là anh ấy.

Lúc này, khung chat trước mặt đột nhiên ngừng lại.

Tề Tĩnh đợi tròn sáu mươi giây vẫn không thấy đối phương trả lời, chợt sửng sốt, nhận thấy có gì đó sai sai.

Lát sau, "Lão ngũ" vốn đang im lặng đột nhiên gửi tới một loạt "Ha ha ha ha", vừa cười vừa chế nhạo, khiến Tề Tĩnh khó hiểu, bỗng thấy trong lòng ngứa ngáy.

Lão ngũ : Ha ha ha ha.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Sao…

Lão ngũ : Anh quả thật rất ngốc.

Sau đó còn gửi thêm một icon lè lưỡi.

Cách dùng từ có cả nghĩa đen và nghĩa bóng, khiến anh nhận ra người kia không phải đang mắng thật mà là có ý trêu chọc mình. Tề Tĩnh nhất thời mờ mịt khó hiểu.

CV – Chẳng hỏi ngày về:… Sao lại nói tôi ngốc?

Lão ngũ : Bởi vì người kia tuyệt đối không thể là Khoái Mã Khinh Cầu. Anh dám dùng anh ta làm lá chắn, càng khiến tôi tin vào suy đoán của mình.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Cậu không ở trong cuộc, làm sao cậu biết không phải?

Lão ngũ : Ha ha… Chính vì tôi không ở trong cuộc nên tôi mới biết.

Câu trả lời này hoàn toàn phi logic.

Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, Tề Tĩnh bỗng nhiên nín thở, nhẹ nhàng che miệng, mắt nhìn chằm chằm vào câu nói cuối cùng cũng đối phương trên màn hình.

Trong cuộc đối thoại này, manh mối giống như một đường nét rất mảnh nửa trồi trên mặt nước, nửa ẩn nấp dưới làn sóng nhấp nhô, nếu không nhìn kỹ thì không thể thấy được.

Có lẽ do không thấy anh trả lời, đối phương gửi cho anh một lời mời.

Lão ngũ : Ngày Về, bây giờ anh vào kênh YY "Lảm nhảm" đi – Tôi chờ anh ở đó.

Bỗng nhiên Tề Tĩnh cảm thấy áp lực rất lớn.

Dưới sức ép này, ngón tay anh vô thức di chuột, nhấn vào phần mềm YY, dựa theo lời đối phương mà tiến vào kênh "Lảm nhảm".

Thời điểm này, trong kênh hầu như không có người. Liếc mắt qua đã thấy " Lão ngũ " cô đơn lẻ loi trên danh sách.

Tới YY tức là muốn dùng giọng nói để trò chuyện…

Tề Tĩnh tự giác đeo tai nghe, vừa nhấn vào phím "Tự do nói", "Lão ngũ" đã kéo anh vào một phòng có khóa.

Bọn họ đã vào trạng thái một chọi một.

Lúc này, áp lực càng thêm nặng nề.

Trong khi anh đang phân vân không biết nên nói gì trước, đèn hiển thị trước mặt "Lão ngũ" bỗng nhiên lóe lên.

Một giọng nam nhẹ nhàng khẽ cười truyền vào tai.

"Xin chào Ngày Về."

Khoảnh khắc ấy, Tề Tĩnh nghe thấy cả tiếng mình hít sâu một hơi, cảm giác vô cùng chật vật.

Không thể nào…

Tuyệt đối không thể nào…

“Không thể thế được…” Lần cuối cùng, câu nói quẩn quanh đăm chiêu trong lòng thốt lên, kinh ngạc truyền qua mic tới đối phương. Người kia nghe thấy, cười sung sướng, sau đó gửi một đường link trên khung chat.

“Đâu là weibo của người mà cậu nói.” Đối phương thoải mái bảo.

Tề Tĩnh cố lấy lại bình tĩnh, yên lặng nhấn vào.

Quả nhiên đó là trang chủ của tài khoản weibo Khoái Mã Khinh Cầu đã lâu không xuất hiện, vẫn vắng lặng như trước, vẫn chỉ có ba cái weibo lẻ loi đơn độc.

Nhưng hô hấp của anh chợt trở nên dồn dập hơn, vô thức cử động ngón tay, nhấn vào phím F5, làm mới trang chủ.

Bởi vì anh có một dự cảm vô cùng mãnh liệt.

Dự cảm rằng trang weibo này sẽ xuất hiện cái weibo thứ tư…

“Cậu chuẩn bị xong chưa?” Trong tai nghe truyền tới một câu hỏi, vẫn mang đậm ý cười, “Người kia muốn chửi thẳng trên trang weibo đó.”

Những lời này vừa dứt, ngón tay Tề Tĩnh cũng đồng thời nhấn xuống, “cạch” một tiếng, refresh lại trang chủ.

Lúc này, trang chủ xuất hiện sự thay đổi.

Có một cái weibo mới hiện ra trên màn hình.

Ở cuối còn đính kèm một icon lè lưỡi, giống hệt như những gì anh từng thấy.

Tề Tĩnh hít sâu một hơn, day day huyệt Thái dương đang đau nhức, vẻ mặt thất bại tột cùng.

Mình quả là đồ ngốc.

Cực kì ngốc.

“Khinh Cầu đại nhân…” Anh cười khổ, “Hân hạnh được gặp.”

Khoái Mã Khinh Cười cười vang, cười chừng nửa phút mới dừng lại.

Lúc này, Tề Tĩnh vẫn vô cùng chán nản tự trách mình trước bàn, tỉ mỉ suy nghĩ lại rốt cuộc mình đã đánh rớt trí thông minh ở đâu mất rồi.

"Ngày Về, thật ra suýt chút nữa là cậu thành công rồi." Người đàn ông kia cười gian xảo, "Nếu như cậu không lấy tôi ra làm lá chắn trước mặt tôi thì chắc là đã lừa được rồi."

"… Làm sao tôi lường trước được sẽ gặp đúng người thật chứ…" Giọng Tề Tĩnh ỉu xìu.

"Sao hả? Thân phận của tôi khiến cậu giật mình hả?" Người kia cười hỏi.

"Quả thật rất bất ngờ." Mặt khác, nói chuyện với anh ta quả thật như nói với anh trai thất lạc nhiều năm, giọng nói cực kì giống, chỉ khác ở chỗ giọng đối phương trầm mạnh, giọng anh thanh thoát. Còn nguyên nhân khác, Tề Tĩnh ậm ừ mãi mới nói, "Anh… quá khác so với tưởng tượng của tôi."

"Ví dụ như?" Cách nói chuyện của Khoái Mã Khinh Cầu khiến Tề Tĩnh tưởng tượng ra một con hồ li mắt híp lắm mưu nhiều mẹo.

"Ví dụ như…"

Tề Tĩnh méo miệng, mở weibo ra, copy hết tất cả icon mà "Lão ngũ", tức Khoái Mã Khinh Cầu đã sử dụng khi nói chuyện với anh trong lịch sử trò chuyện, dán hết vào khung chat.

Ví dụ như cái (") này…

Hoặc là cái (3) này…

"Sao nào, đã hiểu được mấy cái này chẳng hợp với phong cách thanh âm của anh chút nào chưa…" Tề Tĩnh yên lặng đỡ trán. Đáng ghét, muốn chửi cũng không chửi được.

Người đàn ông phía bên kia chỉ cười, cười tới mức phát ra tiếng "hí hí".

"Thanh âm của tôi có phong cách gì?" Kiểu hỏi biết rõ còn cố hỏi này khiến Tề Tĩnh cảm nhận được ác ý sâu đậm.

Phong cách gì?

Được nhiều fan hâm mộ tôn sùng làm "giọng tổng công" như vậy, phong cách của anh ta làm sao kết hợp

được với mấy cái icon mặt cười kia chứ?

Đây không phải lần đầu tiên anh gặp được giọng nói có tính lừa dối lớn, thật ra là nhiều không đếm xuể mới đúng, nhưng khi rơi vào trường hợp chất giọng đã bị "gán mác" cho anh một thời gian rất dài, thật sự bất lực con mẹ luôn.

Chỉ nghe thanh âm, Khoái Mã Khinh Cầu và anh đúng là cùng một thể loại, thậm chí ngay cả điểm đặc biệt cũng giống nhau, độ bắt tai của giọng nói rất dễ khiến người nghe nảy sinh ảo giác "hai anh em". Giọng nói của Khoái Mã Khinh Cầu khá dày, không mỏng như giọng anh, cũng không sáng như giọng anh, nhưng sức bật rất lớn, cho dù chất giọng trầm thấp như của Đồng Tước Đài cũng chưa chắc đè ép được.

Bọn họ còn giống nhau ở cảm giác phong lưu, phóng khoáng.

Tề Tĩnh biết mình có thiên hướng thích hợp với vai phản diện, ngả ngớn mà gian xảo, bởi vì âm sắc sáng, mỏng, sắc bén.

Khoái Mã Khinh Cầu có thiên hướng thích hợp với vai chính nghĩa, phóng khoáng mà thản nhiên, giọng nói đanh thép, khiến kẻ khác bất giác liên tưởng tới một hiệp khách dịu dàng.

Nhưng cá tính của bọn họ vừa vặn đảo ngược cho nhau…

"Khinh Cầu đại nhân…" Tề Tĩnh nhíu mày, cố gắng dùng từ uyển chuyển, dù sao đối phương cũng là bậc tiền bối, "Phong cách nói chuyện của anh sao lại đi theo xu hướng đáng yêu làm nũng vậy…"

Dùng giọng công cao quý, mạnh mẽ nói ra những câu vui vẻ xởi lởi… không thể nào nuốt trôi được.

"Tôi hiểu cậu đang ám chỉ điều gì…" Dường như bản thân anh ta cũng đã quen với những câu hỏi thế này, chỉ cười tủm tỉm, "Vậy nên các fan hoặc staff từng tiếp xúc với tôi đều bị vỡ mộng."

Tôi có thể nói tôi cũng bị vỡ mộng không?

"Bọn họ thường nói, "cứ tưởng rằng Khinh Cầu đại nhân là kiểu người chững chạc tinh anh, không ngờ lại như vậy."

Hóa ra fan hâm mộ của anh có cùng suy nghĩ với tôi.

"Nhưng sau đó bọn họ lại nói, "Thật ra Khinh Cầu đại nhân làm nũng cũng rất đáng yêu."

Các cô gái ơi, tỉnh lại mau!

“Hơn nữa, cậu không cảm thấy tôi rất đáng yêu sao?”

Khi hỏi cậu này, đối phương cố ý dùng chất giọng tổng công chững chạc nhất, nam tính nhất của mình, nhẹ nhàng cười một cái.

Tề Tĩnh cố nhịn, cuối cùng vẫn không nói ra câu “Anh có bệnh sao không đi chữa”.

“Trước đây… có một khoảng thời gian rất dài tôi thường bị người ta nói là ”Khinh Cầu nhỏ“. Tôi vốn tin rằng ”Khinh Cầu lớn” ít nhất cũng phải là người đáng tin một chút.”

Nếu như biết trước anh là kiểu người như vậy, tôi nhất định sẽ phun máu.

“Tôi đâu có không đáng tin đâu?” Khoái Mã Khinh Cầu nghe vậy, lập tức đổi sang giọng điệu ấm ức đáng thương của cô vợ nhỏ, nhưng Tề Tĩnh biết chắc chắn trên mặt anh ta đang cười. – Đó chính là điểm không đáng tin của anh đó!!!

“Haizz” Tề Tĩnh thở dài một hơi, lẩm bẩm nói, “Người ta thường nói thanh âm của chúng ta giống nhau, thậm chí có người nghe tôi nói còn nhớ tới anh…”

Nhắc tới đây, anh ngẩn người, ngẩng phắt đầu dậy dường như nhớ ra điều gì đó.

“Anh… Có biết một CV tên là Bún qua cầu không?”

Khoái Mã Khinh Cầu ngập ngừng trong giây lát, có vẻ kinh ngạc vì câu hỏi của anh. Nhưng lát sau, anh ta quay lại với nụ cười quen thuộc, không chút hoang mang mà nói: “Vì sao cậu hỏi vậy?”

77. Chương 77

Không phải hỏi “Đó là ai?”

Cũng không nói “Tôi không biết.”

Càng không dùng câu phủ định, mà ngược lại, cách hỏi “Vì sao cậu hỏi vậy?” tuyệt đối là một cách khẳng định trá hình.

“Hóa ra chính là anh…” Tề Tĩnh tỉnh ngộ.

Khoái Mã Khinh Cầu không phản bác lại câu này, chỉ khẽ mỉm cười, điều này khiến Tề Tĩnh càng chắc

chắn vào suy đoán của mình.

"Tôi đột nhiên hiểu ra rồi." Anh tự nhủ, làm "ánh mắt cá chết(1)" trước màn hình. Tất cả mọi chuyện đều nằm ngoài ý muốn, nhưng rồi lại liên kết với nhau. "Lúc đó tôi cứ nghĩ tới phương diện ngoài hiện thực, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của anh trên mạng… Tôi đúng là bỏ gần tìm xa mà."

Đáng lẽ ra anh nên liên tưởng tới người này ngay từ đầu.

Đáng lẽ ra khi được miêu tả rằng hai người có "giọng nói giống nhau", anh phải nghĩ tới người này.

Khoái Mã Khinh Cầu cười: "Thật ra lần đầu tiên biết đến ID của cậu cũng bởi vì… cậu ấy."

Tề Tĩnh giật mình, bất giác ngồi thẳng lưng, điều chỉnh tư thế. Đây là phản ứng bản năng đặc biệt khi anh sinh ra hứng thú với nội dung của cuộc đối thoại.

Khoái Mã Khinh Cầu tiếp tục nói: "Ban đầu, tôi chỉ muốn thử xem người được coi là "thế thân" của mình rốt cuộc có giọng nói thế nào. Lần đầu tiên nghe kịch của cậu, quả thật tôi khá bất ngờ… Nhưng mà nghe kĩ lại thì vẫn thấy có điểm khác."

Tề Tĩnh nghe tới đâu, hiếu kì hỏi: "Khác nhau ở chỗ nào?"

Đối phương híp mắt cười, trả lời: "Tôi rất đáng yêu."

Tề Tĩnh lặng lẽ di chuột tới góc phải của cửa sổ kênh YY, cố gắng kiềm chế mình không được kích động bấm vào đó. Có lẽ đọc được suy nghĩ của anh, Khoái Mã Khinh Cầu vừa cười vừa xin tha: "Đùa thôi, đùa thôi. Thật ra, chất giọng của tôi khá đặc biệt, gần như không tìm được người có giọng nói giống hệt. Vậy nên chỉ cần fan hâm mộ nghe thấy ai có chất giọng hơi giống cũng sẽ lập tới nhào tới nói "anh thật giống người nào đó nha", rồi kéo làm thế thân luôn."

Đúng vậy… Khi anh vừa mới gia nhập giới võng phối, đúng là đã trải qua những chuyện như vậy.

Tề Tĩnh bất giác gật đầu.

Khoái Mã Khinh Cầu ung dung nói: "Nói trắng ra là tự bản thân họ thôi miên chính mình mà thôi. Huống hồ, giọng nói bình thường và khi phối kịch của cậu không quá giống nhau… Khác biệt rất rõ ràng."

"Bún qua cầu cũng nói cậu ấy nghe kịch của tôi. Khi nói chuyện với tôi, cậu ấy không có phản ứng đặc biệt nào." Tề Tĩnh thừa nhận.

Khi anh nghiên cứu thông tin cũng từng đọc rất nhiều ví dụ của tâm lí học, rằng khi một người mất đi thứ

mình yêu thích nhất, chỉ cần nhìn thấy vật gì tương tự, cho dù chỉ giống nhau một chi tiết, cũng sẽ nảy sinh ảo giác "càng nhìn càng thấy giống", rồi đặt tình cảm của mình vào đó.

Nhưng loại tâm lí ám thị này cần điều kiện tiên quyết là… thích.

"Đó là bởi vì fan hâm mộ của anh quá thích anh." Tề Tĩnh ngừng lại, không dám chắc nói ra câu sau có thỏa đáng hay không, vì vậy nhỏ giọng xuống, "… Bún qua cầu cũng thế."

Quả nhiên người đàn ông kia yên lặng trong chốc lát.

Một lúc sau, anh ta bình tĩnh trả lời: "Ừ, tôi biết."

Tề Tĩnh muốn nói thêm gì đó, chợt đối phương đột nhiên bật ra hai từ: "Nhưng mà…"

Mỗi khi cụm từ kinh điển chuyên dùng để bẻ lái nội dung này xuất hiện trong cuộc đối thoại đều không mang lại điều gì tốt đẹp. Tề Tĩnh thu hồi lời định nói, chuẩn bị lắng nghe. Vậy mà Khoái Mã Khinh Cầu chỉ im lặng mãi, sau đó lại cười nhẹ nhàng.

"Quên đi, không nói những chuyện này nữa." Anh ta bảo.

Quyết định "Không nói" chia làm hai trường hợp, một là không muốn nói, hai là không biết phải nói thế nào. Từ sự thay đổi giọng điệu của anh ta, Tề Tĩnh đoán là cả hai trường hợp trên.

Nụ cười của Khoái Mã Khinh Cầu làm Tề Tĩnh cảm thấy chân thực, thân thiết hơn cả những nụ cười tủm tỉm trước đó. Anh suy nghĩ trong chốc lát, rồi bất ngờ đổi chủ đề: "Có chuyện tôi không biết có nên nói cho Bún qua cầu biết hay không. Khinh Cầu đại nhân, nếu anh là tiền bối trong giới võng phối, vậy hẳn anh đã từng trải qua rất nhiều sóng gió trong giới này. Tôi muốn hỏi một câu, nếu gặp người luôn cố gắng gây xích mích, li gián quan hệ giữa tôi và Bún qua cầu, tôi nên làm thế nào?"

Đối phương dường như ngẩn người. Trong giọng nói hoàn toàn mất đi ý cười đùa lúc trước, thậm chí còn trầm hẳn xuống: "Ai?"

Tề Tĩnh tóm tắt lại chuyện mình bị mấy tổ kịch "mời" ra ngoài, còn sàng lọc một ít chuyện mà Bươm Bướm Ngọc nói cho anh biết, thử quan sát phản ứng của người kia.

Lúc đầu, Khoái Mã Khinh Cầu không nói gì, chỉ yên lặng nghe, khi nghe tới ID "Bươm Bướm Ngọc", dường như anh ta nhớ ra điều gì đó, dùng giọng mũi cười mỉa mai "hừ" một tiếng. Nhưng anh ta không giải thích, chỉ nghe tới hết câu chuyện, trong lúc đó Tề Tĩnh loáng thoáng nghe thấy ghế ngồi phía bên kia có tiếng chuyển động, có thể tưởng tượng ra bộ dạng đối phương nhấp nhổm suy tính.

"Nhưng mà nếu cô gái này không nói dối, tức là Bún qua cầu thật sự hận tôi, giăng bẫy tôi…"

Nói tới cuối cùng, Tề Tĩnh cố ý ném thêm một câu như vậy.

Những lời này lập tức bị Khoái Mã Khinh Cầu bác bỏ: "Cậu ấy không phải loại người đó."

Tề Tĩnh nhíu mày, khóe môi cong lên: "Ồ? Vậy cậu ấy là loại người thế nào?"

"Cậu ấy không suy nghĩ sâu xa bao giờ, cũng không rảnh đâu mà bày mưu tính kế." Anh ta nói những lời này một cách thản nhiên, ngay cả một chút nghi ngờ cũng không có. "Nếu như cậu ấy thật sự ghét cậu, cậu ấy sẽ không thèm nói chuyện với cậu dù chỉ một câu, hoàn toàn coi như không nhìn thấy cậu luôn."

Nói tới đây, dường như cục diện đã đảo lộn.

Người cười và người không cười thay đổi vị trí.

Tề Tĩnh cong cong khóe mắt, trêu ghẹo nói: "Ồ? Khinh Cầu đại nhân, không ngờ anh lại cố hết sức bênh vực cậu ấy… Có thể thấy, anh rất quan tâm cậu ấy đó nha."

Chắc đối phương đã đoán ra ý đồ của Tề Tĩnh, trong tai nghe lập tức im bặt.

Khi anh ta cất tiếng nói đã quay trở lại giọng điệu cô vợ nhỏ ai oán: "Cậu đang cố ý hiểu sai lời cảu tôi sao? Thật quá đáng nha~"

Mỗi khi đối phương sử dụng cách nói nũng nịu này, Tề Tĩnh lại bó tay.

"Nhưng mà tôi nhớ cô gái mà cậu nhắc tới." Lúc này, Khoái Mã Khinh Cầu lại trở về phong cách bình thản, ung dung ban đầu, khẽ mỉm cười, "Cô ấy cũng là một CV nổi tiếng nhỉ? Mặc dù không nổi ở bên này, nhưng cũng khá có tiếng tăm bên ngôn tình, còn có quan hệ với hội phối âm thương mại. Hơn nữa…"

Nói tới đây, anh ta ngập ngừng, câu sau khiến mắt Tề Tĩnh lóe sáng.

"Cô ấy từng theo đuổi tôi."

"Theo đuổi…" Tề Tĩnh không dám tin vào tai mình, im lặng thật lâu, sau đó mới xác nhận, "Ý anh là "theo đuổi" trên phương diện tình cảm sao?"

"Ừ…"

"Vì sao?" Anh không chút nghĩ ngợi bật ra câu hỏi này.

"Bởi vì tôi rất đáng yêu." Khoái Mã Khinh Cầu bỗng nhiên cười không đứng đắn chút nào. Tề Tĩnh xiết tay, trong lòng căng thẳng, hít sâu một hơi rồi lại di chuột tới nút tắt cửa sổ kênh YY.

"Lần sau tôi mà còn lên YY nói chuyện với anh thì sẽ tự vả miệng mình…"

"Ối ối, đừng vậy mà~ Tôi nghiêm túc hơn là được chứ gì?"

Biết rõ vị đại thần này chắc chắn sẽ tiếp tục nũng nịu, nhưng Tề Tĩnh vẫn chịu thua trước lòng hiếu kì của mình, nhẫn nhịn hỏi tiếp: "Vì sao cô ấy lại theo đuổi anh? Cô ấy không biết anh cong sao?"

Dựa theo thái độ của Bươm Bướm Ngọc với gay, nếu như biết, chắc chắn cô ta sẽ tránh xa mới đúng.

Khoái Mã Khinh Cầu nghe anh hỏi vậy, hơi ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

"Tôi… không cong."

Tề Tĩnh nghe vậy, lập tức ngẩng đầu tỉnh ngộ, mấp máy môi.

Nhưng anh không biết nên nói cái gì.

"Thật ra tôi không phải gay, tôi không cong." Tiếng cười khổ của người đàn ông kia xuyên qua microphone, nghe không rõ ý, dường như cảm xúc đã trải qua lưới lọc ở tầng sâu nhất, không thể nào chảy ra. "Ít nhất thì trước đây tôi không cong…"

Ít nhất thì trước đây không cong?

Vậy hiện tại rốt cuộc có cong hay không? Cho dù cong rồi, tương lai liệu có bẻ thẳng lại hay không?"

Tề Tĩnh bật dậy khỏi ghế, đây hoàn toàn là động tác bản năng, không qua điều khiển của đại não.

Anh đứng khoảng hai, ba giây rồi chậm rãi ngồi lại, bỗng nhiên sinh ra cảm giác mâu thuẫn không muốn soi gương trong lòng, bởi vì anh biết nét mặt của mình lúc này cực kì xấu xí.

"Khinh Cầu đại nhân." Anh cố gắng kiềm nén giọng nói của mình, nghe có vẻ bàng quan, nhưng cảm giác vẫn lạnh lùng đến từng chữ, "Với tư cách là một người từng trải, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh một câu. Nếu như ban đầu anh không có ý định thay đổi xu hướng của mình, tôi khuyên anh không nên động tới những người thật sự là gay."

Tề Tĩnh nói một hơi, trong lòng thoải mái hơn hẳn.

Anh chợt nghĩ tới kẻ đã từng khiến cho mình đau khổ nhiều năm trước đây, nhất thời không ức chế được nỗi tức giận nên hơi thất thố. Nhưng anh không hối hận khi nói ra những lời đó.

Khoái Mã Khinh Cầu lẳng lặng nghe, không tức giận vì những lời gần như là chỉ trích của anh, cũng không phản bác, chỉ là nghe xong thì cười khổ, dĩ nhiên tỏ vẻ đồng tình với anh: "Ngày Về, cậu nói rất đúng, nếu không giác ngộ tư tưởng đi đến cuối con đường… thì không nên bước bước đầu tiên."

Thấy anh ta thản nhiên đến vậy, Tề Tĩnh chợt cảm thấy mình hơi nhanh nhảu, hơi hối hận.

"Xin lỗi… Tôi nghĩ tới quá khứ đen tối của mình thôi." Anh chậm rãi bình tĩnh lại, nhắm mắt điều chỉnh hô hấp.

"Có tiện kể cho tôi nghe lịch sử đen tối của cậu không?" Điều bất ngờ là giọng nói của người kia khá khẩn thiết, không giống như đang hóng hớt, mà giống như muốn nhờ tư vấn, xin giúp đỡ.

"Thật ra cũng không có gì đặc biệt, hầu hết mọi người trong giới LGBT chắc đều từng gặp trường hợp này." Tề Tĩnh thản nhiên nói. Nếu là anh của trước đây, chắc chắn nói không nên lời. Nhưng sau khi thẳng thắn đối mặt với Thẩm Nhạn, buông bỏ gánh nặng trong lòng, tất cả đều trở nên dễ dàng hơn. "Hồi còn trẻ, tôi từng thích một tên trai thẳng, hắn chấp nhận nên quen nhau. Cuối cùng hắn bỏ tôi đi lấy vợ đẻ con, gia đình hạnh phúc."

Hơn nữa, khi gặp lại, hắn ta còn muốn lén lút ngoại tình với tôi…

Đây là đoạn hồi ức mà Tề Tĩnh không muốn nhớ lại, huống chi là nhắc tới. Chỉ tự cảm thấy hèn mọn trong lòng, không nói ra ngoài.

"Vậy sao?"

Đối phương nhẹ nhàng nỉ non, rồi lại yên lặng, dường như đang lâm vào trầm tư.

Nhất thời hai người đều không nói gì nữa.

Bỗng nhiên, Khoái Mã Khinh Cầu hỏi: "Vậy, Ngày Về… Đối với cậu mà nói, ban đầu quyết đoán buông tay là chuyện tốt sao?"

Tề Tĩnh sửng sốt.

Bây giờ nghĩ lại thì đúng là như vậy. Nhưng hồi đó, anh chỉ hoang mang không biết tương lai sẽ thế nào?

Chẳng đợi anh đưa ra đáp án, Khoái Mã Khinh Cầu lại nói: "Đúng vậy, nếu cậu và người yêu cũ cứ dây

dưa không dứt, sẽ bỏ lỡ Thẩm Nhạn."

Tề Tĩnh nghe vậy, hai mắt trợn tròn.

"Anh vừa nhắc tới Thẩm Nhạn…"

"Tới nước này rồi thì không cần che giấu nữa đâu." Khoái Mã Khinh Cầu cười, "Cậu chắc chắn là "bạn cùng phòng", hơn nữa hai người còn có quan hệ không bình thường. Cậu ấy như vậy mà lại chấp nhận để cậu tới nhà, thật không đơn giản nha. Nói đi nói lại, tôi thấy cậu giống như là bạn trai cậu ấy hơn là bạn bè bình thường."

Quan hệ bị vạch trần chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng trên hết, điều khiến Tề Tĩnh kinh ngạc nhất là chuyện khác. "Không phải, Khinh Cầu đại nhân… Anh vừa nhắc tới tên anh ấy ngoài đời."

Cho dù Chẳng hỏi ngày về quen biết Nhạn Bắc Hướng, Nhạn Bắc Hướng quen biết Chẳng hỏi ngày về, nhưng chỉ khi quan hệ tiến triển ra ngoài đời, mới sử dụng hai cái tên "Tề Tĩnh" và "Thẩm Nhạn".

"Hơn nữa, nghe anh nói thì có vẻ như anh cũng biết "nhà" đối với anh ấy có ý nghĩa gì." Nếu không thì sẽ không sử dụng từ "như vậy mà lại" và "không đơn giản".

Người đàn ông kia dường như cũng ngẩn người, rồi cười vang.

"Ngày Về, cậu thật giỏi. Chẳng khác nào phóng viên săn tin đồn ngoài đời."

"Ặc…" Tề Tĩnh nhất thời nghẹn lời. Bị anh ta vô ý đoán đúng nghề nghiệp, mặc dù mảng mà anh phụ trách không phải là tin đồn.

Cười xong, Khoái Mã Khinh Cầu thoải mái thừa nhận: "Đúng là tôi biết một ít chuyện ngoài đời của cậu ấy."

Khi nói câu này, Tề Tĩnh không thấy trong giọng nói đối phương mang ý đùa giỡn.

"Vậy nên tôi thật sự rất khó hiểu nổi lí do vì sao cậu ấy lại chọn nhân vật "Thuận Dương hầu"

Tề Tĩnh có ấn tượng rất sâu với nhân vật này, không phải bởi vì trong danh sách thí sinh có Đồng Tước Đài, mà vì Thẩm Nhạn nhiều lần nói rằng anh ấy đăng kí vì muốn "khắc phục" cái gì đó.

Mặc dù bọn họ đã biết được một ít chuyện cũ của nhau, nhưng vấn đề này vẫn có chênh lệch như nước sông so với mặt biển, khiến Tề Tĩnh có cảm giác mình đang chìm giữa khoảng không đen thăm thẳm, chỉ có thể vung tay quờ quạng, bất an bước đi từng chút. Nhưng bây giờ có người khác cầm đèn trong tay.

Anh khô khốc hỏi một câu: “Nhân vật này… có ý nghĩa đặc biệt gì sao?”

Đối phương giật mình, không ngờ anh lại hỏi vậy, bật ra một tiếng “a”, sau đó nhẹ nhàng thở phào một hơi, dường như phát hiện mình đã lỡ lời.

“Xin lỗi… Tôi tưởng rằng…” Cậu ấy đã kể hết cho cậu nghe.

“Khinh Cầu đại nhân?”

“Đừng hỏi.” Khoái Mã Khinh Cầu hơi hạ giọng, dùng giọng điệu khẩn cầu hiếm thấy, “Nếu như cậu không hiểu lời nói của tôi có ý gì, vậy thì cứ coi như tôi chưa từng nói. Tôi xin cậu đấy.”

Nghe thấy đối phương muốn lảng sang chuyện khác, Tề Tĩnh càng thêm lo lắng: “Nếu cái gì cũng không biết, làm sao tôi giúp anh ấy được?”

Hành vi của Thẩm Nhạn ngày hôm nay khiến anh dự đoán rằng chuyện tình không hề đơn giản, nhưng Thẩm Nhạn không nói, anh cũng không biết làm thế nào.

Hiện tại, dường như anh đã tìm được manh mối, nhưng người cung cấp manh mối lại không chịu hé lộ nửa chữ.

Cục diện lâm vào bế tắc.

“Cậu không giúp được đâu.” Một lúc lâu sau, Khoái Mã Khinh Cầu chậm rãi mở miệng, phá vỡ sự bế tắc này, “Riêng chuyện này… chẳng ai giúp được cậu ấy.”

Chú thích:

(1) Ánh mắt cá chết:

78. Chương 78

Tề Tĩnh nhớ lại lần đầu tiên anh lên thành phố.

Một mình xuống xe lửa, cầm trong tay một tấm bản đồ thành phố cũ mèm. Tuy rằng tấm bản đồ này mới được xuất bản ba năm trước, nhưng ga tàu này mới xây, ba năm trước nơi đây vẫn là một mảnh đất hoang mới khai phá, bởi vậy trên bản đồ vẫn không có kí hiệu gì. Không có kí hiệu ga tàu, không có kí hiệu bến xe bus, thậm chí không vẽ đường.

Vì vậy tất cả đều không thể tham khảo được, bất lực vô vọng.

Để mình không bị lạc đường, anh phải mua một tấm bản đồ mới, xác định phương hướng lần nữa.

Hiện tại cũng vậy.

Bức xếp hình Thẩm Nhạn ghép từng miếng, từng miếng, tới bây giờ lại đột ngột phát hiện số lượng mảnh ghép trên tay mình thực ra không đầy đủ… Muốn ghép được mảnh cuối cùng, chỉ dựa vào những gì anh đang có cũng không đủ…

"Anh sắp tan làm chưa?"

Thẩm Nhạn đang cúi đầu viết báo cáo kiểm tra vi sinh vật trong phòng xét nghiệm, chợt nghe thấy tiếng Tề Tĩnh truyền tới. Hắn ngẩn người, tưởng rằng mình nghe lầm, khi quay đầu lại mới biết không phải mình bị ảo giác. Tề Tĩnh thật sự đang đứng đó, nhẹ nhàng tựa vào cửa nhìn anh.

"Sao em lại…" Tới đây. Bởi vì sự xuất hiện ngoài ý muốn của anh, câu nói và động tác của Thẩm Nhạn nhất thời trở nên trì trệ hơn.

"Em tới đón anh."

Tề Tĩnh nhẹ nhàng nói, vừa mỉm cười vừa thong thả bước tới, tự mình kéo ghế ngồi xuống, không hề thúc giục, ý bảo Thẩm Nhạn cứ từ từ mà làm.

Thẩm Nhạn lặng lẽ viết nốt báo cáo, xử lí xong ống nghiệm nuôi cấy, tắt kính hiển vi, khi đi tới bồn rửa tay thì không kiềm nén được nữa, lại hỏi: "Giờ đã bốn giờ năm mươi rồi, sáu giờ tối em có cuộc thi, vì sao còn đến đây?"

"Thích tới thì tới." Tề Tĩnh chỉ cười, ánh mắt vẫn dính chặt trên người hắn, "Dù sao em ở nhà cũng rảnh rỗi, chẳng bằng tới đây trò chuyện với anh cho bớt căng thẳng."

Đây hoàn toàn là lấy cớ.

Nhưng là một cái cớ rất tốt, bởi Thẩm Nhạn không hỏi tiếp nữa.

Nói là tới trò chuyện, nhưng thực tế hai người chẳng ai cất lời, hết sức ăn ý duy trì không khí yên ắng hiện nay. Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy róc rách trong bồn rửa. Trước đây, khi bọn họ ở bên nhau, những lúc không nói gì như vậy lại thấy thoải mái, thân thiết hơn nhiều.

Hơn nữa, im lặng như vậy cũng có chỗ tốt, không cần phải nghĩ ra chủ đề nói chuyện.

Ngoài cửa sổ, cây ngô đồng trơ trụi lá, chỉ để lại cành cây trơ khấc. Trời đầy mây, màn trời trông như một tấm vải bạt màu xám to lớn trải dài, mà cành cây như vẽ lên nền xấm ấy, màu trắng chỉ có trắng, đen, xám đan xen. Càng nhìn càng cảm thấy hơi thở của mùa đông đang tới gần.

Khi vừa mới rung động trước người đàn ông này, anh còn nhớ rõ lá cây ngoài cửa sổ mới ngả vàng, hiện tại đều tàn úa rụng rời. Tề Tĩnh nghĩ thầm, yên lặng hồi tưởng lại cây ngô đông hồi ấy.

Không ngừng bị hấp dẫn.

Không ngừng bước tới gần.

Lúc bọn họ tưởng như đã trở nên vô cùng gần gũi, ngày hôm nay, đột nhiên bị mạnh mẽ kéo lùi ra rất xa.

Tựa như lúc nhỏ thích thú ngắm nhìn món đồ mình thích trong tủ kích, nhìn thì nhìn được, nhưng vẫn cách nhau một tấm kính xa vời.

"Nếu như em có thể tới gần anh hơn nữa thì tốt rồi." Anh bất giác bật ra một câu như vậy. Chẳng biết Thẩm Nhạn có nghe thấy không, nghe có hiểu không.

Có vẻ như hắn nghe thấy, bởi hắn đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng mờ mịt.

Tề Tĩnh chỉ cười nói: "Bây giờ em bước tới đó được không?"

Lời nói ra lại ám chỉ khoảng cách vật lí giữa hai người.

Thẩm Nhạn chậm rãi lắc đầu. Tề Tĩnh đứng lện, rút một tờ khăn giấy, bước tới nhẹ nhàng chạm vào đôi tay cường tráng của hắn, giúp hắn lau khô tay.

Anh phát hiện miếng băng vết thương trên tay Thẩm Nhạn vẫn dán chặt. Lúc rửa tay, hắn cố tình tránh chỗ đó, không để nước làm ướt. Tề Tĩnh cười: "Tình trạng của anh bây giờ khá hơn buổi trưa nhiều… Nếu anh cứ tỉnh tỉnh mê mê như vậy, biết đâu còn để nguyên miếng băng này dưới nước cho ướt sũng."

Anh cúi đầu chăm chú lau tay, Thẩm Nhạn cúi đầu chăm chú nhìn anh.

"Em vẫn còn lo lắng sao?"

Tề Tĩnh khững lại, cười khổ: "Không hẳn vậy…"

Còn hơn cả lo lắng, anh cảm thấy mình như tỉnh táo lại, nhận ra mình hoàn toàn không biết phải đối mặt

với những chuyện xấu sẽ xảy ra như thế nào.

Anh biết, cho dù hai tay anh lành lặn cũng không thể một tay làm việc mình muốn, một tay ôm chặt Thẩm Nhạn. Trong điều kiện có hạn, việc một người có khả năng làm cũng có hạn.

"Em chỉ cảm thấy mình thật kém cỏi, chẳng giúp anh được gì."

"Tay em bất tiện, đây không phải lỗi của em." Thẩm Nhạn đáp. Hắn tưởng rằng Tề Tĩnh đang áy náy vì không thể nấu cơm, gián tiếp dẫn tới chuyện hắn cắt vào tay,

"Em không nói tới cái đó." Tề Tĩnh dứt lời, yên lặng lắc đầu cười, tiếp tục công việc còn dang dở trên tay.

Chẳng ai giúp được cậu ấy. Khoái Mã Khinh Cầu đã nói vậy.

Nhưng anh không muốn trở thành một trong số những người đó.

Anh muốn phá nát tấm kính thủy tinh trước mặt, muốn trở thành một "người đặc biệt", muốn năm sau khi cây ngô đồng đâm chồi nẩy lộc, lá xanh biêng biếc, anh vẫn có thể ở bên cạnh người đàn ông này.

Dọn dẹp xong xuôi cũng đúng lúc tới giờ tan tầm, hai người cùng nhau rời khỏi bệnh viện.

Dọc đường đi, từng con phố nhỏ, hẻm nhỏ, đâu đâu cũng có người, khu chợ gần đó đông vui tấp nập, cửa hàng bán thức ăn nối nhau san sát, hương thơm bay xa, ngửi thôi cũng thấy ấm bụng. Tiếng rao bán dọc đường dọc phố, tiếng mặc cả, tiếng xe đạp tới tới lui lui, tiếng chuông leng keng liên tiếp vang lên, tất cả đều là hương vị cuộc sống.

"Chúng ta đi đường nhỏ đi." Tề Tĩnh đề nghị. Phố xá náo nhiệt không phải nơi thích hợp để chuyện trò.

Thẩm Nhạn gật đầu.

Vòng qua dòng người đông đúc, bọn họ rời xa nơi ồn ào, quẹo vào một ngõ nhỏ vắng vẻ yên tĩnh.

Trời cuối thu, đông gần tới, hai hàng cây hồng bên đường đã bắt đầu kết quả. Từng quả hồng đỏ rực treo trên đầu cành, màu sắc rực rỡ, từ đằng xa nhìn lại giống những chiếc đèn lồng đỏ nho nhỏ đang tỏa sáng. Nhìn gần, những quả hồng chín còn phủ hơi sương, tựa như chiếc đèn lồng còn vương tuyết trắng.

"Hồng chín rồi." Tề Tĩnh híp mắt, ngẩng đầu nhìn, giọng nói có vẻ khá vui. Bỗng nhiên anh bước một bước dài, không tiếp tục đi song song với Thẩm Nhạn, một mình bước về phía trước.

Thẩm Nhạn im lặng suốt dọc đường, cho tới khi Tề Tĩnh rời đi mới hơi chấn động, phục hồi tinh thần, chăm chú nhìn theo bóng lưng kia.

Lúc này, Tề Tĩnh đã cách hắn năm mét, đi tới dưới một gốc cây hồng thì ngừng lại.

Thẩm Nhạn cũng bất giác dừng bước.

Tề Tĩnh xoay người, thấy hắn tự giác đứng cách năm mét, nhịn không được mỉm cười nhẹ nhàng. Anh đứng nghiêm tại chỗ, nói: "Thẩm Nhạn, anh có muốn cược với em một lần không?"

Thẩm Nhạn sững người, lát sau mới hỏi: "Cược cái gì?"

Tề Tĩnh hơi dựa vào phía sau, trọng tâm dựa vào cây hồng khô khốc, đầu gối hơi trùng, co chân tựa vào thân cây. Anh nghiêng đầu sang một bên, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Nhạn, tư thế nhàn hạ mà biếng nhác, ánh mắt cũng vậy.

"Năm mươi phút nữa em sẽ có cuộc thi đầu tiên." Đây là lời dạo đầu.

"Ừ."

"Anh còn nhớ mục đích dự thi trước đây của em không?" Tề Tĩnh cười hỏi, hơn nữa còn tự hỏi tự trả lời, "Em muốn thay đổi ấn tượng của mọi người về giọng nói của mình, để đấu một ván với Đồng Tước Đài đại thần."

"Ừ." Thẩm Nhạn vẫn luôn nhớ rõ.

"Vậy…" Tề Tĩnh ngập ngừng, hít sâu một hơi rồi nói: "Nếu như tổng điểm cuộc thi hôm nay của em cao hơn Đồng Tước Đài, nếu em thắng anh ta… Em muốn anh hứa với em một điều."

Gần như không một chút chần chừ, Thẩm Nhạn gật đầu.

Tề Tĩnh thấy buồn cười, chủ động cho hắn cơ hội suy nghĩ thật kỹ: "Sao lại đồng ý nhanh như vậy? Anh suy nghĩ cẩn thận chút đi."

Thẩm Nhạn nói thật: "Bởi vì anh nghĩ anh nhất định sẽ đồng ý với em."

Tề Tĩnh nghe hắn nói vậy, hơi quay đầu lại, vẫn nhìn chằm chằm vào hắn nhưng ánh mắt mềm mại hơn rất nhiều. Mềm tới mức muốn tan thành nước, gợn sóng lăn tăn. Anh phải lặng lẽ di dời ánh mắt mới tránh bị tan chảy.

"Anh nghe cho kỹ đây." Tề Tĩnh nhấn mạnh từng câu từng chữ, "Nếu như em thực hiện được lời đã nói, tổng điểm cao hơn Đồng Tước Đài, thắng anh ta một ván… Em muốn anh nói cho em biết về điều em chưa biết, điều liên quan tới anh."

Thẩm Nhạn ngẩn người.

Tề Tĩnh tiếp tục, giọng điệu nâng cao hơn.

"Nếu như đó chính là điều anh luôn muốn nói nhưng không tìm được cơ hội thì càng tốt."

Nói xong những lời này, anh mới có dũng khí nhìn thẳng vào đối phương lần nữa.

Không biết có phải ảo giác của anh hay không, nhưng trong một khoảnh khắc, Thẩm Nhạn đã thay đổi sắc mặt. Anh không dám chắc, nhưng anh khẳng định hắn đã dao động. Bởi vì khi ngẩng đầu lên, anh mới biết hóa ra Thẩm Nhạn luôn cúi đầu nhìn đất, thời gian cúi đầu còn dài gấp đôi anh.

Trong giây phút này, anh vẫn kiên nhẫn chờ.

Cuối cùng, Thẩm Nhạn mím môi thật chặt, mất một lúc mới chính thức lên tiếng: "Cho dù… đó toàn là những điều em không muốn nghe, cũng được sao?"

"Anh nói gì em cũng muốn nghe. Chẳng phải em đã từng nói rồi sao?" Tề Tĩnh hiểu hắn đã không còn cố chấp, đáy lòng âm thầm mừng rỡ, vội vã tiến thêm một bước, tránh vuột mất cơ hội hiếm có. "Em đảm bảo, bất kể anh nói cái gì, em cũng sẽ chấp nhận. Bất kể anh nói gì cũng không thay đổi được quan hệ giữa chúng ta."

Đôi môi Thẩm Nhạn lại mím lại.

Lúc này, trong lòng Tề Tĩnh cũng nặng trịch như quả hồng trĩu xuống trên đầu cành, áp lực quá lớn, nhúc nhích một chút cũng thấy khổ sở, đau đớn.

"Nếu có động lực, khi thi đấu em sẽ được cổ vũ nhiều hơn." Anh không quên dẫn dắt từng bước.

Thẩm Nhạn nửa muốn nói nửa không.

"Chất giọng của em không phù hợp với nhân vật này, có thể sẽ phối tệ nhất… Chẳng lẽ anh không thể cổ vũ em một chút sao? Anh đổi sang cách làm nũng.

Thẩm Nhạn nghe vậy, khóe miệng hơi nhếch lên, dường như bất đắc dĩ nở nụ cười.

Tề Tĩnh bắt được sự thay đổi này, lập tức rời khỏi thân cây hồng, trở lại bên cạnh hắn, nắm tay hắn, dùng giọng nói thì thào khiến người ta không thể nào cự tuyệt mà hỏi: "Có được không?"

Có được không?

Giọng nói dễ nghe như vậy, lời khẩn cầu chân thành như vậy, làm sao có thể từ chối được.

"Được rồi…" Thẩm Nhạn nhẹ nhàng thở dài, tiếng thở nhỏ tới mức không nghe rõ. Ánh mắt hắn trở nên nhu hòa hơn, ấm áp hơn, "Chờ tới lúc cuộc thi của em có kết quả rồi tính."

Tề Tĩnh chưa bao giờ mong chờ cuộc thi của mình tới nhanh đến vậy.

Trước đây, đối với anh, cuộc thi này có cũng được, không có cũng không sao, càng chẳng phải bàn đến vấn đề điểm số. Nhưng lần này, anh xốc lại tinh thần, thề phải chiến thắng Đồng Tước Đài.

Thắng hay không chỉ là chuyện nhỏ, điều quan trọng nhất là… cơ hội để hai người có thể thẳng thắn, thành khẩn giãi bày với nhau.

Tề Tĩnh nghĩ vậy đấy.

Nhưng những fan hâm mộ của Đồng Tước Đài không nghĩ vậy, bao gồm cả những chuyện chẳng biết có liên quan tới anh hay không, nhưng chắc chắn liên quan tới Bươm Bướm Ngộc.

Đại thần lui giới nhiều năm "Khoái Mã Khinh Cầu" lại đăng weibo mới khiến diễn đàn xôn xao náo động suốt cả tiếng đồng hồ, gây ra bao sóng to gió lớn. Chỉ trong vòng mấy tiếng, các fan hâm mộ đã mới mấy chục bài post để thảo luận.

Trọng điểm thảo luận chính là ý nghĩ của hai chữ "đồ ngốc" trên weibo của nam thần.

Bởi vì ID của anh ta trùng hợp cũng xuất hiện trong post thảo luận về "Tru thiên lệnh", khiến cho cộng đồng cư dân của giới võng phối phát huy ảo tưởng, đoán rằng có phải đại thần đang ám chỉ chuyện lần này hay không. Anh ta đã biến mất rất nhiều năm, đúng lúc này lại xuất hiện, không khỏi khiến người ta liên tưởng tới sự kiện "bạn cùng phòng của Ba ba mèo".

Rốt cuộc "đồ ngốc" là chỉ cái gì, có rất nhiều luồng suy nghĩ.

Cách nghĩ thứ nhất: cái này có ý là "các cô thật ngu ngốc, làm sao có thể là tôi được".

Một nhóm người khác phản bác: Thật ra cái này có ý là "các cô thật ngu ngốc, sao có thể là Chẳng hỏi ngày về được, là tôi đó".

Các phe cãi nhau thật hỗn loạn.

Bất kể là ủng hộ hay phản đối, chí ít thì mục đích lấy đại thần làm bia đỡ đạn đã đạt được rồi.

Tề Tĩnh tiếp tục phát huy nhuần nhuyễn phong cách "đại thần giả chết", chậm chạp không bày tỏ thái độ về việc này, hơn nữa độ nổi tiếng của Khoái Mã Khinh Cầu dễ dàng thu hút mọi sự chú ý, vậy nên chủ đề dần lệch hướng, mọi người nhiệt tình thảo luận liệu có phải đại thần trong truyền thuyết sắp trở về hay không.

Đa phần các fan hâm mộ Đồng Tước Đài đều là anti fan của anh cũng tham gia thảo luận. Phản ứng của họ khiến Tề Tĩnh yên tâm hơn rằng nghi án "bạn cùng phòng" đã chìm xuống.

Lầu 2542:

( ) Tôi đã nói rồi, sao có thể là Chẳng hỏi ngày về được? Đồng Tước Tước nhà tôi và Bún Bún còn đang mắt đưa mày lại, ngứa mắt anh ta lâu rồi.

Quả nhiên một số người đoán đúng, hóa ra thật sự là một vị đại thần ở ẩn từ lâu.

Nếu là đại thần thì tôi có thể hiểu được, bạn của đại thần có đại thần ở bên cạnh dạy bảo, đương nhiên phối âm sẽ giỏi rồi. Nhưng mà đêm nay chắc chắn Đồng Tước Đài nhà tôi sẽ đứng nhất cuộc thi "Thuận Dương Hầu"!! Cho dù Ba ba mèo được nhiều người yêu thích đến mấy cũng sẽ thua Đồng Tước Tước mà thôi… Được rồi, thật ra tôi cũng thích diễn xuất của anh ta, nhưng thần tượng là sinh mạng, vĩnh viễn yêu Đồng Tước Tước nhất!! (3)

Lầu2548:

Vẫy móng từ xa với lầu 2542! Đọc tới đây thấy có rất nhiều fan Tước, he he he… Mặc dù tôi khá thích Ba ba mèo, nhưng lầu 2542 nói đúng, đấu với người khác có thể ủng hộ, nhưng muốn đấu với thần tượng thì… ngại quá, thần tượng mới là nhất, sorry nha.

Về phần Chẳng hỏi ngày về… Thật ra tôi không có cảm giác đặc biệt gì với anh ta… Tôi thích nghe chất giọng đế vương nhất, chất giọng của Chẳng hỏi ngày về trong "Cạm bẫy" quá dịu dàng, tôi không thích kiểu này. Về cách cư xử của anh ta thì tôi không thích cũng không ghét, nhưng chắc chắn một điều, không ủng hộ người nào muốn đấu với thần tượng. Đây là nguyên tắc! Nguyên tắc!

Lầu 2550:

( ) ( ) ( ) Cái gì?? Cái loại âm thụ như Chẳng hỏi ngày về mà cũng muốn cạnh tranh vai "Xương đế" với Đồng Tước Tước nhà chúng ta sao?? Dẫu gì người ta cũng là hoàng đế, anh ta đừng có phối thành hoàng hậu là được rồi (phụt).

Vậy mới nói, quan trọng nhất là phải tự biết lượng sức mình, bất kể có tài năng gì cũng không so được với thiên phú. Thấy phía trên có rất nhiều người thảo luận về chuyện bạn cùng phòng của Ba ba mèo, tôi không nghe những cuộc thi không có Đồng Tước Tước nên không hiểu lầm, hình như mọi người đang nói rằng Chẳng hỏi ngày về giả mạo một vị đại thần đã lui giới à? Tự nhận vơ mình là bạn cùng phòng của Ba ba mèo, sau đó bị đại thần vạch mặt trên weibo à?

Ha ha ha, quả nhiên bút sa gà chết… Thật muốn mau chóng được nghe cuộc thi đêm nay, muốn xem cái tên thụ kia xấu mặt trước công chúng thế nào!!

Lầu 2552:

Tuy giọng nói của Chẳng hỏi ngày về và Khoái Mã Khinh Cầu quả thật hơi giống nhau, nhưng xét về phẩm chất thì đại thần vẫn là đại thần, người mang danh hiệu đại thần đều đảm bảo uy tín!! (đúng vậy, tôi đang gián tiếp khen Đồng Tước sama và Bún sama nhà tôi = w =)

Mau xem đại thần nhà người ta vạch mặt cũng rất lịch sự, chỉ nhẹ nhàng mắt "đồ ngốc", không hề nặng lời. Nếu đổi lại là anh ta, chắc chắn đã văng tục, hắt nước bẩn vào người ta rồi… Phụt phụt phụt…

Chuyện này sao có thể coi là nhận vơ được, phải coi là ví dụ điển hình của tự bôi đen mình.

Đồng Tước sama cố lên!! Phải thắng cái tên thụ tự đâm đầu vào chỗ chết này ~(~o)~o

…

…

Ha ha, quả nhiên yêu mình sâu đậm luôn.

Tề Tĩnh cảm thán. Anh cực kì nghiêm túc băn khoăn không biết có nên đòi tiền bồi thường tổn thương danh dự từ Khoái Mã Khinh Cầu hay không đây.

Anh tò mò nếu những người này biết mối quan hệ giữa anh, Thẩm Nhạn, Khoái Mã Khinh Cầu và Bún qua cầu thì sẽ có cảm tưởng thế nào. Đương nhiên, trong khi cuộc thi đang diễn ra, việc này tuyệt đối không thể để lộ. Hơn nữa, trận đấu đầu tiên của anh đang gần ngay trước mắt, tránh xa sóng gió càng xa càng tốt.

Mặt khác, khi mở QQ ra, anh mới phát hiện Bươm Bướm Ngọc gửi cho anh hơn mười tin nhắn.

Thấy cô không nhấn tin liên tục, Tề Tĩnh nhìn thật kỹ lại, có thể nhìn được quá trình cả ngày tính toán âm mưu của cô nàng, rất có giá trị.

(Sáng nay)

Bươm Bướm Ngọc: Tôi thấy lời đồn trên diễn đàn… Ngày về, anh là bạn cùng phòng của "Ba ba mèo" sao?? Mau login nhanh lên!! Tôi muốn biết đáp án!!

Bươm Bướm Ngọc: Không thể tin được… Ngày về, anh thật giỏi giả vờ. Khi tôi nhắc đến người này với anh, anh hoàn toàn giả như không biết anh ta. Nào ngờ anh chính là bạn cùng phòng của anh ta? Anh là gay, chẳng lẽ bạn cùng phòng của anh là bạn tình?? Không thể nào, rõ ràng anh ta là trai thẳng mà… Có phải là anh cố tình quyến rũ anh ta không? Nhất định là vậy rồi??

Bươm Bướm Ngọc: Anh mau lên đây, mau giải thích cho tôi!!

Bươm Bướm Ngọc: Tôi vốn định mời anh ta hợp tác… Nếu như anh ta là gay thì tôi không thể ghép thành đôi với anh ta được, sẽ rất lúng túng!!

(Trưa nay)

Bươm Bướm Ngọc: Hình như tôi hiểu lầm anh rồi, hóa ra không phải anh?

Bươm Bướm Ngọc: Ngày về, trên diễn đàn có người nói không phải anh mà là Khoái Mã Khinh Cầu đã lui giới. Tôi quen Khoái Mã Khinh Cầu, giọng nói của anh ta quả thật rất giống anh, nhưng mà anh ta rất nam tính, không thể phong trần như vậy…

Bươm Bướm Ngọc: Bất kể thế nào, chuyện này do tôi hiểu lầm anh, anh đừng giận. Sau này chúng ta tiếp tục hợp tác.

Bươm Bướm Ngọc: Bao giờ online thì báo tôi, tôi cần biết sự thật. Rốt cuộc là anh hay là Khoái Mã Khinh Cầu.

(Chiều nay)

Bươm Bướm Ngọc: Khoái Mã Khinh Cầu đăng weibo kìa. Thật sự là anh ta ư??

Bươm Bướm Ngọc: Tôi hiểu lầm anh thật rồi. Ái chà, ngại quá, để anh nằm cũng trúng đạn. Quên đi nha.

Bươm Bướm Ngọc: Ha ha, Khoái Mã Khinh Cầu tuyệt đối là trai thẳng, vậy chắc chắn "Ba ba mèo" cũng là trai thẳng. Hai trai thẳng ở cùng nhau chắc để cho tiện thôi… Tôi nghĩ nhiều quá. Còn tưởng anh ta có quan hệ không lành mạnh với anh.

Bươm Bướm Ngọc: Khoái Mã Khinh Cầu có giọng nói rất giống anh, trước đây tôi cũng rất thích anh ta… Nhưng mà năm đó anh ta có scandal bê bối với fan nữ, ha ha… Anh ta tranh thủ lúc fan còn đang nhiều, danh tiếng chưa sụp đổ hoàn toàn mà vội vã lui giới, quả thật rất khôn ngoan. Người như vậy chắc chắn là trai thẳng, không thể nào là gay được. Tôi yên tâm rồi.

…

…

"Bê bối với fan nữ?"

Tề Tĩnh nhìn hồi lâu, lặp lại câu này, hai mắt trợn to.

Bị cô gái năm ấy "theo đuổi" mình nói xấu như vậy, bất kể thật hay giả, Tề Tĩnh đều cảm thấy mình nên châm nến mặc niệm ba phút cho Khoái Mã Khinh Cầu.

Cách cuộc thi chính thức còn một ít thời gian.

79. Chương 79

Tề Tĩnh từng phối vai đế vương, Đồng Tước Đài cũng vậy.

Nhưng bởi vì chất giọng của hai người khác xa nhau nên những vai Tề Tĩnh nhận được đều là các đế vương phong lưu đa tình, trời sinh đã là hậu duệ quý tộc, ung dung hào hoa, đa phần kịch bản đều đi theo con đường "chỉ yêu người đẹp, không yêu giang sơn". Còn Đồng Tước Đài thường phối vai các đế vương kiêu ngạo, khí phách, uy danh lừng lẫy, thống nhất thiên hạ, đồng thời có thể giữ được người mình yêu trong vòng tay, hơn nữa thường là cưỡng ép.

Nhưng nhân vật "Xương đế" trong "Tru thiên lệnh" không giống với bất kỳ vai hoàng đế nào họ từng diễn.

Đó là một hôn quân, một hoàng đế còn đang tuổi tráng niên, nhưng do hút đan dược gây nghiện, tinh thần không phấn chấn nổi, tính tình vui giận khó phân, tin lời tiểu nhân mà giết hại trung lương, là nhân vật phản diện cực kì quan trọng trong nguyên tác. Hắn chính là "thiên" mà "Tru thiên lệnh" muốn tiêu diệt.

Đối với việc thần tượng của mình đăng kí vào vai nhân vật phản diện này, các fan của Đồng Tước Đài khá thất vọng.

Nhưng mà nghĩ rằng đây chẳng qua chỉ là một cuộc thi, các cô lại vui vẻ hơn.

Hơn nữa, loại nhân vật phản diện như "Xương đế" không có lực hấp dẫn như vai chính diện "Thuận Dương Hầu", hoặc vai nam chính số một "Tần Thác". Dựa theo quy tắc cuộc thi, nếu ba vai đều lot top sẽ phải bỏ một vai, vậy chắc chắn sẽ hi sinh nhân vật phản diện này rồi.

Hội trưởng fan club Đại Kiều và Tiểu Kiều đã bắt đầu tuyên truyền từ mấy ngày trước, nói rằng hôm nay Đồng Tước Đài có hai cuộc thi liên tục, muốn các fan tham gia bỏ phiếu. Số VIP trong fan club và thành viên các năm nhóm fan lớn cộng lại cũng hơn hai, ba ngàn người, trên weibo đồng loạt trend, thậm chí còn có một số CV khá nổi cũng khuyến khích fan của mình bỏ phiếu cho Đồng Tước Đài. Tình cảnh phải dùng đến mấy chữ "hoành tráng phô trương" để hình dung.

Dưới sức ảnh hưởng của Đồng Tước Đài, số lượng người đến nghe hiện trường tăng vọt lên tới hơn mười tám ngàn người, ngay cả MC Khúc nhạc dương xuân cũng bị chấn động. Còn chưa chính thức bắt đầu, cô đã lên tiếng cảm thán: "Số lượng thính giả tới nghe cuộc thi tối nay thật kinh khủng…"

Khúc nhạc dương xuân là đại diện của ban tổ chức, hoàn toàn không biết về giới võng phối, vậy nên không hiểu vì sao cuộc thi casting nhân vật ngu ngốc vô dụng như "Xương đế" lại có số người khổng lồ đến vậy tới nghe.

Nhưng rồi cô sẽ sớm biết thôi.

Các fan hâm mộ của Đồng Tước Đài thường lên YY nghe ca hội của thần tượng, nghe Đại Kiều và Tiểu Kiều tổ chức các hoạt động phỏng vấn, vì vậy họ hiểu rõ YY như lòng bàn tay, sớm tới tụ tập ở kênh YY chính thức của cuộc thi, họp thành một nhóm, hăng hái bừng bừng spam trên khung bình luận.

Lúc Tề Tĩnh đăng nhập, vừa vào phòng, liếc mắt qua đã thấy gần như toàn màn hình đang nói về Đồng Tước Đài, những người nói về chuyện khác bị spam trôi đi trong nháy mắt.

Người nghe 1: (/ /)(/ /)(/ /)Cuối cùng cũng tới trận đấu đầu tiên của Đồng Tước Tước! Thật kích động, làm sao bây giờ? Tôi chưa từng tới kênh nào ngoài kênh của Đồng Tước Tước, thật không quen~ Ở nhà vẫn là thích nhất~

Người nghe 2: o(*) Đây cũng là lần đầu tiên tôi vào kênh ngoài, nhưng mà không sao, vĩnh viễn ở bên Đồng Tước sama!!

Người nghe 3: o(*) Vĩnh viễn ở bên Đồng Tước sama!! +1

Người nghe 4: Tuần trước tôi bỏ lỡ Đồng Tước Tước lên YY hát, hu hu hu… Các chị em có ghi âm không, cầu chia sẻ!

Người nghe 5: Chị Đại Kiều đã gửi ghi âm tuần trước trên nhóm fan, download thoải mái. Nếu cô không tham gia nhóm, sau cuộc thi có thể nói với tôi, tôi sẽ gửi ghi âm cho. Ha ha~

Người nghe 6: Có ai biết ngày sinh nhật của Đồng Tước Tước không? Tôi muốn đan khăn quàng cổ cho anh ấy, mùa đông ấm áp, he he~

…

…

Cảnh này hình như từng nhìn thấy ở đâu rồi…

Anh lặng lẽ day day huyệt Thái dương.

Khi đối kịch kỳ một "Cạm bẫy", hình như bọn họ cũng ồn ào như vậy. Chẳng qua hồi đó ở trong kênh riêng của Đồng Tước Đài, địa bàn nhà mình, đương nhiên thích làm gì thì làm. Nhưng bây giờ đang ở kênh của cuộc thi… trông thật vô lí.

Fan của Bún qua cầu cũng nhiều lắm, nhưng trừ một số bộ phận fan hâm mộ kiêu ngạo phách lối ở trận đầu tiên "Liễu Tố Ngọc" ra, các cuộc thi về sau họ đều kiềm chế rất tốt, bình thường tự quản lí nhau rất thỏa đáng.

Cảnh tượng các fan hâm mộ dốc toàn bộ lực lượng, liên tiếp spam về thần tượng trên khung chat như vậy rất hiếm thấy.

Nghĩ tới đây, nhất thời Tề Tĩnh nhớ tới một người.

Tiếng pháo vang trời.

Các fan của "chú Pháo" gây ồn ào trong cuộc thi casting vai "Tiêu Sơn lão tẩu" hoàn toàn có thể nhận làm người thân của fan Đồng Tước Đài, cùng tỉ thí hoặc bàn luận với nhau.

"Nếu như hai người này đồng thời xuất hiện, cục diện không biết sẽ náo nhiệt tới mức nào…"

Tề Tĩnh lẩm bẩm như vậy, đột nhiên liếc về phía danh sách thí sinh, khóe miệng nhất thời cứng đờ, suýt chút nữa tự làm mình sốc chết.

Số 13: Tiếng pháo vang trời.

Số 16: Chẳng hỏi ngày về.

Số 25: Đồng Tước Đài.

Tề Tĩnh bất chợt cực kì muốn đổi ID của mình sang một vị trí khác.

Anh nằm giữa hai người này, đến lúc thi đấu sẽ bị fan của cả hai bên dìm chết trong nước bọt, sẽ bị người ta mặc kệ, thi trượt không lí do.

Nhưng sự thật chứng minh, dự cảm của anh nửa đúng nửa sai.

Đúng là quả thật có chiến tranh nước bọt.

Sai là chiến tranh nước bọt xảy ra sớm hơn anh tưởng tượng. Khi quân đoàn fan hâm mộ của Tiếng pháo vang trời xuất hiện trong kênh, hai bên đều tự thống nhất với nhau phải cố gắng đưa thần tượng nhà mình thành chủ đề trên khung chat. Hơn nữa, cách cãi nhau của họ cực kì giống như một người tự chửi chính mình, trông như diễn trò.

Người nghe 1: ( )= Mẹ nó các cô náo loạn trên khung chat làm gì? Không thấy ở đây còn các thí sinh khác à? Coi đây là nhà mình chắc? Đúng là vô liêm sỉ.

Người nghe 2:… Lầu trên là ai? Nói tên thí sinh nhà các cô xem nào? Để xem có bị Đồng Tước Tước nhà tôi đánh cho thua tụt quần không~

Người nghe 3: Nói thì nói, tôi sợ cô chắc? Tiếng pháo vang trời nhà chúng tôi là á quân cuộc thi trước nhé, vị kia nhà cô là ai chứ? Đã tham gia cuộc thi nào rồi? Lọt vào top mấy rồi? Ha ha, cái đám quê mùa các cô mà xin lỗi thì tôi tha cho đấy ( )

Người nghe 4: Sặc ha ha ha ha. Chỉ là á quân mà thôi. Đồng Tước Tước nhà chúng tôi là vô địch nhé. Ai thèm cái vị trí á quân?? Đừng tự kiêu quá, cẩn thận tự tát vào mặt mình đấy ( )

Người nghe 5: o(o)oo(o)oo(o)o Tiếng pháo vang trời! Tiếng pháo vang trời! Tiếng pháo vang trời!!

Người nghe 6: (*° °*) (*° °*) (*° °*) Đồng Tước Đài! Đồng Tước Đài! Đồng Tước Đài!

…

…

"Chẳng hỏi ngày về, Chẳng hỏi ngày về, Chẳng hỏi ngày về!" Tề Tĩnh bắt chước khẩu hiệu của bọn họ, tự nói nhỏ trước màn hình. Hô xong, anh bật cười, độ mặt dày của fan cuồng không thể nào đo đạc được, anh còn kém xa.

Anh vừa lắc đầu vừa cảm thán may mà mình không có nhiều fan, hơn nữa họ cũng không tổ chức thành

đoàn thể thế này.

Mới nghĩ vậy, trên khung chat đột nhiên nhảy ra một bình luận mới, đúng những gì anh vừa nói.

Lão ngũ : ~(　)/~~(　)/~~(　)/~ Chẳng hỏi ngày về! Chẳng hỏi ngày về! Chẳng hỏi ngày về!

Tuy rằng những lời này mau chóng bị fan của Đồng Tước Đài và Tiếng pháo vang trời spam cho trôi đi, thời gian xuất hiện chỉ chừng hai giây mà thôi, Tề Tĩnh vẫn bị nó làm cho suýt sặc.

"Tên này đang làm gì vậy…" Anh dở khóc dở cười, hóa ra hôm nay Khoái Mã Khinh Cầu cũng có mặt.

Nếu như người của giới võng phối biết được vị đại thần trong truyền thuyết đang đóng vai một fan cuồng cổ vũ mình, chắc chắn sẽ ngạc nhiên tới rớt cằm xuống đất.

Nhưng khách quan mà nói, năng lực của Tiếng pháo vang trời không tệ, giọng nói của Đồng Tước Đài cũng có ưu thế lớn, kết quả của cuộc thi hôm nay không thể đoán trước được. Chỉ cần phía ban tổ chức không có vấn đề gì, anh có thể thử một phen. Hơn nữa, biết đâu núi cao còn có núi cao hơn… Muốn lấy top 1 là quá ảo tưởng, chỉ cần thắng được Đồng Tước Đài là tốt rồi.

"Các bạn thính giả, chào buổi tối. Bây giờ là sáu giờ năm phút, giờ Bắc Kinh, bởi vì phía hậu trường có một số trục trặc nhỏ, cuộc thi của chúng ta dự kiến sẽ bắt đầu trễ năm phút, chân thành xin lỗi. Cảm ơn mọi người đã tới tham dự hiện trường vòng đấu thứ bảy "Tru thiên lệnh"!"

Thanh âm của Khúc nhạc dương xuân cắt đứt suy nghĩ của anh, cũng cắt đứt cuộc chiến nước bọt trên màn hình.

"Cuộc thi casting tối nay dành cho nhân vật "Xương đế", yêu cầu các thí sinh nhớ thay đổi tên của mình, ban hậu cần sẽ dựa theo đó mà sắp xếp thứ tự lên mic."

Tề Tĩnh rất quen thuộc với trình tự này rồi, khi các fan hâm mộ còn đang náo loạn, anh đã chuẩn bị xong hết thảy.

Cái anh quan tâm chỉ có lời thoại sẽ được công bố sau khi Khúc nhạc dương xuân phổ biến xong quy tắc.

Đang đợi, bỗng nhiên có người gửi tin nhắn riêng cho anh.

Tề Tĩnh cúi đầu nhiên, hóa ra là "Lão ngũ".

Lão ngũ nói với bạn: Chúc mừng, chúc mừng, có vẻ lời đồn đã rời khỏi cậu~

Bạn nói với Lão ngũ : Đúng vậy… Tất cả mọi người nói tôi bị anh vạch mặt… _

Lão ngũ nói với bạn: Phụt phụt, cậu cứ coi như nói đùa đi~

Bạn nói với Lão ngũ :… _

Lão ngũ nói với bạn: Được rồi, tôi chỉ muốn nhắc cậu một tiếng, cuộc thi hôm nay không có ai nhúng tay vào đâu, cho dù có làm gì cũng chỉ lén lút mà thôi, cậu cứ yên tâm mà thi. Cố nên nhé(3)

"Ồ…" Tề Tĩnh nhíu mày bất ngờ.

Mặc dù không hiểu vì sao Khoái Mã Khinh Cầu lại nói vậy với mình, nhưng dù sao anh ta cũng là lão làng trong giới, hẳn là có phương pháp riêng, biết đâu còn quen biết cả Tây Bắc Lộ? Nói chung, chuyện này không cần quá lo lắng.

Tắt tin nhắn riêng, đúng lúc đó Khúc nhạc dương xuân công bố ba cảnh phối âm trong cuộc thi ngày hôm nay.

Tề Tĩnh nhìn tổng thể lời kịch một chút. Lời thoại lần này chọn rất hay, có cao trào có nhẹ nhàng, nghe rất ý nghĩa.

Có cảnh "Xương đế" bình tĩnh nói chuyện với các đại thần khi lên triều sớm, có cảnh "Xương đế" quằn quại khi lên cơn nghiện thuốc, có cảnh đối kịch với "Thục phi" được sủng ái nhất trong hậu cung, cuối cùng là cảnh đối kịch với diễn viên chính "Tần Thác".

Giữa các cảnh có sự thay đổi cảm xúc rất lớn, yêu cầu diễn xuất rất cao… Đây là tất cả những gì anh kỳ vọng.

Thách thức càng cao, khả năng kéo giãn khoảng cách chênh lệch càng cao.

"Vậy sau đây cuộc thi chính thức bắt đầu… Xin mời thí sinh…" Khúc nhạc dương xuân mới nói được phân nửa, bỗng nhiên dừng lại, có vẻ như cô nhận được tin tức mới từ hậu trường. Cô sửng sốt một lúc mới sắp xếp từ ngữ để giải thích cho người nghe. "À, vừa rồi ban tổ chức báo tin, muốn tôi công bố trước."

Nhắc tới "tin tức của ban tổ chức" khiến tất cả đồng loạt "ồ" lên.

Chắc là do có vết xe đổ trong cuộc thi "Bạch Kha", các thính giả đều lo lắng không biết có phải ban tổ chức lại muốn phạt ai không.

Khúc nhạc dương xuân nói: "Hôm nay ban tổ chức nhận được phàn nàn từ thính giả, nói rằng cách chấm

điểm trong cuộc thi không khách quan, chêch lệch điểm giữa các giám khảo quá lớn. Đối với vấn đề này, ban tổ chức khẳng định điểm của ban giám khảo chỉ đại diện cho ý kiến cá nhân, không liên quan tới lập trường của ban tổ chức. Nhưng trong tình huống đặc biệt, tổng bộ công ty trò chơi có quyền đưa ra quyết định tuyển dụng cuối cùng."

Tề Tĩnh ngẩn người.

Không hổ là cái cớ do công ty thương mại tiêu chuẩn lấy ra.

Cái gì gọi là "tình huống đặc biệt", lúc nào có thể sử dụng "quyền đưa ra quyết định tuyển dụng cuối cùng"? Định nghĩa không rõ ràng, ban tổ chức nói thế nào cũng có lý, vẫn khống chế được cục diện.

Nhưng mà cấp cao của công ty có quyền can thiệp chưa chắc đã là chuyện xấu… Nếu như "cố ý hạ điểm" và "cố ý tăng điểm" bị liệt vào trường hợp đặc biệt, các thính giả với tư cách người tiêu thụ có thể lợi dụng quyền can thiệp này để phản đối ban tổ chức, ngăn chặn sự bất công.

Điều đáng cười là tin tức của ban tổ chức lại trở thành cái cớ cho các fan hâm mộ công kích nhau.

Người nghe 1: ( ) Ban tổ chức cuối cùng cũng ra quyết định rồi, vị đại nhân nào đó nhà các cô chắc đã gian lận gì rồi.

Người nghe 2: ( ) Đây mới là điều chúng tôi định nói đó. Nếu như tôi nhớ không lầm, chú Pháo nào đó bị hạ điểm xuống làm á quân phải không?

Người nghe 3: Nói bậy!! Pháo Pháo nhà chúng tôi bị giám khảo dìm nên mới mất vị trí quán quân, các cô không biết chân tướng còn dám nói lung tung, tức quá!! ( )

Người nghe 4: Đồng Tước Tước cố lên!! Đừng để cho mấy đứa quê mùa kia coi thường! °. °(((p( )q)))°. °

Người nghe 5: Đúng vậy, Đồng Tước đại nhân đừng chấp bọn họ, anh nhất định sẽ thành vô địch! °. °(((p( )q)))°. °

Người nghe 6: Hừ hừ, vai phụ mà còn tự phụ như vậy, đám gay thì làm ăn được gì chứ? Trước đây khi Đồng Tước Đài phối ngôn tình, tôi còn rất thích anh ta. Nào ngờ chỉ vì nổi tiếng mà vứt bỏ liêm sỉ! Ban tổ chức cần phải xem xét kỹ xem có thật sự cần người như vậy không.

…

…

Tề Tĩnh đọc bình luận xong, trong đầu đột nhiên nghĩ ra một điều.

Anh vội vã mở trình duyệt web, tìm xã đoàn của Tiếng pháo vang trời. Quả nhiên, xã đoàn kia là xã đoàn nổi tiếng phản đối đam mỹ, các thành viên của xã đoàn chỉ nhận kịch ngôn tình, hoặc kịch không có tình cảm yêu đương, thỉnh thoảng cũng có người nhận kịch đam mỹ, nhưng số lượng càng ngày càng ít.

Tề Tĩnh tìm trong danh sách thành viên, ánh mắt vừa liếc qua đột ngột dừng lại ở ba chữ "Tây Bắc Lộ".

Chức vị khá cao, đã từng làm trưởng xã đoàn.

Tiếng pháo vang trời còn là thành viên nòng cốt của xã đoàn này. Nếu hai người này cùng một xã đoàn, tư tưởng chắc cũng giống nhau.

"Ha ha ha ha." Tề Tĩnh liên tưởng tới những gì Bươm Bướm Ngọc nói, suy nghĩ bỗng thông suốt, nhất thời cười vang, "Tôi hiểu rồi, hiểu rồi."

Thảo nào Tây Bắc Lộ lại vô duyên vô cớ "bắt nạt" Ba ba mèo, chắc bởi vì "bạn cùng phòng" anh đây khiến các thính giả ảo tưởng, đạp trúng mìn của người ta.

"Hóa ra do em gián tiếp gây ra sao…" Tề Tĩnh vừa cười vừa than, chợt thấy áy náy với Thẩm Nhạn.

Nhưng anh hoàn toàn không thấy xấu hổ vì mình phối kịch đam mỹ, càng không thấy xấu hổ vì mình là gay.

"Đồng Tước Đài đại nhân, không ngờ cũng có lúc tôi và anh ngồi chung một thuyền."

Ngón tay anh khoái trá gõ trên mặt bàn, không khỏi tính toán thử dựa trên "hành vi bình thường" của Tây Bắc Lộ và mối quan hệ với Bươm Bướm Ngọc, Đồng Tước Đài sẽ bị chấm bao nhiêu điểm. Dù sao Đồng Tước Đài không chỉ phối đam mỹ mà còn có rất nhiều scandal tình cảm đồng tính với Bún qua cầu.

Tây Bắc Lộ không đứng ra nói thẳng, nhưng lời nói đầu của Tiếng pháo vang trời đã chứng minh tôn chỉ ngầm của xã đoàn bọn họ.

"Cô Bồ đã từng nói ở cuộc thi trước rằng "công bằng sống trong lòng người". Vậy mọi người có biết "công bằng" là gì không? "Tru thiên lệnh" là tác phẩm có xu hướng bình thường, vậy nên phẩm chất của các diễn viên phối âm cũng phải đoan chính, nếu không sẽ bị người tiêu thụ chỉ trích. Về điểm này, Tiếng pháo vang trời tôi nhất định có thể làm được, mong mọi người ủng hộ nhiều hơn."

Câu thì "cô Bồ", câu thì "công bằng", ngôn từ chính trực, cách nói khoan thai.

Tề Tĩnh chỉ có thể lặng lẽ đỡ trán.

Hóa ra câu "thần tượng thế nào fan thế nấy" là có thật, chí ít độ mặt dày đã được chứng minh.

Lần trước, Bồ Ngọc Chi chỉ chấm cho hắn điểm 1, vậy mà vẫn hùng hồn tỏ vẻ rộng lượng không thèm chấp, nói năng lễ phép lịch sự, còn trích dẫn lời của cô dùng vào việc hoàn toàn chẳng liên quan… Nịnh ban giám khảo cũng không cần nịnh rõ ràng tới vậy chứ.

May mà chú Pháo này không quá nát trên phương diện phối âm, rất có tài là đằng khác.

"Trẫm không hiểu, ngày nay thiên hạ thái bình, quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, sao vẫn còn bè lũ phản bối làm loạn? Bọn chúng cố ý không muốn trẫm được yên, hay muốn cả thiên hạ và bách tính đều không được yên ổn?"

Mỗi lần mở màn, chú Pháo đều khiến cho mọi người thỏa mãn, bởi vì cảm giác tuổi tác diễn đạt rất tốt. Nói thật, giọng thật của hắn luôn thích hợp với những vai nam hơn ba mươi tuổi. Hơn nữa, chất giọng có âm vực rộng, mơ hồ lộ ra khí phách đế vương, mỗi câu nói đều mang khí thế hào hùng.

Cảnh này là cảnh "lên triều nghị sự", tất nhiên sẽ khiến người nghe tưởng tượng ra những cảnh thường thấy trong phim truyền hình.

Dường như chú Pháo đang muốn nhấn mạnh những gì mình nói lúc đầu, cách nói chuyện cực kì đoan chính, dường như thật sự đang ngồi trên ghế rồng mà ra lệnh cho quần thần, từ trên cao nhìn xuống thiên hạ.

Sau câu này có một động tác: xem tấu chương.

Vì vậy chú Pháo dùng cách đọc diễn cảm mà nói: "Các khanh nhìn xem, "Nha môn châu phủ Thông châu bị phản loạn đốt cháy, quan binh tử thương hơn trăm người, lui về bảo vệ thành Nghiêu. Quan ngân bị cướp, tổn thất một vạn hai nghìn bảy trăm lượng, kho lương bị phá, trong số hương dân có người xúi giục, công khai lục soát, tranh giành nhau, một hạt thóc cũng không còn". Đây rõ ràng là muốn tạo phản, tạo phản!"

Sau đó hắn lạnh lùng cười.

"Thuận Dương hầu, khanh lập tức dẫn hai vạn binh mã tới bình định Thông châu!" Một đạo thánh chỉ đầy khí phách được đưa ra, hắn hơi ngừng lại rồi từ trên ngạo nghễ nhìn xuống, hỏi thần tử của mình: "Khanh là tướng lĩnh trẫm tán thưởng nhất, hẳn là có thể làm được chứ?"

Một màn kịch diễn thuận lợi như nước chảy mây trôi, so với các thí sinh trước đó thì đẳng cấp hơn hẳn.

Ngoại trừ chữ "Nghiêu" cũng bị đọc nhầm thành "Nhiêu" giống những người khác, phương diện phát âm

hoàn toàn không có vấn đề gì. Vai đế vương trong ngôn tình và những kịch không có tình cảm rất nhiều, chú Pháo chắc chắn cũng phối không ít, vô cùng chuyên nghiệp, khiến các fan hâm mộ kích động vô cùng.

Người nghe 1: o(*) Hay lắm!! Chính là như vậy!! Pháo Pháo cực kì có phong thái hoàng đế!!

Người nghe 2: o(*) Đọc lời thoại rất hay~ Đọc lời thoại cổ trang mà hoàn toàn không có cảm giác xa lạ~

Người nghe 3: (^) Hừ, trình độ thế này thì Đồng Tước Tước cũng làm được, đừng vội mừng!

Người nghe 4: ( ) Phối giỏi đến mấy cũng chỉ phối mấy cái kịch gay, ban tổ chức không thèm gay đâu~

Người nghe 5: ( ) Cứ làm như Pháo Pháo nhà các cô chưa từng phối đam mỹ vậy… Tôi vừa tìm thử rồi, anh ta có tác phẩm đam mỹ~ Ô kìa tự vả~

Người nghe 6: *ngoáy mũi* Hai màn tiếp theo sẽ cho các cô mở rộng tầm mắt!

…

…

Hai màn kịch sau quả thật rất khó, xung đột khá kịch liệt, rất dễ phối thành công, cũng rất dễ phối hỏng.

Tề Tĩnh từng đọc nguyên tác, thật ra trong lòng đã sớm tính toán xem nên diễn thế nào, nhưng nghe thử cách diễn đạt của chú Pháo cũng là một phương pháp phân tán lực chú ý tốt.

Chỉ còn ba người.

Chỉ còn ba người nữa là tới lượt anh.

Cuối cùng Tề Tĩnh cũng cảm nhận được sự khác biệt tâm lí giữa người trong cuộc và người ngoài cuộc. Giờ khắc này, số thứ tự các thí sinh càng ngày càng gần số 16, mồ hôi đổ trong lòng bàn tay anh cũng ngày càng nhiều hơn, rất cần phải phân tán lực chú ý.

80. Chương 80

"Làm càn!!"

Trong tai nghe truyền tới tiếng gầm lên giận dữ khiến kẻ khác rùng mình.

Giọng nói của Tiếng pháo vang trời rất dày, khi gầm lên đọc lời thoại sẽ không bị hụt hơi, cực kì hiệu quả.

Đây là trích đoạn giữa "Xương đế" và "Thục phi. "Xương đế" lên cơn nghiện, mất tính táo, nổi giận thất thường. Hắn đang ngủ lại ở tẩm cung của "Thục phi", hai người tranh chấp vì nàng cứ nhắc tới việc lập Thái tử nhiều lần.

"Thiên hạ này là của trẫm, trẫm thích lập ai làm Thái tử… đều do trẫm định đoạt!"

Câu này cũng dùng cách rống to lên để đọc.

Trong kịch bản miêu tả: Lúc đó, toàn thể triều đình đang nổi sóng ngầm mãnh liệt về việc lập người thừa kế giang sơn. Hoàng hậu quá cố xuất thần nghèo hèn, sau khi mất chỉ để lại một đứa con trai không có chỗ dựa. Gia tộc "Thục phi" thì ngày càng hùng mạnh, cha nàng trong triều đình là nhân vật có thể một tay che trời. Vì vậy các đại thần đều theo phe họ, chẳng bao lâu nữa "Thục phi" có lẽ sẽ chính thức được phong Hậu, mà con trai của nàng rất có khả năng trở thành Thái tử.

Lời thoại kết thúc rồi mà trong tai nghe vẫn vang lên tiếng ho mãnh liệt, dường như thân thể đang đau khổ quằn quại vì thiếu thuốc.

Tề Tĩnh âm thầm cho một like.

Tuy tính cách của chú Pháo không được tốt lắm, nhưng mà trên phương diện phối kịch vẫn rất ổn. Lúc này, hắn đã biết chú ý xử lí chi tiết, tiến bộ rất nhiều so với cách biểu diễn trong cuộc thi "Tiêu sơn lão tẩu". Hơn nữa, hắn vốn có căn bản vững chắc, độ chân thật khi diễn chậm rãi tăng lên, nghe rất cảm động.

"Không phải không có Diêm gia thì trẫm không làm được gì. Trẫm là thiên tử… Thiên tử!"

Ở đây không có ghi chú về chất giọng, chú Pháo kéo dài cảm xúc từ trước đó, tiếp tục rống lên giận dữ.

Sau lời thoại này có một chi tiết nhỏ, đó là động tác "Xương đế" ngã nhào xuống đất, đánh vỡ bình hoa. Dựa theo chi tiết này, ai cũng cho rằng hắn đang trút cơn giận tột cùng, căm phẫn ném đồ đạc.

Nhưng Tề Tĩnh chỉ nghe, không lên tiếng.

Câu nói cuối cùng kết thúc màn này cũng là câu thể hiện mấu chốt trong tính cách của "Xương đế".

Ghi chú chất giọng: Run.

Chú Pháo vừa ho vừa run giọng mắng: “Rõ ràng trẫm là vua một nước, đứng đầu thiên hạ… Vì sao… Vì sao quyết định việc này còn phải nghe lời người khác? Trẫm mặc kệ! Bất kể quốc trượng nói gì, trẫm cũng… không quan tâm..”

Ba chữ cuối cùng, hắn nghiến răng nghiến lợi mà nói ra.

Từ quan hệ của tuyến nhân vật có thể đoán được, cha của “Thục phi” nắm quyền lực trong tay, “Xương đế” bù nhìn phải hèn hạ khuất phục. Chuyện này đối với một đế vương là điều không thể nào chịu đựng được. Vậy nên cách diễn đạt của chú Pháo trong đoạn này hoàn toàn có thể hiểu được.

“Nhưng tôi sẽ không phối như vậy đâu…” Tề Tĩnh mỉm cười khi chú Pháo kết thúc, nghiêng đầu chống cằm, giương vẻ mặt gian xảo trước màn hình. Đồng tình, nhưng không thể đồng tình hoàn toàn.

Anh không có cách hiểu giống vậy.

Cũng không có cách biểu diễn giống vậy.

Lúc này, chú Pháo đã vào màn ba.

Màn cuối cùng dựa theo trục thời gian cũng là cảnh gần kết cục, “Xương đế” bị nhóm người của nam chính “Tần Thác” ép vào một góc, không còn đường lui. Trong tư thế giằng co, hai người có một cuộc đối thoại ngắn.

“Ngươi tới giết trẫm đúng không? Cái ngươi đang cầm trên tay chính là lệnh bài ”Tru thiên lệnh” của đám phản tặc phải không?”

Một người đã bị dồn tới đường cùng, dù biết rất rõ mình sẽ không có được kết cục tốt nhưng vẫn muốn giãy dụa lần cuối. Thật ra chú Pháo sử dụng cách nói rất đúng. Hắn lợi dụng ưu thế giọng trầm của mình, khi tức giận có thể nghe tiếng cười cộng hưởng trong lồng ngực: “Ai ai cũng muốn tạo phản, ai ai cũng muốn ép trẫm! ”Tru thiên“? Ha ha ha ha, ”thiên” há lại để cho các ngươi giết được hay sao? Các ngươi không phải đang “tru thiên”, mà là đang “nghịch thiên”!”

Dứt lời, hắn vội vàng thở hổn hển hai cái, sau đó cười lạnh.

“Ha ha, trẫm biết… Đám phản tặc các ngươi muốn tôn Thuận Dương hầu làm hoàng đế… Nó chỉ là thứ nghiệt chung cho Tiên đế sinh ra ở bên ngoài! Trẫm mới là Thái tử danh chính ngôn thuận do Tiên đế sắc phong!”

Đến đó, màn ba kết thúc. Hắn còn tranh thủ mấy giây còn thừa để cảm ơn thính giả và ban giám khảo, kéo phiếu bầu, làm đầy đủ mọi chuyện cần thiết.

Tề Tĩnh từng nghe rất nhiều cuộc thi, thí sinh có trình độ ưu tú như vậy, điểm chắc chắn không thấp.

Đương nhiên, nếu như phẩm chất và năng lực tỷ lệ thuận với nhau là tốt nhất… Đáng tiếc, hắn không phải vậy.

"Nể mặt sự tiến bộ của anh trong phối âm, tôi bỏ phiếu cho anh đấy."

Tề Tĩnh luôn vui lòng bỏ phiếu cho đối thủ, hơn nữa anh có thói quen phân biệt rạch ròi giữa năng lực và phẩm chất, không đánh đồng hai thứ, không lấy việc công trả thù riêng, ích kỉ giữ một phiếu của mình.

Đúng như anh dự đoán, thành thích của Tiếng pháo vang trời không tệ, đủ để cho fan hâm mộ đắc ý.

[Chất giọng]: 4.0, 3.5, 4.5. Trung bình: 4.0

[Phát âm]: 3.5, 3.0, 4.5. Trung bình: 3.67

[Kỹ năng cơ bản]: 4.0, 3.0, 4.5. Trung bình: 3.83

[Sức hấp dẫn]: 3.5, 2.5, 4.5. Trung bình: 3.5

Điểm của ban giám khảo: 4.0+3.67+3.83+3.5=15.0 điểm.

Điểm bỏ phiếu: 65.7% phiếu bầu. Tỷ lệ = 0.657 điểm.

Tổng điểm: 15.0+0.657=15.657 điểm.

Nếu cẩn thận xem xét kỹ số điểm sẽ thấy có chút thú vị.

Tuy Bồ Ngọc Chi là người chấm điểm nghiêm khắc nhất trong số các ban giám khảo, nhưng chính vì sự nghiêm khắc ấy, điểm mà cô chấm được coi là lí tưởng. Chắc cô cũng nhận ra sự tiến bộ khi xử lí lời thoại của chú Pháo.

Tây Bắc Lộ chấm điểm lúc nào cũng cao, nhưng giờ không còn quá lộ liễu như trước, thật khiến người ta hoài nghi.

Còn điểm phiếu bầu là dựa theo tỉ lệ "tổng số lượng người bỏ phiếu trực tiếp tại hiện trường" mà tính. Trước khi mở màn, fan hai bên đã chửi nhau như điển, lượng fan khổng lồ của Đồng Tước Đài chắc chắn sẽ không bỏ phiếu cho "kẻ thù", vì vậy mới gây ra hiện tượng điểm phiếu bầu thấp.

Dẫu sau thì chú Pháo vẫn leo lên hạng nhất theo tổng điểm, khiến các fan hâm mộ của Đồng Tước Đài tức phát khóc.

"Phù…"

Tề Tĩnh hít sâu một hơi, lấy tay vỗ vỗ mặt mình, chấn chỉnh tinh thần.

Từng thí sinh được lên mic chỉ hai, ba phút, từ sau chú Pháo cho tới lượt anh cũng chỉ bằng khoảng thời gian rót một cốc nước.

Nhưng điểm khác là anh không uống nước sôi mà pha một cốc nước đường cực ngọt cho rất nhiều đường cát, nuốt một ngụm, trong cổ họng ngọt ngấy, giống như có gì dính ở cổ. Người không quen uống sẽ cảm thấy họng rất khó chịu, rất muốn uống nước lọc cho trôi đi.

"Khụ khụ…" Anh đè vào vị trí dây thanh quản, nhẹ nhàng ho vài tiếng. Nhưng anh không thông họng.

Anh vẫn chậm rãi nhấp từng ngụm cho tới bây giờ, thanh âm trở nên khàn khàn hơn.

Giọng thật của anh rất trong trẻo, nghe hoàn toàn không phù hợp với hình tượng "Xương đế" nghiện thuốc mỗi ngày. Hơn nữa, cảm giác tuổi tác cũng không đúng, hai mươi mấy tuổi thì không sao, ba mươi mấy tuổi thì hơi miễn cưỡng. Dù vậy, anh vẫn không muốn bóp giọng, bởi cách này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới hiệu quả diễn xuất.

Thực ra uống rượu trắng sẽ có hiệu quả tốt hơn, nhưng chắc chắn Thẩm Nhạn sẽ không cho phép anh làm vậy, thế nên anh đành chọn phương pháp ôn hòa.

Còn một nguyên nhân nữa khiến anh không chọn rượu, bởi vì cha anh.

Cha anh do uống rượu lâu ngày mà giọng nói trở nên khàn khàn, điều này làm anh ấn tượng vô cùng, sau khi uống rượu còn nổi tính điên, dễ tức giận, có chút giống với nhân vật này. Ý nghĩ này bất giác xuất hiện khiến Tề Tĩnh cau mày, không kiềm chế được một vài hồi ức không tốt đẹp nảy ra.

"Ha ha." Tề Tĩnh cười mỉa mai.

Người ta thường nói khi CV phối âm thường liên tưởng tới những chuyện xảy ra trong cuộc sống thực tế của mình, không ngờ anh cũng vậy.

Cha, giờ cha đang làm gì nhỉ? Nếu như thói quen của cha vẫn giống mấy năm trước, chắc hẳn giờ cha đang xem thời sự.

Điều đáng cười là anh làm nghề thu thập tin tức thời sự trong đài truyền hình.

Mỗi ngày cha đều xem thời sự, không biết có từng nhớ tới anh chăng? Không biết cha có từng nhớ tới đứa con trai mà mình không thể chấp nhận được chăng?

"Thí sinh số 16, Chẳng hỏi ngày về."

Giọng nói của Khúc nhạc dương xuân đột nhiên cắt đứt suy nghĩ của Tề Tĩnh, khiến anh bất giác tỉnh giấc, vô thức ngồi thẳng dậy.

"Số 16 hãy chuẩn bị kỹ càng, tôi sẽ kéo bạn lên mic ngay bây giờ." Khúc nhạc dương xuân cười khanh khách, vẫn luôn duy trì phong cách nhã nhặn của đại diện ban tổ chức.

Khi cô đọc tên anh, trên khung chat cũng xuất hiện chút ồn ào, lời ra tiếng vào bay đầy trời.

Người nghe 1: (o)Chẳng hỏi ngày về cũng ở đây!! Thật sự là Chẳng hỏi ngày về phối "Cạm bẫy" ư??

Người nghe 2: Mẹ nó! Xuất hiện rồi, Chẳng hỏi ngày về nổi tiếng xôn xao đã xuất hiện rồi! Không những không trốn tránh sóng gió mà còn dám tham gia thi đấu, thật dũng cảm… Dám tranh vai diễn với Đồng Tước Đài, thật quá dũng cảm…

Người nghe 3: (> <)Thật ra tôi rất thích Chẳng hỏi ngày về, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ… *chọt chọt*

Người nghe 4: Lầu trên bị mù hả, dám thích loại hèn hạ bỉ ổi cố tình li gián Đồng Tước Tước và Bún qua cầu? Cái anh Pháo gì đó thì không sao, phối âm khá tốt (tuy vẫn kém hơn Đồng Tước Tước của chúng ta), nhưng diễn xuất của Chẳng hỏi ngày về dở tệ, chúng ta cứ chờ mà xem trò cười đi. Ha ha ha~

Người nghe 5: ( ) Tới đây nào, đến xem tên thụ kia phối Hoàng hậu ra sao! (chú ý, là Hoàng hậu, không phải Hoàng đế)

Người nghe 6: ( ) Xin kính cẩn nghiêng mình lắng nghe ý chỉ của Hoàng hậu nương nương! Hơn nữa còn là Hoàng hậu trong "Chân hoàn truyện"! Ha ha ha.

…

…

Tập thể anti fan cũng ra mặt sao… Tốt, tốt lắm.

Tề Tĩnh dựng ngón cái trước màn hình, sau đó kiên định bình tĩnh mở microphone.

"Số 16, hiện tại bạn có thể nói chuyện chưa? Xin hãy xác nhận microphone của mình hoạt động bình thường." Khúc nhạc dương xuân chỉ đạo theo thông lệ, chợt nghe thấy một giọng nam thanh niên đầy từ tính vang lên.

"Vì sao bên ngoài cãi nhau ồn ào như vậy, còn ra thể thống gì? Ngự tiền MC(1) của trẫm đâu?"

"Phụt…"

Khúc nhạc dương xuân còn chưa kịp buồn bực vì đám chít chít meo meo trên khung bình luận, tưởng rằng Tề Tĩnh cũng là một "thí sinh có vấn đề", không ngờ đối phương lại nghiêm túc nói ra lời dạo đầu buồn cười như vậy. Từ "trẫm" dùng rất thản nhiên, khiến cô giật mình, sau đó bật cười.

Nhưng thân là MC, kỹ năng tùy cơ ứng biến của cô đã max level.

Khúc nhạc dương xuân cũng bắt chước trêu chọc theo: "Khởi bẩm hoàng thượng, những người bên ngoài đang chờ ngài lên điện biểu diễn, xin hoàng thượng hãy kiểm tra microphone."

"Chỉ là cái microphone, trẫm đã kiểm tra từ lâu rồi. MC không cần phải lo lắng."

Tề Tĩnh khẽ cười nói.

Đó là chất giọng trầm nhất của anh từ trước tới nay, phối hợp với phong cách nói chuyện. Chất giọng này còn hơi khàn khàn, hơn nữa hô hấp vững vàng nhờ rèn luyện lâu ngày trong chuyên mục thời sự chống đỡ duy trì, so với giọng nói trong "Cạm bẫy" như hai người hoàn toàn khác nhau.

Người nghe 1:…

Người nghe 2:… Vừa rồi…

Người nghe 3:… Vừa rồi là Chẳng hỏi ngày về á?? Σ(° °|||)

Người nghe 4: Đùa nhau à? Chẳng hỏi ngày về đâu có công như vậy… Có phải là CV trùng tên không? Nhất định là thế rồi!!

Người nghe 5: Giọng nói này chắc chắn không phải anh ta!! Tham gia thi đấu mà dám nhờ người giả mạo, anh ta có biết xấu hổ không vậy? Ban tổ chức ơi ban tổ chức, đây là hành vi lừa đảo, xin ban tổ chức đừng bỏ qua, nhất định phải điều tra rõ!

Người nghe 6: Ha ha ha ha, lầu trên ơi, khuyên cô đừng ra đường nếu không sẽ mất mặt đấy. Rốt cuộc là ai mới không biết xấu hổ vậy? Thân là fan của Ngày về, tôi khẳng định đây là giọng nói vốn có của anh ấy (hình như còn công hơn hồi trước, ghét quá đi~ Tôi thích nhất kiểu này). Ai chưa từng nghe kịch của anh ấy thì đừng bốc phét ở đây ~ ( )

…

…

Phản ứng của quần chúng hoàn toàn nằm trong dự tính của anh.

Tề Tĩnh hoàn toàn không bất ngờ. Hôm nay không phải người khác khiến anh giật mình, mà là anh muốn làm cho người khác giật mình, sốc toàn tập luôn.

"Ngại quá, vừa rồi tôi nhập vai." Anh lịch sự cười, duy trì chất giọng hiện tại. Anh không cố ý vênh mặt, cũng không hạ mình khiêm tốt, chỉ nói một cách chậm rãi đúng mực. "Sau đây xin tự giới thiệu một chút, tôi là Chẳng hỏi ngày về. Từ ba năm trước, tôi đã dùng ID này để phối âm, chưa từng thay đổi, cũng không có dự định thay đổi, không định tạo clone, cũng không định tìm người giả mạo."

Anh nói vô cùng thản nhiên khiến khung bình luận lặng như tờ, dường như bị chất giọng và lời nói của anh làm cho kinh hãi.

Sự ung dung ấy chẳng khác nào tát thẳng vào mặt một số người, hơn nữa còn tát rất đau, đau đến mức bọn họ ăn vạ, khăng khăng tố cáo anh đang nói láo, còn spam trên khung bình luận rằng "Cầu ban tổ chức điều tra".

Khúc nhạc dương xuân bị vây vào một hoàn cảnh rất khó xử.

Thật ra đối với ban tổ chức, chỉ cần thí sinh dự thi từ đầu tới cuối là cùng một người, dù cậu ta dùng tên gì, thân phận gì cũng được.

Trên kênh liên tục có người yêu cầu "điều tra". Cô là đại diện của ban tổ chức, dù việc này chẳng qua chỉ là cố tình gây sự, nhưng duy trì trật tự cũng là trách nhiệm của cổ, vậy nên cô không thể coi như không thấy.

Cô đành nói: "Các vị thính giả, ID của thí sinh tham gia thi đấu được xác nhận bằng số căn cước công dân, không xảy ra trường hợp trùng với ID khác. Nếu không nằm trong phạm vị quản lí của tôi, xin mời các thính giả có nghi vấn hãy gửi email tới địa chỉ hòm thư của ban tổ chức, chúng tôi sẽ xử lí. Sau đây, xin mời thí sinh số 16 chuẩn bị bắt đầu."

Tề Tĩnh lễ phép nói: "Cảm ơn MC."

Sau đó anh nói với tất cả các fan, anti fan và thính giả: “Cảm ơn sự quan tâm của mọi người với ID này. Mong rằng mọi người sẽ duy trì sự quan tâm ấy với phần biểu diễn tiếp theo.”

Các anti fan im phăng phắc.

Khung chat trở lại bình thường, hơn nữa còn xuất hiện một nhóm người qua đường cực kì hứng thú và yêu thích thái độ của Tề Tĩnh.

Người nghe 1: Thân là một người qua đường không hiểu chuyện gì xảy ra, tôi rất có hứng thú với số 16! Cách nói vừa phong độ vừa sắc bén! (*° °*)

Người nghe 2: Xếp hàng, cuộc thi hôm nay thật kỳ quái, có nhiều người vớ vẩn lăn lộn ăn vạ như vậy, từ khi mở màn đã thấy khó chịu rồi, nhưng tôi vẫn cố nhịn. Mấy người kêu gào đòi “điều tra” quả thật IQ âm vô cực. Câu nói cuối cùng của thí sinh kia nghe thật sảng khoái! Nghe có vẻ đầy ẩn ý nhưng vẫn làm mức độ yêu thích tăng vọt!! Ủng hộ anh!

Người nghe 3: Ha ha ha, một người lăn lộn trong giới võng phối lâu năm lặng lẽ đi ngang qua… Tôi từng nghe nói về “Chẳng hỏi ngày về”, hình như rất ít khi phối vai chính?? Nhưng tôi từng nghe anh ấy đóng vai phụ, diễn xuất vô cùng tốt, thanh âm cũng hay, rất thích giọng của anh ấy.

Người nghe 4: (////// //////) Có thể cầu làm quen không… Đây đúng kiểu giọng tôi thích… Phong cách cao quý… (ngại qua đi)

Người nghe 5: Người cũng lăn lộn trong giới võng phối giơ tay. Tôi không phải fan của ai, chỉ thích nghe kịch, hoàn toàn là người ngoài, nhưng tôi cũng thích hóng tin đồn… Ngày về, tôi từng hóng hết tin đồn của anh rồi, thành thật mà nói tôi nghĩ anh vô tội. Ha ha ha, chẳng qua chỉ hợp tác với đại thần một lần thôi mà mắc phải tai bay vạ gió. Trước khi phối “Cạm bẫy”, tôi nhớ là anh chưa từng dính tin đồn về phẩm chất, là một CV rất chuyên nghiệp. Cố gắng lên!!

Người nghe 6: Trả lời lầu trên, tôi cũng chú ý tới điều đó. Hình như các anti fan cho rằng IQ của người khác đều bằng 0, tung tin đồn trông cũng vui, nhưng tôi chỉ thấy buồn cười. “Giả mạo”, “thế thân”?? Buồn cười tới mức tôi phải cười ba tiếng ha ha ha. Lại còn bảo người ta diễn “Chân hoàn truyện”… Các cô mới là khán giả trung thành của “Chân hoàn truyện” nên mới cãi nhau như vậy. (”)

…

…

Nhìn những lời này xong, bao gánh nặng tích tụ trong lòng anh thoáng biến mất không còn dấu vết, sung sướng nhẹ nhõm hẳn.

Hiện trường sắp có hơn hai mươi ngàn người, có thể ở trước mặt nhiều người như vậy nói ra những lời mình

muốn nói đã vượt qua tưởng tượng của anh.

Tuy rằng tình huống của anh và Thẩm Nhạn hoàn toàn khác nhau, nhưng giờ khắc này, anh nghĩ cảm xúc của họ giống nhau.

120 giây tiếp theo đây là lời hồi đáp của anh.

Đối với những người ủng hộ anh.

Đối với những người chửi bới anh.

Đối với những người chỉ ôm lòng hiếu kì quan sát anh.

Đối với tất cả mọi người.

"Có thể bắt đầu rồi."

Anh nghe thấy giọng mình truyền vào microphone, có nơi nào đó dần nóng lên.

81. Chương 81

Con số 120 xuất hiện trên bảng đếm giờ, sau đó giảm từng giây.

Tất cả mọi người ở đây đều không nghe thấy thanh âm gì.

Yên lặng như tờ.

Cho tới khi một tiếng thở dài đầy vẻ mệt mỏi rã rời vang lên…

"Hừ…"

Tiếng thở dài sâu kín, yếu ớt tột cùng, vang lên trong microphone cực kì rõ ràng…

Nếu như sử dụng tai nghe chất lượng tốt, thậm chí còn có thể nghe được cả tiếng thở chậm rãi truyền sâu vào trong tai.

“Trẫm không hiểu…” Câu nói thốt ra như của một người vừa tỉnh ngủ. Tiếng nói khàn khàn, hiện ra trước mắt người nghe hình ảnh một người đàn ông lười tiếng mặc áo rồng, nét mặt suy sụp, tinh thần uể oải.

Một lát sau, người kia dường như bất đắc dĩ phải nhúc nhích.

Người tỉnh táo dần lên, nhưng trong giọng nói lại thêm phần sốt ruột.

“Ngày nay thiên hạ thái bình, quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, sao vẫn còn bè lũ phản bối làm loạn?” Giọng điệu của anh nhấn từng chữ, cứ như cây trúc cao lớn bị tước từng dao, đâm sâu xuống dưới. Anh hỏi lớn: “Bọn chúng cố ý không muốn trẫm được yên, hay muốn cả thiên hạ và bách tính đều không được yên ổn?”

Hai câu hỏi giận dữ qua đi, dường như sức lực đã cạn kiệt, anh thở hồng hộc, hô hấp rối loạn.

Giọng của Tề Tĩnh khá trẻ trung, cho dù cố tình làm giọng khàn đi, cũng chỉ như người mới ba mươi mà thôi.

Nhưng cách diễn của anh khiến nhân vật thêm phần già nua, giống như một người đàn ông trung niên vất vả lâu ngày, không còn sức sống lạc quan của tuổi trẻ khỏe mạnh.

“Các khanh nhìn xem…” Hoàng đế vừa thở vừa đọc nội dung của tấu chương. “”Nha môn châu phủ Thông châu bị phản loạn đốt cháy, quan binh tử thương hơn trăm người, lui về bảo vệ thành Nghiêu. Quan ngân bị cướp, tổn thất một vạn hai nghìn bảy trăm lượng, kho lương bị phá, trong số hương dân có người xúi giục, công khai lục soát, tranh giành nhau, một hạt thóc cũng không còn“?”

Bởi vì oán hận, thanh âm của anh hơi run rẩy, càng đọc càng nhanh, nhưng vẫn nhớ phải phát âm chính xác từ “Nghiêu” trong thành Nghiêu mà rất nhiều thí sinh đọc sai.

Phóng viên đài truyền hình luôn có ưu thế về mặt phát âm hơn người bình thường, hơn nữa Tề Tĩnh còn từng thi đậu giấy chứng nhận cấp một, ưu thế càng lớn hơn.

Chữ lạ, chữ nhiều âm tiết, chữ cổ, chữ thời xưa, tất cả đều không thể làm khó anh được.

Đọc xong, hắn vội vã thở hắt ra từ tận yết hầu, mắng: “Tạo phản… Đây rõ ràng là muốn tạo phản, tạo phản!”

Khác với cơn phẫn nộ đùng đùng của chú Pháo, sự phẫn nộ của anh tràn đầy tính điên, mang đậm nét điên cuồng mãnh liệt. Chốc lát sau, dường như anh nhớ ra điều gì đó, bỗng nhiên hâm hâm dở dở cười hề hề vài tiếng.

“Thuận Dương hầu… Thuận Dương hầu… Thuận Dương hầu…”

Người lẳng lặng đứng trên đại điện hẳn đã đáp lại anh rất nhiều lần, nhưng anh vẫn gọi đi gọi lại, nghe hắn đáp đi đáp lại mua vui.

"Khanh lập tức dẫn hai vạn binh mã tới bình định Thông châu!" Phân phó tới đây, Hoàng đế đột nhiên ngừng lại, thì thào khẩn cầu giống như người này là cái phao cứu sinh cuối cùng mình có, "Khanh… là tướng lĩnh trẫm tán thưởng nhất, hẳn là có thể làm được chứ?"

"Xương đế" trong nguyên tác là một người cực kỳ dễ sinh ra cảm giác bất an, theo thuật ngữ hiện đại tức là chứng "vọng tưởng bị hại".

Căn cứ theo biểu hiện của bệnh, hắn giữ được thần trí tỉnh táo là nhờ vào thuốc, còn phân ra nặng nhẹ.

Cảnh đối thoại trên triều đình diễn ra khi cuộc tạo phản ở khắp nơi vừa mới bắt đầu bước vào cao trào, châu phủ Thông châu bị tập kích chỉ là một trong số đó. Lúc ấy "Xương đế" còn chưa biết "Thuận Dương hầu" là em trai cùng cha khác mẹ của mình, chỉ biết dù hắn nắm binh quyền trong tay, nhưng hắn không viện cớ trốn tránh như những người khác mà phải có lợi ích mới chịu ra tay. Quả thật là một tấm gỗ nổi giữa cơn sóng to gió lớn.

Đối mặt với thần tử, có thể lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống mà nói.

Nhưng đối mặt với cọng rơm cứu mạng "Thuận Dương hầu" thì phải dùng cách khác.

Các thính giả vẫn đang ngừng thở nghe kịch, ngay cả lắc đầu cũng không dám. Trong lúc Tề Tĩnh diễn, trên khung bình luận chỉ có một loại phản ứng.

Phản ứng vô cùng thống nhất, phối hợp rất hoàn hảo.

Người nghe 1: Ồ…

Người nghe 2: Ồ ồ ồ…

Người nghe 3: Ồ ồ ồ ồ ồ…

…

Tất cả đều đăng như vậy.

Cho tới khi màn một kết thúc, rốt cuộc cũng có người đăng cái khác ngoài "ồ", còn dùng các chữ khác để biểu đạt cảm xúc của mình.

Người nghe 1: Không, không biết phải hình dung thế nào? Nhưng vừa rồi tôi nghe kịch mà phải giơ hai tay ôm ngực như chuột giữ của, ngồi co tròn trên ghế mà nghe… (tôi đang nói gì thế này, đỡ trán). Thật ra tôi muốn nói… Tôi nghe rất nhập tâm!!

Người nghe 2: Hóa ra còn có thể phối một Hoàng đế như vậy… Tôi hiểu ra rồi! Σ(Đúng vậy, Xương đế quả thật rất ốm yếu… còn có bệnh về thần kinh!

Người nghe 3:… Trả Ngày về cao quý, phong lưu, hào hoa lại cho tôi!! Trả lại đây!! (Chủ yếu là anh ấy khác xa với cách phối âm bình thường, nhất thời tôi không chấp nhận được, nhưng phải thừa nhận vừa rồi anh ấy phối quá tốt!!)

Người nghe 4: (-_-) Sau này có ai nói với tôi Chẳng hỏi ngày về là giọng thụ, tôi sẽ giận người đó!

Người nghe 5: (-_-) Hất bàn cùng lầu trên. Tôi nghe được chuyện gì xảy ra giữa Xương đế và Thuận Dương hầu thế này? Đây có phải tác phẩm xu hướng bình thường không thế?? Bỗng nhiên khiến tôi ship CP anh em nhà này, thật quá mất mặt!! Nhưng vừa rồi khi anh ấy liên tục gọi "Thuận Dương hầu", tôi cảm tưởng như mình đột nhiên trúng đạn… Niên hạ(1) là tuyệt nhất!!

Người nghe 6: Vừa nghe vừa kích động… Tôi nhìn thấy mấy lầu trên nói đoạn liên tục gọi "Thuận Dương hầu" là do số 16 tự thêm vào, trong kịch bản chỉ gọi một lần. Ha ha, cách xử lý này rất tốt!! Rất sáng tạo! Anh ấy đã thể hiện được cảm xúc "ngươi là người duy nhất ta tin cậy" của Xương đế rồi… Hu hu, hình như tôi cũng rất thích đôi an hem này… *che mặt*

…

…

Trên khung bình luận vẫn bàn luận ầm ầm, Tề Tĩnh đột nhiên lạnh lùng bật ra tiếng gào: "Làm càn!!"

Vua dù sao cũng là vua, khi rồng nổi giận chắc chắn sẽ gây chấn động bốn phương.

Sức bật của anh tạm ổn, nhưng chất giọng bẩm sinh quá mỏng, trong khi độ dày của giọng nói lại có thể mang tới sức bật lớn hơn.

Vì vậy Tề Tĩnh quyết định công khai bù đắp khuyết điểm.

Anh dùng chất giọng mỏng của mình vẽ nên một "Xương đế" khi phát bệnh cất tiếng nói the thé đặc thù, khiến thính giả di chuyển sự chú ý lên tình trạng thân thể "bệnh tật" của hắn, chứ không phải cố chấp bám vào cách diễn rống lên giận dữ. Ở đoạn cuối, anh còn thuận tiện ho thêm vài cái, nghe càng giống hơn.

"Thiên hạ này là của trẫm… Là của trẫm!!" Anh vừa ho vừa lặp đi lặp lại.

Dựa treo nguyên tác miêu ta, ở đoạn này, hoàng đế lên cơn nghiện do thuốc mất hiệu lực, không giữ được tỉnh táo. Tề Tĩnh thay đổi lời thoại từ sắc bén sang lè nhè không rõ, nói như đang lẩm bẩm: "trẫm thích lập ai làm Thái tử… đều do… trẫm định đoạt!"

Bỗng nhiên vào khoảnh khắc này, Tề Tĩnh thấy mình đang vô thức mô phỏng lại cha khi say khướt.

Cũng mất tỉnh táo như vậy.

Cũng khó chịu như vậy.

Cũng hung dữ như vậy.

Nhìn ai cũng thấy đáng ghét, thấy phiền toái. Cho dù là phi tử bình thường mình sủng ái nhất, cho dù là người đẹp như hoa như ngọc, khi nhắc tới điều mình không muốn nghe, hắn vẫn sinh ra suy nghĩ tàn nhẫn muốn xé nhát đóa hoa này.

Trước đây, khi cha uống say, trong nhà cãi nhau ầm ĩ, ông gần như muốn đánh mẹ anh.

Mỗi lần như vậy, anh và em trai đều phải giữ hai tay ông thật chặt, chị gái anh sẽ che chở cho mẹ trốn ra sau cửa, chờ ông hết sức nhờ rượu… Chuyện này thật ra không xảy ra thường xuyên, cũng đã từ rất lâu rồi… Ít nhất đều là chuyện xảy ra từ trước khi anh lên đại học, vậy mà vẫn hiện sờ sờ ngay trước mắt.

Thật kỳ quái.

Kỳ quái.

Bởi vì vai diễn có nét tương đồng sao? Anh đang thi đấu mà lại nghĩ tới chuyện không đâu, cảm xúc nhân vật suýt nữa bị gián đoạn.

Tề Tĩnh tỉnh lại trong nháy mắt, sau đó yên lặng lắc đầu, tiếp tục đọc lời thoại.

"Không phải… không có Diêm gia thì trẫm không làm được gì." Nhưng thực tế đúng là như vậy. Ý thức được điều này, cho nên hắn mới oán giận, mới bi ai, "Trẫm là thiên tử… Thiên tử!"

Tâm trạng phẫn nộ của chú Pháo thể hiện rất đúng chỗ… Nhưng thiếu đột phá.

Lúc nào cũng phẫn nộ thì chẳng khác gì nhau, rất thô.

Phần diễn trước, Tề Tĩnh đã cho thêm yếu tố về bệnh liên quan tới thần kinh, đoạn này anh lại bỏ thêm

cảm giác thê lương, do đó khiến sự "phẫn nộ" của hai màn kịch trở nên khác nhau, lại hỗ trợ nhau.

Sau đoạn này chính là gợi ý trong kịch bản, động tác ngã xuống đất và làm vỡ bình hoa.

Cách hiểu của anh và chú Pháo khác nhau ở chỗ này. Chú Pháo cho ràng nhân vật này nổi giận chủ động đập vỡ bình hoa, sau đó bản thân hắn cũng bất cẩn ngã xuống đất. Tề Tĩnh lại cho rằng bởi vì lên cơn nghiện quá mạnh, hắn không giữ thăng bằng được, khi ngã xuống thì vô ý đụng đổ bình hoa.

Anh nghĩ như vậy bởi vì liên tưởng tới các phóng sự về người nghiện lấy được từ cơ quan.

Trước khi cuộc thi bắt đầu, anh từng yên lặng nghiên cứu những phóng sự đó, xem đi xem lại rất nhiều lần. Điều làm anh chú ý là khi người nghiện lên cơn bất chợt, tứ chi co quắp, động tác thường không do đại não chi phối. Nếu như lúc đó "Xương đế" vẫn có thể điều khiển tay mình ném vỡ bình hoa, vậy tức là hắn lên cơn không nặng, không tới mức có thể ngã xuống.

Trong nguyên tác, tác giả sử dụng câu "chứng bệnh của Xương đế tái phát đột ngột, tự điên tự cuồng" để miêu tả hắn.

Còn có một điểm mà ai chưa đọc nguyên tác sẽ không biết, đó là người còn lại trong cuộc đối thoại với "Xương đế" ở màn này.

"Thục phi" họ Diêm, chính là con gái cả của "Diêm gia" trong câu thoại trước đó.

Bởi vì trong lòng Xương đế tồn tại cảm giác sợ hãi với cha nàng, nên bình thường luôn khoa trương sủng ái nàng, dung túng nàng, đối đãi với nàng như với Diêm gia. Trong nguyên tác miêu tả, sau khi "Xương đế" ngã, Thục phi vội vàng muốn đỡ hắn dậy, nào ngờ dưới tác dụng của cơn nghiện, hắn coi nàng như ác quỷ, ám chỉ bình thường hắn vừa hận vừa sợ Diêm gia.

"Ưm…"

Tề Tĩnh đột nhiên ngừng lại hít thở, phát ra tiếng nức nở như mê sảng, còn mang theo tiếng khóc, cực kì giống tâm trạng tan vỡ của người lên cơn nghiện.

Nhát gan mà sợ hãi và căm thù.

"Rõ ràng… trẫm là vua một nước, đứng đầu thiên hạ…" Anh dồn dập thở để bật ra được một câu, sau đó lại ngập ngừng, "Vì sao… Vì sao quyết định việc này còn phải nghe lời người khác?"

Tiếp đó, Tề Tĩnh bất thình lình cười rộ lên. Tiếng cười khản đặc, nặng nề như truyền ra từ sâu trong cổ họng, khiến người ta nổi da gà.

“Hi hi hi, hi hi hi…”

Dứt khoát bất chấp, xem ai sợ ai.

“Trẫm mặc kệ! Mặc kệ!” Chỉ khi bị thuốc kích thích, hắn mới dám nói ra những lời này, dám công khai đối mặt với quyền thần, dám chân chính làm Hoàng đế một lần. Cho dù đang tự lừa mình dối người, nhưng trong khoảnh khắc đó, hắn sung sướng không gì sánh được. “Bất kể quốc trượng nói gì, trẫm cũng… không quan tâm…”

Cuối cùng, lời kịch dừng lại trong chốc lát. Tề Tĩnh lại thở dài sâu kín như mở đầu màn một.

Khác với lần trước, lần này là sự giải thoát.

“Mặc kệ…”

Đây cũng là do anh tự thêm thắt vào. Nếu không thể thay đổi lời thoại, anh thường dựa theo cách hiểu của mình mà “lặp lại” lời thoại, tạo nên hiệu quả mình mong muốn.

Nếu bây giờ không phải trong một cuộc thi trên mạng mà là một cuộc thi ngoài đời, hẳn ở hiện trường đang yên tĩnh tới mức một cái kim rơi xuống đất cũng nghe rõ tiếng vang.

Bởi vì khán giả đều đang sững người.

Chỉ có một người duy nhất cử động, đó là người cầm micro, cái chuyển động không chỉ là thanh âm, mà còn cả hình ảnh phía sau thanh âm đó.

Khi mọi người lấy lại tinh thần, hình ảnh đã chuyển sang cảnh mới.

Bầu không khí xơ xác, tiêu điều kéo tới.

Trong tai nghe vừa rồi còn truyền tới tiếng thở dài sung sướng, bất giác đã chuyển sang tiếng thở dốc hốt hoảng khi bị kẻ thù bao vây. Nhưng tính điên khùng của Xương đế rất rõ ràng, hoàn toàn có thể cảm nhận được thông qua lời thoại. Mặc dù người đứng lại, nhưng tiếng thở dốc thì không ngừng: “Ngươi… Ngươi tới giết trẫm đúng không?”

Trước khi nói ra câu này, hắn còn ôm hy vọng, mong chờ đối phương sẽ đáp “không phải”. Tới khi nhìn thấy lệnh bài, hắn lập tức nản lòng thoái chí, cảm giác tuyệt vọng chậm rãi trào dâng, nhưng không còn sợ hãi: “Ha ha, cái ngươi đang cầm trên tay chính là… lệnh bài ”Tru thiên lệnh” của đám phản tặc phải không?”

Không chỉ không sợ, thậm chí còn giận dữ bất chấp liều chết.

“Ai ai cũng muốn tạo phản, ai ai cũng muốn ép trẫm!” Anh đột nhiên lớn tiếng hét to. Bởi vì nhân vật đang ở trong trạng thái tỉnh táo, độ gào thét cũng mạnh lên, rất có sức lực. “”Tru thiên“? Ha ha ha ha…”Thiên” há lại để cho các ngươi giết được hay sao? Các ngươi không phải đang “tru thiên”, mà là đang “nghịch thiên!”

Một hơi mắng liên tục như vậy, thân thế vốn đã trống rỗng lập tức kiệt sức, hơi thở không theo kịp lời nói, nói xong chỉ toàn tiếng ho.

Nhưng đường đường là dòng máu chính thống nhà Đế vương lại thua trong tay người em trai danh không chính, ngôn không thuận, người mà mình đã ngu xuẩn tin tưởng hết lòng, làm sao hắn có thể cam tâm chết như vậy chứ?

“Ha ha.” Anh nở nụ cười kỳ quái, giọng nói lạnh tới tận xương.

“Trẫm biết… Đám phản tặc các ngươi… muốn tôn Thuận Dương hầu làm hoàng đế. Thuận Dương hầu… Ha ha…” Nói tới đây, anh đột nhiên rùng mình, mắng to, “Nó chỉ là thứ nghiệt chung cho Tiên đế sinh ra ở bên ngoài! Trẫm mới là Thái tử danh chính ngôn thuận do Tiên đế sắc phong!”

Bảng đếm giờ lúc này đã nhảy tới số 5. Tề Tĩnh hít sâu, thu lại toàn bộ biểu cảm, thoải mái thản nhiên ngắn gọi nói lời cảm ơn: “Xong rồi. Cảm ơn mọi người!”

Chẳng đợi MC kịp nói gì, anh đã tự giác xuống mic.

Đèn chỉ thị lập tức tắt ngúm.

Người nghe 1:… Hả…

Người nghe 2:… Hả, xong rồi??

Người nghe 3: Cứ vậy là xong sao?? Còn chưa đến đoạn Xương đế và Thuận Dương hầu yêu nhau lắm cắn nhau đau mà!! (nguyên tác cũng không nói)

Người nghe 4: (-_-) Đáng ghét, đang nghe hay thì đứt dây đàn!! Cái cảm giác quần tụt xong rồi mà không cho chịch này là muốn giết người hả??

Người nghe 5: (-_-) Lầu trên nói đúng tiếng lòng tôi!!

Người nghe 6: (-_-) Chẳng hỏi ngày về, anh phối tiếp cho tôi… Anh mà không phối ngày nào tôi cũng sẽ lên diễn đàn ném đá anh! Anti anh!!

…

…

Khúc nhạc dương xuân vẫn còn đang mất hồn dù đã trở lại mic, bất giác bật ra một từ đơn: “Hả?”

Khi cô nghe thấy trong kênh phát ra thanh âm của chính mình, lúc bấy giờ mới phản ứng kịp là đã xảy ra chuyện gì, vội vàng quay lại hình tượng MC chuyên nghiệp của ban tổ chức.

“À… Màn biểu diễn của thí sinh số 16 kết thúc. Số 16 Chẳng hỏi ngày về, vai ”Xương đế“!” Cô mỉm cười tuyên bố theo thông lệ, “Tiếp theo đây chúng ta sẽ mở cửa sổ bỏ phiế. Xin mọi người nhiệt tình bỏ phiếu! Đồng thời, các giám khảo của chúng ta cũng sẽ tiến hành chấm điểm.”

Chú thích:

(1) Niên hạ: công bé tuổi hơn thụ.

82. Chương 82

Đang định tự thưởng cho mình một phiếu vote, Tề Tĩnh buông chuột, chậm rãi nắm tay lại.

Cúi đầu nhìn mới thấy, trong lòng bàn tay anh đầy mồ hôi.

Năm ngón tay vẫn còn run rẩy không ngừng.

“Ha ha…” Một lát sau, anh nhẹ nhàng thở một hơi dài, nằm úp sấp lên bàn như kiệt sức, lẩm bẩm, “Hoàn thành rồi…”

Dù sao đi nữa thì đây cũng là lần đầu tiên anh phối kịch trước hơn chục ngàn người, không thể nào không căng thẳng.

Chẳng qua khi nhập vai, toàn bộ tinh thần của anh đều tập trung vào vai diễn, không có tâm tư thừa thãi để mà căng thẳng, sợ hãi. Tới khi quay lại hiện thực, phản ứng sinh lí lập tức ập tới.

Đây là “phản ứng Tề Tĩnh” điển hình.

Khi anh ở đài truyền hình cũng vậy, mỗi lần đứng trước ống kính, anh luôn là một phóng viên tự tin và lão luyện, đạo diễn tiết mục thường khen anh rất hợp với máy quay, phát huy xuất sắc.

Nhưng khi kết thúc, anh là người đầu tiên lo lắng vọt tới bên người quay phim, muốn kiểm tra lại hình ảnh một lần, hỏi đi hỏi lại "vừa rồi tôi có nói lắp không?", "vừa rồi nét mặt của tôi có tự nhiên không?"… Sản phẩm làm ra hoàn toàn không có vấn đề, nhưng anh luôn cảm thấy mình sai ở đâu đó, đồng nghiệp mà soi mói bới móc còn khiến anh an tâm hơn… Chủ nhiệm kênh tin tức luôn lấy điều này làm chuyện cười để kể cho các phóng viên tập sự.

Tề Tĩnh xiết tay mấy lần, muốn tay mau chóng ổn định lại. Mắt anh vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình.

Thời gian chờ đợi sau khi biểu diễn xong luôn dài đằng đẵng, giống như học sinh thi xong chờ giáo viên chấm điểm, thở không dám thở, mỗi phút mỗi giây đều như bị tra tấn.

Năm ấy, lần đầu tiên đứng trước ống kính dẫn chương trình tin tức, anh cũng ôm tâm trạng như vậy chờ đợi phản ứng của khán giả. Thân là người trong cuộc, anh không thể phán đoán được mình diễn tốt hay dở, chỉ có thể dựa vào nhận xét của người ngoài cuộc."

"Đinh" một tiếng.

Đó là âm thanh cửa sổ hiển thị điểm số hiện ra.

Rõ ràng luôn trông ngóng thời khắc này, nhưng khi nó đến rồi, Tề Tĩnh lại vô thức nhắm tịt mắt lại, nhất thời không dám đối mặt.

Anh biết, cửa sổ này sẽ biến mất sau năm giây.

Đau khổ giãy dụa ba giây, tới giây thứ tư, rốt cuộc anh phải cắn răng quyết tâm hé mắt ra.

[Chất giọng]: 3.5, 3.5, 3.0. Trung bình: 3.33

[Phát âm]: 4.5, 4.0, 4.0. Trung bình: 4.17

[Kỹ năng cơ bản]: 4.0, 4.0, 3.5. Trung bình: 3.83

[Sức hấp dẫn]: 4.5, 4.5, 3.5. Trung bình: 4.17

Điểm của ban giám khảo: 3.33+4.17+3.83+4.17=15.5 điểm.

Điểm bỏ phiếu: 70.8% phiếu bầu. Tỷ lệ = 0.708 điểm.

Tổng điểm: 15.5+0.708=16.208 điểm.

“Á…”

Tề Tĩnh giật mình, đôi mắt đang hé nhỏ bị dọa cho trợn tròn, vẻ mặt trợn mắt há hốc miệng trước màn hình.

Đáng tiếc là cửa sổ trên màn hình đã biến mất, thời gian trôi qua năm giây.

“Từ từ!” Tề Tĩnh gấp gáp hét lên, còn đưa tay níu kéo, sờ soạng màn hình đầy bất lực, dường như muốn kéo cửa sổ trở về, dẫu thế nào cũng muốn nhìn lại một lần nữa.

Nhưng cửa sổ đó không xuất hiện.

Anh thét “a” một tiếng, hối hận ban nãy không chụp màn hình lại.

May mắn là trên khung bình luận đang thảo luận ầm ĩ, tạm thời có thể thay thế cho ảnh chụp màn hình, gián tiếp giúp anh chứng minh sự thật.

Người nghe 1: Hu hu hu hu, điểm số của anh ấy đã vượt lên top 1?? Tuy rằng chênh lệch không lớn… nhưng mà vượt qua rồi?

Người nghe 2: Trả lời lầu trên, vượt rồi!! Thân là một fan nho nhỏ của Ngày Về luôn phải im lặng nhìn người khác ném đá anh ấy trước giờ biểu diễn, tôi có rất nhiều cảm xúc hỗn loạn. Nhưng trong giờ khắc này, tôi chỉ có thể miêu tả trạng mình bằng bốn từ “máu, nóng, dâng, trào”! ~( )/~

Người nghe 3: Ặc, người đầu tiên trong cuộc thi ngày hôm nay đạt được trên 16 điểm… Có phải bởi vì số thứ tự 16 không?

Người nghe 4: Mẹ nó!! Tôi nhìn thấy cô Bồ chấm 4.5 điểm!! Σ(

Người nghe 5: Mẹ nó!! Đó là số điểm cao nhất của cô Bồ!! Anh ấy giỏi quá!! (thật ra tôi cũng cảm thấy anh ấy diễn rất hay)

Người nghe 6: (/ /) Tôi rất thích số 16. Có thể thổ lộ không?? Từ thanh âm cho tới phong cách và diễn xuất của anh ấy đều vô cùng đặc sắc. Thật ra tôi thuộc nhóm người không thích Xương đế trong nguyên tác, nhưng cách biểu diễn của anh ấy khiến tôi khá thích nhân vật này, còn ship cặp anh em kia nữa, làm sao đây?

…

…

Khi Tề Tĩnh phục hồi tinh thần, ngón tay bất giác ấn vào khóe môi, cố gắng cho nó đừng nhếch lên, quá tự kiêu rồi.

Nhưng anh rất vui mừng.

Vui vẻ thật sự.

Anh có thể tự hào nói ràng anh không hề lôi kéo phiếu bầu của fan, không hề lên weibo, diễn đàn, QQ hoặc bất cứ phương tiện công cồng nào để tuyên truyền, không hề nịnh nọt ban giám khảo, cũng không sử dụng người thay thế như đám anti fan đã nói. Bất kể điểm cao hay thấp, đều không dính một chút gian dối nào.

Nhờ có nỗi niềm sung sướng sảng khoải này, cho dù sau đó bị các anti fan vứt bỏ liêm sỉ tiếp tục ném đá đi chăng nữa, anh cũng chỉ coi trò cười, không cảm thấy tổn thương.

Người nghe 1: (_) Nhất định là phải cầu xin fan giúp đỡ rồi? Giỏi quá đi, ngay cả giám khảo cũng bị uy hiếp, bị áp lực phải chấm điểm cao…

Người nghe 2: Tôi chẳng thấy anh ta xứng đáng được điểm cao như vậy… Hoàn toàn không có khí thế của bậc đế vương!! Trông như thằng thần kinh, hơn nữa còn ẻo lả yếu ớt, sao có thể là hoàng đế được?? Dựa vào cái gì mà điểm của anh ta cao hơn Pháo Pháo, tôi không phục!!

Người nghe 3: ( ) Bỏ đi, đây cũng không phải lần đầu tiên cuộc thi casting "Tru thiên lệnh" này đối xử bất công với Pháo Pháo của chúng ta, phải tập làm quen thôi.

Người nghe 4: ( ) Một tác phẩm xu hướng bình thường hay như vậy, bị đám gay này phối thành tình anh em loạn luân rồi, ghê tởm!! Pháo Pháo đừng để ý tới anh ta nữa, chúng ta về nhà thôi!!

Người nghe 5: Tôi đã bảo là Chẳng hỏi ngày về tìm người giả mạo mình, các cô không tin, hiện tại rõ rồi chứ. Diễn xuất và giọng nói hoàn toàn không giống anh ta, điểm cao thì sao? Anh ta phối kịch dở tới mức nào, các cô tự nghe kịch sẽ biết, chắc chắn không thể như thế này được. Các cô bị lừa rồi!

Người nghe 6: Trước đây Chẳng hỏi ngày về không giỏi như vậy, sau khi anh ta phối "Cạm bẫy" cùng Đồng Tước Đài, diễn xuất đột nhiên tăng vọt, đây chắc chắn là nhờ ơn Đồng Tước Tước!! °. °(((p( )q)))°. °

…

…

"Ồ, ồ, hóa ra tất cả đều là công lao của đại thần." Tề Tĩnh hiểu ra, nhíu mày, sau đó cười một tiếng. Anh lười không thèm phản bác lại mấy lời này.

Các fan của chú Pháo chỉ đơn thuần trút giận, còn fan của Đồng Tước Đài thì lật mặt nhanh hơn cả lật sách.

Trước cuộc thi thì nói anh không có danh tiếng, không có fan. Sau cuộc thi thì nói anh mua chuộc fan, uy hiếp ban giám khảo, ép giám khảo chấm điểm cao.

Trước cuộc thi thì bảo giọng nói của anh là giọng của thế thân, sau cuộc thi thì ngay cả diễn xuất cũng là của người thế thân nốt.

Trước cuộc thi, anh là đối thủ cạnh tranh của Đồng Tước Đài, sau cuộc thi, anh bỗng trở thành học trò giỏi do hắn ta dạy dỗ khéo léo?

"Trong kịch "Cạm bẫy", người đối kịch cùng tôi, người giúp tôi tiến bộ, chỉ có một." Tề Tĩnh thong dong nói. "Nhưng người đó tuyệt đối không phải là đại thần nhà các cô."

Không phải bất kì đại thần nào.

Chỉ là một người quen im lặng âm thầm phối âm mà thôi.

Cho dù tổ kịch vô danh, cho dù là vai quần chúng, chỉ cần tổ kịch cần có, hắn đều đảm bảo sẽ hoàn thành với chất lượng tốt nhất, giúp tổ kịch lúc khó khăn… Một người đã từng thay thế đại thần đối kịch với anh hai tiếng đồng hồ mà không nói lời oán thán nào.

Nghĩ tới đây, Tề Tĩnh không ngồi yên được nữa.

Anh tháo tai nghe, tạm thời đặt sang một bên, rời khỏi màn ảnh đầy thị phi, đi tìm người kia.

"Thẩm…"

Giọng nói đầy sung sướng không kiềm nén được của anh bỗng im bặt khi mở cửa phòng sách. Bởi vì trong nháy mắt ấy, tiếng chốt cửa "cạch cạch" vang lên, cánh cửa nặng nề bất động.

Nụ cười của Tề Tĩnh cứng đờ, ánh mắt mờ mịt. Anh vặn thử lần nữa, cửa vẫn không mở.

Cửa bị khóa trái.

"Thẩm Nhạn?"

Anh lo lắng gọi một tiếng.

Từ khi hai người ở chung tới giờ, đây là lần đầu tiên Tề Tĩnh thấy Thẩm Nhạn khóa trái cửa phòng. Những nơi thuộc về Thẩm Nhạn đều luôn mở rộng cửa với anh, rất ít khi đóng lại chứ đừng nói tới khóa cửa, mà anh cũng dần dần quen với sự thân mật không khoảng cách này.

Nhưng hôm nay, cánh cửa ấy bị khóa.

"Thẩm Nhạn?" Anh gọi mà không thấy tiếng đáp, đành gọi lại lần nữa, còn gõ gõ hai cái lên cửa.

"Cạch cạch."

Lúc này, cửa được mở khóa từ bên trong. Tề Tĩnh vô thức nghiêng người ngó vào, bên trong tối đen như mực. Giờ anh mới biết trong phòng âm u tới vậy, chỉ có tia sáng le lói từ ngọn đèn đường ngoài cửa sổ hắt vào, tô lên đường nét gương mặt người mở cửa bằng màu xám xịt, phân chia hai mảng trắng đen, nhờ vậy tay Tề Tĩnh mới chạm được vào hắn.

"Anh sao vậy?" Có lẽ do quá bất an, Tề Tĩnh lấy tay sờ lên mặt hắn. Nhiệt độ cơ thể hắn hơi thấp, ngoài ra không thấy chỗ nào bị tổn thương.

"Không sao. Chỉ hơi chói mắt…" Nghe giọng Thẩm Nhạn, dường như hắn muốn cười với anh, nhưng không tài nào cười nổi. Tề Tĩnh nghe hai từ "chói mắt" mà giật mình, mắt đảo qua căn phòng, phát hiện không chỉ đèn tắt, ngay cả màn hình máy tính cũng tắt.

Đèn nguồn vẫn còn sáng, chứng tỏ máy tính vẫn đang bật, chỉ bị tắt màn hình.

"Vừa rồi anh…"

"Anh có nghe." Thẩm Nhạn hiểu anh đang hỏi gì, vội vàng trả lời, không muốn để anh hiểu lầm. "Anh có nghe… Anh chỉ không bật màn hình, đeo tai nghe nghe âm thanh mà thôi.:

"Em hỏi cái khác cơ." Tề Tĩnh nghiêm túc kéo tay áo hắn, lông mày nhíu chặt.

Điều anh quan tâm nhất không phải Thẩm Nhạn có nghe anh diễn hay không, mà là cử chỉ tiêu cực đầy mâu thuẫn của hắn mà ai tinh mắt cũng có thể thấy được.

Trước đây, khi Thẩm Nhạn thi đấu lần đầu tiên, hắn cũng tắt tất cả đèn trong phòng như vậy, đưa lưng về phía màn hình, một mình đối mặt với bóng mình, phối âm trong cô đơn cùng cực. Vất vả lắm mới khiến hắn thích ứng với ánh sáng, dẫn dắt hắn bước từng bước về phía sân khấu rực rỡ, bây giờ hắn lại tắt màn hình, giống như bất chợt lùi về sau vài chục bước, trở về mới màn che tối đen, ẩn giấu bản thân một lần nữa.

Lùi bước…

Điều này còn khiến Tề Tĩnh bất an hơn cả trì trệ không tiến triển.

"Có phải anh có chuyện muốn nói với em hay không?"

Tề Tĩnh thử chậm rãi dẫn dắt hắn, nhưng Thẩm Nhạn vẫn cố gắng lảng tránh câu hỏi của anh. Thân thể anh bỗng bị ôm chặt, khi anh còn chưa kịp phản ứng, hai tay hắn đã ôm bờ vai anh, mặt hắn cọ qua gò má anh, lặng lẽ vùi vào tóc anh.

Tóc mai quấn quít, nhiệt độ cơ thể dường như hòa chung vào nhau.

Cảm giác ấm áp khiến Tề Tĩnh nhất thời không nỡ nói lời phá hoại bầu không khí, không hỏi nổi nữa. Đối với động tác biểu lộ sự yếu đuối này của Thẩm Nhạn, anh hoàn toàn không có sức chống cự.

"Vừa rồi em phối rất tốt, rất xuất sắc." Thẩm Nhạn ghé bên tai anh, nhỏ giọng nói, "Anh… từ đáy lòng anh cảm thấy vui thay em."

"Trông anh chẳng có vẻ gì là đang vui hết." Tề Tĩnh cười khổ.

Mặc dù anh rất quyến luyến nhiệt độ của hắn, nhưng lí trí vẫn tồn tại, những lời nên nói thì vẫn phải nói.

Thẩm Nhạn không tự nhìn được vẻ mặt của mình, nhưng anh có thể thấy được. Vẻ mặt như vậy chắc chắn không thể dùng hai tiếng "vui vẻ" để hình dung. Đó là mệt mỏi, buồn rầu u uất, đó là nét mặt của một người đã đánh mất báu vật của mình, tìm mãi không được.

Chắc Thẩm Nhạn cũng đoán được, cúi đầu thở dài: "Xin lỗi… Anh rất vui cho em, tuy hiện tại anh không thể diễn đạt được tâm trạng này…"

Vừa thì thao, hắn vừa siết chặt vòng tay.

Tề Tĩnh biết hắn đang giãy dụa, anh nhẹ nhàng lấy tay đan vào tóc hắn, cố gắng giảm bớt sự đau khổ không rõ nguồn gốc kia.

"Em phối rất hay." Thẩm Nhạn lặp lại lần nữa, khàn khàn nói, "Chính bởi vì quá hay, quá chân thực, nên khi nghe xong, anh bỗng nhiên không biết… nên đối đáp với em thế nào. Lòng anh bây giờ loạn lắm."

Lời Thẩm Nhạn nói ra nghe rất khó hiểu, nhưng chỉ cần sắp xếp lại một chút là có thể hiểu được.

Tề Tĩnh suy nghĩ kĩ, chợt ngẩn người: "Ý anh là… Anh không biết phải đối đáp lại lời thoại cuối cùng của em thế nào ư?"

“Thuận Dương hầu chỉ là thứ nghiệt chung cho Tiên đế sinh ra ở bên ngoài! Trẫm mới là Thái tử danh chính ngôn thuận do Tiên đế sắc phong”… Câu này?

Lời thoại này đúng là có liên quan tới vai “Thuận Dương hầu” mà Thẩm Nhạn đã chọn.

Nhưng Thẩm Nhạn không cần thiết phải đối đáp.

Bởi vì người đáp lại câu đó là nhân vật chính “Tần Thác”.

Lẽ nào chỉ vì không thể đáp được kịch mà Thẩm Nhạn mới trở nên hốt hoảng như vậy? Tề Tĩnh không tin vào nguyên nhân này.

Nhưng nếu Thẩm Nhạn đã nói vậy, anh đành phải an ủi hắn ở mặt này.

“Lời thoại đó không nói với ”Thuận Dương hầu“, chỉ đang nói về bối cảnh thực tế. Anh không đáp được cũng không sao.” Tề Tĩnh nhẹ nhàng thì thầm với hắn, cố gắng giúp hắn bình tĩnh lại.

Trong nguyên tác, lời thoại này không xuất hiện trong cuộc đối thoại của “Xương đế” và “Thuận Dương hầu”, vì vậy dù cuộc thi cho hai nhân vật này đối kịch, Thẩm Nhạn cũng không cần phải lo lắng.

Hắn chỉ yên lặng lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Không, anh chỉ đang nghĩ… Nếu như có người nói những lời này với mình, anh phải trả lời thế nào.”

Không biết phải trả lời thế nào.

Đặc biệt, khi giọng nói đó là của Tề Tĩnh, cách diễn xuất của anh mang tới áp lực vô hình, khoảnh khắc đó khiến hắn rét run.

Không dám nghĩ tới.

Không dám nghĩ đến khả năng chuyện này sẽ xảy ra trong hiện thực.

“Xin lỗi, Tề Tĩnh.” Thẩm Nhạn bỗng nhiên phiền muộn buông anh ra, lùi về sau hai bước, hai tay rời khỏi vai anh, che mắt lại, hơi thở dốc nói, “… Em để anh yên tĩnh một mình được không? Tạm thời không cần phải lo lắng cho anh, được không?”

83. Chương 83

Nhiệt độ có thể truyền nhiễm.

Từ trước tới này, những gì anh nhận được từ Thẩm Nhạn đều là tình cảm ấm áp nhẹ nhàng. Đây là lần đầu tiên anh thấy "lạnh lẽo", chợt giống như một giấc mộng dài.

Giống mùa đông tuyết rơi, mặt hồ đóng băng.

Không chỉ rét lạnh, còn cứng rắn.

Không dễ tan chảy…

"Anh… có muốn nằm một lúc không?" Tề Tĩnh mấp máy miệng, nhẹ nhàng hỏi.

Cách nói của anh giống một người đang bước đi trên mặt băng, cố gắng giữ thăng bằng, cẩn thận từng bước đi về phía trước.

Vừa rồi Thẩm Nhạn đã buông anh ra.

Buông, chứ không phải đẩy.

Điều đó chứng tỏ anh vẫn có thể thử nỗ lực một phen, cố gắng giúp hắn sắp xếp trước khi rời khỏi căn phòng này.

Quả nhiên, Thẩm Nhạn mệt mỏi gật đầu. Ánh mắt Tề Tĩnh sáng lên, vội vã nhẹ nhàng nâng cánh tay hắn lên, đỡ hắn nằm xuống giường nhỏ trong phòng sách: "Dù sao em cũng thi xong rồi, anh cứ nằm đây nghỉ ngơi thật tốt đi. Lát nữa em tới gọi anh."

Trong phòng vẫn không bật đèn, hai người bọn họ giống như một đôi người mù chậm rãi bước đi.

Nhưng Tề Tĩnh có thể thấy được người bên cạnh chậm rãi dựa vào anh, thậm chí còn vươn tay ra, đè lên bàn tay anh đang nâng cánh tay hắn.

Tư thế này hình thành rất tự nhiên khiến Tề Tĩnh khẽ thở phào, cảm thấy như được an ủi.

"Qua bên này đi."

Anh để Thẩm Nhạn ngồi xuống giường, sau đó tung chăn, nhìn người kia chậm rãi chui vào trong chăn,

dường như trái tim anh cũng bị bỏ vào một nơi ấm áp hơn, cảm giác lạnh lẽo mất mát dần biến mất. Anh cũng bò lên giường, chen vào dưới chăn, tựa vào người Thẩm Nhạn. Nhiệt độ cơ thể của hai người sẽ giúp chăn mau chóng ấm lên.

"Ngủ đi."

Thẩm Nhạn nằm, Tề Tĩnh ngồi. Tư thế này khiến anh muốn nói chuyện thì phải cúi đầu, môi dán bên tai hắn.

Lúc thì thầm, anh tiện thể hôn lên tóc mai Thẩm Nhạn, ngón tay vuốt ve dọc theo mái đầu, dịu dàng vỗ về, chơi đùa cùng tóc hắn.

Dường như cảm thấy thoái mái, hô hấp Thẩm Nhạn chậm rãi trở nên đều đều, đôi mày nhíu lại bị đầu ngón tay Tề Tĩnh vuốt phẳng ra, cả người không nhúc nhích, nhắm mắt nằm ngửa.

Nhưng Tề Tĩnh biết hắn đang không ngủ. Mắt hắn vẫn hơi nảy lên, chứng tỏ trong lòng vẫn rối bời, đang giãy dụa.

Anh đang nghĩ gì thế?

Thật ra Tề Tĩnh rất muốn hỏi câu này, nhưng nếu Thẩm Nhạn muốn yên tĩnh một mình, tức là hắn không muốn trả lời câu hỏi đó.

"Đừng nghĩ nhiều quá." Anh chỉ có thể trong phạm vi hữu hạn mà nói một câu như vậy.

"Ừ."

Thẩm Nhạn mơ hồ đáp lại. Lời hồi đáp không rõ ràng, nhưng còn hơn là lặng thinh.

Trước khi lớp băng tan vỡ, người đứng trên mặt băng không thể nào nghe được tiếng nước chảy, chỉ có không gian cô quạnh tĩnh mịch. Mà anh chỉ có thể chấp nhận sự thật này.

Tề Tĩnh lặng lẽ ôm hắn một cái. Khi ổ chăn ấm áp lên, Tề Tĩnh giữ lời đứng dậy khỏi giường, yên lặng dịch góc chăn cho hắn, rồi im lặng rời khỏi phòng, cho hắn cơ hội một mình điều chỉnh tâm trạng.

Trở lại trước máy tính, hóa ra tai nghe bị anh ấp nóng đã trở lạnh, tâm trạng cũng vậy. Nỗi niềm mừng rỡ mười phút trước bây giờ biến mất sạch như bị dội nước lạnh. Những gì còn sót lại chỉ là cảm giác nghẹn ngào ở cổ họng, không đau mà vẫn hít thở không thông.

"Em… vì anh nên mới cố gắng như vậy." Tề Tĩnh đeo tai nghe lên, động tác uể oải, không hề nhiệt tình.

Nếu như Thẩm Nhạn vẫn luôn giữ im lặng, vậy thì tối hôm nay dẫu anh thắng hay thua cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Một khi sinh ra suy nghĩ như vậy, dù điểm cao tới đâu cũng chỉ là con số.

Tề Tĩnh nghĩ tới đây, vội vã lắc lắc đầu: "Không… không thể nổi giận. Đã hứa với nhau rồi, nếu em thắng Đồng Tước Đài, anh sẽ nói cho em biết chuyện em không biết."

Thẩm Nhạn, anh sẽ giữ lời, đúng không?

Thẩm Nhạn luôn giữ chữ tín, chỉ cần hắn đồng ý, nhất định sẽ thực hiện.

Nét mặt Tề Tĩnh cứng đờ, chậm rãi đeo tai nghe vào. Số thứ tự của anh cách Đồng Tước Đài tám người, hiện tại đã qua hai mươi phút, chắc cũng tới lượt hắn rồi.

Lúc này, thí sinh số 24 vừa kết thúc, đang trong giai đoạn bỏ phiếu, người tiếp theo chính là Đồng Tước Đài.

Danh tiếng của Tiếng pháo vang trời đã bị Tề Tĩnh đè bẹp, fan của hắn không còn gào thét mạnh mẽ như trước nữa, im miệng cả rồi. Nhưng bầu không khí trên khung bình luận vẫn náo nhiệt, thí sinh số 24 còn chưa kịp xuống mic, khung chat đã bị fan Đồng Tước Đài spam đầy khẩu hiệu.

Người nghe 1: °. °(((p(　　)q)))°. °Cuối cùng cũng đến lượt Đồng Tước Tước lên sân khấu! Quá kích động!!

Người nghe 2: °. °(((p(　　)q)))°. °Đồng Tước Tước cố gắng lên! Áp đảo hết đối thủ! Thể hiện phong độ tổng công!

Người nghe 3: °. °(((p(　　)q)))°. °Đồng Tước sama, em vĩnh viễn yêu anh nhất, không cần nghi ngờ!!

Người nghe 4: °. °(((p(　　)q)))°. °Đồng Tước sama, cố gắng lên!! Điểm của thí sinh có cao tới mấy, khi anh lên sân khấu nhất định sẽ nhận được điểm cao hơn!! Chúng em tin vào điều này!!

Người nghe 5: °. °(((p(　　)q)))°. °Đúng vậy! Bằng thực lực của anh khiến cho đám quê mùa ngu ngốc kia câm miệng lại!

Người nghe 6: °. °(((p(　　)q)))°. °Em luôn giữ chặt phiếu của mình, không vote cho ai, chỉ vì đợi Đồng Tước Đài lên sân khấu! Em chỉ vote cho anh, không vote cho người khác! Chẳng hỏi ngày về em cũng không vote! Hừ! (ngại quá, em thật sự là fan trung thành của Đồng Tước đại nhân~)

…

…

“Tới đây đi.” Ánh mắt Tề Tĩnh kiên định chẳng sờn, nhìn thẳng vào màn hình, chậm rãi nói, “Hãy để tôi xem thử diễn xuất của đại thần, thực lực của đại thần.”

Cứ tới đây đi.

Biểu diễn xong, giám khảo chấm điểm xong, bỏ phiếu xong, ai cao ai thấp sẽ biết ngay. Anh cầu còn không được.

“Trong cuộc thi này, người khác thế nào cũng được, tôi chỉ quan tâm cuộc đấu giữa tôi và anh.” Bởi vì hắn là tiền cược của anh và Thẩm Nhạn. Ngoại trừ điều này, hắn không còn giá trị nào khác.

Nhưng dường như bản thân Đồng Tước Đài không nghĩ như vậy…

“Có vẻ như mọi người hiểu lầm tôi rồi.”

Thanh âm đã lâu không nghe thấy vang lên bên tai, Tề Tĩnh cảm thấy như trở về ngày hẹn nhau đối kịch, anh vẫn luôn ấn tượng về giọng nói mang đầy hormone giống đực này. Trời sinh cho hắn một thanh âm ưu việt, có lợi thế bẩm sinh mà Tề Tĩnh không thể phủ nhận, càng đừng nói tới các fan hâm mộ bị hắn mê hoặc.

“Thật ra tôi không cố ý xúc phạm các thí sinh khác. Các fan của tôi cũng không có ý đó. Bọn họ chỉ là những cô gái nhỏ đáng yêu, không có ác ý.”

Đây là lời dạo đầu của Đồng Tước Đài.

Hắn thoải mái bảo vệ, bênh vực fan như vậy càng khiến “những cô gái nhỏ đáng yêu” kia điên cuồng hơn, tự hào vì mình không chọn sai thần tượng.

Cách nói và thanh âm của hắn làm Tề Tĩnh nhớ tới bao bì của những sản phẩm hàng hiệu cao cấp, tinh xảo bắt mắt, khiến người tiêu dùng quên đi chất lượng sản phẩm bên trong. Nhưng không thể không thừa nhận, đây là một loại kỹ xảo buôn bán, hơn nữa còn thực hiện rất thành công, không thể chê trách.

“Đặc biệt là… Chẳng hỏi ngày về.” Đồng Tước Đài bất ngờ nhắc tới ID của anh, còn khẽ cười.

Tề Tĩnh nghe vậy, thân thể bất giác hướng về phía trước, cảnh giác chờ đợi lời nói tiếp theo của hắn.

Anh không muốn trở thành hoa văn trên tờ giấy bọc này.

Nhưng hiển nhiên là tờ giấy bọc đã được thiết kế sẵn: "Quan hệ giữa tôi và Chẳng hỏi ngày về rất tốt, chúng tôi thường đối kịch với nhau, phối kịch cùng nhau, tôi còn từng mới cậu ấy tới thành phố của tôi."

Tề Tĩnh sửng sốt, nhất thời vô thức bật ra hai tiếng "ha ha".

Đối kịch với nhau là thật, nhưng chỉ có một lần. Hơn nữa còn được tiến hành trong tình trạng bất đắc dĩ hùa theo.

Phối kịch cùng nhau cũng là thật, nhưng chỉ có một lần, còn khiến anh bị bêu danh xấu.

Về phần lời mời kia…

Nếu như hắn đang ám chỉ có weibo có tới ba nghìn cái tag mới miễn cưỡng mời thì đúng là có thật.

"Vậy nên nếu nói tôi có xích mích gì với cậu ấy… Đó nhất định là hiểu lầm." Đồng Tước Đài cười vàng, giải thích một mặt khác của các ngôn luận trên khung bình luận.

"Ồ…" Tề Tĩnh nhướng mày, cũng cười trước màn hình.

Cười thì cười, nhưng ấm hay lạnh, trong lòng hiểu rõ.

"Vậy thí sinh số 25 Đồng Tước Đài, anh chuẩn bị xong chưa, tôi có thể để mic lại cho anh." Chất giọng của Đồng Tước Đài quả thật khiến người nghe thấy rất dễ chịu, ngay cả Khúc nhạc dương xuân cũng không ngoại lệ. Tề Tĩnh có thể nhận thấy câu hỏi thăm của cô mềm mại hơn nhiều, còn hơi cười cười, thể hiện sự dịu dàng nữ tính.

Rõ ràng cục diện đã nghiêng về phía Đồng Tước Đài.

Tề Tĩnh hít sâu một hơi, lẳng lặng đợi hắn bắt đầu đọc lời thoại. Thời gian 120 giây hiện ra theo cửa sổ đếm giờ như Khúc nhạc dương xuân đã tuyên bố, rõ ràng khoảng cách giữa từng giây là giống nhu, nhưng Tề Tĩnh chợt có ảo giác như con số nhảy rất nhanh, nỗi lo âu bị lời dạo đầu của hắn kích thích, ảnh hưởng đến sự bình tĩnh của anh.

Nhưng mà không sao.

Điều quan trọng không phải anh nghĩ cái gì, mà là đối phương diễn thế nào.

Lúc này, trong tai nghe đột nhiên truyền ra tiếng thở dài sâu kín: "Hừ…"

Gần như trong nháy mắt, Tề Tĩnh thấy sau lưng rét lạnh, lông tơ dựng đứng, ngón tay run lẩy bẩy, suýt nữa ném chuột.

Cái gì…

Cái gì…

Cách mở màn này, cách thở dài này… Rõ ràng là…

"Trẫm không hiểu…" Đồng Tước Đài dùng giọng điệu mang vẻ bệnh tật mà nói những lời này, tiết tấu chậm rãi, ngập ngừng, vừa căm hận vừa phiền muộn, lớn giọng quát: "Ngày nay thiên hạ thái bình, quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, sao vẫn còn bè lũ phản bối làm loạn?"

Khi Đồng Tước Đài đọc xong câu đầu tiên, Tề Tĩnh đã có thể khẳng định.

Từ tốc độ nói cho tới cách ngắt nghỉ, đều giống như đúc những gì anh từng diễn. Ngay cả tư thế cử động trên ghế rồng cũng giống hệt.

Điều khác biệt là chất giọng của Đồng Tước Đài thể hiện ưu thế rõ rệt, cho dù độ tinh tế của diễn xuất không bằng anh, nhưng chất giọng đã đạt tới trình độ có thể che đậy tất cả tỳ vết, khiến thính giả tập trung chú ý vào giọng nói trầm thấp dễ chịu ấy, không nhận ra sự cứng đơ của diễn xuất.

Diễn xuất cứng đơ, bởi vì đây chỉ là bắt chước, không phải biểu diễn.

Đồng Tước Đài… định hoàn toàn rập khuôn theo anh sao?

Tề Tĩnh đứng bật dậy, không biết mình đã tức giận tới mức phát run, suýt nữa rút phăng tai nghe ra. Anh thoáng tỉnh táo lại, nhận ra điều duy nhất mình có thể làm chỉ là rút hết dây rợ cắm vào máy tính, ngoài ra không làm được gì khác, không ngăn cản được gì.

Thật ra cũng có rất nhiều người phát hiện ra điều này, chẳng qua không mấy ai dám đứng ra chất vấn.

Cho dù nghi ngờ, chắn chắn sẽ bị phản bác.

Người nghe 1:… Là ảo giác của tôi sao? Cách diễn của số 25 giống hệt số 16… (_ ;)

Người nghe 2: Giống như mọi người nói trên khung chat thôi, chắc số 25 chính là thầy của số 16?? Nếu họ thật sự có quan hệ này, biết đâu đã thảo luận cách diễn với nhau từ trước, cách diễn giống nhau cũng phải. Chẳng phải số 25 nói quan hệ giữa họ rất tốt sao??

Người nghe 3: Thì ra không chỉ có mình tôi thấy họ diễn giống nhau… Nhưng tôi nghĩ số 25 đang bắt chước số 16…

Người nghe 4: Này này, đừng có tùy tiện vu oan cho người khác. Chẳng phải cái tên Pháo gì đó cũng biểu diễn giống thí sinh khác hay sao?? Sao các cô không nói anh ta bắt chước? ( )

Người nghe 5: Nhiều thí sinh tham gia thi như vậy, cách diễn giống nhau là chuyện bình thường. Diễn cùng một vai, cùng một yêu cầu, nếu cách hiểu giống nhau thì mọi người diễn đều như nhau! Hơn nữa, quan hệ giữa Đồng Tước Tước và Chẳng hỏi ngày về rất tốt, chắc anh ấy đã dạy Chẳng hỏi ngày về diễn như vậy. Thầy và trò diễn giống nhau thì sao??

Người nghe 6: ~( )/~ Xét về chất giọng thì tôi thích người này hơn… (a a a a người ta cuồng giọng tổng công)

…

…

Cục diện trước mắt sai lầm đến cực điểm, Tề Tĩnh giận tới mức bật cười.

Thành thật mà nói, lập luận phản bác của họ không sai… Trước anh, bao gồm cả Tiếng pháo vang trời, có rất nhiều thí sinh diễn giống nhau… Ví dụ như đế vương thì phải có uy rồng, cách hoàng đế nổi giận, cách ngất nghỉ…

Nhưng cách diễn từng chi tiết của mỗi người là khác nhau, trong đó Tiếng pháo vang trời nổi bật nhất, đặc sắc nhất.

Còn trong tình huống này, hoàn toàn không thể đoán được ai đang bắt chước ai.

Cách hiểu của Tề Tĩnh và những người khác về vai diễn này không giống nhau, đương nhiên cách diễn cũng khác biệt.

Tiếng thở dài khi mở màn đầu màn một, sự điên cuồng khi ngồi trên ghế rồng… Các chi tiết đều do anh vừa cân nhắc vừa sáng tạo trong quá trình nhìn lời thoại, kết hợp với nội dung nguyên tác, có thể nói là "Xương đế" của một mình Chẳng hỏi ngày về.

Đồng Tước Đài không bắt chước suy nghĩ của anh.

Hắn bắt chước thành quả của anh, thành quả được ban giám khảo chấm điểm cao nhất trong cuộc thi tối nay. Lý do rất đơn giản… Nếu như bắt chước, tất nhiên sẽ chọn cái tốt nhất để bắt chước, nếu không sẽ chẳng có ý nghĩa gì.

“Ghê tởm…”

Tề Tĩnh nhìn dây tai nghe bị mình vo tròn, ngón tay và giọng nói đều run rẩy.

Ban đầu, anh cho rằng mình chỉ đang phẫn nội, nhưng tới lúc này, một nỗi sợ hãi bỗng trào lên.

Nếu như không thể chứng minh đối phương đang bắt chước mình, lấy mình làm đá kê chân, vậy thì anh thua rồi.

Khi thua kém về chất giọng, nếu cách diễn giống nhau, rất có thể anh sẽ thua, không chỉ thua trong cuộc thi này, còn thua trong ván cược với Thẩm Nhạn.

84. Chương 84

Nếu Đồng Tước Đài là kẻ ngốc, hắn sẽ rập khuôn từng chi tiết, không thay đổi cái gì.

Nhưng khi thấy trên khung bình luận dần có người lên tiếng chất vấn, hắn thay đổi cách biểu diễn đoạn sau. Ví dụ như hắn không dùng cách nhấn nhá, kéo dài, lặp lại lời kịch đặc sắc nhất của Tề Tĩnh, điều này khiến sự nghi ngờ “bắt chước thí sinh số 16” của các thính giả dần biến mất.

Phần lời thoại phải gào thét, Đồng Tước Đài có sẵn lợi thế chất giọng đầy lực đàn hồi, không cần phải ép giọng như Tề Tĩnh, nghe tự nhiên hơn.

Quá trình này giống như đang vẽ. Vẽ lại một bức tranh đã hoàn thành dễ hơn vẽ lên tờ giấy trắng nhiều.

Hơn nữa, còn có thể vừa vẽ vừa bổ sung những chỗ thiếu sót của bức tranh ban đầu. Cho dù là đồ giả, cũng có thể lừa gạt được rất nhiều người ngoài nghề, bán ra với giá cao.

“Trẫm biết… Đám phản tặc các ngươi… muốn tôn Thuận Dương hầu làm hoàng đế. Ha ha…”

Tuy rằng điều chỉnh chi tiết, nhưng chỉnh thể giọng nói vẫn đi theo phương hướng mà Tề Tĩnh đã diễn, có thể nghe ra sự khác biệt khi so với Tiếng pháo vang trời. Sau khi cười lạnh, Đồng Tước Đài dùng chất giọng gào thét khàn nhất để kết thúc đầy hiệu quả: “Thuận Dương hầu… Nó chỉ là thứ nghiệt chung cho Tiên đế sinh ra ở bên ngoài! Trẫm mới là Thái tử danh chính ngôn thuận do Tiên đế sắc phong!”

Diễn xong ba màn, thời gian còn thừa nhiều hơn Tề Tĩnh, còn mười giây.

Lúc này, Đồng Tước Đài nhẹ nhàng cười với các fan hâm mộ đang kích động, giọng điệu khiêm tốn: “Màn biểu diễn của tôi đến đây kết thúc. Cảm ơn các vị thính giả. Tuy rừng lần này số thứ tự lên sân khấu của

tôi ở cuối, hơi bất lợi, nhưng vẫn cảm ơn mọi người đã kiên trì lắng nghe màn biểu diễn của tôi."

Tề Tĩnh nghe vậy, sắc mặt thay đổi giống như bị một chậu nước lạnh tạt vào.

Những lời đầy tính ám chỉ… "Số thứ tự ở cuối" dẫn tới "bất lợi", nghe vào giống như đang chỉ trích anh mới là đồ giả, chẳng qua nhờ vào thứ tự lên sân khấu mới khiến mọi người hiểu lầm hắn bắt chước anh chứ không phải anh bắt chước hắn.

Điều này khiến người nghe càng cảm thấy như "nghe bản gốc biểu diễn".

"Bất lợi" cơ đấy.

"Bản gốc" cơ đấy.

"Ha ha…" Tề Tĩnh nghe được tiếng cười máy móc của mình. Nếu như trong giọng nói của anh không đầy sự phẫn nộ tới mức run rẩy thì câu khen ngợi của anh có vẻ rất thật lòng, "Đồng Tước Đài đại nhân, tôi không ngờ anh diễn tốt như vậy."

Giọng điệu ấm ức như thật, khiến người ta đầy thương cảm mà đứng về phía hắn.

Nếu như khi diễn "Cạm bẫy", hắn dùng được một phần mười khả năng này, chắc chắn kỳ một cũng không bị nhiều fan nguyên tác ném đá như vậy. Hóa ra, anh sai rồi, kẻ này không phải không biết diễn, hắn chỉ lười không muốn diễn.

Giới võng phối dù sao cũng là giới võng phối, không bắt ép ai phải phối âm. Nếu có thể nhẹ nhàng nâng độ nổi tiếng… cần gì phải vất vả chứ?

Cuộc thi casting "Tru thiên lệnh" mang tính chất thương mại, không chỉ tăng danh tiếng, còn đạt được lợi ích về mặt tiền tài. Xuất thân từ người phối âm thương mại, làm sao Đồng Tước Đài có thể không biết điều này? Nếu coi cuộc thi là một cuộc cạnh tranh, hắn làm vậy cũng là điều dễ hiểu.

"Hóa ra sự "nghiêm túc" của anh có tính chọn lọc." Tề Tĩnh lạnh lùng cười.

Có rất nhiều CV như anh và Thẩm Nhạn, thuần túy coi phối âm là sở thích, cũng có người như Đồng Tước Đài, coi phối âm là công cụ kiếm tiền.

Thành thật mà nói, người khác muốn kiếm lợi nhuận từ phối âm, anh không có quyền can thiệp, nhưng "mượn" máu trong tim người khác để bôi trơn cho quá trình kiếm lời lại là chuyện khác.

Tề Tĩnh lạnh nhạt nhìn cửa sổ bỏ phiếu biến mất, vẫn ngồi yên trên ghế không nhúc nhích, lưng dựng

thẳng.

Anh hiểu, cho dù anh không vote, các fan cuồng nhiệt của Đồng Tước Đài cũng sẽ cố gắng vote. Chỉ chút phản kháng nho nhỏ trong im lặng của anh chẳng ảnh hưởng gì tới đại thần.

Anh mong rằng sau khi có điểm, đại thần sẽ bị tát một cái thật đau.

Nhưng cuối cùng, cái tát đầy đau đớn kia lại là tát vào mặt anh.

[Chất giọng]: 4.0, 3.5, 5.0. Trung bình: 4.16

[Phát âm]: 4.5, 4.0, 5.0. Trung bình: 4.5

[Kỹ năng cơ bản]: 3.5, 3.0, 5.0. Trung bình: 3.83

[Sức hấp dẫn]: 2.5, 2.0, 4.5. Trung bình: 3.0

Điểm của ban giám khảo: 4.16+4.5+3.83+3.0=15.49 điểm.

Điểm bỏ phiếu: 72.3% phiếu bầu. Tỷ lệ = 0.723 điểm.

Tổng điểm: 15.49+0.723=16.213 điểm.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lí từ trước, nhưng tới khi nhìn thấy kết quả, trong lòng anh vẫn nặng nề như bị ai đó dùng chùy thiết nện thật mạnh.

Không đau, chỉ có cảm giác tê dại xâm chiếm.

Chênh lệch 0.005 điểm… Nhìn con số thì thấy không thua kém bao nhiêu, nhưng đủ để lại trong lòng một bờ vực sâu không đáy.

"Haizz…"

Tề Tĩnh nặng nề thở một hơi, thông cổ họng đang nghẹn đắng, nhẹ nhàng hít một cái. Anh cố tỉnh táo, tháo tai nghe xuống, yên lặng xoa mặt cho tới khi những con chữ không ngừng nhảy nhót trên màn hình như cách một lớp kính mờ mới chịu kiềm chế tâm trạng mà nhìn.

Đối với kết quả này, người nghe chia thành hai phe rất rõ ràng.

Trong đó có một phe ủng hộ anh.

Người nghe 1: = =… Này này, xuất hiện rồi, cách chấm điểm chênh lệch rất rõ ràng…

Người nghe 2: = =… Tổng điểm của đại thần Đồng Tước Đài vượt qua Chẳng hỏi ngày về… Được rồi, tôi thấy khó hiểu quá… (nếu nói vừa rồi tôi không vote cho đại thần, liệu có bị thủ tiêu không?)

Người nghe 3: (-_-) Rõ ràng số 25 bắt chước cách biểu diễn của số 16!! Rõ ràng như vậy mà mọi người không nhận ra sao?? Dù sao thì tôi đã nhận ra rồi!!

Người nghe 4: Trả lời lầu trên, thật ra tôi luôn cảm thấy vậy (tuy rằng đoạn sau không giống lắm, có thể đã cố ý thay đổi rồi?) Hơn nữa, cho dù cách diễn giống nhau, tôi vẫn thích số 16 hơn, nghe cuốn hút hơn. Đây là ý kiến cá nhân của fan nguyên tác, miễn ném đá.

Người nghe 5: Không muốn chỉ trích ai… Nhưng thân là fan nho nhỏ của Ngày về, tôi nghĩ Ngày về ít fan thật bất lợi… Đặc biệt là trên phương diện bỏ phiếu… hu hu hu hu…

Người nghe 6: Có ai đó ở phía sau động tay động chân sao? Im lặng cười nhạt. Dù sao thì công bằng sống trong lòng người, nhìn cách cô Bồ và thầy Trường Cung chấm điểm mà xem, tôi chỉ tin hai người họ.

…

…

Một phe khác tất nhiên bênh vực Đồng Tước Đài.

Người nghe 1: ( ) Thật buồn cười, có quy định nào yêu cầu thí sinh phải dùng cách diễn khác nhau sao?

Người nghe 2: ( ) Đúng vậy!! Mấy người cứ náo loạn ầm ĩ kia thật đáng ghét… Ai bảo Đồng Tước Tước bắt chước hả? Chứng cứ đâu? Ra tòa chưa? Đừng tùy tiện vu oan chửi bới người khác có được không? Biểu diễn là biểu diễn, ai bảo các thí sinh nhất định không được có cách hiểu nhân vật giống nhau? Cách diễn này có rất nhiều người sử dụng, ai bảo là của cá nhân nào đó? Xin bản quyền chưa?

Người nghe 3: Bùng nổ rồi! Lời thoại của nhân vật do ban tổ chức đưa ra, cứ kêu gào bắt chước chi bằng nói thẳng ra tất cả thí sinh dùng chung một lời thoại đều là bắt chước đi!! ( )

Người nghe 4: (_) Có vài người thấy ghen tị thôi…

Người nghe 5: (_) Có vài người thua rồi không phục thôi…

Người nghe 6: Quá tuyệt vời, Đồng Tước sama giỏi quá!! Cho dù cách diễn giống nhau nhưng đẳng cấp khác biệt!! (/)/~

...

...

"Đúng là tôi không phục đấy." Tề Tĩnh lẩm bẩm.

Nhưng thua thì cũng thua rồi, không thể nào thay đổi tổng điểm được nữa.

Chữ trên màn hình mờ dần, Tề Tĩnh cố gắng mở to mắt, chớp mắt nhiều lần để nhìn chữ rõ hơn, nhưng chữ vẫn bay tán loạn.

Dù sao tới giờ phút này, dư luận nói gì cũng không còn quan trọng nữa.

Tề Tĩnh âm thầm đứng lên, rời khỏi phòng ngủ đi về phía phòng sách. Trong đó có người anh muốn gặp, nhưng ở trạng thái này, anh thật sự không dám đối mặt với hắn. Vì vậy, anh lặng yên đứng trước cửa, ngồi xuống sàn nhà, tựa lưng vào cửa.

Trong phòng vẫn lặng thinh.

Không biết Thẩm Nhạn có ngủ không, nhưng hắn không tận mắt nhìn thấy giây phút thất bại khó chịu nhất của mình, anh lại thấy thoải mái hơn.

"Xin lỗi, em thật kém cỏi." Tề Tĩnh nhỏ giọng nói. Lát sau, anh cười tự giễu, "Nếu như em có thể giỏi như anh, có ưu thế áp đảo thì tốt biết mấy. Khi đó, em sẽ không để lại chỗ sơ hở cho người khác không bắt chước được."

Cười xong, khóe miệng chậm rãi thẳng lại, anh thẫn thờ ngồi ở cửa.

Tư thế ngồi rất thẳng, rất nghiêm chỉnh, bởi vì anh nghĩ anh chẳng hề làm chuyện gì khiến anh không dám thẳng lưng. Thua thì thua, nhưng về nguyên tắc, anh không muốn chịu thua.

Tề Tĩnh ngồi trên mặt đất hơn mười phút, hai chân tê dại, tư duy cũng chậm rãi tê dại. Quá trình tiếp thu sự thật không khó chịu lắm, mất thời gian còn ít hơn so với tưởng tượng của anh.

"Được rồi."

Anh thở một hơi, dùng một câu đơn giản cổ vũ chính mình, sau đó đứng lên, vỗ vỗ quần áo, trở lại trước máy tính.

Lúc này, cuộc thi đã kết thúc, tiến vào thời gian nhận xét của ban giám khảo mà mọi người chờ đợi đã lâu. Người nhận xét lần này là Trường Cung. Anh là kiểu người dịu dàng điển hình, tác phong làm việc luôn khích lệ là chính, chấm điểm không quá thấp, cách bình luận khá bao dung, không nghiêm khắc như Bồ Ngọc Chi.

Nhưng ở phút cuối, anh đã chấm Đồng Tước Đài 2.5 điểm, thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Tề Tĩnh rất muốn nghe lời bình của anh.

Trong số các fan của Đồng Tước Đài, đã có người kháng nghị vì số điểm thấp. Thân là một giám khảo ôn hòa, Trường Cung hiểu nhất cách đánh giá mặt tốt chứ không phải lỗi sai. Nếu anh không thể nói rõ lí do mình chấm điểm thấp, e rằng các fan hâm mộ sẽ bám riết không tha.

Trong số ba vị giám khảo, Trường Cung là người phát ngôn của ban tổ chức, khiến cho hiện trường lúc này vô cùng lúng túng.

Huống hồ Trường Cung không biết cãi nhau với người khác.

Điều này không chỉ khiến Tề Tĩnh lo lắng, còn một người nữa cũng lo lắng.

Lão ngũ nói với bạn:… Mẹ nó, bẩn tính hơn cả đám anti!! ( )

Khoái Mã Khinh Cừu vừa xuất hiện đã nói câu này.

"Hì…" Tề Tĩnh bật cười. Tuy rằng không biết Khoái Mã Khinh Cừu liên lạc với người sau màn thế nào, nhưng có vẻ như mọi chuyện không diễn ra giống mong muốn của anh ta. Ít nhất thì động tác hất bàn kia cũng khiến tâm trạng Tề Tĩnh khá hơn.

Bạn nói với Lão ngũ : Tôi đã cố gắng hết sức.

Lão ngũ nói với bạn:…

Bạn nói với Lão ngũ : Không sao, cuộc thi có quá nhiều biến số, không thể thiếu anti fan, tôi không thẹn với lương tâm là được.

Lão ngũ nói với bạn: … Yên lặng đỡ trán. Thôi bỏ đi, hiện tại nói gì cũng vô nghĩa. Chuyện sau này tôi sẽ nói với người ta lần nữa, cậu không ấm ức là tốt rồi. Chẳng qua thầy Trường Cung… Tôi rất thương

thầy ấy…

Bạn nói với Lão ngũ : Vì sao?

Lão ngũ nói với bạn: Thầy ấy rất dễ mềm lòng, không biết nói lời độc ác. Hu hu hu hu… Vốn định để giám khảo lên nhận xét vả mặt người nào đó một cái…

Bạn nói với Lão ngũ :…

Nếu như Bồ Ngọc Chi cho người ta cảm nhận như một người mẹ nghiêm khắc, vậy Trường Cung chính là anh hàng xóm dịu dàng.

Từ câu đầu tiên anh nói về Tề Tĩnh đã có thể nhận ra: "Thí sinh số 16, thanh âm của cậu nghe có vẻ như đã bị mài mòn… Có phải động chạm gì tới cổ họng rồi không?"

Thật bất ngờ, Trường Cung không trực tiếp đánh giá tốt xấu mà chỉ hỏi một câu.

"Á…" Tề Tĩnh kinh ngạc trợn mắt, vô thức ôm cổ họng của mình. Để tạo ra cảm giác tuổi tác, anh đã lặng lẽ uống nước đường để tạo giọng khàn, lẽ nào Trường Cung nhận ra?

"Có phải cậu muốn tăng cảm giác tuổi tác không? Chất giọng của cậu khá trẻ, thuộc loại trong sáng." Trường Cung tiếp tục đoán.

Chính xác…

"Chắc cậu đã uống rượu, hoặc nước trái cây, nước đường…"

Hoàn toàn chính xác…

Trường Cung nói tới đây thì mỉm cười: "Đừng hiểu lầm. Tôi chỉ đang nhớ lại khi mới trở thành người phối âm, do yêu cầu từ phía nhà sản xuất, có mấy lần tôi nhận vai diễn tuổi hơi lớn, cũng từng làm vậy với cổ họng của mình. Những phương pháp này cho hiệu quả tức thời, nhưng nếu dùng thường xuyên sẽ ảnh hưởng tới giọng nói. Nếu cậu thường xuyên phối âm, nhất định phải chú ý điều này. Chúng ta là người phối âm, giọng nói chịu gánh nặng rất lớn, phải luôn ở trong trạng thái tốt nhất, không thể bị tổn thương."

Hóa ra đang nhớ lại kinh nghiệm trước đây… Tề Tĩnh tưởng anh vạch trần mình để phê bình mình phối âm mất tự nhiên. Nghe đến đây, Tề Tĩnh bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Còn hơn cả Bồ Ngọc Chi đang làm giáo viên, Trường Cung nói chuyện với tư cách là CV, xuất phát từ góc độ của một CV khiến Tề Tĩnh cảm thấy thân thiết hơn.

“Thật ra tôi hơi hối hận khi chấm cho thí sinh số 16 3.5 điểm…”

Trường Cung đột nhiên rẽ vào vấn đề chính.

Tề Tĩnh nghe thấy hai tiếng “hối hận”, chợt sững người, vội vã nghe giải thích.

Anh biết nếu so chất giọng, anh không bằng được Đồng Tước Đài, nhưng dường như Trường Cung còn đang ám chỉ điều khác, gợi lên lòng hiếu kì của anh.

“Chất giọng tốt nhất do ban tổ chức định nghĩa tức là ”thể hiện chính xác phong cách của nhân vật, cá tính và cảm giác tuổi tác“. Từ khi bắt đầu cuộc thi tới giờ, tôi vẫn dựa theo tiêu chuẩn này để chấm điểm các thí sinh.” Trường Cung nói tới đây, khẽ thở dài nhẹ nhàng, “Thí sinh số 16 vừa cất tiếng đã khiến tôi nhận ra… cậu ấy còn thiếu một ít cảm giác tuổi tác.”

Không ngoài dự đoán.

Tề Tĩnh cũng thừa nhận mình khó mà thể hiện được đúng độ tuổi của “Xương đế”, đặc biệt là khi phải phối hợp với hình tượng trong trích đoạn.

“Nhưng…” Trường Cung chợt chuyển ngoặt, “Sau khi nghe xong màn một, tôi chợt phát hiện giọng nói này đã được cải tạo. Có vẻ thí sinh số 16 tự biết được điểm yếu của mình nên trước khi thi đấu đã sử dụng biện pháp rất thông minh để bù đắp. Tôi không cổ súy cho cách bóp méo giọng nói như vậy, bởi vì nghe hơi mất tự nhiên. Nhưng tôi thích những người tự nhận thức được điểm yếu của mình, sau đó dùng thái độ nghiêm túc mà cố gắng che lấp khuyết điểm.”

Tề Tĩnh nghe Trường Cung nói một đoạn dài, vẫn luôn nín thở chờ, đợi tới khi hai chữ “thái độ” lọt vào tai, anh mới thở ra một hơi.

Trường Cung nói tiếp: “Không những vậy, ở đoạn sau, tôi còn nhận ra… Cậu ấy có dụng ý khác khi cải tạo giọng nói. Bởi vì ”Xương đế” dùng thuốc quanh năm suốt tháng, thân thể bệnh tật. Nghĩ kỹ lại mới thấy… Chất giọng khàn khàn sẽ tạo cảm giác nhân vật này rất khỏe mạnh.”

Đến đây, tiếng nói trong tai nghe hơi dừng lại, dường như đang cân nhắc điều gì đó.

“Cho tới khi nghe thí sinh số 25 biểu diễn, tôi mới nhận ra điều đó.” Trường Cung chậm rãi nói, lại ảo não thở dài, “Bởi vì hai thí sinh diễn giống nhau, dưới sự so sánh, tôi mới nảy ra ý nghĩ ”thật ra phải diễn vậy mới đúng“. Xin lỗi, tôi đã hạ sai điểm của cậu.”

85. Chương 85

Trên thế giới có hai loại tát.

Một là cái tát của người đang nổi cơn thịnh nộ, đánh thật mạnh, không chút thương xót. Tất nhiên sẽ bị người ta trở mặt, chửi ầm lên.

Hai là cái tát nhẹ nhàng, không đau đớn, không mạnh mẽ, nhưng đủ để cho người ta nghẹn họng, không mở nổi miệng, không báo nổi thù.

Trường Cung là điển hình của loại thứ hai.

"Ha ha…"

Khi Tề Tĩnh hiểu được điều này, anh bật giác bật ra hai tiếng cười nhạo.

Anh tự nhận thấy mình không phải người xấu, sẽ không chê cười khi người khác bị xấu hổ. Nhưng hôm nay, anh thật sự không nhịn được mà cười.

Trong một cuộc thi chính thức, đây là lần đầu tiên có giám khảo công khai xin lỗi vì cho điểm sai.

Nếu như liên tưởng tới thân phận làm người phát ngôn của ban tổ chức, hành động của Trường Cung hoàn toàn có thể trở thành trò cười của mọi người.

Chuyện đã tới nước này, Tề Tĩnh lại cảm thấy chẳng sao cả. Từ khi tạo nên mối quan hệ với Đồng Tước Đài trong kỳ một vở kịch "Cạm bẫy", ID "Chẳng hỏi ngày về" vẫn luôn là điểm thu hút tin đồn của giới võng phối một cách bị động. Ban đầu, anh chỉ cảm thấy đó là một sai lầm buồn cười, nhưng dần dần nó trở thành một sợi dây trói buộc mà anh không thể thoát khỏi, chỉ có thể vờ như không thấy. Bây giờ, anh bỗng nảy ra ý định muốn chủ động bước ra ánh sáng.

Bởi vì ánh sáng càng mạnh, cái bóng càng rõ.

Ai là cái bóng đứng, ai là bóng tà(1)… Tin rằng người nào sáng suốt đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng những người sáng suốt thường không phán đoán vội vã, quy chụp chớp nhoang là hành vi của người có mắt như mù hoặc những người mù thật.

Người nghe 1:… Giám khảo có ý gì đây? Cái gì gọi là "hạ điểm sai"? Anh ta muốn phủ nhận điểm số đã chấm sao? = =

Người nghe 2:… Anh ấy muốn chấm lần nữa hả? Dựa vào cái gì chứ?

Người nghe 3: Ha ha, Chẳng hỏi ngày về đúng là có chỗ dựa, được hưởng đặc quyền mà các thí sinh khác không có ( )

Người nghe 4: Ha ha, còn nói là không hối lộ ban giam khảo. Tôi cạn lời rồi, quả nhiên chỉ đang già mồm cãi láo ( )

Người nghe 5: Nếu như giam khảo dám sửa điểm, tôi sẽ lập tức tố cáo công ty trò chơi!! ( )

Người nghe 6: Ủng hộ lầu trên! Cần phải kiên quyết bảo vệ công bằng!! ( )

…

…

"Tôi sẽ không sửa điểm của thí sinh số 16." Trước những lời châm chọc trên khung chat, Trường Cung đáp lại như vậy, nguyên nhân vô cùng hợp lí hợp tình, "Trước giờ tôi luôn dùng cùng một tiêu chuẩn để đánh giá 25 thí sinh… Nếu như sửa điểm sẽ là không công bằng với các thí sinh trước đó."

"Đúng vậy." Tề Tĩnh không hề thất vọng, thậm chí còn hoàn toàn đồng tình với cách làm của Trường Cung.

Nếu như thay đổi điểm, nhất định sẽ khiến các thí sinh khác bất mãn. Tuy rằng anh không ngại để mọi người công khai kiểm tra mình và Đồng Tước Đài một cách rõ ràng, nhưng việc nào ra việc đấy, không nên để người khác bị ảnh hưởng bởi mâu thuẫn giữa hai người họ. Quyết định của Trường Cung quả là rất sáng suốt.

Những người vừa nãy la hét kêu "cuộc thi không công bằng", "giám khảo không công bằng" lập tức im bặt, biết mất không thấy bóng.

Lúc này, Trường Cung bỗng nhiên nói tiếp: "Nhưng… vì cách biểu diễn của thí sinh số 26 và số 25 có nhiều điểm giống nhau, vì vậy tôi sẽ nhận xét cả đôi."

Tề Tĩnh bắt đầu trở nên vô cùng kinh nể Trường Cung.

Những cái vả miệng của anh ta bất kể độ mạnh yếu, hay kỹ thuật, đều không thể dùng một chữ "hay" để hình dung. Tề Tĩnh gần như có thể nghe thấy tiếng tát phần phật ập lên mặt Đồng Tước Đài.

Vì vậy, anh sung sướng vừa nghe tát vừa nghe Trường Cung bình luận.

Điều làm anh bất ngờ là Trường Cung đột ngột thay đổi phong cách nhận xét, bỏ qua lời dạo đầu dài dòng, đi thẳng vào vấn đề chính: "Làm một người phối âm thương mại, không thể phủ nhận những lúc chúng ta luyện tập kỹ thuật cơ bản, chúng ta đã từng bắt chước các tiền bối đi trước. Hầu hết mọi người đều có khởi đầu như vậy."

Một câu nói khiến bầu không khí trong hiện trường đột nhiên căng thẳng hẳn.

Nụ cười trên môi Tề Tĩnh biến mất.

Anh hoàn toàn không ngờ được Trường Cung lại dám nói thẳng hai chữ "bắt chước" ra khỏi miệng. Anh cứ nghĩ Trường Cung sẽ dùng từ ngữ mĩ miều hơn, giữ lại chút mặt mũi cho Đồng Tước Đài… Nhưng cách nói bây giờ đơn giản chỉ đang trần thuật một sự thật, một điều hiển nhiên không thể thay đổi được.

Tề Tĩnh không e sợ sự thật bị vạch trần, bởi vì người mất mặt không phải anh.

Anh chỉ e sợ thái độ của Trường Cung. Nếu hiện tượng "bắt chước" khá phổ biến trong giới phối âm chuyên nghiệp, vậy có phải anh ta đang gián tiếp nói rằng bắt chước là chuyện bình thường, không đáng bị khiển trách hay không?

Trong lúc tất cả mọi người đang nín thở chờ đợi, Trường Cung tung ra câu tiếp theo: "Vậy nên… Người chọn cách bắt chước người khác đều là kẻ nghiệp dư, hoặc hắn tự biết mình kém cỏi."

Kẻ nghiệp dư – tát một cái.

Kém cỏi – tát cái nữa.

Thì là ra thế.

Tề Tĩnh còn chưa kịp cười ra miệng, người nghe trên khung bình luận đã phá lên cười.

Người nghe 1: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha… Ai đó bị vả miệng liên tục kìa? Có đau không?

Người nghe 2: Ha ha ha… Thầy Trường Cung quả nhiên nói lời độc ác một cách thản nhiên. Tôi cười đau cả bụng rồi.

Người nghe 3: ~( )/~ Đột nhiên thấy thầy Trường Cung đáng yêu quá!!

Người nghe 4: ~( )/~ Quá đáng yêu, quá tự nhiên!!

Người nghe 5: Oh yeah!! Đúng là vậy đấy!! Fan Ngày về xin quỳ lạy thầy Trường Cung!! Vừa rồi yên lặng nhìn đám fan bợ đỡ nhau, tôi uất ức không chịu được!! Hiện tại đã hồi đầy máu sống lại rồi!! (Thầy đừng có ngừng~ Go on~)

Người nghe 6: Ha ha ha… Tôi biết thầy Trường Cung vẫn rất tỉnh táo mà… Kẻ bắt chước làm sao chấp nhận được. Chỉ có cảm xúc thật sự mới có thể động tới lòng người, Chẳng hỏi ngày về, cố gắng lên!!

…

…

Khi xem lại số điểm mà Trường Cung chấm cho Tề Tĩnh và Đồng Tước Đài, không khó để phát hiện ra rốt cuộc trong mắt Trường Cung, ai bắt chước ai.

Hiện tại muốn lật ngược ván cờ, chỉ sợ càng tẩy càng đen.

Những người vừa rồi cắn Tề Tĩnh không buông, công khai nói anh là "kẻ bắt chước" dường như đã bốc hơi, trên màn hình thoải mái hơn rất nhiều.

"Trong giới phối âm có rất nhiều tiền bối xuất sắc, tôi sẽ không giới thiệu từng người, ai có hứng thú xin tự lên mạng tra thông tin." Giọng Trường Cung chậm rãi, bình tĩnh nói tiếp, "Trong số các tiền bối của tôi, có những người mang phong cách biểu diễn cực kì đặc sắc, cũng vì vậy mà rất nhiều người thích bắt chước họ. Nhưng mỗi người bước đi trên một con đường khác nhau, bắt chước có thể giúp bạn tìm được sở trường của người khác, đối chiếu với chính mình, đề cao tiêu chuẩn của mình. Bắt chước không thể biến thành của "chính bạn"."

Không trực tiếp đánh giá kỹ thuật diễn xuất của Tề Tĩnh và Đồng Tước Đài, Trường Cung chỉ chậm rãi trình bày luận điểm của mình, nói thật rõ ràng.

Bồ Ngọc Chi thích đi vào chi tiết rồi đến tổng thể, Trường Cung thích bắt đầu từ tổng thể.

"Tôi tin rằng trong cuộc sống hằng ngày, ai ai cũng có những kinh nghiệm giống như vậy… Đồ đi mượn của người khác vĩnh viễn không bằng đồ của mình. Phối âm cũng thế. Thí sinh số 16…" Nói tới đây, anh ta ngừng lại một chút, trầm ngâm một tiếng, "Trong quá trình lắng nghe thí sinh số 16, vừa nghe tôi vừa tưởng tượng được thần thái, cử chỉ, suy nghĩ, mạch cảm xúc của tôi kéo dài cho tới khi kết thúc, không hề gián đoạn."

Nhập kịch… Đó là ý này sao?

Tuy rằng Trường Cung nói theo một cách khác, nhưng ý nghĩa giống nhau.

Ý nghĩa của "không hề gián đoạn" tức là trong lúc diễn không khiến người nghe bị thoát ly khỏi nội dụng kịch. Tề Tĩnh luôn lấy "nhập kịch" làm mục tiêu phối âm, hôm nay có thể nhận được sự tán thành của người phối âm lão làng, trong lòng trào dâng cảm xúc khó tả.

"Tuy "Xương đế" mà thí sinh số 16 diễn hơi chênh lệch so với tiêu chuẩn trong lòng tôi, nhưng ngoại trừ cảm giác tuổi tác không đủ, tôi nghĩ tổng thể phần biểu diễn của số 16 có kỹ thuật rất cao, mang đậm phong cách cá nhân." Trường Cung mỉm cười, "Khi đánh giá các thí sinh trước đó, tôi từng nói có rất nhiều người đặt sai trọng tâm, diễn ra hình ảnh các "đế vương" truyền thống, hoặc hình tượng "hôn quân" thô bạo trong phim truyền hình… Nhưng "Xương đế" khác với tất cả các vị vua trong văn học truyền thống, điện ảnh và phim truyền hình. Các bạn chỉ biết hắn là kẻ ngu ngốc, nhưng không biết lí do vì sao hắn ngu ngốc thì không được."

"Xương đế, nếu bỏ qua danh hiệu hoàng đế của hắn mà nhìn thì các bạn nghĩ hắn là kiểu người thế nào? Triều đình khi đó đang trong hoàn cảnh gì? Quan hệ giữa vua và thần như thế nào? Nếu không biết những điều này, các bạn không thể nào phối được nhân vật này một cách sinh động, tràn đầy cảm xúc."

Đến đây, trọng tâm câu chuyện bỗng quay về Tề Tĩnh."

"Cách xử lí chi tiết của số 16 rất linh động, nhưng nắm bắt tâm lí nhân vật cực chuẩn, đột phá được lối mòn mà các thí sinh trước đã đi qua, tạo ra cảm giác thấu hiểu mới. Trong một cuộc thi như thế này, để làm được điều mà rất nhiều người khác không làm được cần phải có đủ can đảm và tự tin, bởi vì phối âm hiện trường yêu cầu sự ổn định cao. Sự đột phá của số 16 đã khiến tôi giật mình…"

"Bởi vì chất giọng trời sinh không bằng người khác, nên tôi chỉ có thể cố gắng đột phá trong diễn xuất." Tề Tĩnh cười đáp lại.

Cuộc thi này là ván cược giữa anh và Thẩm Nhạn, cũng là ván cược giữa anh và chính mình.

Đánh bạc đều có sự nguy hiểm.

Thua sẽ thua rất đau, thắng sẽ thắng rất sướng.

Trong số người nghe cũng có người lên tiếng phụ họa.

Người nghe 1: (*° °*) A a… Thầy Trường Cung đã nói thẳng vào trọng điểm rồi. Tôi nghĩ phong cách của số 16 không giống những người thi trước, vậy nên khi nghe cực kì cảm động!! Sự khác biệt của anh ấy không phải diễn lung tung mà khiến tôi cảm thấy giống với nhân vật trong nguyên tác hơn…

Người nghe 2: (*° °*) Fan nguyên tác "Tru thiên lệnh" bày tỏ, vốn Xương đế không phải loại hình hoàng đế truyền thống~ Tục ngữ thường nói người đáng thương tất có chỗ đáng trách, khi đọc nguyên tác, tôi luôn thấy thương tiếc nhân vật này, hắn trở nên như vậy cũng là do hoàn cảnh xô đẩy… Số 16 đã biểu diễn ra được những mâu thuẫn trong đó, càng khiến nhân vật trở nên sinh động~

Người nghe 3: Tôi cực kì tán thành khi thầy Trường Cung nói mạch cảm xúc kéo dài cho tới cuối, không hề gián đoạn! Tôi cũng tưởng tượng ra được một tên hoàng đế điên cuồng, nghiện ngập như vậy! (Ặc… Ngày về sama, thật ra em đang khen anh đấy…)

…

Lúc này, Trường Cung chuyển sang nói về Đồng Tước Đài: "Cách biểu diễn này, thật bất ngờ là về sau lại xuất hiện trên một thí sinh khác. Đó chính là số 25, người mà tôi cảm thấy rất giống với số 16."

Không ngoài dự đoán, những lời này vừa nói ra đã khiến các fan Đồng Tước Đài dậy sóng.

Người nghe 1: Sao cứ khăng khăng nói số 25 giống số 16 mà không phải số 16 giống số 25 chứ?? Thứ tự lên sân khấu là ngẫu nhiên, không phải do CV lựa chọn!! Nếu ngay từ đầu đã quyết định dùng cách biểu diễn này, nhưng xui xẻo phải lên sân khấu sau thì quá bất lợi!!

Người nghe 2: Đồng ý!! Căn cứ theo thứ tự lên biểu diễn mà vu cho tội bắt chước thì quá võ đoán, quá vô lý!!

Người nghe 3: Tôi không có cái nhìn phiến diện về Chẳng hỏi ngày về, chẳng qua tôi nhìn một số người thấy ngứa mắt mà thôi… Hợp lực với nhau bắt nạt Đồng Tước Đài sama… Tài năng của Đồng Tước Đài sama ai ai cũng biết, trước đây tôi từng hợp tác với anh ấy trong một vở kịch, tiêu chuẩn phối âm của anh ấy rất cao, tính cách cũng rất dịu dàng, lịch sự, tại sao mọi người cứ chửi anh ấy? Danh tiếng của anh ấy trong giới võng phối rất tốt, sao có thể bắt chước một CV kém hơn anh ấy quá nhiều??

…

"Đúng là danh tiếng của tôi không bằng anh ta." Tề Tĩnh lạnh lùng nhếch mép, "Nhưng căn cứ vào danh tiếng để khẳng định anh ta không bắt chước, lẽ nào không võ đoán, không vô lí hay sao?"

Các fan hâm mộ đương nhiên không nghe thấy câu này.

Tề Tĩnh chỉ không kiềm chế được nên mới lên tiếng mỉa mai thôi, muốn để lòng mình thoải mái hơn. Nhưng Trường Cung ở trên mic thì có thể đáp lại thẳng thắn: "Tôi hoàn toàn không dựa trên thứ tự biểu diễn mà nói vậy. Tôi làm việc có căn cứ, dựa trên tính ăn khớp trong màn biểu diễn dài 120 giây của các thí sinh."

Tính ăn khớp là một khái niệm trừu tượng.

Nhưng Trường Cung đã giảng giải khái niệm này bằng một dẫn chứng cụ thể: "Tính ăn khớp cũng giống như khi mọi người nghe nhạc. Cách biểu diễn của số 16 khiến tôi nghe từ đầu tới cuối rất liền mạch như cùng một ca khúc, tuy rằng tôi không quá thích tiết tấu của bài hát này, nhưng nghe rất thoải mái, không có điểm ngắt quãng giữa chừng. Còn số 25… Tôi thấy có một số điểm kỳ quái, có vài đoạn mang tiết tấu gần giống với số 16, nhưng lại hay xen kẽ một ít phong cách khác. Khi tôi nghe, độ hài hòa của từng màn

rất ít, giống như cắt ra rồi ghép vào."

"Tôi sẽ cho các bạn một ví dụ cụ thể hơn. Haydn, Mozart hay Beethoven đều là những nhà soạn nhạc xuất sắc, bất kể tác phẩm của riêng ai cũng đều là kinh điển. Nhưng nếu chọn từ mỗi tác phẩm của họ một đoạn, ghép lại với nhau, chưa chắc thành quả nghe đã hay. Dù có lấy những khúc đặc sắc nhất trong đó mà ghép cũng vậy thôi. Lí do bởi vì không có tính ăn khớp."

"Hoạt động trong lĩnh vực phối âm gần mười năm, tôi luôn nghĩ tính ăn khớp trong phối âm rất quan trọng, đặc biệt là đối với một tác phẩm dài kỳ như "Tru thiên lệnh", khối lượng lời thoại quá lớn, tính ăn khớp sẽ duy trì hình tượng thống nhất cho nhân vật. Tính ăn khớp càng cao, sức thuyết phục càng lớn."

Giọng nói của Trường Cung vô cùng nghiêm túc, không có ý đùa giỡn.

Lúc đầu, Tề Tĩnh chỉ muốn nghe xem anh ta sẽ vả mặt Đồng Tước Đài thế nào, nhưng bây giờ, Tề Tĩnh đã thật sự bị lời nhận xét của anh ta thu hút, lắng nghe hết sức chăm chú.

Cho dù ngay câu sau, Trường Cung vẫn cố ý tha cho Đồng Tước Đài cũng không khiến anh ấm ức.

"Thật ra số 25 có thể diễn được như vậy, khắc phục khuyết điểm của số 16, chắc chắn phải là người có tài năng mới làm được… Nhưng tôi đã từng nói, đồ đi mượn vĩnh viễn không thuộc về mình, dễ để lộ kẽ hở, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều."

Trường Cung gián tiếp giải thích lí do mình chấm điểm kỹ năng cơ bản của Đồng Tước Đài khá cao, nhưng lại trừ điểm rất nặng trong phần sức hấp dẫn.

"Không chỉ riêng hai thí sinh này, tôi có lời muốn nói với tất cả các thí sinh." Anh ta nói, "Cảm xúc xuất phát từ đáy lòng mới là thanh âm "sống động" nhất, mong rằng mọi người có thể trải nghiệm các thể loại vai diễn, tự tạo ra cảm xúc cho mình."

Tề Tĩnh ngơ ngẩn trước màn hình.

Rõ ràng Trường Cung đang nói lời mang tính cổ vũ với anh, nhưng anh vẫn bất giác nhíu mày.

"Hôm nay thua có thể do tôi bị báo ứng. Bởi vì trước đây tôi đã từng chịu khuất phục, phối âm trái lương tâm." Trong kỳ một "Cạm bẫy", anh đã thỏa hiệp. Nghĩ tới đây, đột nhiên anh thấy kết quả thế này cũng tốt… Ít nhất có thể coi như trách phạt, đánh tan cảm giác nghẹn cứng trong lòng.

Nếu như cho anh một cơ hội, anh sẽ kiên trì giữ quan điểm của mình, giữ vững cách hiểu của mình với nguyên tác.

Nhưng hôm nay anh đã đắc tội với đại thần, e rằng không còn cơ hội diễn tiếp kỳ hai.

Tề Tĩnh thoải mái cười, nụ cười còn chưa kịp biến mất thì trong tai nghe đột nhiên truyền tới tiếng "tít tít tít" dồn dập, cắt đứt suy nghĩ của anh.

Là tiếng tin nhắn QQ.

Avatar nhấp nháy dưới góc phải màn hình chính là nhóm tổ kịch "Cạm bẫy", thật quá trùng hợp.

"Không thể nào trùng hợp tới vậy chứ…" Tề Tĩnh nhẹ nhàng thở dài, chần chừ không biết có nên mở QQ ra không. Anh biết lúc này tổ kịch nhắn tin, chắc chắn liên quan tới cuộc thi tối nay.

Hai diễn viên chính cùng cạnh tranh một vai đã rất khó xử rồi, còn bị ban giám khảo chỉ tên vạch mặt, lôi cả hai ra bình luận, kết quả rõ ràng nghiêng về một phía, phía còn lại là người có binh đoàn fan hâm mộ khổng lồ và đoàn kết. Nếu như staff của tổ kịch cũng nghe, chắc chắn đều bị hù chết.

Đứng trên lập trường cá nhân, Tề Tĩnh có thể lớn tiếng quát: Hôm nay tôi rất tức giận, không muốn nhắc tới Đồng Tước Đài và hành vi của anh ta.

Nhưng đứng trên lập trường một thành viên trong tổ kịch, anh không thể nói nên lời tuyệt tình như vậy.

Oan có đầu, nợ có chủ, staff vô tội của tổ kịch không thể bị liên lụy. Anh làm CV, có thể nói ra ý kiến của mình. Nhưng quyền quyết định chuyện nội bộ của tổ kịch nằm trong tay chuẩn bị.

Chuẩn bị Yên Chi Hoa của "Cạm bẫy" luôn là người chưa tới đường cùng chưa xuất hiện.

Người đầu tiên lên tiếng trong nhóm tổ kịch thường là người quyết định cục diện của cuộc nói chuyện, mà thật bất hạnh khi người này là hậu kỳ kiêm fan trung thành của Đồng Tước Đài.

Hậu kỳ – Khóa một đời:… Chẳng hỏi ngày về có online không? Anh ra giải thích mau lên! Anh có quan hệ gì với tên giám khảo kia? Các người bắt nạt người ta như thế khiến tổ kịch rất mất mặt đấy, có biết không hả?

Tề Tĩnh hít sâu một hơi.

Chuyện xảy ra không như anh dự đoán. Nói ngược lại, bản thân Đồng Tước Đài chắc cũng không biết hành vi của mình ảnh hưởng thế nào tới tổ kịch đâu?

Trường Cung đang tiếp tục nhân xét, tay anh lại không tiện gõ chữ trả lời QQ, vì vậy anh quyết tâm lờ nó đi.

Nhưng anh không trả lời chỉ khiến cho cuộc đối thoại càng lúc càng rùm beng lên.

Đồng Tước hậu cung Tiểu Kiều: Chẳng hỏi ngày về!! Mau ra đây!!

Đồng Tước hậu cung Đại Kiều: Tôi chỉ cười nhạt thôi, không nói gì đâu.

Hậu kỳ – Khóa một đời: Đừng tưởng rằng Đồng Tước sama không tham gia nhóm thì anh có thể muốn làm gì thì làm ở đây. Chúng tôi vẫn tồn tại đấy! Để ẩn cũng được, giả chết cũng được, Chẳng hỏi ngày về, anh mau ra mặt giải thích đi, nếu không tôi sẽ rời tổ kịch, không làm hai kỳ sau nữa!

Biên kịch – Múa rối:… Sao vậy? Xảy ra chuyện gì…

Hậu kỳ – Khóa một đời: Cô tự đi hỏi anh ta -.-

Đồng Tước hậu cung Tiểu Kiều: Còn hỏi xảy ra chuyện gì nữa?? Chẳng hỏi ngày về thông đồng với giám khảo, làm trò bôi xấu, bắt nạt Đồng Tước Tước trước mặt bao nhiêu người!! Quả thật không thể tha thứ!! ( )

Biên kịch – Múa rối: Σ(° °|||) Cái gì, giám khảo nào?? Tôi chẳng hiểu cô đang nói gì…

Dường như bị bộ dạng bất ngờ của biên kịch tác động, hậu kỳ không giải thích, hung dữ nói một câu.

Hậu kỳ – Khóa một đời: Nói cho cô biết cũng vô dụng. Tôi chỉ nói với Chẳng hỏi ngày về, anh mau ra xin lỗi Đồng Tước sama, chuyện này mới có thể cứu vãn được.

Chú thích:

(1) Bóng đứng: bóng in trên mặt đất rất nhỏ khi mặt trời ở trên đỉnh đầu. Bóng tà: bóng kéo dài chếch về phía tây khi ngày sắp hết. Có câu "người ngay không sợ bóng tà", ý chỉ làm người ngay thẳng thì bóng mới không nghiêng.

86. Chương 86

Xin lỗi ư?

Nếu nói xin lỗi, anh mới là người hết thuốc chữa.

Tề Tĩnh không định đáp lại, nhưng đọc tới đây, nhất thời tức giận, trong lòng bỗng nhiên nảy ra một chủ ý. Không phải ý kiến gì hay ho, thậm chí còn hết sức hoang đường… Dùng cách hoang đường để đối phó với Đồng Tước Đài hoang đường và đám fan hoang đường của anh ta.

Dù sao chính Bươm Bướm Ngọc đã từng nói, Đồng Tước Đài là người được chọn nội bộ.

Nếu đã vậy, anh không ngại bất cứ giá nào mà thử một lần.

CV – Chẳng hỏi ngày về: Được.

Đồng Tước hậu cung Đại Kiều:…

Đồng Tước hậu cung Tiểu Kiều:!! Chẳng hỏi ngày về, anh nói thật??

Hậu kỳ – Khóa một đời:… Hừ hừ, anh đúng chuyên gia gây bất ngờ. Nếu sớm biết chuyện sẽ như vậy, từ đầu đừng có làm thế?? Mau chóng xin lỗi Đồng Tước Đài sama, xin lỗi người nghe, thừa nhận anh vu oan cho anh ấy. Làm vậy thì mọi người đều thoải mái ( )

CV – Chẳng hỏi ngày về: Được.

Đồng Tước hậu cung Tiểu Kiều: Nói miệng không có bằng chứng!! Anh định xin lỗi lúc nào? Nói một lời chắc chắn đi ~( )

CV – Chẳng hỏi ngày về: Ngày mai, khi tôi và anh ta cùng thi, đến lượt tôi lên mic, tôi sẽ nói trước mặt mọi người.

Đồng Tước hậu cung Đại Kiều: Anh đừng hòng đổi ý.

Hậu kỳ – Khóa một đời: Anh đừng hòng đổi ý +1

CV – Chẳng hỏi ngày về: Mai gặp lại.

Gửi xong ba chữ cuối cùng, Tề Tĩnh tắt cửa sổ chat, ngồi yên tại chỗ, tự hỏi ngày mai sẽ nói cái gì.

Ngày mai – cuộc thi casting vai nam chính số một "Tần Thác", cũng là lần thứ hai anh đối đầu với đại thần. Đồng Tước Đài có thể giở trò gian lận khi thi casting một vai phụ, chắc chắn sẽ cẩn thận hơn khi casting vai chính. Cho dù anh ta đã đi cửa sau cũng sẽ đề phòng bất trắc.

"Anh ta càng như vậy, hiệu quả cuối cùng sẽ càng tốt." Tề Tĩnh dự tính hết thảy, cười cười nói.

Thứ tự lên thi đấu "Tần Thác" như sau: số 10 Đồng Tước Đài, số 12 Chẳng hỏi ngày về. Theo thứ tự này, anh có thể thực hiện kế hoạch của mình.

Anh đang dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, bỗng nhiên QQ vang lên. Cúi đầu nhìn thử, hóa ra là biên kịch Múa rối nơm nớp lo sợ không dám lên tiếng trong nhóm tổ kịch.

Múa rối: /(o)/~~ Ngày về đại nhân…

Chẳng hỏi ngày về: Xin lỗi, vừa rồi làm cô khó xử.

Múa rối: /(o)/~~ Tuy rằng không biết cụ thể xảy ra chuyện gì, nhưng giọng điệu bọn họ hung dữ như vậy, em rất lo cho anh nên tới hỏi thăm một chút.

Chẳng hỏi ngày về: Ừ, cảm ơn đã lo lắng. Cô không quan tâm tới cuộc thi casting nên không biết tình hình cụ thể. Thực ra cô không biết thì hơn, đừng sợ, tổ kịch nên làm gì thì làm nấy đi ha ^_^

Múa rối:…

Múa rối:…

Múa rối:… Thật ra khi phát hành kỳ một, lúc em đọc lời nhận xét đã thấy tổ kịch thật có lỗi với đại nhân…

Chẳng hỏi ngày về: Tôi biết ý cô muốn nói, đừng tự trách. Lúc đó cũng do tôi không kiên trì tới cùng, tôi đáng đời.

Múa rối: /(o)/~~ Anh càng nói vậy, em càng tự trách, làm sao đây??

Múa rối: Nói một câu không sợ chết nhé. Em rất hối hận khi đồng ý cho Đại Kiều và Tiểu Kiều vào nhóm, rõ ràng bản thân Đồng Tước Đài đại thần không gia nhập thì không nên cho người ngoài gia nhập mới đúng… Nhưng Yên Chi Hoa nói, cô ấy mời được đại thần hoàn toàn dựa vào hai người kia giới thiệu, khuyên nhủ, không thể từ chối họ. Hơn nữa, hậu kỳ cũng là một trong số fan thân thiết của đại thần… Gây ra cục diện rối rắm này đều do staff bọn em không chu đáo, thật có lỗi với anh.

Chẳng hỏi ngày về: Ừ, tôi hiểu mà ^_^

Múa rối: Kỳ quái nhất là lần này bọn họ luôn mồm bắt anh xin lỗi, nhưng em không cảm thấy anh sai. Chắc bởi vì em biết Ngày về đại nhân từ trước tới nay rất tốt bụng, tính cách cũng tốt, không tin là chuyện do anh gây ra.

Tề Tĩnh hơi sửng sốt, bất giác giãn mày: "Ha ha…"

Chí ít thì ấn tượng của anh với người ngoài cũng không thua đại thần.

Chẳng hỏi ngày về: Cảm ơn Múa rối, anh sẽ không bỏ cuộc, cùng nhau chờ mong kỳ hai được phát hành nhé. ^_^

Múa rối: … Nhắc tới kỳ hai… _(: ”)_

Chẳng hỏi ngày về: Sao vậy?

Múa rối: Lúc phát hành kỳ một, em đã viết xong kỳ hai rồi. Em gửi cho các staff khác xét duyệt, sau đó sữa chữa lần cuối rồi gửi cho anh và đại thần. Nhưng Yên Chi Hoa liên hệ với đại thần mời tới hiện trường đối kịch, bởi vì kỳ một bị rất nhiều fan nguyên tác ném đá nên cô ấy muốn các anh đối kịch lại lần nữa, sửa lại cách diễn. Nhưng cô ấy bị từ chối rồi… _(: ”)_

Chẳng hỏi ngày về:…

Múa rối: Nguyên nhân là hậu kỳ và hai chị em Kiều cảm thấy kỳ một rất hay, hơn nữa kỳ một đã đối kịch rồi, không cần đối kịch thếm nữa. Đại thần cũng nói thế.

Chẳng hỏi ngày về:…

Thảo nào không thấy ai sắp xếp cho anh và Đồng Tước Đài đối kịch kỳ hai, hóa ra là vậy…

Sau khi phát hành kỳ một, thái độ của Đồng Tước Đài rất rõ ràng. Anh ta cho rằng kịch truyền thanh là “lần sáng tác thứ hai”, không cần thiết phải bám sát nguyên tác, chỉ cần thính giả thấy hay là được rồi. Từ hôm đó, anh đã hiểu thêm về người này, không còn trông cậy vào hắn sẽ nghiêm túc bỏ công bỏ sức ra nghiên cứu kịch bản, nghiền ngẫm vai diễn.

Chắc Yên Chi Hoa sợ sẽ khiến hai bên đều không thoái mái nên mới cố ý giấu kín, mượn cớ “sợ thời gian hai người không trùng nhau” để yêu cầu anh ghi âm, sau đó gửi cho đạo diễn xin ý kiến.

Nhắc mới nhớ, anh đã nộp âm thô của kỳ hai lâu rồi, không biết tiến độ tới đâu.

Chẳng hỏi ngày về: Bọn họ không cần đối kịch cũng được. Tôi tự thấy mình ghi âm khá ổn rồi. Mà âm thô nộp từ lâu sao không thấy hậu kỳ làm việc?

Múa rối: Chưa làm… Nghe nói đại thần bận rộn, không có thời gian ghi âm _(: ”)_

Chẳng hỏi ngày về:…

Múa rối: /(o)/~~ Vậy nên em mới càng thấy có lỗi với anh hơn!!

Chẳng hỏi ngày về: Không sao, cứ chờ đi.

Múa rối: /(o)/~~ Ngày về đại thần, thật ra có những lúc trong đầu em đột nhiên nảy ra một suy nghĩ vô lí. Giá như trước đây Yên Chi Hoa chọn vai chính không phải Đồng Tước Đài mà là Nhạn Bắc Hướng thì tốt biết mấy…

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cái tên "Nhạn Bắc Hướng", ánh sáng trong mắt anh khẽ run lên như phản xạ có điều kiện.

Trái tim gần như lỡ nửa nhịp, sau đó đập thình thịch không ngừng…

Đúng vậy…

Trước đây chính Múa rối là người đã kéo "Nhạn Bắc Hướng" vào nhóm tổ kịch "Cạm bẫy", dẫn tới buổi tối hôm ấy, màn đối kịch ầm thầm không ai biết.

Hiện tại, khi thấy một người khác ngoài hai bọn họ nhắc tới đề tài này, hồi ức bỗng cuồn cuộn tràn về, hóa thành giấy trắng mực đen trên kịch bản, vẽ nên cảnh sắc ngàn dặm trong câu chuyện. Chân thật đến vậy… Tề Tĩnh nhất thời sa vào vở kịch ấy trong cơn hoảng hốt.

"Từ đầu anh đã biết, em làm tất cả, chẳng qua chỉ để giăng bẫy anh…"

Giọng nói trầm thấp, đè nén.

Giọng điệu giãy dụa khổ sở.

Rõ ràng đã nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không tài nào quên được lần đầu tiên được nghe, sự chấn động từ đáy lòng cùng cảm giác rơi vào vòng tay ấy.

Tề Tĩnh cảm thấy tai mình nóng lên, giơ tay lên bóp bóp.

Hồi ức về lời thoại ấy rất dễ khiến anh nhớ tới lúc người kia ghé sát bên tai, thì thào với anh.

Anh cho rằng ở bên Thẩm Nhạn càng lâu, có thể thoải mái ung dung đối mặt với giọng nói của hắn, quen với giọng điệu trầm thấp ấy. Nhưng "thích" là một loại tình cảm cực kì ngoan cố, không phải cứ quen là được. Nó sẽ cắm rễ sâu trong lòng ngay từ ngày đầu, vậy nên dù có nghe bao nhiêu lần vẫn cứ thấy "thích".

Tề Tĩnh yên lặng không nói gì.

Múa rối hoàn toàn ngây thơ không biết nội tâm đang dao động của anh, lải nhải một mình.

Múa rối: Nhưng mà không thể thay đổi được nữa. Hơn nữa, chú Nhạn không nhận vai chính…

Múa rối: Chú Nhạn làm người quá mức nghiêm túc, rõ ràng không phải vai của mình mà vẫn cẩn thận đối kịch tử tế. Anh ấy thường giao âm rất nhanh, chất lượng lại cao… CV như vậy bây giờ có đốt đèn cũng khó mà tìm được.

Múa rối: Nhưng lâu lắm rồi em không liên lạc được với anh ấy. Có vẻ anh ấy lui giới rồi.

Múa rồi: /(o)/~~ Em hơi nhớ anh ấy…

Tề Tĩnh nhìn tới đây, bỗng nhiên ma xui quỷ khiến thế nào mà gõ xuống một câu.

Chẳng hỏi ngày về: Tôi cũng vậy. Tôi cũng rất nhớ anh ấy.

Nhớ anh ấy lắm.

Nhớ tới Nhạn Bắc Hướng đã lắng nghe tiếng lòng của anh, nhớ tới Nhạn Bắc Hướng đã nắm chặt tay anh, không chịu buông ra.

Cho dù chỉ cách một bức tường, cũng vẫn nhớ da diết… Anh muốn quay về ngày hắn đưa anh về trong cơn mưa tầm tã, sau khi cánh cửa chậm rãi khép lại, hai người ôm nhau gần gũi nhất.

"Á…"

Khi anh nhận ra ngón tay mình đã gõ cái gì trên màn hình, thoáng giật mình tỉnh táo lại, gương mặt đỏ bừng.

Tiêu đời rồi…

Tiêu rồi… Nói lung tung gì trước mặt con gái nhà người ta thế này?

Múa rối: Σ(° °) …

Chẳng hỏi ngày về: Á! Nhầm rồi, nhầm rồi, xin quên những gì tôi vừa nói đi!

Múa rối: Σ(° °) Hình như em đã… nhìn thấy điều gì không nên thấy…

Múa rối: Ngày về đại thần, có phải anh có cảm tình với chú Nhạn không? Em nhớ trước đây anh thường nhắc tới chú Nhạn với em, còn hỏi em những chuyện liên quan tới anh ấy.

Múa rối: Á á á á? Chẳng lẽ… chẳng lẽ ý của anh khi nói những lời này giống như em đã từng tưởng tượng? Trời ạ!!

Em đã tưởng tượng gì vậy hả, bạn trẻ Múa rối?

Tề Tĩnh yên lặng đỡ trán, hận không thể đào lỗ mà chui xuống. Đúng là tự chui đầu vào rọ, chỉ số thông minh của anh bị Ngày Về nhỏ ăn mất rồi.

Độ nhạy cảm hóng hớt của các cô gái trong giới võng phối vô cùng cao, anh lăn lộn trong giới lâu như vậy mà lại quên mất.

Bỗng nhiên Múa rối bất thình lình hô to.

Múa rối: Á!!

Chẳng hỏi ngày về:??

Múa rối: Đúng rồi!! Có một việc mà Ngày về đại nhân tuyệt đối không đoán được!! (lăn qua lăn lại)

Chẳng hỏi ngày về: Chuyện gì…

Múa rối: Anh có biết không, lần cuối cùng em chat QQ với chú Nhạn là anh ấy chủ động tới tìm em!!

Tề Tĩnh sửng sốt.

Một người không quen nói chuyện với người lạ lại có thể chủ động chat QQ với Múa rối là việc vô cùng khó hiểu, quả thật anh không đoán được.

Chẳng hỏi ngày về: Vì sao anh ấy tìm cô?

Múa rối: Bởi vì anh ấy muốn biết số QQ của anh, cho nên tới hỏi em!! Trời ạ, giờ nghĩ lại mới hối hận sao lúc đó em không ảo tưởng một chút!! Thật không logic!

Múa rối:… Á… Chờ chút…

Múa rối: Trước đây em cho chú Nhạn số QQ của anh, lẽ nào anh ấy không hề liên lạc với anh sao? Em bắt đầu rối rồi…

Múa rối: Sau này hai người có liên lạc với nhau không???

…

…

Nội dung phía sau, Tề Tĩnh đã hoàn toàn không đọc nổi.

Bởi khi nhìn thấy câu "muốn biết số QQ của anh", tâm tư anh đã không còn ở đây nữa rồi. Những chữ cái kìa dường như bị cơn mưa tầm tã trong những ngày tháng hai người trò chuyện với nhau qua mạng xóa mờ, trở nên nhạt nhòa, tâm trạng cũng theo nước mưa rơi xuống và đọng lại.

Tề Tĩnh bất giác vươn tay, khép máy tính lại.

Buông tay ra, vỏ máy tính trơn bóng phản chiếu gương mặt anh, lúc này mới nhìn ra trên mặt mình đang có biểu tình gì. Nhất định đó chính là ngày Nhạn Bắc Hướng gửi lời xin kết bạn với anh trên QQ.

Anh hốt hoảng, không thể tin nổi… nhưng không thể nói rằng mình không vui.

Cậu có khỏe không?

Tôi vẫn khỏe, cảm ơn anh.

"Còn anh?"

Cách một khoảng thời gian dài như vậy, anh bỗng nhiên nghĩ lẽ ra mình phải thêm câu hỏi kia mới thật sự tạo nên một đoạn hội thoại hoàn chỉnh.

Chỉ như vậy mới hoàn chỉnh, mới có thể tiếp tục.

Tề Tĩnh yên lặng trong chốc lát, sau đó bật cười, nụ cười khô khốc.

Thật ra câu trả lời là gì không quan trọng, quan trọng là… anh muốn cho người kia biết mình lo lắng cho hắn, bất kể hắn nói khỏe hay không khỏe, chỉ cần hắn đáp lại tức là có thể tiến tới. Người kia cũng từng kiên nhẫn như vậy, cố chấp bước tới, vậy nên hai người mới có thể đi tới ngày hôm nay.

Thẩm Nhạn để bọn họ đến được với nhau, còn anh… Anh muốn để bọn họ cùng nhau đi tiếp.

Tề Tĩnh giảm độ sáng của đèn bàn trong phòng sách.

Ngọn đèn tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng vừa vặn, rất giống ánh dương đầu đông, ấm áp mà không chói lóa.

"Thẩm Nhạn… anh có khỏe không?"

Anh cười nhạt hỏi một tiếng, ngồi bên đầu giường, nửa người nhẹ nhàng dựa vào chăn bông, chỉ muốn lặng lẽ ở bên hắn, không muốn hỏi gì khác.

Thật kỳ quái, tâm trạng vừa rồi còn phẫn nộ tới vậy, sau khi tắt máy tính, những chuyện xảy ra trên mạng trở nên vặt vãnh. Trong cuộc sống hiện thực, anh đột nhiên phát hiện mấy chuyện này căn bản không đáng để tức giận. So với Đồng Tước Đài và đám fan dai dăng của anh ta, Tề Tĩnh muốn dùng thời gian để ở bên Thẩm Nhạn hơn.

Cho dù hai người đều yên lặng không nói gì cũng được.

Từng phút từng giây ở bên nhau còn trân quý hơn mấy tiếng đồng hồ lãng phí với những người kia.

"Kết thúc rồi?" Thẩm Nhạn khẽ mở mắt ra, giọng nói hơi nghẹn.

Có lẽ hắn đã chợp mắt một lúc, nhưng giấc ngủ rất cạn, nét ủ rũ vẫn chưa biến mất hoàn toàn. Tề Tĩnh vẫn không nhúc nhích, cúi đầu nhìn hắn. Anh thấy trong mắt hắn hiện lên sự do dự không biết có nên làm theo ván cược, đột nhiên cười rộ lên.

"Em thua rồi." Tề Tĩnh cười nói, giống như đang an ủi hắn.

Rõ ràng nửa tiếng trước, anh còn cảm thấy khó mà chấp nhận được kết quả cuộc thi, nhưng lúc này lại có thể bình tĩnh nói nên lời.

Thẩm Nhạn ngẩn người, lập tức tỉnh táo lại: "… Em thua?"

Trên mặt Tề Tĩnh hoàn toàn không có vẻ chán nản, vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng, cúi người tựa cằm vào bờ vai hắn, giống như đứa trẻ thích thú đòi hỏi nhiệt độ ấm áp từ cơ thể hắn: "Ừ, em thua rồi, tổng điểm thấp hơn Đồng Tước Đài."

"Vì sao…"

"Nói ra rất dài." Bởi vì anh chôn mặt trên vai đối phương nên thanh âm bất chợt trở nên buồn buồn. Nhưng giọng điệu vẫn nhẹ tênh.

Thẩm Nhạn nhất thời không biết nói gì.

Lúc hắn nghe kịch, hoàn toàn không nghĩ rằng Tề Tĩnh sẽ thua, chí ít anh chắc chắn có thể thắng Đồng Tước Đài. Hắn luôn nằm trên giường xây dựng tư tưởng, nhưng vẫn không sắp xếp được từ ngữ, ngôn từ tan vỡ thành mảnh nhỏ, mãi vẫn không biết phải thẳng thắn nói cho Tề Tĩnh biết về thân thế của mình như thế nào.

Hiện tại, Tề Tĩnh thua rồi, hắn lại càng hoang mang hơn.

"Anh…"

Tề Tĩnh nhẹ nhàng ngắt lời hắn, lặp lại câu hỏi kia một lần nữa, chính là lời hỏi thăm đầu tiên giữa hai người khi ấy:

"Anh có khỏe không?"

Yết hầu Thẩm Nhạn hơi giật giật, chỉ phát ra một tiếng "có" mơ hồ. Tề Tĩnh đột nhiên nở nụ cười.

"Trước đây anh dám hỏi người ta số QQ của em, bây giờ lại không dám nói lời thật lòng sao?" Anh nhẹ nhàng chớp mắt, ánh mắt quan sát gương mặt gần trong gang tấc, nhỏ giọng hỏi.

87. Chương 87

Gần gũi nhau quả thật có nhiều chỗ tốt, một trong số đó là tầm nhìn bị hạn chế.

Ánh mắt Thẩm Nhạn lóe lên một cái, nét mặt mất tự nhiên. Tề Tĩnh nhìn thấy sự khác biệt của hắn, dựa vào càng gần sát hơn, cố chấp chiếm lĩnh vị trí trong phạm vi tầm mắt hắn.

"Hôm nay em chat QQ với biên kịch Múa rối của "Cạm bẫy", cô ấy nói trước đây anh từng hỏi xin số QQ của em." Tề Tĩnh nhỏ giọng nói, như cười như không, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve men theo đường viền gương mặt Thẩm Nhạn, cọ cọ phần râu mới nhú ở cằm, "Có thật không, bác sĩ Thẩm?"

Thẩm Nhạn không trả lời ngay.

Hắn quan sát vẻ mặt của Tề Tĩnh. Đó là vẻ mặt hắn vô cùng quen thuộc, khóe mắt cong cong, khóe môi khẽ nhếch, ý cười miên man, hoàn toàn không liên quan tới ý "chất vấn".

Hắn nhìn rồi khẽ thở dài một hơi: "Thật."

Tề Tĩnh giật mình. Vốn anh chỉ định trêu chọc hắn, không ngờ hắn lại nghiêm túc thừa nhận như vậy, nhất thời khiến anh không nhịn được mà bật cười. Điều chỉnh lại tư thế ngồi, để trọng lượng của mình dồn một ít lên người hắn, nửa nằm trên ngực Thẩm Nhạn, tai áp vào ngực hắn có thể nghe thấy từng nhịp tim đập thình thịch.

“Lúc đó, anh nghĩ gì?”

“Nghĩ gì à…”

Thẩm Nhạn lúng túng lặp lại lời anh, dường như đang xác nhận lại câu hỏi, lại dường như đã tự hỏi chính mình.

Tề Tĩnh im lặng dựa sát vào lòng hắn, bỗng nhiên nghẹn ngào nói: “Khi ấy… Khi em để lại tờ giấy nhắn trên bàn làm việc của anh, em đã định sẽ nói lời tạm biệt, vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời anh.”

Nói xong câu đó, Tề Tĩnh cảm thấy tay mình bị Thẩm Nhạn tóm lấy, cứ như bất chợt sợ hãi, sợ rằng anh sẽ âm thầm biến mất.

Tề Tĩnh không giãy ra, chỉ cười cười, dùng giọng nói thản nhiên như người ngoài kể lại khoảng thời gian rối bời của mình: “Bức thư anh gửi cho em… Ngay cả trả lời nó, em cũng không dám, còn giả vờ như chưa từng nhận được. Vốn em muốn xóa nó đi, nhưng không nỡ. Có phải rất buồn cười không?”

“Không.” Giọng nói của Thẩm Nhạn khô khốc, Tề Tĩnh dán sát mặt trên ngực hắn, có thể cảm nhận được độ phập phồng ở đó ngày càng tăng lên.

“Sau đó, em gặp tai nạn giao thông, biến thành bộ dạng này.” Tề Tĩnh bỏ dây đeo xuống, nhẹ nhàng thả tay bị bó bột xuống bên cạnh với tư thế thoải mái nhất. Lúc tái khám, bác sĩ nói xương của anh đã liền lại, có thể làm một ít động tác với biên độ thấp, vậy nên anh không cần phải quá câu nệ. “Mặc dù bây giờ em đã phục hồi rồi… Nhưng ngay khoảnh khắc xảy ra tai nạn, thật ra em rất sợ.”

Rất sợ…

Sợ rằng cuộc đời anh sẽ kết thúc giữa những mảnh thủy tinh vỡ vụn và xác xe nát bét. Trong hòm thư vẫn còn một bức thư anh chưa trả lời, người gửi thư rõ ràng vẫn ở trong lòng anh, không nỡ rời xa.

“Nhỡ đâu… em chết tại chỗ, sẽ vĩnh viễn không thể trả lời thư của anh.”

Giọng của Tề Tĩnh trầm xuống. Bởi vì nỗi đau đã qua, trong đầu anh chỉ còn sót lại suy nghĩ đáng sợ này. Giây phút trong xe đảo lộn đất trời, hàng vạn mảnh thủy tinh vụn vỡ, tan nát cũng không có gì đáng sợ bằng suy nghĩ này.

Mỗi ngày sớm chiều bên nhau, trôi qua cuộc sống bình lặng tốt đẹp này, quay đầu nhìn lại quá khứ, anh mới không còn giật mình tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng.

Giờ nhắc lại chuyện này, anh còn thản nhiên hơn Thẩm Nhạn, ung dung như đang kể chuyện của một người xa lạ hoàn toàn không liên quan gì tới mình. Còn người lắng nghe thì sắc mặt tái nhợt, ôm anh không nhúc nhích.

“Vậy nên…” Tề Tĩnh ngừng lại, chậm rãi nở nụ cười nhạt, “Nếu thời gian có thể quay trở lại, em nhất định sẽ không trốn tránh anh, trốn tránh tình cảm thật sự của mình.”

Thẩm Nhạn thả nhẹ bàn tay đang xiết cổ tay anh, nhưng không buông ra.

Tề Tĩnh nhấc người nhỏm dậy, bốn mắt nhìn nhau, hỏi như dẫn dắt từng bước: “Còn anh, vì sao khi ấy muốn tiếp tục liên lạc với em?”

Vì sao?

Ban đầu rốt cuộc hắn nghĩ gì? Hay căn bản là hắn chẳng hề suy nghĩ kĩ.

“Hồi ấy… Anh chỉ có một suy nghĩ trong đầu.” Bất kể là vô tình hay cố tình nghĩ, cảm xúc đã thay lí trí đưa ra quyết định. “Anh không muốn bỏ lỡ em…”

Không quên được.

Không buông được.

Khi tỉnh lại, tay đã vươn ra, dùng hết sức bình sinh ôm chặt người ấy vào lòng.

“Hì…” Viền mắt Tề Tĩnh ửng đỏ ướt át, nhẹ nhàng cười, “Bây giờ em cũng có suy nghĩ đó, anh biết không?”

Thẩm Nhạn không đáp lời, chỉ nhìn anh không chớp mắt.

Tề Tĩnh cúi đầu, ghé sát bên tai hắn, khàn khàn thổ lộ: "Thẩm Nhạn, em không hối hận vì đã thích anh…"

Bất kể anh là ai.

"Số 22?"

Khúc nhạc dương xuân nhắc lại số báo danh này lần nữa, trong lòng toát mồ hôi hột.

Số 22 chính là Ba ba mèo.

Bởi vì từng có vết xe đổ trước đó, vừa mở màn cô đã kiểm tra lại số báo danh của thí sinh, nào ngờ người này vẫn chưa có mặt trong kênh thi đấu. Cô bất giác nhớ lại chuyện xảy ra trong cuộc thi "Bạch Kha". Lần đó hắn ta không thể login đúng giờ, cuối cùng bị ban tổ chức cảnh cáo vì tội cố ý kéo dài thời gian, ngay cả MC cô đây cũng bị liên lụy.

Vậy nên lần này trong thời gian chờ đợi, cô cẩn thận hơn nhiều, tránh để người ta nói vào nói ra.

Kể từ đó, để không xảy ra chuyện tương tự, vừa mở màn, Khúc nhạc dương xuân đã nhờ hậu cần hỗ trợ xác nhận số thí sinh có mặt, tránh tạo cơ hội cho thí sinh lợi dụng lí do thiết bị để kéo dài thời gian. Cô làm vậy thật ra không phải cố ý nhắm vào Ba ba mèo, chỉ xuất phát từ sự bất đắc dĩ của người ở giữa hai bên mà thôi.

"Thí sinh số 22, thí sinh số 22, anh chưa tới chuẩn bị sao?" Khúc nhạc dương xuân hỏi lần nữa.

Người nghe 1: Σ(° °|||) Ba ba mèo chưa tới sao?

Người nghe 2: Σ(° °|||) Không phải chứ… Cuộc thi đêm nay tôi tới hoàn toàn vì anh ấy…

Người nghe 3: *chọt chọt* Nhỡ đâu đến lúc đó lại xảy ra chuyện gì, không thể biểu diễn thì sao?

Người nghe 4: Lầu trên đừng nóng vội, có thể tới giờ diễn anh ấy mới đến, anh ấy không thích login sớm mà thôi. Dù sao anh ấy tận số 22, còn rất sớm mà. (Hu hu hu, thật ra tôi chỉ đang tự an ủi mình mà thôi…)

Người nghe 5: Mong rằng đừng xảy ra chuyện gì.

Người nghe 6: Mong rằng đừng xảy ra chuyện gì.+1

…

…

Khúc nhạc dương xuân đọc bình luận ầm ĩ trên khung chat, trong lòng cũng thấp thỏm. Nhưng cuộc thi sẽ không chờ đợi bất cứ ai, thời gian càng không.

"Đã tám giờ năm mươi, xin mời hậu cần công bố lời thoại được chọn." Cô không thể trốn tránh được, chỉ có thể tiếp tục.

Thanh âm trên màn hình đã bắt đầu.

Còn trong phòng, thanh âm trong phòng đã biến mất.

Cho tới khi phát ra một tiếng "bựt".

Cúc áo màu trắng bật ra vội vã lóe lên dưới ánh đèn, phi xuống đất, lăn một vòng.

Sợi chỉ đứt đoạn cô đơn trên cổ áo rũ xuống, nhưng chẳng bao lâu sau, cổ áo bị đôi tay kia kéo ra. Bởi vì đôi tay rất mạnh, vải áo bị xiết chặt tới nhăn nhúm, bất giác áo tuột xuống, mở rộng ra, hầu kết nhẹ nhàng động đậy, tuyên bố chính thức trao quyền sở hữu.

Lần đầu tiên… không thể dùng hai từ "dịu dàng" để miêu tả động tác của người đàn ông này.

Nhưng anh cảm thấy rất thỏa mãn.

Gáy dựa vào tường, anh không đau vì bàn tay của người tay ôm ấp phía sau. Dù sao thì tường cũng rất cứng, dựa vào lâu sẽ đau lưng, rất khó chịu, anh muốn thẳng người dậy, chợt có một bàn tay vuốt ve gương mặt anh, vuốt lên tai, gỡ tóc mai, năm ngón tay xòe ra, mạnh mẽ giữ chặt đầu anh.

Người trước mặt áp tới.

Tề Tĩnh nhắm mắt lại theo bản năng, vội vã thở dốc, đón nhận nụ hôn hung bạo của hắn.

Giường trong phòng sách rất nhỏ, không có nhiều không gian cho thân thể hai nam thanh niên dây dưa cùng nhau. Chỉ có thể dốc hết sức, quấn lấy nhau thật chặt.

Bàn tay Thẩm Nhạn đan vào tóc anh, hơi dùng sức, đẩy đầu anh về phía trước, hôn anh như cướp đoạt. Tay kia lần mò tới cúc áo thứ hai của anh, dù động tác không còn hung ác như trước, không tới mức giật đứt cúc áo, nhưng vẫn vò nát áo anh, khiến nó nhăn nhúm, nát bét.

Tề Tĩnh hơi phát ra tiếng nức nở yếu ớt vì thiếu dưỡng khí, ý thức bắt đầu trôi xa, phải tựa trán vào vai hắn. Toàn thân anh mất sức, co rúc trong lòng người kia.

Nụ hôn của Thẩm Nhạn lúc liền lúc đứt, giống như một trận mưa đầu hạ, lúc nhỏ giọt lúc ào ào, làm ướt anh nhưng không ướt đẫm… Chỉ khiến anh càng thêm khô cạn.

"…Ưm…"

Đầu còn nghiêng về phía trước, cả người như nhũn ra, lưng dán sát vào tường, chậm rãi tuột xuống dưới.

Toàn bộ quá trình như bị bệnh nặng, ban đầu còn có thể hăng hái đáp lại, giờ thì hoàn toàn mệt lả, ngọn lửa hầm hập xông tới đốt ý thức thành tro, đầu óc trống rỗng.

Tề Tĩnh cảm thấy mình như ngọn đèn lồng giấy, lửa càng đốt càng rừng rực, giấy sắp cháy hết, nóng bỏng.

Anh cố gắng dựa vào tường sát hơn, mặt tường lạnh lẽo giúp anh hạ nhiệt. Nhưng Thẩm Nhạn lôi anh lại, ôm anh vào lòng chặt đến không còn kẽ hở, tiếng hít thở đan xen nghe vào như đèn lồng được đốt lên, ngọn lửa sáng rực chậm rãi lướt qua nơi hai thân thể ma sát. Anh bất giác rên một tiếng nho nhỏ.

"Thẩm Nhạn." Khi gọi tên hắn, anh mới biết giọng nói của mình khàn khàn thế nào, mơ hồ ra sao. "Thẩm Nhạn… Em không hối hận."

Thẩm Nhạn không đáp lại.

Hắn chỉ cúi đầu, cắn lên bờ môi anh một lần nữa.

Vừa rồi nụ hôn như cơn mưa đầu mùa, bây giờ nụ hôn liên tiếp rơi xuống như mưa ngày càng dày đặc.

Dường như đã phải chờ đợi quá lâu, cổ họng vô cùng khát, cấp bách phải tìm phương pháp giải khát. Chỉ là hai đôi môi cọ xát mãi vẫn không thấy đủ, vô thức vươn lưỡi ra, hòa vào cơn mưa này.

Đầu tiên, đụng vào môi đối phương.

Ngập ngừng đôi chút, rồi không rời bỏ được, cho tới khi nhỡ rõ hương vị của đối phương mới thoáng rút về, một khắc sau lại dò xét sâu hơn, mạnh mẽ hơn, hé mở đôi môi người ấy. Cảm giác ngọt ngào say mê chậm rãi xâm chiếm hơn cả trước đây, hơn cả men say quấn quít dai dẳng hồi ấy.

"Ưm…"

Ngừng thở đến giờ phút này, hai người bắt đầu vội vã thở dốc. Ảo giác hít thở không thông dường như thật sự đã ngâm mình dưới mưa. Ảo giác quần áo ướt đẫm, sau đó được hong khô trong gió, ôm sát cơ thể mang đến nỗi nóng bức ngột ngạt cũng giống vậy.

Khi lấy lại tinh thần, tay đã đặt trên quần áo, cởi từ ngoài vào trong.

"Nóng quá." Tề Tĩnh mượn cớ cho mình, cũng cho Thẩm Nhạn. "… Em toát mồ hôi."

Lí do vô cùng vụng về, nói ra giữa ngày đầu đông thật không thể nào tin nổi.

Có lẽ bởi vì tự bản thân anh cũng biết lí do không có sức thuyết phục nên giọng nói rất nhỏ. Chẳng qua hai người dựa sát vào nhau, chóp mũi gần kề, mỗi khi mở miệng, hơi thở nóng bỏng lập tức phả sang.

Thẩm Nhạn không nói gì.

Bàn tay ôm gáy Tề Tĩnh chậm rãi chơi đùa với tóc anh, quấn lấy những sợi tóc đen huyền, cảm xúc mềm mại khiến hắn nhớ tới chú mèo phơi mình dưới ánh nắng ấm áp đầu đông, bộ lông mềm mượt, sờ vào cực kì thoải mái. Trừ điều này, những chỗ khác đều không giống mèo.

Ví dụ như, tay hắn dời xuống một chút là có thể sờ cổ Tề Tĩnh.

Lại ví dụ như, nếu tay hắn tiếp tục mò xuống, sẽ sờ được cái gáy và tấm lưng nửa kín nửa hở dưới lớp áo. Cảm giác trên tay hoàn toàn khác, không khí tối nay thấm vào khiến da anh hơi lạnh, lại vô cùng nhẵn nhũi… Hoàn mỹ.

"Tề Tĩnh." Hắn khàn khàn gọi một tiếng.

Thuận theo tiếng gọi này, Tề Tĩnh mở mặt, một bên vai tựa vào tường, quần áo rối loạn, ánh mắt liếc hững hờ.

Thẩm Nhạn chậm rãi nghiêng người sang, đầu gối xê dịch về phía trước. Cái giường nhỏ hẹp phát ra tiếng ván gỗ cọt kẹt nho nhỏ gần như không nghe rõ, còn Tề Tĩnh vẫn không nhúc nhích nhìn hắn tới gần, mấp máy môi muốn nói gì đó. Nhưng khi nhìn rõ ánh mắt Thẩm Nhạn, anh không nói nên lời.

Bởi vì ngôn ngữ đã không còn ý nghĩa tồn tại nữa… Có lẽ Thẩm Nhạn không biết, khi hắn nhìn anh, ánh mắt bùng cháy khát vọng mạnh liệt.

Tề Tĩnh rũ mát, bỗng nhiên kéo cổ áo Thẩm Nhạn, đồng thời ngả người xuống giường, kéo cả người hắn ngã xuống.

"Ưm…"

Thẩm Nhạn không kịp phòng bị, thở gấp một tiếng, đang định nhổm người dậy thì bị Tề Tĩnh kéo góc áo, không cho động đậy. Cho tới khi xác định hắn không muốn đứng dậy nữa, Tề Tĩnh mới chậm rãi buông áo hắn ra, mò lên vai hắn, ôm hắn thật chặt.

"Đừng nói gì cả." Lời anh nói ra tựa như không phải dùng thanh âm, mà dùng hơi thở, giống như lông vũ trêu chọc trong tai hắn. "… Làm cho em xem."

Nhiệt độ ban đêm dần hạ xuống.

Ngoài cửa sổ, cây bồ đề dưới lầu rung rung theo gió, phát ra tiếng xào xạt, dường như dưới bóng đêm, chỉ có đôi tình nhân thì thầm nỉ non.

Trong cửa sổ, ngọn đèn phát ra ánh sáng rất nhạt, phủ lên những nơi đã không còn quần áo che đậy, ánh sáng vàng sạch sẽ, ấm áp khiến người ta chỉ muốn cắn một miếng. Mà trên thực tế, Thẩm Nhạn cũng làm vậy. Hắn cởi chiếc áo đã không còn đủ cúc, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh hiện rõ dưới ánh đèn, cúi đầu đánh dấu ấn của mình.

Tề Tĩnh mặc cho hắn làm, mặc hắn đòi hỏi.

Vết hôn lần trước còn chưa hoàn toàn biến mất… Lần này chắc sẽ lưu lại nhiều hơn. Anh vừa thở dốc vừa mơ màng nghĩ.

Rất nhiều suy nghĩ cùng ập tới ranh giới của ý thức, càng nghĩ, lại càng nghĩ không ra.

Ví dụ như cuộc thi.

Cuộc thi… đã bắt đầu chưa?

Anh không nhớ phải hỏi Thẩm Nhạn, tài khoản của hắn đã treo ở trong kênh thi đấu chưa?

Anh không nhớ phải hỏi Thẩm Nhạn, rốt cuộc cuộc thi này có ý nghĩa gì với hắn?

Anh không nhớ được… cũng không nhớ ra.

Chỉ nhớ giờ phút này, người ở trước mặt anh là Thẩm Nhạn. Những cái khác nào có liên quan gì, những người khác nào có liên quan gì, chỉ thuộc về mình anh mà thôi.

"Anh là của một mình em…"

Những lời này bất giác nói ra khỏi miệng, hơn nữa còn bật ra khi giọng nói anh đạt tới trạng thái quyến rũ nhất.

Thẩm Nhạn nghe được lời của anh, hổn hển ngẩng đầu, vươn tay vuốt ve tóc anh xõa tán loạn trên gối, đồng thời vươn người về phía trước thêm chút nữa, chóp mũi chậm rãi men theo đường cong của yết hầu, vùi vào sau tai, sau đó nhẹ nhàng há miệng cắn lên vành tai anh.

Tai Tề Tĩnh rất dễ đỏ ửng. Vành tai người khác thường là nơi có nhiệt độ thấp nhất cơ thể, vành tai anh vừa nóng vừa lạnh tạo ra hương vị khác biệt.

Đó là điểm yếu của Tề Tĩnh.

Một khi bị hắn ngậm vào, anh sẽ không nhúc nhích được, cả người như nhũn ra.

Trước đây Thẩm Nhạn đã từng hôn lên tai Tề Tĩnh, vì vậy hắn biết điểm yếu này. Hắn vô thức thuận theo, cắn lên vành tai cong cong, cảm giác được nơi đó vừa đỏ vừa giòn, tản ra mùi hương rất dễ chịu, không ngôn từ nào tả nổi. Thẩm Nhạn động tình, không nhịn được mà tiếp tục cắn, thường phát ra tiếng ướt át.

Hô hấp Tề Tĩnh nặng nề hơn. Thậm chí, anh còn nghe thấy cổ họng mình phát ra tiếng thở vội vã, vừa khô khốc vừa nghẹn ngào, dựa theo tiêu chuẩn của CV mà nghe thì không hay lắm, nhưng dựa vào khoảnh khắc hai thân thể quấn quít thì rất quyến rũ.

Dùng thanh âm như vậy để mê hoặc người kia, khiến hắn không thể từ chối: "… Anh sờ em đi, được không?"

Người đàn ông đè trên người mình "ừm" một tiếng bằng giọng mũi trầm thấp, thu một tay lại, lần mò xuống dưới. Hắn tìm thấy dây quần, vụng về giật nó. Có lẽ do tay quá run, giật hai sợi dây quần hết lần này tới lần khác đều bị kẹt, nhất thời không tháo ra được. Dây vải bị kéo nhẹ nhàng co lại, đầu dây ma sát với đũng quần, phát ra tiếng va chạm không rõ ràng.

Tề Tĩnh cắn môi, cúi đầu cười rộ lên. Anh đưa tay ra nắm tay hắn, giúp hắn kéo dây đúng hướng, quả nhiên không còn kẹt nữa.

Khi hai sợi dây tách nhau ra, thanh âm của chúng hòa cùng nhịp tim kịch liệt, vang lên thanh thúy giữa tiếng thở dốc đan xen.

Tề Tĩnh đã tắm từ trước, quần mới thay, chất liệu vải bông hấp thụ nhiệt độ cơ thể trở nên vừa mềm vừa nhẹ.

Cởi ra hoàn toàn không có trở ngại gì.

Thẩm Nhạn kéo quần anh xuống tận cùng, buông ra, hai tay hắn dọc theo hông anh chậm rãi vòng ra phía sau, vén chiếc áo xốc xếch của anh lên, nâng eo anh, ôm anh hướng về phía hắn. Tề Tĩnh nương theo động tác của hắn, ôm chặt vai hắn, bàn chân bất giác đạp vào ván giường, cố gắng nâng cao thân thể cho hai tay hắn tiện hành động.

Quần mắc ở chân tuột xuống, nửa rơi xuống đất, nửa mắc trên giường.

Mất đi quần áo, Tề Tĩnh hơi co rúm lại.

Mấy năm nay do làm việc và nghỉ ngơi không quy luật, thể chất của anh không tốt lắm. Mỗi lần tới mùa đông, hai chân đều lạnh cóng, lúc này đầu gối anh vẫn còn lành lạnh.

Thẩm Nhạn dường như nhận ra điều này, tay hắn trượt tới đầu gối anh thì dừng lại, nhẹ nhàng xoa giúp anh. Đôi tay kia khiến anh vô cùng thoải mái, bất kể là độ mạnh yếu hay nhiệt độ, khiến đầu gối anh ấm lên, động tác cong chân cũng dễ dàng hơn, mười đầu ngón chân co lại bởi nhiệt độ cơ thể của người kia.

Lúc này, Thẩm Nhạn cúi đầu, lặng lẽ hôn lên đầu gối anh.

Tề Tĩnh thở một hơi, ngượng ngùng rụt chân. Thẩm Nhạn tóm lấy mắt cá chân anh, ngón cái bấm vào chỗ lõm dưới mắt cá khiến Tề Tĩnh như bị uy hiếp, run nhè nhẹ, yếu ớt ngã xuống gối.

Anh không nhìn thấy gì cả, ngoại trừ ánh sáng lóa mắt trong phòng.

Anh không muốn gì cả, ngoại trừ người đàn ông này.

Đầu lưỡi hắn vẽ một đường ướt nhẹp vào đùi trong của anh, một dòng điện tê dại như đánh thẳng vào cột sống, trái tim dường như bị đôi tay kiên cố kia tóm lấy, đập mãnh liệt. Tốc độ máu chảy quá nhanh khiến anh gần như mất ý thức.

Không chỉ là ý thức, cả nỗi bất an lo được lo mất, nỗi thống khổ lúc xa lúc gần, cảm giác xa cách như có như không… Vào thời khắc này, tất cả hóa không.

Lần đầu tiên, anh không cần bất kỳ cái gì đánh lạc hướng, không cần bất kỳ vật hỗ trợ nào, thân thể và thân thể lấp đầy nhau, im lặng xông vào.

"Ưm…"

Cho dù cắn chặt răng cũng không chịu nổi, đau tới mức bật ra tiếng.

Đau quá.

Không chuẩn bị gì cả, cũng không có dấu hiệu gì, chỉ cảm thấy đau đớn.

Không biết người kia tiến vào từ khi nào, đợi tới khi đầu óc anh phản ứng kịp, người kia đã tiến vào phân nửa. Nhưng bởi vì đã chờ đợi từ rất lâu, trong lòng anh tràn đầy một thức còn hơn cả nỗi đau tới mức mất ý thức… đó là thỏa mãn.

Thỏa mãn tột cùng.

Cả người anh căng cứng, không biết nên dùng tư thế gì mới có thể giảm bớt đau đớn, dẫu vậy cánh tay vẫn ôm chặt cổ hắn không buông, khóe mắt vì đau mà không kiềm được nước mắt, mãnh liệt chảy xuống, lẩn vào tóc mai. Anh nghe thấy tiếng mình nghẹn ngào, cúi đầu chôn mặt trên vai Thẩm Nhạn, khóc ra tiếng.

88. Chương 88

Thẩm Nhạn hoảng hốt mở mắt. Người tựa vào vai hắn cất tiếng nấc nghẹn ngào như từng cây kim đâm vào tim hắn.

"Đừng khóc…"

Hắn nói, giọng nói khàn khàn. Nhiệt độ cơ thể rất cao, dây thanh quản như có ngọn lửa thiêu đốt, mỗi từ phát ra đều cảm thấy đau đớn, tổn thương.

Nói vậy, bàn tay hắn nhẹ nhàng đỡ gáy Tề Tĩnh, cố ấn anh vào người mình. Hắn nghe Tề Tĩnh yếu ớt đáp một tiếng, mặt anh chôn trong lòng hắn cọ cọ vài cái, hai vai vẫn run rẩy, tay phải ôm chặt vai hắn như đang yên lặng cầu xin, sau lưng hắn truyền tới cảm giác đau buốt nhè nhẹ.

Thẩm Nhạn cau mày, cúi đầu thở hổn hển một lúc, tay vẫn ôm gáy Tề Tĩnh, đồng thời ép thân mình, chậm rãi đẩy về phía trước.

Có ảo giác như đang bị một cái cọc gỗ chọc vào người…

Rất cứng, nhưng không sắc bén.

Rất cùn mà lại không để sót kẽ hở, ngoan cường xâm chiếm anh.

“Ưm…”

Tề Tĩnh dần mất tỉnh táo, hô hấp dồn dập như thiếu dưỡng khí.

Nhưng từ cổ họng truyền tới không chỉ là hơi thở mà còn từng âm tiết đứt quãng anh chưa từng nghe thấy. Mỗi âm thanh đều như vớt từ đáy nước sâu thẳm lên, vừa ẩm ướt, vừa khàn khàn, lại tràn đầy mê hoặc như thuốc phiện khiến người ta như si như đổ.

“Thẩm Nhạn…”

Lí trí của anh hoàn toàn không thể biết được tiếng gọi này rốt cuộc đang chống cự hay đang mời gọi.

Nhưng thân thể anh thì hiểu rất rõ.

Bản năng của con người khi đau đớn là bất giác từ chối đối phương. Còn anh, anh ôm hắn chặt hơn, cắn chặt môi ngăn tiếng khóc của chính mình, hai chân mở rộng nghênh đón, hùa theo động tác của người kia. Dưới tình huống không sử dụng bất cứ sản phẩm chuẩn bị nào, quá trình này vô cùng gian khổ.

Có lúc Thẩm Nhạn phải dừng lại, hai mắt nhắm nghiền, chỉ thở dốc.

Hắn cúi người xuống, lưng căng lên, cong xuống như bẻ cong thép, bày ra tư thế mang cảm giác áp bách và độ co dãn cực cao. Tay Tề Tĩnh có thể sờ thấy được sự phập phồng kịch liệt của xương bả vai hắn. Có lẽ hắn cũng rất đau, tiết tấu hô hấp rối loạn, sau lưng đổ đầy mồ hôi.

Tề Tĩnh mờ mịt nghĩ, bất giác giật giật thân thể, muốn tìm một tư thế bớt khổ hơn.

Anh chỉ hơi động khẽ, cái vật khảm trong thân thể cũng bị rung động.

Cả người anh run lên, khôi phục tỉnh táo trong chốc lát.

Đầu ngón chân nhẹ nhàng cuộn lại khi ý thức nhận ra mình đang tiếp nhận cơ thể một người đàn ông khác, đầu gối vô thức muốn khép lại, muốn chôn giấu tất cả nỗi xấu hổ đang trào dâng. Dưới cảm giác bị vật to lớn bức bách cứng rắn chĩa thẳng vào người, cột sống như bị điện giật, dòng máu trong tĩnh mạch nặng trĩu như bị dao cắt đứt mà trào ra ngoài, chậm rãi chảy trong cơ thể anh.

“… Ưm…”

Tim đập nhanh tới mức đau đớn, máu dồn lên đỉnh đầu, nhất thời khiến mặt Tề Tĩnh đỏ như bị hỏa thiêu, không khỏi rúc người lại giữa vòng tay hắn, ngón tay cố gắng ôm chặt vai hắn hơn.

Thẩm Nhạn bị động tác này lôi kéo, nặng nề thở hổn hển, đẩy mình vào sâu tận cùng.

"Ưm…" Anh không kiềm chế được mà phát ra tiếng kêu, mặc dù đã cố gắng hết sức chịu đựng nỗi đau này.

Tề Tĩnh hít từng hơi. Anh nghiêng đầu như bị hút sạch hơi sức, nhắm nghiền hai mắt. Đường viền xinh đẹp kéo dài từ tai tới xương quai xanh hiện rõ dưới ánh đèn, vết mồ hôi như được nhuộm thành màu vàng tực. Hắn cúi đầu nhìn, dường như nhìn thấy một đuôi cá tung khỏi mặt nước dưới ánh hoàng hôn, tỏa ra ánh sáng lấp lánh dưới làn nước trong veo, chợt thấy băn khoăn.

… Rất đau sao?

Nhất định rất đau rồi.

Thẩm Nhạn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh.

"Tề Tĩnh." Tiếng nói của hắn nghẹn lại, cuối cùng cũng nói được một câu đầy đủ. "… Nếu em muốn đẩy anh ra, thì làm ngay bây giờ đi."

Những lời này nói ra rất chậm, từng chữ đều là tra tấn. Từng giọt mồ hôi trên người hắn nhỏ xuống người Tề Tĩnh, lưu lại vị mặn mà đầy khổ sở, giống như đang cầu xin.

Nghe hắn nói vậy, Tề Tĩnh chậm rãi mở mắt, ánh mắt hai người dây dưa với nhau.

Viền mắt anh vẫn còn đỏ, khóe mắt ẩm ướt, sắc mặt tái nhợt vì đau đớn, vậy mà anh lại nở nụ cười nhẹ nhàng. Đuôi mắt cong cong, vẽ nên một đường cung hoàn mỹ. Một giọt nước mắt nương theo động tác này mà rơi xuống, im hơi lặng tiếng rơi vào ngón tay Thẩm Nhạn. Ánh sáng trong đôi mắt ẩm ướt kia cũng tựa như giọt nước mắt ấy, không lùa vào tóc mai, đủ hình đủ dạng như tình cảm yêu thương giữa hai người trào dâng dạt dào.

Trên ngón tay Thẩm Nhạn vẫn còn dán băng vết thương. Nước mắt chui qua viền miếng băng, mặn chát tràn vào vết thương, sinh ra cảm giác đau nhói.

Lúc này, Tề Tĩnh nghiêng đầu, yên lặng ma sát mặt mình vào băng vết thương kia, bờ môi lướt nhẹ từ cổ tay hắn đến bàn tay, ngón tay, cuối cùng tìm được vết cắt trên tay, lè lưỡi liếm vết thương như mèo con, đầu lưỡi chậm rãi liếm một vòng quanh các đốt ngón tay.

"Nếu như anh muốn tiếp tục, thì làm ngay bây giờ đi."

Khi nhả tay hắn ra, Tề Tĩnh đáp như vậy.

Đáp án rất rõ ràng, trên thực tế, ngay từ khoảnh khắc đối phương xông tới chiếm giữa trái tim anh, đáp án đã được quyết định rồi.

Dù là ý chí, sức phán đoán, hay sự nhẫn nại, đều không có ý nghĩa gì.

Thẩm Nhạn hít sâu một hơi.

Tay hắn đặt lên trán Tề Tĩnh, nhẹ nhàng vuốt tóc anh về phía sau, đặt đầu anh trở lại trên gối.

Tề Tĩnh hơi ngửa về sau theo động tác này, xương sống hơi cong, eo hơi nâng lên. Ngay lúc này, Thẩm Nhạn đè anh xuống, hai tay nâng hông anh lên, ấn người tới, dùng sức lực bị kiềm nén hết sức mà đưa đẩy.

Bởi vì ngửa đầu, yết hầu Tề Tĩnh nổi lên, mỗi khi anh khô cạn tới cùng cực lại nuốt một miếng, nơi đó sẽ động đậy lên xuống. Thẩm Nhạn im lặng cắn nó, hàm răng gắng sức hơn bất cứ lần nào trong quá khứ, khiến Tề Tĩnh đau tới mức nức nở thành tiếng, thở hào hển lui về phía gối.

Thẩm Nhạn nhanh hơn anh một bước, một tay bám chặt mép giường, thân thể dựa vào lực cánh tay mà ép xuống hướng về phía trước, thẳng tiến mạnh mẽ.

"A…"

Đầu óc Tề Tĩnh trống rỗng, trước mắt hoa lên, tất cả tri giác đều tập trung tại nơi hai người kết hợp, tay phải bất giác trượt khỏi vai Thẩm Nhạn, nặng nề rơi vào bên gối, xương cốt toàn thân đều nhũn ra như phê thuốc, mất sức đề kháng, chỉ có thể xiết chặt một góc gối.

Cảm giác đau đớn ban đầu dần dần bị hòa tan, thay vào đó là sự nhận thức rõ ràng bị một người đàn ông mạnh mẽ, sắc bén xỏ xuyên quan thân thể.

Đau thì đau, nhưng chỉ càng khiến anh muốn bị đối phương chiếm lấy hơn.

Khóc thì khóc, nhưng nước mắt vì đau đớn đã khô, tiếng nghẹn ngào cũng ngừng, đôi mắt chua xót, ánh sáng trong mắt lóe lên, khắc ghi người đàn ông trước mặt mình vào cõi lòng, không sót chi tiết nào. Dưới sự ra vào dũng mãnh kia, nước mắt chảy ra mang theo hương bị đắm say, triền miên.

"Thẩm Nhạn…" Giữa lúc đó, anh bỗng nhiên khàn khàn gọi tên hắn.

Thẩm Nhạn giương mắt trả lời, vừa thở dốc vừa nhẹ nhàng hôn lên giữa đôi mày anh, nụ hôn tràn đầy nỗi tiếc thương lưu luyến.

"Thẩm Nhạn." Anh nói, "Em… thích anh."

Lời tỏ tình giữa lúc hai thân thể quấn quít thân mật cuồng dại hơn bất cứ lúc nào. Thẩm Nhạn không trả lời, chỉ vươn tay trái lần mò, sờ được tay đang túm gối của anh, tách từng ngón tay, nhân lúc tay anh buông lỏng thì đan mười ngón vào nhau.

Cuộc đời hai người dường như cũng giống như đôi tay quấn chặt vào nhau kia, dây dưa với nhau đến cuối cùng.

Một đêm đầu đông trống vắng, nơi nơi yên tĩnh vắng vẻ, bất kể động tĩnh nhỏ nào cũng có thể nghe được rất rõ ràng, huống hồ hai người họ đều cực kì mẫn cảm với âm thanh.

Tiếng thở dốc nặng nề của hai người, tiếng vải vóc ma sát, tiếng ván giường đong đưa theo từng động tác xông tới của họ, thanh âm đan xen vào nhau, phóng đại gấp trăm lần. Ga giường trải qua một phen biến động như vậy đã nhăn nhúm không ra hình dạng, mỗi dấu vết lưu lại đều là minh chứng cho lần đầu tiên bọn họ giao bản thân cho đối phương.

Thân thể đàn ông cường tráng của Thẩm Nhạn sau khi cởi hết quần áo còn săn chắc hơn Tề Tĩnh tưởng tượng.

Mồ hôi của hắn men theo đường viền cơ thể mà rơi xuống, xẹt qua giữa hai người, liên tiếp rơi lên người anh, sau đó tan vào giữa hai thân thể quấn quít.

Tóc cũng ướt hết. Từng sợi tóc bị ngâm mồ hôi ánh lên dưới tia sáng đèn mờ nhạt. Tay đối phương chậm rãi gạt góc ra, từng sợi đen bóng ướt át như ươm tơ quấn lấy, uốn lượn, bóng như vuốt keo, mê hoặc rực rỡ.

Thẩm Nhạn chôn đầu bên gáy Tề Tĩnh, phía dưới cũng đẩy tới. Mỗi lần hắn chọc sâu vào, đẩy mạnh hơn, mái đầu đen bóng kia lại cọ lên cổ họng Tề Tĩnh, mỗi sợi tóc đều tản ra hương vị tình dục.

Lửa bùng lên, nối thành biển lửa.

Đối với Tề Tĩnh, ngoài biển lửa, anh còn đắm chìm trong một biển khác.

Khác biệt hoàn toàn.

Giữa biển đó, anh hốt hoảng như con thuyền va phải đá ngầm, không thể tiến tới cũng không thể lùi lại. Thủy triều cuộn trào mãnh liệt, cơn sóng mạnh mẽ vỗ vào mạn thuyền, đẩy thân thuyền lên đá ngầm, khiến anh đau đớn. Anh giãy dụa trong bất lực, chỉ có thể để mặc nước chảy bèo trôi, kiệt sức di động theo cơn sóng.

Nhưng không hề đáng sợ.

Trong lòng anh hiểu, biển này… vốn là nơi anh thuộc về.

Khi cơn sóng cuối cùng ập tới, thân thuyền vỡ vụn dưới sóng biển mạnh mẽ, tan rã, nước biển tràn vào, lấp đầy bên trong. Khi đó anh mới cảm nhận được mặt biển bình tĩnh hiền hòa trở lại ấm áp tới nhường nào… thậm chí còn nóng rực, chậm rãi chảy sâu vào trong.

Thủy triều rút lui, xác thuyền chìm trong bùn cát, hòa cùng biển thành một thể.

Tất cả trở về lặng yên.

Bởi vì nhiệt độ chêch lệch trong phòng, Tề Tĩnh hơi co rúm người. Bấy giờ anh mới nhận ra sau lưng mình không phải bờ cát mềm mại, chỉ có ga giường nhăn nhúm rối loạn.

Quá trình hai người tách khỏi nhau giống như một thước phim chiếu chậm, tay Thẩm Nhạn buông tay anh ra, mò xuống dưới dọc theo hông anh, đỡ anh tựa vào người hắn, săn sóc nồng nàn. Trước khi hoàn toàn lùi ra, Thẩm Nhạn còn nhẹ nhàng đẩy vào thêm một chút. Tề Tĩnh phát ra tiếng rên rỉ trong cổ họng, nghe không quá rõ ràng. Rên rỉ, rồi mềm mại nhũn người trong ngực hắn.

Ánh mắt tan rã mất đi tiêu điểm cuối cùng cũng hồi phục, ngọn đèn mờ trên trần nhà trở nên trong suốt, im lặng chiếu sáng trên vách tường.

Cả người anh ướt sũng, vị mặn nhàn nhạt tràn lan, thật giống như người mới tắm biển.

Tề Tĩnh thở dốc, mềm nhũn nằm trên giường, vươn tay nhẹ nhàng ôm Thẩm Nhạn, để hắn tự nhiên dựa vào vai anh. Hai người giống như hai cuộn vải ướt đẫm quấn vào nhau, nhất thời không thể tách rời, dính sát không một kẽ hở.

Nỗi đau bên dưới trở thành xót xa, không quá rõ ràng, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác mất mát, chua cay khó hiểu.

"… Thẩm Nhạn."

Không có tiếng đáp lời.

"… Thẩm Nhạn." Anh khàn giọng gọi lần nữa. Cổ họng khô khốc, lúc nói chuyện rất khó chịu, nhưng chỉ khi gọi tên hắn mới có thể khiến anh an tâm.

Mãi không được đáp lại, Tề Tĩnh ngẩng đầu, muốn nhìn hắn.

Lúc này, trên vai bỗng nhiên có gì đó rơi xuống, lành lạnh ẩm ướt, khiến anh ngơ ngẩn. Ban đầu chỉ là một, hai giọt, càng rơi càng nhiều, cuối cùng anh cũng hiểu, Thẩm Nhạn đang khóc.

Có lẽ hắn đã kiềm nén từ rất lâu rồi, cổ họng hắn phát ra thanh âm bén nhọn, tiếng nghẹn ngào như gào rít hỗn loạn cùng tiếng khóc thút thít. Dường như hắn muốn nói gì đó, nhưng không tài nào nói thành lời, chỉ có thể siết chặt tay Tề Tĩnh, nhất quyết không buông ra. Cõi lòng Tề Tĩnh đau đớn, cố gắng để hắn nhích tới gần mình hơn, cho hắn cảm giác an toàn, có thể ở trong lòng trú gió trú mưa.

"Rõ ràng em mới đau mà?"

Tề Tĩnh nửa đùa nửa an ủi nỉ non bên tai hắn, không hề có ý trách cứ.

Thẩm Nhạn vẫn không nói gì, chẳng qua động tác nắm tay Tề Tĩnh buông ra, chậm rãi vòng ra sau Tề Tĩnh, cho anh một cái ôm đầy khổ sở.

Khóe môi Tề Tĩnh chậm rãi bị vuốt phẳng, không cười nữa, ôm ngược lại hắn thật chặt.

Thẩm Nhạn hơi chấn động, dường như chiếm được sự cho phép, lúc này mới chính thức dùng hết sức lực ôm lấy người đàn ông trước mặt mình, nước mắt trào ra như vỡ đê, không phát ra thanh âm gì, chỉ thi thoảng rung lên trên vai anh, vùi đầu dựa vào cổ anh, run rẩy hôn lên đó.

Tề Tĩnh không làm gì, chỉ yên lặng xoa tóc hắn, yên lặng chờ hắn.

Khi thân thể người kia dần ngừng run, Tề Tĩnh nhẹ nhàng hỏi: "Anh thấy khá hơn chưa?"

"… Ừ." Tâm trạng Thẩm Nhạn đã ổn định lại, cổ họng vẫn khô khốc đau đớn, ngôn ngữ phát ra mang giọng mũi nặng, không rõ ràng, "Xin lỗi."

Tề Tĩnh cười lắc đầu, dịu dàng hôn lên trán hắn, tiếp tục kiên nhẫn dùng tay chải chuốt mái đầu ướt đẫm của hắn.

Thân thể và tình cảm vừa được trút hết nghẹn đắng, bất kể cơ thể hay trái tim đều vô cùng uể oải, cả người trống rỗng, giống như tất thảy của mình đều trao cho đối phương cả rồi, lưu lại chỉ là một đống tro tàn. Ánh mắt Thẩm Nhạn mơ màng, chậm rãi phục hồi, da thịt vẫn dán dính vào Tề Tĩnh.

"Anh cảm thấy rất trống vắng." Hắn thấp giọng nói. Có lẽ bởi vì vừa khóc, giọng nói rất khàn, nếu như không phải gần trong gang tấc, gần như không thể nghe rõ.

"Trống vắng?" Tề Tĩnh vén tóc hắn, nửa mặt vùi vào nơi mang mùi nước gội đầu quen thuộc.

"Không…" Thẩm Nhạn thì thào một cách máy móc, "… Là cảm giác được giải thoát."

Là cảm giác bàng hoàng, trống rỗng sau khi thoát khỏi nơi nào đó, không biết nên bước tiếp như thế nào.

Nhưng ít nhất, hắn biết mình đã tự do, vì vậy rất thản nhiên, rất an tâm.

"Giải thoát? Ai bảo thế?" Tề Tĩnh cười như con mèo biếng nhác, nhẹ nhàng ôm lấy tay hắn, kéo bàn tay hắn dán lên ngực mình, ngón trỏ như đuôi mèo trìu mến mềm mại cọ qua cọ lại trong lòng bàn tay hắn, vươn người tới, đến khi môi anh cách môi hắn một cm thì ngừng lại, "Giờ anh đã là người của em rồi, cả đời này đừng hòng trốn thoát."

Khoảnh khắc Thẩm Nhạn tiến vào trong anh, dường như một mảnh thiếu hụt nhỏ lưu lạc nhiều năm quay trở lại cơ thể anh, khi hắn đòi hỏi quấn lấy anh, quá trình đó giống như bù đắp, lấp đầy anh. Đối với Thẩm Nhạn, nó cũng có ý nghĩa tương tự.

Bức ghép hình của riêng anh.

Bức ghép hình của Thẩm Nhạn.

Hóa ra chỉ khi ghép hai bức lại làm một, mê cung trước mặt mới thấy được toàn cảnh, tìm được lối ra.

Nhưng Tề Tĩnh không vội vã bước ra ngoài, anh muốn chậm rãi thưởng thức giây phút ve vuốt, an ủi lẫn nhau khi hai người cùng nhau tìm được.

Ngoài cửa sổ, mọi thanh âm đều biến mất.

Thời gian như ngừng lại hồi lâu, bọn họ vẫn không tách nhau ra, cái giường chật hẹp cho họ cái cớ để ôm nhau chặt hơn, tùy ý dán sát bên người đối phương, lẳng lặng lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn, mạnh mẽ trong lồng ngực. Nhiệt độ đã tản đi khá nhiều, nhưng đầu khớp xương vẫn hơi xót, có cảm giác như đường trắng tan thành nước dưới nhiệt độ cao, dính dấp ngọt ngào.

"Anh ôm em đi tắm…" Giọng điệu Thẩm Nhạn trở lại dịu dàng như ngày thường, ngón tay đầy thương yêu vuốt ve mặt Tề Tĩnh.

"Đừng." Tề Tĩnh lắc đầu, nhắm mắt rúc vào ngực hắn, nhỏ giọng nói, "Em thích lưu lại mùi của anh trên người. Ít nhất… cứ để đến sáng mai được không?"

Giọng nói vừa cầu xin vừa nũng nịu.

Thẩm Nhạn không lên tiếng, yên lặng vươn tay lướt qua tai anh, xuyên vào tóc đen của anh, cúi đầu hôn anh một lúc.

Nói thì nói vậy nhưng giường họ đang nằm thật sự rất nhỏ, khi đắm chìm trong say mê thì không để ý tới, nhưng giờ nằm chung với nhau mới nhận ra.

Vì vậy hắn đề nghị: “Quay về phòng ngủ ngủ đi.”

Tề Tĩnh không trả lời, chỉ ngoan ngoãn chôn mặt trong ngực hắn, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, nhưng mãi vẫn lưu luyến không động đậy.

Thẩm Nhạn không thúc giục, yên lặng cùng anh đợi thời gian trôi.

Cho đến khi Tề Tĩnh đột nhiên mở miệng hỏi: “Hiện tại… mấy giờ rồi?”

89. Chương 89

Mấy giờ rồi?

Câu hỏi của Tề Tĩnh không đặc biệt nhắc tới điều gì, nhưng Thẩm Nhạn hiểu ý anh.

“Anh không biết.”

Thẩm Nhạn chậm rãi trả lời, giọng nói trầm thấp mà bình tĩnh. Một câu nói mà nghe vào tai lại giống như “anh không quan tâm”. Quả thật hắn chẳng hề quan tâm, lúc này cả thế giới của hắn thu nhỏ vừa bằng người đang nằm trong vòng tay đây, người hắn đang thật lòng thật dạ ôm ấp, không có khái niệm thời gian.

Tề Tĩnh ngẩng đầu lên, chóp mũi cọ cọ cằm hắn, vươn người nhẹ nhàng chạm môi vào cổ họng, nơi có dây thanh quản.

Từ nơi đây sẽ phát ra giọng nói thuộc về Thẩm Nhạn, giọng nói có một không hai. Anh thích giọng nói ấy hơn bất cứ ai, lưu luyến nó, mong chờ nó, dù chỉ nghe ít đi một lần cũng cảm thấy đáng tiếc: “Anh bỏ cuộc sao?”

Thẩm Nhạn yên lặng cười, mãi vẫn không hé răng, chỉ có bàn tay đang nắm tay Tề Tĩnh bất giác siết lại, nắm chặt hơn.

“Em quan tâm sao?” Hắn hỏi ngược lại.

“Em quan tâm.” Tề Tĩnh trả lời khiến Thẩm Nhạn sững người, ánh mắt dao động. Tề Tĩnh thấp giọng cười, bổ sung cho hoàn chỉnh, “Em quan tâm bởi vì em nghĩ… Nếu anh bỏ cuộc ngay từ đầu, dù anh nói anh không quan tâm, nhưng trên thực tế anh sẽ luôn nhớ tới chuyện này. Còn em lúc này, nghe có vẻ rất ích kỉ, nhưng em không muốn trong lòng anh lưu luyến thứ gì khác ngoài em.”

Bỗng nhiên, giọng điệu trêu chọc biến mất, thay vào đó là lời thật lòng.

"Đùa thôi. Thực ra em chỉ muốn… anh có thể ngủ một giấc an ổn, không cần bận tâm điều gì."

Không cần lo lắng, không cần rối bời, không cần hối hận "giá như trước đây làm vậy thì tốt rồi". Chí ít, tối nay, anh muốn người đàn ông này có thể buông bỏ mọi gánh nặng, cùng mình quấn quít tới bình minh. Dù sao trạng thái tinh thần của hắn trong khoảng thời gian này luôn không tốt lắm.

Thẩm Nhạn nghe xong lí do của anh, yên lặng hồi lâu.

Một lát sau, ánh mắt hắn chậm rãi dời về phía đồng hồ báo thức trên bàn làm việc.

Đã gần hết một tiếng đồng hồ… Không biết còn kịp hay không. Điều duy nhất hắn biết lúc này là kim giây kia sẽ không vì sự do dự của hắn mà chậm lại, vẫn một mực tiến về phía trước, mỗi khi nó quay hết một vòng, thời gian cho hắn do dự lại mất đi một phút.

"Xin lỗi." Hắn thấp giọng thở dài một hơi, nhẹ nhàng tựa đầu trên vai Tề Tĩnh. "Chỉ cần năm phút là được rồi…"

Tề Tĩnh nhìn hắn, khẽ mỉm cười.

"Một phút thôi."

Thẩm Nhạn ngẩn người, nhất thời không biết nói gì, lát sau mới bảo: "… Ừm, bốn phút được không?"

Tề Tĩnh nén cười, khóe môi càng ngày càng cong, "Không được. Tối đa chỉ được hai phút."

Cuối cùng Thẩm Nhạn cũng nhận ra người này đang trêu chọc mình, bất đắc dĩ rũ mắt cười: "Anh sẽ mau chóng kết thúc. Cho anh bốn, năm phút là được."

"Đùa anh thôi. Em đâu có hẹp hòi như vậy." Tề Tĩnh nghe hắn nghiêm túc cầu xin mình, không khỏi bật cười. Bàn tay anh kéo gáy hắn lại gần, nhẹ nhàng ngậm một bên tai hắn, nhỏ giọng nói: "Bao nhiêu lâu cũng được, anh cứ từ từ từng bước một. Nhưng sau khi kết thúc, thời gian còn lại của anh tối nay… tất cả đều thuộc về em."

Anh nói giờ đây anh rất ích kỉ, không hoàn toàn là nói dối.

Thẩm Nhạn nghe vậy, cười nhạt, trong lòng hiểu rõ, chỉ "ừ" một tiếng đồng ý.

Tề Tĩnh rất muốn tiếp tục gần gũi thân mật với hắn, nhưng sợ làm trễ thời gian, đành phải chậm rãi buông người kia ta, luyến tiếc nói: "Em về phòng ngủ chờ anh."

Nào ngờ, Thẩm Nhạn bỗng nhiên nói nhỏ: "Tề Tĩnh, cuộc thi hôm nay… Anh muốn mời em ở lại nghe toàn bộ quá trình. Có được không?"

Dường như Tề Tĩnh cảm thấy trong lời nói của hắn có tâm sự, nhưng anh không do dự, thuận theo ý hắn mà gật đầu: "Được."

Thẩm Nhạn không nói gì nữa, đứng dậy rời khỏi chăn. Tề Tĩnh đi theo hắn.

Làm xong chuyện kia, không khí lạnh đầu đông lại xâm chiếm căn phòng. Mồ hôi trên người còn chưa lau khổ, lúc rời khỏi chăn, hai người đều thấy lạnh, không khỏi rùng mình một cái.

"Đừng dậy vội, anh tìm quần áo cho em mặc." Thẩm Nhạn nói.

Quần áo, cụm từ này bất chợt trở nên vô cùng mờ ám. Tề Tĩnh giật mình, đỏ mặt tới mang tai, ậm ừ nho nhỏ thay cho câu trả lời.

Tủ quần áo ở trong phòng ngủ, trong phòng sách không có quần áo sạch sẽ để thay. Vì vậy Thẩm Nhạn nói "tìm", hắn nhặt quần áo bị vứt lộn xộn trên giường, thậm chí có cái rơi xuống đất, mất một lúc mới nhặt hết.

Tề Tĩnh lẳng lặng nhìn Thẩm Nhạn cúi người thu dọn quần áo, xấu hổ ngắm thân thể của hắn dưới ngọn đèn mờ.

"Mặc tạm cái này đi." Thẩm Nhạn nhặt áo của Tề Tĩnh lên, chiếc áo đã bị vò nát, còn có đôi chỗ thấm mồ hôi ẩm ướt, tản ra mùi tình dục nồng nặc. Tề Tĩnh nóng cả mặt, im lặng không lên tiếng, tùy ý để Thẩm Nhạn mặc giúp mình. Thỉnh thoảng liếc hắn một cái, phát hiện trên người hắn còn lưu lại vết hôn do mình tạo ra, anh mừng thầm phấn khởi cúi đầu.

"Cái này… có muốn anh mặc giúp em không?" Thẩm Nhạn hỏi nhỏ, cái hắn cầm trong tay chính là quần lót cũ của anh.

Lần này Tề Tĩnh thật sự đỏ bừng mắt, âm thanh nhỏ tới mức nghe không rõ.

"… Không cần…"

Dù sao anh cũng chỉ di chuyển từ cái giường này sang cái giường khác, huống hồ nếu để Thẩm Nhạn làm chuyện đó, trái tim anh sẽ bị kích thích không chịu nổi.

Thẩm Nhạn cười khẽ, không nói nữa, yên lặng mặc quần áo của mình. Khi hắn định giúp Tề Tĩnh đứng dậy khỏi giường, ánh mắt lỡ đãng liếc thấy vật gì đó lóe sáng dưới sàn nhà. Hắn cúi đầu nhìn, hóa ra là chiếc cúc áo bị hắn giật đứt khi ấy.

Gảy gảy sợi chỉ còn sót lại trên cổ áo Tề Tĩnh, có thể thấy được lúc đó hắn giật mạnh tới cỡ nào.

Tề Tĩnh cũng nhìn theo ánh mắt hắn, nhìn thấy cúc áo kia thì bật cười, nghiêng người dán sát vào cánh tay hắn, lẩm bẩm nói: "Từ giờ trở đi cái áo này sẽ thiếu mất một cái cúc."

Thẩm Nhạn không lên tiếng, lẳng lặng nhặt nó lên.

"Anh có thể giữ lại vật này không?" Hắn bỗng nhiên hỏi.

Tề Tĩnh sững sờ, sau khi phục hồi tinh thần, anh rũ mắt cúi đầu, cắn môi khẽ cười: "… Anh giữ cái này làm gì?"

Thẩm Nhạn cười rộ lên, nụ cười rất nhẹ, gần như không thành hình: "Nhắc nhở chính mình rằng, em đang ở đây."

Chẳng đợi Tề Tĩnh trả lời, hắn đã khom người, chậm rãi bế anh lên.

Dù thế nào đi chăng nữa, Tề Tĩnh cũng là một người đàn ông trưởng thành, muốn bế anh lên vẫn hơi khó nhọc.

Lần đầu tiên từ khi lớn lên được người ta bế công chúa, mặt anh nóng bừng, muốn tự mình đi, nhưng đầu gối vẫn còn mềm nhũn, xương cốt rụng rời như đi mượn, ngay cả đứng thẳng cũng khó khăn.

"Đừng nhúc nhích."

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng ghé vào tai anh căn dặn, giọng điệu dịu dàng, không cho phép từ chối.

Tề Tĩnh đành phải ngoan ngoãn để hắn bế về phòng ngủ, đặt lên chiếc giường rộng lớn. Giường dẫu rộng, chăn vẫn lạnh, Tề Tĩnh ngồi xuống bất giác co rụt người. Thẩm Nhạn lập tức chui vào cùng anh, yên lặng ôm chặt anh trong lòng.

Hai người ngồi ở đầu giường một lúc, cho tới khi nhiệt độ cơ thể làm nóng chăn, Thẩm Nhạn mới chậm rãi buông tay, giúp anh dịch góc chăn. Hắn nhích người lấy máy tính và tai nghe đặt lên giường, sau đó mới nhẹ nhàng hôn lên trán anh một cái.

"Chờ anh trở lại, rất nhanh thôi."

"Ừ."

Thẩm Nhạn đứng dậy, cúi đầu lặng lẽ nhìn cúc áo trong lòng bàn tay, sau đó quay người, im hơi lặng tiếng đóng cửa phòng ngủ.

Tề Tĩnh vỗ vỗ mặt mình, muốn mau chóng hạ nhiệt độ, đồng thời cũng mở máy tính ra.

Máy tính của anh còn chưa tắt, chỉ ở trong trạng thái sleep. Khi anh mở ra, những cửa sổ anh dùng trước đó vẫn còn, bao gồm cả kênh YY cuộc thi.

Tề Tĩnh nóng lòng muốn biết cuộc thi đã diễn ra tới đoạn nào, vội vã nhấn vào, đột nhiên bị cửa sổ tin nhắn riêng liên tiếp hiện ra dọa sợ.

Là "Lão ngũ".

Không biết vì sao, cho tới giờ người này đã liên tục gửi cho anh năm, sáu tin nhắn, còn dùng màu đỏ máu cho nickname của mình, khiến người ta không thể bỏ qua. Tề Tĩnh chợt có dự cảm không lành.

Quả nhiên, câu đầu tiên Lão ngũ nói ra khiến anh cứng người.

Lão ngũ nói với bạn: Ngày về, Ngày về, Ngày về, Ngày về!! Mau đến đây, mau nghe tôi nói!! Nhất định không được để Thẩm Nhạn tham gia cuộc thi "Thuận Dương hầu"!! Mau ngăn cản cậu ta lại, ngay bây giờ, mau lên!!

Ngay khoảnh khắc ấy, anh lập tức căng người, có xúc động muốn xuống khỏi giường ngay tức khắc, kéo người đàn ông vừa rời khỏi mình trở lại.

Nhưng loại xúc động mãnh liệt ấy bị câu nói "Chờ anh trở lại" của Thẩm Nhạn xóa mờ, giống như tưới một chậu nước lạnh, khiến anh tỉnh lại.

Không!

Không thể lỗ mãng như vậy, anh cần phải tin tưởng Thẩm Nhạn, đúng không?

Cơ thể cứng nhắc chậm rãi thả lỏng, anh ngồi lại đầu giường, không nhúc nhích, dù tất cả lời nói phía sau của Lão ngũ liên tục lay động ý chí anh một cách mạnh mẽ.

Lão ngũ nói với bạn: Lời thoại của cuộc thi này đã được công bố rồi… (đỡ trán)

Lão ngũ nói với bạn: Lời thoại đó thật sự…

Lão ngũ nói với bạn: Không xong rồi, cậu ấy tuyệt đối không thể làm được đâu, mau đi ngăn cản, nếu không…

Lão ngũ nói với bạn: Ngày về, rốt cuộc cậu chạy đi đâu rồi?? Rõ ràng cậu đang treo nick trong kênh mà sao không thấy nói tiếng nào? Cậu có biết hiện tại đã xảy ra chuyện gì rồi không? Mau trả lời đi!! Hu hu hu hu…

Lão ngũ nói với bạn: Cậu đang ở cùng Thẩm Nhạn hả? Nếu cậu không ngăn cản cậu ta, thật sự không còn ai có thể ngăn được…

…

…

Ngăn cản anh ấy?

Vì sao?

Tay Tề Tĩnh bất giác rời khỏi bàn phím, hốt hoảng sờ lên cổ áo, sợ vào nơi đã từng có một chiếc cúc… Dường như chỉ cần chạm vào đây, ngón tay anh và cúc áo trong tay người kia có thể hòa làm một.

Mấy phút trước, bọn họ còn đang quấn quít trên giường với nhau, hiện tại dù chỉ cách nhau vài bước chân từ phòng ngủ đến phòng sách, anh vẫn thấy không quen.

Nếu như là Thẩm Nhạn của sáng sớm nay, chắc chắn anh sẽ lo lắng để hắn tham gia thi một mình.

Nhưng… Thẩm Nhạn đã khác rồi.

Tề Tĩnh nhìn thẳng vào mấy câu tin nhắn của Lão ngũ trên màn hình, ánh mắt dừng lại ở hai chữ "lời thoại", đột nhiên hiểu ra điều gì. Anh giương mắt nhìn lên bảng thông báo của kênh đã đăng lời thoại ba màn kịch.

Thẩm Nhạn nhẹ nhàng nhìn thẳng về phía lời kịch được chọn cho ba màn "Thuận Dương hầu".

Thật ra hắn rất may mắn.

Khi ngồi xuống, thí sinh trước hắn vừa kết thúc, còn khoảng một phút để hắn học thuộc lời thoại. Tất cả vẫn còn kịp, chỉ là đọc kỹ lời thoại, hắn mất thời gian lâu hơn hai vai diễn đã thi trước đó, lâu tới mức như ngừng trôi.

Mỗi lời thoại kia hắn đều nhớ rất rõ, bởi vì đã từng đọc nguyên tác.

Chính vì từng đọc… và vì một chuyện khác.

Hắn nặng nề hít một hơi, mở đồng hồ góc phải màn hình lên, nhìn kim giây dần dần dịch chuyển một vòng. Cúc áo nắm trong tay cũng hình tròn, đặt ở trong tầm mắt, cảm giác áp bách của thời gian dường như biến mất.

"Tiếp theo là thí sinh số 22."

MC Khúc nhạc dương xuân cũng nhìn thời gian. Khi đọc số báo danh của thí sinh lên, không thể không nói trong lòng cô có chút thấp thỏm.

"Thí sinh số 22? Xin hỏi anh đã online chưa?"

Thấp thỏm giống như lúc vừa mở màn, ngay cả giọng nói cũng lo âu như vậy.

Từ trước đó cô vẫn không nhìn thấy "Ba ba mèo" treo nick trong kênh, vừa chỉ đạo cuộc thi vừa đau khổ tự hỏi không biết đến lúc đó nên làm thế nào, kết quả xấu nhất là cô phải tuyên bố thí sinh số 22 mất tư cách thi đấu.

Nhưng mà thân là một người vô cùng yêu thích thí sinh này, cô không muốn kết quả đó.

Những người hâm mộ Ba ba mèo cũng vô cùng gấp gáp.

Người nghe 1: Ba ba mèo, giờ này anh còn chưa tới sao… Tiêu rồi, thật sự tiêu rồi…

Người nghe 2: Tôi, tôi không đợi tới cùng quyết không bỏ cuộc!!

Người nghe 3: Lầu trên +10086!! Cho dù không tham gia thi, tốt xấu gì cũng phải thông báo một tiếng cho tôi hết hy vọng chứ!! Cứ nghẹn ở đây còn khiến tôi khó chịu hơn trực tiếp nói với tôi rằng anh ấy không tới!!

Số 22 – Ba ba mèo: Tôi đây.

…

…

… Chờ chút…

Nước mắt mì sợi trên khung chat đồng loạt ngừng lại, yên lặng trong chốc lát, sau đó mọi người cùng hét ầm lên.

Người nghe 1: Σ(° °) Emma! Ba ba mèo kìa!! Mau nhìn cái ID ở phía trên tôi đi!! ↑↑↑↑↑

Người nghe 2: Σ(° °) Ba ba mèo kìa!! Ban tổ chức mau nhìn lên trên! ↑↑↑↑↑

Người nghe 3: Σ(° °) Ba ba mèo kìa!! Ban tổ chức mau nhìn lên trên! ↑↑↑↑↑+1 (P/S: Nếu như có thể dùng một trăm mũi tên thì tôi sẽ dùng cả trăm cái! Khốn kiếp!)

Người nghe 4: A a a a a a thật sự là anh ấy sao? Có thật là anh ấy không?? (không xong rồi, tôi sắp khóc…)

Người nghe 6: Cứu tôi với a a a a a. Ba ba mèo, rốt cuộc anh cũng xuất hiện rồi, quá kích động!! Quá mừng rỡ!! Tối hôm nay không chờ đợi vô ích rồi!! (Tôi khóc rồi, làm sao đây? Cầu Ba ba mèo cho một bịch khăn giấy!)

…

Nếu như cuộc thi diễn ra dưới hình thức video trực tiếp, chắc chắn mọi người có thể nhìn thấy MC nhẹ nhàng lau mồ hôi.

"Tốt quá rồi, mời hậu cần chuyển số 22 lên mic." Tuy rằng không thấy động tác của cô, nhưng tiếng thở phào của cô đã xuyên qua mic truyền ra ngoài.

Điều này tất nhiên sẽ khiến người hâm mộ Ba ba mèo đồng cảm, nhưng lại khiến fan Đồng Tước Đài bất mãn.

Đồng Tước Đài là số 14, thứ tự biểu diễn trước, đồng thời không ngoài dự đoán, hắn xếp vị trí số một trong cuộc thi này cho tới giờ.

Thứ nhất, so với chất giọng yếu ớt bệnh tật vì thuốc phiện của "Xương đế", Đồng Tước Đài có ưu thế với chất giọng mạnh mẽ, trầm thấp của "Thuận Dương hầu" xuất thân võ tướng hơn, biểu diễn dễ dàng hơn.

Thứ hai, dựa trên năng lực phối âm mà nói, diễn xuất của các thí sinh nghiệp dư khó mà vượt qua được một người phối âm thương mại như hắn.

Nếu nói tài năng của "Chẳng hỏi ngày về" khiến Đồng Tước Đài và fan của hắn bất ngờ, thì "Ba ba mèo"

đã được định sẵn là chướng ngại vật.

Điều này cũng nhờ vào công lao tuyên truyền siêng năng, nhiệt tình của những người hâm mộ Ba ba mèo trên diễn đàn.

"Tôi thích Ba ba mèo hơn Đồng Tước Đài, làm sao đây?"

"Nhất định Ba ba mèo sẽ thắng đại thần nhỉ?"

"Tôi nghĩ cuộc thi chẳng còn tí bất ngờ nào!"

Những phát ngôn như vậy ngày càng nhiều, cho dù hai đương sự hoàn toàn không hề đồng thời xuất hiện, cũng không bày tỏ thái độ gì, nhưng luôn có thể dẫn tới sóng ngầm mãnh liệt.

Ý thức được mình là đại diện của ban tổ chức, không thể biểu hiện khuynh hướng thiên vị bất cứ thí sinh nào, Khúc nhạc dương xuân vội vã nói.

"Khụ khụ, vậy xin mời thí sinh số 22 kiểm tra thiết bị, nếu như không có vấn đề gì…"

"Không cần."

Người lên mic chỉ nói vậy, thanh âm trầm hơn so với tưởng tượng của mọi người, cũng khàn khàn hơn. Người ngoài nghe vào chỉ tưởng microphone có vấn đề, giống như có gì mắc kẹt bên trong.

"Không cần gì cả." Câu nói thứ hai phát ra càng trầm thấp hơn. "Lập tức bắt đầu đi."

90. Chương 90

Bắt đầu…

Thuở ban đầu, hắn đang ở đâu, đang làm gì?

Hắn hoảng hốt nhớ lại.

Giống như lúc trước, hắn tắt toàn bộ nguồn sáng trong phòng, chỉ để lại ánh sáng lạnh phát ra từ màn hình. Từng chữ trong lời thoại dường như được viết trên giấy bị nước làm ướt nhòe, mơ hồ giữa ánh sáng, dần dần biến thành một mảng trắng xóa, không nhìn thấy gì nữa.

Hắn nhấc tay lên mặt bàn, thả cúc áo trong lòng bàn tay xuống.

Đồng thời, để chắc chắn bản thân không thể vươn tay lấy cúc áo được, thậm chí hắn còn nhẹ nhàng đẩy ra một chút, sau đó nắm tay lại.

Ánh sáng trước mắt như bao phủ hắn trong nước, trầm xuống tận đáy. Ý thức như bấp bênh trên thuyền nhỏ, phiêu du trong miền ký ức, quay lại nơi bắt đầu. Tất cả ký ức bị hắn lựa chọn giấu kín tận đáy lòng, hiện tại, lại bị hắn chủ động đào lên.

Ban đầu, hắn ở một nhà trọ.

Cửa đầy rỉ sắt, trên đó còn dán câu đối chữ "Phúc" bị lộn ngược, ngôi nhà của hắn và người đàn bà kia.

Hắn ngồi chơi dưới đất, người đàn bà kia ngồi trên ghế gỗ trước mặt, vẻ mặt ngẩn ngơ, trên mặt còn vươn hai hàng nước mắt cạn khô. Điện thoại vừa ngắt máy vẫn còn vang tiếng "tít tít" dài dòng biểu hiện đã hoàn toàn cắt đứt, buông thõng một bên.

Mỗi tháng luôn có vài ngày như vậy, mỗi lần bà ta đều không nói là ai gọi tới, nhưng hắn biết.

Là ba hả? Hắn tự hỏi.

Ánh mắt người đàn bà kia khẽ động, nhìn xuống hắn, khóe miệng đang rũ xuống bỗng nâng cao lên. Nụ cười chật vật mà thê lương.

Là ba mày đấy. Bà ta trả lời.

Câu trả lời khiến hai mắt hắn sáng lên.

Khi nào ba về?

Ông ta không về đâu…

Vì sao?

Bởi vì…

Bất chợt, giọng nói của người đàn bà kia trong buổi gặp gỡ hôm ấy bỗng vọng về bên tai: "Thẩm Nhạn, ông ta vốn không cần con."

Thời gian đếm ngược trên màn hình thay đổi từ “120” sang “119”.

Một giây đồng hồ trôi qua khiến hắn chấn động cả người, ngón tay vô thức đè lên yết hầu. Cổ họng như bị người đàn bà kia bóp thật chặt, không chỉ là thanh âm, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

118

117

Liên tục ba giây trống rỗng.

Tay hắn hơi run lên, há to miệng, bên tai dường như nghe thấy tiếng thở dốc giãy dụa của chính mình truyền tới trong microphone. May mà âm thanh rất nhỏ, nếu không nghe kỹ sẽ không nghe thấy. Đã từng có lúc, hắn muốn vồ lấy cúc áo kia, nhưng hắn vẫn nhịn được, siết tay để yên trên mặt bàn.

Hắn hít một hơi dài, nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc bật ra âm thanh giống như mặt nước vỡ tung, quá trình nghe thanh âm đó lại giống như chìm vào trong nước.

Tề Tĩnh cũng cảm thấy mình đang chìm xuống.

Giọng nói của Thẩm Nhạn lạnh băng như móc sắt, móc vào thính giác của anh, kéo anh cùng chìm xuống tận đáy.

“… Ngươi thì biết gì?”

Một nửa là tiếng thở, một nửa là thanh âm chân thật vang lên.

Cái trước là hư, cái sau là thực, rồi lại hơi khàn khàn, hình thành âm sắc vô cùng đặc biệt. Tiếng nói khàn khàn không nghe rõ, như cục đá văng trúng bún cát dưới đáy nước, khiến nó rung chuyển.

Mà nhiệt độ nước thấp tới đáng sợ…

Sau đó, trong tai nghe bỗng nhiên truyền tới tiếng cười nhẹ nhàng. Chỉ một tiếng cười như vậy, hiện lên trước mặt một mảng trống trải, một cái xác không hồn.

“Khi Tiên đế còn sống… Chưa một lần nhắc tới ta. Bởi vì lão ta không muốn người đời biết tới sự tồn tại của ta.” Hắn nói, tốc độ rất chậm, cứ như một người bước đi trong nước, mỗi bước về phía trước đều nặng

tựa ngàn cân. “Ta và mẹ ta lưu lạc bên ngoài vài chục năm, thậm chí chưa từng đặt chân vào kinh thành… dù chỉ một bước.”

“Há…”

Tề Tĩnh vô thức hít một hơi, dường như không ngờ mình lại chìm đắm như vậy.

Anh run lẩy bẩy, hai cánh tay cảm thấy rét run, không kiềm chế được xoa tay vào nhau. Sau khi Thẩm Nhạn đọc xong câu thoại đầu tiên, anh cảm thấy mình đang không ngừng chìm vào mặt nước vừa tối đen vừa sâu thăm thẳm.

Không chìm được tới tận cùng.

Bởi vì không có đáy.

Ngay cả cuộc thi “Bạch Kha” cũng không tới mức khiến anh có cảm giác này.

Trong ấn tượng của anh, thứ duy nhất mang cảm giác tương tự chính là ánh mắt Thẩm Nhạn nhìn anh sau khi từ bệnh viện trở về, khi anh muốn đọc được tâm trạng của đối phương trong đôi mắt ấy. Khi đó, vẻ mặt xa cách của Thẩm Nhạn giống hệt như hiện tại, tựa như mặt biển đen như mực, khiến người ta mất đi dũng khí thả người nhảy xuống.

Hơn nữa, câu “Ngươi thì biết gì?” nghe vào như đang trả lời nghi vấn của anh.

Trên thực tế, câu này đúng thật là lời thoại của “Thuận Dương hầu”.

Người đối thoại với nhân vật là một vị cựu thần luôn đi theo Tiên đế từ khi lão còn là Thái tử, vì vậy biết rõ bí ẩn năm đó. Ông ta biết thân phận thật sự của “Thuận Dương hầu”, vì vậy lén lút tìm đối phương, liều chết khuyên can hắn khôi phục thân phận Hoàng thất, lấy danh nghĩa em ruột của Thiên tử để khởi binh tạo phản, giết hôn quân.

Đoạn đối thoại này diễn ra khi “Thuận Dương hầu” nhớ lại những gì hồi bé mình đã trải qua.

Nhưng…

“Nhưng mà sai rồi.” Giọng điệu sai, cảm xúc càng sai. Từ đầu đã sai, hơn nữa còn hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo.

Tề Tĩnh thì thào thành tiếng, cột sống cảm thấy rét buốt.

Miêu tả chất giọng trong kịch bản rõ ràng viết "khẽ cười khổ nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh, tự nhiên".

Căn cứ theo miêu tả trong nguyên tác, mặc dù hồi bé Thuận Dương hầu chịu nhiều khổ cực, nhưng lớn lên được rất nhiều người tốt giúp đỡ, khổ tận cam lai, gia nhập quân đội được nhiều người công nhận là nhân vật đầy đủ cả trí và dũng, mang khí chất lãnh đạo trầm ổn, quyết đoán. Hắn xuất thân là võ tướng, khí chất không giống với vương hầu bình thường, thường có cảm giác dứt khoát, quả quyết.

Thẩm Nhạn vừa phát ra hơi thở quyết đoán, nhưng tính chất hiển nhiên hoàn toàn khác biệt.

Quyết đoán của "Thuận Dương hầu" giống như ánh mặt trời giữa trưa, sáng sủa, trang trọng.

Còn loại quyết đoán của Thẩm Nhạn… giống như bị ánh nắng chói chang đốt thành tro bụi, không còn ấm áp, ngược lại mang cảm giác âm trầm, lạnh lẽo như kim đâm, như ngâm mình trong nước sông giữa ngày đông giá rét.

Thẩm Nhạn, rốt cuộc vì sao anh lại như vậy?

Người nghe 1:… Ba ba mèo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì… (quỳ)

Người nghe 2:… Đùa gì chứ? Giọng của Ba ba mèo đừng nói so với các thí sinh khác, chỉ cần so với yêu cầu của ban tổ chức đã hoàn toàn khác rồi! Hoàn toàn lệch vai rồi!! (yên lặng cùng quỳ)

Người nghe 3: Không phải chứ… Ba ba mèo, anh sao vậy??? Sao lại phạm vào sai lầm cấp thấp này??

Người nghe 4: Loại lệch vai này không thể nào cứu vãn được a a a a…

Người nghe 5: Tại sao lại thế?? Tôi chờ lâu như vậy không phải vì diễn xuất kém thế này!

Người nghe 6: Ba ba mèo hết thời rồi. (thắp nến)

…

…

Tề Tĩnh không thể thuyết phục mình đừng đọc bình luận xôn xao trên khung chat, bởi vì trái tim anh cũng bị bóp chặt như vậy, treo lơ lửng giữa không trung. Đánh giá của người nghe càng khiến anh chịu giày vò hơn.

Hết thời?

Ai cũng biết không có ai là hoàn hảo, mặc dù Thẩm Nhạn có tài năng, nhưng biểu diễn trực tiếp cũng không thể không phạm sai lầm… Nhưng loại sai lầm lớn như diễn lệch vai thế này, anh không ngờ Thẩm Nhạn sẽ mắc phải.

Trong một cuộc thi đặc thù, sẽ có những thí sinh chọn cách thắng nhờ tạo yếu tố bất ngờ, thông qua cách biểu diễn khác biệt so với thí sinh khác để kiếm điểm cao.

Thẩm Nhạn luôn trung thành với nguyên tác, thậm chí đó có thể coi như "biểu tượng" của hắn, sao có thể vì cố chấp miễn cưỡng tạo ra điểm đột phá so với thí sinh khác mà phối âm sai lầm? Sao có thể lẫn lộn được?

Quá không bình thường.

Tề Tĩnh bắt đầu hối hận vì không nghe lời khuyến cáo của Lão ngũ, không kéo hắn lại.

"Hơn nữa…" Nếu dựa tình cảm cá nhân để phối câu thoại đầu tiên, lời thoại phía sau hắn sẽ phối thế nào?

Tề Tĩnh nhìn màn hình chằm chằm, nhìn thẳng vào lời kịch trên bảng thông báo.

(Ngươi thì biết gì? Khi Tiên đế còn sống chưa một lần nhắc tới ta. Bởi vì lão ta không muốn người đời biết tới sự tồn tại của ta. Ta và mẹ ta lưu lạc bên ngoài vài chục năm, thậm chí chưa từng đặt chân vào kinh thành dù chỉ một bước. Lão ta có thể là một nam nhân bỏ rơi vợ con, nhưng trong mắt ta, lão ta là một vị quân vương nhân từ.)

"Anh không thể nào cứu vãn được lời thoại cuối cùng đâu, Thẩm Nhạn." Tề Tĩnh khó khăn nói.

Lòng "Thuận Dương hầu" bao la, chứa đựng cả quốc gia, thiên hạ, cho dù trải qua tuổi thơ khổ cực vẫn luôn lấy đại cục làm trọng, đặt lợi ích chung lên lợi ích cá nhân, luôn khen Hoàng đế cha hắn là một người tài đức, sáng suốt trước mặt người ngoài. Hơn nữa trong kịch bản ban tổ chức đưa ra đã viết rõ ràng, câu nói cuối cùng mang cảm xúc "tôn kính, ngưỡng vọng, thẳng thắn", bởi vì với hắn, ân oán cá nhân không thể so được với bách tính, xã tắc.

Tề Tĩnh đã đọc nguyên tác, Thẩm Nhạn cũng đã đọc, thậm chí đọc còn lâu hơn, nghiền ngẫm hơn.

Trong sách miêu tả "Thuận Dương hầu" đúng như vậy. Nếu như anh còn nhớ rõ nội dung, không thể nào Thẩm Nhạn không nhớ rõ.

Lúc này, trong tai nghe đột nhiên truyền tới tiếng cười nhẹ nhàng.

Tiếng cười khác với trước kia, nụ cười nhạt mang theo tâm trạng chua xót không khống chế được trước áp lực. Lúc này, giọng nói của hắn đã nổi lên từ đáy nước ký ức, giọng điệu bi thương đã bị mặt nước kia rửa

sạch, thay vào đó là một khối băng cứng rắn. Băng nổi tới đâu, nước đóng băng đến đó.

"Lão ta… Có thể là một vị quân vương nhân từ." Đến đó, thanh âm trào phúng dường như hơi nâng cao lên, kết thúc lời thoại bằng giọng nói sắc bén, "Nhưng trong mắt ta, lão ta là một nam nhân bỏ rơi vợ con."

A…

Đầu óc Tề Tĩnh mơ màng, cảm thấy trái tim như bị đụng mạnh, kinh hoàng không ngừng.

Hóa ra có thể diễn như vậy.

Không ngờ có thể diễn như vậy!

Số lượng lời kịch hoàn toàn không thay đổi, thậm chí, ngay cả từ nối cũng không đổi, chỉ đổi vị trí hai câu thôi mà có thể diễn đạt cảm xúc vô cùng trôi chảy như vậy.

Người nghe 1:…!!!

Người nghe 2:…!!! Anh ấy sửa lời thoại! Nhầm, phải nói là anh ấy thay đổi vị trí lời thoại! Cứ thế này, không cần thay đổi lời thoại cũng có thể diễn tiếp! Quá giỏi!

Người nghe 3: Hu hu hu hu, nhất thời ghét Tiên đế kinh khủng!! Đúng, ông ta là vua tốt thì sao? Đối với Hầu gia, ông ta chỉ là một tên khốn bỏ rơi vợ cong!! Thật ra diễn như vậy mới có sức thuyết phục. Rõ ràng bị đối xử thậm tệ, không thể nào không căm hận… QAQ

Người nghe 4: Nói thật, lúc anh ấy đọc lời thoại đầu tiên, tôi thật sự nghĩ rằng anh ấy không diễn nổi. Nhưng nghe xong câu cuối cùng… Tôi nghĩ chắc anh ấy cố ý, không phải sai lầm. (dựng ngón cái, quá giỏi)

Người nghe 5: Chắc anh ấy cố ý +1. Anh ấy hoàn toàn không dựa vào kịch bản, còn đi ngược lại nguyên tác, nhưng mà tôi… ngại quá, bị thuyết phục mất rồi!!

Người nghe 6: Tôi cũng vậy… Nếu tôi là Thuận Dương hầu, tôi nhất định sẽ dùng giọng điệu như Ba ba mèo mà nhớ lại quá khứ, bởi vì Tiên đế là một người cha tồi tệ!! Tuy rằng cách biểu diễn này sẽ không được ban tổ chức chấp nhận đâu… Thật lo lắng cho anh ấy, liệu Ba ba mèo có lọt top được không đây?? (khóc)

…

…

Giữa lúc mọi người đang nín thở chờ đợi, người kia thu lại hơi thở sắc nhọn.

Dù sao hắn cũng là một người có chức cao, được dạy dỗ tốt, sau khi nhận ra sự thất lễ của mình, thói quen luôn khắc chế bản tính của mình không cho phép hắn tiếp tục rạch sẹo rỏ máu. Ít nhất, hắn sẽ không tiếp tục làm vậy trước mặt người khác.

Cho dù cuộc đối thoại tiếp theo cũng bi thương như vậy.

"Khi mẹ ta lâm chung, bà không nói gì hết, chỉ lặp đi lặp lại một việc… Đó là muốn ta giữ kín bí mật này tới chết."

Từng câu từng chữ tới đây như nghiến răng nghiến lợi mà bật ra, dường như nếu tiếp tục nói sẽ không thể kiềm nén được tâm trạng của mình.

Tề tĩnh nghe được tiếng hô hấp ồ ồ của hắn xuyên ra microphone, tất cả đều có thể tác động tới nỗi đau thầm kín. Lát sau, hắn nói tiếp: "Vậy nên ta coi mình như người câm… mới sống được đến bây giờ."

Câm điếc.

Từ này bỗng nhiên như con dao bất thình lình đâm thẳng vào ngực Tề Tĩnh, giống như người vẫy vùng trong vũng lầy hồi lâu, đạp phải mảnh thủy tinh vỡ chôn trong bùn cát, khó lòng phòng bị mà đâm thẳng vào da thịt.

Trong nháy mắt, cõi lòng anh nảy ra ảo giác không thể miêu tả được.

Anh tưởng rằng đây không phải "Thuận Dương hầu", đó là Thẩm Nhạn.

Bởi vì cái từ "câm điếc" này là từ khóa đã đưa họ tới gần nhau.

Bóng hình hai người như chồng chéo vào nhau, thể hiện rõ nét sự oán hận cha ruột trong lời thoại này, nỗi căm hận và nỗi chua xót nhiều năm không thể nói thành lời, ngũ vị tạp trần, khiến anh thương thay.

Nhưng cái làm anh đau lòng nhất là câu sau cùng.

(Ngay cả như vậy, nếu ta nói cho ngươi biết, ta hoàn toàn không thấy mình đáng thương, ngươi có tin không?)

Vốn theo hướng đi của lời thoại, "Thuận Dương hầu" nhớ lại chuyện cũ, sau đó sẽ thẳng thắn nói mình không oán hận Tiên đế. Hắn nói hết những lời giấu trong lòng, giọng nói như buông được gánh nặng, nhẹ nhõm mừng vui.

Ý là “cho dù các ngươi không tin cũng được, ta thật sự không thấy mình đáng thương”.

Nhưng Thẩm Nhạn thì khác.

Khi hắn đọc lời thoại này, trong thanh âm có cảm giác đè nén, cho dù không nhìn thấy hắn cũng biết hắn đang siết chặt tay, bởi vì quá cố sức mà run rẩy.

“Ngay cả như vậy… Nếu ta nói cho ngươi biết, ta hoàn toàn không thấy mình đáng thương, ngươi có tin không?”

Trọng âm nhấn mạnh vào bốn từ cuối.

Hắn biến một câu trần thuật thản nhiên bình tĩnh thành một câu hỏi, một câu chất vấn khiến người ta bất giác phải vội vã lắc đầu, không thể phản bác, không dám trả lời. – Ta nói ta không thấy mình đáng thương, ngươi có tin không? Đương nhiên không tin, làm sao có thể tin được.

Người nghe 1: Tôi không tin, tôi không tin, tôi không tin!! [Gif Mã giáo chủ rít gào]

Người nghe 2: Hầu gia a a a a a. Ngược quá a a a a a. Mau để Hoàng đế ca ca an ủi ngài đi!!

Người nghe 3: Tuy rằng rất muốn xếp hàng với lầu trên, nhưng tôi bị ngược quá thảm, không còn hơi sức đâu mà ship couple anh em này… Trong lòng tràn đầy thương xót.

Người nghe 4: Anh ấy hoàn toàn lật đổ nguyên tác… _(: ”)_

Người nghe 5: Cho dù hoàn toàn lật đổ nguyên tác, cảm xúc có thể diễn đạt lưu loát, liền mạch như vậy, không hề có sơ hở… Tôi phục rồi! _(: ”)_

Người nghe 6:… Tôi… Tôi thích Thuận Dương hầu như vậy hơn… (Xin lỗi nhé, tôi không dám nói tôi thuộc đảng nguyên tác, lẽ ra nên phê bình anh ấy mới đúng. Tôi là fan cuồng của Ba ba mèo, không xứng thuộc đảng nguyên tác QAQ)

…

…

Đúng vậy.

Thẩm Nhạn hoàn toàn không phối âm dựa theo nguyên tác, nhưng cảm xúc vẫn vô cùng chân thật.

Hoặc là… cách diễn như vậy mới chân thật.

So với vai diễn "Thuận Dương hầu" lòng dạ bao dung, hào phóng, phẩm chất đạt tới cảnh giới không vụ lợi, người đàn ông trước mặt anh đây hoàn toàn không hoàn mỹ, không cao thượng, hắn gần với loài người bình thường, hắn sẽ bị thương, sẽ đau đớn. Điều này có sức thuyết phục hơn.

Lúc này Tề Tĩnh đột nhiên ngừng lại, dường như nghĩ ra điều gì, nhẹ nhàng che miệng.

91. Chương 91

Tề Tĩnh nhớ lại bia mộ kia.

Bia mộ của ông nội Thẩm Nhạn.

Ngày đó, Thẩm Nhạn và anh đi tảo mộ ông nội, anh nhớ ra khi nhìn thoáng qua tấm bia, trên đó có khắc tên các thành viên trong dòng họ… Chỉ thiếu mỗi tên Thẩm Nhạn.

Anh nhớ lại quyển album kia.

Trong đó hoàn toàn không hề có ảnh chụp hồi bé của Thẩm Nhạn.

Ngoại trừ ảnh thời niên thiếu của hắn, chỉ có một ông cụ, mà trên mặt Thẩm Nhạn hồi ấy chưa từng xuất hiện một nụ cười.

"Khi còn bé, hoàn cảnh sinh hoạt của anh không tốt lắm."

"Anh muốn khắc phục vài thứ."

"Cho dù những điều đó không phải điều em muốn nghe, cũng được sao?"

Anh chợt hiểu ra tất cả.

"A…"

Tề Tĩnh mấp máy môi, khi lấy lại tinh thần, từ hốc mắt đã bất giác lã chã rơi xuống gì đó, nhỏ vào mu bàn tay đang bụm miệng của anh.

Tiếng thì thào của người kia dường như lại vang lên bên tai lần nữa. Trong giọng nói của hắn luôn mang theo nỗi ưu thương, cùng với sự bất an nồng đậm.

Tề Tĩnh, đừng đi.

Tề Tĩnh, phải làm sao mới có thể khiến em cần anh hơn nữa?

Tề Tĩnh, cuộc thi hôm nay… anh muốn mời em nghe toàn bộ quá trình.

"Bởi vì… đây mới chính là…" Toàn bộ Thẩm Nhạn.

Giọng nói của anh chua xót vô cùng, thậm chí không thể hoàn thành câu này.

Mảnh ghép cuối cùng của bức ghép hình đồng thời cũng là mảnh ghép khó ghép vào nhất, mảnh ghép mà anh mãi không tìm thấy… Cuối cùng người kia cũng chấp nhận đặt nó trước mặt anh.

Tề Tĩnh không nói nên lời nữa.

Rốt cuộc anh cũng hiểu được lí do.

Rốt cuộc anh cũng biết được nguyên nhân dù cho hai người đang ở trong thời khắc thân mật nhất, gần gũi nhất, hắn vẫn cứ bất an.

Những lời chôn giấu trong lòng lúc đó không thể nói rõ ràng được, lại dùng dao khắc từng từ từng chữ vào lòng. Khi bức tường thủy tinh ngăn cách anh và Thẩm Nhạn sụp đổ, trước khi tay anh có thể chạm tới đối phương thì đã bị thủy tinh cắt đứt tay đầy đau đớn.

Hóa ra ngay từ đầu, "người nghe" của cuộc thi tối nay chỉ có một mình anh… Thẩm Nhạn lựa chọn phương thức này để thẳng thắn nói cho anh tất cả.

"Ưm…" Hô hấp Tề Tĩnh không đều đặn, gấp gáp khóc rung rức, hai vai run rẩy. Anh đột nhiên buộc chặt hai tay, cố gắng ngăn chặn tiếng khóc nghẹn ngào, không để người kia nghe thấy. Khi nhận ra trong lời thoại của "Thuận Dương hầu" còn một lớp nghĩa khác, diễn xuất của Thẩm Nhạn ngày càng thê lương hơn, giống như mũi khoan khoan vào tim anh, cứng rắn cạy mở cánh cửa cảm xúc của anh, khiến nước mắt ào ạt chảy ra.

Loại cảm xúc này còn chân thật hơn bộ phim nhựa trước đây anh xem khi học truyền thông ở đại học.

Câu chuyện trong bộ phim vừa u ám vừa nặng nề, khi xem anh chỉ thấy trong lòng bực bội, buồn buồn, không đến mức bi ai. Sau khi biết nội dung bộ phim dựa trên sự thật, khi biết đó là phim phóng sự, anh

cảm giác như lồng ngực bị đánh mạnh một phát, đau day dứt không dùng ngôn từ nào tả được.

Bây giờ, giữa hai con người một thật một ảo, lời thoại của hai mảnh đời hợp lại làm một, sức nặng này… anh không chống đỡ nổi.

Nước mắt chẳng qua chỉ là một hình thức phát tiết cái cảm giác gồng gánh quá sức chịu đựng.

"Đủ rồi…" Thẩm Nhạn, đủ rồi. "Em đã hiểu rồi, xin anh… đừng nói nữa…"

Tề Tĩnh khàn giọng cầu xin, mong rằng cuộc biểu diễn này có thể ngừng lại ngay lập tức.

Nhưng nó vẫn tiếp tục.

"Đại ca." Trong tai nghe đột nhiên truyền tới một giọng nói vừa lạnh vừa cứng rắn, khác hẳn với "Thuận Dương hầu" bình tĩnh thường ngày, cứ như một thanh đao hai lưỡi, có thể tổn thương người khác, cũng có thể tự hại chính mình. "Ngươi hiểu sai về ta rồi."

"Ưm…" Tề Tĩnh vô thức trợn tròn hai mắt.

Bởi anh từng phối nhân vật "Xương đế", cho nên vô cùng mẫn cảm với đại từ nhân xưng trong lời thoại giữa hai người.

Huống chi, đoạn đối thoại này rất đặc biệt, cảnh lần đầu tiên "Thuận Dương hầu" biểu lộ ra cõi lòng chân thật trước mặt anh trai mình. Sau khi bức vua thoái vị, khi vị Thiên tử đã bị ép tới đường cùng, người em trai được muôn người ủng hộ xuất hiện trước mặt khiến lí trí của hắn hoàn toàn biến mất, lớn lối xỉ nhục người mẹ xuất thân bần hàn của người kia.

Đôi mày "Thuận Dương hầu" vẫn luôn nhíu chặt, chỉ yên lặng nghe hắn mắng.

"Xương đế" đang thoi thóp, mắng một lát đã không thở nổi, đành phải ngừng lại. Lúc này, lửa giận xông lên đầu, tự chửi ngược lại mình, hận mình bị thứ nghiệt chủng của tiên đế vứt bỏ giữa dân gian lừa gạt lâu như vậy, thâm sâu như vậy. Bản tính của bậc đế vương kiêu ngạo khiến hắn cảm thấy uổng công mình nuôi ong tay áo, nhục nhã vô cùng.

"…Trẫm luôn nghĩ ngươi là kẻ trung thanh và tận tâm, quyết không không nghe lời trẫm, cũng sẽ không phản bội trẫm…"

"Đại ca, người hiểu sai về ta rồi."

Đây là lần đầu tiên "Thuận Dương hầu" trong nguyên tác ngắt lời hoàng đế.

Những lời mắng chửi vừa rồi đã gợi lên suy nghĩ thật sự luôn bị chôn sâu dưới đáy lòng, những hồi ức xa xưa đầy khổ sở. Mười năm vất vả rèn luyện trong quân đội và quốc gia xã tắc đã chôn vùi nỗi đau khổ nho nhỏ ấy của hắn từ lâu, lâu tới mức khi lớn lên, hắn cũng chẳng mấy khi nhớ lại mình từng có những cảm xúc xám xịt xấu xa ấy.

Nhưng bây giờ.

Đã qua nhiều năm, những tâm tình kia bị anh trai ruột thịt của mình đào bới lên, bất thình lình phát hiện màu xám đã hóa đen, đen tới mức âm u.

Lúc này, đôi môi bên microphone nhẹ nhàng nhếch lên, cười khẽ hai tiếng, nhưng hoàn toàn không phải nụ cười rạng rỡ sáng sủa.

"Thật ra ngươi chẳng hề hiểu ta…"

Từ giọng nói của hắn, có thể thấy được cảm xúc nhân vật và lời thoại vô cùng trùng khớp với màn một.

Cũng lạnh lẽo như vậy.

Cũng căm hận như vậy.

Nhưng mà trùng khớp đôi khi không phải chuyện tốt.

Các fan hâm mộ nhận ra điều này, vừa rồi còn ủng hộ hắn trên khung chat đột nhiên nói: "… Thật ra, tôi không thể đồng tình với Ba ba mèo."

Người lên tiếng là một thành viên lâu năm của đảng nguyên tác, làm fan cuồng của series "Tru thiên lệnh" đã lâu, cô có thể đọc làu làu lời thoại của hai nhân vật trong cảnh này, cũng cực kì hiểu rõ trạng thái thay đổi cảm xúc của toàn bộ nhân vật trong sách từ đầu tới cuối.

Khi cô lên tiếng, có rất nhiều fan nguyên tác cũng nổi dậy ủng hộ.

Người nghe 1:… Thật ra, tôi không thể đồng tình với Ba ba mèo _(: ”)_

Người nghe 2:… Thật ra tôi cũng vậy… _(: ”)_

Người nghe 3: Thân là fan nguyên tác, tôi vẫn vô cùng thích cách diễn của Ba ba mèo. Tôi luôn cho rằng "giữ vững nguyên tác" là cái đặc sắc và hấp dẫn của anh ấy. Nhưng bây giờ, tôi chỉ muốn nói rằng tôi rất hối hận khi ủng hộ anh ấy thay đổi cảm xúc của nhân vật trong màn một

Đối với các fan không đọc nguyên tác, thuần túy tới chỉ để thưởng thức giọng nói của các CV, ý kiến trái chiều như vậy khiến nhiều người không thể hiểu nổi.

Trong nội bộ fan hâm mộ "Ba ba mèo" lần đầu tiên xuất hiện chia rẽ.

Người nghe 4: Σ(° °|||) Các bạn lầu trên bình tĩnh, tại sao lại nói vậy?? Tôi thấy cảm xúc được thay đổi rất phù hợp với màn một, hơn nữa màn một diễn rất chân thực, rất cuốn hút mà!!

Người nghe 5: Đúng đúng đúng, tuy rằng không phù hợp với nguyên tác, nhưng đã làm tôi cảm động không xiết…

Người nghe 6: Nhưng mà cách xử lí như này sẽ gây tranh cãi nhiều…

Người nghe 1: Không phải do vấn đề sức cuốn hút, cũng không phải vì không phù hợp với nguyên tác. Vấn đề là màn một đã có sự thay đổi lớn, nhưng màn hai lại kéo dài, nhân vật không có đột phá đáng kể…_(: ")_

Người nghe 2: Nước mắt lưng tròng ủng hộ lầu trên!! Giai đoạn trước và giai đoạn sau, cảm xúc của Hầu gia rất khác nhau, tùy theo sự tiến triển của câu chuyện mà thay đổi. Nếu không thể hiện được sự chuyển biến này thì không thể biểu diễn được quá trình biến chất trong nội tâm nhân vật!!

Người nghe 3: Haizz, "lạnh lùng" và "căm hận" vốn không phải chỉ xuất hiện trong giai đoạn này, từ màn một Ba ba mèo đã bỏ qua tất cả, vì vậy đến màn ba không thể hiện được sự đối lập, cách diễn này là điều tối kị trong phối âm… Hôm nay diễn xuất của Ba ba mèo quả thật rất tệ (đồng ý với những bạn nói rằng màn một cực kì cuốn hút, nhưng nếu chỉ nghe một màn thì không sao, nghe hai màn sẽ để lộ sự thiếu sót của nhân vật)

…

…

Tề Tĩnh đột nhiên nhớ ra, phía sau màn này, "Thuận Dương hầu" sẽ có một động tác… mạnh mẽ túm áo "Xương đế", đè lên tường.

Thuận Dương hầu được dạy dỗ tử tế, bao dung rộng lượng, nếu hắn đã làm động tác như vậy, chứng tỏ hắn gần như mất khống chế.

Tiếp đó, anh nghe thấy một tiếng "rầm".

Không phải là có vật gì đó đập vào tường, mà là tay người kia nặng nề đập vào bàn. Mặc dù nghe qua mic nhưng vẫn đủ vang vọng, đủ cứng rắng, khiến cả người anh chấn động, nhất thời quên mất phải hô hấp thế

nào.

Nắm tay Thẩm Nhạn hạ xuống ngay bên cạnh chiếc cúc áo.

Hắn chỉ siết chặt nắm đấm, không đụng vào chiếc cúc dù chỉ một chút.

"Một kẻ từ nhỏ lớn lên trong cung, hưởng thụ cẩm y ngọc thực như ngươi… làm sao hiểu được tư vị cô đơn một mình, lẻ loi hiu quạnh, không nhà để về là thế nào?" Thanh âm hắn run rẩy, hỏi một câu.

Thay vì chủ động muốn hỏi, có thể nói hắn đang bị "ép phải hỏi", từng từ từng chữ sắc bén bức người.

Tề Tĩnh bất giác nhích người về phía sau. Đây hoàn toàn phản ứng trong vô thức, dù biết rõ những lời đó không nhắm vào mình, nhưng cảm giác áp bách trong lời thoại vẫn ập tới mãnh liệt, khiến anh không nhúc nhích được, chỉ có thể ngồi ngẩn ngơ. Anh tin rằng bất kể "Xương đế" hay người khác, khi nghe câu hỏi như vậy, trong lòng không thể nào không lung lay.

Từ đầu màn hai tới giờ, những người nghe dường như đều đang bước đi trên dao.

Giọng nói của hắn mang nỗi căm hận càng sâu, dao đâm vào chân càng sâu, nhờ thanh âm dẫn đường mà bước đi từng bước trên mũi dao. Khi Thẩm Nhạn nâng cao cảm giác áp bức, mọi người tựa như bị mũi dao xẹt qua, không biết khi nào sẽ bị đâm một phát chí mạng.

Thẩm Nhạn ngừng lại, hô hấp bắt đầu trở nên gấp gáp, dường như bản thân hắn cũng đang gắng sức kiềm chế cảm xúc của mình.

Bởi vậy lời nói bị tạm dừng hai, ba giây.

Mặc dù trước đó đã xuất hiện những ý kiến trái chiều, các thính giả vẫn bị diễn xuất của hắn dẫn dắt, thu hút, nín thở chờ đợi, không dám thở mạnh lấy một cái, sợ rằng chỉ cần thở ra thôi cũng sẽ bỏ qua điều gì.

Trái tim Tề Tĩnh đập kịch liệt, ngón tay run rẩy.

"Thẩm Nhạn… Nhanh lên đi."

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào từng con số đang chậm rãi giảm dần, chà lau mồ hôi lạnh đổ trên gương mặt ướt nhễ nhại một cách qua loa.

Có lẽ rất ít người nhận ra rằng, bởi vì Thẩm Nhạn thay đổi cảm xúc trong màn một, tốc độ nói rất chậm thể hiện nỗi bi thương cùng cực, mất nhiều thời gian để diễn hết phần lời thoại lẽ ra cần phải kết thúc nhanh, vậy nên đến màn hai, thời gian đã không còn nhiều, nếu như cứ tiếp tục ngừng lại thế này…

“Thời gian của anh sẽ bị thiếu…”

Đáy lòng Tề Tĩnh rối bời, bật ra một câu.

Bất ngờ thay, lúc này đột nhiên Thẩm Nhạn phát ra một tiếng hít mạnh, rồi thở dài, tựa như vừa khóc nức nở. Cảm giác áp lực to lớn bỗng chốc mềm mại đi, giống như từng hạt cát chậm rãi sụp xuống, khiến người ta chợt thấy không đành lòng.

Các thính giả nhẽ nhõm hẳn, ảo giác đi chân trần trên lưỡi đao bỗng biến mất, bàn chân chạm vào mặt đất thoải mái như được tháo gỡ mọi gông xiềng, người người đều bất giác thở phào.

“Ngươi hiểu được… tư vi vĩnh viễn không được nhận người thân là thế nào sao?”

Bản thân giọng nói của Thẩm Nhạn thuộc lại trầm thấp, dày dặn, trải qua một hồi khóc lóc, thanh âm khàn hơn, lúc nói chuyện mang theo nỗi cay đắng, tủi hờn. Huống chi, câu nói này bị gián đoạn mãi mới hoàn thành.

Tuy rằng câu này hoàn toàn thống nhất với câu trước.

Tuy rằng vẫn là đang chất vấn đối phương.

Nhưng nỗi căm hận đã tiêu tan. Thay vì nói là hận, chẳng bằng nói là cảm giác thất bại khi muốn hận mà không hận nổi, thậm chí… là cảm giác được giải thoát.

Trong nháy mắt, Tề Tĩnh không nghe thấy tiếng tim mình đập. Âm thanh từ trái tim biến mất, dừng lại khi bên tai vang lên tiếng người kia nhẹ nhàng nghẹn ngào.

Hắn cải biên.

Miêu tả lời thoại màn hai có ghi: đến đây thì ngừng lại, phát sinh bước chuyển ngoặt mới.

(Một kẻ từ nhỏ lớn lên trong cung, hưởng thụ cẩm y ngọc thực như ngươi… làm sao hiểu được tư vị cô đơn một mình, lẻ loi hiu quạnh, không nhà để về là thế nào?) (giọng chất vấn)

(Ngươi hiểu được… tư vi vĩnh viễn không được nhận người thân là thế nào sao?) (giọng chất vấn sâu sắc hơn, gia tăng cảm giác sắc bén)

Sau đó là…

(Rõ ràng ngươi là người thân duy nhất còn sót lại trên đời này của ta, nhưng trong lòng ta lại vô cùng hận ngươi…)

Ba câu lời thoại, chất giọng yêu cầu liên tục nâng cao, khiến người nghe cảm nhận được sự "căm hận chồng chất".

Nhưng Thẩm Nhạn hoàn toàn đảo ngược.

"Rõ ràng… trong lòng ta vô cùng hận ngươi…" Thanh âm và nắm tay đặt trên mặt bàn của hắn run nhè nhẹ. Khi giọng nói khàn đến cực hạn, tay bỗng nhiên buông ra, mò lấy cúc áo ở bên cạnh, giống như tóm được một sự cứu rỗi, vội vã giữ trong lòng bàn tay. Hắn cười khổ, "Nhưng mà, ngươi cũng là người thân duy nhất còn sót lại trên đời này của ta…"

—- Vậy nên ta không thể nào trả thù ngươi, bỏ mặc ngươi.

Đây mới là bước chuyển ngoặt của hắn.

Giống như mưa ngừng gió lặng, vén mây thấy mặt trời. Ánh nắng vàng rực rỡ đã lâu không thấy bỗng dưng phủ lên mặt đất, giống như ngụ ý thật sự trong phong hào của hắn, Thuận Dương hầu, đông tàn xuân lại đến.

Các thính giả lặng ngắt như tờ.

Tề Tĩnh nghe được cả tiếng hít thở của mình, kinh ngạc chớp mắt. Mùa xuân tới sớm ngoài ý muốn, những gì còn sót trong mắt bỗng bị hòa tan, tan rất nhanh, gần như đầy trần ra.

Lúc này, anh nghe thấy trong tai nghe phát ra tiếng cười khẽ, trầm tĩnh mà bình yên.

Bất ngờ hơn cả bước chuyển ngoặt, đó là hắn đã dừng bước.

"Được rồi, dừng ở đây thôi."

Dừng ở đây?

Dừng ở đây nghĩa là gì?

Cả khung bình luận bị một câu này đập tan sự yên lặng, khiếp sợ không thôi.

Người nghe 1: QAQ!!!

Người nghe 2: QAQ… dừng ở đây là sao?

Người nghe 3: QAQ Tôi còn đang âm thầm khóc trước màn hình mà đột nhiên anh nói gì đó hả Ba ba mèo??

Người nghe 4: QAQ… Mắt tôi đau quá… Đoạn vừa rồi không nhịn được… Khóc om sòm…

Người nghe 5: QAQ Bước chuyển ngoặt của Ba ba mèo quá ngoài sức tưởng tượng!! Quá đặc sắc!! Hoàn toàn không ngờ được!! Xin đừng dừng lại!! Xin anh đó!

Người nghe 6: QAQ Đừng mà a a a a a. Đừng dừng ở đây a a a a!!

…

…

"Tôi biết mình không đủ thời gian." Giọng nói của Thẩm Nhạn khôi phục lại trạng thái tự nhiên nhất, chỉ nghe như vậy thôi cũng mường tượng ra được một bãi cát dài mênh mông ấm áp, yên ổn ôn hòa. "Hơn nữa, ngay từ đầu tôi đã tính chỉ hoàn thành hai màn đầu mà thôi."

Chỉ hai màn kịch cũng đủ rồi.

Hắn rũ mắt, nhìn cúc áo cầm trong tay.

"Ngay từ đầu, tôi đã định sẽ từ bỏ nhân vật này. Xin lỗi, tôi rút lui."

Mọi người ở đây sợ ngây người, sau khi lấy lại tinh thần, ai nấy đều biến sắc, hiện trường bỗng mất khống chế.

Người nghe 1: Đừng mà a a a a!!!

Người nghe 2: Rút lui???? Ba ba mèo đừng vậy mà!!!

Người nghe 3: Trái tim tôi nứt ra trong nháy mắt, cả người đều thấy không khỏe!!

…

…

"Xin lỗi." Thẩm Nhạn nhẹ nhàng nói, hoàn toàn không có ý định thay đổi quyết định. "Tôi biết vừa rồi đã vi phạm miêu tả của kịch bản, vi phạm nguyên tác… Đây là điều tối kị trong phối âm. Tôi không còn tư cách tiếp tục thi đấu nữa."

Nói đến đây, hắn lại nhàn nhạt cười rộ lên.

"Xin lỗi, chỉ có nhân vật này… Xin mọi người hãy tha thứ cho sự ích kỉ của tôi, xin hãy cho tôi được ích kỉ một lần. Chỉ có cần này, tôi phối âm vì chính mình, biểu diễn vì chính mình, bỏ qua nguyên tắc cơ bản trong phối âm, bỏ mặc sự kì vọng của mọi người… Nhưng mà, tôi không hối hận."

Hiện trường dần ổn định lại, tất cả mọi người đều mang trăm mối cảm xúc ngổn ngang khi nghe hắn nói.

Bởi vì từ bỏ sớm, thời gian vẫn còn sót lại một ít. Thẩm Nhạn cúi đầu dùng ngón tay chậm rãi vuốt ve cúc áo trong lòng bàn tay. Chiếc cúc lóe lên, phản xạ lại ánh sáng màn hình.

"Có một người." Hắn bỗng nhiên nói. "Người ấy… trước đây đã giúp tôi bước bước chân đầu tiên, khắc phục nỗi áp lực của bản thân mà đăng kí tham gia dự thi. Hôm nay, người ấy cũng ở đây lắng nghe."

Tề Tĩnh hé môi, không biết nói gì, cũng không nói được gì.

Lúc này, Thẩm Nhạn giống như đang nói với một mình anh: "Em ở đây đúng không? Anh biết em đang ở đây, bởi vì em luôn ở bên cạnh anh."

"Ừ…" Tề Tĩnh cắn môi, buồn buồn lên tiếng trước máy tính.

Nước mắt vốn đã ngừng chảy giờ lại không khống chế được, im lặng lã chã rơi xuống, liên tiếp nhỏ lên bàn phím.

Thẩm Nhạn nhỏ giọng nói: "Anh muốn nói cho em biết, nếu không có em, anh sẽ không xuất hiện ở nơi này, càng không có dũng khí dựa theo suy nghĩ của mình để biểu diễn xong hai màn kịch. Anh nghĩ chắc em cũng đoán được nguyên nhân vì sao anh làm vậy. Anh không biết, cũng không dám biết em đang nghĩ gì."

Hắn ngập ngừng, thanh âm càng thấp hơn, càng chua xót hơn.

"Có thể em sẽ rất thất vọng, hoặc rất hối hận khi ở bên anh… Nhưng…"

Tề Tĩnh nhẹ nhàng nín thở, vẫn không nhúc nhích.

Thời gian đã gần kết thúc, chỉ còn năm giây cuối cùng bắt đầu đếm ngược.

"Nhưng…" Giọng nói khàn khàn của Thẩm Nhạn truyền vào tai nghe, từng từ từng chữ đều đong đầy tình cảm, "Xin hãy ở lại, ở bên anh đến phút cuối."

Hắn cúi đầu, đồng thời nâng tay lên. Đôi môi chậm rãi dán vào chiếc cúc áo, thành kính dâng tặng một nụ hôn.

"Anh yêu em."

92. Chương 92

Ba từ kia vừa chấm dứt, thời gian cũng kết thúc.

Không có điểm, bởi vì không hoàn thành toàn bộ phần thi, không thể chấm điểm.

Không có xếp hạng, bởi vì hắn rút lui.

Rõ rằng không có gì hết, nhưng nhận được nhiều hơn so với dĩ vãng. Bức tranh trong lòng đã chấm nét cuối cùng, không cần vẽ thêm gì cũng đủ viên mãn.

Tề Tĩnh chớp mắt, trước mặt nhạt nhòa dần dần rõ lên, rồi lại mau chóng mờ đi.

Mỗi lần chớp mắt đều có những giọt nước lành lạnh, ẩm ướt rơi ra, chảy dài trên gò má.

Nhưng anh lại cười.

"Ha ha…"

Tiếng cười vừa nhẹ vừa thấp. Càng cười, nước mắt rơi càng nhiều.

Anh ung dung chậm rãi tháo tai nghe xuống, gạt bỏ mọi thanh âm ồn ào, nhốn nháo của cuộc thi ra khỏi hiện thực, trở về với không gian an tĩnh trong phòng.

Đầu đông lành lạnh càng tôn lên sự ấm áp trong giờ phút này.

Anh yên lặng điều chỉnh hô hấp của mình, chủ động giơ tay lên lau khô nước mắt. Trước khi rời khỏi YY, anh nhìn thấy tin nhắn của Lão ngũ.

Lão ngũ nói với bạn:…

Lão ngũ nói với bạn:…

Lão ngũ nói với bạn:… thật sự không ngờ được…

Lão ngũ nói với bạn: Tôi từng nói chuyện này không ai có thể giúp cậu ấy, nhưng tôi nhầm rồi. Ngày về, cậu thật sự rất giỏi… Cảm ơn cậu.

Không, thật ra tôi không giỏi. Chính nhờ vào sự kiên cường của anh ấy đã giúp anh ấy đi được tới bước này.

Tề Tĩnh híp mắt cười, khép máy tính lại.

Lúc này, anh nghe thấy tiếng cửa phòng khe khẽ mở ra.

Cửa mở, người lại đứng lặng sau cửa, chần chừ mãi không dám tiến lên. Khóe miệng Tề Tĩnh giương lên, cố ý giữ giọng bình thản, nghe vào hết sức nghiêm túc.

"Anh qua đây."

Giọng nói anh không còn nghẹn ngào, không phán đoán được là đang vui hay giận.

Người phía sau cửa dường như hơi run lên sợ hãi, mãi mới dám bước từng bước, chậm rãi hướng về phía anh.

Anh không nói gì, cũng không quay đầu lại, chỉ lẳng lặng ngồi ở đầu giường nghe từng bước chân của người kia tiến gần về phía mình. Cho dù người ấy đã đứng ở nơi chỉ cần vươn tay ra là chạm vào được, nhưng anh vẫn không phản ứng, mặt không cảm xúc, đôi mắt rũ xuống khiến hắn không nhìn ra được chút vui vẻ nào.

"Tề Tĩnh…" Rốt cuộc, người kia cũng cố gắng gọi ra một tiếng, nghe rất khàn, "Em giận sao?"

"Đương nhiên rồi." Tề Tĩnh không phủ nhận.

Sắc mặt Thẩm Nhạn lập tức tái nhợt.

Nhưng hắn chưa kịp lùi về phía sau thì Tề Tĩnh đã giang hai tay nhào qua, ôm chặt lấy thắt lưng hắn, gần như chôn mặt trong lồng ngực hắn, tham lam hít vào mùi hương có thể khiến người ta an lòng, nhẹ nhàng cười: "Đêm nay anh hại em khóc hết bao nhiêu nước mắt rồi đấy biết không? Nhất định mắt em đã sưng

lên rồi, đương nhiên em phải tức giận chứ."

Thẩm Nhạn chấn động, dường như nghe được phán quyết vô tội, được tha bổng, đầu gối bất giác mềm nhũn, kiệt sức chậm rãi ngồi sụp xuống bên giường.

Hai tay hắn sờ soạng trên lưng Tề Tĩnh một hồi, cho tới khi tin chắc rằng mình đang ôm được Tề Tĩnh trong vòng tay, hắn mới dám thở mạnh một hơi, hai mắt khép kín, cúi người ôm anh thật chặt.

Nhưng thanh âm của hắn không vì vậy mà ngừng run rẩy: "Anh tưởng rằng… Em giận là vì anh đã che giấu quá khứ xấu xa của mình… Em sẽ không tha thứ cho anh."

Hai tay ôm Tề Tĩnh chặt hơn, ngón tay tóm lấy áo anh, quấn chặt vào vải.

Tề Tĩnh cảm nhận được nội tâm bàng hoàng, sợ hãi của hắn. Bị tâm trạng này ảnh hưởng, anh rúc vào người hắn sâu hơn, lẩm bẩm nói: "Đồ ngốc… Chỉ có người làm sai mới cần được tha thứ. Anh đã làm gì sai hả?"

"Anh… lừa em."

"Anh không hề lừa em."

"Anh không thẳng thắn với em…"

"Vậy không gọi là lừa. Lừa dối là phải dùng lời nói dối." Tề Tĩnh sửa lại từng từ từng chữ của hắn cho đúng, "Trước đây anh không nói gì cả. Mà khi anh nói ra, câu nào cũng là nói thật."

Đến đây, anh lại hỏi.

"Vậy anh đã làm gì sai?" Không có gì hết.

Thẩm Nhạn không nói nên lời, hơi thở hơi gấp, hai tay siết chặt, quỳ trước mặt anh không nhúc nhích.

Tề Tĩnh cũng không nói gì, nhẹ nhàng kéo cánh tay hắn, lôi người vào chăn nằm cùng mình, ôm chặt nhai, kiên trì chờ đợi hắn bình ổn hô hấp.

"Tề Tĩnh." Lát sau, hắn mới khô khốc cất lời, "Anh là một…"

"Đừng nói." Lúc này Tề Tĩnh vội vã lấy ngón tay đè lên môi hắn, không cho hắn nói ra cụm từ xấu xa đó. Chí ít, hiện nay trong xã hội này, nó vẫn mang ý nghĩa xấu xa. "Anh không cần nói gì cả, em đã đoán

được rồi."

Mí mắt Thẩm Nhạn khẽ động, chớp chớp hai cái, dường như muốn đau đớn rũ hết ra theo cái chớp mắt mà không có tác dụng.

Tay Tề Tĩnh dời lên trên, đầu tiên là nhẹ nhàng che hai mắt hắn, để mắt hắn nhắm lại, sau đó dịu dàng rụt tay về, thay thế bằng môi hôn ngọt ngào. Thẩm Nhạn giống như đứa trẻ mệt mỏi, nằm lẳng lặng tựa vào đầu giường, giao toàn bộ quyền chủ động cho anh, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Tề Tĩnh cảm thấy mắt hắn đã không còn nảy mạnh, lúc này mới cúi đầu dựa vào vai hắn, thở dài một hơi: "Thật ra trước đây em đã có dự cảm."

Thẩm Nhạn run rẩy, nhỏ giọng hỏi: "… Từ khi nào?"

Tề Tĩnh cười khổ: "Đã có manh mối từ lâu rồi, chẳng qua manh mối rất mờ mịt, em… lại chẳng hề nghĩ sâu xa hơn. Cho đến ngày tảo mộ ông anh, thấy trên bia mộ không khắc tên anh, em mới nhận ra. Lúc đó, em nghĩ có thể anh là con nuôi của gia đình này, nhưng nghe xong màn biểu diễn vừa rồi…"

Nói tới đây, anh dừng lại, không nói tiếp, cũng không cần phải nói tiếp.

"Xin lỗi." Lần này, đổi lại là Tề Tĩnh nói lời xin lỗi. Nếu như chỉ là con nuôi, chỉ từ một chút manh mối là có thể hiểu được. Anh quá chậm hiểu.

Thẩm Nhạn yên lặng lắc đầu. Hai người ăn ý giữ một khoảng trống lặng im, dựa sát vào nhau cùng sưởi ấm.

Chợt Thẩm Nhạn nói một câu.

"… Người phụ nữ hôm nay chúng ta gặp ở bệnh viện… thật ra chính là mẹ ruột của anh."

Tề Tĩnh lập tức mở mắt, ngạc nhiên ngẩng đầu. Thẩm Nhạn chua xót cười: "Từ sau khi bà tái hôn, đã gần mười năm anh chưa gặp bà."

Đến đó, hắn ngừng lại, thanh âm buồn rầu, sửa lại lời mình cho đúng.

"Không, không thể nói là "tái hôn"… Bởi vì bà và cha ruột anh chưa từng có một ngày làm vợ chồng, trước khi anh được ông nội nhận nuôi, anh chỉ là một đứa trẻ hộ tịch không rõ ràng, ngoại trừ họ Thẩm ra, anh chẳng có quan hệ gì với gia đình này."

Tề Tĩnh nhíu mày, im lặng không lên tiếng, kéo góc áo hắn, để hắn dựa vào gần mình hơn.

Hai tay Thẩm Nhạn thuận theo động tác này mà ôm lấy anh, yếu ớt nhẹ nhàng cọ vài cái lên đầu anh. Hắn dùng giọng điệu bỉnh thản để kể lại, cố gắng chôn giấu nỗi đau tới tận đáy lòng. "Anh sinh ra ở một thị trấn nhỏ, cũng là quê của mẹ anh. Đó là một địa phương rất nhỏ, quan niệm của người dân rất cổ hủ, bao gồm cả nhà mẹ đẻ của mẹ anh. Bà lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, nhờ vào học hành nhiều hơn người khác, hiểu biết cao hơn, muốn vươn ra thế giới bên ngoài."

"Cha anh là người địa phương, lớn lên trong thành phố, gia đình khá giả, sau khi tốt nghiệp đại học được phân tới thị trấn của mẹ anh công tác một thời gian. Hai người biết nhau như vậy, sau đó… có anh."

Giọng hắn càng nói càng thấp, thấp tới mức không thể thấp hơn được nữa.

Tề Tĩnh chưa bao giờ thúc giục hắn, yên lặng vuốt ve sau lưng hắn, để hắn thấy an tầm, dù chỉ trong chốc lát.

"Khi mẹ anh mang thai, bà còn chưa kết hôn. Ở một nơi quê mùa vào thời đại đó, chuyện này mà truyền đi sẽ thành nỗi sỉ nhục lớn, bị người ta xỉ vả, bị xem thường cả đời. Nhưng cha anh, ông ta chưa từng muốn cưới bà, vì lúc đó ông ta đã đồng ý một cuộc hôn nhân do lãnh đạo giới thiệu rồi."

Trong ấn tượng của hắn, người đàn ông đó luôn mặc vest đậm màu, áo sơ mi phẳng phiu, gương mặt góc cạnh phân minh giống như dùng dao khắc.

Ánh mắt ông ta luôn lạnh lùng, nét mặt cứng ngắc, một người đàn ông từ phong cách tới hành vi đều vô cùng thực dụng.

Hồi còn bé, hắn thường bị mẹ giấu ở phía sau, mỗi khi hắn lén lút ló đầu ra nhìn sau lưng bà, ánh mắt của người đàn ông kia luôn mang vẻ đăm chiêu. Nhưng cái ông ta quan tâm vĩnh viễn chỉ là kết quả, chưa từng có quá trình. Chuyện gì sẽ đưa tới kết quả thế nào, không có chút thương xót, tình cảm nào trong quá trình này.

Ông ta xuất thân từ một gia đình thành phố khá giả, mà bà ta chỉ là một người đàn bà quê mùa nghèo, không môn đăng hộ đối.

Ông ta làm việc trong bộ máy nhà nước, là một nhân viên công vụ đường đường chính chính, danh tiếng và danh dự cao ngất.

Ông ta được cấp trên coi trọng, cuộc hôn nhân là đá lót đường cho tương lai tươi sáng của ông ta, không liên quan tới tình yêu.

Ông ta nghĩ bà ta không hiểu mình.

Ông ta cho rằng bà ta không thông cảm cho mình.

Ông ta cảm thấy ba ta đã làm một chuyện dư thừa, đứa con chính là "cái thừa thãi" đó, hơn nữa còn là một chuyện cực kì ngu xuẩn.

"Lúc còn trẻ, cách nghĩ của mẹ anh rất đơn giản. Bà luôn nghĩ chỉ cần có anh, một ngày nào đó ông ta sẽ quay lại." Thẩm Nhạn nói tới đây, thê lương cười khẽ một tiếng, "Nhưng ông ta không hề quay về."

Hắn chậm rãi hạ người xuống, nhích người ta, nhẹ nhàng chôn đầu bên hõm vai anh.

"Bởi vì ông ta… vốn không cần anh."

Nghe hắn nhấn mạnh vào từ "vốn", trái tim Tề Tĩnh đau đớn như bị ai đó nhéo mạnh.

Thẩm Nhạn tiếp tục kể lại chuyện năm đó một cách đứt quãng.

Đa phần mọi chuyện đều đã trở nên mơ hồ như năm tháng xưa cũ, nhưng rất chân thật tới mức nặng nề, đè nặng lên ngực khiến người ta hít thở không thông.

Những điều Thẩm Nhạn nói, Tề Tĩnh đều từng nghe thấy chuyện tương tự.

Anh là phóng viên thời sự, thành thật mà nói, chuyện như này gần như ngày nào anh cũng thấy, chẳng có gì mới mẻ, tình tiết trăm vụ như một. Có nhiều đồng nghiệp của anh coi những câu chuyện, những mảnh đời ấy làm tư liệu phát sóng, còn in ra thành giấy trắng mực đen, nhưng anh không làm được.

Anh biết sau mỗi phần tư liệu ấy, hay sau mỗi tiết mục kia, là rất nhiều thương tổn không tài nào bù đắp được…

"Thẩm Nhạn. Thẩm Nhạn…"

Tề Tĩnh liên tục kêu tên hắn, không ngừng nhắc nhở hắn về sự tồn tại của mình giữa dòng hồi ức, không để hắn một mình vùng vẫy trong vũng lầy quá khứ, để hắn đau khổ giãy dụa.

Mà khi kể chuyện, Thẩm Nhạn vẫn ôm chặt anh, không hề buông lỏng.

"Sau đó, mẹ anh và anh chuyển tới thành phố này. Cha anh vẫn không xuất hiện." Hắn nói, ánh mắt xám xịt ảm đạm. "Mẹ anh bắt đầu sa vào rượu chè, mỗi lần say đều đập phá đồ đạc. Đôi khi bà còn nổi điên, có lần nghiêm trọng nhất còn định quấn anh trong chăn đến chết."

Tề Tĩnh kinh hãi, cả người run bắn lên trong lòng hắn.

Thẩm Nhạn cười khổ lắc đầu, đỡ lấy vai hắn, tiếp tục kể: "Lần đó… thật sự anh rất sợ, bỏ chạy ra ngoài. Chuyện này bị hàng xóm phát hiện, suýt nữa báo công an. Nhưng có thể do thương cảm anh chỉ có mình bà là người thân, hơn nữa lúc đó ý thức của bà không tỉnh táo, hàng xóm quyết định không báo án, mà gọi điện thoại cho cha anh."

Hắn ngừng lại.

Dường như đột ngột thấy hoảng hốt, chất giọng trần thuật lại như đang tự hỏi, không tin nổi những gì mình nói ra: "Lần đó, cha anh đã tới…"

Lần đó, người đàn ông kia biết mình sẽ làm bà ta tuyệt vọng, mà người đàn bà kia cũng biết mình sẽ phải tuyệt vọng.

Lần đó, ông cụ ấy lần đầu tiên biết được chuyện xấu của con mình, biết đến sự tồn tại của đứa cháu trai mình chưa từng gặp mặt…. Đó là bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời hắn.

"Mẹ anh trải qua chuyện kia, hoàn toàn tuyệt vọng, mang anh về thị trấn cũ. Sau đó, bà ta nghe theo lời ông bà ngoại, gả cho người khác. Còn anh, họ trả anh cho nhà họ Thẩm." Hắn chậm rãi hít một hơi, cuối cùng trong lời nói cũng có chút ấm áp. "Tuy rằng cha anh không nhận anh, nhưng ông nội đồng ý giữ anh lại, nuôi nấng anh, là ân nhân cả đời anh."

Hắn rũ mắt, khẽ cười.

"Mẹ anh đặt cho anh họ Thẩm, bởi vì người đàn ông bà yêu họ Thẩm. Nhưng đó không phải là lí do anh giữ cái họ này. Đối với anh mà nói, "Thẩm" là họ của "ông nội anh", không phải "cha anh". Suy nghĩ này, có phải rất buồn cười không?"

Tề Tĩnh cố nén bi thương, vội vã lắc đầu.

Bất kể ai nghe xong quá khứ của hắn cũng sẽ không cười nổi.

"Anh đã từng cho rằng "Thuận Dương hầu" rất giống mình, nhưng anh sai rồi." Bỗng nhiên, Thẩm Nhạn nhắc tới cuộc thi, lẩm bẩm như tự nhủ, "Bọn anh hoàn toàn không giống nhau. Thuận Dương hầu có thể vì thiên hạ xã tắc mà buông bỏ thù hận, nhưng anh không làm được. Anh thật sự… rất hận cha anh."

Thẩm Nhạn thoáng buông lỏng tay, không để cho Tề Tĩnh hoàn toàn rời xa mình, chỉ tạo ra một khoảng trống nhỏ giữa hai người. Hắn giơ chiếc cúc áo ra, nâng niu trên tay.

"Dù lòng dạ anh hẹp hòi hơn hắn, nhưng anh có một thứ mà hắn không có."

Ánh mắt Tề Tĩnh cúi đầu nhìn theo tay hắn, chiếc cúc áo lóe sáng một chút, nhìn kỹ có thể thấy được hình

ảnh nho nhỏ của anh phản chiếu trên đó.

Anh giật mình, ngẩng đầu lên lần nữa. Thẩm Nhạn không nhìn chiếc cúc, mà lẳng lặng nhìn anh.

Người ở đây, vật thay thế cũng mất đi sức hấp dẫn…

"Lúc bắt đầu màn một, anh luôn tự kiềm chế, không cho mình đụng vào chiếc cúc áo này, bởi vì anh sẽ nhớ em, nhớ ra hiện tại mình đang hạnh phúc tới nhường nào." Thẩm Nhạn kéo tay phải Tề Tĩnh sang, đặt vào lòng bàn tay mình. Tay hai người đan vào nhau, áp chiếc cúc ở giữa, tựa như một nghi thức hẹn thề. Thẩm Nhạn nở nụ cười, "Hạnh phúc đến mức anh quên mất mình đã từng đau đớn."

Cứ như vậy, hắn không thể nào cậy mở chuyện cũ trong lòng.

Hình tượng quanh minh, tích cực của Thuận Dương hầu ban đầu cho tới giai đoạn sau trong nguyên tác, tình tiết phát triển theo hướng u ám, tâm tình tiêu cực cho tới gần kết cục sẽ ép hắn vỡ nát… Đó là quá trình đèn cạn dầu.

"Khi ông nội qua đời, anh cũng có cảm giác như vậy. Mẹ sinh anh ra, nuôi anh lớn, cuối cùng vẫn vứt bỏ anh. Ông nội nuôi dưỡng anh, cuối cùng vẫn rời bỏ anh. Anh tưởng rằng cuộc đời anh sẽ tiếp tục như vậy, tất cả những gì tốt đẹp nhất đều sẽ biến mất."

Nhưng khi đụng tới chiếc cúc áo này, suy nghĩ đó đột nhiên không tồn tại nữa. Trong lòng hắn tràn đầy tình cảm phong phú không kiềm nén được.

Hắn chỉ nhớ, mình đang yêu, và đang được yêu.

"Vậy nên, lựa chọn của anh và hắn hoàn toàn ngược nhau."

Những lời tiếp theo chính là cách cởi bỏ nút thắt của hắn, thản nhiên đối đáp. Vì vậy hắn buộc nút thặt lần nữa, đồng thời cũng nắm tay Tề Tĩnh thật chặt.

"Thẩm Nhạn…" Tề Tĩnh phát hiện giọng nói mình hơi run rẩy, ngón tay cũng thế.

Ngược lại, Thẩm Nhạn cực kì bình tĩnh. Thậm chí, khi câu nói của hắn khiến Tề Tĩnh kinh hoàng, hắn vẫn duy trì giọng nói bình thản: "Mẹ anh… Được bác sĩ chuẩn đoán bị u não. Ngày mai mới có báo cáo bệnh án, hiện tại vẫn chưa biết có phải u ác tính hay không."

Sắc mắt Tề Tĩnh lập tức tái nhợt: "Sao lại thế…"

Thẩm Nhạn cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Khi bà nói cho anh biết điều này, anh chợt… quên hết tất cả những

gì bà đã gây ra cho anh năm đó, trong đầu chỉ có một suy nghĩ "mau cứu bà ấy". Có lẽ bởi vì anh có ông nội, có em, trong lòng có tình yêu, không còn bị ảnh hưởng bởi những thương tổn trong quá khứ. Anh… không hận được nữa."

Sau đó, Thẩm Nhạn im lặng.

Cõi lòng Tề Tĩnh ngổn ngang rồi bời, anh nhìn người trước mặt, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng dựa bên hắn mười mấy phút đồng hồ.

Có lẽ do bắt đầu thấy lạnh, Thẩm Nhạn thay đổi tư thế, thu vai lại ôm lấy anh. Đây là tư thế tìm kiếm nguồn ấm, đương nhiên Tề Tĩnh không cự tuyệt, nhưng ấm áp mà ôm ấp mang lại chỉ là tạm thời, không cản được mùa đông ghé qua ngoài cửa sổ.

Nhưng anh không muốn chỉ thế này.

Anh mong những ngày cuối đông thật sự.

"Em có thể nói chuyện với mẹ anh không?" Tề Tĩnh đột nhiên nói.

Câu nói này mang tính bất ngờ còn hơn cả câu thông báo bệnh tình mà hắn vừa nói. Thẩm Nhạn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn thẳng Tề Tĩnh. Mà anh đáp lại ánh mắt hắn với vẻ mặt vô cùng cố chấp, còn rất thành khẩn.

"Em có thể nói chuyện với mẹ anh được không?"

Không nhận được câu trả lời của hắn, anh nhẹ nhàng hỏi lại lần nữa. Cho dù hỏi hai lần vẫn không lập tức nhận được sự đáp lại từ Thẩm Nhạn.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Nhạn không tìm được một chút dao động nào trong mắt Tề Tĩnh. Hai mày hắn nhíu lại, lời phản đối nảy ra đầu tiên lại bị ánh mắt Tề Tĩnh giữ chặt, ép cho nuốt trở lại, muốn nói lại thôi.

"Bà ấy…" Căn bản không thèm nói chuyện đâu.

"Yên tâm." Thẩm Nhạn không cần nói ra miệng, Tề Tĩnh đã hiểu ý hắn. Khóe mắt anh cong cong, dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ sát má hắn, nhỏ giọng nói: "Anh quên em làm nghề gì rồi sao? Em là một phóng viên, em biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi. Trong tổ tin tức của đài truyền hình, em luôn được tuyên dương đó…"

Trong câu nói của anh mang theo chút trêu chọc, phá tan không khí ủ đột.

Thẩm Nhạn yên lặng nghe xong, bất đắc dĩ cười cười, rồi thở dài một hơi.

"Được rồi." Nếu như anh không thèm để ý, vậy hắn cũng không cần sợ hãi. Nhưng trước đó vẫn phải nhắc nhở. "Có thể bà ấy sẽ không thèm nói gì với em đâu, đừng quá miễn cưỡng."

"Em sẽ tự lượng sức mình. Nhưng em sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, dù sao phỏng vấn vẫn là sở trường của em."

Tề Tĩnh cười thong dong đầy tự tin.

Thẩm Nhạn không chớp mắt nhìn anh, trong mắt anh lóe lên ánh sáng nhỏ, cứ như tia sáng yên lặng vẽ lên mặt biển đầu đông. Không sáng sủa chói chang như ngày hè, nhưng lại khiến hắn thấy ấm áp, trân quý gấp bội.

"Em nói phỏng vấn là sở trường của em." Thẩm Nhạn bỗng nhiên lặp lại lời anh.

"Ừ?"

"Vậy tới khi nào em mới chính thức phỏng vấn anh một lần đây?"

Những lời này không phải thật lòng, chỉ là vui đùa. Trong hiện thực, bọn họ bắt đầu từ quan hệ hợp tác, nhưng trong phóng sự, Thẩm Nhạn luôn ở sau hậu trường, chưa từng xuất hiện trên màn ảnh, ngay cả trong bài báo cũng chỉ sử dụng ba từ "Bác sĩ Thẩm". Quả thật, Tề Tĩnh chưa từng phỏng vấn trực tiếp hắn.

Nghe hắn hỏi vậy, Tề Tĩnh chợt ngẩn người, sau đó cúi đầu cười vang.

Anh nghiêng đầu, nhẹ nhàng cắn lên yết hầu Thẩm Nhạn.

Hắn nảy ra tiếng than nhẹ, tựa như đau đớn lại như sảng khoái, cúi đầu định hôn anh lại bị anh dùng ngón tay chặt lại. Hai đôi môi cố ý cách nhau một ngón tay, trao đổi hơi thở: "Em đã dùng thân phận phóng viên để phỏng vấn rất nhiều người, nếu cũng phỏng vấn anh như vậy thì không có giá trị kỉ niệm… Nếu có ngày anh được lên làm biên tập viên, có tiết mục của riêng mình, em muốn anh trở thành khách mời đầu tiên của em…"

Đến đó, anh nhẹ nhàng rút ngón tay, đôi môi dán lên, ngôn ngữ còn sót lại trở nên không rõ ràng.

"Nhưng dù sắp tới em được thăng chức cũng chỉ là trợ lí biên tập… Muốn có tiết mục riêng, chắc phải mất hai, ba năm nữa… Anh phải chờ em."

"Anh chờ em."

Thẩm Nhạn nhỏ giọng hứa hẹn. Ba từ ngắn ngủi nhưng có thể vượt qua năm tháng đằng đẵng.

Bất kể là hai, ba năm hay bốn, năm năm, hoặc mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, anh cũng chờ em.

Ngày hôm sau, Tề Tĩnh tỉnh lại từ sáng sớm. Dường như tất cả đều không có gì thay đổi, cũng dường như tất cả đều trở nên xa lạ.

Anh không nhớ nổi mình đã tỉnh lại trong lòng Thẩm Nhạn bao nhiêu lần.

Mỗi lần mở mắt ra đều nhìn thấy khung cảnh giống nhau, nhưng tâm trạng khác biệt. Từng món đồ nhỏ bày biện trong phòng bây giờ đều mang cảm giác thân thiết không tỏ rõ được bằng lời, khiến anh thật sự cảm thấy mình thuộc về nơi này, thuộc về căn nhà này, thuộc về người đàn ông này.

Anh khẽ mỉm cười, nhắm mắt nằm lại tiếp tục sưởi ấm.

Không biết có phải tập tính ngủ đông hay không, rõ ràng anh đã tỉnh, nhưng lại lười dậy. Độ ấm của người bên cạnh vừa vặn như chăn bông, ôm chặt anh trong lòng, khiến anh ngủ vô cùng thoải mái… nếu như trên người không vừa chua xót vừa mềm nhũn.

Tề Tĩnh chôn đầu trước ngực Thẩm Nhạn, nhỏ giọng khẽ cười. Xem ra tiểu thuyết miêu tả không phải toàn bịa đặt, cũng có chỗ đúng.

Thẩm Nhạn cũng không thay đổi. Chí ít thì biểu hiện bên ngoài không có gì thay đổi.

Hắn theo thói quen nhẹ nhàng hôn anh một chút, đôi khi hôn trán, hôn mắt, đã thành chuyện thường ngày. Nhưng hôm nay, nụ hôn của hắn rơi lên môi, kết quả khiến hai người kéo dài thời gian thức dậy rời giường ra gấp đôi.

Thẩm Nhạn đứng lên trước, để anh ngủ thêm một lát. Nhưng hôm nay hắn còn tắm buổi sáng. Sáng sớm mùa đông, nước mãi không nóng, chỉ có thể tắm trước cho hết nước lạnh, rồi mới để anh tắm.

Thẩm Nhạn chuẩn bị bữa sáng cho anh như mọi ngày. Tuy rằng bình thường hắn cũng luôn làm vậy, nhưng hôm nay bữa sáng hơi phong phú quá đáng.

"Quả thật cứ như mới lấy vợ về nhà…" Suýt nữa Tề Tĩnh đã dùng lời này đều trêu hắn, nhưng nghĩ lại mình mới là "vợ", mặt anh đỏ lên, nhẹ nhàng hắng giọng không dám nói gì.

Trước giờ hai người sống chung như đôi vợ chồng, nhưng hôm nay cảm giác mới tân hôn.

Hơn nữa, hai người đã thẳng thắn mọi chuyện với nhau, nói chuyện thoải mái hơn, tự nhiên hơn.

Khi dùng cơm, họ có thể chậm rãi trò chuyện việc vặt hằng ngày, sau đó thu dọn bát đĩa. Lúc thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, Thẩm Nhạn đột nhiên im lặng.

Hắn lẳng lặng giúp Tề Tĩnh mặc áo khoác, khi cài nút áo, hắn không nhịn được mới hỏi: "… Em thật sự muốn đi sao?"

Tề Tĩnh bỏ đồ ăn sáng còn lại vào một cái hộp nhỏ, sau đó cất hộp vào túi của mình, ngẩng đầu cười: "Sao vậy, anh vẫn còn lo lắng à?"

Thẩm Nhạn không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Nếu nói "anh không lo lắng" thì hơi khó tin, chẳng bằng đừng nói thì hơn. Huống chi người đứng trước mặt hắn là Tề Tĩnh, phóng viên lâu năm của ban tin tức thời sự.

Lát sau, hắn nhẹ nhàng thở dài, hai tay bưng mặt Tề Tĩnh, trầm giọng căn dặn: "Đi đi. Đừng đi xe bus, tới giờ cao điểm rồi, chen tới chen lui không an toàn. Nhớ đón taxi."

Tề Tĩnh vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, khóe miệng hơi nhếch lên thay cho lời đồng ý.

Theo ý của Thẩm Nhạn, Tề Tĩnh gọi taxi đến bệnh viện nhân dân tỉnh. Nhưng khi cách bệnh viện khoảng một cây số, anh bảo tài xế dừng lại, định đi bộ đến đó.

Anh làm vậy không phải vì tiết kiệm tiền xe, mà vì trước khi đối mặt với đối tượng "phỏng vấn" hôm nay, anh muốn lưu lại cho mình chút thời gian gọi một cuộc điện thoại.

Tề Tĩnh bước rất chậm, dọc theo con đường với bức tường dài màu xám tro, anh rút điện thoại ra, nhấn dãy số đã nhiều năm không chủ động gọi tới. Trước khi nhấn gọi, anh còn ngừng lại, ngẩng đầu lên, hít một ít không khí rét lạnh đầu đông.

Có không khí lạnh làm là chắn, tới lúc đó sẽ không bị đối xử lạnh lùng tới đông cứng.

Lúc này, điện thoại thông, đầu dây bên kia vang lên giọng nói chưa tỉnh ngủ.

"Alô?"

Giọng điệu này chẳng khác nào lúc bình thường. Có lẽ do vừa ngủ dậy, không thèm nhìn tên người gọi, nên giọng điệu mới bình thường tới vậy.

Tề Tĩnh cười rộ tự giễu, nhưng cười không nổi nữa.

“Là anh.” Anh bình tĩnh nói.

Quả nhiên người nghe máy ngẩn người, lập tức tỉnh táo lại. Người đó im bặt, thời gian dài năm, sáu giây yên ắng tới mức tự cậu cảm thấy xấu hổ, đành cứng rắn nói thêm: “…Anh muốn gì?”

“Chỉ gọi điện về nhà hỏi thăm một chút thôi.” Tề Tĩnh cũng thấy rất kì quái, không ngờ mình có thể bình thản nói chuyện như vậy.

“Không có gì để nói.” Giọng điệu của em trai Tề Triết trở lại lạnh lùng như trước đây.

Ý của lời này tức là muốn anh chủ động ngắt máy.

Tề Tĩnh không làm theo, ngược lại tiếp tục nói: “Em bảo ba nghe điện chút đi.”

Tuy rằng không rõ ràng, nhưng anh có thể nghe thấy nhạc của đài phát thanh thông qua điện thoại… Đó là thói quen của ba anh, mỗi khi ngủ dậy đều mở radio, rửa mặt, cạo râu, ăn sáng giữa tiếng nhạc phát ra từ cái radio kiểu cũ, đeo kính lão gọng đen chậm rãi đọc báo ngày hôm qua.

Thói quen này đã giữ nhiều năm, xem ra trong những năm anh rời gia đình cũng không thay đổi.

Nếu đài phát thanh đã được bật, tức là ba anh đã dậy rồi.

Nhưng Tề Triết lạnh lùng cự tuyệt: “Ba không muốn nói chuyện với anh.”

Phản ứng của cậu không nằm ngoài dự đoán của anh, vậy nên Tề Tĩnh rất bình tĩnh đáp: “Em còn chưa hỏi ba, làm sao em biết được?”

Lúc này, đầu dây bên kia vang lên giọng nói của ba anh rất mơ hồ, dường như đang hỏi “ai gọi vậy”. Hô hấp của Tề Tĩnh chợt bị kiềm hãm, còn chưa kịp nói gì, Tề Triết đã gấp gáp ngắt lời: “Người chúng ta đều biết… Được rồi, đừng… gọi tới nữa!”

Sau đó, trong loa vang lên tiếng “cạch”. Tiếp theo là tiếng “tút tút tút” ngắt cuộc gọi vô cùng máy móc.

Ngón tay anh run rẩy, nhẹ nhàng gõ lên mặt ngoài điện thoại.

Rõ ràng anh biết trước sẽ có kết quả này. Tề Tĩnh chậm rãi điều chỉnh hô hấp rối loạn, nhắm hai mắt lại, đứng dựa vào tường một lúc, lắc lắc đầu, nâng cao tinh thần tiếp tục đi về phía bệnh viện.

Giữa lúc anh định bỏ điện thoại lại vào trong túi áo, bỗng nhiên nó đổ chuông.

Tiếng chuông báo có cuộc gọi tới.

Anh chấn động, vào khoảnh khắc ấy, tay hơi chần chờ nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi giơ điện thoại ra trước mặt mình. Vừa cúi đầu nhìn đã thấy số điện thoại mình vừa gọi.

Có lẽ anh đoán được người đang gọi tới là ai, cổ họng chợt khô khốc, chuyển thành thanh âm hơi ngập ngừng: "… Alo?"

Đầu dây bên kia không lập tức lên tiếng.

Tề Tĩnh cũng không nói gì, chỉ chờ đợi.

Đợi tới khi có một câu giống hệt vang lên, nhưng giọng người nói già nua hơn, chắc do hôm nay chưa uống rượu, giọng nói tỉnh táo hơn nhiều: "Mày muốn gì?"

93. Chương 93

Không hổ là cha con, ngay cả lời nói ra cũng y hệt nhau. Trong lòng anh nảy ra suy nghĩ này, khóe miệng bất giác nhếch lên nhưng không thành nụ cười.

Dù sao ở trước mặt ba, đã từ rất lâu rồi anh chưa từng nở nụ cười.

Tề Tĩnh thì thào, giữ dáng cười nửa vời: "Con chỉ gọi điện về nhà… hỏi thăm một chút thôi."

Rõ ràng vẫn dùng câu trả lời giống khi đáp lại em trai, giọng nói và mũi lại bắt đầu chua xót, nhũn ra, tựa như tờ giấy đã bị vò nát, không tài nào vuốt phẳng ra được nữa. Tề Tĩnh mong rằng tay mình không bị thương, như vậy anh có thể dùng hai tay đỡ điện thoại, bằng không tay sẽ run tới mức ném văng điện thoại đi mất.

Người ở đầu dây bên kia im lặng hơn mười giây.

"Không có gì để nói."

Quả nhiên, ngay cả câu trả lời cũng giống nhau. Cuộc đối thoại tới đây thì đi vào ngõ cụt.

Quả nhiên vẫn phải cúp máy.

Tề Tĩnh nghĩ có lẽ trước khi gọi điện anh chưa hít đủ khí lạnh, bởi vì trong ngực đang lạnh tới thấu xương,

khiến đôi vai anh run rẩy. Anh cố gắng giữ vững giọng điệu bình thản: "Được rồi… Con biết rồi."

Đối phương lại không đáp lời.

Ngón cái của anh nhẹ nhàng di tới nút ngừng cuộc điện thoại, nhưng nhất thời không tài nào nhấn xuống được. Mau lên, anh tự giục chính mình, bởi vì chắc chắn người kia đang đợi anh cúp máy.

Đúng lúc này, ba anh lại lên tiếng lần nữa: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tề Tĩnh sửng sốt.

Đối phương ngập ngừng, cay nghiệt bổ sung một câu: "Có phải lại bị đàn ông đá rồi không?"

Những lời này của ba anh đang nhắc lại chuyện anh come out vì bạn trai cũ, xong đối phương lại nhất quyết muốn kết hôn, đá văng anh, bỏ lại anh một mình gánh chịu hậu quả. Rõ ràng đang châm chọc, tổn thương anh, nhưng Tề Tĩnh lại có cảm giác tảng đá lớn trong lòng chợt nhẹ bẫng.

Anh nghĩ… mình có thể ứng phó được những lời này.

"Xin lỗi, để ba thất vọng rồi. Con vẫn giống như trước đây thôi." Anh nói, còn cố ý mượn câu cửa miệng của mẹ. Khi nhắc tới Thẩm Nhạn, anh không nén nổi nỗi vui sướng trong lòng, diễn đạt trong lời nói: "Hơn nữa, con đã gặp được một người đối xử với con rất tốt, mỗi ngày đều sống rất bình thường."

"Hừ."

Đối phương chỉ lạnh lùng cười nhạt.

Không đoán được trong nụ cười là khinh bỉ, hay thất vọng, hay kinh ngạc.

Tiếp theo lại yên lặng một lúc lâu.

Giữa khoảng trống ấy, tiếng nhạc nền phát ra từ radio bên kia vang lên rõ ràng hơn. Đó là một ca khúc rất xưa cũ, trước đây Tề Tĩnh hay nghe thấy. Âm nhạc quen thuộc lọt vào tai, dường như có người khảm từng mảng kí ức nho nhỏ vào đầu, khiến anh hoảng hốt nhớ lại khung cảnh thức dậy mỗi sáng khi còn ở nhà.

Lúc ấy, chị gái Tề Hỉ vừa tốt nghiệp, làm việc ở quê cũ, mỗi sáng sớm thức dậy giúp mẹ luộc trứng gà, lọc sữa đậu nành. Con anh vừa mặc đồng phục học sinh, vừa kéo em trai Tề Triết từ trên giường xuống, vội vàng ăn sáng rồi cùng nhau bắt xe bus tới trường. Ba anh thường ngồi trên ghế mây bập bênh kiểu cũ trong phòng khách, đung đưa theo tiếng nhạc, ngón tay gõ lên thành ghế.

Anh còn nhỡ rõ vị trí của chiếc ghế, hướng ra hướng nào, cùng với tiếng đong đưa trước sau của nó.

Môi mấp máy mãi mới thốt lên thành lời: "Không hiểu vì sao, gần đây… hay nhớ ba."

Trong cuộc thi "Xương đế" cũng vậy.

Hồi ức vô thức nổi lên, bắt chước theo cử chỉ say khướt của ba trong trí nhớ. Biểu diễn càng sinh động càng chứng mình ấn tượng về ba còn in đậm ở đáy lòng, giấu kín trong ngăn kéo. Mà từ đó tới giờ, số lần mơ ngăn kéo ra ngày càng nhiều.

"Có thể do con ở ngoài lâu, dù không thể quay về, vẫn thường nhớ tới."

Ba cũng vậy, nhà cũng vậy.

Nói xong, Tề Tĩnh cúi đầu yên lặng ngẫm lại lời mình vừa nói, mong rằng giọng nói không quá run, không khác với ngày thường. Nhưng không khí xung quanh quá mức lạnh lẽo, khiến anh không nhịn được mà hắt hơi một cái.

Người trong điện thoại dường như muốn im lặng, chẳng nói chẳng rằng.

Lát sau, Tề Tĩnh chủ động đổi đề tài, cho hai bên bậc thang bước xuống: "Thật ra hôm nay gọi điện tới bởi vì con có một cuộc phỏng vấn, muốn luyện tập một chút."

"Luyện tập? Làm phóng viên sáu năm rồi mà vẫn vô dụng như vậy." Hóa ra ba vẫn còn nhớ anh đã làm việc bao nhiêu năm.

"Bởi vì con phỏng vấn một người mẹ." Tề Tĩnh ngừng lại, không biết những lời tiếp theo đây có thật sáng suốt hay không, nhưng vẫn quyết định nói. Anh hít sâu một hơi, chậm rãi bảo, "Người mẹ này… năm ấy, đã bỏ rơi con trai mình. Hôm nay, con thay mặt con trai bà ấy tới hỏi mấy câu."

Chẳng đợi bên kia đáp lại, Tề Tĩnh tạm ngừng rồi tự cười mỉa mai.

"Con nghĩ, nếu con có thể ung dung đối mặt với ba mẹ – người đã từ mặt con, thì con cũng có thể ung dung đối mặt với người mẹ kia. Nếu như con biết được ba mẹ đang nghĩ thế nào, thì con cũng có thể đoán được bà ấy đang nghĩ gì."

Đầu dây bên kia truyền tới tiếng thở hổn hển, hiển nhiên là đã giận tới tím mặt.

Tề Tĩnh âm thầm siết chặt điện thoại.

Trái tim như bị bóp chặt, đụng vào lồng ngực, vang lên tiếng thình thịch, thúc giục anh mau bỏ cuộc. Nhưng đã nhiều năm nay hai ba con anh không nói chuyện thẳng thắn, anh ép mình phải kiên trì, không được nhấn vào phím ngắt máy trên màn hình.

Bất ngờ thay, bên kia cũng không ngắt máy.

Dường như đây là một cuộc đấu xem ai nhẫn nại hơn, bầu không khí căng như dây đàn, tâm trạng hết sức khẩn trương.

"Ba." Tề Tĩnh gọi ra tiếng gọi đã trở nên xa lạ, từng chữ cứng ngắc, "Ba nghĩ sao? Vì sao người làm cha làm mẹ lại có thể… bỏ rơi đứa con mình dứt ruột đẻ ra? Bỏ mặc họ bơ vơ bên ngoài, không nhà để mình, sống cô đơn lẻ loi?"

"Chắc chắn là con trai bà ấy đã gây ra lỗi lầm gì đó." Khi ba anh trả lời, tiếng thở hào hển phát ra bên tai, vang dội không gì sánh được.

"Không." Tề Tĩnh lập tức ngắt lời, "Con trai bà ấy không làm gì sai… Cho tới giờ vẫn không hề."

Nhất thời hai người rơi vào trạng thái giằng co.

Lát sau, đối phương lạnh lùng nói: "Hay là bởi vì con trai bà ấy không tự nhận ra điều mình đã làm sai."

Tề Tĩnh nghe vậy, buồn bã cười. Anh nhúc nhích vài bước, vất vả lắm mới thuyết phục bản thân kiềm chế tâm trạng, run giọng hỏi: "… Không lựa chọn được thân thế của mình, không lựa chọn được những chuyện trời sinh đã định trước, đó là sai lầm sao?"

Quả nhiên cuộc đối thoại bị giọng nói sắc bén của anh ngắt lại, không có lời hồi đáp.

Nhưng Tề Tĩnh không dừng lại được.

"Ba, có phải vì con trời sinh là đồng tính nên đáng bị gặp tai nạn giao thông hay không? Đáng phải chết trong ô tô? Đáng bị gãy hai xương, một mình nằm trong bệnh viện, không có người nhà trông nom? Trong lúc tuyệt vọng nhất, không thể về nhà, chỉ có thể một mình liên tục làm việc, liên tục đi công tác để tự huyễn hoặc bản thân, cũng là đáng đời?"

Tiếng chất vấn đã kiềm nén nhiều năm bật ra, Tề Tĩnh nhận ra mình đã mất khống chế, cả người rùng mình, mồ hôi lạnh chảy ra, trở lại hiện thực.

"Xin lỗi." Anh thở hổn hển, nhỏ giọng thành khẩn, "… Vừa rồi con lạc đề."

Ngay cả chính anh còn cảm thấy bất ngờ khi cuộc đối thoại có thể kéo dài tới tận đây, không hề bị đứt đoạn. Nếu như là mấy tháng trước, chắc chắn đã ngắt máy từ lâu. Ấn tượng của người khác về anh đều là một người dịu dàng, hào phóng, nhưng chỉ có bản thân anh biết rằng mình là một người quật cường từ trong xương.

Đương nhiên ba anh cũng biết.

"À…"

Anh bỗng nhiên nhẹ nhàng cười khổ.

"Thật ra con biết, trong nhà có đứa con trai "không bình thường" khiến ba mẹ cảm thấy rất mất mặt." Anh chết lặng, tự lẩm bẩm với điện thoại, "Chị gái kết hôn đã lâu mà vẫn không dám nhắc tới con trước mặt nhà chồng. Trước đây, Tiểu Triết thân với con như vậy, cả ngày chạy theo con, bây giờ ngay cả một tiếng "anh" cũng không dám gọi. Còn ba mẹ thì…" Không muốn có đứa con trai như con.

Yết hầu anh nghẹn lại, không thể nói hết câu, không thể phát ra được thanh âm nào.

Tề Tĩnh vô thức đi vòng vòng, ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trước bức tường vôi trắng xóa. Anh đột nhiên nhận ra bức tường này quá cao, cao tới mức người đứng ở dưới chân tường cảm thấy bất lực, vô vọng. Cho dù anh muốn nhìn với sang bên kia cũng không thể.

"Hóa ra, nguyên nhân là gì không quan trọng, điều quan trọng là… ba mẹ không muốn con trở lại, con cũng không thể nào trở lại được nữa."

Anh thẫn thờ hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

"Vậy nên khi thực hiện cuộc phỏng vấn hôm nay, con cũng không muốn đau khổ cầu xin người mẹ kia nhận lại con trai mình, không cần hai mẹ con phải đoàn viên. Bởi vì tổn thương đã tạo ra không thể nào coi như chưa từng có. Trước đây, bà ấy nghĩ thế nào… đối với con trai bà ấy mà nói, không còn ý nghĩ gì nữa. Hôm nay con chỉ muốn hỏi hiện tại bà ấy nghĩ gì, có từng hối hận vì năm đó đã vứt bỏ con ruột của mình hay không?"

Đến đây, lời muốn nói đã nói xong.

"Cảm ơn, vừa rồi nói chuyện, con nghĩ con đã biết suy nghĩ của ba mẹ rồi." Tề Tĩnh cười khô khốc, giọng nói thẳng thắn, thành khẩn. Ngón tay anh di về phía nút ngắt máy, nói lời tạm biệt, "… Ba, con cúp đây."

Bất ngờ thay, ba anh đột nhiên cất tiếng ngăn cản hành động của anh: "Chờ chút."

Tề Tĩnh giật mình, ngón cái gần đụng tới màn hình đột ngột cứng đờ, không nhấn xuống.

Anh nghe thấy tiếng ho khan của ba truyền trong điện thoại, tuổi già, thân thể không còn khỏe mạnh như năm xưa, tiếng nói khàn khàn do bị rượu và thuốc lá phá hoại lâu năm: "Phỏng vấn xong gọi lại về nhà… Nói cho ba biết bà ấy có…"

Có gì?

Có hối hận hay không? Ba đang ám chỉ điều này sao?

Trong lòng Tề Tĩnh rối bời, suy nghĩ này khiến anh giật nảy mình còn hơn cả chuyện ba yêu cầu anh gọi điện về nhà trong cùng một ngày.

Anh hoang mang chớp mắt, vô thức đáp lại: "… Được."

Lời nói còn chưa hoàn chỉnh, trong điện thoại đã vang lên tiếng "tít tít tít" ngắt máy. Mà anh, nghe một lát mới chậm rãi buông xuống.

Khu nội trú của bệnh viện tĩnh lặng vô cùng. Bởi vì sáng sớm là giờ tuần phòng theo thông lệ, hầu như không cho phép người nhà tới thăm bệnh, trên hành lang chỉ có nhân viên y tế đi tới đi lui.

May mắn là Tề Tĩnh từng tới bệnh viện nhân dân tỉnh đưa tin, có tiếp xúc với lãnh đạo bệnh viện, hơn nữa anh là phóng viên đài truyền hình, giới truyền thông luôn được người ta nể mặt. Dựa vào tầng quan hệ này, việc ra vào khu nội trú đối với anh khá dễ dàng.

Tề Tĩnh mau chóng tìm được phòng ở của người phụ nữ kia.

Nhưng bà ấy không có trong phòng bệnh.

Y tá phụ trách kiểm tra phòng nói với anh, sáng sớm thức dậy, bà ấy thường tìm một góc tĩnh lặng nào đó, yên lặng ngẩn người một mình nhìn cửa sổ thủy tinh, ngồi khoảng hai, ba tiếng, rất ít khi giao lưu với bác sĩ hay các bệnh nhân khác.

"Không thấy người nhà bà ấy tới thăm bao giờ." Y tá nói vậy.

Tề Tĩnh hơi sửng sốt, lập tức cười khổ trong lòng. Mẹ Thẩm, không ngờ cô và cháu đều có hoàn cảnh giống nhau.

"Chào buổi sáng."

Người phụ nữ đang ngơ ngác mất hồn mất vía nhìn bầu trời xám xịt ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng chào trong trẻo. Bà giật mình, vội vã quay đầu lại.

Trong khoảng thời gian này, chỗ này thường ít có người qua lại, ngay cả bác sĩ hay y tá cũng ít khi đi ngang qua đây.

Lúc này, trên hành lang, một chàng thanh niên đang lẳng lặng đứng.

Anh ấy ăn mặc mộc mạc, giản dị, áo sơ mi trắng đơn giản, cúc áo ẩn hoa văn nhỏ, tràn đầy sức sống, lại có phần nhàn nhã, trông cực kì thoải mái. Vẻ mặt không tới mức khiến người ta sáng mắt, nhưng mặt mày đoan chính, ngay cả tư thế cũng vô cùng nho nhã, lễ độ, nụ cười mỉm ở khóe môi khiến người ta liên tưởng tới ánh nắng mặt trời buổi sớm mai.

Chỉ tiếc, tay trái của anh đã phá hủy khung cảnh này.

Một cánh tay bị bọc bột trắng thả bên hông, áo khoác chỉ xỏ vào tay phải, bên trái khoác hờ trên vai.

Bất kì người nào nhìn vào cũng biết anh bị gãy xương, cũng đoán được lí do anh xuất hiện trong bệnh viện.

Nhưng điều khiến sắc mặt của người phụ nữ kia chợt tái nhợt không phải cái này.

Mà bởi vì bà nhận ra anh… Khi gặp được Thẩm Nhạn hôm qua, anh đứng bên cạnh hắn, hiển nhiên là người đi cùng Thẩm Nhạn.

"A…" Mặt bà cắt không còn chút máu, cả người cứng đờ, ngồi yên như tảng đá không thể động đậy.

"Cô." Tề Tĩnh nhận ra điều đó, chỉ là anh vẫn giữ nguyên biểu cảm, nhẹ nhàng cười với bà, "Thật là trùng hợp, phòng bệnh của cô cũng ở tầng này sao?"

Nói xong, anh không để bà có thể mượn cớ đứng dậy rời đi, nhanh chóng chỉ vào vị trí bên cạnh bà.

"Nếu cô không chê, cháu có thể ngồi bên cạnh không?"

Sắc mặt bà kinh hoàng không yên, nghĩ mãi không được lí do để từ chối, đành phải cúi đầu, nhẹ nhàng nhích người ra một chút. Tề Tĩnh thong thả ngồi xuống, bà bất an mài mài đế giày trên mặt đất, dường như muốn thời gian trôi nhanh hơn.

Tề Tĩnh vờ cúi đầu phủi bụi trên ghế, thực tế là nhìn chằm chằm vào cử chỉ tay chân của bà.

"Cô." Anh nhẹ nhàng gọi một tiếng, "Cô ăn sáng chưa?"

Bà không nói gì, vội vã lắc đầu.

"Cháu hiểu mà, đồ ăn ở đây thật sự không thể nuốt nổi." Tề Tĩnh từng có kinh nghiệm nằm viện, những lời nói ra như thể mình vẫn còn đang nằm viện vậy.

Người phụ nữ kia vẫn yên lặng.

Lời của Thẩm Nhạn và y tá quả thật rất chính xác, bà ấy không thích nói chuyện, muốn bà ấy mở lòng với một người xa lạ thật là khó càng thêm khó.

Lúc này, Tề Tĩnh hơi rũ mắt, bỗng nhiên cười ra tiếng. Thay vì nói là cười, chẳng bằng nói là anh đang thở dài. Có lẽ tiếng cười như vậy khiến người ta vô cùng kinh ngạc, người phụ nữ kia thoáng ngẩng lên lén nhìn anh, chỉ thấy nét mặt anh tiêu điều, cúi đầu nhìn sàn nhà không lên tiếng, thời gian ánh mắt bà dừng ở anh cũng bất giác dài ra.

"Nhưng… những người không có người thân tới thăm như cháu, dù thức ăn khó nuôi đến mấy cũng chỉ đành cố má nuốt xuống thôi…" Anh nhỏ giọng nói, "Còn cách nào nữa đâu?"

Người phụ nữ kia nghe tới đó, tay đang xiết lại bất chợt buông lỏng, không còn cầm chặt cổ tay nữa.

Buông lỏng cũng có nghĩa là mở lòng.

Nếu như trên thế giới rộng lớn này, muốn tình cờ gặp được một người có cùng hoàn cảnh, nơi có khả năng cao nhất là bệnh viện. Lòng đồng cảm là chìa khóa thường dùng để khiến người ta mở lòng.

"Cháu… người nhà cháu không tới thăm sao?"

Nghe thấy đối phương chủ động nói lời đầu tiên, đáy mắt Tề Tĩnh ngời sáng, nhưng vùi trong bóng tối, không để người khác nhìn thấy.

"Đúng vậy." Anh buồn bã trả lời, thậm chí còn giờ tay cọ mũi. "Cháu gặp tai nạn giao thông, gãy hai xương trụ cẳng tay và xương cổ tay, những người xử lí hiện trường đều nói may mà không chết… Bây giờ, cháu nằm viện một mình, người nhà chẳng ai tới thăm."

"Tai nạn giao thông…" Sắc mặt bà trắng bệch, thanh âm lặp lại hơi run rẩy.

Hiển nhiên đối với bà mà nói, tai nạn giao thông là một điều vô cùng đáng sợ, huống hồ Tề Tĩnh còn kể cụ thể tình hình thương tật, càng khiến người ta khó tin được chuyện chẳng ai tới thăm anh.

Tề Tĩnh nhìn lướt qua khi bà cúi đầu lẩm bẩm.

Anh vừa quan sát vừa vờ như vô ý nói ra điều quan trọng nhất: "Ngay cả ba mẹ ruột… cũng không tới."

Bà chợt chấn động, nhất thời không nói nên lời.

Tề Tĩnh không định nói tiếp, bởi vì anh cần phải chờ. Chờ tới khi đối phương chủ động hỏi anh lí do.

Quá trình này thử thách tính nhẫn nại của mỗi người, trong trường hợp chưa thể xác định được mình đã đủ khả năng khiến đối phương chủ động mở miệng hay chưa, chờ đợi giống như tra tấn vậy. May mà sự tra tấn này không kéo dài quá lâu.

"Vì sao?" Bà hỏi.

Thanh âm run rẩy đã bán đứng nội tâm đang giãy dụa kịch liệt của bà.

Tề Tĩnh không lập tức đáp lời, chỉ thở dài một hơi thật sâu.

Một lúc sau, anh ủ rũ nói thẳng: "Bởi vì… Bọn họ không cần cháu nữa. Từ nhiều năm trước, cháu đã bị ba mẹ mình bỏ rơi rồi."

***Chú thích:**

Ghế mây bập bênh

94. Chương 94

Cho dù Tề Tĩnh không ngẩng đầu nhìn lên, anh cũng biết gương mặt người phụ nữ kia trắng bệch không còn giọt máu.

Không cần nhìn thẳng vào mặt bà, chỉ cần nhìn chân cũng biết được, đôi chân cọ đế giày liên tục trên sàn nhà chợt dừng lại, đầu ngón chân hơi nhón lên, gân chân nổi lên, cả người căng cứng.

Tề Tĩnh quan sát tới đây, hạ quyết tâm nói tiếp.

"Mấy năm nay, hầu như cháu đều sống một mình, ngay cả điện thoại cũng không gọi, bởi vì dù sao gọi về nhà chưa nói được mấy câu đã bị dập máy." Mặc dù lấy cớ "phỏng vấn", nhưng câu chuyện Tề Tĩnh kể lại đều là sự thật, cảm xúc cũng thật. "Thành thật mà nói, cháu không phải không thể sống một mình. Cháu có công việc, có tiền lương, tự nuôi sống mình được, không tới cảnh màn trời chiếu đất… Nhưng mỗi dịp lễ tết, các đồng nghiệp đều về nhà đoàn tụ, trong lòng quả thật rất buồn."

Nói đến đây, tay phải nhẹ nhàng chạm vào cục bột đang bó tay trái, nhắc nhớ người nghe về những chuyện đã xảy ra với anh.

"Cô cũng đang nằm viện, chắc hẳn có thể hiểu được cảm giác khi thuốc tê hết hiệu lực, một mình tỉnh lại trên giường bệnh, xung quanh không có người thân là thế nào?"

Đôi chân bà chậm rãi buông lỏng, chấm đất lần nữa, dường như đã sa vào câu chuyện của anh.

Tề Tĩnh hơi cúi đầu, hít sâu một hơi.

Dù đã trải qua chuyện đó từ lâu, nhưng bất kể xuất phát từ mục đích gì mà nhắc lại, vẫn khiến tâm trạng anh hơi xao động. Anh âm thầm tự nhắc nhở bản thân không được rơi vào hồi ức, không thể tự kiềm chế chính mình.

"Nhưng thật ra cháu vẫn rất may mắn, bởi vì khi cháu rời khỏi nhà, cháu đã tốt nghiệp đại học rồi. Thành người lớn rồi, về vật chất và tinh thần vẫn có thể tự mình gánh vác được."

Anh hơi ngừng lại ở đây, lần thứ hai lặng lẽ liếc nhìn đôi chân của người phụ nữa kia.

"So với những đứa bé từ nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, nỗi khổ của cháu thật ra không đáng là bao." Tề Tĩnh chậm rãi nói.

Đôi chân bà lại căng lên lần nữa.

Nếu như dưới chân không phải sàn bê tông mà là bùn cát, chắc hẳn có thể thấy được vết lõm sâu. Dường như câu nói kia đã vạch trần cõi lòng bà.

Bà quay mặt sang chỗ khác, hơi thở hổn hển, hai tay kéo lấy dây buộc áo bệnh nhân, ngón tay quấn chặt lấy sợi dây.

Lúc này, Tề Tĩnh bỗng nhiên ung dung cười, giả như chưa từng xảy ra chuyện gì, dời trọng tâm câu chuyện.

"Cô à, cháu có mang bữa sáng, cô muốn nếm thử không?"

Người phụ nữ hãy còn bàng hoàng, bình tĩnh nhìn anh mà như mất hồn mất vía, nhất thời quên phải nói gì, cho nên không đáp lời.

Tề Tĩnh không lên tiếng, chỉ yên lặng lấy hộp đồ ăn từ trong túi ra.

Hộp giữ ấm rất tốt, thức ăn bên trong vẫn còn âm ấm, phía trên có trứng gà cuộn, ngô xào khoai tây, lương khô dinh dưỡng, phía dưới có cháo trắng nấu với thịt và trứng muối.

Anh không để cho bà từ chối, chủ động đưa hộp cơm tới, khẽ cười nói: "Hôm nay cháu ăn sáng ở bên ngoài bệnh viện rồi, lúc đó không ngờ rằng bạn cháu sẽ mang bữa sáng tới. Đồ ăn này cháu chưa động tới, rất sạch sẽ, nếu bỏ đi sẽ rất lãng phí. Cô đừng khách khí, nếm thử đi."

Một lời dài như vậy, bà chỉ nghe rõ hai từ "bạn cháu", bất thình lình ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Tề Tĩnh.

"Bạn cháu…" Bà máy móc lặp lại.

Tề Tĩnh bình thản nhìn lại bà, tinh tế quan sát tâm tình ẩn sâu trong ánh mắt bà.

Anh không đoán cụ thể được cảm xúc mơ hồ ấy, nhưng có thể chắc chắn tâm trạng của bà đang rung động kịch liệt.

"À." Anh đột nhiên hô một tiếng ngắn ngủi, bộ dạng như vừa nhớ ra điều gì đó. "Đúng rồi, cô đã từng gặp bạn cháu rồi đấy. Chính là người đã đỡ cô hôm qua."

Bà hít sâu một hơi, suýt nữa quăng luôn hộp đồ ăn xuống đất. Vất vả lắm mới cầm chắc được, tay lại không ngừng run rẩy.

"Cậu ấy… tới rồi?" Biết rõ bà đang nằm viện mà vẫn tới, nhưng không gặp.

"Vâng, anh ấy đã tới." Tề Tĩnh thản nhiên nói.

"Lúc nào…"

"Hình như khoảng nửa tiếng trước." Tề Tĩnh bịa chuyện như thật, còn cố ý miêu tả chi tiết, "Nhưng hôm nay anh ấy hơi kì quái, gọi điện bảo cháu ra cửa bệnh viện gặp, không chịu đi vào. Hơn nữa… sắc mặt anh ấy rất xấu, đưa đồ xong đi luôn."

"Sắc mặt xấu… là sao?" Giọng của người phụ nữ bắt đầu run rẩy theo bàn tay.

"Tinh thần anh ấy rất kém." Tề Tĩnh nhẹ nhàng nhíu mày, những lời này không phải giả. Chẳng qua khi miêu tả lại, anh đã lựa chọn bỏ đi một vài chi tiết, thêm mắm thêm muối vào. "Không biết đã xảy ra chuyện gì, từ hôm qua đến giờ anh ấy vẫn không nói gì, hỏi gì cũng không đáp. Lại còn…"

Anh cố ý ngập ngừng ở đây, muốn nói lại thôi.

"Lại còn sao?" Ý đồ của anh rất thành công, bởi vì bà ấy ngẩng phắt đầu dậy.

Phỏng vấn nói dễ cũng không dễ, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có hai việc, một là "hỏi", hai là "đáp".

Nhưng "hỏi" thế nào là một vấn đề, mà "đáp" không nhất định là do "hỏi", còn có thể do "dẫn dắt". Người phụ nữ này không phải loại người có thể "hỏi" được dễ dàng, vậy nên cần đổi phương pháp khác để kiếm được tin tức mà bản thân muốn nghe.

Tề Tĩnh thở dài một hơi.

"Nửa đêm hôm qua, anh ấy bỗng nhiên gọi điện thoại cho cháu… Hình như uống say, ý thức không tỉnh táo. Ban đầu chỉ nghe thấy tiếng nghẹn ngào, sau đó bắt đầu khóc rống. Cháu sợ lắm, nhưng đang ở bệnh viện thì không có cách nào, chỉ có thể vừa an ủi vừa nghe anh ấy khóc. Tới khi khóc nghẹn cả tiếng, anh ấy vẫn không chịu nói nguyên nhân."

Người phụ nữ kia ngồi im như tượng gỗ, đờ đẫn thẫn thờ, cùi gằm mặt.

Nghe xong những lời anh nói, bà không kích động như trước nữa, ánh mắt trống rỗng như bị móc ra.

Sau đó, bà làm một động tác mà Tề Tĩnh không ngờ được. Bà lấy tay bẻ một miếng trứng cuộn trong hộp đồ ăn, run lẩy bẩy đưa tới bên mép, cố gắng đẩy vào miệng như thể sợ có mảnh vụn nào rớt ra ngoài.

Tề Tĩnh ngẩn người, nhất thời không hình dung được tâm tình của mình giờ khắc này.

Anh nhỏ giọng hỏi: "Cô à, hương vị thế nào?"

Bà không nói một lời, hơi hơi gật đầu.

Tề Tĩnh phát hiện theo cái gật đầu của bà, có gì đó rơi thẳng xuống, lóe lên giữa không trung, rơi vào hộp đồ ăn.

Anh chậm rãi thở phào, cuối cùng cũng có thể yên tâm nói ra câu tiếp theo.

"Rất ngon đúng không? Bạn của cháu… anh ấy cũng giống như thức ăn trong hộp này, đẹp đẽ, tốt lành. Nhưng chắc chắn cô không đoán được đâu. Anh ấy từng nói anh ấy cũng giống như cháu. Khi đó, cháu hoàn toàn không tin. Cháu không tin một người tốt như anh ấy, sao có thể bị cha mẹ nhẫn tâm vứt bỏ? Một đứa trẻ bị bỏ rơi làm sao lớn lên có thể trở thành một người tốt như vậy, săn sóc như vậy, sẽ thu nhận người khác, chăm sóc người khác."

Nói tới đây, anh cười cười giải thích: "À, anh ấy là bác sĩ thú y, từng cứu trợ rất nhiều động vật nhỏ, rất bác ái phải không?"

Thậm chí, anh ấy còn cứu cháu.

Nhớ lại quá khứ, ánh mắt của anh bất giác mềm mại hơn.

Người phụ nữ kia ngẩng đầu, mặc kệ cho Tề Tĩnh nhìn thấy hai dấu nước mắt trên gò má, mặc kệ gương mặt đầy nước mắt xấu xí, chật vật.

Vẻ mặt Tề Tĩnh tự nhiên, bình thản đối mặt.

"Cháu chỉ muốn biết, người mẹ năm đó bỏ rơi anh ấy… rốt cuộc có từng hối hận dù chỉ một chút xíu hay không? Cô nghĩ sao?"

Bà chớp mắt một cái, cố gắng kiềm chế nước mắt trào dâng, lấy lại vẻ đoan trang trước mặt chàng thanh niên ấy lần nữa. Buổi sớm đầu đông, ánh nắng thuần khiết xuyên qua cửa thủy tinh khắc trên mặt Tề Tĩnh, phong cách của anh vẫn như lần đầu gặp gỡ, chỉ có ánh mắt đã thay đổi, trở nên thẳng tắp mà thấu triệt.

Bà há miệng, thanh âm khàn khàn: "Thật ra, cậu biết tôi là ai… đúng không?"

Tề Tĩnh không lên tiếng, yên lặng lộ ra một nụ cười.

"Ting" một tiếng, tin nhắn tới.

Thẩm Nhạn hơi chấn động.

Rõ ràng nghe thấy tiếng báo có tin nhắn, nhưng hắn không có dũng khí lập tức rút điện thoại ra kiểm tra.

Hắn vô thức nhìn đồng hồ treo trên vách tường phòng làm việc, đã gần tới giờ nghỉ trưa, bình thường vào giờ này không có người nào khác nhắn tin cho hắn. Nhưng nghĩ tới lúc này người kia đang ở bệnh viện thực hiện một cuộc đối thoại mà hắn không thể tưởng tượng nổi, trong lòng nặng nề kinh khủng.

Buổi sáng, hắn gần như dành hết thời gian trong phòng phẫu thuật. Giải phẫu cần sự tập trung cao độ, điện thoại di động là công cụ liên lạc duy nhất cũng bị bỏ lại trong phòng làm việc để hắn có thể dốc hết tâm tư cho công việc, tạm thời không suy nghĩ miên man.

Đáng tiếc, điều gì cần đối mặt sẽ phải đối mặt.

Hắn do dự đi lại vài bước trong phòng, ánh mắt bỗng nhiên nhìn sang con chó nhỏ bị thương nặng do tai nạn giao thông rồi bị chủ nhân vứt bỏ.

Tình trạng khôi phục của nó không tệ lắm, hôm nay mở mắt còn nhiều hơn hôm qua, ăn uống đầy đủ, chẳng qua hai tai vẫn im re, yếu ớt rũ xuống. Mặc dù vậy, khi Thẩm Nhạn vươn tay xoa nó, nó vẫn sẽ ngẩng đầu, ngoan ngoãn liếm ngón tay hắn.

Dường như được nó khích lệ, ánh mắt Thẩm Nhạn khẽ động, vừa bối rối vừa khổ sở cười.

Cuối cùng, hắn mở tin nhắn trong hộp thư ra.

"Lành tính."

Đó là kết quả khám bệnh.

Chỉ hai chữ thôi cũng đủ làm hắn nghẹn đắng. Giữa trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hai tay hắn siết chặt di động, thở gấp một tiếng, đầu vùi xuống dưới.

Ngay cả con chó nhỏ nằm trên giường bệnh cũng tò mò ngẩng đầu lên nhìn hắn, mờ mịt "gâu" một tiếng nhỏ nhỏ.

"May quá…" Là u lành tính.

Hắn cảm thấy nỗi mừng rỡ trào lên từ đáy lòng khi nhận được kết quả này, không thể nào kiềm chế được, cũng không thấy xấu hổ vì nó.

Hắn đã từng bị mẹ ruột bỏ rơi, vết thương quá lớn, đó là sự thật.

Nhưng hắn không thể nào hận bà, không thể mong chờ bà bị chuẩn đoán "ác tính", một mình ốm đau, giãy dụa lúc tuổi già, cả quãng đời còn lại không được bình an.

Ông nội cũng không mong hắn trở thành người như vậy.

Tề Tĩnh cũng không.

"A…"

Nhớ tới Tề Tĩnh, Thẩm Nhạn dần tỉnh táo lại, hô hấp khôi phục như bình thường. Ngón cái của hắn di động một chút, lại ngừng một chút, đắn đo mãi vẫn không quyết định được nên gọi điện thoại hay không.

Nếu Tề Tĩnh có thể gửi báo cáo kết quả khám bệnh cho hắn, vậy tức là anh vừa nói chuyện cùng bác sĩ, hoặc… vừa nói chuyện cùng mẹ hắn.

Trong lúc hắn đang do dự, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên tiếng chuông khiến hắn giật nảy mình.

"Alô?"

"Alô?" Có lẽ do tiếng hắn quá thấp thỏm truyền vào điện thoại, người ở đầu dây bên kia cười vang, "Sao vậy? Thấy kết quả rồi vẫn không yên lòng hay sao?"

Thẩm Nhạn vô thức lắc đầu, mặc dù đối phương không ở trước mặt.

Quả thật hắn vẫn không yên tâm, nhưng không phải do bệnh tình.

"Bà ấy…" Gặp em rồi sao?

"Cô đang ngồi cạnh em đây này." Dường như đọc được suy nghĩ của hắn, Tề Tĩnh bình tĩnh trả lời, đồng thời khi thấy hơi thở của Thẩm Nhạn đột nhiên nghẹn lại, anh khẽ mỉm cười trấn an hắn, "Bữa sáng anh làm… cô cũng ăn hết rồi, còn khen rất ngon nữa."

Lúc này, Thẩm Nhạn mới hiểu ra dụng ý của Tề Tĩnh khi cho thức ăn vào hộp mang theo.

Nhưng những gì Tề Tĩnh nói, hắn nhất thời không phản ứng kịp, cứ như dẫm lên vườn bông, bước đi tỉnh tỉnh mê mê, không dám tin rằng mình đang ở hiện thực.

Tề Tĩnh không nghe thấy tiếng hắn, lại nhẹ nhàng nói tiếp: "Bọn em đã trò chuyện được mấy tiếng đồng hồ rồi. Em đã kể rất nhiều… đa phần là chuyện trong nhà em, còn có những sự kiện xảy ra trong cuộc sống mà em tích góp được trong mấy năm công tác… Để cho cô biết, mấy chuyện này không chỉ xảy ra với một mình cô."

Anh ngừng lại một chút rồi nói tiếp.

"Nhưng em nói nhiều tới mấy cũng chỉ có thể đại diện cho ý kiến của cá nhân em, dùng những việc chính mình trải qua hoặc nhận thấy làm ví dụ, không thể thay thế được anh. Suy nghĩ của anh, chỉ có mình anh mới có tư cách nói ra. Trong chuyện này, em chỉ là người ngoài, cuối cùng vẫn phải tự do hai người quyết định."

"Ừ…" Hô hấp của Thẩm Nhạn nặng nề hơn, đáp lại vô cùng miễn cưỡng.

"Thẩm Nhạn." Tề Tĩnh nhỏ giọng hỏi: "Có những lời cô muốn nói trực tiếp với anh, cũng chỉ thích hợp để nói trực tiếp… Lúc tan làm, anh có thể tới đây không?"

Hầu như các cơ quan và công ty đều tan làm sớm vào chiều thứ sáu, nhưng bệnh viện thú ý thì ngược lại,

bởi vì đó là lúc chủ nhân đưa thú cưng của mình tới khám nhiều nhất, thành ra thứ sáu lại là lúc bận rộn nhất trong một tuần.

Thẩm Nhạn không thể phân thân, hơn nữa thời gian phẫu thuật đã được sắp xếp sẵn, không tiện rời khỏi cương vị, đành phải dựa theo trình tự bình thường mà làm cho tới khi tan tầm.

Nhưng tâm trạng của hắn bàng hoàng, bất an hơn bất cứ lúc nào.

Hơn bốn giờ chiều, hắn còn đang viết báo cáo khám bệnh chuẩn đoán cấp cứu trong trước cửa phòng bệnh, Tề Tĩnh đi từ bệnh viện nhân dân tới đây, xuất hiện trên hành lang, cười chào hắn khiến hắn vô cùng bất ngờ.

"Tề Tĩnh?" Thẩm Nhạn kinh ngạc gọi tên anh, còn tưởng mình nhìn lầm.

"Em về sớm." Tề Tĩnh vừa trả lời vừa khẽ cười bước tới. Trên hành lang vẫn còn các y tá và khách hàng đi qua đi lại, anh không tới quá gần, chỉ dừng lại bên cạnh Thẩm Nhạn, ngón út rón rén cọ cọ lên mu bàn tay hắn như có như không. "Những gì cần nói đã nói rồi… Hơn nữa, cô cần có thời gian để chuẩn bị tâm lí thật tốt."

Chuẩn bị tâm lí.

Thẩm Nhạn nghe thấy từ này, trong mắt hơi dao động, bởi vì hắn cũng không xác định được mình đã chuẩn bị tâm lí đủ hay chưa. Nhưng Tề Tĩnh vẫn tỏ vè bọn họ thật sự cần gặp mặt riêng.

Anh hơi nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn hắn trong chốc lát, nụ cười vẫn dịu dàng như thế: "Em tìm được một nhà hàng ở gần bệnh viện, có phòng riêng, đồ ăn cũng không tệ. Em đoán lúc anh tới bệnh viện cũng đúng giờ cơm tối nên giúp hai người đặt phòng. Địa chỉ em viết trên giấy, anh và cô cứ ăn từ từ, nói chuyện từ từ."

Vừa nói, anh vừa rút từ giấy ghi địa chỉ quán cơm trong túi áo ra.

"Còn nữa, trước đây khi tới bệnh viện nhân dân tỉnh lấy tin tức, em có quen biết mấy vị lãnh đạo ở đó. Tối hôm nay bọn họ đã sắp xếp cho cô một phòng bệnh riêng, cho phép người nhà ngủ lại. Anh ở lại một đêm đi, không cần lo lắng bị hạn chế thời gian thăm bệnh."

"Tề Tĩnh." Thẩm Nhạn nghẹn ngào, thanh âm đứt quãng mà nói: "Cảm ơn… Cảm ơn tất cả những gì em đã làm cho anh."

Tề Tĩnh rũ mắt xuống, như cười như không. Bỗng nhiên, anh nói ra một câu chẳng liên quan: "Anh ghé sát vào đây một chút, em có chuyện muốn nói nhỏ với anh."

Thẩm Nhạn không hiểu, ngoan ngoãn cúi đầu.

Ánh mắt Tề Tĩnh lướt qua xung quanh, tất cả mọi người đều đang bận rộn, không để ý tới họ. Anh bất thình lình vươn tay túm cổ áo Thẩm Nhạn, kéo mạnh xuống, dán một nụ hôn lên gò má hắn.

Nhìn vẻ mặt ngây người đầy thú vị của người kia, Tề Tĩnh không nhịn được mà chôn mặt trên bờ vai hắn mà cười khúc khích.

Cho tới khi trên hành lang truyền tới tiếng bước chân của y tá, anh mới mím môi, nhét tờ giấy ghi địa chỉ vào tay Thẩm Nhạn, hai mắt cong cong, lùi một bước.

"Cố gắng lên."

"Ừ…"

Thẩm Nhạn vô thức giơ tay lên sờ nơi vừa được hôn, nhỏ giọng đáp lại.

Tề Tĩnh lùi thêm hai, ba bước nữa, bóng dáng anh dần hòa trong tia sáng xuyên qua song cửa cuối hành lang, mông lung mơ hồ mà lại đủ để Thẩm Nhạn cảm thấy anh thật sự tồn tại ngay trước mắt.

Anh nói một lần cuối: "Nếu muốn em đi cùng anh thì cứ nói. Em có thể đi thêm một chuyến nữa."

Thẩm Nhạn nắm chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, im lặng không nói gì, lát sau mới nhẹ nhàng lắc đầu: "Không. Anh vẫn nên đi một mình."

Đến đó, thanh âm hắn lơ đãng toát ra chút buồn bã.

"Xin lỗi, Tề Tĩnh… Anh không biết sẽ nói chuyện với mẹ tới lúc nào, mất bao lâu… Hai cuộc thi tối nay của em, có thể anh sẽ không…"

"Sao anh lại lo chuyện này chứ?" Tề Tĩnh bất đắc dĩ cười rộ lên, "Ngốc quá, cuộc thi muốn nghe lúc nào cũng được, chuyện nghiêm túc quan trọng hơn."

Thẩm Nhạn bảo: "Lúc đăng kí tham gia thi, anh từng nói muốn thay em đấu hòa một ván, cuối cùng lại bỏ cuộc."

Tề Tĩnh nhíu mày, cằm hơi nâng lên, âm điệu cũng cao hơn: "Lúc đăng kí, em cũng từng muốn để anh phối âm một cách thoải mái, hoàn toàn không có gánh nặng, không vì bất cứ điều gì, hay vì bất cứ người nào khác. Đương nhiên, em cũng là "người khác". Hơn nữa, loại người như Đồng Tước Đài, chỉ cần mình em xử lí hắn cũng đủ…"

Thành thật mà nói, Thẩm Nhạn không nhắc tới thì anh cũng suýt nữa quên mất vị đại thần Đồng Tước Đài này.

Đương nhiên, loại suy nghĩ này không thể để cho các fan cuồng của đại thần biết.

Ít nhất, trước khi anh công khai "xin lỗi" đại thần ở trước mặt mọi người, anh sẽ không để các fan cuồng kia biết. Bởi vì trò hay bao giờ cũng ở phút cuối, đúng không?

Tề Tĩnh nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, vừa nghĩ vừa cười.

95. Chương 95

Đồng Tước Đài, hai năm trước bắt đầu xuất hiện trong giới võng phối, về lí thuyết lẽ ra còn phải gọi Tề Tĩnh là tiền bối.

Ban đầu, đa số những vở kịch hắn nhận là kịch ngôn tình, nửa năm sau mới chậm rãi gia nhập giới kịch truyền thanh đam mỹ, bộc lộ tài năng giọng đế vương công vô cùng được các thính giả ưu ái. Bởi vì có ưu thế tuyệt đối về mặt chất giọng, cộng thêm kinh nghiệm làm phối âm quảng cáo thương mại, con đường thành danh của hắn có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Hắn rất thích giao lưu với các fan hâm mộ, thường hay tổ chức ca hội, Q&A, làm khách mời, vân vân…

Hắn rất thích đăng ảnh lên weibo, tuy rằng không nhìn rõ mặt mũi, nhưng vẫn có thể đoán được cuộc sống sinh hoạt cá nhân của hắn.

Hắn rất thích đùa giỡn các CV khác.

Nhưng từ khi có "CP chính thức" Bún qua cầu, Đồng Tường Đài hầu như đều tập trung đùa giỡn Bún qua cầu, hơi tý là nhắc tới Bún dài, Bún ngắn, thường tỏ rõ địa vị bạn trai trước mặt người khác, luôn được người hâm mộ tán thưởng là "tiểu công thật thà luôn thương yêu tiểu thụ đáng yêu nhà mình", danh tiếng càng ngày càng lan xa.

Vừa là đại thần, lại còn có CP, hiện tại danh tiếng của Đồng Tước Đài có thể ví như mặt trời ban trưa.

Vậy nên những tin đồn liên quan đến điểm xấu của hắn đều chỉ là "kết quả của sự ghen tị" – các fan hâm mộ nói vậy đấy.

Trên diễn đàn, giữa những cuộc tranh cãi về đêm diễn "Xương đế", có một bài post mang tên "Đại thần thật xui xẻo, gặp phải một kẻ phản bội vong ơn phụ nghĩa" cũng không quá kỳ quái.

Người mở bài post tự đặt ID của mình là "Chân tướng kun".

Tề Tĩnh làm phóng viên nhiều năm như vậy, biết rõ những người tự xưng "Chân tướng kun" ầm ĩ trên internet không nhất định toàn nói thật, có những phần chỉ là làm giả sự thật, lẫn lộn phải trái, trắng đen mà thôi. Ví dụ chính là người này.

"Đại thần" trong tiêu đề bài post đương nhiên là Đồng Tước Đài.

Vậy thì "kẻ phản bội" chắc chắn là anh rồi. Cho tới giờ, Tề Tĩnh vẫn luôn vô cùng bình tĩnh, thản nhiên lăn con trỏ chuột, kéo xuống dưới xem lướt qua.

(Lầu chính)

Tin tưởng những ai vây xem cuộc thi casting "Xương đế" của "Tru thiên lệnh" tối qua đều biết…

Đúng vậy, chính là chuyện Chẳng hỏi ngày về chỉ trích Đồng Tước Đài bắt chước anh ta!

Chẳng hiểu tại sao biết bao người và cả ban giám khảo Trường Cung đều bị lừa gạt, không hiểu rõ đầu đuôi đã nghe gió bảo mưa, nối đuôi nhau mắng Đồng Tước Đài như cá mè một lứa. Rõ ràng chân tướng không phải như vậy!

Thứ nhất, dựa theo tin tức của người trong cuộc, quan hệ giữa Đồng Tước Đài và Chẳng hỏi ngày về rất tốt, thậm chí còn gặp nhau ngoài đời rồi. (Đồng Tước Đài từng đăng weibo mời anh ta, ai không tin có thể tự xem lại)

Thứ hai, bình thường bọn họ thường giao lưu với nhau về phương diện phối âm. Chẳng hỏi ngày về không tự tin với vai diễn của mình, thường tới hỏi cách diễn của tiền bối. Cho dù hai người đang trong tư thế cạnh tranh, Đồng Tước Đài vẫn vui vẻ đồng ý, phân tích đặc điểm vai "Xương đế" cho anh ta, còn dạy anh ta cách thể hiện cảm xúc. Ai ngờ Chẳng hỏi ngày về tính toán trước rồi, nhờ vào gặp may được xếp số thứ tự trước, diễn hết những gì đại thần chỉ dạy, biến thành của mình. Hành vi này thật quá vô liêm sỉ!

Thứ ba, phản bác cách nói sai lầm "Người bắt chước là Đồng Tước Đài, không phải Chẳng hỏi ngày về". Thử nghĩ mà xem, nếu như tâm huyết của bạn bị người ta ăn cắp, hơn nữa kẻ cắp là người mà mình tin tưởng, người mình từng hợp tác, các bạn có đau lòng không? Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, làm sao Đồng Tước Đài có thể duy trì tâm trạng ổn định mà phát huy hết thực lực được. Tại thời điểm đó, rõ ràng anh ấy đã bị sốc, vậy nên biểu diễn không tốt, cũng vì vậy mà bị dán cho danh hiệu "bắt chước." Thật đúng là oan ức không nói nên lời!

Chẳng hỏi ngày về, nếu như anh còn là đàn ông, nếu như anh còn tôn trọng giới phối âm, thì hãy dũng cảm đứng ra thừa nhận sai lầm của mình, xin lỗi những người bị anh lừa dối và tổn thương!

Chuyện anh làm, trời cao trông rõ.

Không làm thì không sao. Đừng để tới khi bị quả báo mới hối hận!

…

"Chuyện anh làm, trời cao trông rõ… Không làm thì không sao." Tề Tĩnh đọc lại một lần, nhưng không hề cười, "Nói rất hay."

Không phải anh chưa từng nhìn thấy kiểu bài post đổi trắng thay đen thế này trên diễn đàn, nhưng rất ít bài nào đầy ngôn từ chính nghĩa như vậy.

Bởi vì người có da mặt dày tới mức này rất ít.

Tề Tĩnh không thể không thừa nhận, nội dung bài post logic rõ ràng, từng luận điểm mà "Chân tướng kun" đưa ra đều rất thuyết phục. Chân tướng không rõ ràng, các fan hâm mộ mù quáng của đại thần sẽ dễ nghiêng về một bên, cho rằng anh chính là kẻ phản bội.

Quả nhiên, một đống fan chẳng hề nghe cuộc thi đêm qua đã tỏ vẻ đồng tình với Đồng Tước Đài, khinh thường Tề Tĩnh, thậm chí còn có những người từng là fan của anh.

Lầu 17:

Vốn đang khổ cực trông ngóng kì hai của "Cạm bẫy"… Hiện tại cảm xúc rất kì lạ. Nghe nói ai cũng sẽ có lúc thay đổi, điều này rất bình thường. Nhưng mượn hơi đại thần để nổi tiếng, sau khi có chỗ đứng thì lại lợi dụng đại thần. Điều này diễn ra trong cuộc thi casting thương mại thật khiến người ta thất vọng tột cùng!

Từ hôm nay trở đi, tôi không còn mong đợi "Cạm bẫy" nữa… ( )

Đại thần cố gắng lên, đối tượng hợp tác rất nhiều, cứ thoải mái xử lí loại phản bội này rồi move on thôi.

Lầu 24:

/(o)/~~ Từng là fan của Chẳng hỏi ngày về, tâm trạng rất buồn…

Tôi bắt đầu thích anh ấy từ "Cạm bẫy", vốn tưởng có thể chậm rãi nghe lại các kịch trước đây của anh ấy, không ngờ lại xảy ra chuyện này. Chuyện Đồng Tước Đài từng mời Chẳng hỏi ngày về trên weibo mà lầu chủ nhắc tới, tôi cũng biết, không ngờ quan hệ cá nhân của họ tốt như vậy. Vậy mà anh ta lại lấy bạn bè làm bàn đạp…

Tôi bị sự thật trong bài post đả kích nặng nề, không nói nên lời, có lẽ sẽ không bao giờ yêu nữa… (nằm úp sấp).

Quên đi, tôi sẽ tiếp tục thích các CV khác, hu hu hu hu…

Lầu 33:

Giơ tay! Tôi đã nghe cuộc thi tối qua, bao gồm cả phần bình luận của ban giám khảo. Lúc đó tôi cũng cho rằng Đồng Tước Đài bắt chước Chẳng hỏi ngày về, cảm thấy rất bất ngờ và thất vọng. Hôm nay đọc bài post này trên diễn đàn, tự nhiên hiểu ra.

Nói thật, tôi vẫn hoài nghi vì sao đẳng cấp của Đồng Tước Đài cao hơn Chẳng hỏi ngày về gấp bội mà lại phải đi bắt chước anh ta chứ? Đọc xong chân tướng của lầu chủ, tôi nhận ra đây mới là sự thật. Đại thần là đại thần, sao có thể dùng thủ đoạn như vậy được? Nhìn lại mới thấy có rất nhiều chuyện khó hiểu bỗng trở nên rõ ràng.

Xem ra Chẳng hỏi ngày về quả thật là đồ phản bội, uổng công mong chờ "Cạm bẫy".

Giống như các cô lầu trên, tôi nghĩ tổ kịch nên đổi người khác tốt hơn. Làm loạn tới nước này mà còn tiếp tục dùng người như vậy, không sợ danh tiếng của tổ kịch sẽ bị ảnh hưởng sao?

…

Tề Tĩnh đọc tới đây, thở một hơi dài, ngả người dựa vào lưng ghế.

"Danh tiếng của tổ kịch…"

Lần này thật sự rất khó giải quyết.

Khác với mấy tin đồn đùa giỡn đại thần, dây dưa lằng nhằng… Nói thật, các staff của "Cạm bẫy" cũng đọc được bài post này, muốn các cô ấy ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục thản nhiên làm kịch là điều không thể, người nghe cũng sẽ không chấp nhận.

Theo những gì anh biết, ba vị staff quan trọng nhất gồm chuẩn bị Yên chi hoa, đạo diễn Cắm đao bốn phía, biên kịch Múa rối đều không nghe cuộc thi casting "Tru thiên lệnh, nhưng dưới áp lực của dư luận, chắc chắn họ sẽ tìm ghi âm để nghe.

Về việc sau khi nghe xong, họ tin ai thì không thể đoán trước được. Nhưng hậu kì cực kì quan trọng của kịch Khóa một đời là fan cuồng trung thành của đại thần, cùng với lực ảnh hưởng của Đồng Tước Đài trong giới võng phối, dựa trên lợi ích, người phải hy sinh chắc chắn có thể đoán trước được.

Tề Tĩnh cười khổ.

“Nếu như tối nay tôi ”xin lỗi“, chắc tổ kịch sẽ càng thêm khó khăn.”

Anh ngồi yên không nhúc nhích mấy phút, sau đó lên tinh thần, mở QQ của tổ kịch. Đúng như dự đoán, lịch sử trò chuyện từ đêm qua sặc mùi thuốc súng.

Chuẩn bị – Yên chi hoa:…

Chuẩn bị – Yên chi hoa: Tôi đọc xong bài post kia rồi…

Chuẩn bị – Yên chi hoa: TAT chuyện trong đó là thật sao? Không thể nào… Tôi luôn nghĩ rằng Ngày về sama không phải loại người như vậy.

Hậu kỳ – Khóa một đời: ( ) Ha ha, biết người biết mặt không biết lòng.

Chuẩn bị – Yên chi hoa: Khóa, đừng nói như vậy có được không hả? TAT

Hậu kỳ – Khóa một đời: ( ) Dù sao chính anh ta đã đồng ý hôm nay sẽ xin lỗi đại thần trước mặt mọi người.

Đồng Tước hậu cung Tiểu Kiều: Đúng vậy! Thật là quá đáng, từ hôm qua tôi đã thấy nghi ngờ, hôm nay đọc được sự thật, hóa ra anh ta quá đáng như vậy!! Làm hại các cô gái trong fan club khóc hết nước mắt, giờ mới biết anh ta giở trò quỷ sau lưng, tức điên đi được!!

Đồng Tước hậu cung Đại Kiều: -.- Hoặc là xin lỗi, hoặc là tôi sẽ khuyên Đồng Tước rời khỏi tổ kịch này, các cô cứ liệu hồn.

Đạo diễn – Cắm đao bốn phía:…

Biên kịch – Múa rối: Mọi người đừng kích động, có việc gì thì từ từ thương lượng… _(: ”)_

…

…

Đúng lúc hôm nay là thứ sau, các staff đều online đầy đủ.

Tề Tĩnh yên lặng nhắn tin Q riêng cho ba người trong đó, nội dung cùng một câu hỏi: ”Có thể lập một nhóm chat riêng không? Tôi có việc muốn nói rõ ràng.

Chốc lát sau, ba staff lặng lẽ tạo một nhóm chat khác, vừa nhìn thấy anh đã đổ hết nước mắt mì sợi.

Yên chi hoa: /(o)/~~ Ngày về sama…

Múa rối: /(o)/~~ Ngày về sama…

Cắm đao bốn phía: Ngày về… Anh có khỏe không?

Chẳng hỏi ngày về: Cảm ơn, tôi rất khỏe ^_^

May là thái độ của họ vẫn rất bình thường, không có biểu hiện quá tiêu cực.

Tề Tĩnh nở nụ cười trước màn hình.

Nhưng sự trầm mặc sau đó khiến bầu không khí trong nhóm chat hơi lúng túng. Tuy rằng bọn họ không đến mức lạnh lùng với anh, nhưng nếu nói bài post cùng lời cảnh cáo của các fan trung thành Đồng Tước Đài không khiến bọn họ dao động thì không đúng.

Chẳng hỏi ngày về: Tôi nghĩ hẳn mọi người cũng nghe được ít nhiều chuyện tranh chấp giữa tôi và Đồng Tước Đài.

Yên chi hoa:… Là thật sao? (chọt chọt)

Múa rối: …

Cắm đao bốn phía:…

Chẳng hỏi ngày về: Quả thật bọn tôi có tranh chấp, nhưng không giống như những gì "Chân tướng kun" đã nói. Ngoại trừ vở kịch này, tôi và đại thần không hề có quan hệ riêng tư nào, càng không có chuyện tôi hỏi anh ta cách diễn kịch, rồi bắt chước anh ta.

Yên chi hoa: Tôi cũng không tin anh bắt chước đại thần… Nhưng đồng thời tôi cũng không tin đại thần bắt chước anh… có phải có hiểu lầm không?

Chẳng hỏi ngày về: Yên chi hoa, nếu như không phải hiểu lầm, cô sẽ làm thế nào?

Yên chi hoa: TAT Tôi không biết…

Múa rối: Hôm qua khi Đại Kiều, Tiểu Kiều và hậu kỳ tới chất vấn, tôi còn không hiểu chuyện gì xảy ra, bởi vì bình thường tôi không quan tâm tới mấy cuộc thi được nhiều người yêu thích trên YY. Sau đó đọc được bài post kia, tôi càng sốc hơn, biết xảy ra chuyện không ổn rồi nên mới đi nghe ghi âm… thật ra tôi khá tin tưởng anh!! Nhưng tôi cũng không biết phải làm thế nào?? (ôm đầu)

Cắm đao bốn phía: Hiện tại ngoài đời tôi rất bận, lâu lắm rồi không lên YY nghe ngóng, diễn đàn cũng không xem. Bạn tôi nói cho tôi biết chuyện nầy, vội vàng gọi tôi tới hóng.

Chẳng hỏi ngày về: Ừ… Tôi biết, chuyện xảy ra đột ngột, các cô chưa chuẩn bị tâm lí.

Cắm đao bốn phía: Ha ha, Ngày về, thật ra tôi đã chuẩn bị tâm lí từ lúc phát hành kì một cơ.

Yên chi hoa và Múa rối chỉ kinh ngạc, còn Tề Tĩnh thì vừa kinh ngạc vừa tò mò.

Chẳng hỏi ngày về: Ồ? Chuẩn bị tâm lí gì vậy?

Cắm đao bốn phía: Ngày về, tuy rằng tôi hơi tùy tiện, thần kinh thô, nhưng tôi tự nhận thấy ánh mắt của mình rất chuẩn.

Chẳng hỏi ngày về: ^_^

Cắm đao bốn phía: Dù sao cũng đang chat trong nhóm riêng, tôi mạnh dạn nói. Thật ra tôi không thích Đồng Tước Đài, còn các fan cuồng và thành viên fan club của anh ta thì tôi chỉ coi như đám trẻ con không hiểu chuyện. Nhưng bản thân anh ta, tôi nói thật không sợ ném đá, thái độ phối âm rất không tốt.

Múa rối:… Đúng vậy…

Yên chi hoa:… Là lỗi của tôi sao? Trước đây do tôi mời anh ta phối vai chính…

Cắm đai bốn phía: Không phải là lỗi của bất cứ ai, Yên chi hoa, cô không cần áy náy, cô là chuẩn bị nên cô có quyền chọn người. Mời đại thần phối vai chính quả thật giúp tổ kịch nhận được "hiệu ứng ngôi sao", nhận được sự quan tâm và ủng hộ của mọi người, đó là chuyện hiển nhiên, tôi cũng rất cảm kích. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi có thể dễ dàng tha thứ chuyện fan hâm mộ của anh ta luôn hạ thấp Ngày về.

Cắm đao bốn phía: Hôm đối kịch kỳ một, các cô có nhớ không? Rõ ràng Ngày về là một CV rất trung thành với nguyên tác, vậy mà cứ phải nhân nhượng đại thần hết lần này tới lần khác, cuối cùng còn bị fan nguyên tác mắng nhiếc. Chúng ta đều có trách nhiệm, nhưng chủ yếu vẫn là do đại thần tự cho là đúng, cố tình thay đổi hình tượng nhân vật, một mình một kiểu.

Cắm đao bốn phía: Lúc đó tôi đã có dự cảm, một ngày nào đó tổ kịch của chúng ta sẽ xảy ra mẫu thuẫn, đặc biệt là mâu thuẫn giữa hai vai chính. Kết quả, ngày này thật sự tới rồi…

Cuộc đối thoại tiến hành tới đây, Tề Tĩnh rốt cuộc nở nụ cười thấu hiểu.

Dự cảm của Cắm đao bốn phía cũng là điều mà anh đã cảm thấy từ lâu, chẳng phải anh luôn tin tưởng vào câu châm ngôn "Lùi một bước là biển trời bát ngát"(1), những gì Đồng Tước Đài đã làm chỉ khiến anh bực mình, chưa tới mức tức giận.

Anh là CV, là thành viên của tổ kịch, cần phải chủ động giữ gìn sự yên ổn trong nội bộ tổ kịch.

Nhưng nếu Đồng Tước Đài đã đơn phương lật mặt, nhất quyết muốn đường ai nấy đi, vậy thì anh cũng không cần nhẫn nại nữa.

Chẳng hỏi ngày về: Tôi không biết các cô tin tôi thế nào, tôi sống không thẹn với lương tâm. Tôi đã quyết định dựa theo suy nghĩ của mình để giải quyết chuyện này.

Cắm đao bốn phía: Tôi hoàn toàn tin tưởng anh, cứ tự do làm đi. (3)

Múa rối: Em… thật ra vẫn chọn tin vào Ngày về đại nhân, nhưng mà anh thật sự nghe lời họ đi xin lỗi sao… Em không biết đây có phải cách giải quyết tốt nhất hay không. /(o)/~~

Yên chi hoa: Tôi cần yên tĩnh một chút, không được rồi, lòng tôi rất khó chịu, muốn khóc… TAT

Chẳng hỏi ngày về: Xoa đầu Yên chi hoa. Thật ra cô là chuẩn bị, cô khó xử nhất, không cần quá miễn cưỡng đâu. Kịch này là con của cô, tôi hiểu cô không muốn xảy ra chuyện này. Nhưng đáng tiếc là nó đã xảy ra rồi… Bây giờ bọn họ đăng bài post như vậy, tôi không thể không đáp trả.

Cắm đao bốn phía: Chờ chút!! Tôi đồng ý với Múa rối, nếu như anh không làm gì sai thì nhất định không được xin lỗi!!

Chẳng hỏi ngày về: Tôi nói là xin lỗi, nhưng không phải xin lỗi thật sự ^_^

Cắm đao bốn phía: Hả hả?

Chẳng hỏi ngày về: Trong cuộc thi "Tần Thác" tối nay, nếu như các cô rảnh rỗi có thể tới nghe. Tôi sẽ chính thức "xin lỗi" anh ta. Hôm nay tôi kéo các cô vào đây cũng vì muốn nói trước với mọi người, cho mọi người chuẩn bị tâm lí.

Múa rối: Σ(° °) Chuẩn bị tâm lí ư?

Cắm đao bốn phía: Σ(° °) Ngày về, rốt cuộc anh định làm gì???

Yên chi hoa:… Ngày về sama, lẽ nào…

"Đúng vậy". Tề Tĩnh vừa thản nhiên nói, vừa gõ xuống những gì phát ra khỏi miệng, "Tôi sẽ ngả bài với anh ta, lấy tiền đề là rời khỏi tổ kịch "Cạm bẫy".

Chẳng đợi họ kịp tỏ ra khiếp sợ, anh ngừng lại, bổ sung một câu.

"Không, tôi lấy tiền đề là lui giới."

***Chú thích:**

(1) Lùi một bước là biển trời bát ngát: Nguyên văn trong hai câu "Nhẫn nhất thời phong bình lãng tĩnh/ Thoái nhất bộ hải khoát thiên không" (Nhịn được cái nóng nhất thời thì gió lặng sóng yên/ Lùi lại một bước nhường người thì biển trời bát ngát.)

96. Chương 96

Ninh Tiêu Tiêu gọi điện thoại cho Tề Tĩnh.

Cô giữ vững tư thế há hốc miệng, cằm rớt xuống đất vô cùng không thục nữ kể từ khi đọc xong bài post của "Chân tướng kun". Gọi cho Tề Tĩnh hơn mười cuộc điện thoại, cuối cùng anh cũng chủ động gọi lại.

"Đàn anh!" Cô bất chấp hình tượng của mình trước mặt ban biên tập mà hét to, nắm chặt cái điện thoại lạnh lẽo như trong lòng cô, "Sao em gọi cho anh từ sáng đến trưa mà không được hả? Anh gặp họa lớn rồi đó có biết không?"

"À, hôm nay anh có một cuộc phỏng vấn rất quan trọng, nên cần tĩnh tâm."

Trong suốt quá trình trò chuyện với mẹ Thẩm Nhạn, anh không muốn người ngoài quấy rầy, vì thế đã tắt tiếng của điện thoại. Sau khi kết thúc, anh thấy một chuỗi cuộc gọi nhỡ của Ninh Tiêu Tiêu, đoán được tám chín phần nên không vội vã gọi lại. Điều này khiến cho đàn em của anh gấp đến mức như kiến bò trên chảo nóng, loanh qua loanh quanh mấy tiếng đồng hồ.

"Đàn anh! Anh nghe em nói này!! Trên diễn đàn có một post…"

"Anh đọc rồi."

Ninh Tiêu Tiêu đang chuẩn bị truyền tải lại nội dung bài post cho anh, không ngờ anh đã đọc rồi, đành phải nuốt lại.

Cô ngập ngừng, hoảng sợ hỏi: "Vậy anh… định xử lí Đồng Tước Đài thế nào?"

"Tiêu Tiêu…" Tề Tĩnh nhẹ nhàng ngắt lời cô, không trực tiếp trả lời vào thẳng vấn đề, ngược lại dùng chất giọng dịu dàng dễ nghe nhắc tới chuyện không liên quan, "Nhắc mới nhớ, ban đầu anh gia nhập giới võng phối cũng vì cái weibo của en… Tiếng chuông báo thức khiêu gợi gì đó…"

Ninh Tiêu Tiêu mờ mịt gật đầu.

Ba năm trước, Tề Tĩnh gia nhập giới võng phối là do cô giật dây bắc cầu, coi như công đầu thuộc về cô. Sau đó chuẩn bị Cửu cô nương mới thật sự là người nâng đỡ anh.

"Chớp mắt đã qua ba năm, thời gian trôi thật nhanh." Tề Tĩnh thản nhiên nhẹ nhàng nói khiến lòng cô hoảng loạn, nảy ra một dự cảm bất thường.

Hơn ba năm, trong thế giới hiện thực, quả thực trôi qua trong chớp mắt. Nhưng đối với một CV mà nói, đó là một khoảng thời gian rất dài.

"Đáng tiếc, bởi vì tính chất công việc của anh nên không kiếm được thời gian rảnh rỗi ngồi xuống phối âm cho tử tế, ít nhận kịch, cho dù có nhận cũng là vai ít lời thoại." Tề Tĩnh cúi đầu, nhìn Ngày về nhỏ đang quấn quít dưới chân, cọ tới cọ lui vào ống quần anh, than thở như lẩm bẩm, "Hình như anh chẳng có tác phẩm tiêu biểu nào, cũng không có vai diễn kỉ niệm nào… Thật đáng tiếc."

Trong giới võng phối này, vở kịch nổi tiếng nhất, được lưu truyền rộng nhất của anh chính là "Cạm bẫy". Nhưng đó là vai diễn anh vi phạm lương tâm mà diễn, không có giá trị kỉ niệm.

Nhưng thật ra có một đoạn ghi âm đối kịch do xúc cảm thúc đẩy, biến thành tác phẩm trân quý nhất cuộc đời anh.

Mặc dù Ninh Tiêu Tiêu không biết cuộc trò chuyện trong nhóm chat của anh và staff "Cạm bẫy", nhưng nghe tới đây, cô đã linh cảm được: "Chờ chút! Dừng lại! Đàn anh, đừng bảo là anh định lui giới nhé."

Không hổ là bạn bè nhiều năm của anh, lúc cần thông minh thì cực kì thông minh. Tề Tĩnh cười rộ lên: "Ừ."

Ninh Tiêu Tiêu ngây người tròn năm giây, sau đó tự vả miệng mình một cái, nhăn mày nhăn mặt nói: "Đừng lui giới mà… Mấy chuyện gió tanh mưa máu này ngày nào chả có. Mỗi ngày làm phóng viên đưa tin, chắc chắn anh còn biết những chuyện kinh khủng hơn nhiều. Ném đá trên mạng thì sao chứ? Anh đừng lui giới mà…"

"Anh ghi âm chuông báo thức cho em nhé?" Tề Tĩnh nhẹ nhàng dỗ dành.

“Anh đừng lui giới…” Ninh Tiêu Tiêu hiếm khi không bị mê hoặc.

“Hay là ghi âm giọng công phong lưu mà em thích nhất cũng được.”

“Anh đừng lui giới…” Ninh Tiêu Tiêu cứng rắn như sắt thép.

Tề Tĩnh hết cách, chỉ đành cười khổ, âm thầm thở dài một hơi.

Anh an ui: “Yên tâm đi, không phải vì bị ném đá nên anh lui giới. Thành thật mà nói, anh bị ném đá thành quen rồi. Anh định lui giới, thứ nhất là để tránh tổ kịch ”Cạm bẫy” bị kẹp ở trong mâu thuẫn cá nhân giữa anh và Đồng Tước Đài. Thứ hai là vì cuộc sống ngoài đời của anh đã dần ổn định, công việc sắp tới có thể được thăng chức, hơn nữa được sống cùng người mình thích, sau này thời gian và tinh thần đều phải tập trung ở những cái này, lui giới không phải chuyện không tốt.”

Anh của trước đây, những phút thảnh thơi trong guồng quay công việc ngày đêm điên đảo, một mình cô đơn lặng lẽ phối âm giữa đêm khuya khoắt, quên đi con người thật “Tề Tĩnh”, quên đi một “Tề Tĩnh cô độc”.

Nhưng giờ đây, Tề Tĩnh đã không còn cô đơn nữa.

Anh rất hạnh phúc, không còn là một Tề Tĩnh luôn phải trốn tránh nữa.

“Không lui giới không được sao…” Ninh Tiêu Tiêu có thể hiểu được ý anh, nhưng vẫn không khỏi nức nở hỏi.

“Kết thúc có hậu.” Tề Tĩnh bình tĩnh trả lời, “Anh không tiếc nuối.”

“Em tiếc nuối!” Ninh Tiêu Tiêu căm giận siết chặt điện thoại, “Em không tin anh là loại người như trong bài post, tuyệt đối có người hãm hại anh! Giọng của Đồng Tước Đài đại thần đúng là rất hay, cũng rất nổi tiếng, nhưng dám bắt nạt đàn anh của em, em không thể mặcc kệ anh ta và đám fan cuồng làm loạn được! A~~ Ức quá đi mất, nếu anh lui giới, chẳng phải thỏa mãn mong muốn của họ sao?”

“Trước đây, ai là người luôn miệng mong anh hợp tác với đại thần vậy?” Tề Tĩnh cố ý chế nhạo.

Quả nhiên, đàn em phát ra tiếng rên rỉ hối hận.

“Lúc đó quả thật em là fan của Đồng Tước Đài, ai bảo em là một đứa bị cuồng giọng nói chứ. Hu hu hu… Ghét nhất lịch sử đen tối đó!” Ninh Tiêu Tiêu khóc không ra nước mắt, hận không thể quay ngược về quá khứ tát mình mấy cái cho tỉnh. “Nếu biết trước anh ta là kẻ âm hiểm như vậy, em chắc chắn sẽ thành anti fan!”

Nói tới đây, cô im bặt, nhớ ra điều gì đó rồi hét chói tai.

"Chết rồi, chết rồi, đàn anh! Cuộc thi đêm nay của hai người, chắc chắn anh ta sẽ giở trò, dùng đủ mọi thủ đoạn để thắng anh!"

"Vì sao?"

"Chẳng phải em cắm chốt trong nhóm fan của anh ta hay sao? Hôm qua, em nhìn thấy có một fan thân thiết của anh ta oán giận kêu, vốn đại thần cho rằng mình không có khả năng thắng Ba ba mèo trong cuộc thi "Thuận Dương Hầu", nên ngay từ đầu anh ta không cố ý muốn giành giải nhất, nào ngờ…" Nói tới đây, cô còn tri kỉ hỏi thêm một câu: "À, anh có nhớ thí sinh tên là Ba ba mèo không?"

"Đương nhiên là nhớ." Bạn trai của anh làm sao mà anh không nhớ cho được. Tề Tĩnh bình thản nói, cười rất chuyên nghiệp. "Sau đó thì sao?"

"Sau đó thì anh cũng biết rồi, Ba ba mèo bỏ cuộc, vì vậy đại thần bất ngờ đứng top 1."

"Ba ba mèo bỏ cuộc cho anh ta giải nhất, chẳng phải nên mừng rỡ sao?"

"Ngược lại ấy chứ!" Ninh Tiêu Tiêu biến thành một phóng viên đưa tin sôi nổi, giọng điệu diễn ra sinh động, Tề Tĩnh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được cô đang khua tay múa chân thoải mái thế nào. "Đàn anh quên quy tắc thi đấu rồi sao? Một thí sinh chỉ có thể có hai vai lọt top. Giả sử cả ba vai đều lọt top, vậy thì vai diễn có thứ tự thấp nhất sẽ bị loại. Hiện nay, đại thần đã có hai vai top 1, nếu như muốn lấy được vai "Tần Thác", trừ phi anh ta lại đứng vị trí số 1 lần nữa, nếu không chắc chắn sẽ mất vui! Vậy nên áp lực đêm nay rất lớn…"

"Phụt…"

Tề Tĩnh nhất thời không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

"Ha ha ha ha…" Miệng há to, anh không nén cười được, cười đến mức cả người run lên, ngã ngửa trên ghế, ngay cả Ngày Về nhỏ đang ngủ gật trên đùi anh cũng bị đánh thức, ngước đôi mắt tròn vo ướt át ngây thơ nhìn chủ nhân. Tề Tĩnh vừa cười vừa gạt nước mắt, "Đại thần gậy ông đập lưng ông rồi sao?"

Ninh Tiêu Tiêu không nhắc tới thì anh cũng quên mất quy tắc này. Bây giờ Thẩm Nhạn đột nhiên bỏ cuộc, quy tắc này sắp ép chết Đồng Tước Đài rồi.

"Xương đế" xếp hạng nhất.

"Thuận Dương hầu" xếp hạng nhất.

Kết quả của mọi vai đều hạng nhất chính là vai diễn cuối cùng bắt buộc phải được hạng nhất, nếu không giấc mộng nam chính của Đồng Tước Đài sẽ tan thành mây khói. Cho dù Bươm Bươm Ngọc nói rằng hắn ta có "ô dù trong ban tổ chức" cũng không thể cứu vãn được.

Tề Tĩnh thầm nhủ: Thẩm Nhạn ơi Thẩm Nhạn, anh nói anh không giúp được em, thật ra đại thần đã bị anh lơ đãng đâm cho một nhát thật đau.

"Vậy chắc bây giờ đại thần đang hận Ba ba mèo lắm nhỉ?" Tề Tĩnh cười tới mức đau cả bụng, phải tạm thời dừng lại, hăng hái hỏi.

"Đúng vậy, các fan của anh ta đều đang chửi, nói Ba ba mèo thích ra vẻ, căn bản không có thái độ chuyên nghiệp khi tham gia cuộc thi phối âm, còn nói Ba ba mèo tỏ tình trong cuộc thi chỉ để lừa fan hâm mộ, hòng nổi tiếng, tìm kiếm sự ủng hộ." Nghe cũng có lí, những ngôn luận trái chiều này đúng với những gì anh suy đoán, là những lí do công kích phổ biến trong giới võng phối.

"Vậy em có nghĩ Ba ba mèo đúng như lời họ nói không?" Anh lười biếng hỏi, ngón tay lơ đãng vuốt ve lông tơ sau tai của Ngày Về nhỏ.

"Đương nhiên là không!!!" Ninh Tiêu Tiêu không biết bật trúng công tắc nào, hăng hái như uống thuốc kích thích, hưng phấn vô cùng, âm thanh cũng run lên, "Em nghe anh ta biểu diễn, thấy vô cùng cảm động… Lời thổ lộ của anh ta cũng rất cuồng dại, rất chân thành! Nếu em mà là người được anh ta thổ lộ, nhất định sẽ hạnh phúc ngất xỉu!"

Đang phấn khởi, bỗng nhiên cô thay đổi thái độ, cười gian xảo trêu ghẹo Tề Tĩnh.

"Đàn anh, anh đừng nên quá ghen tị nhé, he he."

"À." Tề Tĩnh nhíu mày, biết rõ còn cố hỏi, "Vì sao anh phải ghen tị?"

Ninh Tiêu Tiêu hắng giọng, cân nhắc giọng điệu của mình tránh cho Tề Tĩnh nghe xong lên cơn điên, "Anh đừng nóng giận, nghe em nói nè… Bác sĩ Thẩm trông có vẻ nhàm chán, nhất định thuộc loại người "yêu mà không chịu nói". Bình thường còn chẳng bao giờ thấy anh ta mở miệng chứ đừng nói tới chuyện thổ lộ tình cảm với anh trước mặt mọi người…"

Giọng điệu của cô ỉu xìu, còn có vẻ như đang an ủi anh, muốn anh đừng quá thất vọng.

Tề Tĩnh nghe xong, suýt nữa bật cười.

"Ai biết được." Anh khẽ cắn môi, mí mắt nháy nháy, cố gắng để giọng nói của mình không mang ý cười quá rõ ràng. "Đừng nhìn bề ngoài anh ấy như vậy… biết đâu sẽ khiến em kinh ngạc."

Ninh Tiêu Tiêu quệt miệng: "Thổ lộ trước mặt mọi người á? Em không tin anh ta lãng mạn đến thế. Đàn anh, chắc chắn là do anh quá ao ước, ghen tị nên mới không muốn nhìn thẳng vào hiện thực."

Lãng mạn…

Đâu chỉ là lãng mạn.

Ngay cả bản thân Thẩm Nhạn cũng không biết lời thổ lộ của anh ất đã tác động lớn đến anh tới mức nào…

"Ha ha." Tề Tĩnh giả vờ không biết gì mà tranh cãi với đàn em, yên lặng cười, đôi mắt cong cong, "Được rồi, cứ coi như là anh ao ước đố kị đi."

Vì lòng "đố kị" này, nửa tiếng trước khi mở màn, Tề Tĩnh tranh thủ lên diễn đàn sung sướng tìm xem đánh giá của mọi người về Thẩm Nhạn tối qua.

Nhưng kế hoạch của anh bị rối loạn, bởi vì các fan hâm mộ Đồng Tước Đài đang hô hào khẩu hiệu trên diễn đàn.

[Tất cả mọi người không được bỏ phiếu cho Chẳng hỏi ngày về]

Lời lẽ ngắn gọn, xúc tích.

Khẩu hiệu này cùng bài post mắng anh vong ơn phụ nghĩa cùng treo ở trang đầu của diễn đàn, đồng thời không ngừng được người ta đẩy lên.

Trông có vẻ như là hành động người hâm mộ tự phát, nhưng Đồng Tước Đài có đứng phía sau xúi giục hay không, Tề Tĩnh không chứng minh được. Chẳng qua, anh cảm thấy chắc chắn có liên quan.

"Xem ra, quả nhiên đại thần không từ thủ đoạn."

Tề Tĩnh cười lạnh lùng nhìn lượt view và bình luận không ngừng tăng lên.

"Tất cả mọi người" chắc chắn bao gồm các fan hâm mộ cuồng nhiệt của Đồng Tước Đài.

Dựa theo quy mô của cuộc thi hôm qua mà phán đoán, nhóm fan này ít nhất cũng phải mấy nghìn người, hoàn toàn có thể gây ảnh hưởng lớn đến tổng điểm cuối cùng. Cuộc thi "Xương đế" là một vết xe đổ.

Một số CV có quan hệ tốt với Đồng Tước Đài cũng sẽ mù quáng ủng hộ, kêu gọi người hâm mộ của mình vào đội ngũ chống lại anh. Còn đám anti fan vốn ghét anh và "chân tướng" vô lí được công bố trên diễn

đàn có thể lừa gạt và kích động người qua đường… Bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ phiếu cho anh.

Vậy nên chênh lệch tỷ lệ phiếu bầu của người nghe lần này giữa anh và Đồng Tước Đài sẽ càng cách xa hơn.

"Ha ha…" Tề Tĩnh cười mỉa mai, nhìn chằm chằm vào đồng hồ đang dịch chuyển dần tới năm giờ năm mươi chín phút ở dưới góc phải, thở dài nói. "Chắc không tránh được một cuộc chiến ác liệt rồi…"

Nhưng nếu đã lấy lui giới làm tiền độ, anh không còn sợ gì nữa.

Tề Tĩnh ung dung đeo tai nghe.

Dường như anh quay trở lại ngày đầu tiên trở thành CV phối âm, động tác nghiêm túc, cẩn thận, không chút sơ suất, đeo tai nghe ngay ngắn, tỉ mỉ kiểm tra thiết bị.

Nhạc nền quen thuộc đã nghe rất nhiều lần truyền vào tai. Giọng nói của MC Khúc nhạc dương xuân vẫn trong trẻo như vậy, mỗi lần mở màn đều cho tai người nghe hưởng thụ sung sướng. Cô thường chào hỏi mọi người ân cần, tạo bầu không khí ấm áp, hòa thuận, vui vẻ.

Nhưng hôm nay là ngoại lệ.

"Chào buổi tối các bạn thính giả. Như các bạn đã biết, tối nay có hai cuộc thi casting vai nam chính số một và nam chính số hai của "Tru thiên lệnh". Bởi vì đây là hai vai chính nên mức độ quan trọng rất cao."

Lời dạo đầu của cô hôm nay khác với những ngày trước, giọng điệu không cao, còn hơi hạ thấp, do dự một lát mới nói tiếp.

"Nhưng trước khi cuộc thi chính thức bắt đầu, tôi có một việc vô cùng tiếc nuối muốn tuyên bố với mọi người."

Tề Tĩnh ngẩn người, bất giác ngồi thẳng dậy.

Chẳng lẽ có chuyện khó giải quyết gì đã xảy ra, khiến hoàn cảnh của anh càng khó khăn hơn sao?

Người nghe 1: Σ(° °|||) Vừa mới lên đã nói vậy, lẽ nào có tin xấu…

Người nghe 2: Σ(° °|||) Chị MC đừng thừa nước đục thả câu nữa, em sợ lắm!!

Người nghe 3: Σ(° °|||) Đừng nói với tôi là hủy cuộc thi hôm nay nhé!!

Người nghe 4: Tôi đã đợi cuộc thi hai vai chính rất lâu rồi… Ban tổ chức đừng có lựa lúc này thì xảy ra sự cố chứ!! (-_-)

Người nghe 5: ( ) Tôi vẫn chờ Chẳng hỏi ngày về lên xin lỗi~ Có chuyện gì thì nói mau đê, còn bắt đầu thi nữa chứ~

Người nghe 6: ( ) Ủng hộ lầu trên!! Nói mau đê để tôi còn nghe kẻ phản bội kia xin lỗi!!

…

…

MC tỏ vẻ lạ lùng khiến khung bình luận xôn xao cũng là điều bình thường.

Hơn nữa những người tới xem anh xin lỗi có vẻ không ít… Tề Tĩnh nhẹ nhàng giương khóe môi, nhưng mày vẫn nhíu chặt khiến nụ cười này trông hơi miễn cưỡng.

"Tôi muốn tuyên bố, dựa theo chỉ thị từ ban tổ chức, hai cuộc thi đêm nay sẽ thay đổi số lượng ban giám khảo." Lúc này, Khúc nhạc dương xuân yếu ớt nói, "Vốn từ ba người sẽ đổi thành hai người."

97. Chương 97

Chỉ còn hai giám khảo?

Dựa theo thông báo của ban tổ chức?

Điều đầu tiên nảy lên trong lòng Tề Tĩnh là "sắp xếp nội bộ", mà điều này thường dẫn anh liên tưởng tới "Bươm Bướm Ngọc". Bất kể thế nào, những suy nghĩ này đều theo chiều hướng xấu.

Tề Tĩnh nín thở, chỉ đợi Khúc nhạc dương xuân nói vào trọng điểm.

Giọng nói của Khúc nhạc dương xuân luôn xán lạn, tươi trẻ, nồng nhiệt như ánh nắng ngày hè, không ngờ cũng có lúc đẩy người ta vào hầm băng: "Thầy Trường Cung luôn đảm nhiệm vai trò giám khảo trong vòng loại đã xin vắng mặt, không thể tiếp tục thực hiện việc chấm điểm và bình luận cho cuộc thi hôm nay… Xin mọi người thứ lỗi."

Quả nhiên…

Cõi lòng Tề Tĩnh nặng nề như đeo đá. Anh thở hổn hển như người giãy dụa hồi lâu trong đáy nước, mãi mới ngoi lên được, hít thở vội vàng tới mức phổi cũng thấy đau.

Rơi vào đường cùng, anh chỉ có thể xiết chặt nắm đấm, đập mạnh lên mặt bàn.

Anh biết cuộc thi hôm nay không thể nào gió êm sóng lặng, nhưng không ngờ sóng gió nổi lên nhanh như vậy, sớm như vậy, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Từ đầu cuộc thi tới giờ, Trường Cung luôn giữ vững nguyên tắc "công bằng", luôn hết sức cổ vũ các thí sinh, có thể nói là một vị giám khảo ôn hòa tận chức tận trách. Đối với người nhiều lần chịu sự bất công như anh mà nói, Trường Cung giống như bùa hộ mệnh.

Số lượng fan giữ vững tư tưởng công bằng từ trước tới nay luôn bằng không, anh cũng chẳng mong là có.

"Ngay cả vị giám khảo "công bằng" cũng mất sao…" Tề Tĩnh buồn khổ cười, hai hàng lông mày càng nhíu càng chặt, sắc mặt nặng nề.

Hôm qua Trường Cung hoàn toàn không nể mặt Đồng Tước Đài, lẽ nào vì thế mà hôm nay anh ta vắng mặt? Nếu vậy thì có vẻ tình thế còn ác liệt hơn anh tưởng tượng. Bồ Ngọc Chi thì không cần lo lắng, nhưng Tây Bắc Lộ bênh vực Đồng Tước Đài một cách rõ ràng, hơn nữa từ đầu tới giờ, Tây Bắc Lộ chấm điểm rất ác, trong hoàn cảnh ba thiếu một thế này thì càng nguy hiểm hơn.

Giữa lúc Tề Tĩnh chuẩn bị chấp nhận số phận khó khăn, Khúc nhạc dương xuân đột nhiên bổ sung một câu khiến mọi người không tưởng tượng nổi.

"Ngoại trừ thầy Trường Cung, Tây Bắc Lộ cũng không thể có mặt." Cô nói. "Ban tổ chức không đưa ra lí do rõ ràng, nhưng trong hai cuộc thi vòng loại cuối cùng hôm nay và trận chung kết, Tây Bắc Lộ sẽ không tham gia vào ban giám khảo nữa."

A…

A a a a!!!

Tề Tĩnh ngạc nhiên mở to mắt, nhất thời không tin vào tai mình.

Thay đổi nhân sự bất ngờ như vậy, đừng nói là anh, bất kể ai cũng sẽ hoài nghi thính lực của mình có vấn đề.

Người nghe 1: Σ(° °) Hả??? Thoáng cái mất hai giám khảo?? Xảy ra chuyện gì vậy!!

Người nghe 2: Σ(° °) Không có thầy Trường Cung, không có cả Tây Bắc Lộ, vậy chẳng phải chỉ còn mỗi một giám khảo sao? MC nói có "hai giám khảo" mà??

Người nghe 3: Tôi mặc kệ Tây Bắc Lộ (fan hâm mộ miễn ném đá, tôi không thích anh ta). Nhưng trả thầy Trường Cung lại cho tôi….

Người nghe 4: Đúng vậy!!! Vất vả lắm mới thích thầy Trường Cung đáng yêu thản nhiên nói lời tàn nhẫn thì anh ấy biến mất tiêu!!!

Người nghe 5: Yếu ớt giơ tay hỏi… Hai cuộc thi quan trọng nhất mà mất hai giám khảo thì có ok không?

Người nghe 6: Đứng xếp hàng. Thành thật mà nói, không có Tây Bắc Lộ cũng không sao, bởi vì anh ta không nhận xét công khai, mà phần tôi thích nhất là phần nhận xét của ban giám khảo. Tôi rất thích nghe thầy Trường Cung nhận xét, không có thầy thật đáng tiếc (nếu không nhầm thì cuộc thi này tới lượt thầy ấy)… Nhưng điều tôi quan tâm nhất là giám khảo mà ban tổ chức sắp xếp có thể chấm nghiêm ngặt không?

…

…

Tây Bắc Lộ cứ thế mà rời khỏi ban giám khảo ư? Còn rời khỏi một cách triệt để, ngay cả trận chung kết cũng không tham gia nữa?

Tề Tĩnh không thể tin nổi, trợn mắt nhìn màn hình.

Anh có cảm giác như đang chuẩn bị tiếp nhận hình phạt thì bỗng dưng được thả tự do. Đầu tiên là mừng như điên, sau đó lại thấy hoang mang, mờ mịt.

Lúc trước anh cho rằng đây là thủ đoạn của Bươm Bướm Ngọc, nhưng bây giờ thì hoàn toàn hỗn loạn. Có thể khẳng định Bươm Bươm Ngọc hợp tác với Tây Bắc Lộ, vậy nên cô ta không thể nào hy sinh đồng bọn của mình. Huống hồ làm vậy chỉ càng khiến Đồng Tước Đài gặp nhiều bất lợi.

Rốt cuộc nội bộ ban tổ chức đã xảy ra chuyện gì?

Hơn nữa, MC Khúc nhạc dương xuân nói có "hai giám khảo", ngoại trừ Bồ Ngọc Chi thì còn một người nữa, rốt cuộc là ai?

Giữa sự ồn ào của cả vạn người, Khúc nhạc dương xuân mời vị giám khảo mới xuất hiện.

"Tiếp theo đây, tôi xin giới thiệu giám khảo thay thế thầy Trường Cung hôm nay. Làm phiền hậu cần giúp

thầy Viên lên mic." Khúc nhạc dương xuân tuyên bố tin xấu xong, cuối cùng cũng được nghênh đón một tin tốt, giọng nói thoải mái, thư giãn hơn nhiều. Nhưng tiếng cười khanh khách của cô mới được ba giây đã bị phá vỡ. "Chúng ta cùng chào đón… Á? Thầy Viên, ID của thầy…"

MC hô to một tiếng khiến ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về danh sách ID bên trái cửa sổ. Ở đó thình lình xuất hiện một ID vô cùng nổi bật khiến người ta không sao quên được.

[Là Viên, không phải vượn (P/s: cũng không phải khỉ)]

"Ha ha…" Tề Tĩnh ngây người một lúc sau đó bật cười. Anh biết khi đối mặt với người được gọi là "thầy" thì nên nghiêm túc một chút, nhưng khóe miệng vẫn cứ giương lên.

Khung chat cũng liên tục kêu gào.

Người nghe 1: = =… thầy vượn… (đột nhiên trong đầu hiện ra hình ảnh)

Người nghe 2: = =… thầy tinh tinh… (đột nhiên trong đầu hiện ra hình ảnh+1)

Người nghe 3: = =… Lầu trên thật không có lương tâm, người ta rõ ràng là thầy khỉ (đột nhiên trong đầu hiện ra hình ảnh+2)

Người nghe 4: (*° °*) ha ha ha ha ha ha!! Tiêu rồi, tôi bị chọt trúng huyệt cười!!

Người nghe 5: Tôi có thể nói cái ID này thật không đứng đắn hay không… (đỡ trán)

Người nghe 6: Bất kể là vượn hay tinh tinh hay khỉ, tại sao lại để thầy này làm giám khảo vậy?? Trả thầy Trường Cung lại cho tôi hu hu hu hu… Người này trông rất không đáng tin!! Cầu ban tổ chức giải thích!!

…

…

"Thầy Viên, cái ID này…" Khúc nhạc dương xuân hít một hơi sâu, bởi vì người có ID cực kì không đáng tin kia nhất quyết không thay đổi.

"ID này thì sao? Chẳng phải có thể khuấy động bầu không khí sao?"

Trong tai nghe bỗng nhiên truyền ra một giọng nam trung niên, dáng vẻ lưu mạnh, tuổi tác chừng bốn

mươi, chất giọng phổ thông, tức là giọng người qua được, nghe vào không hề hấp dẫn. Còn hơn cả ID, loại chất giọng này cực kì không xứng với thân phận "thầy".

Nguyên tắc rất đơn giản.

Trường Cung xuất thân là CV, thanh âm chứa đựng cảm xúc, rất dễ nghe, tùy tiện nói vài câu cũng khiến người ta thoải mái như gió xuân man mát.

Bồ Ngọc Chi là giảng viên chuyên nghiệp, khi còn trẻ cũng là phối âm viên nổi tiếng, còn có giọng nói hay.

Vị "thầy" này hoàn toàn không có điểm đặc biệt, quả thật khiến người ta thất vọng.

Trên khung chat không ngừng ai oán, đương nhiên vị giám khảo mới này cũng nhìn thấy.

"Hả? Giọng của tôi nghe không đáng tin sao?"

Khung chat lập tức im bặt, biểu lộ sự cam chịu.

"Tôi không đủ tư cách thay thế Trường Cung hả?"

Khung chat đồng loạt hò hét "Thầy Trường Cung đáng tin hơn" cùng nước mắt mì sợi.

"Nhưng thầy Trường Cung của các cô chính là bạn học Trường Cung phải không?" Giám khảo kia đột nhiên cười gian, càng hiện rõ sự lưu manh, đắc ý nói, "Lẽ nào MC chưa cho mọi người biết, thật ra Trường Cung là học trò của tôi, có thể coi tôi là "thầy của thầy" các cô sao?"

"Hả?" Lúc này, đến phiên Tề Tĩnh kinh ngạc hô to.

Khúc nhạc dương xuân còn chưa kịp giải thích với khung chat đang hết sức ngạc nhiên, đột nhiên, một giọng nói giống hệt Tề Thiên Đại Thánh trong bộ phim kinh điển những năm tám mươi vang lên.

"Á! Thế nhân chỉ biết ta là thân thích của vị họ Tôn trên Hoa Quả sơn, nhưng không biết dòng tộc ta phải là họ Viên! Con khỉ sinh ra từ tảng đá thì nói làm gì, vượn mới là tên khoa học!"

Trong lúc mọi người đang ngẩn ra, ông lại cười vài tiếng, khó mà phân thật giả với bản phim truyền hình.

"Ở Đông Hải có một bà lão nói với ta, mảnh đất này có nhiều mầm non, khiến lòng ta ngứa ngáy, ước sớm được tới đó nhìn xem có thể tìm được một, hai mầm non tốt về hay không?"

Giám khảo – Bồ Ngọc Chi:… Ông nói ai là bà lão ở Đông Hải hả? Cái lão khỉ này!

Người nghe 1: o(*) Phụt!! Mau nhìn lầu trên!!

Người nghe 2: o(*) Phụt!! Cô Bồ xù lông rồi!!

Người nghe 3: o(*) Ha ha ha ha xù lông rồi, nhưng sướng vãi!!

Người nghe 4: °. °(((p( )q)))°. ° Đoạn mô phỏng theo giọng Tôn Ngộ Không kia thật quá tuyệt!! Giống y như đúc! Giọng điệu cũng giống hệt!!

Người nghe 5: °. °(((p( )q)))°. ° Đúng vậy!! Quỳ xuống!! Em "trào" thầy ạ!! (Chết rồi, người ta gõ sai chữ rồi)

Người nghe 6: Không hổ là thầy khỉ!! (Hình như có gì đó sai sai). Ban đầu nói là thầy của thầy Trường Cung, tôi còn không tin… Nhưng đoạn mô phỏng vừa rồi quá tuyệt!! Tự nhiên tôi nhớ lại cảnh phim "Tây Du kí" kinh điển hồi bé, thật hoài niệm!!

…

…

Lúc này, Khúc nhạc dương xuân mới có cơ hội chen vào nói, dở khóc dở cười bổ sung: "Tôi xin chính thức giới thiệu một chút. Đây là thầy Viên, Viên Tranh Minh, diễn viên phối âm lâu năm giàu kinh nghiệm trong nghề, tốt nghiệp Học viện kịch nói nổi tiếng trong nước, từng lồng tiếng cho rất nhiều bộ phim truyền hình và hoạt hình kinh điển. Theo lời thầy đã nói, thầy Viên và thầy Trường Cung từng cùng hợp tác với một công ty sản xuất phim truyền hình và điện ảnh, lúc ấy thầy Viên là chủ nhiệm chỉ đạo sản xuất, có thể coi như "thầy của thầy"."

Cô hơi ngừng lại, đặt tin tức quan trọng nhất ở cuối.

"Hơn nữa, thầy Viên đảm nhiệm vai trò tổng đạo diễn toàn bộ phần lồng tiếng của trò chơi "Tru thiên lệnh"."

"Nói cách khác." Tiếng Viên Tranh Minh cười đầy ẩn ý, "Tôi nhận được sự nhờ vả của giám đốc điều hành cuộc thi, tự mình chọn lọc tất cả vai diễn cuối cùng của cuộc thi."

Tề Tĩnh sửng sốt, lưng căng lên.

Đối phương tiếp tục chậm rãi nói: "Vốn tôi định để tới trận chung kết mới ra mặt, bởi vì thật ra tôi là

giám khảo của trận chung kết cơ. Nhưng mà trùng hợp hôm nay học trò của tôi có việc bận, cần đi công tác, không thể phân thân, vì vậy tôi được gặp các bạn sớm hơn."

Thì ra là thế.

Trường Cung bận việc không thể tới, ban tổ chức đành phải lấy quân bài quan trọng nhất ra. Tề Tĩnh chợt bừng tỉnh.

Bất kể sản xuất phim truyền hình và điện ảnh truyền thống hay sản xuất trò chơi, tổ phối âm thương mại thường mời một người có thâm niên trong nghề làm tổng đạo diễn, phụ trách chỉ đạo diễn xuất cho phối âm viên trong hiện trường, tính toán tổng thể, đảm bảo tất cả đều phát huy hết sức, không có xung đột. Giống như người chỉ huy dàn nhạc vậy, cần tạo ra khúc nhạc khiến người nghe thoải mái, êm tai, hơn nữa còn phải chuyên nghiệp.

Chẳng trách người này lại có quyền quyết định.

Tề Tĩnh đột nhiên cảm thấy sự khó chịu trước đó bỗng tan biến, cơn tức giận cũng tiêu tan, trong cảnh khốn cùng bỗng xuất hiện tia sáng, chiếu sáng đôi mắt anh.

"Nếu như là thầy của thầy Trường Cung, hắn có thể mong chờ một cuộc thi công bằng?" Tề Tĩnh lẩm bẩm.

Anh không cần đặc quyền, cũng không cần thương hại.

Anh chỉ cần sự công bằng, cần cơ hội để đọ thực lực.

Dự cảm của Tề Tĩnh rất chính xác. Cả thầy và trò Viên Tranh Minh đều nổi tiếng là người ngay thẳng, chẳng qua thầy nghiêm khắc hơn trò, nghiêm hơn sức tưởng tượng của anh.

"Hai cuộc thi vòng loại tối nay sẽ dựa theo quy định của tôi."

Trước khi MC kịp tuyên bố quy tắc, Viên Tranh Minh đã lên tiếng ngăn cản, đồng thời giành mình nói ra một câu đầy bất ngờ khi cô còn đang mờ mịt khó hiểu.

Trên khung chat xôn xao, đa phần đều không hiểu chuyện gì, không biết rốt cuộc ông định làm gì.

"Dù sao giờ không làm theo tôi thì tới trận chung kết cũng phải làm, coi như cho các thí sinh làm nóng người." Tiếng cười của thầy Viên cộng hưởng trong lồng ngực, khiến người ta cảm thấy trước mặt có một con cáo già, "Mọi người đều biết tôi là đạo diễn, như vậy tôi sẽ dựa theo cách làm của đạo diễn để nghe mọi người phối âm. Tin rằng ai cũng từng gặp trường hợp bị đạo diễn hô "cut" trên hiện trường, đúng không?"

Tất cả hoang mang phụ họa.

"Đúng thế, chính là nó. Khi thí sinh phối âm, microphone của tôi cũng sẽ mở." Ông chậm rãi nói. "Tôi sẽ nghe tới khi tôi muốn cut, thí sinh cũng phải dừng lại, không cần diễn tiếp nữa."

Nói tới đây, ông ung dung cười.

"Mỗi thí sinh được giới hạn 120 giây, tức là hai phút. Tôi không thích tính điểm bình quân, nên lần này sẽ dùng điểm tổng hợp. Tức là điểm tối đa bằng giới hạn thời gian là 2. Tới khi tôi hô cut, thời gian dừng lại của thí sinh chính là số điểm của người đó."

Người nghe 1: Σ(° °|||) Quá, nghiêm, khắc!

Người nghe 2: Σ(° °|||) Tôi có thể hiểu được cách làm của đạo diễn mà thầy tinh tinh nói… nhưng như vậy thì quá tàn khốc!!

Người nghe 3: Σ(° °|||) Tôi… Tôi thấy như vậy không công bằng? Dù sao có những người ban đầu diễn rất tốt, phần sau diễn dở, mà cũng có người phần sau diễn tốt, ban đầu lại không thể nhập vai được, vậy thì phải làm sao? Nếu đạo diễn hô cut quá sớm thì quá đáng tiếc. Huống hồ còn vấn đề tốc độ nói nữa. Nhỡ đâu có thí sinh cố gắng nói chậm, kéo dài thời gian thì sao?

Đối mặt với nghi vấn của thính giả, Viên Tranh Minh không chút hoang mang mà giải thích: "Thứ nhất, đây là cuộc thi. Đã là thi đấu thì vốn không chỉ thi về mặt năng lực phối âm mà còn thi về khả năng ứng biến linh hoạt và tố chất tâm lí, chịu đựng áp lực hiện trường của phối âm viên. Chúng tôi thường ghi âm trong hoàn cảnh giống như bây giờ, hơn nữa khối lượng công việc rất lớn, yêu cầu hiệu suất cao, phối âm viên phải nhập vai ngay lập tức. Không tự giác ngộ được điều này thì đừng tham gia."

Cách nói của ông rất khắc khe, khiến khung bình luận nhất thời lặng ngắt như tờ, không phản bác được.

"Thứ hai, e rằng có rất nhiều người nghiệp dư ở đây, hơn nữa tôi thay đổi quy tắc bất ngờ, nên sẽ tặng không cho mỗi người 30 giây. Trong 30 giây đầu, bất kể thí sinh phối thế nào, tôi cũng sẽ không hô cut, cho không 0.30 điểm. Lúc đó, tôi sẽ xem xét thí sinh đó có tiềm năng hay không, có đáng để nghe tiếp hay không. Nếu không, qua 30 giây tôi sẽ hô cut ngay. Nếu có, thời gian có thể kéo dài tiếp."

Nghe tới đây, số người tán đồng chiếm đa số, đồng thời cảm thấy rất hưng phấn với cách làm mới của giám khảo.

"Thứ ba." Viên Tranh Minh ngoài cười mà trong không cười: "Nếu thời gian quyết định điểm số, tôi nghĩ chắc chắn sẽ có người cố gắng kéo dài thời gian. Nhưng mà nếu kéo dài thì khó mà hoàn thành lời thoại được, đúng không? Hơn nữa, biết đâu vì tốc độ nói quá chậm, giọng nói quá mất tự nhiên mà tôi hô cut thì sao?"

Người nghe 1: _(: ”)_ Ác ma, quả thật là ác ma…

Người nghe 2: _(: ”)_ Ác ma +10086. Yên lặng thắp nến cho thầy Trường Cung lúc còn đi học.

Người nghe 3: _(: ”)_ Yên lặng thắp một ngọn nến cho các thí sinh ngày hôm nay. Thắp mười ngọn nến cho người thắng hôm nay, chắc chắn tới khi ghi âm cũng sẽ bị thầy Viên, đạo diễn Viên PIA tới PIA lui!!

Một loạt nến lung linh nhảy ra, còn Tề Tĩnh không kiềm chế được sự hưng phấn và mong chờ.

“Hay lắm, hay lắm.” Anh cười, thì thào nói.

Rốt cuộc anh đang mong chờ xem Đồng Tước Đài có thể đạt được mấy giây, hay mong chờ mình đạt được mấy giây, anh không nói rõ được, cũng không muốn nghĩ sâu xa.

Từ khi bắt đầu phối âm tới nay, đây là lần đầu tiên tất cả tế bào trong người anh bốc cháy hừng hực.

Trước khi lui giới có thể thoải mái đấu tranh một lần, không uổng phí ba năm làm phối âm.

“Nào, Đồng Tước Đài.” Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào bảng đếm giờ trong kênh, hạ xuống lời tuyên chiến, “Để tôi xem xem anh trụ được tới giây thứ mấy?”

***Chú thích:**

Chữ Viên của Viên Tranh Minh đồng âm với chữ “viên” nghĩa là vượn.

98. Chương 98

Đồng Tước Đài khác với Tề Tĩnh.

Hắn không có lời tuyên chiến, chỉ nói lời dạo đầu mang tính xã giao. Không những không tuyên chiến, lời nói của hắn còn có tư thế cao thượng, “dĩ hòa vi quý”, cả nể.

Hắn giống như một người đàn bà không trang điểm xinh đẹp sẽ không ra đường, mỗi khi cất lời đều nói những câu hay ho khách sáo.

“Tuy rằng hôm qua bị hiểu lầm, trong lòng tôi rất buồn. Nhưng vì quá sùng bái và hâm mộ các thầy cô, tôi vẫn không nỡ bỏ cuộc tại đây.” Đúng lúc Trường Cung không có mặt, Đồng Tước Đài có thể không nhắc tên mà ám chỉ mọi người, chứng minh tất cả trò cười hôm qua chỉ là hiểu lầm. “Đối với tôi, phối âm là một

công việc cần dốc hết tinh thần và sức lực, đáng được tôn kính. Bởi vậy, tôi không hy vọng có người dùng thủ đoạn, tùy tiện bôi nhọ thành quả của người khác."

Giọng nói của Đồng Tước đài có ưu thế trời sinh, bất kể âm sắc hay thanh điệu đều vô cùng bắt tai, đủ mị lực để mê hoặc mọi người.

Hắn nói nhuần nhuyễn như nước chảy mây trôi, những fan hâm mộ đều lâng lâng hạnh phúc, đâu thèm quan tâm gì tới logic, chứng cớ, ủng hộ nam thần vô điều kiện.

Người nghe 1: (O) Đồng Tước Đài thật giỏi! Đừng lo, người có giọng nói dễ nghe như vậy nhất định không phải người xấu! Em không tin những lời đồn bôi nhọ anh đâu!

Người nghe 2: (O) Đồng Tước Đài cố gắng lên, chỉ có kẻ mù mắt mới không thích anh. Bọn em vĩnh viễn yêu anh~~~

Người nghe 3: (3) Thần tượng đừng quá buồn bã, hiểu lầm rồi sẽ sáng tỏ! Ban giám khảo nhất định sẽ thấy được thực lực của anh!! Cố gắng lên, hãy cho kẻ hãm hại anh mất mặt, moah moah~

Người nghe 4: Thấy Đồng Tước Tước bị oan ức còn kiên cường như vậy, tôi đau lòng quá…

Người nghe 5: Đau lòng quá +1

Người nghe 6: Đau lòng quá +2

…

…

Dưới sự kích động của fan hâm mộ, khí thế ào ạt, chỉ trong vòng ba giây cục diện đã rơi vào tay giặc.

Hầu hết bình luận đều lên tiếng ủng hộ Đồng Tước Đài, khiến người ta thấy áp lực.

"Cảm ơn mọi người." Một câu cảm ơn của Đồng Tước Đài chất chứa đầy tình cảm, giọng nói còn hơn run rẩy, khiến trái tim biết bao fan nhói đau. "Khi tôi chịu sự bất công, đều nhờ mọi người đứng lên cổ vũ tôi, an ủi tôi. Trong mắt tôi, các bạn là những fan hâm mộ đáng yêu nhất thế giới."

Dứt lời, hắn còn nhẹ nhàng hít mũi một cái.

Đám "fan hâm mộ đáng yêu nhất thế giới" cảm động không ngừng.

"Ha ha." Lòng Tề Tĩnh vẫn vững vàng như núi Thái Sơn, sắc mặt không mảy may biến đổi, chỉ nặng nề cười hai tiếng.

So với điểm chất giọng, điểm diễn xuất, điểm tổng hợp, thì điểm đồng cảm là dễ kiếm nhất.

Hiện tại, ngay cả người qua đường chẳng biết cái gì cũng bắt đầu thương hại hắn, nghĩ rằng người đàn ông này không tệ, hiền lành, bao dung, hơn nữa chất giọng vô cùng cuốn hút, độ yêu thích bay thẳng lên cao.

Có bài post lật ngược trắng đen của "Chân tướng kun" trên diễn đàn làm đệm lót, cho dù là người nghe trực tiếp đêm qua cũng sinh ra dao động. Rất nhiều người không dám tùy tiện ủng hộ, chọn lựa im lặng quan sát giữa Đồng Tước Đài và Chẳng hỏi ngày về.

"Hôm nay, tôi mong có thể đòi một lời giải thích, đòi lại công bằng."

Đồng Tước Đài nói câu này, đối tượng rất rõ ràng.

"Làm điều sai, dũng cảm thừa nhận là tốt. Làm gì có ai không từng phạm sai lầm, đúng không?" Giọng nam trầm thấp tràn ngập sức hút chậm rãi truyền tới, khiến thính giác tê dại, sau đó mê hoặc cả lí trí. "Tôi không phải người lòng dạ hẹp hòi. Chỉ cần giải thích rõ ràng, chúng ta vẫn có thể làm bạn."

Tề Tĩnh rất mong giọng nói của Đồng Tước Đài có thể làm cho cả dạ dày của anh tê dại… Như vậy mới có thể kiềm được cơn buồn nôn…

"Được rồi. MC, tôi đã chuẩn bị xong." Kết thúc lời dạo đầu đầy ý tứ, Đồng Tước Đài cười với Khúc nhạc dương xuân, đồng thời cũng nói với ban giám khảo, "Hai thầy cô đều là tiền bối tôi vô cùng tôn kính trong giới phối âm thương mại, xin các thầy cô dạy bảo nhiều hơn."

Lôi kéo giám khảo cùng về phe phối âm thương mại, tức là đặt những người xuất thân từ giới võng phối ra lên bàn cân so sánh, đương nhiên bao gồm cả Tề Tĩnh.

"Đừng coi thường người phối âm thương mại chân chính." Tề Tĩnh lạnh lùng cười, lười không muốn tính toán chuyện cỏn con này.

Kinh nghiệm phối âm thương mại của Đồng Tước Đài là phối âm quảng cáo, đẳng cấp kém xa những người phối âm lồng tiếng điện ảnh và phim truyền hình luôn rèn luyện năng lực diễn xuất, vậy mà bị hắn ta đánh đồng làm một.

Nói như vậy chẳng qua chỉ muốn chắp nối quan hệ với ban giám khảo mà thôi.

Đáng tiếc, Tề Tĩnh không cho rằng Bồ Ngọc Chi và Viên Tranh Minh sẽ chấp nhận điều này. Nếu mấy thủ đoạn này mà có hiệu quả, bọn họ sẽ không dạy dỗ ra được nhiều học trò giỏi như vậy.

Anh vừa lạnh lùng nhìn màn hình vừa di chuột đến phím ngừng ghi âm. YY tự động hiện ra thông báo lưu trữ, ghi âm đầy đủ lời dạo đầu của Đồng Tước Đài. Anh lưu vào file, tạm thời đặt sang một bên, sau đó nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế, tư thế như một gã thợ săn, yên lặng bất động quan sát con mồi.

Đồng Tước Đài là thí sinh số 10 lên sân khấu.

Vai diễn "Tần Thác" cũng có ba màn kịch, màn một rất dài, chín người trước hắn có một người kéo dài được tới màn hai. Có người phối mới phối 30 giây đã bị cut, người phối tốt nhất dừng lại ở trên dưới 40 giây.

Một phần ba trong số ba mươi thí sinh đều giống nhau, mức độ hà khắc của Viên Tranh Minh khiến người ta líu lưỡi, đồng thời cũng đẩy không khí hiện trường lên cao, gay cấn vô cùng.

Cũng vì lí do này, các fan trung thành của Đồng Tước Đài đặt kì vọng cực cao vào thần tượng của họ.

Người nghe 1: o(*) Đồng Tước sama cố gắng lên!!

Người nghe 2: o(*) Đồng Tước sama hãy phô bày khí thế tổng công của mình đi~

Người nghe 3: o(*) Đồng Tước sama nhất định có thể qua được một phút!!

Người nghe 4: Lầu trên nói vậy là sao?? Đồng Tước Tước có thể kéo dài được hai phút!! (#")

Người nghe 5: Đúng vậy, Đồng Tước Tước tuyệt đối có thể hoàn thành toàn bộ phần thi. Anh ấy giỏi như vậy cơ mà!! Tiêu rồi, chỉ cần nghĩ tới chuyện lại được nghe giọng đế vương công của anh ấy, tôi cảm động muốn khóc…

Người nghe 6: (uốn éo) Lầu trên, tôi đồng cảm với cô! Gần đây vì cuộc thi này mà Đồng Tước Tước không mở ca hội, đúng lúc hôm qua xảy ra chuyện phiền lòng kia, chắc chắn anh ấy không có tâm trạng hát cho chúng ta nghe, tôi rất cô đơn…

…

…

"Vậy tôi xuống mic đây." Khúc nhạc dương xuân lịch sự thông báo.

Ngược lại với cách đếm giờ trước đây, lần này bảng đếm giờ bắt đầu chạy từ "00:00" tới "02:00", thời gian dừng lại khi Viên Tranh Minh hô cut, số giây tại thời điểm đó cho thấy số điểm mà thí sinh đạt được. Bồ Ngọc Chi vẫn chấm điểm theo quy tắc phân chia từng phần với tư cách giám khảo thứ hai.

“Bắt đầu.”

“Tít.” Trên màn hình xuất hiện bộ đếm giờ, bắt đầu chạy.

Tề Tĩnh chống cằm, mắt nhìn chằm chằm vào số giây đang tăng lên của đồng hồ, vẻ mặt nghiêm túc, im lặng chờ Đồng Tước Đài diễn màn một.

Đó là lúc Tần Thác chỉ là một đệ tử bình thường của phái Tiêu Sơn, đang vui vẻ đùa giỡn.

Người này trời sinh tính tình phóng túng, thích thoải mái kết giao bạn bè bốn phương. Cuộc sống ẩn cư tu hành trong núi sâu không thích hợp với hắn, vì vậy hắn thường giấu diếm sư môn, xuống núi vào thành ngao du, vui đùa trong thế tục hỗn loạn.

Tính cách của hắn dí dỏm, hào hiệp, trong số bạn bè của hắn có không ít con nhà giàu, đều là công tử phong nhã, hào hoa, bình thường hay ngao du lầu xanh, kĩ viện. Màn một diễn ra khi hắn đang vừa nghe nhạc vừa uống rượu ở lầu xanh, lúc say rượu còn cùng người khác trêu ghẹo đàn bà.

“Ha ha ha ha, uống thêm một chén?”

Bắt đầu, tiếng cười trầm thấp truyền đến, đánh vào lồng ngực, quả thật rất trụy lạc, nửa tỉnh nửa mê.

Giọng nói của Đồng Tước Đài sinh ra đã mang hormone giống đực mạnh mẽ, thì thầm gợi cảm như tình nhân quyến rũ: “Đừng nói một chén, tỷ tỷ châm rượu, dù là một bầu, một đấu, hay một thạch rượu, ta cũng uống.”

Từng từ từng chữ gợi tình, hơi thở của lãng tử đa tình như phả vào mặt.

“Ồ…” Tề Tĩnh nhíu mày.

Không ngờ Đồng Tước Đài có chuẩn bị trước, đã biết chủ ý tới chi tiết bối cảnh.

Trong màn này, kịch bản miêu tả là “uống rượu”, nhưng không hề nói là “uống say”, chỉ có người từng đọc nguyên tác mới biết đoạn lời thoại này diễn ra trong cơn say. Để tranh được vai nam chính, quả thật Đồng Tước Đài đã bỏ công bỏ sức, rõ ràng trước đây hắn ta còn không thèm đọc nguyên tác.

Hơn nữa, khách quan mà nói, chất giọng đế vương công của hắn rất hiệu quả trước các thính giả nữ.

Nếu có một cô gái chốn lầu xanh ngồi bên cạnh, tin chắc cô cũng sẽ giống như các fan hâm mộ của hắn, say sưa trong chất giọng đó, không thể kiềm chế được.

Người nghe 1: o(*//// ////*)q Cứu với~ Loại giọng nói này, loại thanh âm này… hu hu hu hu quá bắt tai!!

Người nghe 2: o(*//// ////*)q Đáng ghét! Thanh âm gợi cảm như vậy là phạm quy rồi!!

Người nghe 3: o(*//// ////*)q Đồng Tước Đài đại đại, người ta cũng tới rót rượu cho anh có được không? Tự nhiên tưởng tượng ra cảnh đại thần gối lên đùi người ta uống rượu, ngại quá đi mất!! (che mặt)

Người nghe 4: o(*//// ////*)q Cô bạn lầu trên sao có thể nói ra tiếng lòng tôi?? Người ta còn nghĩ tới cảnh Đồng Tước Tước say rượu, quần áo xốc xếch. Hi hi, có phải khiến tim cô lệch nhịp hay không?

Người nghe 5: Đồng Tước Đài đại thần phối rất tốt… Đầu năm nay, số người có thể chống đỡ được chất giọng trầm thấp của anh không nhiều lắm.

Người nghe 6: Yên lặng gật đầu, có cảm giác anh ấy nghiêm túc phối âm hơn bình thường, không biết có phải do chuyện ngày hôm qua kích thích hay không, bộ dạng anh ấy như muốn lật bàn vậy. Ha ha ha, giọng tổng công quả thật rất hay. (")

…

…

Tuy rằng không si mê như các fan hâm mộ, nhưng những người nghe qua đường cũng không khỏi chịu hiệu ứng hormone đại thần, dù sao thính giác luôn trung thực.

Huống hồ, hiệu ứng này còn đang không ngừng lan xa.

"Tỷ tỷ tốt, kể chuyện giải buồn cho ta được không?" Ý tứ ve vãn trong giọng nói của Đồng Tước Đài càng nồng, vừa cười vừa thổi khí vào microphone, khiến mấy cô gái ngây thơ nghe tới mức đỏ mặt. "Lâu rồi ta không xuống núi, trong thành xảy ra chuyện gì thú vị cũng không biết. Có thể kể cho ta nghe không?"

Ngón trỏ của Tề Tĩnh vẫn nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn theo quy luật, tới đây bỗng dưng ngừng lại, cứng đờ giữa không trung.

Ba mươi giây tới rồi.

Đèn thông báo trước ID của Viên Tranh Minh vẫn xám xịt, xem ra không định cắt đứt phần biểu diễn này.

Tề Tĩnh im lặng, đặt ngón tay đang gõ dở xuống, tiếp tục gõ như vừa rồi không hề dừng lại.

Những người hâm mộ vẫn luôn nín thở nhìn theo đồng hồ thì khác, họ vô cùng sung sướng khi nam thần đã bước qua được chướng ngại thứ nhất, nhiệt lệnh tung hoa hồng trên khung bình luận.

Người nghe 1: Ba mươi giây tới rồi!!

Người nghe 2: Ba mươi mốt giây!! Đã qua rồi, giám khảo không hô cut~~ Đồng Tước Tước nhà chúng ta quả nhiên rất giỏi!! Cảm động muốn khóc!!

Người nghe 3: Tôi biết nam thần nhất định qua được mà!! Tung hoa tung hoa, mới hai câu thoại thôi đã làm tôi điên đảo say mê, nguy rồi… Hôm nay trước khi ngủ nhất định phải nghe đi nghe lại phần ghi âm này trăm lần, trái tim mềm nhũn luôn rồi.

…

…

Qua ba mươi giây không bị cut, chứng tỏ Viên Tranh Minh thừa nhận Đồng Tước Đài phối tốt.

Tề Tĩnh bình tĩnh nghe tiếp.

Khi ban tổ chức công bố lời thoại, thông thường sẽ không đưa ra lời đối đáp. Cô gái lầu xanh trong nguyên tác sẽ trêu chọc Tần Thác, muốn hắn kể trước.

Lần này Đồng Tước Đài có chuẩn bị mà tới, hoàn toàn không hề hoang mang, tiếp tục diễn cảnh liếc mắt đưa tình.

"Ha ha… Được, ta kể một chuyện, tỷ tỷ kể một chuyện, chúng ta trao đổi được không?" Vẫn là giọng điệu say sưa, cắn chữ nói không rõ ràng, ý cười không dứt. Chẳng qua câu sau nhắc tới sư môn, hắn thở một hơi dài nhạt nhẽo, phẫn nộ nói: "Trên núi… thật ra rất nhàm chán. Sư phụ ta chỉ biết thanh tu, nhàn vân nhã hạc, ít khi xuống núi."

Tề Tĩnh nghe tới đây, ánh mắt chợt lóe, ngón tay dừng lại giữa không trung lần nữa.

"Sư huynh của ta do sư phụ nuôi lớn, khác với loại đồ đệ nhặt về giữa đường như ta, tính tình giống y sư phụ, tới lui một mình." Đồng Tước Đài coi mình là Tần Thác, dùng bộ dạng tức giận để miêu tả quan hệ bất hòa giữa hắn và Bạch Kha. "Cho dù bình thường luyện kiếm, tập võ, cũng nhất quyết không chịu tập chung với người sư đệ như ta…"

Tề Tĩnh nghiêng đầu, ngón tay hơi lắc trong không khí, không gõ nữa.

Đúng lúc này, trong tai nghe truyền tới một tiếng dứt khoát: "Cut!"

"Tít!" Bảng đếm giờ dừng lại ở "00:59".

"Ha ha…" Tề Tĩnh vô cùng lịch sự, lúc cười vẫn không quên giơ tay nhẹ nhàng kéo khóe miệng xuống, tránh để bản thân cảm thấy mình quá xấu tính.

Muốn trách thì phải trách thời điểm bị ngừng quá buồn cười.

"Còn thiếu một giây nữa mới đủ một phút cơ, tiếc quá." Anh mỉm cười.

Người nghe 1:!! Xảy ra chuyện gì??

Người nghe 2: Tại sao lại cut?? Phối rất tốt mà? Tôi nghe hoàn toàn không thấy có vấn đề gì?? (　　)

Người nghe 3: Ha ha ha ha ha tuy rằng không biết vì sao thầy vượn hô cut, nhưng thời điểm cut thật sự rất… Xin lỗi các fan của đại thần, tôi không nhịn được cười…

Người nghe 4: Ha ha ha ha ha cái cảm giác sắp qua được một phút mà bị cut thật sự rất… đại thần héo chưa??

Người nghe 5: Hai lầu trên ăn nói quá đáng vậy! Các cô có phải fan của thí sinh khác, tới đây châm chọc khiêu khích không? Ngại quá, dù Đồng Tước Tước dừng lại ở đây thì cũng là thí sinh có thời gian dài nhất, mấy kẻ không tiếng tăm của các cô cút ra xa đi, càng xa càng tốt!

Người nghe 6: (　) Ái chà chà, lại bắt đầu rồi đấy? Đại thần thì giỏi lắm à? Thầy khỉ đã hô cut thì nhất định có lí do, fan hâm mộ đừng quá tổn thương nha~

…

…

Bản thân Đồng Tước Đài cũng khiếp sợ, bởi vì thời gian còn rất dài, hắn không xuống khỏi mic, buồn bả hỏi một câu: "… Thầy Viên, vì sao lại cut? Tôi đã sai ở đâu?"

Viên Tranh Minh hoàn toàn không định giải thích vào lúc này, chỉ nhàn nhạt nói: "Cậu hỏi vậy chứng tỏ bản thân cậu là một trong số lí do bị cut. Được rồi, tôi sẽ giải thích nguyên nhân rõ ràng khi nhận xét, không còn gì để nói. Bây giờ bắt đầu chấm điểm."

Đồng Tước Đài không ngờ mình sẽ bị đáp lại như vậy, chỉ nghe thấy hắn thở gấp gáp, e ngại mặt mũi nên không dám nổi cơn giận.

Viên Tranh Minh thấy hắn không dám ý kiến ý cò gì, trực tiếp đẩy xuống khỏi mic, đến khi hắn nhận ra, chỉ kịp "a" một tiếng rồi im bặt, âm thanh trong tai nghe hoàn toàn biết mất.

Đến giờ phút này mà Đồng Tước Đài vẫn muốn kiếm điểm đồng cảm, Tề Tĩnh quyết định cống hiến một điểm.

Thời gian sử dụng: 00:59

Chất giọng: 3.5

Phát âm: 4.0

Kỹ năng cơ bản: 2.5

Sức hấp dẫn: 3.0

Điểm ban giám khảo: 0.59 + 3.5 + 4.0 + 2.5 + 3.0 = 13.59 điểm

Điểm bình chọn: 70.8% tỷ lệ bình chọn = 0.708 điểm

Tổng điểm: 13.59 + 0.708 = 14.298 điểm

Thời gian sử dụng và điểm bình chọn đều là cao nhất từ đầu tới giờ.

Mặc dù Bồ Ngọc Chi chấm điểm vẫn luôn nghiêm khắc, nhưng không ảnh hưởng tới chuyện đại thần danh chính ngôn thuận leo lên vị trí số một với tổng điểm cao nhất. Đám người hâm mộ đang phản đối ầm ầm đồng loạt yên ắng, chuyển sang chúc mừng Đồng Tước Đài.

Mặt dày có thể chịu nhục, chỉ cần đạt được mục đích, Đồng Tước Đài không đến mức kêu gọi fan hâm mộ biểu tình.

Tề Tĩnh thản nhiên nhìn các loại tranh luận không ngừng trên khung chat. Anh giảm âm lượng của kênh xuống mức 0, sau đó mở đoạn ghi âm lời nói đầu của Đồng Tước Đài ra, nhắm mắt lại, tranh thủ nghe trong lúc thí sinh số 11 biểu diễn. Cho tới khi thí sinh số 11 xuống mic, anh mới quay lại cuộc thi.

"Tiếp theo, xin mời thí sinh số 12, Chẳng hỏi ngày về lên sân khấu…"

Khúc nhạc dương xuân chứng kiến toàn bộ cuộc tranh chấp tối hôm qua, vậy nên khi đọc tên Tề Tĩnh, cô hơi giật mình, thái độ ngại ngùng.

Người nghe ở đây nghe thấy cô gọi tên anh, lập tức lại ầm ĩ náo loạn. Có thể thấy bài post trên diễn đàn vô cùng hiệu quả, chắc chắn bây giờ người post bài đang rất đắc ý.

"Thí sinh Chẳng hỏi ngày về." Khúc nhạc dương xuân cố gắng lời mấy câu "kẻ phản bội", "mau xin lỗi" và "đồ không biết xấu hổ" trên khung bình luận, tỏ vẻ là một MC đoan trang, ôn hòa, đại diện của ban tổ chức. "Trước khi bắt đầu, anh có… điều gì muốn nói với mọi người không?"

Lúc nói, cô hơi do dự, ám chỉ "nếu anh không muốn nói thì đừng nói", khiến anh vô cùng cảm kích, nhưng điều nên nói vẫn phải nói.

Tề Tĩnh hít sâu một hơi, nhấn F2.

Đầu tiên, anh tái hiện lại giọng điệu chậm rãi ấy.

"Tuy rằng hôm qua bị hiểu lầm, trong lòng tôi rất buồn. Nhưng vì quá sùng bái và hâm mộ các thầy cô, tôi vẫn không nỡ bỏ cuộc tại đây."

Các thính giả lập tức ngây người.

Anh không dừng lại, chậm rãi lặp lại từng lời của người kia, không sai một chữ.

"Đối với tôi, phối âm là một công việc cần dốc hết tinh thần và sức lực, đáng được tôn kính. Bởi vậy, tôi không hy vọng có người dùng thủ đoạn, tùy tiện bôi nhọ thành quả của người khác."

Đồng Tước Đài, những lời này, tôi trả lại anh nguyên vẹn.

99. Chương 99

Người nghe đầu tiên lấy lại tinh thần yếu ớt hỏi: "Anh ta đang… bắt chước hả?"

Thay vì nói là bắt chước, chẳng bằng nói rằng anh đang rập khuôn, giọng nói, lời nói giống y như đúc, khiến người ta tuyệt đối không thể tin rằng đây là "trùng hợp".

Hành động bắt chước trắng trợn này giống như ném cục đá vào mặt hồ yên ả, làm cho các fan hâm mộ của Đồng Tước Đài nổi điên.

Người nghe 1: Ban tổ chức!! Người này đang bắt chước nè!! Chẳng phải ban tổ chức bảo không có bằng chứng sao?? Đây chính là bằng chứng đó!!!!

Người nghe 2: Chẳng hỏi ngày về, anh đúng là đồ không biết xấu hổ!! Không chỉ bắt chước cách biểu diễn của Đồng Tước Tước mà ngay cả lời dạo đầu cũng không tự động não, dùng y nguyên cảm nghĩ của Đồng Tước Tước. Đúng là vô liêm sỉ tới cực điểm!! (　　)

Người nghe 3: Mẹ nó!! Chẳng hỏi ngày về, anh dám tái phạm?? Anh tưởng tất cả người nghe đều điếc, không nhận ra hay sao?

…

Nhưng, những thính giả không phải fan thì cười to sung sướng.

Đa phần bọn họ là fan của trò chơi và fan nguyên tác, theo dõi cuộc thi từ đầu tới cuối, đương nhiên biết rõ mâu thuẫn giữa Đồng Tước Đài và Chẳng hỏi ngày về.

Bọn họ hoàn toàn không biết về giới võng phối, là người ngoài cuộc, nên nhìn rõ mọi chuyện hơn.

Người nghe 4: Ha ha ha ha, mấy fan cuồng bên trên có chỉ số IQ thấp dã man! Cách bắt chước rập khuôn từng từ từng chữ này rõ ràng là hành động cố ý của số 12, các cô lại mắng vô cùng nghiêm túc, ha ha ha…

Người nghe 5: Nhịn không được đứng ra xếp hàng ủng hộ lầu trên!! Rõ ràng số 12 đang cố ý!!

Người nghe 6: Ha ha ha ha, cười xỉu! Tôi đoán thí sinh 12 đang rất vui đấy.

…

BINGO.

Tề Tĩnh cong cong khóe mắt, lười biếng dựa vào lưng ghế, tiếp tục bình tĩnh nói từng câu.

Lúc này, cấu trúc câu vẫn giống thế, nhưng từ ngữ có chút thay đổi.

"Cảm ơn mọi người." Anh noi theo Đồng Tước Đài, nhẹ nhàng rung âm, thậm chí còn bắt chước hắn cố tình hít mũi ở cuối câu. "Khi tôi chịu sự bất công, đều nhờ mọi người đứng lên… châm chọc tôi, ném đá hạ thấp, sỉ vả tôi. Trong mắt tôi, các bạn là những anti fan có trách nhiệm nhất thế giới."

Câu cuối cùng còn cố tình nói chậm lại, nhẹ nhàng thản nhiên.

Người nghe ở đây đều không nhịn nổi, cười lăn lộn trên khung chat.

Người nghe 1: o(*) Ái chà!! Tôi cười sắp xỉu, ha ha ha ha. Số 12, anh cứu tôi với!!

Người nghe 2: o(*) Giọng nói này quả thật cười cry!! (vừa rồi tôi cười té ghế, chắc không ai khoa trương bằng tôi đâu, không phục đấu tiếp!!)

Người nghe 3: o(*) Ha ha ha ha ha ha, lầu trên, cô thua rồi. Tôi không chỉ cười lăn xuống đất mà còn làm đổ bát thức ăn cho chó nữa. Bây giờ cả sàn nhà đầy thức ăn ha ha ha ha… (Cún con: Cơm tối của em làm sao bây giờ… TAT)

Người nghe 4: Chẳng hỏi ngày về giỏi lắm! Thành thật mà nói tôi nghĩ anh mới là người bị vu oan! Đại thần đáng ghét, các fan càng đáng ghét hơn!

Người nghe 5: Chẳng hỏi ngày về giỏi lắm! Đại thần đáng ghét, các fan càng đáng ghét hơn! +10086

Người nghe 6: (*° °*) Ngày về ơi nhìn nè, em là fan của anh~ Lần phản damage này quá giỏi!!! Em lại thích anh lần nữa rồi, làm sao đây?? (phụt)

…

…

Tề Tĩnh vẫn giữ vẻ bình tĩnh tự nhiên. Toàn bộ lời dạo đầu chưa hoàn thành, anh sẽ không bỏ qua một câu nào, nắm bắt tất cả cơ hội phản kích, không thỏa mãn quá sớm.

“Hôm nay, tôi mong có thể đòi một lời giải thích, đòi lại công bằng.”

Đồng Tước Đài, anh rất thông minh, rất biết chọn lời kịch.

Nhưng tôi sẽ khiến những lời kịch này trở nên hợp lí hơn, sắc bén hơn. Bởi vì… đây vốn là lời của tôi.

“”Làm điều sai, dũng cảm thừa nhận là tốt. Làm gì có ai không từng phạm sai lầm, đúng không?” Anh chậm rãi nói tới đây, thoát ra khỏi sự mô phỏng, trở về chất giọng vốn có của mình, đột nhiên rẽ ngang: “Nhưng đáng tiếc, tôi là kẻ lòng dạ hẹp hòi. Cho dù giải thích rõ ràng, tôi vẫn…”

Anh ngừng một chút, sau đó cười ngạo nghễ.

“Tôi vẫn… hoàn toàn không muốn làm bạn với anh.” Dường như anh đang dùng cách lịch sự nhất để nhẹ

nhàng xé bỏ bản hòa ước bất bình đẳng giữa hai bên.

Nếu bản hiệp ước ấy đã hóa thành mảnh vụn, tiếp theo chính là lúc tuyên chiến.

"MC, có thể bắt đầu rồi."

Anh hoàn toàn mặc kệ mấy lời chửi rủa ầm ĩ náo loạn trên màn hình, toàn tâm toàn ý nhìn vào lời thoại, xin Khúc nhạc dương xuân bắt đầu.

"A… À! Được rồi." Dường như cô bị anh gây sốc, vất vả lắm mới nhớ ra mình là MC, đỏ mặt vội vã bình ổn trái tim nho nhỏ đang đập xôn xao, nhờ hậu cần đưa anh lên diễn.

Chỉ là cô không ngờ được điều khiến cô càng thêm xôn xao còn ở phía sau.

"A~" Trong tai nghe truyền ra một tiếng cười nhẹ bẫng, như có như không, hơi thở chuếnh choáng men say, tựa say tựa không, sau đó là tiếng cười trong sáng, "Ha ha ha… Uống thêm một chén?

Vừa cất tiếng đã khiến bầu không khí khẩn trương.

Các thính giả nhất thời lặng yên như tờ, không biết đang nghe hay đang sửng sốt.

Tề Tĩnh dùng chất giọng mang thiên hướng trong sáng, thoải mái, có thể nói là phong lưu nhưng không đến mức dâm mỹ, còn có cảm giác phóng khoáng của người trong giang hồ.

"Đừng nói một chén, tỷ tỷ châm rượu, dù là một bầu, một đấu, hay một thạch rượu,…" Anh ngừng một chút, dường như chợt hoảng hốt vì men say, chốc lát sau mới nhẹ nhàng cười rộ lên, "Ha ha… Ta cũng uống."

Say thế nào cũng là say.

Cái say của Tề Tĩnh lại mang sự tự nhiên.

Miệng luôn gọi "tỷ tỷ" không ngừng, "Tần Thác" của anh coi mình chính là "em trai", biểu hiện như lần đầu nói chuyện gió trăng, khiến đối phương sinh ra cảm giác trong sáng, thanh khiết, có một không hai. Cho dù trên thực tế, chắc chắn chàng trai này hoàn toàn không xa lạ với việc ve vãn, đưa tình, nhưng vẫn mang lại niềm vui cho cô gái lầu xanh.

Bởi vì… hắn làm vậy là có mục đích riêng.

"Tỷ tỷ tốt." Tề Tĩnh bỗng nhiên nhỏ giọng gọi một tiếng, sau đó nghe được tiếng nhúc nhích cơ thể lười

biếng, dường như đẩy micophone tới gần hơn, lẩm bẩm nói, “Kể chuyện giải buồn cho ta được không?”

Tựa như một đứa trẻ còn nhỏ làm nũng với chị gái, nếu có thể dỗ dành các “tỷ tỷ” vui vẻ, họ sẽ từ chối sao?

“Lâu rồi ta không xuống núi, trong thành xảy ra chuyện gì thú vị cũng không biết.” Đến chỗ này, giọng nói của anh biến đổi, men say bất chợt biến mất, khiến người nghe có thể tưởng tượng được thật ra hắn không say, mà đang thử. “Có thể… kể cho ta nghe không? Hả?”

Đồng Tước Đài nước đến chân mới nhảy, đọc nguyên tác vội vàng, chắc chắn không biết tình tiết đoạn này không phải liếc mắt đưa tình bình thường, mà là thái độ đặc biệt của “Tần Thác”, giả say lừa tin tình báo từ gái lầu xanh.

Trong lầu xanh, mỗi ngày có rất nhiều nhân sĩ giang hồ và quan lại ra vào, khi đó nhân vật chính được người ta nhờ vả, âm thầm điều tra chuyện phủ nha địa phương truy bắt phản loạn, vì vậy mới có cảnh này.

Đồng Tước Đài không hiểu được lớp ý nghĩa này, đương nhiên sẽ phạm sai lầm.

Sau đó, các cô gái lầu xanh sẽ trêu đùa “Tần Thác”, hắn tưởng màn kịch của mình bị họ nhìn thấy, chợt sửng sốt.

“Á… Ha ha ha ha. ”Tề Tĩnh ngừng lại một chút, lại mượn vẻ say rượu cười ha ha cho qua, giả vờ khờ dại mà bảo, “Được, ta kể một chuyện, tỷ tỷ kể một chuyện, chúng ta trao đổi được không?”

Chi tiết này chỉ có fan nguyên tác mới nghe được.

Đương nhiên, các “fan hâm mộ đáng yêu nhất thế giới” đầu óc mụ mị chắc chắn không hiểu.

Người nghe 1: Chính là chỗ này!! Đúng vậy, chính là nó!! (đảng nguyên tác lăn lộn trên đất)

Người nghe 2: Gào khóc, gào khóc, phối rất chuẩn! Số 12 làm rất tốt!! (đảng nguyên tác lăn lộn trên đất +1, lăn cùng lầu trên nha)

Người nghe 3: (////// //////)Tôi… Tôi thích đoạn ngập ngừng gợi cảm này… Tim sẽ đập rất nhanh, nhưng cảm giác thoải mái, không giống bị đùa giỡn… Khụ khụ…

Người nghe 4: (////// //////)Giống lầu trên, đoạn này số 10 diễn hơi sai… Lần này thì vừa vặn hơn.

Người nghe 5:… chẳng hiểu các cô đang nói gì, dù sao tôi chẳng cả thấy anh ta diễn hay gì cả. Rõ ràng không hề mê hoặc, vậy mà cả đám cứ trầm trồ khen ngợi. Có phải Chẳng hỏi ngày về lại mời thế thân tới lừa gạt không?? (_)

Người nghe 6: Nắm tay lầu trên!! Cứ tưởng phối giỏi thế nào, hóa ra kém xa Đồng Tước Tước. Còn giả vờ giả vịt nói lời dạo đầu, bắt chước người khác còn không biết xấu hổ mà chửi người ta, quả thật là CV vô liêm sỉ nhất trên đời… Mau cút khỏi giới võng phối đi, đừng làm ô uế nơi này!!

…

…

Hiển nhiên các fan hâm mộ vẫn tiếp lải nhải văng tục, nhưng người khác đều chìm đắm trong màn biểu diễn, không ai thèm phản ứng.

Tề Tĩnh cũng vậy.

"Trên núi… thật ra rất nhàm chán." Nghe lời như oán giận, nhưng hắn lại mỉm cười, thanh âm ấm áp, chất chứa vô vàn kính yêu. "Sư phụ ta chỉ biết thanh tu, nhàn vân nhã hạc, ít khi xuống núi."

Trên núi chẳng có gì thú vị, thích hợp cho sư phụ yên tĩnh, ông ấy thích là được rồi.

Ý mà Tề Tĩnh muốn biểu đạt hoàn toàn khác với Đồng Tước Đài.

Một bên là oán giận, một bên như đang trêu chọc trách cứ. Tình cảm trong đó phân chia riêng biệt.

Lúc này, giọng nói Tề Tĩnh chợt ảm đảm hơn, cho dù đang giả vờ diễn kịch lừa người cũng không che giấu được sự thất vọng nho nhỏ: ""Sư huynh của ta do sư phụ nuôi lớn,… khác với loại đồ đệ nhặt về giữa đường như ta, tính tình giống y sư phụ, tới lui một mình."

Thứ nhất, hắn không do sư phụ nuôi lớn, không thân với sư phụ bằng sư huynh, khó tránh khỏi cô đơn.

Thứ hai, sư huynh thích sống một mình, có thể thấy được tình cảm giữa hai người không tốt lắm, càng khiến hắn thấy cô đơn hơn.

Hai nỗi cô đơn đan xen, không thể diễn một cách mất kiên nhẫn như Đồng Tước Đài được, mà phải cười khổ một tiếng mới đúng: "Cho dù bình thường luyện kiếm, tập võ, cũng nhất quyết không chịu tập chung với người sư đệ như ta…"

Đến rồi, đoạn Đồng Tước Đài bị CUT.

Anh hoàn toàn không thể nào không khẩn trương. Chỗ này là ranh giới giữa màn một và màn hai, đoạn trước anh đã nhập vai triệt để, đến giờ chuyển cảnh có thể tạm thời dứt ra. Tranh thủ chút thời gian, anh lập tức nhìn lướt qua bảng đếm giờ trên màn hình.

“01:00”

Ha ha…

Một tiếng cười thầm vang lên trong lòng, rất vội vàng, cũng rất ngắn ngủi, bởi vì trái tim anh không thể thư giãn được, thậm chí ngày càng đập mạnh hơn.

Anh vô thức nhìn lướt qua đèn báo hiệu của Viên Tranh Minh.

Vẫn xám xịt, không hề sáng.

Người nghe 1: Một phút!!

Người nghe 2: Hu hu hu đã vượt qua một phút rồi!! Kỉ lục mới đã được sinh ra!

Người nghe 3: Ngày về, Ngày về, Ngày về, anh có biết anh đã khiến các fan thầm lặng kích động tới mức nào không hả hả hả hả hả hả… (lặp lại vô hạn)

Người nghe 4: (/ /)(/ /)(/ /) Rốt cuộc tôi cũng có thể tự hào nhận mình là fan Ngày về~~ (xin lỗi trước đây sợ bị fan đại thần ném đá nên không dám nổi lên hu hu hu hu)

Người nghe 5: Thí sinh này rất giỏi!! So với lần thi “Xương đế”, cứ như hai người khác nhau!!

Người nghe 6: Hai người khác nhau +1!! Thầy Viên vẫn chưa hô ngừng, quả thật rất giỏi! Đây là tin mừng của đảng nguyên tác! ~( )/~

…

…

Là thí sinh đầu tiên thuận lợi tiến vào màn hai, Tề Tĩnh không thể tham khảo cách biểu diễn của bất cứ ai trước đó, hoàn toàn dựa vào sức mình, ai cũng không thể vu oan anh bắt chước người nào đó.

Hiện tại, anh có thể thỏa sức tung bay.

Phần đầu của màn hai là một cảnh xung đột kịch liệt.

“Ngươi nói gì?” Khí thế cả người đột nhiên biến đổi, không khí trò chuyện vui vẻ trước đó hoàn toàn biến

mất, khung cảnh dần âm u hơn, "Ngươi nói… người bị bắt vào tử lao, tên là gì?"

Giọng nói mang nỗi tức giận tột cùng, trong giận lại chứa chất hoảng sợ.

Trong giây phút các loại tâm trạng đan xen từng lớp, khi cổ họng anh run lên khô khốc, tiếng động nghe vô cùng rõ ràng.

Màn này là cảnh "Tần Thác" bị quan phủ phát hiện có liên quan tới đảng phản loạn, bắt bạn tốt Liễu Tố Ngọc của hắn làm con tin, buộc hắn chủ động đầu hàng.

Người đối thoại là nhân vật đứng đầu đảng phản loạn, về sau trở thành người thành lập "Võ Lâm thập nhị minh". Đó cũng là người đã khuyên bảo những nhân sĩ giang hồ trẻ tuổi, tài cao như "Tần Thác" gia nhập liên minh, đối kháng với triều đình. "Tần Thác" cố kị ảnh hưởng tới môn phái của mình, cố kị ảnh hưởng tới bạn bè xung quanh, không dám quyết tâm tạo phản. Người này luôn miệng đảm bảo sẽ bảo vệ bạn thân của hắn an toàn.

Hôm nay xảy ra chuyện này, nhân vật chính đương nhiên không thể khống chế được.

"Năm đó, khi ta đáp ưng ngươi, ngươi có nhớ… ngươi đã nói gì không hả?"

Tề Tĩnh hét to, khiến người ta rùng mình, không dám thở mạnh. Anh có kỹ thuật phát âm cơ bản của phóng viên chuyên nghiệp, khi hét to cũng sẽ phát âm rõ ràng, tròn vành rõ chữ. Anh cố ý để giọng điệu của câu chất vấn hơi thấp dần xuống, thanh âm run rẩy hơn, sắc bén hơn, đồng thời nghẹn ngào hơn.

Anh vội vã thở hổn hện, dường như đang ép buộc bản thân phải bình tĩnh lại, giọng mũi rất rõ, buồn bã nhưng vẫn bén nhọn.

"Ta cứu người của các ngươi, là bởi vì ta không thể trơ mắt làm ngơ cho đám quan lại ngu ngốc kia ức hiếp bách tính… cho dù lòng ta hiểu rõ đây là chuyện đủ để mất đầu cũng tuyệt không hối hận. Nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi đã đồng ý sẽ bảo vệ bọn họ an toàn."

Nhưng…

"Vì sao Tố Ngọc lại bị họ bắt mất?" Thanh âm lập tức cất cao đầy giận dữ, khí thế cũng vậy, "Rõ ràng hắn hoàn toàn không biết gì về chuyện tạo phản, tại sao phải trả giá bằng mạng sống…"

Đúng đoạn đặc sắc nhất, cũng là câu kết thúc màn hai, đột nhiên vang lên một tiếng mà tất cả mọi người không tưởng tượng được.

"CUT!"

Hả? Tề Tĩnh ngẩn người, mờ mịt dừng lại.

Thật ra anh đã chuẩn bị sẵn tâm lí sẽ bị CUT ở đoạn nào đó, nhưng vừa rồi thật sự nhập vai quá sâu, nhất thời không phản ứng kịp mà thôi.

"01:32"

Anh nhìn thời gian ngừng lại, còn dài hơn so với dự đoán của anh, rất hài lòng. Không biết có phải Viên Tranh Minh tha cho anh hay không, đáng lẽ ra anh có thể sẽ bị CUT sớm hơn.

Tuy nhiên, các thính giả vẫn kháng nghị cường liệt.

Người nghe 1: Cái gì?? Đang nghe hay bỗng nhiên CUT!!!

Người nghe 2: Thầy tinh tinh, em hận thầy!! Hận thầy!! (thật muốn ném bàn phím vào thầy tinh tinh, làm sao bây giờ??)

Người nghe 3: Có thể để anh ấy diễn hết màn ba được không? Thầy khỉ này!! (Alô!!)

Người nghe 4: Hu hu hu hu nhưng mà có thể kéo dài thêm 32 giây, tôi chết cũng không nuối tiếc! Ngày về sama, xin hãy nhận lời thổ lộ của em!!

Người nghe 5: Ngày về, quá giỏi!! Chồng ới!!

Người nghe 6: Khó chịu quá!!! Có thể cầu số 12 lén phối hết màn ba không… À, nhầm rồi… Có thể cầu số 12 thuận lợi lọt top, sau đó giành giải quán quân, phối nhân vật này hay không??

…

…

Xem kỹ lại mới thấy, một phút ngắn ngủi trôi qua, trên khung chat không còn tiếng mắng chửi.

Dù là không chửi được, không biết chửi thế nào, hay là đột nhiên nhận ra mình chửi sai người, thì những ngôn luận trái chiều cũng đã biến mất hoàn toàn… Tóm lại đó chính là điềm lành.

Tề Tĩnh rũ mắt, im lặng cười rộ lên.

Thời gian vẫn còn thừa, lời kết thúc anh chuẩn bị từ lâu cuối cùng cũng có thể nói ra.

"Cảm ơn." Đối với những người đã đứng vững trước áp lực dư luận, cổ vũ anh, ủng hộ anh, không có lời nào tốt hơn câu này. "Cảm ơn mọi người."

Thật lòng thật dạ nói ra lời cảm ơn, anh chậm rãi thu lại dáng cười, tư thế ngồi thẳng tắp, thanh âm mạnh mẽ.

"Hôm qua, có vài người muốn tôi xin lỗi, lí do là tôi bắt chước Đồng Tước Đài đại thần." Mỗi câu mỗi chữ đều nói rất rõ ràng, không chút e ngại công bố chân tướng. "Tôi rất bực mình, bởi vì rõ ràng tôi mới là người bị bắt chước, vì sao lại phải xin lỗi kẻ đã bắt chước mình? Bỗng dưng bị vu oan một tội danh mà mình không làm, tôi chỉ đành cố gắng tỉ mỉ bắt chước lời dạo đầu của đại thần hôm nay, để biến tội danh này thành sự thật, như vậy mới có thể "xin lỗi" anh ta…"

Nói tới đây, bỗng nhiên Tề Tĩnh "á" một tiếng, dường như hiểu ra điều gì.

"Nhầm rồi, tôi quên mất… Đối với Đồng Tước Đài đại nhân thì "người bắt chước" không phải người cần xin lỗi. Nói cách khác, anh ta nên xin lỗi tôi mới đúng."

Đến đây, anh mỉm cười, dùng giọng nói kiêu ngạo nhất trên đời, "Tôi chỉ còn một việc cần xin lỗi, đó là tôi phối âm nghiêm túc hơn anh, hơn nữa, tôi mạnh hơn anh. Ngại quá, xin lỗi nhé."

Lời đã nói ra, kết cục đã định, không thể rút lại được.

Về việc kết cục này tốt hay xấu, nào có liên quan gì tới anh. Tề Tĩnh chỉ mong được một lần thoải mái càn rỡ, không để tương lai phải hối hận.

"Để chứng minh tôi có thành ý nhận lỗi, nhân vật "Tần Thác" này, tôi bỏ cuộc. Tặng không cho anh đấy."

Kể cả quyết định này, anh cũng không hối hận.

Tề Tĩnh nhẹ nhàng cười: "Nhưng mà tôi đã hoàn thành phần thi đúng theo quy tắc, tôi vẫn muốn biết số điểm của mình. Xin hai vị giám khảo và các thính giả hãy chấm điểm, nhưng tôi từ bỏ xếp hạng. Cảm ơn."

Nói xong, thời gian cũng hết. Anh bình tĩnh tháo tai nghe xuống, không thèm nhìn khung chat, mở weibo của mình ra, bỏ follow Đồng Tước Đài, tiện tay kéo luôn vào sổ đen.

Sau đó, anh mở QQ.

Bươm Bướm Ngọc, xóa.

Tổ kịch “Cạm bẫy”, rời nhóm.

Đổi kí tên thành “Nhìn ID”, đồng thời xóa gần hết bạn bè.

Chờ tới khi hoàn thành tất cả, tổng điểm đã được tính xong.

Thời gian sử dụng: 01:32

Chất giọng: 4.0

Phát âm: 4.0

Kỹ năng cơ bản: 4.0

Sức hấp dẫn: 4.5

Điểm ban giám khảo: 1.32+ 4.0 + 4.0 + 4.0 + 4.5 = 17.82 điểm

Điểm bình chọn: 72.4% tỷ lệ bình chọn = 0.724 điểm

Tổng điểm: 17.82 + 0.724 = 18.544 điểm

Dưới hoàn cảnh bị người ta cố tình chèn ép, tỷ lệ phiếu bầu của người nghe vẫn cao hơn người nào đó hai điểm, cái khác thì không cần phải nói… Quả thật ngay cả một cái cớ để chửi cũng không có.

Hơn nữa, tổng điểm này khó mà có người cao hơn.

“Ha ha…” Đúng là tặng không một suất, nhỉ?

Anh bình tĩnh cười, vươn tay lấy một cái bút ở trên bàn, ngón tay nhẹ nhàng đẩy một cái, nhìn nó rơi xuống đất, không đứng lên được nữa.

“Tạm biệt, Đồng Tước Đài.”

***Chú thích:**

(1) Võ lâm thập nhị minh: Minh ở đây là lời thề, cũng là liên kết, liên minh.

100. Chương 100

Nói tạm biệt, tức là không hẹn gặp lại.

Ba chữ "Đồng Tước Đài" trong mắt Tề Tĩnh giờ đây đã trở thành vi khuẩn, nếu như trên thế giới có loại thuốc sát trùng nào giết được con vi khuẩn này, anh rất muốn phun lên máy tính từ trong ra ngoài.

Đương nhiên, trên thực tế không thể có loại thuốc đó, nhưng việc xóa sạch sẽ tất cả những thứ có liên quan đến Đồng Tước Đài trong bộ nhớ máy tính thì anh vẫn làm được.

Tề Tĩnh mở file liên quan tới phối âm ra.

Cái khiến bọn họ bắt đầu xuất hiện cùng nhau chính là kịch "Cạm bẫy", mà tất cả những file liên quan tới kịch này đều được lưu trong file "Tổ kịch Cạm bẫy".

Dù sao anh đã thông báo rời khỏi tổ kịch với staff từ trước, anh và Đồng Tước Đài không thể tiếp tục hợp tác được nữa, các file trong đó gồm có âm thô kỳ một, kịch bản, và quà tặng, vân vân đều trở thành thứ không cần thiết, ngay cả âm thô kỳ hai đã ghi âm xong cũng trở thành rác rưởi.

"Mấy cái này cũng tặng không luôn." Anh dứt lời, tự châm biếm một câu, "Nhưng chắc chắn anh chả cần đến đâu."

Trong đầu vẫn đang sung sướng bấm bấm, hưng phấn chưa thôi, động tác của ngón tay rất nhanh, liên tiếp xóa bỏ không cần nghĩ.

Đúng lúc anh đang xóa cả thùng rách cho sạch sẽ, khiến mất file này vĩnh viễn biến mất, bỗng nhiên giật mình.

Anh chợt nhớ ra một thứ vô cùng quan trọng.

"Á…"

Tề Tĩnh hít ngược một hơi, khi lấy lại tinh thần thì vội vội vàng vàng mở thùng rác, tìm lại file suýt chút nữa bị mình xóa mất, khôi phục trở lại, sau đó nhấn hai cái, mở ra. Tới khi file mang tên "Ghi âm để tham khảo" hiện ra trước mắt, anh mới kiệt sức rũ người ngồi lại ghế.

Toát hết cả mồ hôi lạnh.

May là không nhất thời xúc động xóa nhầm cái này, nếu không thì vĩnh viễn không lấy lại được nữa.

File này được tạo ra từ nửa năm trước, thông tin chi tiết của file vẫn còn ghi lại một trong những ngày quan trọng nhất cuộc đời anh.

Chỉ nhờ điểm này thôi cũng đủ quý giá.

Ánh mắt Tề Tĩnh dừng lại ở đó, nhất thời lưu luyến không nỡ dời ra.

Anh kéo file này ra riêng, nhẹ nhàng mở ra, trong đó chỉ có hai file ghi âm cô đơn.

Một cái là âm thô "Kỳ một "Cạm bẫy" – CV Chẳng hỏi ngày về" bị hậu kỳ từ chối.

Một cái là âm thô tham khảo "Đối kịch kỳ một "Cạm bẫy" – Nhạn Bắc Hướng X Chẳng hỏi ngày về".

"A…"

Anh bất giác cười. Kỳ quái, suy nghĩ nóng máu mấy phút trước dần nguội xuống, lí trí khôi phục, trở về như bình thường.

Đã lâu lắm rồi không nghe lại file này, bởi vì người đã bên anh, không cần bỏ gần tìm xa.

"Nhưng thật khiến người ta hoài niệm…" Tề Tĩnh lẩm bẩm vời file ghi âm, ánh mắt hiện ý cười. May là khi đó ma xui quỷ khiến anh nhấn vào nút ghi âm, lưu lại lần đầu tiên thanh âm gặp thanh âm. Hiện tại, hai trái tim đã đập chung một nhịp, cảm giác khi xem lại đã không còn như cũ.

Tề Tĩnh lẳng lặng nhìn một hồi, bỗng nhiên ôm máy tính và tai nghe lên, từ phòng ngủ đi đến phòng sách.

Anh mở loa ngoài, bắt đầu bật đoạn ghi âm, sau đó nhẹ nhàng ngửa về sau, nằm lên chiếc giường nhỏ hẹp.

Những dấu vết trên giường vẫn không thay đổi. Vốn Thẩm Nhạn định đem đi giặt, nhưng bị anh kiếm cớ ngăn cản hết lần này tới lần khác, cố tình thúc giục Thẩm Nhạn đi làm, nói rằng mấy thứ này cuối tuần rảnh rỗi có thể giặt sau. Thật ra anh có ý xấu, muốn giữ nguyên hiện trạng thêm mấy ngày mà thôi.

Hiện quả của loa ngoài kém xa tai nghe, âm thanh phát ra hơi rè, có cả tạp âm, khiến thanh âm của người kia thêm phần thâm trầm.

"Từ đầu anh đã biết, em làm tất cả, chẳng qua chỉ để giăng bẫy anh—-"

"Phối quá hay…" Anh nhịn không được nhỏ giọng than một câu.

Nằm ở nơi hôm qua hai người đã triền miên thân mật, nhắm mắt lại, nhiệt độ cơ thể của chủ nhân thanh âm kia dường như vẫn ở bên, giống như tiếng hắn, chậm rãi phủ lên anh. Anh dán sát lưng vào ga giường, hơi nóng xuyên qua từng lớp quần áo, quả thật tựa như… được hai tay của người dịu dàng ôm lấy từ phía sau, nhẹ nhàng ấm áp.

Loại liên tưởng này khiến anh bất tri bất giác muốn tiếp tục, im lặng túm một góc chăn, vùi mặt vào đó.

Lúc này đang đến đoạn đối thoại trước khi hai nhân vật chính trong "Cạm bẫy" kết hợp thân thể lần đầu tiên, không thể phủ nhận cực kì thích hợp nghe trên chiếc giường này. Từng cảnh đêm qua hiện lên trong đầu, bất kể là thị giác hay thính giác, vị giác, xúc giác đều khiến người ta không chống cự nổi, tim đập điên cuồng.

Ghi âm kéo dài hai tiếng.

Nếu như không phải muốn nghe lời nhận xét cuối phần thi của giám khảo, Tề Tĩnh còn muốn chui vào chăn nghe lại ghi âm từ đầu tới cuối.

Nghe được một phần ba, anh nhìn đồng hồ, đoán chừng đã đến giờ, đành phải lưỡi biến dậy khỏi giường, tạm ngừng file ghi âm, trở lại kênh thi đấu.

Tin tức là một thứ có tốc độ vô cùng nhanh, mới qua một lúc đã chạy hết một vòng giới võng phối.

Lúc Tề Tĩnh trở lại, chuyện anh bỏ follow đại thần trên weibo, chuyện rời khỏi QQ tổ kịch, đồng thời sửa kí tên ám chỉ lui giới đã truyền khắp nơi.

Ngoại trừ cuộc thi, đó là những chuyện được thính giả tích cực bình luận nhất.

Người nghe 1: Nghe nói Chẳng hỏi ngày về đã rời khỏi tổ kịch "Cạm bẫy", thật sao?

Người nghe 2: Thật đó… Vừa rồi tôi nhờ người hỏi thăm staff tổ kịch, nghe nói là thật…

Người nghe 3: Hơn nữa dường như anh ấy định lui giới a a a a a… (fan luôn lặng lẽ thích Ngày về tan nát cõi lòng)

Người nghe 4: Σ(° °) Thật… sao? (sét đánh ngang tai) Tôi còn định chờ anh ấy thi xong sẽ mời nhận vai chính đó!! (tâm trạng của chuẩn bị còn đau khổ hơn!!)

Người nghe 5: Nhưng mà tôi hiểu được. Vai chính trong kịch kia là Đồng Tước Đài, đã lật mặt với nhau rồi làm sao cùng phối kịch được nữa, huống chi là làm CP. Trong kỳ hai có rất nhiều H… Nếu như tôi là anh ấy, bắt tôi phối H với người như thế, tôi sẽ nôn…

Người nghe 6: Hiểu thì hiểu, nhưng vẫn thấy đáng tiếc… _(: ”)_

…

…

Tề Tĩnh cười khổ một tiếng: “Xin lỗi, tôi cũng không muốn đi tới bước này.”

Làm vậy cũng vì đại thần ép tôi.

Sau khi thành tâm thành ý biểu đạt nỗi hổ thẹn, anh tập trung vào cuộc thi, xem lại điểm số của các thí sinh sau khi anh bỏ cuộc.

Không biết Đồng Tước Đài gặp may hay ỷ vào ưu thế chất giọng, số fan nhiều, tỷ lệ phiếu bầu cao, mấy thí sinh sau cũng có người kéo dài được hơn hắn, nhưng tổng điểm vẫn hơi kém hơn, bị hắn đè phía dưới. Cho tới giờ, Đồng Tước Đài vẫn ngồi chễm chệ trên top đầu.

Đúng lúc này, thí sinh số 29 vừa mới thi xong, chỉ còn lại một người. Có thể nói thắng lợi của đại thần đang ở trong tầm mắt.

“Chúc mừng.” Tề Tĩnh ôn hòa nói.

“Các vị thính giả đã liên tục nghe mấy tiếng rồi, hiện tại chỉ còn một thí sinh cuối cùng. Tôi xin nhắc nhở nhẹ nhàng một chút, sau khi thí sinh số 30 kết thúc, chúc ta lập tức tiến vào giai đoạn bình luận. Người phụ trách phần này sẽ là thầy Viên Tranh Minh, tổng đạo diễn tổ lồng tiếng ”Tru thiên lệnh“. Mọi người nhất định đừng bỏ qua!”

Sau khi số 29 kết thúc, Khúc nhạc dương xuân tranh thủ thời gian thông báo.

Bởi vì tất cả mọi người đều bị CUT nửa chừng, từ đầu tới giờ không có ai hoàn thành toàn bộ ba màn thi, vậy nên tiến trình thi đấu bị đẩy nhanh, cô có đủ thời gian để giới thiệu từng thí sinh.

“Tiếp theo, xin mời thí sinh số 30.” Khúc nhạc dương xuân đang định thông báo tên thí sinh theo thông lệ thì ngừng lại, dường như phải xác nhận ba, bốn lần mới ngượng ngừng đọc cái tên này lên, “À… Thí sinh số 30, bạn ”Đồ khốn, phối âm tử tế cho tôi“. Xin mời!”

“Phụt…”

Tề Tĩnh vốn không để ý tới ID người lên mic, nghe Khúc nhạc dương xuân thông báo như vậy thì ngẩn người, đưa mắt nhìn lên quả nhiên nhìn thấy cái tên này, nhất thời không nhịn được cười.

Những người nghe khác cũng cười ầm lên.

Người nghe 1: Ha ha ha ha ha ha ha ha đây là ID gì vậy? Cứu với!!

Người nghe 2: Ha ha ha ha ID này trông rất đơn giản mà dễ hiểu!! Phụt… Giơ ngón cái!!

Người nghe 3: (*° °*) Không ngờ giữa các thí sinh lại có người đặt ID không đứng đắn như thầy vượn!

Người nghe 4: (*° °*) Lầu trên, sao cô… có thể nói thẳng ra tiếng lòng của tôi như vậy? (này này này)

Người nghe 5: Một người đẹp có phong cách đoan trang như chị MC đọc ra cái tên này nghe càng buồn cười hơn, phụt…

Người nghe 6: Ha ha ha, đúng vậy, đúng vậy! Chuyện thí sinh số 12 bỏ quyền thi đấu đã khiến tôi buồn bực vô cùng (hu hu hu hu số 12, anh làm tôi không biết nên nói gì…), cuối cùng thì tâm trạng cũng tốt lên một chút…

…

…

Người nghe hiện trường còn chưa cười xong, trong tai nghe chợt truyền đến tiếng "răng rắc". Mọi người ngẩn ra, tiếng "răng rắc" lại tiếp tục vang lên.

Loại thanh âm này vô cùng quen thuộc với mọi người, nhất là những thánh ham ăn… Tiếng răng cắn vào snack khoai.

"Răng rắc…" Trên màn hình đầy icon bất lực, người này vẫn tiếp tục ăn không chút xấu hổ.

"Á… Ừm… Thí sinh số 30, trước khi bắt đầu, anh có muốn nói gì không?" Khúc nhạc dương xuân vẫn cố gắng nhẹ nhàng hỏi, thanh âm cô bị tiếng "răng rắc" kia át lại, gần như không nghe rõ.

"Có." Bởi vì đang ăn, tiếng đáp lại của thanh niên nghe không rõ ràng, giọng điệu xa cách, còn hùng hồn yêu cầu, "Nhưng chờ chút đi… Chờ tôi ăn xong snack đã."

Tiếng "răng rắc" lại tiếp tục vang lên.

Người nghe 1: = =… Tôi còn tưởng chỉ có ID của anh ta là không đứng đắn.

Người nghe 2: = =… Nào ngờ cả người thật cũng không đứng đắn, thật thất vọng… Anh ta đặt ID là "phối âm tử tế", nhưng bản thân lại cà lơ phất phơ như vậy… vô dụng!

Người nghe 3: = =… Người này có biết mình đang ở hiện trường thi đấu không vậy? Này này, các thí sinh khác lên diễn đều căng thẳng đến run giọng, anh lại coi như chẳng có chuyện gì, thản nhiên ăn snack! Cả ngàn vạn người đang nghe đó! Mau chia cho tôi một túi! (a, hình như tôi nhầm trọng điểm)

…

…

Khi trên khung chat liên tục hiện ra hơn một trăm biểu tình "= =", cuối cùng tiếng ăn uống cũng dừng lại.

Khúc nhạc dương xuân nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, lịch sự nhắc nhở hắn chú ý thời gian: "Thí sinh số 30, bây giờ vẫn đang trong cuộc thi, xin anh mau chóng…"

Nào ngờ một tiếng "bịch" bất thình lình vang lên, mạnh mẽ ngắt lời cô khiến nửa câu sau phải nuốt trở lại.

Là tiếng túi khoai bị nặng nề đặt xuống bàn, không biết có phải do MC thúc giục hay không, dường như thí sinh số 30 đang giận, hơn nữa khá nóng tính.

Người kia cũng hắng giọng một cái, giọng điệu như một người tức giận khủng khiếp khi đang ngủ ngon mà bị gọi dậy, giận dữ vô cớ, vừa mở miệng đã sặc mùi thuốc súng, âm trầm nói: "Dám để tôi xếp thứ tự cuối cùng, nhịn chết tôi rồi đó biết không? Mãi mới có cơ hội, không chửi không chịu được."

… Trước đó anh vẫn có tinh thần thanh thản ăn snack mà!!

Tề Tĩnh oán thầm.

Không ngờ đối phương lại nhấm mũi nhọn vào anh: "Quên đi. Số 10, số 12, chính là hai người. Tôi cực kì muốn chửi hai người."

Này này…

Đây có phải là "nằm không cũng trúng đạn" hay không?

Tề Tĩnh không tức giận, chỉ ngác nhiên tự chỉ mình, hoang mang tột cùng. Chửi Đồng Tước Đài là hợp tình hợp lí, nhưng sao lại chửi anh?

Sau đó, người này thật sự chửi ầm lên.

"Trước tiên là nói về số 10. Đồ thần kinh!" Hắn vừa đọc số thứ tự xong lập tức định nghĩa đối phương, khiến người nghe kinh ngạc kêu ầm lên. Nhưng hắn hoàn toàn không quan tâm phản ứng của mọi người, khinh bỉ nói: "Dẫn theo một đám con gái ngu si, xấu tính đã đủ khiến người ta khó chịu, lại còn bất tài vô dụng, chạy đi bắt chước người ta, xong lại mặt dày làm trò giả vờ vô tội trước mặt nhiều người như vậy… Da gà da vịt của tôi nổi hết lên rồi đây này. Rốt cuộc anh có biết những lời anh nói ghê tởm tới mức nào, tôi nghe mà muốn ói."

Hiện tại, trên khung chat đồng loạt thay đổi biểu tình từ "= =" sang "= =".

Tễ Tĩnh cũng ngây dại, miệng mấp máy mà không biết nên nói gì. Nếu như anh mắng người cũng sẽ mắng một cách lịch sự, thì người này mắng… thô lỗ như một tên côn đồ đầu đường xó chợ, độc mồm độc miệng, chắc hẳn mặt mũi Đồng Tước Đài đang tái mét.

"Hì…"

Nhưng không thể không nói những lời của hắn quả thật là tiếng lòng anh. Tễ Tĩnh bật cười.

Nhưng tiếp theo đến phiên anh bị mắng.

"Còn số 12." Người kia công khai chỉ mặt phê bình, chẳng hề cố kị điều gì. "Số 12, có phải đầu anh chỉ để mọc tóc hay không? Rõ ràng phối âm không tệ lắm, nhưng thái độ lại vớ vẩn, thích tới thì tới, thích đi thì đi. Trông thì có vẻ phóng khoáng đấy, nhưng thật ra chẳng có hay ho cả. Sao anh không hạ gục kẻ thù, khiến hắn vĩnh viễn không thể ngóc đầu dậy? Cần phải dìm hắn đến chết chứ. Dù sao loại người số 10 rất thối, nhét bồn cầu xả nước là được rồi, còn để lại trên mặt đất để thối chết người khác à?"

…Quá… ác…

Tễ Tĩnh nghe xong, sửng sốt một hồi, quả thật dở khóc dở cười.

Nhưng người kia vẫn tiếp tục mắng: "Tuy rằng số 10 quá vô sỉ, không biết lượng sức mình, tư duy ăn cắp, chỉ biết dỗ dành con gái, khiến người ta buồn nôn, nhưng việc động chút đã đòi rời đi của anh cũng khiến người ta điên tiết không kém."

Dừng một chút, tiếng mắng của hắn bớt đi chút nóng giận, thêm chút chất vấn.

"Số 12, anh vốn có rất nhiều cách để phản kích. Anh có thể kích động fan hâm mộ, có thể lên diễn đàn ăn vạ, có thể đăng weibo, nhưng anh lại chọn cách đường đường chính chính quyết đấu bằng phối âm, điều này rất quyết đoán, vì sao không phối đến cùng, thắng đến cùng? Nếu anh không thật lòng yêu phối âm, việc gì phải đứng ở nơi này? Nếu anh thật lòng yêu phối âm, cần gì phải vì loại rác rưởi kia mà từ bỏ. Anh thật sự muốn buông bỏ thứ mình thật sự yêu thích hay sao?"

Tề Tĩnh nao nao, chợt thấy hoảng hốt.

Thứ mình thật sự yêu thích…

Nghĩ như vậy, trong đầu anh bỗng hiện ra bóng dáng Thẩm Nhạn. Tuy rằng không phải cùng một điều mà số 30 nói, nhưng cảm xúc giống nhau.

Buông bỏ? Chỉ mới nghĩ tới giả thiết, này, trái tim anh đã nặng nề không chịu nổi.

Thật ra, anh không quá nổi tiếng trong giới võng phối, lượng fan cũng thua xa đại thần, nhưng dẫu vậy, anh vẫn kiên trì phối âm ba năm, sao có thể không thích? Ý nghĩ lui giới sinh ra trong đầu cũng vì cuộc sống ngoài đời, không hoàn toàn vì Đồng Tước Đài, mâu thuẫn lần này chỉ là mồi lửa.

Nói thật, nếu vội vã từ bỏ như vậy, anh… luyến tiếc.

Ánh mắt anh bất giác nhìn về phía file "Ghi âm để tham khảo" kia. Lần thứ hai mở ra, lần thứ hai nhìn kỹ lại file ghi âm của hai người.

Trăm mối tơ vò.

Người kia dường như nhìn thấy hành vi của anh, tự dưng lạnh lùng tuyên bố: "Nếu tôi là anh, tôi sẽ không nhường thứ mình thích cho ai, đừng hòng mơ tưởng! Nhất là loại người số 10 thì khỏi nghĩ, bởi vì tôi sẽ không từ thủ đoạn mà đoạt lại!"

Tề Tĩnh nghe vậy, cõi lòng dao động kịch liệt, vô cùng bàng hoàng.

Thật lòng mà nói, anh không có hứng thú với vai nam chính số một "Tần Thác", trước đây đăng kí thi đấu cũng vì muốn cạnh tranh với Đồng Tước Đài.

Nhưng vở kịch "Cạm bẫy" này đối với anh, đối với Thẩm Nhạn đều có ý nghĩa đặc thù… Anh thật sự muốn từ bỏ sao?

Còn phối âm?

Cũng muốn từ bỏ sao?

"Số 12, anh nghe cho kỹ đây." Lúc này, thanh âm của thanh niên kia vang lên, bén nhọn, mạnh nhẽ giống như cách hắn dùng từ, thậm chí còn vô cùng kiêu ngạo, "Tài năng của anh không tệ, đáng tiếc, còn chưa tới mức cho phép anh tùy tiện làm mình làm mẩy, đòi lui giới…Anh tưởng là anh giỏi lắm à, đạt đến đỉnh cao rồi nên mới lui giới à? Đùa gì thế?"

Hắn khẽ hừ một tiếng, bộ dáng cực kì khinh thường, từ trên cao nhìn xuống mà nói.

"Mấy chuyện như từ bỏ không tiếp tục phối âm, chờ tới khi anh thắng được tôi rồi hay nói."

Tề Tĩnh chấn động vô cùng, không nói nên lời.

Người nghe 1: Emma! Anh ta đang hạ chiến thư với số 12 sao? Oh oh oh oh gáy đê! Gáy đê!!~( )/~

Người nghe 2: A a a a bạn trẻ số 30 nói toàn lời độc ác (khụ khụ) nhưng có những câu rất có lý, xếp hàng ủng hộ! Thân là một người nghe bình thường, tôi rất thích Chẳng hỏi ngày về, anh đừng đi mà a a a a, tiếp tục thi đấu đi….

Người nghe 3: Cùng cầu Ngày về trở lại!!

Người nghe 4: Tuyên ngôn của số 30 thật táo bạo!! Tuy rằng không biết có phải anh ta đang tuyên chiến hay không, nhưng nếu khuyên Ngày về trở lại được thì tốt! Mong rằng số 12 có thể suy nghĩ lại~ (tôi biết anh từ cuộc thi "Xương đế", cực kì thích anh, từ bỏ quá đáng tiếc)

Người nghe 5: (sờ cằm) ID của số 30 khó gọi mà… Cũng không thể cứ gọi là số 30 được?? Bởi vì trong các cuộc thi khác cũng có số 30, lúc thảo luận chung dễ lẫn lộn nên dùng ID sẽ dễ bàn hơn. Nhưng ID của anh ta… phụt phụt…

Người nghe 6: (sờ cằm) Đó là một vấn đề nan giải, tôi cũng đang vắt vả tự hỏi…

…

…

Chính xác.

Gọi là thí sinh "Cho ta" nghe hơi kì lạ…

Gọi là thí sinh "Đồ khốn" thì như đang mắng người.

Gọi toàn bộ tên thí sinh "Đồ khốn, phối âm tử tế cho tôi" thì căn bản là đang mắng người phiên bản thăng cấp, hơn nữa thật sự quá dài…

"Á…" Khúc nhạc dương xuân cũng nhận ra nỗi băn khoăn của mọi người, vì vậy rón rén chen lời, "Thí sinh số 30, anh có nick name nào ngắn hơn, dễ nhớ hơn không?"

“Nick name ư?” Thanh niên nghe được câu hỏi của MC, dường như trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng lạnh lùng ném ra bốn từ, “Gọi là ”Lão nhị“.”

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trao-quyen-duy-nhat